

DOKTORI DISSZERTÁCIÓ

SZÖVEGALKÍTÁSI STRATÉGIÁK A MAGYAR NÉPMESEGYSÜJTÉS ÉS -KIADÁS
ELMÉLETÉBEN ÉS GYAKORLATÁBAN A 19. SZÁZADBAN (1848–1872)

DOMOKOS Mariann

2009

EÖTVÖS LORÁND TUDOMÁNYEGYETEM
BÖLCSESZETTUDOMÁNYI KAR

DOKTORI DISSZERTÁCIÓ

DOMOKOS Mariann

*„Szövegalkítási stratégiák a magyar népmeseegyűjtés és -kiadás
elméletében és gyakorlatában a 19. században (1848–1872)”*

Néprajztudományi Doktori Iskola

Magyar és Összehasonlító Folklorisztika doktori program

Felkért bíráló bizottság:

A bizottság elnöke: Dr. Verebélyi Kincső DSc, egyetemi tanár

A hivatalosan felkért bírálók:

Dr. Nagy Ilona PhD, habilitált egyetemi docens

Dr. Szilágyi Márton PhD, habilitált egyetemi docens

A bizottság titkára: Dr. Báráth Dániel PhD, adjunktus

A bizottság további tagjai: Dr. Raffai Judit PhD, Dr. Dallos Edina PhD,

Dr. Vincze Kata Zsófia PhD, adjunktus

Témavezető Dr. Voigt Vilmos DSc, egyetemi tanár

Budapest

2009

TARTALOMJEGYZÉK

<i>Bevezetés és célkitűzés</i>	5
<i>Koncepció, módszer, kutatási lehetőség</i>	6
<i>A forrásokról</i>	8
<i>Szöveg és genetikus szöveglánc</i>	9
<i>A NÉPMESEK ÍRÁSBELI LÉTMÓDJA</i>	13
I. ELŐZMÉNY	13
<i>I.1. Az intézményes népmese gyűjtés hazai megindulása. Adatok a Kisfaludy-társaság népmese gyűjtéséről (1843–1848)</i>	13
<i>I.2. Mesére vonatkozó adatok Erdélyi János levelezésében és a társaság jegyzőkönyvében</i>	14
<i>I.3. Garay Alajos ismeretlen gyűjteménye</i>	21
II. PONYVÁN MEGJELENT NÉPMESEK SZÖVEGGENEALÓGIÁJA	22
<i>II.1. A ponyvamesék</i>	22
<i>II.1.1. A Népdalok és mondák néhány meséje ponyván. Réthy Lipót nyomdája</i>	23
<i>II.3. Czéh Sándor ponyvameséi és kapcsolatuk Ipolyi Arnolddal</i>	27
<i>II.3.1. Czéh Sándor levelei Ipolyi Arnoldhoz</i>	28
<i>II.3.2. Czéh Sándor ponyvanyomtatványai és a meseszövegek előtörténete</i>	30
<i>II.3.2.1. Vas Laczi és a három sárkányról. Eredeti népmonda. 1854</i>	30
<i>II.3.2.2. A kakaskáról és tyúkocskáról. Eredeti mese 1853</i>	33
<i>II.3.2.3. A jávorfa furulyáról. Eredeti népmonda. 1853</i>	34
<i>II.3.2.4. A halál mint keresztapa. Eredeti mese. 1854</i>	35
<i>A NÉPMESEK SZÓBELI LÉTMÓDJA</i>	40
III. MESEMONDÓK A 19. SZÁZADBAN	40
<i>III.1. Mesemondók a hazai és a nemzetközi mesekutatás korai szakaszában</i>	41
<i>III.2. Gaal György mesélő közvitézei</i>	44
<i>III.3. Hindsí és a havasi mesemondók</i>	45
<i>III.4. Gilli és Mailáth János</i>	46
<i>III.5. Ipolyi Arnold mesélői</i>	46
<i>III.6. Marosi Gergely mesélője: Gothárd Gergely alias puczkok Geczi</i>	48
<i>III.6.1. Az akadémiai kézirat</i>	48
<i>III.6.2. A gyűjtő azonosítása</i>	52
<i>III.6.3. Kriza János és mesegyűjtői</i>	53
<i>III.6.3.1. Marosi Gergely (1832–1874)</i>	54
<i>III.6.3.1. 2. Marosi Gergely mesekéziratai</i>	55
<i>III.6.3.2. Puczkok Geczi: Got(t)hard Gergely</i>	57
<i>A NÉPMESEK VIZUÁLIS LÉTMÓDJA</i>	61
IV. A NÉPMESE ÉS A MESEILLUSZTRÁCIÓ 19. SZÁZADI KAPCSOLATÁRÓL	61
<i>IV.1. Mese és kép</i>	61
<i>IV.2. A Mährchen der Magyaren illusztrátorai</i>	65
<i>IV.4. A Vigadó mesei tematikájú falképei</i>	69
<i>MESEGYŰJTŐK AZ 1850-ES ÉS AZ 1860-AS ÉVEKBEN</i>	76
V. ADATOK CSAPLÁR BENEDEK FOLKLORISZTIKAI MUNKÁSSÁGÁHOZ	76
<i>V.1. Ipolyi Arnold mesegyűjtéséről</i>	76
<i>V.2. Csaplár életrajzi adatai</i>	78
<i>V.3. A gyűjtésszervező Csaplár</i>	79
<i>V.5. Csaplár Benedek és Kriza János</i>	83
<i>V.6. Csaplár és az intézményes folklörgyűjtések (Akadémia, Kisfaludy-társaság)</i>	84
<i>V.7. Csaplár Benedek folklorisztikai vonatkozású elméleti írásai</i>	86

VI. KAZINCZY GÁBOR SZEREPE A HAZAI FOLKLORISZTIKÁBAN: MESEFORDÍTÁS, MESEKIADÁS, MESEGYŰJTÉS..... 90

VI. 1. Kazinczy Gábor mesefordításai.....	93
VI. 2. Kazinczy Gábor népmesegyűjtése.....	96
VI. 2.1. Kazinczy Gábor meselejegyzője, Beke József.....	100
VI. 2.1.1. Beke József életrajza.....	101
VI. 2.2. Mesés könyf [?] írta Blaskó György (Sajókaza, 1864).....	106
VII. A MESEGYŰJTŐ MERÉNYI LÁSZLÓ.....	107

VII. 1. A források bemutatása.....	107
VII. 2. A mesegyűjtő Merényi.....	112
VIII. GYULAI PÁL FOLKLÓRGYŰJTÉSE ÉS MESEKÖLTÉSZETE.....	125

VIII. 1. A folklórgyűjtő Gyulai Pál.....	125
VIII. 1.1. Gyulai Pál kolozsvári népmesegyűjtőmánya.....	131
VIII. 2. Gyulai Pál népmeséi a Szépirodalmi Figyelőben.....	137
VIII. 3. A gonosz mostoha. Népmese.....	140
VIII. 3.1. A gonosz mostoha című verses mese kézírata.....	146
IX. A MAGYAR NÉPKÖLTÉSI GYŰJTEMÉNY I. KÖTETÉNEK KELETKEZÉSTÖRTÉNETE (1860–1872).....	152

IX. 1. A Kisfaludy-társaság szerepe a szabadságharc utáni folklórgyűjtésben.....	154
IX. 1.1. Gyulai Pál indítványától a gyűjtési felhívásig.....	154
IX. 1.2. A beérkezett szövegek és gyűjtőmunkák.....	159
IX. 2. A kötet szerkesztői koncepciója.....	163
IX. 3. A kötet prózai szöveganyagának gyűjtői/lejegyzői/beküldői.....	169
IX. 3.1. Kriza János (1811–1875).....	169
IX. 3.2. Baksay Sándor (1832–1915).....	174
IX. 3.3.1. Bodros Katicza (Dessewffy Virginia).....	175
IX. 3.3.2. Bodros Katicza (Gyarmathy Zsigáné Hory Etelka).....	177
IX. 3.4. Brassai Sámuel (1800–1897).....	178
IX. 3.5. Illésy György (1832–1871).....	180
IX. 3.6. Török Károly és a vásárhelyi diákgyűjtők.....	184
IX. 3.6.1. Török Károly (1843–1875).....	184
IX. 3.6.2. A hódmezővásárhelyi diákgyűjtők.....	187
IX. 3.6.2.1. Szél Lajos (1850–1881).....	188
IX. 3.6.2.2. Széll Farkas (1844–1909).....	190
IX. 3.6.3. Török Károly kézíratai.....	195
IX. 3.7. Márki Sándor (1853–1925).....	196
X. SZERZŐI JOGI KÉRDÉSEK 19. SZÁZADI FOLKLÓRSZÖVEGEK KAPCSÁN.....	200

X. 1. A Magyar Tudós Társaság.....	202
X. 2. Toldy Ferenc javaslata.....	204
X. 3. Kisfaludy-társaság.....	207
X. 4. A népmeseszövegek hitelességéről.....	215
X. 5. A szerkesztő joga.....	217
X. 6. A gyűjtő joga.....	220
X. 7. A mesemondó joga.....	223
Összegzés helyett.....	228
Irodalomjegyzék.....	231
Függelék.....	269

A dolgozat arra vállalkozik, hogy a magyar népmeseszövegek gyűjtésének történetét az intézményes keretek között zajló folklórgyűjtés kezdeteitől az első magyar népköltési gyűjteménysorozat megindulásáig, nagyjából az 1840-es évek második felétől az 1870-es évek legelejéig kísérje figyelemmel. E korszakon belül az egymással összefüggő, egymásra reflektáló népmesegyűjtésre irányuló kezdeményezéseket, elméleti megfontolásokat és ezek gyakorlati megvalósulásait szeretné a maguk kapcsolatrendszerében felmutatni és a feltárt forrásokat a további kutatások számára felkínálni.

A vizsgált korszak a legkorábbi ismert, tudatosan szervezett magyar nyelvű népmesegyűjtések megjelenésétől (Erdélyi János és a Kisfaludy-társaság gyűjtőmunkáját érte ez alatt) a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* elnevezésű kiadványsorozat megindulásáig terjed,¹ mely gyakorlatilag a magyar folklorisztika intézményesülését közvetlenül megelőző időszakot fedi le. A dolgozat felépítésében nem kívánja követni a jelenlegi „kanonikus” kutatástörténetet abban a tekintetben, hogy az ismert, meghatározó jelentőségű gyűjtőkön, gyűjtésszervező teoretikusokon keresztül megragadható főbb csomópontokkal (Erdélyi János, Kriza János, Ipolyi Arnold, Arany László) ugyan számot vet, a népmesegyűjtésükre vonatkozó ismereteket filológiai módszerekkel igyekszik kiegészíteni, ahol szükséges ott korrigálni, ahol pedig lehetséges, törekszik új összefüggésekre rámutatni, ugyanakkor az említett szerzők folklorisztikai munkásságát önálló vizsgálat tárgyává nem teszi.²

Mivel a magyar népmesekutatásban a történeti szempontú szövegfolklorisztikai vizsgálatok egyáltalán nem jelentettek termékeny kutatási irányt, így alapvető, izgalmas, ugyanakkor küzdelmes feladat az ismeretlen források feltárása, mind a primer szövegforrások (kéziratok és kiadott népmeseszövegek) mind pedig a rájuk vonatkozó egyéb szövegek (írói levelezések, paratextusok, recenziók, elméleti írások stb.) tekintetében. A filológiai módszer a meglévő ismeretek árnyalásán túl alkalmasnak bizonyult újabb, a szakirodalom által nem ismert vagy ismert, de nem kellőképpen feldolgozott gyűjtők és gyűjtemények felmutatására és értelmezésére. Ilyennek tekinthető Merényi László erdélyi gyűjtőútjának leírása, a folklórgyűjtő és meseköltő Gyulai Pál illetve az Ipolyi Arnold gyűjtőjeként számontartott Csaplár Benedek portréjának megrajzolása, különösen pedig Kazinczy Gábor palóc népmesegyűjtésének és mesefordításainak bemutatása.

A dolgozat több fejezetében is nagy hangsúlyt kap az egyes népmeseszövegek és mesegyűjtemények keletkezés- valamint recepciótörténete, különösen a dolgozat azon fejezetében, mely egyetlen mű, az *MNGy I.* prózai anyagának létrejöttét mutatja be a beküldők azonosításával, biográfiájuk megrajzolásával továbbá a beküldött szövegek forrásainak meghatározásával kiegészítve.

¹ A sorozat első kötete: Arany László–Gyulai Pál (szerk.): *Elegyes gyűjtések Magyarország és Erdély különböző részeiből*. Magyar népköltési gyűjtemény I. Pest, Athenaeum 1872. (A továbbiakban *MNGy I.*)

² Ennek legfőbb oka abban keresendő, hogy a szakirodalom a folklorisztika szaktudománnyá válása óta kitüntetett figyelemben részesítette Erdélyi, Kriza és Ipolyi munkásságát, életműveik monografikus feldolgozást is nyertek (T. Erdélyi I. 1981, Faragó J. (1965) 1971, Hoppál M. 1980, Kovács Z. 1987.), melyeket jól használható forráskiadások is kísérték (Erdélyi J. 1991a *ErdLev I–II*, Kriza J. 1956, Hoppál M. 1987, Ipolyi A. 2006.) Mindezek jó alapot nyújtanak népköltési gyűjteményeik jövőbeli filológiai feldolgozásához. Munkásságukat a 19. századi magyar népmesekutatás-történetének megírása során természetesen magam sem tartom megkerülhetőnek, azonban ezen dolgozat keretei nem teszik lehetővé egy ilyen nagyszabású, a kanonikus gyűjtők és a kánonból kizorultak munkásságának együttes bemutatását. (A népmesegyűjtő Arany László szakirodalmi feldolgozása a közelmúltban kezdődött meg, Hermann Zoltán vezetésével készül népmeséinek kritikai kiadása. Arany Lászlót emiatt és nem reflektáltsága okán emeltem ki szűkebb vizsgálati tárgyaim sorából. A tervezett forráskiadásról lásd Domokos M.–Gulyás J. 2009)

A dolgozatban új szempont a ponyvanyomtatványok és a kiadott, bizonyos esetekben kéziratos meseszövegek genetikus azonosítására történő törekvés. Ez a szándék érhető tetten abban a fejezetben, amely Erdélyi János *Népdalok és mondák* (1846–1848) című klasszikus antológiájában található meseszövegeket a Réthy Lipót alföldi nyomdász által kiadott különálló ponyvafüzetekben megjelenő népmesékkel hasonlítja össze, illetve a ponyvaszerző Ipolyi Arnold kéziratait és leveleit szöveggenetikai aspektusú vizsgálatokkal bemutató részben.

A filológiai elemzések mellett a dolgozatban törekedtem arra, hogy figyelmet fordítsak a népmese egyéb, nem textuális megnyilvánulásaira is. A népmese 19. század művelődéstörténetében betöltött szerepét leginkább az irodalomtörténet és a folklorisztika tudta megragadni, a dolgozat egy fejezetében mintegy kitekintésként megkísérlek művészettörténeti szempontokat is érvényesíteni annak érdekében, hogy bemutathassam, a népmese képi ábrázolása a nemzeti reprezentáció vizuális lehetőségei közé tartozott. (Vigadó-Redoute Tündér Ilona tematikája).

A hagyományos mesemondó alkalom során elhangzott népmese és a szükségszerű szövegalkításokon (esztétikai elvárásrendszernek való megfelelés, technikai-gyakorlati szempontú rövidítés stb.) átesett lejegyzett, rögzített mese szövege közötti eltérések mögött mindig alkotó tevékenységet kell látnunk. A korabeli gyűjtők elméleti írásaiból helyenként kiolvasható, hogyan is viszonyultak saját lejegyzéseikhez, melyek korszakunkban egyértelműen irodalmi kontextusban jelentek meg. Ezek azt mutatják, hogy az 1840-es évektől formálódó szerzői jogi gondolkodásban a kezdetektől helyet kapott a népköltészet is, bizonyos esetekben a kollektív, névtelen, azaz szerzői névhez és rögzített szövegfogalomhoz nem kötött népköltési alkotás helyett a folklór eredetű, de saját megszövegezésű (ugyanakkor népköltészetként, népmeseként megjelenő) prózai alkotásokra írói tulajdonjogot formáltak. Ez a felismerés indokolja, hogy jogtörténeti források bevonásának segítségével az utolsó fejezetben a *gyűjtő*, *gyűjtemény* fogalmak korabeli használatának árnyalására tegyek kísérletet.

Koncepció, módszer, kutatási lehetőség

A dolgozat valamennyi fejezete olyan gyűjtőket és gyűjteményeket, témákat és szempontokat kíván felmutatni, amelyek feltűnően hiányoznak a 19. századi magyar mesekutatást tematizáló folklorisztikai áttekintésekből és elemzésekből. A teljesség igényét reménytelennek érezve alapkoncepcióként azt a megoldást választottam, hogy a 19. századi magyar népmesére vonatkozó adatokat, sajátosságokat, tendenciákat, összefüggéseket és kapcsolatokat egy feltételezett nagy narratívából kiragadott mikrotörténetek megírásával mutatom be.³ A dolgozat tehát esettanulmányok sorával kívánja a magyar mesekutatás történetének néhány fejezetét megrajzolni, vagy legalábbis a kis történetekből kihulló adatok dokumentálásának segítségével megkísérli e fejezetek majdani megírásához hozzájárulni. Az egyes, mesekutatás szempontjából jelentős, de reflektálatlan problémára fókuszáló részegységekhez a már ismert gyűjtőkre és gyűjteményekre vonatkozó ismeretek komparatív anyagként csatlakoznak, emiatt a fejezetek nem követnek szigorú kronológiát, valamint bizonyos összefüggések eltérő hangsúllyal több helyen is megismétlődnek. A célkitűzésből és a koncepcióból adódóan a dolgozat hangsúlyosan forrásfeltáró jellegű, a dolgozatban feltett

³ Vélhetőleg egységesebb dolgozatot lehetett volna írni egyetlen kiválasztott, jól megragadható téma (mondjuk egy gyűjtő munkásságának vagy egy mesegyűjtemény keletkezésének) körbejárásával, azonban a számtalan ponton egymásba fonódó, sok tekintetben teljesen feltáratlan történetek szétszálazásához, először is számot kellett vetni azzal, hogy egyáltalán milyen források állnak rendelkezésre a 19. századi magyar népmesék vizsgálatához, illetve azzal, hogy e forrásokat mire is lehet felhasználni.

kérdéseket alapvetően történeti-kontextualista szempontból közelítik meg az egyes esettanulmányok.

Annak az ismeretelméleti problémának, hogy az oralitásban funkcionált népmesékre vonatkozó tudásunkat kizárólag írásban rögzített szövegekként sajátíthatjuk el, nagyon fontos módszertani következményei vannak.⁴ Ennek a felismerésnek köszönhető, hogy a dolgozat központi fogalma nem a szájhagyományban élő népmese műfaja, hanem a mesék írásban rögzített *szövege*. (Az elhangzott népmesék egykori kontextusának *részleges* rekonstruálását a 19. századi mesemondók megjelölésével, valamint a hajdani repertoár és a mesehallgató közösség bemutatásával tudom elképzelni, erre a III. fejezetben kísérletet is teszek, azonban az izgalmas adatok felbukkanása ellenére sem ezt a kutatási irányt tartom a leghatékonyabbnak.)

A forrásfeltárás során előkerült nagy mennyiségű, 19. századból származó kéziratos és számos, eltérő karakterű nyomtatott formában létező (ponyva, kalendárium, folyóirat, népköltési szöveggyűjtemény stb.) meseszövegkorpusz néhány esetben lehetőséget kínál olyan szövegfilológiai vizsgálatok elvégzésére, melyek *genetikusan* összetartozó szövegláncolatokat rajzolnak ki. Ezekre az adatolhatóan egymásból fejlődő és különböző forrásokban megjelenő meseszövegekre (ahol sikerült ilyeneket felfedezni) módszeresen figyeltem, ugyanis a népköltési szövegek írásbeli létmódjái(nak) filológiai vizsgálatával szerencsés esetben egyrészt lehetőség nyílik az egyes meseszövegek *közvetlen, írott* forrásainak felmutatására, másfelől a klasszikus népköltési gyűjteményekbe emelt, vagy éppen az onnan kiemelt népmeseszöveg a korabeli szövegeközlők szerkesztési elveire is rávilágít, harmadrészt a szóhagyományból rögzített szövegek esetében segíthet a gyűjtési hely lokalizálásában és egyéb, a gyűjtésre vonatkozó releváns adatok felmutatásában.

Számos magyar meseszöveg mikroterjedésének feltárását követően lehet majd csak a jövőben megkezdeni a magyar népmeseszöveg-korpusz részeként értett népmesék *eredetére* vonatkozó általános érvényű kijelentések megkockáztatását. (A dolgozatnak nem célja ilyen merész, általánosító kérdéseknek még a megfogalmazása sem, az eredet kérdése nem a típusok tekintetében, hanem kizárólag konkrét szövegek esetében érdekel és csupán addig, amíg bizonyíthatóan egymásból származó szövegláncokat tudok bemutatni.) Ez az elmúlt évek kutatási tapasztalataiból leszűrt felismerés talán nem radikálisan új gondolat, de meggyőződésem, hogy ezen elv (a genetikai szövegláncok mikrofilológiai vizsgálata) koncepciózus gyakorlati megvalósítása az eddigi, a népmesére és különösen annak terjedésére vonatkozó ismereteinket új, a dominánsnak tekinthető, ellenőrizhetetlen szájhagyomány-centrikus nézőpontnál megalapozottabb megvilágításba helyezheti. A dolgozat e nézőpontnak és módszernek a hazai történeti szövegfolklorisztikában való érvényre jutását kívánja segíteni.

---

⁴ Ebből kiindulva a Grimm-testvérek szövegalkotási gyakorlatáról lásd Blamires, D. 2006. és Nagy I. 2007.

Mint már a bevezetőben is említettem, dolgozatom forráscentrikus abban az értelemben, hogy leginkább új adatok és szempontok *felszínre hozására* (és csak másodsorban azok értelmezésére) koncentrálok. A dolgozat eredetileg *A 19. századi kéziratos magyar népmesék* munkacímét viselte, korán felismerve azonban azt, hogy egy ilyen monografikus cél megvalósításának néhány év leforgása alatt nincsen realitása, figyelmemet kisebb, jobban feldolgozható témák felé fordítottam.

A 19. századi magyar meseszövegek vándorlástörténete, azaz az oralitás mellett élő másfajta, az írásbeliség révén történő hagyományozódása nehezen fejthető fel, melynek fő oka az, hogy több, különböző jellegű forráscsoportban (magyar és német nyelvű gyűjteményes kötet részeként, hazai és külföldi folyóirat szövegközléseként, kéziratos gyűjtés részeként, ponyvanyomtatványként) bukkannak fel a mesék, mely források egy része feltáratlan, vagy csak részlegesen feltárt.

A dolgozathoz felhasznált források több szempontból is csoportosíthatóak. Az egyik lehetséges mód az, ha a forrás létrejötte, megjelenési módja és hatása szempontjából eltérő kéziratos forrásokról illetve nyomdai termékekről beszélünk. A dolgozathoz használt forrásokat tekintve ez nem túl jó megoldás, hiszen a vizsgált kéziratok skálája a tartozás elismerését deklaráló nyugtától, az írói levelezéseken és társasági jegyzőkönyveken keresztül magukon a népmeseszövegeken át a népmesék alapján megkomponált verses mesék autográf feljegyzéséig igen változatos képet mutat, ahogyan a felhasznált nyomtatott források sem tekinthetők egyneműeknek, hiszen az olcsó ponyvanyomtatványok, az iskolai olvasókönyvek, ifjúsági antológiák vagy a néplapok és irodalmi folyóiratok eltérő karaktere nyilvánvaló. Ezeken túl (vagy akár ezen belül is) különbséget lehet tenni a szöveghordozók között a létrehozók és/vagy a befogadók szempontjából. Bizonyítható, hogy néhány folklórszöveg esetében maguk a folklórt aktívan használók rögzítettek meseszövegeket, jellemzően az e hagyományból kívül rekedtek számára. (Erre legjobb példa a Gaal György meselejegyző közvitézei által a feljebbvalóik utasítására rögzített mesekorpusz⁵). Más irányból nézve ugyanezt, gyakran érhető tetten, ahogyan a korszak csúcserőtelmségei által termelt vagy módosított szöveganyag a populáris nyomtatványok közvetítésével eljutott az alsóbb néprétegekhez. A népköltési gyűjtésére felszólító felhívások legfőbb célcsoportjai a vidéki értelmiségi közösségek lehettek, azonban a mesegyűjtők a negyvenes évektől egyre szélesebb társadalmi rétegekből kerültek ki (hogy csak két szélsőséges példát említsék, egykori kondás és erdélyi gróf havanas évekbeli magyar mesegyűjteményéről egyaránt tudunk.)

A forrástopologizálás további, kevés haszonnal kecsegtető bonyolítása helyett a továbbiakban, egyszerűen két forráscsoportot fogok megkülönböztetni egymástól. *Elsődleges* vagy primér forrásnak azokat a szövegeket és szövegegyütteseket nevezem, amelyek valamilyen meseszöveget (szüzsét vagy feldolgozott, a folklorisztika által népmeseként azonosított narratívát) tartalmaznak, minden más, a mesékre vonatkozó (gyűjtőre, adatközlőre, a gyűjtési helyre utaló vagy a szöveg keletkezési körülményeit kontextualizáló) információ hordozóját *másodlagos* vagy szekunder forrásnak nevezek.

A vizsgált elsődleges források közül ki kell emelni egy terjedelmes forráscsoportot, mely munkám elkészítéséhez kiindulásaként szolgált, a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának Kézirattárában (MTAK Kt.) őrzött, a klasszikus gyűjtőmozgalmak során

⁵ MTAK Kt. RUI 4-r 66. I–III. E kézirategyűjtést a legkorábbi magyar népmesegyűjteményként tartja számon a folklorisztika, kritikai kiadásának előmunkálatai a közelmúltban kezdődtek meg.

keletkezett magyar nyelvű népmeseszövegeket. A több száz, különböző gyűjtőhálózatba, korpuszokba tartozó, számos gyűjtő és szerző szövegrögzítő szövegalkító és -gondozó munkáját képviselő népmeseszöveg javarésze máig kiadatlan, sőt, nem jelentéktelen az az anyagmennyiség, amelynek még az azonosítása sem történt meg, történeti szövegfolklorisztikai szempontú vizsgálatukat már önmagában ez a tény is megalapozná. Ennek a jelentős korpusznak semmilyen teljes és hozzáférhető tételes jegyzéke nem létezik.⁶

Előljáróban elmondható, hogy az irodalmi elvárások mentén szerveződött és irodalmi kontextusban értelmezett 19. századi népköltési szövegek folklorisztikai gyűjteményekben megjelenő (klasszikus) szövegbázisától, meg lehet különböztetni egy nagy terjedelmű kéziratos szövegkorpuszt, mely kevésbé mutatja a nyilvánosság elé szánt szövegekre/kötetekre jellemző esztétikai szövegmódosításokat, legalábbis az irodalmi elvárásokkal nem teljesen azonos intenciójú változtatásokat tükröznek. (Példaként mondhatjuk, hogy a kéziratos meseszövegekben a kiművelt szellemi regiszterrel szembeállítható *anyagi lent*, a testiség és a testi folyamatok jobban tettenérhetőek mint a kiadott szövegek esetében, még úgy is, hogy nyilvánvalóan ezen lejegyzések mögött is minden esetben komoly öncenzúrát kell feltételeznünk.)⁷

A kézirattárban őrzött népköltési gyűjtések áttekintése és részletes textológiája egyrészt gazdagítja a 19. századból fennmaradt eddig ismert folklórszöveg-korpuszt, másrészt közelebb vezethet a korai folklórgyűjtések és szöveglejegyzések kutatómódszertan-történetének feltárásához.

Külön is szeretném hangsúlyozni, hogy dolgozatom egyik célja, hogy a kutatás során előkerült, a 19. század közepének népmeseszövegeit tartalmazó elfeledett forrásokat jövőbeli kutatásokhoz kínálja fel.

Szöveg és genetikus szöveglánc

A dolgozat egyetlen folklórműfajra, a népmesére⁸ koncentrálna kísérlet meg megközelítőleg teljes képet adni a műfaj hazai kutatástörténetének egy kiemelt, klasszikusnak nevezett korszakában alkalmazott textológiai gyakorlatokról. Említettem, hogy módszertani megfontolásokból a dolgozat központi fogalmi elemének a szóbeliséghez rendelt *népmese* nehezen megragadható kategóriája helyett annak írásbeli származékát vagy párhuzamát,⁹ a

⁶ A Magyar népmesekatalógus-készítő munkacsoport megbízásából az MTA Kézirattárának kéziratos népmeseanyagát Kiss Gabriella tárta fel a nyolcvanas években és készített róla jegyzéket, tudomásom szerint azonban ez a lista nem nyilvános. (Arról, hogy a katalógus készítésekor szempont volt a kéziratos meseszöveg-anyag feltárása is lásd Kovács Á. 1955. 454.) Az MNK eltérő szempontok szerint szerkesztett és így különböző mértékben feldolgozott forráscsoportjairól a kötetek végén általában található külön is jegyzék, így a kéziratos forrásokról is, közülük az MNK 2. kötetének (1988) 21 kéziratos tételt soroló katalógusa tekinthető a legteljesebbnek (bár a közgyűjteményekben ténylegesen fellelhető meséket tartalmazó kéziratok száma ennél is több.)

⁷ A pórias és a népies megkülönböztetésének az irodalmi népiességen belül megfogalmazott következményeiről lásd Milbacher R. 2003. (A politikailag motivált öncenzúra egy 19. századi dán példájáról lásd Tangherlini, T. R. 2008)

⁸ Népmese alatt azt a sok almfajt magában foglaló, a prózai fikciós elbeszélő költszet azon populáris szövegkorpuszát értem, amelyet tudományos rendszerezés során AaTh, majd ATU- típuszámon regisztráltak. Uther H-J. 2004.

⁹ A *származék* szó azt sugallja, mintha minden egyes népmeseként regisztrált magyar szöveg valamilyen szóbeli megnyilvánulási forma után került volna rögzítésére, holott –mint látni fogjuk– a 19. századi népmeseszövegek

népmese szövegét tekintem. Úgy vélem, nem igényel különösebb bizonygatást annak tudatosítása, hogy a mesélőt és mesehallgató közösséget feltételező,¹⁰ alkalomhoz kötött mesemondási szituációban funkcionáló szóbeli népmese¹¹ nem lehet azonos azzal a szöveggel, amit egy ilyen helyzetben elhangzott előadás után (vázlatosan, vagy évekkel később emlékezetből), esetleg valós mesélés megtörténte nélkül, annak imitálására hoztak létre.¹² A szakfolklorisztika módszertanának kialakulása előtt lejegyzett, átalakított népmesére, következésképpen pedig a Grimm-testvérek mesegyűjteményének megjelölésére forgalomban van egy a népmesétől és az irodalmi mesétől is különböző fogalom: a *könyvmese* (Buchmärchen) terminusa.¹³ Az általam vizsgált népmeseszövegek a mesefogalom e három kategóriája közül leginkább ez utóbbival korrelálnak.

A szóbeli variánsokban élő népköltési alkotás az írásbeliségbe történő átvétele során nemcsak egy (vagy több) rögzített szöveg jön létre, de egyúttal e szöveg(ek)en keresztül válik elérhetővé és tudományosan tanulmányozhatóvá is az adott folklóralkotás, esetünkben a népmese. A mesemondás kontextusának (a mesélő, a hallgatóság, a helyszín vagy az alkalom stb.) jelzése nélküli lejegyzéseknél/kiadásoknál szükségszerűen csak a szövegekkel tudunk operálni, ehhez azonban alapvető nem (csak) az összes típus, hanem a konkrét szöveg összes variánsának vizsgálata, azaz az egyes szövegek mögött álló és feltárható összes szövegváltozat vizsgálata is. A 19. századi mesekorpuszban az összetartozó textusok kiválasztásával létrejövő szövegsorozatok fellelésére irányuló törekvéseket tudatosan vállalni kell, még ha előre sejthető is, hogy a már elpusztult, illetve a még lappangó dokumentumok miatt, maradéktalanul nem lehet teljesíteni a feladatot. A módszer segítségévek (a genetikusan együvé tartozó textusok összekapcsolásával) azonban megrajzolható nemcsak a szövegek alakulástörténete, de egyúttal pontosabban körvonalazható a folklóralkotások írásbeli hagyományozódásának útja is. Minden folklórszöveget szövegfolyamatként értelmezve a textusok egymás mellé helyezése különböző spekuláció nélkül szinte magától megrajzolja ezeket az alakulási/vándorlási útvonalakat.¹⁴ Ez esetben nem a földrajzi-történeti iskola hajszolta absztrakt *archetípus* megfelelése a cél, sokkal inkább a 19. századi meseszöveg-kölés módszertanának megértése egy-egy szűkebb, jobban lehatárolható mikrokontextusban,

---

mögött sok esetben bizonyíthatóan közvetlen írásbeli előzményeket lehet kimutatni. E kapcsolatok végleges tisztázása előtt ezért helyesebbnek tartom, ha inkább *párhuzamokról* beszélünk.

¹⁰ A legalább egy főből álló közönséget is értve ez alatt. (A magyar népmeseszövegek 20. századi rögzítése sok esetben úgy történt, hogy a mesélő passzív meseismerete a néprajzos gyűjtő jelenléte során aktivizálódott. Ennek memóriatechnikai megfontolásait lásd Nagy I. 1991.)

¹¹ A magyar mesemondó hagyomány talán legismertebb bemutatása Dégh L. (1969) 1989. A prózaepika „biológiájáról” (szöveg és kontextus együttes, a hagyományozódás dinamikus értelmezése) összjegyzést lásd Dégh L. 1979.

¹² Éppen ezért a 20. század közepéig a mai értelemben vett hiteles folklórszövegekről nem beszélhetünk. Kovács Á. 1961. 434. Kovács Á. 1982d.

¹³ Bausinger H. 1979. Nagy Ilona megfogalmazásában: „A könyvmese nem műmese és nem népmese: ez utóbbinak akar azonban látszani.” Nagy I. 2007. 36. (A hazai népmeseszöveg-publikációk előtt is etalonná vált Grimm-mesék szövegalkításairól lásd ugyanitt Nagy I. 2007.)

¹⁴ Filológiai elemzéssel viszonylag könnyen megállapítható, ha két szöveg egymásból fejlődött, azaz összetartozó, ehhez azonban a folklóralkotások esetében megszokott *motívum*vizsgálat helyett (vagy inkább mellettl) *szavankénti* összevetésből kell kiindulni. Szerencsés esetben információkhoz juthatunk arra vonatkozólag is, hogy melyik jöhetett létre korábban, és melyik lehet a későbbi (alapszöveg és származékos szöveg). A módszer azonban igazán csak akkor lehet hatékony, ha tudománytörténeti kontextusba jól belehelyezhető a vizsgált szövegtörténet, tehát külön is ismernünk kellene az összekapcsolandó alkotások gyűjtés- és/vagy kiadástörténetét, vagy legalábbis annak egy részletét. Mivel a folklórszövegek strukturális jellegzetessége az anonimitás, éppen ezért kevés figyelmet fordítottak a szövegek írott változatai mögött álló valós személyekre és alakító munkájuk tényleges tanulmányozására, ezért tartom valószínűnek, hogy meglepő összefüggések tárulhatnak fel előttünk két (vagy több) valamennyire ismert, népköltési gyűjtőhöz vagy gyűjteményhez rendelt szöveg genetikusan azonosítása kapcsán. Az ókori kéziratok hagyományozódásainak tanulságairól lásd West, M. L. 1999.

melyeken keresztül árnyalni lehet a klasszikus mesegyűjtés korszakából származó szövegkorpuszra vonatkozó közvetlenül ismereteket is.

Amellett szeretnék érvelni tehát, hogy a kézzel írott, illetve a nyomtatott, népi eredetű (vagy népként megjelölt) egyedi meseszövegek esetében is releváns és lehetséges a variánsok felkutatása, azok egymás mellé rendelése és tüzetes filológiai vizsgálata.¹⁵ Azaz (akár a gyűjteményes kötetben, kalendáriumban, ponyván vagy folyóiratban) publikált, akár a kéziratos meseszövegek mögé több, a szöveg keletkezés- illetve alakulástörténetének különböző fázisait (hallomás után vagy emlékezetből lejegyzett piszkozat(ok), tisztaát(ok), kiadásra szánt változat, kiadott szöveg, újraközölt szöveg) megőrkítő, egymással tehát szerves (*genetikus*) kapcsolatban álló szövegvariáns rendelkezhet, az így kirajzolódó szövegláncokon keresztül bepillanthatunk a 19. századi népmeseszövegek alakulásának/alakításának történetébe.¹⁶

Szilágyi Márton több tanulmányában is bizonyította, hogy a stabil szövegfogalommal dolgozó irodalomban érvényes alapállás lehet bizonyos szövegcsoporthoz tartozók esetében az instabilitás feltételezése,¹⁷ ezt a megállapítást átfordítva és saját anyagomra adaptálva úgy gondolom, hogy a stabilitást pedig (a hagyományos, orális műfajokra megfogalmazott folklorisztikai szövegfogalommal ellentétben) az írásban fennmaradt népmeseszövegek vizsgálatakor lehet jogosan felvetni és hatékonyan alkalmazni. (Legnyilvánvalóbb ez azon esetekben, amikor a népköltési szövegek írásbeli létmódja során létrejövő szövegvariánsok *másolás* útján keletkeztek és kerültek át különböző szöveggörnyezetekbe, de a népköltési gyűjtemények szerkesztési elveinek a kompiláció és alteráció felől a szelekció irányába történő elmozdulása is ezt mutatja.)¹⁸

A több forrásban felbukkanó meseszövegeket akkor tekintem genetikusán összetartozóknak, ha szó szerint (vagy megközelítőleg szó szerint) ugyanúgy jelennek meg. Mivel a mese prózai és a magyar folklórban a leghosszabb népköltési műfaj, így az emberi memória átlagos működése szerint kizárt, hogy két terjedelmes szövegszinten teljesen azonos prózai szöveg egymástól független forrásból származzon. Ez az írásbeli hagyományozódás persze csak akkor mutatható ki biztosan, ha valóban stabil szöveggel dolgozunk, a kreatív átvételek, a nagyfokú egyéni invenció (továbbírás) során keletkezett írásbeli szövegváltozatok kapcsolata szinte ugyanúgy nem dokumentálható, ahogyan a szájhagyományban élő szövegek változása sem. (A csupán egyező szűzséket feldolgozó, azonos típusba tartozó eltérő meseszövegek kéziratait, ha ellenőrizhetetlen a kapcsolatuk, jobbnak láttam kizárni a szövegláncok vizsgálatokor.)

A korábbinál stabilabb folklorisztikai szövegfogalom bevezetésének és alkalmazásának lehetőségéhez az írásbeli szöveghagyományozódásra, a mesegyűjtemények kiadástörténetére és egyáltalán a mesék terjedésének írott történetére (*publishing history*)¹⁹ való, az elmúlt

¹⁵ A kétféle hagyományozódás (írásbeli és szóbeli) révén létrejött népköltési textusok megkülönböztetésére alkalmas lehet a *horizontális* és *vertikális szövegvariáns* kettőse, előbbin a szájhagyományban élő típusvariánsokat, utóbbin az egyes folklórszövegekhez rendelhető írásbeli létmód genetikus szövegvariánsait értve. (A posztmodern szövegkritika folklorisztika számára is megfontolandó tanulságairól lásd Davidházi P. 1998.) Stoll Béla a horizontális variáns foglmat ettől eltérően használja egy rottont szöveg több, egymástól független azonos irányú megváltozására. Stoll B. 1973.

¹⁶ A népmesék írásbeli szövegvariánsairól ír Gulyás J. 2007. 189–195.

¹⁷ Szilágyi M. 2003. 2005. 2003. és 2008. (Az idézett gondolat eredeti szöveggörnyezetében 2005. 154.)

¹⁸ E mögött a lejegyzett folklórszöveg írásbeli létmódjának, azaz az írásbeliségnek és a szóbeliségtől eltérő szövegazonosság-tudatát sejttem. (Vö. Ritoók Zs. 2003.)

¹⁹ A mesék terjedésében a nyomtatás időben és térben is sokkal nagyobb hatást képes gyakorolni, mint a szájhagyomány. Ennek megfogalmazását újabban lásd Bottigheimer 2006b. A tündérmesék nyomtatástechnikái meghatározottságáról, a könyvkiadás, -terjesztés kereskedelmi gyakorlatáról lásd még Bottigheimer, R. 2006a

években egyre fokozódó nemzetközi reflexiók vezettek.²⁰ Az amerikai folklorista, kultúrtörténész Ruth Bottigheimer tűnik az utóbbi időben ezen irányzat élharcosának, akit a Grimm-filológia, ezen belül is a *Kinder- und Hausmärchen* (KHM) kötetének kiadástörténetét vizsgáló eredmények²¹ vezették el a folklorista körökben élénk visszhangot kiváltó radikális téziseinek megfogalmazásához.²²

Bottigheimer sokéves kutatásai összegzéseként 2009-ben jelentette meg a tündérmesék, szándéka szerint paradigmaváltóan új, társadalomtörténeti, különösen pedig kiadástörténeti vizsgálódásokon nyugvó nyomtatás-alapú (*book-based history* vagy *print-based history*) történetét.²³ Bottigheimer kutatásait jelentősen befolyásolta Rudolf Schenda, illetve az ő egykori tanítványa Manfred Grätz munkássága, utóbbi monográfiáját Bottigheimer az elmúlt fél évszázad mesekutatása legfontosabb munkájának tartja.²⁴

A hazai olvasástörténeti kutatások részben feltárták a paraszti olvasási kompetenciákat, lehetőségeket és szokásokat,²⁵ ezek a vizsgálatok azt bizonyítják, hogy korszakunkra a hazai parasztság már elkezdett bekapcsolódni az olvasási kultúrába,²⁶ azonban a nyomtatott meseszövegeknek (ponyvameséknek, könyvmeséknek) a paraszti színhagyományra (népmesékre) a 19. században gyakorolt hatása szinte még teljesen körvonalazatlan.

Összegzőként tehát a dolgozatban a genetikusan összetartozó, egymásból fejlődött, valamennyi népmeseszöveg mögött feltételezett szövegláncolatok textuális kapcsolatainak kimutatásával a meseszövegek (mikro)terjedésének történeti dimenzióját tartottam szem előtt, a fenti szempontok figyelembe vételével arra a kérdésre kerestem választ, hogy e források milyen tanulságul szolgálnak a 19. századi népmeseszöveg-gyűjtés és -kiadás módszertanára nézve.

²⁰ Az irányzathoz kapcsolható tanulmányoknak adott helyet a *Marvels and Tales* egy tematikus száma 2007-ben. (*Fairy Tales, Printed Texts, and Oral Tellings*). A tanulmányokról és a tudománytörténeti előzményekről rövid áttekintés olvasható a szerkesztőtől: Bottigheimer, R. 2007.

²¹ Bottigheimer, R. 1993. A Grimm-filológia eredményeinek összegzése Nagy I. 2007.

²² E nézet szerint a tündérmesék azon csoportja, melyben a hős társadalmi státuszemelkedésen esik keresztül (*rise tale*) egyetlen szerzőhöz, a 16. századi velencei Giovan Francesco Straparolához köthető. Bottigheimer, R. 2002. (Ismerteti Gulyás J. 2006b) A tündérmese feltalálása ellen tiltakozó folkloristák reakcióiról lásd Nagy I. 2007. 4–5.

²³ Bottigheimer, R. 2009. A kötet módszertani szemléletét is jól tükröző kompozíciója szerint először a Grimm-testvérek mesegyűjtésének hagyomány-alapú (*tradition-based*) történetét mondja el (28–42.) majd a Grimm mesék korábbi (Grimmek előtti) német nyelvű nyomtatványokon való megjelenésén keresztül a történetet egy másik megvilágításba helyezi. (45–52.) Ezt követően a 17. század végi és 18. század eleji francia mesék mögött mutat ki korábbi 16. és 17. századi olasz hatásokat (53–74.), végül elérkezik Giambattista Basile és Giovan Francesco Straparola meséihez, kettejükben jelölve meg az európai *tündérmese*-hagyomány fő kreatorait. (75–101.) Végző soron Bottigheimer tehát az anonim nép helyébe írástudó szerzőket állít a tündérmese eredetének leírásakor.

²⁴ Schenda, R. 1970. Grätz, M. 1988. Bottigheimer 2006a 66. (Grätz a 17–18. századi francia arisztokráta szalonok tündérmese-termesének a felvilágosodás korának német nyelvű nyomtatványokon való tömeges megjelenését adatolta: Grätz, M. 1988. 331–397.) Kutatásai jól illeszkednek a francia alapítású olvasástörténeti iskola eredményeire. Cavallo, G.–Chartier, G. 2000. Legújabbban Lyons, M. 2008. (A kötetet ismerteti Török Zs. 2008.)

²⁵ Fülöp G. 1978. Szabó L. 1981. 254–261. Tóth I. Gy. 1996. Keszeg V. 2008. 69–79. Az ími- és olvasnitudás történet kutatásának forrásairól lásd Sz. Kristóf Ildikó 2008.

²⁶ Noha a paraszti alfabetizációnak igazán nagy jelentősége majd csak a dolgozat időkeretén túl, a népiskolai törvény (1868) bevezetését követően, a század vége felé lesz. (Lipták D. 2002. 119.) Itt szeretném megjegyezni, hogy az ími- és az olvasnitudás készségének kialakítása közül az olvasás élvezett prioritást (tehát az olvasnitudók köre szélesebb az ími-, vagy az ími- és olvasnitudókénál (Tóth I. Gy. 1996, Sz. Kristóf I. 2008) továbbá hogy a hangos olvasás korszakunkban is valós gyakorlat lehetett, ami azt jelenti, hogy a nyomtatott meseszövegek hatása még az olvasnitudók körén is túlterjed. Szabó L. 1981. 46.

I. ELŐZMÉNY

I.1. Az intézményes népmese gyűjtés hazai megindulása. Adatok a Kisfaludy-társaság népmese gyűjtéséről (1843–1848)

A hazai mesekutató- és gyűjtés történetét szemlélő áttekintések jellemzően a 18. század második felétől adatolják az európai mese hagyomány bizonyos nyomainak, illetve a század legvégétől már a legelső magyar népmesék felbukkanását.²⁷ A *Sárospataki kézirat népmese gyűjtemény* elnevezésű kolligátumkötet monda fordítások mellett nyolc meseszöveget is tartalmaz, ezeket a mesekutatók feltételezsen magyar népmeséknek tekint. E kézirat keletkezéséről, a lejegyzőről és arról, hogy milyen szándékkal vetette papírra e szövegeket, sajnos szinte semmit sem tudunk, még az sem bizonyos, hogy egyáltalán van-e közülük a magyar folklórhoz.²⁸ Vizsgálódásaimat éppen ezért egy olyan korszakra szorítottam, amikor már bőségesen vannak mind meseszövegek, mind pedig e szövegek keletkezésére vonatkozó, a szövegek értelmezését segítő másodlagos források.

A folklórra vonatkozó egykorú elvi reflexiókból kiolvasható, hogy ebben az időben a népköltészet már egyértelműen érték-ként jelent meg, legalábbis a szellemi-kulturális elit egy meghatározott csoportja körében. Az 1840-es évektől kezdve a népköltészet elbeszélő nemei iránti érdeklődés legközvetlenebb nyomai már nem elszórt, töredékes adatokban, hanem folyamatosan keletkező és nagy terjedelmű kéziratok illetve kiadott szövegkorpuszokban lelhető fel. Mint ismeretes, az irodalmi népiesség áll annak a művelődéstörténeti folyamatnak a középpontjában, mely elvezetett a 19. század közepe táján a népköltészet gyűjtésének, mint nemzeti programnak a megfogalmazásához.²⁹ Ezen program kialakításában a népköltészet első számú hazai teoretikusa, Erdélyi János játszott kiemelkedő szerepet.

Erdélyi János folklórgyűjtő törekvéseinek a korábbi évtizedek sporadikus gyakorlatához képesti újszerűsége egyrészt a gyűjtés elméleti kereteinek kidolgozásában, másrészt a gyűjtés programszerű megvalósításában jelölhető meg,³⁰ továbbá abban is különbözik a korábbi folklórgyűjtő törekvésektől, hogy nála a hiteles, autentikus folklórszöveg elérése tételeződött célként, legalábbis ennek igényét tudatosan és következetesen hirdette.³¹ A népmese kutatás szemszögéből az 1850-es és 1860-as évek önálló vizsgálata azért indokolt, mert az első műfajspecifikus népmeseantológia (1855) európai viszonylatban kései

²⁷ Trostler J. 1927. Turóczi-Trostler J. 1940. 1942. Voigt V. 1982a 1998. Gulyás J. 2007.

²⁸ Voigt V. 1998. 236. Hermann Z. 2006. Gulyás J. 1931. (2004) Benedek K. 2004.

²⁹ Horváth J. 1978.

³⁰ Az Erdélyi János szerkesztésében megjelent népköltési gyűjtemények kiadástörténetét T. Erdélyi Ilona foglalta össze. T. Erdélyi I. 1974.

³¹ „[...] ki [Erdélyi János – D. M.] általvevén mind az Academia, mind a Kisfaludy-Társaság gyűjtéseit, a jelen könyvet szerkeszté, nem minden válogatás nélkül ugyan, de mégis szorosan ragaszkodva azon elvhez, hogy a dalok ugy kerüljenek világ elé, mint jellemző valóságukban a nép között élnek.” Erdélyi J. 1846. VII. Tudatában annak, hogy a 20. század előtt nem beszélhetünk a mai értelemben vett hitelességről, nem is kívánok belebonyolódni semmilyen *hitelességtörténeti* lícitálásba. Pusztán annak a lehetőségét szeretném felvetni, hogy a régi, romantika kora előtti irodalmi művek szerkesztési elvei összevethetőek Erdélyi, a folkloriztika oldaláról gyakran kritikaként megfogalmazott (egyébként éppen nem a prózai szövegekre, hanem a dalokra alkalmazott) kompilációs technikájával (Eszertint Erdélyi és a népdalszövegeket szabadon alakító akkori gyűjtők nem *hiteletlenek* csak egy korábbi korszak szerzőfogalmát alkalmazták akkor, amikor a folklórszövegeket először elkezdték rögzíteni.) A „rég” irodalom szerzői metódusának hagyományba ágyazottságáról (tradicionalitás) lásd Hargittay E. 81. Vö. a közköltészetes szövegkezelési gyakorlattal, melyről legutóbb Csörsz R. I. 2009. 32–35.

megjelenésétől számítva kevesebb mint húsz év leforgása alatt jelent meg a század magyar népmesegyűjteményeinek döntő többsége.³² Előzményként érdemes szemügyre venni azt a folyamatot, hogyan is kezdett el intézményesedni a hazai népmesekutatás. Ennek érdekében két, a folklórtörténet szempontjából kevésbé kiaknázott forrásból, Erdélyi János kiadott levelezése és a Kisfaludy-társaság kéziratos jegyzőkönyvei alapján mutatom be a népmesére, népmesegyűjtésre vonatkozó adatokat.

1.2. Mésére vonatkozó adatok Erdélyi János levelezésében és a társaság jegyzőkönyvében

Erdélyi János 1841 februárjában számol be egy levelében Szemere Miklósnak azon irodalmi tervéről, melynek célja a magyar népköltészet alkotásainak gyűjteményes kiadása. T. Erdélyi Ilona szerint ez a levél az első nyoma a majd csak 1846-tól megjelenő háromkötetes *Népdalok és mondák* című gyűjtemény tervének, melynek szerkesztője Erdélyi János volt.³³

„Egy kis literatúrai vállalat! Erős szándékom a magyar népdalokat valaha egy testben kiadni; azokat, melyek szerző, és idő s hely nélkül, vadvízként buzognak föl a nép költészeti szelleméből, még pedig hangjegyekkel együtt; s e végre, mint fölőle nézeteimet világ elé is bocsátandom, az első lépést azzal teszem, hogy a haza vidékeire némelly barátim, vagy ösmerőseimhez irok; szednék össze, mit a nép ajkáról letanulhatnak – sat. Ebbe ugyan belé telik egy pár év, vagy több is, de én nagy befolyásnak remélem eredeti zene- és népdalköltészetünk *kifejlesztésére*, –annyival inkább, mivel ideje volna megszabadulni a német Lieber Augustin s más idegen fajú hangicsálások kórságától.”³⁴

Erdélyi e levelében csak a népdalokat említi, azokról viszont már itt kiderül, hogy dallamaikkal együtt szándékozott gyűjte(t)ni. Erdélyi e korai, még a Kisfaludy-társaság keretein kívüli gyűjtési tervében felveti a lehetőségét annak, hogy a baráti (és ismerősi) körében a nép *ajkáról letanulható* dalokat gyűjtsenek számára. Annak megállapítása, hogy milyen folklorisztikailag értékelhető eredménye volt Erdélyi 1840-es évekbeli, barátaiból és ismerőseiből álló (potenciális) gyűjtőköre népköltészet iránti érdeklődésének, még további vizsgálatokat igényel. (Így annak megállapítására sincs jelenleg mód, hogy felmerülhetett-e már ekkor Erdélyi körében a prózafolklór tervszerű gyűjtésének ötlete.) Ehelyütt csak Kazinczy Gábor Erdélyi intenciójával összefüggésben kibontakozó, sokoldalú folklór-érdeklődésére szeretnék utalni.³⁵ (Részletesen erről a VI. fejezetben lesz szó.)

Erdélyit 1842-ben választotta a Kisfaludy-társaság tagjai sorába költői munkássága elismeréseként. Sokat idézett székfoglalóját *Népköltészetről* címmel tartotta meg november 30-án,³⁶ de majd csak rá egy évre, 1843. december 30-án vetette fel a társaság előtt is egy népdalgyűjtemény kiadásának tervét.³⁷ E felolvasásában a népköltészet két ágát különbözteti meg, a dalok és balladák mellett a *mondák és hagyományok* differenciálatlan kategóriáját.³⁸

³² Erdélyi J. 1855. Gaal Gy. 1857–1860. Merényi L. 1861, 1862, 1863–1864. Arany L. 1862. Meséket is tartalmazó klasszikus gyűjtemények a korszakból még: Kriza J. 1863. Majláth J. 1864. A 19. század mesegyűjteményeiről jó áttekintést nyújt Gulyás J. 2007.

³³ T. Erdélyi I. 1981. 74. *ErdLev* I. 1960. 413.

³⁴ Erdélyi János Szemere Miklósnak 1840 [1841] február 13. Budavár, *ErdLev* I. 1960. 150. (Kiemelés D. M.)

³⁵ Kettejük kapcsolatuk legkorábbi folklór-vonatkozású dokumentuma: Kazinczy Gábor levele Erdélyi Jánoshoz Berettő, [1838. október 16.] *ErdLev* I. 50.

³⁶ Kéký L. 1936. 63. Erdélyi János: Népköltészetéről. *Kisfaludy-Társaság Évlapjai* (1842–1843) Pest, Eggenberger 1844. 157–173. (=Erdélyi J. 1991. 101–109.)

³⁷ Erdélyi János: Töredékek A' magyar népdalköltészetéről. Előadás 1843. dec. 30. *Kisfaludy-Társaság Évlapjai* (1843–1845) Pest, Eggenberger, 1846. 79–87. (=Erdélyi J. 1991. 216–220.)

³⁸ T. Erdélyi Ilona 1981. 84. Az előadást követő vitára utal T. Erdélyi Ilona Erdélyi J. 1991. 344–345. (jelen voltak: Schedius Lajos, Toldy Ferenc, Bajza József, Jósika Miklós, Garay János, Kiss Károly, Szenyey József,

Reflexióit a mintegy kétszáz dalt tartalmazó saját gyűjteménye alapján fogalmazta meg, a továbbiakban sajnos csak a népdalokra és a balladákra vonatkozóan.³⁹ Ezt követően szövegezte meg a Kisfaludy-társaság első hivatalos, országos gyűjtési felhívását, mely 1844 januárjában több lapban is megjelent,⁴⁰ szintén ezen ülés után fordult Erdélyi a Társaság nevében az Akadémiához, annak érdekében, hogy az 1831-es gyűjtésére beérkezett kéziratokat használhassa a társaság.⁴¹ A levélben *magyar népmondák és dalok* gyűjtéséről történik említés „a Kisfaludy-Társaság szándéka, ti. a népmondákat és dalokat úgy gyűjteni, mint azok *jellemző valóságukban élnek*, s így inkább azokat a művelt olvasóval ismertetni, mint a népnek meztelen valóságukban visszaadni [...]”⁴²

A felolvasás napjára (1843. december 30.) keltezett gyűjtési felhívásban egy az eddigieknél differenciáltabb műfajfelfogás tükröződik: *népdalok, mondák, mesék és hagyományok* kategóriáira történik utalás. „[a Kisfaludy-társaság] elhatározá lépéseket tenni a magyar népdalok, mondák, mesék és hagyományok felelevenítése, gyűjtése s megőrzése végett. Ez iránt méltó figyelmet ébresztendő, a hírlapok útján kísérti meg, s felszólít mindenkit a két hazában, mennyire népdalok, mondák, mesék és hagyományok a népek ajkáról eltanulva értésére estek, szíveskedjék azokat papírra tenni, de úgy, mint azokat hallotta, minden csinosítás vagy nemesítés nélkül, 'a pusztá meztelenségben'. – mert csak így lehetnek a nép szelleme, s költői tehetségének lenyomatai, jellemvonásai – a Kisfaludy-Társaság titoknokához beküldeni. [...]”⁴³

A felhívás áruklódó zárómondata alapján úgy tűnik, hogy a társaság első (1843. december) megjelentetett gyűjtési felhívását megelőzően, Erdélyi János gyűjteményének létrejöttében már számos segítőtárs működött közre, akiknek közreműködéséért ezúton nyilvánított köszönetet. („Egyszersmind kötelességeül érzendi a társaság hálás köszönetét mondani mindazon érdemes honfiaknak, kik ebbeli vállalatát előmozdítani szíveskedtek.”⁴⁴)

A népköltési gyűjtemény anyagának szaporodása jól nyomon követhető Erdélyi János kiadott levelezésében, valamint a szaporodó szövegkorpuszokról szóló Kisfaludy-társaságbeli referátumokat rögzítő jegyzőkönyvekben, illetve a társaság üléseiről való sajtóbeszámolókbán

---

Vachott Sándor, Vörösmarty Mihály): „mily hasznos, sőt szükséges volna már e részben is komoly lépéseket tennünk, t. i. a nép ajkán forgó vagy régi iratokban, nyomtatványokban megőrzött népdalaink összegyűjtéséhez és kiadásához fogunk.” az idézet: T. Erdélyi Ilona 198. 84. A megjegyzés implikációja szerint a nép emlékeztetőben és a régi iratokban meglévő szövegek státusza azonos, egyfajta közköltészeti felfogás tükröződik e forráskezelésében. A közköltészetről a két legjobb összefoglalást lásd Küllös I. 2004. Csörsz R. I. 2009. illetve a kettejük által szerkesztett két nagy szövegkiadást: *RMKT XVIII. 4. és 8.*

³⁹ Az ülésről Erdélyi mint titkár készített jegyzőkönyvet, valamint a nagyközönségnek szóló sajtóbeszámoló is. „Az értekező kijelenté, hogy egy maga közel kétszázra menő gyűjteménnyel bír, mind oly dalokból, melyeket egyenesen a nép által hisz készítettnek lenni [...]” Erdélyi J. 1991. 221. (Megjelent a *Regelő Pesti Divatlapban* 1844. január 14-én Erdélyi J. 1991. 345.)

⁴⁰ A felhívás szövege szerint a Társaság célja népdalok, mondák, mesék és hagyományok felelevenítése, gyűjtése és megőrzése. Erdélyi J. 1991. 220. (344.) Az itt közölt szöveg a *Pesti Hírlap* 1844. január 21-i számában jelent meg eredetileg, ugyanezt közölte a *Regelő Pesti Divatlap* 1844. január 18-án. Az ülésről készített jegyzőkönyv szövege arra enged következtetni, hogy a népdalok gyűjtésének megfogalmazását követően, de még ugyanazon ülésen vetődött fel a népmesék és mondák gyűjtése is: „[...] Együttél élénk pártoló részvét nyilatkozott a 'népmondák, hagyományok, mesék iránt is, mint a' mellyek nevezetes forrása 's életetője vagy segédje a magasabb nemzeti költészetnek is [...]’” MTA Kt. Ms 5766 Kisfaludy-Társaság jegyzőkönyvei. Ebből idéz Kéky L. 1936.65.

⁴¹ A Tudós Társasághoz címzett levelet Erdélyi mint a Kisfaludy-társaság titoknoka jegyzi. *ErdLev I.* 200–201. 1843. dec. 30. Pest

⁴² *ErdLev I.* 201. (Kiemelés az eredetiben.) Az Akadémia ettől eltérő koncepciót választott, mely a nemesebb és csinosabb dalok készítését vette alapul A népdalok felhasználásának két módjáról (a népnek szánt meg nem nemesítendő és az *anthropologus* számára szánt a dalok jellemzőit bemutató) lásd Horváth J. 1978. 264.

⁴³ Erdélyi J. 1991. 220.

⁴⁴ Erdélyi J. 1991. 220.

(pl. *Pesti Divatlap*, *Magyar Szépirodalmi Szemle*).⁴⁵ Erdélyi levelezésében sajnos csak igen kevés prózafolklorra tett utalással találkozhatunk. A gyűjtési felhívás megjelenését megelőzőleg (mintegy három hónappal) Dobrossy István egy Erdélyinek szóló levelében említi, hogy küldi az *Életképek* szerkesztője, Frankenburg Adolf számára a *Népszokásokat s mondákat*.⁴⁶ T. Erdélyi Ilona szerint ez a küldemény azonosítható az *Életképek*ben 1844-ben Szeredy aláírással megjelentetett *Borsodi népszokásokkal*.⁴⁷ Amennyiben feltételezzük a *Népszokások s mondák* címen emlegetett dolgozat azonosságát a publikált tanulmánnyal, úgy nem világos, hogy mire utal a címben a *monda* kitétel, hiszen a közlemény rövid elméleti bevezető után miskolci, illetve Miskolc tájékáról származó szokásleírásokat tartalmaz, mondára, regére vagy mesére a szerző csak a bevezetőjében, a köznép egyéb tipikusnak tekinthető, kulturális jellemzői mellett tett utalást.⁴⁸ Elképzelhető, hogy Dobrossy valamilyen prózafolklór-szövege(ke)t vagy azokról szóló írással is rendelkezett az említett publikációja mellett.

Az országos felhívás hatására a Kisfaludy-társasághoz tömegével áramló népköltési szöveggyűjtemények népmesét és mondát csak kisebb részben tartalmaztak. Ennek okát a lejegyzés során adódó, a népi elbeszélőpróza műfaji jellegzetességeiből fakadó nyilvánvaló technikai nehézségeken túl a szorgalmas gyűjtő premontrei kanonok Pintér Endre (1796–1877) a nép saját *regéi*hez illetve *meséi*hez való kettős viszonyulásában jelölte meg. A Pintér által említett adatközlők saját maguk ugyanis a szociokulturális közegükön kívülről érkező gyűjtő pap számára értéktelennek minősítették elbeszéléseiket:

„Némi nehézséggel jár egyenesen a nép ajkától lekapni a dalokat álszemérme miatt, különösen a regéket, meséket; mert ezek közlésének kísértésével kigunyoltatni véli magát állítván; hogy mi parasztok csak ily együgyűen szoktunk gondolkodni és magunk között példázgatni, azért a mi gondolataink nem arra valók, hogy az Urak is tudják! –tán idővel ezekkel is szolgálhatok.”⁴⁹

A gyűjtésről 1844 áprilisában adott beszámolóban a tételesen felsorolt küldemények között ott találjuk a beérkezett első prózafolklór-szöveget: „Nyájasdi (hihetőleg álnév) egy mondát küldö Buda haláláról.”⁵⁰

⁴⁵ Ezeket a beküldőkre, valamint a küldeményekre vonatkozó értékes adatokat érdemes lesz a *Népdalok és mondák* egy majdani kritikai kiadáshoz összevetni a kiadott gyűjteményben megjelent, valamint a kéziratban fennmaradt szövegek mellé rendelt információkkal. MTAK Kt. 8-r 206. Erdélyi János népköltési gyűjteménye

⁴⁶ Dobrossy (1815 körül–1854) pataki diák majd Miskolcon jurátus, ügyvéd és gyorsíró (utóbbi kompetencia nem mellékes körülmény amennyiben terepmunka-tapasztalatot feltételezünk dolgozata hátterében.) A levél (és feltehetőleg a küldemény) keletkezésének idején 1843–44-ben a pozsonyi országgyűlésen az *Országgyűlési Tudósítások* szerkesztésében vett részt. (T. Erdélyi Ilona *ErdLev I.* 371.) Dobrossy István Erdélyi Jánoshoz Pozsony, 1843. okt. 11. *ErdLev I.* 192–193.

⁴⁷ *ErdLev I.* 428.

⁴⁸ „[...] nyelv, öltözet, dal, táncz, szokások 's mondák teszik a nemzeti életet [...]” *Életképek I.* 1844. 6. sz. 286–292. (286.) Kiemelés D. M. A négy szokásleírás külön az alábbi címmel jelent meg: Lakodalmi szokások Miskolcz tájékán, Gúnárynak-szakítás Miskolczon, Czéhláda-hordás Miskolczon, Gergelyjárás.)

⁴⁹ Pintér Endre Erdélyi Jánoshoz Csorna, 1844. november 8. *ErdLev I.* 234. (436, 442.) Pintér első küldeményéről (mely *többnyire Rábaközben szedegedett népdalaiból*) állt, 1844. július 6-án tett jelentést Garay János helyettes titoknak, majd a következő kettőről augusztus 28-án és december 30-án. MTAK Kt. Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve. Pintér kéziratoss gyűjtését lásd MTAK Kt. Irod. 8-r 206/7.

⁵⁰ Nyájasdy: Buda halála. Nyájasdy Erdélyihez „Folyó évi Hirnök 6dik számában közrebocsátott felszólítása következtében bátorodik alóírt is tehetsége szerint egy gyermekéveiben hallott mondanék rövid vázlatáz ezennel átküldeni. Hogy ha az használható leend, még néhánynak közlését el nem fogja mulasztani.” 1844. febr. 6. Pest MTAK Kt. Irod. 8-r 206/15. 18. és 40. MTAK Kt. Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve

Szeberényi Lajos a Bars megyei Vieszkáról 1844 nyarán küldött népdalokat a társaságnak azzal az ígérettel, hogy amennyiben pozitív fogadtatásra talál küldeménye, úgy később néhány népmondát is küld majd.⁵¹

A mitológiai szótáiról ismert szorgalmas nyitrai gyűjtő, Kelecsényi József 1844 májusában vagy júniusában számos szöveggyűjteménye egyikét küldi el a titoknoknak, levelében a népmese-ismeretére tesz utalásokat: „a nép mondák mellyeket ifju koromban hallék elméből kisiklottak, de a népszerű Mátyás királyról a Tetényi leányt Czinkotai itczét jól tudjuk satt A szép juhásznét mi magunk is házi szindára [!] alkalmazók. „A Rum rum pácza mars a zsákba” is elregélhetnök– de ezt az illyesekben jártasb Huszár Jankókra bízuk.”⁵²

Sajnálatos módon Kelecsényi nem mutatott különösebb érdeklődést a mesegyűjtés iránt, néhány adatból azonban sejthető, hogy egy (esetleg több) meseszöveget ő is feljegyzett, továbbá egy pontosan nem körvonalazott társadalmi közeg meseismeretére a fentiekben túl is reflektált.⁵³ Gönczy Monika egy tanulmányában hívja fel a figyelmet arra, hogy a Debreceni Egyetem kéziratárában őrzik a *Népdalok és mondák* Kelecsényi jegyzeteivel kiegészített első kötet. Az egyik oldal mellé fűzött pótlapon Kelecsényi *Kivánnivalók* címmel a korabeli meseismeretre vonatkozó értékes adatokat szolgáltat:

„Népmondaink, meséink, ’s regéinkből, az annyira elterjedt és élénk [!] emlékezetben élő mesék; Bors szem Janko.– Huszár Jankó, vagyis: Rum rum pácza, Mars a’ Zsákba. – Csalóka Péter– Molnár királyról– Szalonna várról– (miket köznépünknl minden *gyermek* el tud [!] mondani). Itt a’ többek közt nincsenek meg a’ hamupipőkérl– Garabonczás deákról– Vasorrú boszorkányról– Töfkilőről– Tündér Ilonáról. Bányász Csakány– Sopronyi Veres tikmony X úr (Kereszt úr) – Valimi [?] Miklós. Toldy Miklós– ’s több e féle historiai mondák, regék, ’s mesék. Lidérczekről– Tátos lovakról– Fehér macskáról. Griffmadárról– Isten lova, és madaráról etc. Lideczi, Rátóti, és Kónyi furcsaságok, bohózatok etc. [...]”⁵⁴

1845. szeptember 27-én Erdélyi János a népköltési gyűjteményre vonatkozó beszámolóját követően a tervezett kötet szerkesztését illetően fontos, koncepcionális kérdéseket intézett a társaság tagjaihoz.⁵⁵ A társaság ezen üléséről szóló jegyzőkönyvi beszámoló külön pontban

⁵¹ „[...] fáradozások gyümölcseinek egy részét az ide mellékel 24 népdalban küldöm át azon ígérettel, hogy később néhány népmondával is fogok kedveskedni, ha küldeményem olly örömet fogadtatik, milly készséggel szándékozem azt nyujtani.” Szeberényi Lajos Erdélyi Jánoshoz 1844. június 22. Vieszka. *ErdLev I.* 220. Szeberényi kézirat küldeménye: MTAK Kt. Irod. 8-r 206/14.

⁵² Kelecsényi József Erdélyi Jánoshoz [1844. május-június] Család (Nyitra m.) *ErdLev I.* 219. A keltezésre nézve 435. Kelecsényiről legutóbb Gönczy M. 2009. A levélben az 1815-ben született Kelecsényi ifjú korában hallott, azóta elfeledett meséket említ. Az 1817-ben Borsod megyében született református tanító Beke József az ötvenes években szintén arról panaszkodik, hogy a gyerekkorában hallott meseszűzésre már nem emlékszik pontosan, így annak rekonstruálására sem képes. (Beke József Kazinczy Gábornak, Velezd, 1858. október 21. MTAK Kt. Ms 5970/131. Bekéről lásd a *VI.* 3. alfejezetet)

⁵³ Meselejegyzését lásd MTAK Kt. Irod 8-r 206/26. *Baracscai népdalok, tréfás énekek, kortes dalok, zászoló felírások, egy népmond Bors Jankóról, és nyomtatásban megjelent népdalok címjegyzéke. Közli Kelecsényi József.* A szöveghez illesztett megjegyzés a gyűjtés kontextusára utal: *Borszem Jankó Baracscai népmondát hallám egy öregtől*

⁵⁴ Gönczy M. 2005. 478. Itt szeretném megköszönni Gönczy Monikának, hogy a kézirat másolatát a rendelkezésemre bocsátotta. (A Kelecsényi által ismert próza-folklór-szövegek repertoárját lásd a debreceni kézirat 468b oldalán.) A kéziratról lásd a próza-referenciák említése nélkül Stoll B. 2002. 586. Kiemelés D. M.

⁵⁵ Kéký L 1936. 74. T. Erdélyi I. 1974. 63–64. A felterjesztés kéziratát az Erdélyi-Tárból közli T. Erdélyi Ilona Erdélyi J. 1991. 224–225. (348–349.) A felterjesztés kéziratának margójára írt jegyzetei közül egyre hívnám fel a figyelmet, nevezetesen arra, amelyben Erdélyi reflektál Pulszky Ferenc mondagyűjtésére „Pulszkyt felszólítani, hogy az általa összegyűjtött népmondákat sziveskedjen velünk közleni.” Erdélyi J. 1991. 348. Pulszky folklorisztikai munkásságáról, valamint arról szóló irodalomból ad válogatást Dömötör T. – Katona I. – Voigt V. 1978. 397–406.

foglalkozik a prózafolklorra vonatkozó döntésekkel. Az ülés két, a népmesegyűjtés története szempontjából meghatározó történésére hívnám fel a figyelmet, egyrészt ekkor fogalmazódott meg egyértelműen az, hogy a népköltészet elbeszélőprózája a társaság gyűjteményében *önálló* helyen fog megjelenni, másrészt ezzel összefüggésben az addig beérkezett kevés számú prózai anyag szaporítása érdekében ekkor határozta el a társaság, hogy népmesék/mondák vázlatát fogja rögzíteni a jövőben. A lejegyzési módszertanra vonatkozóan addig csak nagyon kevés konkrét elképzelés fogalmazódott meg,⁵⁶ kimondottan a mesékre vonatkozóan pedig eddig egyáltalán nem.

„Népmondák közlése ujjal is szóba hozatván, az ülés véleménye ezt illetőleg a megjelenendő gyűjteményben annak külön osztály adassék, mire igazgató úr ígéretet tőn egy csángó népmondának a t. társaság levéltárából leendő áltadására, többire nézve pedig, a mennyiben gyűjteményünk mondákban igen szegény, a rövid vázlatok fölvétele is elhatározottat, minek folytában Gaal József tagtárstól azon szíves ígéretet vevé az ülés, hogy ő ezen osztály számára egy népmonda-anyagot fel fog dolgozni.”⁵⁷

Gaal két hét múlva, 1845. november 8-án olvasta fel a társaság előtt az ígért, népi elmondás után kidolgozott mesét, mely –mint az ülésen felvett jegyzőkönyvből tudjuk– a szájhagyományból származó prózafolklor *népköltés*ként való feldolgozásához szolgált mintául.

„Gaal József egy népmondát írt le népi előadás után, s olvasott fel az ülésnek, melly mind meglepő fordulatai mind élesen ejtett rajzolata miatt kitünő mintájául szolgálhat a magyar monda költészetnek.”⁵⁸

A szeptember végi ülésen említett csángó monda Toldy közvetítésével⁵⁹ cím nélkül, a Gaal József által kidolgozott mese 1846-ban, a *Népdalok és mondák* I. kötetében *A három királyfi* címen jelent meg.⁶⁰ Gaal József e meséje lett tehát a mintája a társaság későbbi mesegyűjtésének, mely irodalmi kontextusban jelent meg (hiszen a *magyar monda költészet* kitünő darabjaként értékelték a mesét.)

Az első kötetre hirdetett előfizetési felhívásban ismertette Erdélyi a kötet struktúráját, a tizennegyedik fejezetet ekképpen jellemezte: „Mesék, mondák, habár töredék vagy vázlatkép.”⁶¹ Az 1846-ban megjelent első kötetben, a prózafolklor-szövegek az utolsó

⁵⁶ A gyűjtésre vonatkozó határozott iránymutatás igénye már 1844 nyarán jelentezett, amikor az addig beérkezett anyagok heterogenitásából kiindulva a társaság a nagyközönség tájékoztatását rendelte el (ennek főbb szempontjai a következők: 1. magyar és nem magyarországi dalokra 2. a dalok dallamaira is 3. a gyűjtés helyére figyeljenek a gyűjtők, továbbá itt hangsúlyozzák, hogy 4. a nép szájából vett, eredeti szövegeket várnak, függetlenül azok teljes vagy töredékes voltára illetve esztétikai értékére nézve. MTAK Kt. Ms 5766 Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve 1844. július 6. Részleteket idéz: Kékly L. 1936. 73.

⁵⁷ MTAK Kt. Ms 5766 Kisfaludy-Társaság jegyzőkönyve, 1845. szeptember 27-i ülés. (A jegyzőkönyv néhány lapja kötési hiba miatt felcserélődött, a napirendi pontok folyamatos számozását figyelve azonban kikövetkeztethető az eredeti kronologikus rend.) Vö. T. Erdélyi I. 1974. 64.

⁵⁸ MTAK Kt. Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve 1845. november 8.

⁵⁹ „Schedel ig. a népköltési gyűjtemény számára moldvai magyar dalokat Petrás [Ince], Viola [József] és Ujfalvy szerint 's egy csángó népmondát adott által az academia levéltárából.' MTAK Kt Ms 5766 Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve 1845. november 21. Erdélyi J. 1846. 471-473

⁶⁰ Erdélyi J. 1846. 459-466. Az akadémiai kéziratár cédulakatalógusa az Erdélyi-gyűjtemény részeként Gaal meséjét is tartalmazza, azonban a mese (Erdélyi-gyűjteményének több más meséjével együtt) mégsem található meg a kéziratárban.

⁶¹ Erdélyi J. 1991. 226. (Kelt 1846. jan. 25. Megjelent 1846. január 30. Pesti Hírlap. innen közli a felhívást T. Erdélyi Ilona.)

fejezetben *mondák* összefoglaló műfaji elnevezés alatt jelentek meg, a zárójeles alcím szerint mintegy toldalékul.⁶²

Jól érzékelhető az a bizonytalanság, amivel a potenciális mesegyűjtők szembesültek a népköltési gyűjtés megindításakor. A gyűjtés módszertan-történetében jelentős esemény volt az, amikor a társaság 1845 szeptemberében meghatározta, hogy a prózafolklór szövegek számának növelése érdekében a mesék és mondák *szűszejét* kell rögzíteni, amiből aztán utólag ki lehet majd dolgozni a *népköltési* szövegeket.

A magyar nyelvű népmese (és monda) gyűjtése 1845 végétől lendületesebben folytatódott. Novemberben Császár Ferenc (1807–1858) Abony környékéről közölt több dalt és egy Mátyás királyról szóló novellamását.⁶³ A következő év februárjában jelentkezett Erdélyinél Eperjesy Ferenc, az első nagyobb, hét szövegből álló, hevesi prózafolklór-gyűjteménnyel.⁶⁴ A gyűjtés helyéről maga a lejegyző így vall: „[...] sietek néhány nép dalt, mesét, versezetet környékem nép költészetéből küldeni. Hevesnek ama részéből valók ezek, melyek a Zagya, és Tarnára dülve: a Jászsággal– ez zárván mindenütt– mint egy öszve vegyül.”⁶⁵ A levélben a szerző tipikus mesemondó alkalmakat is említ: a kukoricafosztást és a fonót. A katolikus pap valós meseismeretéről árulkodik a mesék variánsaira, valamint az invariánsra való reflexiója: „A mesék– ugyan egyek– szinte tömérd variánsokban forognak. Az egészen külön válók, nem épen sűrűk.”⁶⁶

Erdélyi 1846 szeptemberében Kürti Mihály két küldeményben érkezett pesti meséiről számol be a társaságnak.⁶⁷ A harmadik kötet kéziratának lezárását⁶⁸ megelőző utolsó küldemények között Bartók Gábor akkor máramarosszigeti oktató három füzet *mondát* (mesét), Obernyik Károly *Népregék* cím alatt ugyancsak *mondákat* (meséket) küldött.⁶⁹

⁶² Erdélyi J. 1846. 457.

⁶³ „Császár Ferenc Abony tájékáról közle néhány dalt, és egy mondat Mátyás király aranygyapjas bárányáról.” MTAK Kt Ms 5766 Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve 1845. november 29. Császár ez év elején lett a Kisfaludy-társaság tagja, jogtudósként a negyvenes évek elején a váltótörvényszék ülnöke volt. Szinnyei J. II. 1893. 188–193. A mese megjelent Mátyás király arany gyapjas báránya címen: Erdélyi J. 1848. 306–312. (AaTh 889 Az igazmondó juhász MNK 4. 195.)

⁶⁴ A gyűjteményről Erdélyi az első kötetben számol be: Erdélyi J. 1846. XI. Eperjesy Ferenc (1814–1890) 1841–től 1849-ig pusztaomonosotri pap, később egri kanonok, 1846. február 18-án pusztaomonosoron kelt levelében küld dalokat, találokérdéseket és meséket Erdélyinek. (*ErdLev* I. 262. 451.) A *Népdalok és mondák* II. kötetében több mese is megjelent tőle. MTAK Kt. Irod 8-r 206/94. 63 dal és a levél található itt.

⁶⁵ Eperjesy Ferenc Erdélyi Jánoshoz 1846. febr. 18. Pusztaomonosor *ErdLev*. I. 262.

⁶⁶ uo.

⁶⁷ A beszámoló szerint az első küldemény hat mesét tartalmazott, a másodikban több mese és egy hangjegyekkel ellátott dal volt található. MTAK Kt Ms 5766 Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve 1846. szeptember 26. Erdélyi J. 1847. VII. MTAK Kt. 206/103. Kürti Mihály küldeménye vett 1846. jún. 10. 10 lapos, 6 mese, a levél 1846. máj. 29-én kelt. Kürti Mihály a titoknakknak, „ily mesékkal bármikor szolgálhatok” Erdélyi e mesék mindegyikét publikálta a *Népdalok és mondák* II. kötetében, még a szövegek kézirat sorrendjén sem változtatott. A címadás vélhetőleg Erdélyitől származik: 1. cím nélkül [c.n.] 1–4. =A három királykisasszony Erdélyi J. 1847. 354–359.)” 2. c.n. 4–5.=A három testvér Erdélyi J.1847. 359–362. ” 3. c. n. 5–6. = Három beces dolog Erdélyi J. 1847. 362–364. 4. c.n. 6v–8. = A kis tásos Erdélyi J. 1847. 364–366. 5. c.n. 8–9.= Hamupipőke Erdélyi J. 1847. 367–368. 6. c.n. 9–10. = A koldus ajándéka Erdélyi J. 1847.369–370.

⁶⁸ 1847 nyarára már készen volt a harmadik kötet, 1848 júniusának elején készült el. T. Erdélyi I. 1974. 74.

⁶⁹ Erdélyi J. 1848. VI. (Vö. MTAK Kt. Irod 8-r 206/169 és 173.) Bartók G. (1813–1876) pataki diák volt, jogot és teológiát is végzett, 1838-tól 1856-ig tanított Máramarosszigeten, később a szatmári ref. gimnázium igazgatója lett. Mesekéziratai MTAK Irod 8-r 206/ 173. Mondák IIIIdik küldemény Bartók Gábortól M.Szigetről 1847. vett 1847. dec. 13. (10. sz. A’ Világ szép asszonya. 1–15. = A világ szép asszonya Erdélyi J. 1848.195–212. A’ Király és az ördög 15–20v =A király és az ördög Erdélyi J. 1848. 218–225. A’ Király és inasa 20v–24.=A király és inasa. Erdélyi J. 1848. 235–240.) Obernyik Károly (1815–1855) Debrecenben volt kollégista,

1847 nyarára tehát már jelentős (feltehetőleg valamennyi megjelent mesét magában foglaló) meseszöveg-korpusz volt Erdélyi János birtokában, azonban a népdalok nagy számához képest elenyészően kevés, az első kötet összesen két mesét és egy mondát tartalmazó toldalékát követően a második kötet tizenkét mesét foglal mindösszesen magába.⁷⁰ Érthető, hogy 1847 nyarán Henszlmann Imre a Kisfaludy-társaságban elhangzott, a magyarországi népmesékről szóló terjedelmes értekezését (*A népmese Magyarországon*) követően a magyar mesegyűjtés intenzívebb gyűjtését szorgalmazta.⁷¹ Mint láttuk, ez az indítvány nem egy ismeretlen műfaj összegyűjtésének szükségességét fogalmazta meg, hanem az intézmény keretei között akkor már három és fél éve folyó népmesegyűjtés fontosságát elismerve annak hatékonyságát vonta kétségbe.⁷² Az ülésen jelen lévők (Bajza, Czuczor, Garay, Lukács Móric, Nagy Ignác, Szalay László, Vörösmarty és Erdélyi) a jegyzőkönyv tanulsága szerint Henszlmann indítványának hatására elkötelezték magukat a mesegyűjtés előmozdítása érdekében.

„[...] ígervén egyszersmind a tagok, hogy a Népdalok szerkesztőjének, amennyiben a mesék gyűjtését előmozdíthatják, e végett körülményes részletekkel szolgálódnak s emlékeztetőül töredékeket ki fognak jegyezni számára.”⁷³

A felajánlásból kiolvasható, a szövegalkításra vonatkozó implikációk nem különböznek a korábbi, Gaal József mesefeldolgozásánál látott metódustól, azaz ekkor nem vetődik fel a szájhagyományban élő mesék teljes (változó) szövegének lejegyzése, a cél a mesei szűzsék vázlatainak illetve motívumtöredékeknek a rögzítése. Az ülésről megjelent sajtóbeszámoló (szintén Erdélyi Jánostól) részletesebben írja le a szövegkezelés technikáját. „[...] a tagok közül pedig néhányan ígéretet tőnek, hogy részint le fognak másolni avagy csak vázlatban is magok által ismert vagy hallott meséket, részint fel fognak jegyezni némely töredékeket, hogy mások által, kik talán jobban emlékezzenek, kiegészíttessenek.”⁷⁴

A mese vagy a mese vázlatának feljegyzéséhez Erdélyi a beszámolóban három forrást jelöl meg: 1. írott forrás (*le fognak másolni*) 2. saját emlékezet (*magok által ismert*) 3. szájhagyomány (*hallott mesék*). Tanulságos a szöveg töredékek kiegészítésére tett utalása, ugyanis ezzel a láncírással (*mások által, kik talán jobban emlékezzenek*) a mesék tekintetében a szerkesztő legitimálja a daloknál alkalmazott, több dalból a lehető legteljesebb verziót

---

Kölcsey Ferenc unokaöccsének, Kálmánnak nevelőjeként az 1840-es évek elején költözött Csekéről (Szatmár m.) Pestre. Szinyei J. I. 1891. 645–646.

⁷⁰ T. Erdélyi Ilona szerint a beérkezett dalok száma a három kötet tekintetében nyolcezer és tízezer darab közé tehető. T. Erdélyi I. 1974. 65.

⁷¹ Henszlmann Imre tanulmányának külföldi forrásairól és keletkezéséről lásd Gulyás Judit disszertációjának e fejezetét. Gulyás J. 2009.

⁷² Henszlmann I. 1847. Kéky L. 1936. 96.

⁷³ Kisfaludy-Társaság jegyzőkönyve 1847. július 31. Erdélyi J. 1991. 356. Kéky L. 1936. 96. A dolgozatnak nem célja, hogy az indítványt támogatók mindegyikének a mese műfaja iránti érdeklődését részletesen bemutassa, ehelyett csupán megemlíteném, hogy szinte valamennyi jelenlévő munkásságában találunk a népmesét valamilyen módon felhasználó műveket. (Erdélyi esetében ez nyilvánvaló, ő adta ki 1855-ben az első magyar nyelvű népmeseantológiát /Erdélyi J. 1855/ Vörösmartytól az ismert, 1829–1837 között keletkezett mesenovelláin kívül /összefoglalását lásd pl. Turóczi-Trostler J. 1961./ fennmaradt egy keltezetlen, számos népmesei motívumot tartalmazó vázlatos meselejegyzése is (OSzK Kt.) Nagy Ignác Árgirus királyfi címmel 1840-ben színdarabot írt, Garay János testvérének, Garay Alajos egy egykorú feljegyzés szerint az ötvenes években a szájhagyomány után gyűjtött rege- és mondaszöveg gyűjtény birtokosa volt (erről részletesebben a következő rövid alfejezet keretében), Bajza fia, Bajza Jenő pedig a *Regélő tulipán* című népköltési gyűjteményt Bodorgi Lajos álnéven adta ki. Bodrogi L. 1860. A szerző azonosítását lásd Gulyás J. 1978. 83. aki Szinyei egy kéziratot jegyzetere hivatkozott. (Bár Szinyei kiadott biográfia-bibliográfia gyűjteményében e lehetőségre nem utal Bodrogi Lajos kapcsán Szinyei J. I. 1891. 1157.)

⁷⁴ Magyar Szépirodalmi Szemle 1847. aug. 8. I. évf. II. félév 6. sz. 94–95. Erdélyi J. 1991. 244–245 és 356.

összeszerkeszteni kívánó eljárását.⁷⁵ Ugyanakkor megjegyezném, hogy a társasághoz beküldött prózai szövegeken nincs nyoma Erdélyitől vagy mástól való jelentős javításnak, a láncírást releváns gyűjtési metodusként érti, de szerkesztőként a közölt népmesék esetében (a vizsgált és említett mesék esetében) nem alkalmazza.

A *Népdalok és mondák* teljes kéziratos anyagának alapos áttanulmányozása minden bizonnyal a mesegyűjtésre vonatkozó ismereteinket további adatokkal fogják még gazdagítani, a céloom ezen rövid áttekintéssel az volt, hogy a legelső intézményes keretek között zajló népköltés-gyűjtés dokumentumaiban a népmesére vonatkozó adatokat felmutathassam annak érdekében, hogy a későbbiek folyamán, az 1860-as években nagy számban megjelenő népmesegyűjtemények összevethetőek legyenek eme korai, a vizsgált korszakot közvetlenül megelőző gyűjtési előzménnyel. A *Népdalok és mondák*, a társaság kéziratos folklórgyűjteménye, az ülésekről készített jegyzőkönyvek valamint Erdélyi János levelezésének együttes olvasata olyan gazdag, a jövőben alaposabban kiaknázandó összefüggéseket rejt, melyek közül ezúttal csak a mesegyűjtés módszertanára való utalásokat emeltem ki (a szűzsékről való vázlatok készítése, illetve a láncírás legitimálása) mint a szövegalkatást definiáló olyan eljárásokat, melyek hosszú időre meghatározták a mesegyűjtés 19. századi gyakorlatát.

1.3. Garay Alajos ismeretlen gyűjteménye

Az alábbiakban egy egészen rövid kitérőt szeretnék tenni egy olyan elveszett vagy lappangó szövegkorpuszra vonatkozó néhány, töredékes adat bemutatásával, melyet feltételesen összefüggésbe hoznék a Kisfaludy-társaság népköltési gyűjtésével.

Mint az közismert, Garay János volt Erdélyi János külföldi útja idején 1844. április 19-től 1845 július második hetéig⁷⁶ a Kisfaludy-társaság helyettes titkára, a társasághoz beérkező gyűjtemények minden bizonnyal (ha csak átmenetileg is) az ő kezelésébe kerültek. Ezen időszak mesegyűjtéséről (mint azt fentebb láttuk) csak kevés adat áll rendelkezésére, éppen ezért figyelemreméltó Danielik József egy megjegyzése, melynek implikációja szerint Garay János testvéröccse, a nála hat évvel fiatalabb Alajos is szereplője lehetett a 19. század közepének prózafolklór gyűjtésében.

Danielik József 1856-ban megjelent életrajz-gyűjteményében Garay Alajos *legújabb dolgozatai* között említ egy nagy terjedelmű szájhagyomány után gyűjtött, *rege- és mondaszöveg*-korpuszt:

„Regék és mondák» szájhagyomány után, mik eddigelé vagy tíz ivre terjednek, a magyar nép közt élő regéket szándékozván egybegyűjteni s kidolgozni olykép, hogy azok erkölcsi irányt nyervén, a nép körébe ismét visszaszívárognak s ez új, nemesebb alakban meghonosuljanak.”⁷⁷

Garay Alajos (1818–1886) katolikus pap, testvére Garay János titkársága kezdetén 1842-től 1845-ig Nádason (Fejér megye) majd Mágocson (Baranya megye) volt segédlelkész, 1846-ban Mocsoládon lett plébános, 1850-től Lovászhetyénben (Baranya megye), 1855-től Kisszekélyen (Tolna megye) plébános (1855–1860), majd 1860-ban Pestre költözött.⁷⁸ Garay

⁷⁵ Erdélyi szerkesztői eljárásáról maga így vall: „[...] sok dal lesz itt, melyet senki nem hallott úgy, mint általam közöltetnek, mert némelyik három, sőt négyből is van összerakva, a különböző beküldések szerint. Ez más-nem is lehet. Mert mint egyik beküldő, Gyurinka Antal úr írja „az ilyen dalokat egyik elkezd, és a hány danolja, mind bővíti ujjakkal” miből természetesen [!] következik, hogy a különféle beküldést szabad is, lehet is összeolvasztani.” Erdélyi J. 1846. XI–XII.

⁷⁶ T. Erdélyi I. 1974. 63.

⁷⁷ Ferenczy J.-Danielik J. 1856. 150–151.

⁷⁸ Szinyei J. III. 1894. 1003–1005. Garay János népies elbeszélő prózájáról Horváth J. 1978. 254.

Alajos életének e néhány kiragadott állomását pusztán amiatt említem meg, mert a közelebről nem ismert, azonban Danielik beszámolója alapján a kor gyakorlatához mérten nagy terjedelmű (irodalmi felhasználás céljából keletkezett) folklórgyűjteményének⁷⁹ potenciális származási helyeit Garay dunántúli állomáshelyeivel lehetne legelőször összevetni.

Erdélyi János a Kisfaludy-társaságban felolvasott tanulmánya, majd az ennek nyomán megszervezett gyűjtési felhívása hatására az 1840-es évek közepétől megragadható a népi prózaepikát is értéként definiáló literátus attitűd és elindul a saját emlékezetből lejegyzett, a szóbeliségből felgyűjtött, vagy mások által rögzített szövegek továbbírásának népmeseszöveg-alkotó folyamata. Ennek egyik iránya a népi jelleg jellemző valóját tükrözni kívánó népmeseszöveg a forrást jelentő szóbeli népmese felé való közelítése, a másik irányt (a népmese és monda megnevesítéseként felfogott irodalmi mese és rege) éppen az ettől való távolodás igénye hívja létre.

Az előzményként megjelölt jelen fejezetben a népmese írott létmódjának a gyűjtési felhívástól a kéziratos szövegeken át a népköltési szöveggyűjteményben való megjelenéséig kísértük figyelemmel. A következő fejezet az írott mese szövegvándorlásának egy másik, a szájhagyományt is befolyásoló útját vizsgálja meg.

II. PONYVÁN MEGJELENT NÉPMESÉK SZÖVEGGENEALÓGIÁJA

II.1. A ponyvamesék

A népköltési alkotások ponyvához kötődő létmódja, a szájhagyományozás és az írásbeliség olyan termékeny találkozási pontján áll, melyről egyszerűst alkalom nyílik a gyűjtő/szerző szövegmodosító szándékába és konkrét eljárásaiba bepillantani, másfelől információval szolgál az egyszerre kibocsátóként és befogadóként értett populáris réteg elvárásairól, továbbá szaktudományos gyűjtési eredményekkel összevetve a megismert nyomtatványokból összeálló szövegkorpust, körvonalazhatóvá válik az írásbeliség (vissza)hatása a szóbeliségre, azaz mérhetővé válik az egyes írott textusok folklorizációja.⁸⁰ A ponyvák közvetítette heterogén szöveganyag és a népköltészet kapcsolatát a folkloristák, érthető okokból elsősorban a szájhagyományozás felől közelítették meg, mely kérdésfelvetés a folklorisztika logikájából egyenesen következik, azaz a ponyvák utóéletét vizsgálva, az ott megjelenő alkotások recens folklórban való továbbélését hangsúlyozták elsősorban.⁸¹ Dégh

⁷⁹ A Garay János és Garay Alajos-hagyatékát is a szekszárdi Wosinsky Mór Megyei Múzeum őrzi. Az irodalmi gyűjtemény kezelője, Lovas Csilla szíves szóbeli tájékoztatása szerint a hagyatékban nem található semmilyen folklór jellegű monda- vagy mesegyűjtemény.

⁸⁰ A ponyvák kutatását megnehezíti, hogy a forrásokat őrző gyűjtemények többsége maga sem rendelkezik kielégítő rendszerezéssel és teljességgel ponyvakatalógussal. Az OSzK ponyvagűjteményéről Süveg H. 2002, ebben a meséről a 189–190.

⁸¹ Ortutay Gy. 1966. 289. Katona Imre és Voigt Vilmos utalnak arra, hogy a ponyvai termékek és a folklór bár kölcsönösen hatnak egymásra, a folklór ponyvairadalomra való hatása (folklorizmusa) csekély és felszínes az ezzel ellentétes folyamattal, így a ponyva hatását a folklórra sokkal hangsúlyosabbnak érzik. Katona I.–Voigt V. 1981. 261–265. A Grimm-mesék ponyva útján való folklorizációjáról lásd Róna-Sklarek, E. 1912, Solymossy S. 1913. Faragó J. 1969. Dégh L. 1988. A nyomtatott magyar mesei szöveganyagoknak a recens szóbeliségre gyakorolt hatásáról lásd Kovács Á. 1969. 177–214. és Kovács Á. 1977b 139–188. A jelenséggel foglalkozó bőséges nemzetközi szakirodalomból a teljesség igénye nélkül a mesékre is kitérő néhány munka: Mandrou, R. 1970. 118–125., Burke, P. 1991. (Különösen *Az írott kultúra útjai* c. rész: 292–302.) illetve Schenda, R. 1986.

Linda a népmese és ponyva kapcsolatát elemezve kétféle olvasmánytípust különböztetett meg egymástól. Megállapította, hogy amíg az egyiknek szellemben semmi köze nincs a valós mesékhez és így hatása is csak formai (frazeológiai, szókincsbeli) rájuk, addig a másik, ami *eredeti meséből, klasszikus meséből* merített és eleve falusi közönség szórakoztatására szánt olvasmány, tartalmilag is áttevődik a mesekincsbe.⁸² Dégh a fentieket továbbgondolva megenged egy merésznek tűnő feltételezést is: „Több [...] példa birtokában talán bebizonyíthatjuk azt, amit ma még csak sejtethünk, hogy a mai népmeseállományunk nagyrészt ilyen ponyvakiadványoknak köszönheti létezését.”⁸³ Az alapvetően nem szerzőhöz kötött textusokkal és instabil szövegfogalommal (azaz variánsokkal) dolgozó folklorisztikai filológia számára kevés alkalom nyílik, hogy azonosítsa a ponyvák szerzőit, még kevesebb arra, hogy egy-egy ponyvára került meseszöveg kéziratát összevesse a kiadott szöveggel.⁸⁴ Ha mégis, úgy célravezető a kettős kontextualizációnak megfelelő módszerrel dolgozni, azaz szemügyre venni nemcsak a befogadói, de a közreadói oldalról is a meséket.

A fejezetben az 1850-es évek első harmadában keletkezett, egy dunántúli és egy tiszántúli nyomda néhány ponyvameséjét veszem szemügyre, ennek során megkísérlem a népmesék forrásainak azonosítását.

A különböző forráscsoportokban fellelhető mesék közti szerves, szövegszintű kapcsolatok bemutatásához előbb Réthy Lipót szarvasi nyomdájában megjelent néhány meseszöveget hozok összefüggésbe Erdélyi János népköltési gyűjtésével, majd Ipolyi Arnold a Czéh Sándor mosonmagyaróvári nyomdájában megjelent mesék publikálásában játszott szerepére mutatok rá. E két nyomda néhány meséjének kiadástörténete felől közelítve a vizsgált korszakban a meseszövegek különböző karakterű források közti átjárhatósága mellett szeretnék érveket felsorakoztatni. Ezek mellett a nyomtatott meseszövegek vándorlástörténetéhez további példákat a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* első kötetének (1872) keletkezéstörténetét áttekintő IX. fejezetben mutatok be.

II.1. A Népdalok és mondák néhány meséje ponyván. Réthy Lipót nyomdája

Az ötvenes években Szarvason megjelent ponyvamesék nyomába eredve, az alfejezetben Réthy Lipót (1817–1903) előbb szarvasi, majd gyulai később aradi nyomdász néhány Szarvason megjelent ponyvanyomtatványának forrását szeretném azonosítani. A Réthy-féle ponyvamesék megjelenése a *Népdalok és mondák* három kötete után, azonban az első magyar nyelvű népmesekötet (1855)⁸⁵ publikálása előtről származik, így a legkorábbi magyar nyelvű kiadott népmeseszövegek között a Réthy-ponyvákkal is számolnia kell népmesekutatóknak.

75–74. Roger Chartier és Hans-Jürgen Lüsebrink 1996-ban megjelent tanulmánykötete, erről lásd Monok I. 1998.

⁸² Maria Kaliambou újabb kutatási eredményei Dégh Linda ezen állításával összevethetőek, ő ugyanis görög ponyvanyomtatványokat elemezve azt állapította meg, hogy noha lágszámú Grimm és Andersen mese jelent meg a 19. század második felében görög ponyvákön, minden várakozása ellenére azok mégsem gyakoroltak nagy hatást a szájhagyományra. Kaliambou, M. 2007.

⁸³ Dégh L. 1947. 92. (vö Szelestei N. L. 1980. 492.) Dégh Linda úgy találja, hogy a II. világháború után gyűjtött meséinek 40%-a kimutathatóan közvetlen kapcsolatban áll a könyvmesékkal. Dégh L. 1988. 73. (Akárcsak Kovács Ágnes és Benedek Katalin, Dégh Linda is –Arany László meséi mellett– Benedek Elek mesegyűjteményét jelöli meg a 20. századi paraszti mesemondást leginkább befolyásoló forrásként Kovács Á. 1977b. Benedek K. 1991.) Arany L. 1862. Benedek E. 1894–1896.

⁸⁴ A magyar ponyvavizsgálat eddigi eredményeit és nehézségeit Pogány Péter foglalta össze. Pogány P. 1958; 1959; 1978. (Utóbbiban a ponyvai népmesékről és a népies műköltői alkotásokról: 46–66.) A ponyvai hősepikáról lásd Mikos Éva hamarosan megjelenő disszertációját. Mikos É. 2009.

⁸⁵ Erdélyi J. 1855.

A hazai nyomdászattörténet több forrást is kínál a Réthy-féle nyomda működésének bepillantásába.⁸⁶ Réthy Lipót (eredeti nevén Schlotterbeck Leopold) jómódú kereskedőcsalád sarja, nyomdájá szülővárosában Szarvason, 1847-ben kezdte meg működését. Réthy Lipótot testvére, az orvos Réthy Pál édesapjuk halála után Beimel József nyomdájában taníttatta.⁸⁷ Réthy Bécs, Párizs, Drezda nyomdáit is végigjárta, Pestre visszatérve Heckenast Gusztávnál is dolgozott.⁸⁸ 1844-ben nyújtotta be nyomdaalapítási kérelmét a Helytartótanácshoz, melyet végül három évvel később, 1847-ben kapott meg. Politikai okokból (a *szarvasi Landererert*) a szabadságharcot követően Nagyváradon bebörtönözték, szabadulása után még évekig Szarvason működött, 1856-ban tette át csak székhelyét Gyulára, majd két évvel később Aradra.⁸⁹ Pogány Péter ponyvamonográfiájában széphistória-kiadásai okán tartja számon Réthyt.⁹⁰

Az OSZK Kisnyomtatványtárának Borzsák István-rendezte cédulakatalógusa, valamint Petrik könyvszerete alapján vizsgálataimba négy Réthy-féle ponyvát vontam be, ezek mindegyike 1853-ban jelent meg, első ízben Szarvason.⁹¹ A nyomtatványok közül az egyik három mesét, egy másik két mesét, kettő pedig egy-egy mesét tartalmaz. Hat mese *tündéri néprege* műfajmegjelöléssel, egy pedig 1853-ban *mulattató népmonda*, majd a három évvel későbbi újraközlés során már *igen érdekes néprege* megjelöléssel jelent meg. A gyűjteményes nyomtatványok címei a következők: *Három mulattató tündéri néprege*⁹² és *Két igen érdekes tündéri néprege*,⁹³ a külön megjelent két mese címe a következő: *Juhász Palkó és Fanyövő, Kőmorzsoló és Vasgyuró három társa. Mulattató Nép-Monda*⁹⁴ valamint *A világ csuda szép asszonya, vagy az igazmondó tükrő. Igen nevezetes mulattató tündéri néprege*.⁹⁵

Az átnézett négy Réthy-ponyva összesen hét, lent említett meséjét azonosítottam, valamennyi egyetlen kötetből való: Erdélyi János *Népdalok és mondák* című gyűjteményének 1848-ban, Beimel József nyomdájában megjelent harmadik kötetéből.⁹⁶ A ponyván megjelent

⁸⁶ Novák L. 1928. Szabó F. 1977. Petőcz K. 1986. A nyomda, egyben a Békés megyei nyomdászati megindulásának 150. évfordulójára Szarvason tudományos ülésszakkal egybekötött emlékünnepeket is rendeztek, erről beszámol: Dankó I. 1999. 51.

⁸⁷ Novák L. 1928. 74. Bíró M. –Kertész Á. –Novák L. 1936. 399. Petőcz K. 1986. 8.

⁸⁸ Dankó I. 1999.

⁸⁹ Petőcz K. 37.

⁹⁰ Pogány P. 1978. 31. 43. (Réthy e kiadványai pl. *Árgirus és Tündér Ilona. Gyönyörű tündéres történet ujjonnan megjobbítva*. Szarvas, 1853. (=Gyula, 1858) *Griseld és Valter Mark gróf története*. Szarvas, 1855. *Genováva. Régi szép és érzékeny történet, minden jobb érzésű embereknek, különösen pedig anyák és gyermekek számára*. Gyula, 1857

⁹¹ A Réthy-nyomda nyomtatványainak, illetve működésére vonatkozó iratoknak a Békés Megyei Levéltárban külön gyűjteménye van, ezt jelen fejezet írásakor nem használtam, a kutatás későbbi folytatásához azonban elkerülhetetlen lesz. A levéltár húsz éve kiadott fondjegyzékében e gyűjteményre való utalást nem találtam, (Erdmann Gy. 1986.) honlapjukon viszont (www.bekes-archiv.hu) a XV. 23. jelzetten *A Réthy- és Dobay nyomda nyomtatványai, a működésükre vonatkozó iratok gyűjteménye 1813–1966.* című tétel szerepel.

⁹² A három mese a következő: *Bátor Jancsi* (2–8.). *A csuda-béka* (8–11.) és a *Zsivány Gyuri* (11–15.). Függelékben egy verses szöveg is helyet kapott, *Az aratás* címmel. A ponyvakiadvány változatlan formában megjelent kilenc évvel később Tichy Alajos nagyváradi nyomdájában is: Petrik G. 1890. 70.

⁹³ Az özvegy ember és árva lány (3–14.) és Az ördög és a vörös sapka (15–16.). Réthy három évvel később Gyulán ismét megjelentette a nyomtatványt. Petrik G. 1890. 376.

⁹⁴ Az újraközlés során a cím implikációja szerint két dallal kiegészítve jelent meg a mese: *Juhász Palkó és Fanyövő, Kőmorzsoló és Vasgyuró három társa. Igen érdekes néprege. Két új dallal bővítve*. Gyula, 1856

⁹⁵ Réthy 1854-ben Szarvason (Petrik), majd 1857-ben Gyulán is (OSZK 829. 201) újraközölte a mesét.

⁹⁶ Erdélyi J. 1846–1848. (A *Három mulattató tündéri néprege* című kiadvány függelékeként megjelent *Az aratás* szintén ebből a műből való: Erdélyi J. 1848. 163–164. c. n. „Bundás Geczi házasodni régen akar már...”.) Kovács Ágnes a Hamupipóke-meséről (ATU 510A *Cinderella*) írott lexikon-szócikkében megjegyzi: a mese hazai népszerűségéhez hozzájárult, hogy az már 1853-ban Erdélyi-gyűjteményéből ponyvára került. Kovács Á. 1979. 455. (Sem az Erdélyi-mesét, sem a ponyvát nem adatolja itt Kovács, bizonyosan *Az özvegy ember és az árva lány* című mesére gondolhatott Erdélyi J. 1848. 253–262.)

meseszövegek Erdélyi kötetében elfoglalt pozíciója igen érdekes, ugyanis a hét mese közül öt egymás utáni rendben következik (a 15–19. számú mesékről van szó), ezen kívül az 1. számú és a 7. számú mese jelent meg 1853-ban Réthy-nyomdájában öt évvel a kötet kiadását követően.⁹⁷ A mesék textológiája arról árulkodik, hogy a szövegeket Réthy újrászedte. A ponyvakiadványok tipográfiája Beimelétől eltér, a meseszövegek azonban csaknem szó szerint egyeznek a forrásul szolgáló Erdélyi-mesékkal.⁹⁸ Az eltérések alapvetően helyesírási módosítások, legnagyobb részben a központosítás és az egybeírás/különírás tekintetében eszközölt változtatásokat Réthy.⁹⁹ Komolyabb eltérést két mese esetében fedeztem fel, *A csuda-béka* című jól ismert mese¹⁰⁰ ponyvaváltozatából elhagytak egy sokat sejtető tagmondatot:

„A derék legény megkérte Örszikét nőül, s megnyervén őt atyjától, siettek megülni a lakodalmat, nehogy az közel essék a keresztelőhöz.”¹⁰¹ A ponyván ehhez képest a szövegrész lezárul a lakodalom említésével, finoman elfedve az eredeti szövegben rejlő, a lakodalom motivációját illető implikációkat. Réthy valamiért úgy érezte, hogy a keresztelőre való utalás olyan asszociációs mezővel bír, aminek említése nem helyénvaló a ponyvaszöveg-közlés esetén, emiatt ezúttal –kivételesen– szükségesnek tartotta a szövegbe radikálisan beavatkozni és a mondatot csonkítva tette közzé.¹⁰²

A Népdalok és mondák második kötete Magyar Mihálynál, az első és harmadik viszont, mint említettük, Beimel Józsefnél jelent meg.¹⁰³ Nem tudjuk, hogy Réthy pontosan mikor volt Beimel nyomdász-tanítványa, annyi bizonyos, hogy a *Népdalok és mondák* harmadik kötetének megjelenésekor Réthy már nem dolgozott Beimelnél, hiszen 1847 májusától Szarvason saját nyomdáját kezdte működtetni.¹⁰⁴ Kérdés, hogy miért csak a *Népdalok és*

⁹⁷ A Réthy-közölte meseszövegek az Erdélyi-kötet számozott meséinek növekvő rendjében a következő: 1. sz. A világ szép asszonya Erdélyi J. 1848. 195–212. = *A világ csuda szép asszonya, vagy az igazmondó tükör. Igen nevezetes mulattató tündéri néprege*. Réthy L. Szarvas, 1853; 7. sz. Az özvegy ember és árva lány Erdélyi J. 1848. 252–262. = *Az özvegy ember és árva lány In Két igen érdekes tündéri néprege*. Szarvas, 1853. 3–14; 15. sz. A csuda-béka Erdélyi J. 1848. 312–314. = *A csuda-béka In Három mulattató tündéri néprege* Szarvas, 1853. 8–11; 16. sz. Nefélj Jancsi. Erdélyi J. 1848. 315–319. = *Bátor Jancsi In Három mulattató... Szarvas, 1853. 2–8; 17. sz. Juhász Palkó Erdélyi J. 1848. 319–324. = Juhász Palkó és Fanyövő, Kömorzsoló és Vasgyűrű három társa. Mulattató Népmonda*. Szarvas, 1853; 18. sz. Zsivány Gyuri Erdélyi J. 1848. 325–328. = *Zsivány Gyuri In Három mulattató... Szarvas, 1853. 11–15; 19. sz. Az ördög és a vörös sapka*. Erdélyi J. 1848. 328–329. = *Az ördög és a vörös sapka*. In *Két igen érdekes... Szarvas, 1853. 15–16.*

⁹⁸ Arról, hogy a ponyvák kiadói és nem írói-szerzői vállalkozások lásd Keszeg V. 1999.10.

⁹⁹ Néhány példa az apró szövegmódosítások érzékeltetésére (1848→1853) *fiu*→*fiú*, *ajtobul*→*ajtóból*, *előbbi*→*előbbi*, *igy*→*úgy*, *elsűjtotta*→*elsújtotta*, *s a mint látta*→*s a mint meglátta*, *elől*→*elől* (Nefélj Jancsi 1848→Bátor Jancsi 1853)

¹⁰⁰ Egy embernek három lánya van, vízért mennek a kútra, a béka mindegyiktől kéri a gyűrűjét, de azt csak a legkisebb, Örszike dobja be neki. Este a béka a kútból kimászva megkeresi a lány apjának házat, ott eszik, iszik, majd Örszikkével hál, reggelre szép barna magyar legény válik belőle és megkéri a lány kezét.

¹⁰¹ Erdélyi J. 1848. 314.

¹⁰² „A derék legény megkérte Örszikét nőül, s megnyervén őt atyjától, siettek megülni a lakodalmat.” Három mulattató... 1853. 11. A másik nagyon érdekes szövegmódosítás amit a ponyvakiadó *A Juhász Palkó* című mese Erdélyi-féle alapszövegén végrehajtott csak az első két mondatot érintette: „Hol volt, hol nem volt, annyi igaz, hogy egy juhász egyszer a mezőn egy kis fiut talált. Csak két napos volt még a fiú [...]” Erdélyi J. 1848. 319. „Volt régenten egy juhász, ki midőn egyszer juhait egy erdő szélén legeltette, ott egy kis fiut talált. A fiu akkor még csak két napos volt [innen azonos a két szöveg]” (Szarvas, 1853.). A módosítás a klasszikusnak tartott népmese stílusa felől az archaizálás felé mozdul el, az okát nem tudom megmondani.

¹⁰³ Novák László úgy tudja, hogy Beimel csak 1846-ig működött pesti nyomdászként. Fő hitelezője Kozma Vazul volt, aki viszont nem rendelkezett szabadalommal, emiatt Kozma egy időre át(vissza)adta a nyomdáját Beimelnek. Novák L. 1928. 22. Az első kötet bizománya még Emichnél volt, a harmadiknak már a bizománya is Beimel volt. T. Erdélyi I. 1974. 74.

¹⁰⁴ Dankó I. 1999. 51. A második kötet előszava 1846. november 20-án kelt. Erdélyi J. 1847. VIII. A harmadiké 1848. március 15-re lett dátumozva. Erdélyi J. 1848. VI. Novák hosszú és érdekes leírása jól szemlélteti,

mondák utolsó kötetét használta forrásul Réthy? Elképzelhető-e, hogy az első két kötetet nem ismerte, példányhoz nem jutott? Lehetséges-e hogy több népmesét is megjelentetett ponyván, esetleg más szövegek alapján csak nem maradtak fenn? E kérdések egyelőre megválaszolatlanok, mindenesetre úgy tűnik az 1854-ben, 1856-ban, 1857-ben és 1862-ben megjelent újrakiadások alapján, hogy az 1853-ban kiadott (eddig ismert) négy ponyván összesen hét népmese sikeres üzleti vállalkozás lehetett. Sajnos a ponyvanyomtatványok szisztematikusan feltárása nélkül nem lehetséges elterjedtséget vagy népszerűségi sorrendet¹⁰⁵ vizsgálni, példányszámadatok híján pedig csak sejteni lehet a nyomtatott mesék paraszti olvasók szövegismeretére gyakorolt hatását. A ponyván terjedő népmesék azonban minden bizonnyal hozzájárultak az Erdélyi János-közölté mesék népszerűsítésében. Itt jegyezném meg, hogy ez ellen vélhetőleg Erdélyi Jánosnak sem volt kifogása, hisz maga is úgy tervezte, hogy a népköltési gyűjtemény egyik kiadásának a néphez kell szólnia.¹⁰⁶

Nem szabad elhallgatni azt, hogy Réthy szövegközlése során gyakorolt eljárás nem volt egyedi eset. Mikos Éva Csokonai 19. századi népszerűségéről írott tanulmányában felhívja a figyelmet arra, hogy a kalendáriumokban gyakran megjelenő műfaj a mese, ezen túlmenően a Trattner és Károlyi *Nemzeti kalendárioma* 1834-es évfolyamából három, az 1851-esből két mesét is adatol.¹⁰⁷ Az 1851-ben megjelent kalendárium számos anekdotát közölt, és *Nép-Mondák* cím alatt valóban két meseszöveg jelent meg, forrás megjelölése nélkül. E két mese ugyancsak Erdélyi János *Népdalok és mondák* című gyűjteményéből való, ezúttal az első kötet volt a forrás, ami egyúttal azt is jelenti, hogy a legelső, gyűjteményben közzétett magyar nyelvű népmeseszövegek közül kettő biztosan eljutott a kalendárium olvasóhoz is.¹⁰⁸ Az Erdélyi-féle kötetben *mondák* megjelöléssel mindösszesen három prózafolklór-szöveg jelent meg 1846-ban, *A három királyfi* című mese, melyet Gaal József bocsátott a Kisfaludy-társaság rendelkezésére 1845 őszén,¹⁰⁹ egy cím nélküli mese,¹¹⁰ melyet Eperjesy Ferenc küldött Pusttamonostorról (Jász-Nagykun-Szolnok m.)¹¹¹ továbbá egy moldvai csángó

---

mennyire utálták Beimelt nyomdászainai. [Beimel József] Üzleti horizontja alig terjedt túl a pillanatnyi haszon megkaparintásának határain. Az inasok kizsákmányolása tekintetében ő mutatta a legrosszabb példát a régi Pest-Budán. Húsz segéde mellett tizennyolc inast tartott, akiknek szegényeknek sokszor a késő éjszakába is belenyúlt a munkaidejük. Kosztjuk silány volt, alvóhelyük pedig deszkákból egymás tetejére rött »tömegpriccs«. Nem csoda, hogy a Beimel-tanítványok jórészt már ifjú korában eljegyezte a »fehér halál« E miatt, s a rossz bánásmód miatt is: sorra szöködtek Beimeltől az inasok.” Novák L. 1928. 20-21.

¹⁰⁵ Dankó Imre a gyulai vásárok kapcsán említi néhány Réthy-féle prózai kiadványt is. Megállapítása szerint azonban a vásárokon árult nyomtatványok között a verseknek nagyobb kelendőségük volt a prózai históriáknál. Dankó I. 1963. 65.

¹⁰⁶ A második népszerű és olcsó kiadásról lásd MTAK Kt. Ms 5766 A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve 1845. szept. 27. (1845. dec. 19-én arról számol be a jegyzőkönyv, hogy a *pompás* kiadás tervét elegendő előfizető híján a társaság feladta). T. Erdélyi Ilona az I. kötetéről közölt adatai szerint az 2500 darab *finom* és 2500 darab *olcsó* kiadásban jelent meg. T. Erdélyi I. 1974. 67.

¹⁰⁷ Mikos É. 2005. 178. Az 1834-es évfolyam három meséjének forrását is megadja: a folklorzitika által is számontartott 1829-es *Muzáron/Élet és Literatúraban* Szemere Krisztina neve alatt megjelent két állatmese (*A' Farkas Nemzetiség, Tyúk-m-bukom*) valamint az ugyanitt Mailáthtól Szemere Pál által közreadott *Tündér Ilona* című mese. A Muzáron-vitáról lásd Gulyás J. 2006.

¹⁰⁸ *Trattner és Károlyi Nemzeti kalendárioma*. 1851dik esztendőre. 37dik esztendei folytatás. Pest. (A kalendárium terjedelmes teljes címe a következő: Közhasznú és mulattató Nemzeti vagy Hazai kalendáriom Magyarországi és erdélyi katolikusok, evangélikusok' és o hitűek számára. Krisztus urunk születése után 1851dik közönséges azaz 365 napból álló esztendőre. Harminczhetedik esztendei folytatás. Pesten) A kalendárium volt a Biblia mellett a legnépszerűbb nyomtatvány az alsóbb néprétegek között. Gellériné Lázár M. 1974. 1227-1228.

¹⁰⁹ MTAK Kt. Ms 5766 Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1845. szeptember 27. és november 8. Erdélyi J. 1846. 459-466. *The Dragon-Slayer* ATU 300 A típus magyar elnevezése: *Sárkányölő vitéz*)

¹¹⁰ Erdélyi J. 1846. 466-470. A soktudoú fiú MNK 725A* MNK 2. 1988. 43. és 411.

¹¹¹ A beküldők azonosításához lásd Erdélyi J. 1846. XI.

monda, Petrás Ince, Viola József vagy Gegő Elek gyűjtéséből.¹¹² 1851-ben *A' három királyfi* mellett a másik népmese is címmel (*A' beteljesedett álom*) jelent meg.¹¹³

A ponyvanyomtatványok módszeres és folyamatos feltárása elengedhetetlenül fontos jövőbeli feladat, azonban ezt megelőzően is dokumentálható, hogy a *Népdalok és mondák* népmeséinek egy jelentős hányada (a három kötet összesen harmincnégy meséjéből legalább kilenc) a megjelenésük után öt évvel 1851 és 1853-ban kalendáriumba illetve ponyvára is átkerült.¹¹⁴

A továbbiakban egy újabb esettanulmányban Réthy Lipót tiszántúli ponyvakiadványai mellett Czéh Sándor dunántúli ponyvameséit, illetve azok forrásait szeretném bemutatni, a ponyvanyomtatványokon megjelenő mesék a klasszikus népköltési gyűjteményen kívül más lehetséges forrásait felmutatva.

II. 3. Czéh Sándor ponyvameséi és kapcsolatuk Ipolyi Arnolddal

Czéh Sándor mosonmagyaróvári nyomdász összesen négy, képpel illusztrált magyar népmesét adott ki füzetes formában 1853-ban és 1854-ben. Ezek közül három nyomtatványt a hazai mesekutatók említés szintjén eddig is számontartott.¹¹⁵ Prokopp Gyula az Esztergomban őrzött Ipolyi-hagyaték¹¹⁶ áttekintése során 1973-ban hívta fel a figyelmet három, Czéh Sándor által Ipolyi Arnoldhoz írott levélre, ezek egyikében a nyomdász köszönetet tesz „ama küldött három Mesékért, melyek a köznép számára igen alkalmasok.”¹¹⁷ Kovács Ágnes egy húsz évvel ezelőtt megjelent dolgozatában rámutatott a ponyvanyomtatványok és az említett levelek egymásra vonatkoztatásának kiaknázatlan lehetőségeire:

„Rendkívül nagy hasznunkra lenne, esetleg példaképpül szolgálhatna az a három mese, amelyet Ipolyi Czéh Sándor jeles magyaróvári nyomdásznak küldött el. Czéh Sándor ugyanis nem rossz magyarsággal idegenből fordított, hanem egészen jól megírt, eredeti magyar népmeséket adott ki füzetes formában. Külön feladat lehetne annak a megállapítása, hogy megjelentek-e Ipolyi meséi, s ha igen, milyen formában, és reménykedhetünk-e a kéziratok szövegek felbukkanásában.”¹¹⁸

¹¹² Erdélyi J. 1846. 471–473. Toldy fentebb már idézett, 1845 novemberéből való jelentése szerint az akadémiai levéltárból Petrás Ince, Viola József és Ujfalvy gyűjtéséből származó moldvai magyar dalokat és egy csángó népmondát adott a Kisfaludy-társaságnak.” MTAK Kt. Ms 5766 Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve 1845. november 21. A mondát más is közvetíthette, Gegő Elek is reflektált a szájhagyományozásra (pl. említi a Báko melletti kunhalmokról élő csángó szóbeli hagyományát) Gegő E. 1838. 68.

¹¹³ *Tratner és Károlyi Nemzeti kalendárioma*. 1851.(oldal nélkül)

¹¹⁴ A második kötet egyetlen meséjével találkoztam ponyvaszöveggént, ez azonban két évtizeddel későbből való és az előzőekhez képest teljesen eltérően kezeli az Erdélyi-féle meseszöveget, azt mintegy feldolgozandó vázként használja a ponyván közölt verses meséhez. OSzK PNY 3377 *A legkisebbik királylány, vagy: A szülő szőlő, a csengő baracc és a mosolygó alma. Igen szép tündéres történet négy szép képpel*, Bucsanszky 1874. Erdélyi J. 1847. 343–345. *A szülő szőlő, mosolygó alma és csengő baracc*. (Bár a 19. századi ponyvanyomtatványok képesen nem szokták felvetni a szerzői jog kérdését, érdekesnek találom, hogy az eredeti kiadvány után öt évvel később jelentek meg az említett ponyva- és kalendáriumszövegek.)

¹¹⁵ Vas Laci és a három sárkányról. Sándor I. 1977. 856., A halál mint keresztapa. MNK 2. 1988. 165. A kakaskáról és tyúkocskáról MNK 2. 405.

¹¹⁶ Ipolyi Arnold hagyatéka szétszóródott, Budapesten a Néprajzi Múzeum Ethnológiai Adattárában, a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának Kézirattárában, a Piarista Rend Magyar Tartománya Központi Levéltárában és az Országos Széchényi Könyvtárban, Esztergomban a Primási Levéltárban valamint Nagyváradon a hajdani Biharvármegyei és Nagyvárad Régorészi és Történelmi Egyet múzeumában, jelenleg a Körösvidéki Múzeumban található. A Primási Levéltárban őrzött levelekről lásd Prokopp Gy. 1979.

¹¹⁷ Prokopp Gy. 1973. 387-389. 1852. jan. 12.

¹¹⁸ Kovács Á. 1989. 52-65. Az idézet: 60.

Jelen fejezet Kovács Ágnes kérdéseire (1. megjelentek-e Ipolyi Arnold meséi? 2. rendelhető-e a nyomtatványokhoz kézíratos meseszöveg?) az újabban napvilágra került adatok fényében az egyes ponyvafüzetekből kiindulva, az ott megjelent meseszövegek előtörténetének (szöveggenealógiájának) felfejtésével keres válaszokat.

A továbbiakban tehát az alcímben megjelölt négy népszerű, a 19. század derekáról származó Czéh Sándor nyomdász által kiadott ponyvairattá formálódott meseszöveg és a Czéh-levéiben említett Ipolyitól származó mesék azonosítására teszek kísérletet, szem előtt tartva azt aényt, hogy a közvetítő, Ipolyi Arnold olyan kiemelkedően fontos alakja a 19. századi folklórkutatásnak, akinek – annak ellenére, hogy saját gyűjtőhálózata révén az 1840-es évek közepétől összeállított és a prózai folklór tekintetében rendkívül jelentős népköltési gyűjtemény volt a birtokában – nevével együtt életében nem jelent meg egyetlen meseszöveg sem, „ponyvaszerzői” munkássága pedig eddig teljes mértékben reflektálatlan volt. Ipolyi folklórgyűjtését a magyar mitológia rekonstrukciójához forrásként gyűjtőhálózata segítségével állította össze, azonban szándékában állott a prózafolklór szövegekből külön kötetet is kiadni. Ipolyi ebbéli tervére és gyűjtési módszertanra a következő fejezetben térek ki, ehelyütt csak jelezni szeretném, hogy olyan önálló, népmeséket és mondákat tartalmazó szöveggyűjtemény, sem életében, sem halála után nem készült Ipolyi gyűjteményéből.¹¹⁹ Az első, Ipolyi nevéhez rendelt meseszöveg-közlésre egészen 1914-ig kellett várni, amikor is Kálmány Lajos több tucat egyéb (monda, hiedelem, szokás, játék) szöveg mellett nagyjából száz mesét adott közre Ipolyi kézíratos hagyatékából. Ezt követően egészen 2006-ig csak apróságok jelentek meg Ipolyi folklórgyűjtéséből, legutóbb Benedek Katalin és Forrai Ibolya a Néprajzi Múzeum Ethnológiai Adattárában őrzött és állagvédelmi okokból évek óta kutatathatatlan anyag egészét adták közre.¹²⁰ Ezzel azonban még mindig nem tekinthető befejezettnek Ipolyi folklórgyűjteményének publikálása, hiszen tucatnyi népköltési szöveg még a nagyváradi Ipolyi-hagyatékban vár kiadásra.¹²¹

II.3.1. Czéh Sándor levelei Ipolyi Arnoldhoz

Prokopp Gyula 1973-ban az Esztergomban őrzött Ipolyi-hagyatékából közzétette az említett három, az 1850-es évek elejéről származó Ipolyi Arnoldnak címzett levelet, melyek feladója Czéh Sándor mosonmagyaróvári nyomdász volt.¹²² A levelek eredetijét az esztergomi Primási Levéltárban őrzik.¹²³ Ipolyi leveleinek tartalmát sajnos nem ismerjük, Czéh Sándor hagyatékában levelezése nem őrződött meg, azonban a nyomdász válaszai alapján

¹¹⁹ Ipolyi A. 1854. Ipolyi kézíratos folklórgyűjtését Benedek Katalin-szerkesztette kiadását Ipolyi A. 2006.

¹²⁰ Ipolyi Arnold népmeséinek szövegkiadásai: Ipolyi A. 1914. (Ezt a Kálmány Lajos szerkesztette kiadást tartották hosszú ideig az Ipolyi-gyűjteménynek), Kovács Á. 1956. 230–231 (egy mese a kézíratos hagyatékából), Kósa L. 1979. (kilenc mese újraközlés az 1914-es kiadásból, egy mese közlése kéziratból 324–325.), Csáky K. 1985. 150–152. Ipolyi A. 2006.

¹²¹ Kovács Ágnes több mint három évtizeddel korábbi tapasztalatára visszaemlékezve tizenöt folklórkötésről beszél, melyeket 1956-ban a nagyváradi múzeumban látott, a szövegek lelőhelyét pontosító jelzetet sajnos nem adta meg. Kovács Á. 1989. 53. Ipolyi nagyváradi hagyatékáról lásd Karácsony J. 1896. 47–54. Az itt található tételes kalauz a múzeumban őrzött Ipolyi-gyűjteményt veszi számba, sajnos csak a műtárgyakat listázza, levelezésről, folklórgyűjtésről nem tesz említést.

¹²² Prokopp Gy. 1973. 387–389. A nyomdász életére vonatkozó adatokat Ács Anna ismertette: Ács A. 1979. Czéh kölcsönkönyvtáráról lásd Mónus I. 1993. A nyomda mintakönyvét egyedülálló módon Helle Mária mutatta be: Helle M. 1998. E kötetetről lásd Ács A. 1999. 77–78.

¹²³ Primási Levéltár C 191–193. sz. (1851. okt. 12., 1851. okt. 29., 1852. jan. 12.) Prokopp Gy. 1979. 585–652.

valószínűsíthetjük, hogy Ipolyi készülő *Magyar mythológiája*¹²⁴ számára forrásanyagul kérni szándékozott a Czéh-nyomdában esetleg megjelent folklór-kiadványokból. Bár ilyenekkel a nyomdász nem tudott szolgálni,¹²⁵ felajánlotta, hogy küld minden nála található *világi énekekből és históriákból* Ipolyinak. A levélből az is kiderül, hogy Czéh megítélése szerint a kor ponyvamese-kiadványai a parasztság körében nem voltak sikeresek¹²⁶ ezért küldeményéért cserébe arra kéri Ipolyit, hogy szolgáltasson neki ő kidolgozott meséket.¹²⁷ A nyomdász Ipolyihoz intézett általunk ismert utolsó leveléből (1852. január 12.) kiderül, hogy a kérésnek Ipolyi eleget is tett, és még 1851 decemberében *három* népmeseszöveget küldött Czéhnek kiadás végett.¹²⁸ Az idézettekén túl, mesékre vonatkozó megjegyzések nem olvashatóak a levelezésben. Azonban így is nagyon jelentősek Czéh levelei a népmesekutatás szempontjából, hiszen egyrésztől kivételesen módunkban áll meghatározott ponyvanyomtatványok szerzőjének/közvetítőjének azonosítása, másrésztől a folklorista Ipolyi Arnold munkásságát kiegészíthetjük a nevéhez rendelhető ponyvai mesefüzetekkel. A levelekből kiolvasható, a kor népmeséire vonatkozó reflexió, illetve maguk a Czéh-mesenyomtatványok történeti háttéréhez hozzá tartozik, hogy ebben az időben magyar nyelvű népköltési gyűjtemények még nem jelentek meg, a már eddig is többször említett *Népdalok és mondák* három kötetének közel három tucat meséjén kívül csak Georg von Gaal és Johann Mailáth német nyelvű kötetének magyar népmeséivel számol a tudománytörténet.¹²⁹

Czéh Sándor magyarul, németül, horvátul és latinul adott ki egyházi és világi nyomtatványokat mosonmagyaróvári nyomdájában a 19. század első harmadától fogva. Műhelyéből énekes- és imádságoskönyvek, kalendáriumok, ponyvakiadványok, ismeretterjesztő és tudományos művek származtak. A köznép mulattatására szánt magyar nyelvű meseszöveget *eredeti mese* illetve *eredeti népmonda* megjelölésekkel ellátva az 1850-es években tudomásunk szerint csak öt alkalommal közölt.¹³⁰ Ezek közül az egyik egy 1847-ban megjelent bizonyos Felix A. nevű szerzőhöz rendelt német meseszöveg magyar fordítása, mint nem eredeti magyar folklóralkotás, kizárnám az Ipolyi-küldte mesék közül.¹³¹ (*Gesichte*

¹²⁴ Ipolyi A. 1854.

¹²⁵ Prokopp Gy. 1973. 388. Czéh Sándor Ipolyi Arnoldhoz 1851. október 12. „Hozzám intézett becses levelére jelentem, hogy vagynak ugyan egynéhány népdalok és mesék nyomdamban, de azok nem eredetiek, hanem vagy utánzás, vagy pedig német nyelvből magyarosítás. [!]”

¹²⁶ Prokopp Gy. 1979. 388. Czéh Sándor Ipolyi Arnoldhoz 1851. október 12. „[...] úgy is sajnos, hogy részökre [t. i. a köznép számára – D. M.] senki se szán egy pár napi fáradságot, vagy ha ád is ki valamit, annak se kidolgozását, se a nép közötti terjesztését nem érti [...]” A *Népdalok és mondák* kiadásának történetéről és recepciójáról Erdélyi I. 1974 (=2008. 60–89.) és 1980. Ipolyi Arnold interpretációjából kiderül, hogy Erdélyi kiadványa (az itthoni recepcióval ellentétben) külföldön nem számított könyvsikernek: „az eddigi Erdélyi félék nem felelnek meg egészen – amelyet fordíthatnának.” Ipolyi Arnold levele Pajor Istvánnak 1856. február 12. OSZK Fond IX/755.

¹²⁷ „Fogok én minden nálam található világi énekekből és históriákból Fötisztelendő urnak küldeni, csak tesszen megírni mely uton? – s ha ellenben hibe korbá egy pár népszerű mesékkel megörvendeztetne, szívesen venném, én is mindig szívesen küldenék, ha valami újabb jönne ki nyomdamban, s a fötisztelendő urtól kapott kézirat után nyomottakból szívesen szolgálnék egy vagy két száz példányokkal, ha tán elajándékozásra használhatná [...]” Czéh Sándor Ipolyihoz 1850. okt. 12. Magyar-Óvár, Prokopp Gy. 1973. 388.

¹²⁸ „Mindenekelőtt köszönetem teszom ama küldött három Mesékért, melyek [a köznép számára igen alkalmasok, s mihelyst képeket készíthettek hozzá, kijövendenek nyomtatásban.” Czéh Sándor Ipolyihoz, 1852. jan. 12. Magyar-Óvár, Prokopp Gy. 1973. 389.

¹²⁹ Erdélyi J. 1846–48. Gaal, G. 1822. Mailáth, J. 1825; 1837.

¹³⁰ *A három ostoba ördögök históriája*. 1853., *A jávorfa furulyáról* 1853., *A kakaskáról és tyúkcskáról* 1853., *Vas Laci és a három sárkányról* 1854., *A halál mint keresztapa*. 1854. Helle M. 1998. 25–34.

¹³¹ Ipolyi nézete szerint „[a népmese] az egyedüli mérve már az *eredeti népies nemzeti költészetnek és szellemnek*” mely álláspontját Gaal György meséinek magyar nyelvű kiadása kapcsán fejtette ki. Ipolyi A. 1858. 417. [Kiemelés az eredetiben] Munkáiban máshol is következetesen hangzottak Ipolyi a magyar folklórszövegek gyűjtésének fontosságát. Pl. Ipolyi A. 1854. XXVII. és Ipolyi A. 1855b

von die drei dummen Teufeln. 1847., *A három ostoba ördögök históriája*. 1853).¹³² A mosonmagyaróvári (és a szarvasi) nyomdában hivatalos népköltésgyűjtőket megelőzően magyarul megjelenő meseszövegek kapcsán Pogány Péter megjegyzi, hogy „nem lehetetlen, hogy a magyar mitológia tudósának, Ipolyi Arnoldnak egyik-másik mesegyűjtője ajánlotta fel a szövegeket a nyomdásznak.”¹³³ Arra vonatkozólag, hogy Pogány mire alapozza feltételezését, nincs információ, azonban meglátása alapvetően helyes azzal a megszorítással, hogy nem Ipolyi valamely gyűjtője, hanem közvetlenül Ipolyi küldte el a kérdéses meséket a mosonmagyaróvári nyomdásznak. A továbbiakban az egyes Czéh-kiadású ponyvamesék egymáshoz rendelhető szövegváltozatait vizsgálom meg, abból a szempontból, hogy kapcsolatba hozhatóak-e Ipolyival, illetve kísérletet teszek a ponyván megjelent mesék forrásszövegeinek megállapítására.

II.3.2. Czéh Sándor ponyvanyomtatványai és a meseszövegek előtörténete

II.3.2.1. Vas Laczi és a három sárkányról. *Eredeti népmonda*. 1854.

Czéh Sándor a négy magyar népmesét egymás után következő sorozati számokkal ellátva adta ki, sorrendben a *Vas Laczi és a három sárkányról* címűt harmadikként (a címlapon jelzett 103. sorszámmal). A kiadványon olvasható műfaji megjelölés szerinti *eredeti népmondát* a népmesekutatás több mese kontaminációjaként tartja számon.¹³⁴ Ezen mese minden kétséget kizáróan Ipolyi Arnold közvetítésével került az óvári nyomdászhoz.¹³⁵ A bizonyosság alapja az a kéziratos meseszöveg, amely az Esztergomi Prímási Levéltárban őrzött Ipolyi-hagyatékából 2004 decemberében került elő,¹³⁶ és amely autográf kéziratról megállapítható,

¹³² Felix A. szerzői névvel ellátott német nyelvű Czéh-kiadványok: *Der dumme Hans Hodrian*. Ein Volksmärchen. [é.n.], *Geschichte von dem jüngern Jäger und der Nixe*. Ein Volksmärchen. [é.n.], *Geschichte von der Princessin Miranda auf der Geisterinsel*. Eine Volkssage von A. Felix [é.n.], *Geschichte von die drei dummen Teufeln*. Volksmärchen nach mündlicher Erzählung von A. Felix. 1847, *Geschichte von einem mächtigen und reichen Grafen aus der Normandie, genannt Roul der Blaubart*. 1859., *Wunderbare Geschichte von den zwei Schwanen, oder: Wer einem Andern eine Grube gräbt, fällt selbst hinein*. Ein Märchen für das Volk von A. Felix [é.n.]. Helle Mária. 1998. 48. (Helle Mária a Czéh-kiadványokat könyve megjelenése után is kutatta, az azóta előkerült adatokért is neki tartozom köszönettel.

¹³³ Pogány P. 1978. 46.

¹³⁴ A nádszálkisasasszonyok meséjének eltérő típuskombinációja: ATU 408 *A három nádszálkisasasszony* + AaTh 452A* (ATU 451) *A boltos fogadott gyermekei* + AaTh 300A* (ATU 300A) *Az abroncsba (horodoba) zárt szörnyeteg* + AaTh 318 (ATU 318) *A hűtlen feleség*. MNK 2. 1988. Uther, H.-J. 2004.

¹³⁵ Itt jegyezném meg, hogy Ipolyi Arnold Erdélyi János meséivel kapcsolatban is számolt a magyar (nép)mesék ponyvamesei eredetével. Erre jó példa Csaplár Benedekkel az 1848-ban *A világ szép asszonya* címen megjelent meséről való eszmecserejük: „[...] Az illető „Világ szép asszonyára” tökéletesen igazságod van hogy ez közvetlen átvéve a németből, nem ugyan Mus[äus]. Richildejából melyben ez a jobb német népmesét elrontotta, de a *tasend* „tausenschnöchenből” [!] melyet már a régibb német kalendáriomokból írtak ki a magyarok s így jött ponyvairadalmunkba onnét a nép közé s Erdélyhez etc etc. [...]” 1854. jan. 22. Zohor Ipolyi Arnold Csaplárhoz PMKL N. 186. (Csaplár levelet, melyre Ipolyi választott, remélhetőleg az Esztergomi Prímási Levéltárban a többi Csaplár-levelel együtt őriznek, még nem volt alkalom összevetni Ipolyi válaszával. Prokopp Gy. 1979. Musäus *Richilde* című novellájáról (1782) illetve a *Sneewittchen* [Hófehérke] című Grimm-mesére gyakorolt hatásáról lásd legutóbb Shojaei-Kawan, C. 2008. 331–332. *A világ szép asszonya* Erdélyi J. 1848. 195–212. E mese Bartók Gábortól Máramarosszigetről érkezett Erdélyhez, Bartól lejegyzését Erdélyi változtatás nélkül közölte MTAK Irod 8-r 206/ 173. 1–15.)

¹³⁶ Lelőhelye: Ipolyi hagyaték 16. doboz. Néprajzi írások IV. tétel *Vas Laczi és a három királyánról* [!]. Ugyanebben a dobozban található Ipolyi néhány további értékes dolgozatának kézírata, melyeket Prokopp Gyula az Ipolyi-hagyaték ismertetésekor nem részletezett: Vizsgálatok a régi magyar népkönyvek felett. Salamon és Markalf. (Zárójelben a kéziratok megjelenési helyei: Ipolyi A. 1855a) Tátos, das Zauberpferd des ungarischen Mythos. (*Zeitschrift für deutsche Mythologie und Sittenkunde*, Göttingen. 1855. 262–288.) Die Milchstrasse im Ungarischen. (*Zeitschrift für deutsche Mythologie und Sittenkunde*, Göttingen. 1855. 160–164.

hogy az 1854-ben Mosonmagyaróvárott Czéh Sándor kiadásában ponyván megjelent *Vas Laczi és a három sárkányról* című meseszöveg piszkozatos fogalmazványa. Ez a szöveg feltételezésem szerint azon fent emlegetett három mese egyike, amelyeket Ipolyi Czéh Sándor felkérésére kiadás céljából küldött 1851 végén Óvárra. A kézirat mai állapotában csonka, öt sűrűn teleírt oldalból áll, az utolsó néhány mondat valószínűleg egy hatodik lapra került, ez azonban eddig nem bukkant fel. Ám még ebben a formában is ez az egyetlen olyan Ipolyi megfogalmazásában ismert meseszövegünk, amely még életében - bár a ponyvái termékek közlésének szokásos módja szerint nevének feltüntetése nélkül - nyomtatásban meg is jelent. A kézirat javításai, áthúzásai is információt nyújtanak számunkra, ugyanis ezeken a változtatásokon keresztül válik értelmezhetővé az a módszer, ahogyan Ipolyi megpróbálta megkonstruálni a népmese szövegét.¹³⁷ A mesének tizenhárom magyar nyelvű változatát ismerjük,¹³⁸ legkorábbi ismert szövegvariánsa *Eisen Laczi* címen Mailáth János gróf nevéhez köthető.¹³⁹ Mailáth gyűjteménye első német kiadásában a *Zauberhelene* című mese szövegéhez fűzött szerzői jegyzetében utal arra, hogy az *Eisen Laczi* nem az ő fikciója, hanem egy híres mesélőtől származik.¹⁴⁰ Ismeretes, hogy Mailáth meseszövegeinek többségét-köztük a *Vas Laczit* is – Kazinczy Ferenc fordította le magyarra.¹⁴¹ Bár tudjuk, hogy Mailáth szövegeinek első fordításával Kazinczy már 1825 nyarára biztosan készen volt,¹⁴² kevéssé valószínű, hogy Ipolyi fordításból ismerte a kalandos sorsú kéziratgyűjtes részét képező *Vas Laczi* című mesét. Mivel levele tanulsága szerint Ipolyi már 1851-ben elküldte saját változatát

¹³⁷ Ipolyi gyűjtési módszeréről tudjuk, hogy csak tartalmi vázként jegyzett vagy jegyzetített le népmese-szövegeket, hiszen elsősorban őt azok mitológiai tartalma érdekelte. Kovács Á. 1956. 227. (=Ipolyi A. 2006. 29–54.) Ipolyi Arnold meseközlési elveiről Erdélyi János *Magyar népmesék* című, az első magyar nyelvű magyar népmeséket tartalmazó műfaji antológiára már idézett ismertetésében saját maga számol be. „[a meseközlő] egyszerűen a cselekményhez tartsa magát, s ha itt-ott talán népies élceknél és ötleteknél is lehet helye, különösen mindjárt a bevezetésben, rövidebben a befejezésben: úgy minden ékítés nélkül, legfőleg egy két jellemző jelzővel fejezve ki az ítélet, egyszerű javallást vagy rosálást – mit a jó eredeti mesében sokszor már a főszemélyek jellemző nevei fejeznek ki – teljesen epikai modorban sietve haladjon a kifejlődéshez.” Ipolyi A. 1855b.

¹³⁸ Kovács Á. 1988. 506. (A magyar mesekatalógus kilenc változatot sorol. *MNK* 2. 205.)

¹³⁹ Mailáth, J. 1825. 199–212. A mese a gyűjtemény második kiadásában is megjelent. Mailáth, J. 1837. II. kötet 185–197.

¹⁴⁰ „Die Brüder, Eisen Laczi, Zauberhelene: Diese drei Märchen sind nicht von mir erfunden, ich habe sie von berühmten Erzählern gelernt.” Mailáth, J. 1825. 278

¹⁴¹ Majláth J. 1864. *Vas Laczi*. 187–202. A szöveg első publikálására azonban a gyűjteményes kiadásánál korábban sor került Kazinczy Gábor közvetítésével, a későbbivel megegyező címen: *Vas Laczi. Szépirodalmi Lapok* 1853. 44. 696–702. A mesefordítások eredeti kéziratára a közelmúltban Gulyás Judit bukkant: *Első átdolgozás és Tisztaát* MTAK Kt. K 626, 627. Gulyás J. 2008. 127. A *Vas Laczi* Kazinczy-kézirataiban: MTAK Kt. K 626. 76v–80. és K 627. 116–121. A kézirat a kiadott mesétől nem tér el. (Ezúton szeretném Czifra Mariannak megköszönni, hogy a kéziratot digitalizált változatát a rendelkezésemre bocsátotta.)

¹⁴² „[...] Majúsan a’ Gróf Mailáth *Magyarische Sagen und Märchen*jeit lefordítám, ’s Igaznak küldém, - adja ki, ha tetszik. Azok jól vagnak beszélve [!], ’s ártatlan gyermekes szellemökkel kedveltetik magokat.” Kazinczy Ferenc Guzmics Izidornak, é. n. [1825. aug.] Kazinczy F. 1909. [továbbiakban: *KazLev*] 4510. sz. levél, 377. Kazinczy Ferenc Igaz Sámuellel szerette volna kiadni a szövegeket. Mivel tisztában volt azzal, hogy Igaz milyen nehéz anyagi körülmények közé került, ezért ennek enyhítésére a kéziratot neki is ajándékozta. „Itt küldöm Igaznak a’ *Mailáth Magyarische Sagen und Märchen* fordítását nyomtatás alá. Igaznak ajándékozom a Manuscriptumot. 2000 Ft kárba ejtette Pánczél. Pénzem nincs, hogy Igaznak segítsek. A’ mit a’ Munka kieresztésén nyer, légyen övé. Megérdemli mind úgy mint Nyelvünk ’s literatúránk barátja, mind úgy mint az enyém, hogy segítsem, ’s teszem a’ hogy lehet [...]” *KazLev*. XIX. 4501. sz. levél, 360. 1825. jún. 30. Kazinczy Dessewffy Józsefnek. A Pánczél Dániel és Igaz Sámuel kiadásában megjelent *Magyar Kurír* 1825. április 26-án az Új könyvek rovatban ekképpen számol be Mailáth első, német nyelvű brünni kiadásáról: „A’ Magyarok’ Reggeli és Mesélési még ez idén a’ mi nyelvünkön is megjelenek. Lelkes, nagy csínú, nagy gondú dolgozója.” XXXIII. sz. 258–258. Igaz azonban 1826-ban váratlanul meghalt, hagyatéka a mesekéziratokkal együtt árverezésre került. Kazinczy a kéziratot csak nagy nehezen, Márton József bécsi professzor közbenjárásával tudta visszaszerezni. Mailáth meséi magyarul így végül csak 1864-ben jelentek meg Kazinczy Gábor kiadásában. (Majláth J. 1864.) A kötet magyar kiadástörténetéhez további adatokat hoz Gulyás J. 2006. 511–515.

Czéhnek, kizárhatjuk, hogy a *Szépirodalmi Lapok*ban (1853), vagy a magyar nyelvű kötetben (1864) megjelenő Kazinczy-féle fordítást vette volna alapul, amikor saját szövegvariánsát lejegyezte. Ezt a sejtésünket egyébként a szövegek részletes textológiája is megerősíti. Az Ipolyi kézírásában fennmaradt meseszöveget összevetve a Kazinczy Ferenc fordításában megjelent magyar meseszöveggel megállapítható, hogy bár mindkettő Mailáth János *Eisen Laczi* című meséjét veszi alapul, mégsem tekinthetőek azonosnak. A két változat főbb cselekménye megegyezik, és a fordítás tényéből következően általában még a mondatok szerkezete is azonos, azonban egy jelentős eltérésre vagyunk kénytelnek felhívni a figyelmet. A legfontosabb különbség a két magyar nyelvű szövegfordítás között a cselekmény menetében a hős segítőitársai körül rajzolódik ki. Kazinczy fordításában a főhőst a Majláthnál is szereplő Kígyókirály segíti, míg Ipolyinál a Kígyókirály lányának kiszabadításától induló epizód teljesen hiányzik. Helyette a hős megment egy vak kakast, egy gödörbe esett lovat és egy fájós lábú medvét, így a segítőtárs funkcióját a hálás állatok veszik át.¹⁴³ (További apróbb különbségek például, hogy a játszó királylányok Ipolyinál uzsonnáznak, a hatfejű sárkányból hétfejű lesz, a vízi-hollóból varjú, a kilencfejű sárkány háza kacsalábon forog, és az almafa forgácsából a kéziratban hal helyett virág nő. Ez utóbbi azonban a ponyván halként szerepel.) A Kazinczy-féle fordítás egészét tekintve is elmondható, hogy az pontosabban követi a német szöveget. Ipolyi sokkal szabadabban kezeli a kiinduló változatot, az első ránézésre is szembevető stílusos változtatásokon túl, feltehetőleg saját gyűjtéséből vagy ismereteiből merítve, kompozíciót érintő módosításokat is eszközölt, Mailáth szövegét egyértelműen csupán továbbépíthető vázként kezelte, ahogyan azt Erdélyi János meséi kapcsán ki is fejtette.¹⁴⁴ Az első, külföldön megjelent, magyar népköltési gyűjtéseket tartalmazó kötetek itthoni terjesztéséről szeretném megjegyezni, hogy még az ezen könyvek megszerzésére kimondottan nagy gondot fordító Ipolyi is csak az 1850-es évek elején jutott nehézségek árán Mednyánszky Dénes közvetítésével Mailáth művének 1837-es kiadásához. Mivel hírből már hallott az újabb kiadásról, sőt, Jacob Grimm révén¹⁴⁵ mitológiai adatokat is átvett a szövegekből, főszöveg hiányában azonban ellenőrzésre nem volt módja, volt tanítványát, Mednyánszky Alajos fiát, Dénest sürgette több ízben, hogy szerezzé meg a hiányzó kiadványt számára.¹⁴⁶

A *Magyar mythológiában* Ipolyi nagy hangsúlyt fektetett a Mailáth-gyűjtemény adatainak feldolgozására, közel félszázszor hivatkozik is rá, ebből feltűnően sokszor, tucatnál többször éppen az *Eisen Laczi*val összefüggésben.¹⁴⁷ Itt kell visszaalni Kovács Ágnes problémafelvető meglátására, miszerint Czéh Sándor „nem rossz magyarsággal *idegenből fordított*, hanem egészen jól megírt, eredeti magyar népmeséket adott ki füzetes formában.”¹⁴⁸

¹⁴³ A hálás állatok mesei motívumára reflektál Ipolyi *Magyar mythológiájában*: „Meséink általában sokat tudnak még ezeken [kecske, farkas, vadkan] felül más, mint *oroszlán, medve st[b]. segéd vezér állatokról*, melyek a hőst, mint segédei követik.” Ipolyi A. 1854. 243. [Kiemelés az eredetiben, közbevetés – D. M.]

¹⁴⁴ Ipolyi A. 1855b

¹⁴⁵ Ipolyi az általa használt Jacob és Wilhelm Grimm- jegyezte munkáiról tételesen beszámol: Ipolyi A. 1854. XXIX.

¹⁴⁶ „Szomorú dolog midőn annyi fáradság után végre minden tömeget sikerült egybe gyűjteni, és a' munka végén annak tudata, hogy a' szükséges szláv vonatkozásokra, a' legkisebb vezérem sincs vagy hogy majdnem 100 [!] túl levő magyar mesék összeszerzése után nyilván kiadottakat melyeket annyszor idéz épen meg ne szerezhetem.” OSZK Levelestár Ipolyi Arnold Mednyánszky Déneshez 11. sz. levél, Zohor, 1850. jún. 10. [Ipolyi a szükséges szláv adatokat Hanuš, Ignác Jan mitológiai munkájából kívánta megszerezni, melynek felkutatására szintén Mednyánszky Dénest kérte. Hanusch, I. J. 1842. [Közbevetések – D. M.] Mailáth könyvének említése további levelekben is: 10. sz. levél Zohor, 1850. apr. 1. és 12. sz. Zohor, jún. 22. Ez utóbbiban Ipolyi utal arra, hogy Mednyánszky Dénes drágának tartotta Mailáth könyvét, ezért nem vette meg a számára elegendő. A létező népköltési kiadványok fellelésének nehézségeire egyébként az idézett 11. sz. levélben Ipolyi Mednyánszky Alajos művével (Mednyánszky, A. 1929.) kapcsolatban is tett utalást.

¹⁴⁷ Ipolyi A. 1854. 68; 109; 141; 181; 223; 224; 246; 320; 323; 385; 402; 403.

¹⁴⁸ Kovács Á. 1989. 60. [Kiemelés – D. M.]

A Vas Laczi és a három sárkányról című ponyvaszöveg esetében éppen arról van szó, hogy az bár magyar folklórkalkotásként számontartott, német nyelvű szövegközlést követ, azaz mégiscsak fordítás a publikált ponyvaszöveg forrása, melynek közvetítésében szerepet játszott Ipolyi is, ezen közvetítés során felhasználta feltehetőleg saját gyűjtésének tanulságait, a saját vagy gyűjtőtársak meséiből megismert motívumokkal egészítette ki a mese fordítását. Kazinczy és Ipolyi szövegváltozatát egymásra vetítve összegzősképpen azt mondhatjuk, hogy azok bizonyosan közös forrásból származnak, de végeredményben különbözőnek tekinthető szövegvariánsok, melyek közös forrása az 1825-ben Mailáth által megjelentetett *Eisen Laczi* című népmese volt. Ipolyi tehát Czéh felkérésének egyfelől azzal tett eleget, hogy egy német nyelven kiadott, eredetileg magyar meseszöveget fordított vissza magyarra, valamelyest lerövidítve és némiképp át is alakítva azt. Az öt magyar nyelvű mesei ponyvanyomtatvány közül, ahogy fentebb már említettük, egyet nem tartok magyar népmesének, egy másikat pedig egy Mailáth mese fordításának vélek. A fennmaradt három szöveg közül kettő nagy valószínűséggel kapcsolatba hozható Ipolyi meseküldeményével, hiszen három mesét emleget a nyomdász idézett levelében.¹⁴⁹

II.3.2.2. A kakaskáról és tyúkocskáról. *Eredeti mese 1853.*

Az *eredeti mese* műfajmegjelöléssel ellátott ponyva 1853-ban jelent meg Mosonmagyaróvárott, a Czéh mese-sorozat második darabjaként (102. sorszámmal). Valószínűleg ebben a megszövegezésben ezen mese is Ipolyitól származik. A feltevést az látszik igazolni, hogy a szöveg kisebb stilisztikai változtatásokat leszámitva ugyanebben a formában megtalálható Ipolyi saját népköltési gyűjteményében.¹⁵⁰ *A pénz terítő kakas* című mesének¹⁵¹ ismert a közvetlen gyűjtője, a gyűjtés helye és annak hozzávetőleges ideje is: tudjuk, hogy Ipolyi egyik legrégebb és legszorgalmasabb gyűjtőtársa és barátja, Pajor István¹⁵² ügyvéd gyűjtötte a Hont megyei Kiscsalomján és küldte el azt Ipolyinak 1851-ben. Czéh Sándor első, Ipolyihoz szóló levelmaradt levele, melyben ösztönzi Ipolyit arra, hogy dolgozzon ki a pórnép számára mulattatásul ponyvára való történeteket, 1851. október 12-én kelt. Ipolyi, talán ezen levél hatására is, november 2-án kéri Pajor Istvánt, hogy meséket és népszokásokat gyűjtson a számára.¹⁵³ Pajor küldeményét, mely kísérőlevéllel ellátott három mesét tartalmazott, alig több mint egy hét múlva, november 11-i keltezéssel vette Ipolyi.¹⁵⁴ Ezen mese írott szövegtörténete tehát egy Pajor Istvánhoz kötött, lokalizálható és datálható a

¹⁴⁹ Prokopp Gy. 1973. 389.

¹⁵⁰ Néprajzi Múzeum Ethnológiai Adattára, Ipolyi Arnold: Kézírtos mese-, hiedelem- és szokásgyűjtése. 2958. 88. sz. *A gyémánt félkrajcár*. (A cím Abafi Lajostól származik.) Gyűjtötte Pajor István Kiscsalomján (Hont m.) 1851. november 11. előtt. A mese közlései: *A pénz terítő kakas* Ipolyi A. 1914. 485–7. és Ipolyi A. 2006. 164–165.

¹⁵¹ A típus nemzetközi, Aarne–Thompson–Uther besorolása: ATU 715A *The Wonderful Rooster*. Magyar besorolása: MNK 715 A* *Az öregember kakasa és az öregasszony tyúkjá*. MNK 2. 404–405.

¹⁵² Ipolyi és Pajor kapcsolatáról először Kovács Ágnes írt 1956-ban Ipolyi folklórgyűjteményét bemutató alapvető tanulmányában: Ipolyi A. 2006. 40. A Pajor-képet új adatokkal árnyalta: Hála J. 1995.195–229.

¹⁵³ „[...] Hát rólam megemlékeztél-e kedves Pistám? T. i. némi mesék 's népszokások gyűjtésében, bár tudom hogy süri elfoglaltságod miatt erre aligha érkezel [...]” Zohor, 1851. november 2. OSzK Kt. Fond IX/755. idézi Hála J. 1995. 212. Tudjuk, hogy Pajor 1847 *nyárhó* [július] 29-én Ipolynyékra már egy legalább hét meséből álló gyűjteményt küld Ipolyinak (Ipolyi A. 2006. 71–81.), 1851-ben tehát már voltak előzményei folklórgyűjtésének.

¹⁵⁴ EA 2958. I. 86. sz. 67–68. *Hét varjú*. (ATU 451, korábban AaTh 451 MNK 2. 231.) 87. sz. Cím nélkül. 68–69. (ATU 510B MNK 2. 275.) és 88. sz. *A pénz terítő kakas*. 70. MNK 715* MNK 2. 404–405. (ATU 715A) A három kézirat nyomtatásban: Ipolyi A. 2006. 161–165. „Ezek az érdekesebbek azon mesék közül, melyeket veled közlendőknek gondoltam; ha valami újat találsz bennök, használd fel, ha nem, mentségemet találandom azon előtted jól ösmert latin mondatban »et voluisse sat est« [...]” (In magnis et voluisse sat es. Nagy dolgokban elég az akarat is.) A kísérőlevél teljes terjedelmében olvasható: Ipolyi A. 2006. 165.

szöbeliségből gyűjtött népmese kéziratával kezdődik, ezt követi Ipolyi stilizált és Czéhnek továbbított verziója, ami pedig az olcsó nyomtatványon *eredeti meseként* jelent meg. Czéh köszönőleveléből tudjuk, hogy Ipolyi három meséjét 1851 decemberében kapta meg, kiadásukat a következő év tavaszára tervezte: „[...] mihelyst képeket készíttethetek hozzá, kijövendenek nyomtatásban; de legbajosabb most még a hozzá alkalmas rajzot megszereznem, magam rajzolni nem tudok, itt körülbelül a kik tudnak is németek, Bécsben hasonlóan, már hárman kaptak belé, de egy sem találta el a valóságos szellemét, így tehát kénytelen leszek tavaszra hagyni, s ha Pestre lemegyek ott készíttetni [...]”¹⁵⁵ Feltehetőleg nagyobb gondot jelentett Czéh számára a nyomtatványok illusztrálására alkalmas metszetek elkészítése, mivelhogy a mesék közül kettőt 1853-ban, egyet pedig csak 1854-ben tudott kiadni. Ezen meseszöveg esetében közvetlen kapcsolat mutatható ki a népköltészet és a ponyvai változat között. A Kiscsalomján (Hont m.) Pajor által vélhetőleg 1851-ben gyűjtött népmesét Ipolyi közvetítésével adta ki Czéh Sándor *A kakaskáról és tyúkocskáról* címmel 1853-ban.

II.3.2.3. A jávorfa furulyáról. *Eredeti népmonda. 1853.*

A sorrendben legkorábban, (101. sorszámmal) megjelent meseszöveg azonosítása veti fel a legtöbb textológiai problémát, lévén, hogy az előző két esettel ellentétben itt semmiféle kéziratos szöveg nem áll rendelkezésre, amely a publikált szöveggel összevethető volna. A *Magyar mythológiában* található a mese jellegzetes motívumára történő hivatkozás mégis alapot nyújt arra, hogy feltegyük, esetleg ezen szöveg is az Ipolyi által Czéhnek küldött (legalább) három darabos mesegyűjtemény részének tekinthető,¹⁵⁶ ugyanis Ipolyi népköltési gyűjteményének a *Magyar mythológiában* hivatkozott (azaz 1854 előtt összeállított első részének) 93. darabja egy *A jávorfácska* mesetípusba, vagy az életre kelő jávorfa motívummal bíró egyéb népköltési szöveg lehetett eredetileg. Jelen állapotában az Ethnológiai Adattárban őrzött Ipolyi kéziratból az Ipolyi által 89–101. számmal jelzett szövegek hiányoznak. A magyar mesekatalógus (*MNK*) az önmagában álló cselekménytípus huszonkét változatát említi.¹⁵⁷ A mesének több nemzetközi és néhány hazai monografikus igényű feldolgozása létezik,¹⁵⁸ köztük Elek Oszkár a mese három irodalmi feldolgozását említi: Tompa Mihály *A jávorfáról*,¹⁵⁹ Szigligeti Ede *A furulyácska*¹⁶⁰ és Vajda János *A jávorfa regéje*¹⁶¹ című elbeszélő költeményekre utal.¹⁶² Elek hivatkozása az előbbiekkal ellentétben Vajda versével kapcsolatban téves, ugyanis, bár narrátorként valóban szerepel a szövegben a jávorfa, a vizsgált mesetípushoz az elbeszélő történetnek semmi köze sincsen. Azonban az ifjúsági író Lukács Pál *Furulyácska* című feldolgozása szintén *A jávorfácska* mesetípushoz

¹⁵⁵ „[...] mihelyst képeket készíttethetek hozzá, kijövendenek nyomtatásban; de legbajosabb most még a hozzá alkalmas rajzot megszereznem, magam rajzolni nem tudok, itt körülbelül a kik tudnak is németek, Bécsben hasonlóan, már hárman kaptak belé, de egy sem találta el a valóságos szellemét, így tehát kénytelen leszek tavaszra hagyni, s ha Pestre lemegyek ott készíttetni [...]” Czéh Sándor Ipolyinak, 1852. január 12. Magyar-Ovár Prokopp Gy. 1973. 388.

¹⁵⁶ „[...] így tudja monda világunk [gyűjtemény]. 93. Tompa 1846] 38.): mikép a meggyilkolt királyleány, mint jávorfa csemete elősárad, s a belőle vajt furulya hangján szólal meg [...]” Ipolyi A. 1854. 358. [Közbevetés: D. M.] A jávorfa-mese Tompa gyűjteményében az egyetlen tündérmese. Tompa M. 1846. A kötet keletkezéséről lásd Gulyás J. 2008.

¹⁵⁷ ATU 720 korábbi típusszám: MNK 721* *A jávorfácska*. MNK 2. 407–409.

¹⁵⁸ Elek O. 1914. Solymossy S. 1920. 1–25. és 1925. 105–129.

¹⁵⁹ Tompa M. (1846) 1904. 230–235.

¹⁶⁰ Endrődi S. 1895. 1100–1103. Endrődi antológiáján kívül Szigligeti költeményének publikációjáról nem tudok, így egyelőre datálni sem tudom azt.

¹⁶¹ Vajda J. 1982. 210–223. A jávorfa regéje (1860) 210–223.

¹⁶² Elek O. 1914. 14.

kapcsolható.¹⁶³ A 19. századi irodalmi feldolgozások közül Kovács Ágnes valószínűnek tartja, hogy Tompa változata volt az, amelyik leginkább hozzájárult ahhoz, hogy a mese az egész magyar nyelvterületen meglehetősen egyöntetűséggel terjedjen el.¹⁶⁴ Ezen ponyva esetében egy széles körben ismert, fő motívumában nemzetközileg is népszerű népmesével van dolgunk, melynek 19. századi magyar irodalmi feldolgozásai hozzájárultak a szűzésé, egységesüléséhez. Tompa regéjének első megjelenése után öt évvel küldhette el a később ponyvára került meseszöveg-változatot Ipolyi. A ponyvai dalbetétek sokban egyeznek a Tompa költeményében lévőekkel, azonban ez nem jelent feltétlenül szerves kapcsolatot a szövegek között, sokkal valószínűbb, hogy egy a szájhagyományban általánosan elterjedt dalbetétes mese ismert volt mind Ipolyi, mind Tompa számára. A feltehetőleg Ipolyi vagy társai valamelyike gyűjtötte Jávorfá-mese folklórváltozata és az említett Tompa-féle irodalmi feldolgozás függetlenek egymástól (noha Ipolyi *Magyar mythológiájában*, mint láttuk, Tompa mesefeldolgozására is reflektált.) A versbetétek hasonlóságának az oka pedig talán az általánosan ismert közös, népköltészeti forrásban keresendő. A szöveggenealógia ez esetben is egy Ipolyi által ismert folklórvariánsra (Ipolyi gyűjteményében egykor a 93. számot viselte és melynek kézirata sajnos elveszett vagy lappang) vezethető vissza, azonban ennek hiányában további következtetésekre egyelőre nincs lehetőség.

II.3.2.4 A halál mint keresztapa. *Eredeti mese. 1854.*

Az óvári ponyvai mesesorozat utolsó (ismert) darabja a 104. sorszámmal jelölt *A halál mint keresztapa* című és *eredeti mese* műfajmegjelöléssel ellátott elterjedt mese.¹⁶⁵ Maga Ipolyi írásaiban többször is foglalkozik a *Halálkoma* mesetípussal,¹⁶⁶ nem tartom elképzelhetetlennek, hogy ezen utolsóként tárgyalt ponyvaszöveg is kapcsolatba hozható Ipolyi Arnolddal. Erdélyi János *Magyar népmesék* című antológiáját Ipolyi még a megjelenés évében, 1855-ben ismertette a *Magyar Sajtó* hasábjain. A mesekötet XVII. sz. *A szegény ember és a halál* című szövegéhez az alábbi jegyzetet fűzte a recensens Ipolyi:

„Ezen szép monda is, mely már a régi német Fastnachtspiel-ekben is előjön, s melynek szláv magyarországi variánsait alkalmilag ismertettem (Wolf, Z. für Myth. 1854. [!] 3. füzet) íme tehát a magyarban is előkerül. Említett közleményem alkalmával még a magyarban egészen ismeretlen volt előttem; azóta azonban Püspök-Ladányból Lugossy szíves közléséből bírom már szintén gyűjteményemben. S a jelen szám ismét kevésbé eltérőbb példányban tudja [...]”¹⁶⁷

Az említett szláv párhuzamokat és egy teljes szövegvariánsot Ipolyi a Johann Wilhelm Wolf szerkesztette göttingeni *Zeitschrift für Deutsche Mythologie und Sittenkunde* című lapban

¹⁶³ Lukács P. 1846. 30–31. Gulyás Judit Tompa Mihály *Népregek, népmondák* című munkájáról írott tanulmányában hangsúlyozza, hogy Lukács Pál és Tompa Mihály személyesen is ismerték egymást, Eperjesen azonos baráti körbe tartoztak mesék megjelenését (1846) megelőző időben (1844–1845). Gulyás J. 2008. 142.

¹⁶⁴ Kovács Á. 1979a 675.

¹⁶⁵ Czéh Sándor kiadványa mellett ismert (MNK 2. 1988. 165.) Bucsanyszky Alajos *A halál mint keresztapa* című 1861-es nyomtatványa, ennek azonban sem az OSzK Kisnyomtatvány-tára, sem az Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár Szűry-gyűjteménye, sem pedig a Néprajzi Múzeum könyvtára hozzáférhető katalógusaiban nem akadtam nyomára. (A magyar mesekatalógusba e három gyűjtemény ponyvaanyagát dolgozták bele.) A kor ponyvakiadó gyakorlatára jellemző volt, hogy a szerzői nevet nélkülöző, sikeresebb szövegeket változtatás nélkül közzélték újra, feltételezem, hogy ez esetben is így történt.

¹⁶⁶ ATU 332 *Godfather Death*, A típus magyar elnevezése *A halálkoma*. MNK 2. 164–166.

¹⁶⁷ Ipolyi A. 1855b.

publikálta.¹⁶⁸ Saját bevallása szerint ekkor (1853 vagy 1854) még a típus magyar variánsát nem ismerte. Kéziratos gyűjteményében jelenleg két mese található, melyek ugyanezen típusba tartoznak, egy Püspökladányban és egy Szegeden gyűjtött variáns.¹⁶⁹ Lugossy József¹⁷⁰ valószínűleg a püspökladányi Bakos Antal által a debreceni tanítótól, Nagy Gábortól gyűjtött mesét küldte el Ipolyinak, amelyre az ismertetésben Ipolyi is hivatkozott.¹⁷¹ E küldemény 1854. április 19-i keltezésű. Ehhez képest meglepő, hogy másfél év múlva recenziójában Ipolyi Erdélyi szövegét a magyar anyagban novumként értékeli („íme tehát a magyarban is előkerül”) hacsak nem a szöveg *gyűjteményes közlésének* újdonságát emeli ki Ipolyi az idézett recenzióban. A ponyvaszöveg azonban nem mutat genetikus azonosságot egyik idézett variánssal (azaz Erdélyi 1855-ben publikált¹⁷² és Ipolyi gyűjteményében meglévő két említett meseszöveggel) sem. Nyilvánvaló azonban a ponyvaszöveg szoros kapcsolata egy negyedik írott szövegvariánssal: 1837-ben az *Athenaeumban* Kazinczy Gábor közleményeként megjelent *A' halál, mint keresztálya* című mesével. A publikáció-megjelölése szerint – *fordítás angol után*.¹⁷³ Kazinczy Gábor azonban nem angol forrásból dolgozott, az ő fordítása alapját képező szöveg 1835-ben német nyelven jelent meg a bécsi *Allgemeine Theaterzeitungban*,¹⁷⁴ Kazinczy ennek hű fordítását közölte két évvel később az *Athenaeumban*. Ami a fordított szöveg utóéletét illeti, közel húsz évig nincs adat róla, ám 1854-ben újra felbukkan, ezúttal az említett Czéh-ponyván. Kazinczy Gábor fordítása szinte szó szerint azonos módon jelent meg Czéh Sándor mosonmagyaróvári nyomdász kiadásában, megjelölése szerint mint *eredeti magyar népmese*.

A fentiekkel azt szerettem volna érzékeltetni, hogy annak ellenére, hogy Ipolyi saját maga az idézett Erdélyi- recenziójában úgy nyilatkozik, hogy a *Zeitschrift für Deutsche Mythologie und Sittenkunde* című lapban megjelent mitológiai tanulmánya közlésének idején még ismeretlen volt számára a *Halálkoma* mesetípus magyar variánsa, nem zárható ki annak elvi lehetősége, hogy mégis az ő révén jutott a ponyva Czéh Sándorhoz, ha nem magyar nyelvű szöveget vett volna alapul (ez lenne a *Der Tod als Pathe*), amely a magyar anyagban, azaz az addig megjelent szerény számú magyar mesegyűjteményben¹⁷⁵ addig még valóban nem került elő. A bécsi német nyelvű folyóiratközlést Ipolyi is ismerhette, lefordíthatta és elküldhette Czéhnek, ahogyan tette azt Mailáth János *Vas Laczi*jával is. Az a tény azonban, hogy a magyaróvári ponyva szövege minimális stilisztikai módosításokat leszámítva szinte tökéletesen megegyezik Kazinczy Gábor fordításával inkább afelé mutat, hogy a két textusnak nem a forrása a közös, hanem hogy egyik a másiktól származik, így a ponyvakiadás

¹⁶⁸ Beiträge zur deutschen Mythologie aus Ungarn *Zeitschrift für Deutsche Mythologie und Sittenkunde* 1853. I. bd. 3. Heft. 257–272.

¹⁶⁹ EA 2958 II. 14. sz. *A halál és az ő keresztálya*. Gyűjtés ideje: 1854. április 19. A lejegyző, Bakos Antal megjegyzése a szöveg elején: „Püspökladányba a fiúk tanítója, Nagy Gábor beszélt, ki debreczeni fi.” EA 2958 II. 109–111. Ipolyi A. 2006. 387–388. és II. 414. sz. *A halál koma*. Gyűjtötte: Debreczeni János, Szegeden. EA 2958. II. 275–276. Ipolyi A. 2006. 612–614.

¹⁷⁰ Lugossy (1812–1884) a mese lejegyzésének idején a debreceni főiskola mértan és természettan tanára volt. Szinnyei J. VIII. 82–87.

¹⁷¹ Érdekes, hogy míg Ipolyi a népmesét a gyűjtés helyéhez (Püspökladány) kapcsoltan tünteti fel a típus hazai előfordulásának ismertetésekor és nem az adatközlő (Nagy Gábor) származási helyéhez („debreczeni fi”), a kézirat közreadója, Benedek Katalin gyűjtési helyként Debrecenzt jelöli meg. Ipolyi A. 2006. 387.

¹⁷² Erdélyi J. 1855. 180–183. A szegény ember és a halál

¹⁷³ A' halál, mint keresztálya. *Athenaeum* 1837. I. félév 16. 215–216.

¹⁷⁴ Der Tod als Pathe. Eine Sage. Aus dem Englischen. *Allgemeine Theaterzeitung und Originalblatt für Kunst, Literatur, Musik, Mode und geselliges Leben*. Wien, 1835. jan. 7. No. 4. 13–14. A szöveget egy bizonyos „r” szignálja, az angol forrást nem jelöli meg, azonban a mese elé illesztett paratextus annyit elárul, hogy az eredeti szöveg Erdélyből való. Kazinczy fordításainak jegyzékét lásd MTA K 4892. 6. Kazinczy mesefordításairól bővebben a VI. fejezetben lesz bővebben szó.

¹⁷⁵ Gaal, G. 1822. Mailáth, J. 1825; 1837. Mednyánszky A. 1829. Erdélyi J. 1846–1848.

közvetlenül a Kazinczy által már lefordított szöveget követi.¹⁷⁶ Ez részint megmagyarázná, hogy Ipolyi miért gondolja azt, hogy csak 1855-ben került elő a magyar anyagban a típus, hiszen Kazinczy publikációja lényegét tekintve fordításként és nem magyar népköltési gyűjtés részeként került az olvasók elé. Azonban mégis áll a kérdés, ha végiggondoljuk, hogy az eredetileg eddig ismeretlen angol szöveg után publikált olyan meséről van szó, amely először (1835) az *Allgemeine Theaterzeitung*-ban jelent meg majd az *Athenaeumban* (1837) és mindkét ismert folyóiratközlés utal arra, hogy a „regének hazája Erdély”.¹⁷⁷ Ha ezt komolyan vesszük és feltételezzük, hogy itt valóban egy erdélyi magyar népköltési alkotásról van szó, még akkor is ha két közvetítőnyelvről (angol és német) történt visszafordítás után jelenik meg csak magyarul, úgy mégsem érthető, hogy Ipolyi miért nem értékeli az Erdélyi János-féle szövegközlés korábbi, magyar variánsaként a mesét, hacsak nem éppen az angol szöveg homályos keletkezési története miatt. Az egyelőre megválaszolatlan tünő kérdés további túl sok eredménnyel nem kecsegtető boncolgatását mellőzve két potenciális megoldás lehetséges: a.) Ha *A halál mint keresztapa* címen 1854-ben megjelent ponyva is Ipolyi Arnold közvetítésével került kiadásra, úgy Ipolyi számára az „[1854-ig] még a magyarban egészen ismeretlen volt előttem” és „íme tehát [1855-ben] a magyarban is előkerül” kitételek arra utalnak, hogy recenziónjában csupán kiadott, magyar nyelvű és gyűjtemény részeként megjelenő alkotásokat értékelte, azaz sem a saját gyűjtése, sem pedig a fordításban megjelent variáns nem jött nála számításba, b.) amennyiben *A halál mint keresztapa* címen 1854-ben megjelent Czéh-ponyva nem Ipolyi Arnold közvetítésével került kiadásra, úgy az volna a legkézenfekvőbb magyarázat, hogy Erdélyi variánsával kapcsolatban azért nem hivatkozott sem a folyóiratközlés(ek)re sem pedig a ponyvaváltozatra, mert azokat egyszerűen nem ismerte.¹⁷⁸ Összegzőként csak további kérdőjelekkel járulhatunk hozzá Helle Mária megállapításához, közvetlen bizonyítékok (ilyen lehetne például egy Ipolyi kézírásában fennmaradt, a ponyvai variánssal nagyban egyező lejegyzés) hiányában nem tudunk biztos választ adni arra a kérdésre, hogy vajon a negyedik ponyvai mese is kapcsolatba hozható-e

¹⁷⁶ Fennmaradt levelezésük tanúsága szerint éppen Ipolyi ösztönözte Kazinczy Gábort népköltés-gyűjtésre, azaz a népköltészet ügyében együttműködésük bizonyított, amennyiben elképzelhető, hogy Ipolyin keresztül került ponyvára a sorozat negyedik tagja, úgy talán az sem nem véletlen, hogy éppen Kazinczy Gábor fordítására esett a választása. Ipolyi Kazinczy Gáborhoz szóló leveleit lásd Csanády S. 1886. (Csanády Sámuel Kazinczy Gábor tervezett életrajzához gyűjtött adatokat és szedte össze levelezését lásd erről az ismeretlen szerző rövid közleményét: *Századok*. 1887. XXI. 385.)

¹⁷⁷ Bár nem elhanyagolható tény, hogy a magyar nyelvű közlés, amely a német paratextust szorosan követi ennél a résznél egy kérdőjel applikálásával módosítja a közleményt, utalva arra, hogy a közreadónak, azaz Kazinczy Gábornak nincs tudomása ilyen erdélyi szövegről. *Athenaeum* 1837. I. félév 16. 215.

¹⁷⁸ Ehhez azonban hozzá kell tenni, hogy Ipolyi elszántan nyomozta a ponyvakiadványokat, vagy ahogyan a korban nevezték, a népiratkákat. (Ipolyi A. 1854. XXVII.) Azokban ugyanis az eredeti nemzeti költészet forrásait vélte felfedezni, azt a közös nemzeti kincset, amely „nem csupán a művelt körök, a tanultak és iskolaképzettek kizárólagos tulajdona volt, habár legtöbbször ezek körében születtek is; de mely innét az idők folytán, századokon át a nép rétegeibe leszivároghat, annak majdnem kizárólagos osztályrészévé lön.” Ipolyi A. 1855a 261–303. (Újraközölve: Ujváry Z. 2004. 173–212. és 2008. 154–186.) A tanulmány eredetileg egy több részesre tervezett, a népkönyvek vizsgálatát tematikus rendben végző sorozat első részeként jelent meg, melynek folytatásáról azonban nincs tudomásunk. Mint láttuk, Czéh Sándor 1851-ben ígéretet tett arra, hogy küld Ipolyi számára „minden világi apró nyomtatványaiából egy példányt” ez azonban önmagában még nem bizonyítja, hogy a három évvel későbbi *A halál mint keresztapa* című kiadványból is küldött volna neki. Prokopp Gy. 1973. 389. Sajnos Ipolyi említett népirat-gyűjtése jelenleg ismeretlen helyen van. A 19. században természetesen Ipolyi Arnoldon kívül is történtek kísérletek a *népiratok* összegyűjtésére-regisztrálására. Az OSzK Kézírtattára Toldy Ferenc két, összesen 61 lapos kézíratos füzetét őrzi, melyekben vegyes tartalmú ponyvanyomtatványok címei szerepelnek. (Ugyanennek a kéziratnak a bekötött xerox-másolata megtalálható az OSzK Kisnyomtatványtárában is, azonban Toldy nevére való utalás nélkül.) OSzK Kt. Analakta 11773. Toldy Ferenc: *Ponyva-irodalmi jegyzék* (1. füzet A–T 2. füzet T–Z.) (Vö. Toldy 1987. 66–70.) Toldy e jegyzékének keletkezési idejét nem ismerem, viszont a ponyva- és a kolportázsirodalom iránti korabeli francia érdeklődésnek igen impozáns bizonyítéka Nisard kétkötetes történeti áttekintése, melyet esetleg ismerhetett Toldy is. Nisard, Ch. M. 1854 (vö. Toldy Ferenc: Régi magyar naptárak. *Uj Magyar Múzeum* 1853. II. 188–190.)

Ipolyi Arnolddal. Az bizonyos, hogy mind a ponyvai (1854), mind pedig a magyar nyelvű folyóiratos meseközlés (1837) genetikus kapcsolatban áll a német nyelvű (1835) szövegközléssel.

Az a tény, hogy Ipolyi Arnold népköltésgyűjtésének körülményei még semmiképpen sem tekinthetők megfelelően feltártnak, eddig is ismert tény volt a folkloristák körében. Az azonban, hogy 120 évvel a halála után is bukkannak elő folklórkincseket őrző kéziratok és nyomtatványok gazdag örökségből, melyek talán közelebb vihetnek bennünket Ipolyi folklórról való gondolkodásához. Ehhez a fenti, ponyvaforrások azonosítását megkísérő fejezet legalább annyiban hozzá tudott járulni, hogy a *népiratok* iránt komoly érdeklődést mutató Ipolyi néhány meseszöveget (kettőt bizonyosan, egyet feltehetőleg) közvetített az óvári nyomda számára, melyek aztán ponyvaként Ipolyi életében megjelent népmese-publikációi egészét alkotják.

A fejezetben a bevezetőben idézett Kovács Ágnes által megjelölt két eldöntendő kérdésre kerestem választ. (1. megjelentek-e Ipolyi Arnold meséi? 2. Rendelhető-e a nyomtatványokhoz kézíratos meseszöveg?) Czéh Sándor mosonmagyaróvári nyomdász leveleiben említett három Ipolyi Arnold által kidolgozott mese mindegyike megjelent olcsó nyomtatványként, szövegük hozzáférhető. Az egyik nyomtatványnak (*Vas Laczi és a három sárkányról*) előkerült Ipolyi autográf piszkozatos fogalmazványa, egy másikhoz (*A kakaskáról és tyúkocskáról*) szintén rendelhető Ipolyi Arnold gyűjteményéből származó kézirat, Ipolyi honti gyűjtője, Pajor István feljegyzése kapcsolható hozzá. Ezek bizonyítják, hogy jelent meg Ipolyi életében az ő közvetítésével meseszöveg. A *Jávorfai furulyáról* című ponyva esetében kézirat hiányában csak másodlagos bizonyítékkal rendelkezünk arra vonatkozólag, hogy Ipolyi közvetíthette-e a mesét: a *Magyar mythologia* hivatkozása alapján tudjuk, hogy e típus egykor része volt Ipolyi saját népköltés-gyűjtésének, kézíratos szövege eddig azonban nem került elő. A negyedik ponyvai mese (*A halál mint keresztapa*) és Ipolyi kapcsolatának felvázolt vonatkozásai nem elegendőek a tekintetben, hogy biztosan tudjuk állítani Ipolyi közvetítő szerepét, azonban a források egyértelműen ki sem zárják annak lehetőségét.

A fent elemzett mesei ponyvaszövegek kiadásához vezető szövegvándorlás vázolata segítségével alkalmunk nyílt bepillantani egyrészt Ipolyi Arnold meseközlési gyakorlatába, másfelől néhány 19. századból ismert népmeseszöveg különböző forráscsoportokban található szövegvariánsának összevetésén keresztül adalékokkal szolgálhattunk a folklórszövegek írásos hagyományozódásának kérdéséhez illetve a népköltészet és ponyva kapcsolatának árnyalásához. A folklorisztika hagyományosan a ponyvaszövegek recepciójával foglalkozva, azoknak a szájhagyományozásra gyakorolt hatását teszi vizsgálatá tárgyává. A fejezet a másik oldalról, a ponyvai szövegek eredete felől közelíti meg a kérdést. Az I–III. számú elemzett ponyvák mindegyike arra szolgál példával, hogy a meséket Ipolyi Arnold különböző forrásokból ugyan, de a néphagyományból (saját gyűjtés illetve Mailáth János gyűjtött meséjének német publikációja) a maga átfogalmazásában közvetítette. A IV. mese szövegtörténete (melynél nem bizonyított Ipolyi közvetítő szerepe) a hazai és külföldi folyóiratok mesepublikációinak és a ponyvaszöveg feltűnő egyezése révén még nyilvánvalóbban mutatja az anonim folklóralkotások rögzített változatainak vándorlását, ugyanezt figyelhettük meg a vizsgált szarvasi ponyvák esetében, melyek mindegyike közvetlenül egyetlen kiadott népköltési gyűjteményből származnak. A népmeseszövegek szájhagyományozódása mellett létezik egy másfajta, az írásbeliségben történő hagyományozódás, melynek olyan csatornái ismertek, mint az egyedi és gyűjteményes kézirat, a folyóiratos publikáció, a ponyvanyomtatvány vagy a kiadott népköltési gyűjtemény. Ezeken a kommunikációs közegeken keresztül a 19. században gyakorlatilag bármelyik

irányból bármerre vándorolhattak a lejegyzett meseszövegek, közöttük mikroszintű elemzésekkel kimutatható a textuális kapcsolat.

Mindebből az a következtetés adódhat, hogy a 19. század közepén megjelenő népmesei szűzséket hordozó magyar nyelvű szövegthalmaz vizsgált elemeit kontextuálisan lehet csak megkülönböztetni egymástól (mivel a tárgyalt könyvmesék, ponyvmesék és folyóiratban megjelent meseközlemények szövegei szabadon cserélődhettek oly módon, hogy az átvett szövegek /másolatok/ megőrizték az előszöveg sajátosságait és nem igazodtak jelentősen egyik csatornához sem.)

A ponyvmesék és a népmesék egymásra hatásának iránya, valamint terjedelme megállapításához a ponyván megjelent mesék módszeres forrásfeltárára sürgető szükség van.

A következő fejezetben a népmese irodalmi létmódjával párhuzamosan létezett, a mese szövege mögött feltételezett szóbeli előadáshoz, a 19. századi mesemondás alkalmaihoz szeretnék (amennyire lehet) közelebb jutni, ennek érdekében a 19. századi mesemondókra vonatkozó adatokat mutatom most be.

III. MESEMONDÓK A 19. SZÁZADBAN

A hagyományosan szövegközpontú mesekutatás Magyarországon kontextus- és ezen belül egyéniségközpontúvá a 20. század második harmadától fogva vált, az orosz folkloristák eredményeinek hazai adaptációjával és továbbfejlesztésével, az Ortutay Gyula által meghonosított gyakorlat révén.¹⁷⁹ Emellett a népi elbeszéléskutatás *történeti* (elsősorban tudománytörténeti szemszögű) vonatkozásai¹⁸⁰ alternatív vizsgálati irányként a mese *szövegének* korábbi, filológiai jellegű vizsgálata felől¹⁸¹ a mese *létrejöttének* irányába való eltolódása idején¹⁸² is foglalkoztatták a kutatókat, azonban ennek az irányzatnak programszerű, (a finn történeti-földrajzi irányzathoz vagy éppen a budapesti iskolához hasonló) elméleti kidolgozása sajnálatos módon nálunk elmaradt. Az előre kimunkált és a terepmunka során érvényesített gyűjtési elvek a szájhagyományozás törvényszerűségeit megismerni szándékozó kutatások során igen termékenynek bizonyultak, hosszú időre meghatározva ezzel a magyar mesekutatás irányát és fejlődési lehetőségeit.¹⁸³

A mese/mesélés/mesélő történeti adatai a fentebb hivatkozott kísérletek dacára (az említett okok miatt) jórészt feltáratlanok, ez azonban nem magyarázható csupán a budapesti iskola dominanciájával, vagy a történeti-földrajzi iskola nyomán kibontakozó népmesekatalógus-készítő munkálatokkal. Az a tény, hogy az első népköltési feljegyzések egyfelől nem a mai (a folklorisztika intézményesülése óta változó) tudományos szempontokat érvényesítették, másfelől a finn iskola hatására nem a mese kontextusa, hanem a típusok elterjedtségének feltárását célzó textus érdekelte a mesével foglalkozó kutatókat,¹⁸⁴ azt eredményezte, hogy a létező (feltárt) történeti adatokat figyelmen kívül hagyták, és még az adatolt (feltárató) gyűjtési kontextus(ok) módszeres rekonstruálására sem igen tettek kísérletet.

¹⁷⁹ Az orosz folkloristáknak a mesélő személyiség szájhagyományozásban betöltött szerepének feltárását célzó vizsgálatai mellett Malinowski funkionalista iskolája is hatott az irányzatra. Elméleti alapvetését lásd Ortutay Gy. 1937, 1940. A népmesekutatás ezen új módszeréről, perspektíváiról és eredményeiről lásd továbbá Ortutay Gy. 1971. Dégh L. 1949, 1960, 1995. 7–29. A mesemondás lokális társadalomban betöltött szerepéről legújabbban Keszeg V. 2007.

¹⁸⁰ Különösen Kovács Ágnes és Faragó József munkáit kell megemlíteni, amelyek a klasszikus népköltési gyűjtemények keletkezés-, módszertan- és recepciótörténetét mutatták be (Kovács Á. 1960, 1961, 1969, 1977b, 1982a, 1982b, 1989, Faragó J. 1956, 1967, 1971, 1974, 1979, 1990, 1993.), de sokan mások is végeztek történeti mesevizsgálókat pl. Ortutay Gy. 1939. Pogány P. 1955, Ortutay Gy. 1963, Gunda B. 1968, Voigt V. 1997, Olosz K. 2003, 2004.

¹⁸¹ A mese eredetét feltárni szándékozó típusalkotó és katalógusíró finn, vagy másképpen történeti-földrajzi iskola a meseszöveg-vizsgálatok középpontjába a *típust* állította, azaz a szöveg nem önmagában, hanem mint a típus reprezentánsa érdekelte a kutatókat, míg az említett történeti mesekutatás egyes részleteit bemutató munkák szükségszerűen az *egyedi szövegekből* indulnak ki.

¹⁸² Az egyéniségkutató iskola fő célja a szájhagyományozás törvényszerűségeinek feltárása volt, melyet új szempontok szerint elvégzett, nagyszámú recens meseanyag felgyűjtésén keresztül képzelt el. Hozzáadékként tetemesen megnövekedett az ismert magyar népmesék száma (lásd pl. a legnagyobb folklorisztikai kiadványsorozat, az *Új Magyar Népköltési Gyűjtemény* meseköteteit), és így lehetőség nyílt a hazai népmesekatalógus összeállítására. A nemzetközi keretek között is elismert gigászi vállalkozás (a Kovács Ágnes szerkesztette *Magyar népmesekatalógus*, MNK 1, 2, 3, 4, 5, 5/a, 6, 7/a, 7/b, 7/c, 8, 9, 10/a) évtizedekre elvonta a mesekutatókat a klasszikus kanonikus (valamint a kevésbé, illetve egyáltalán nem ismert) egyedi meseszövegek részletes filológiai vizsgálata elől.

¹⁸³ A népmesegyűjtés útmutatóul szánt módszertani összefoglalását lásd Kovács Á. 1956c. A magyar mesekutatás eredményeit és lehetőségeit 19. századi anyag alapulvételével legutóbb Gulyás Judit foglalta. Gulyás J. 2007.

¹⁸⁴ Kaivola-Bregenhøj, A. 1989. 45.

A 19. század gyűjtési, lejegyzési és publikálási elveinek eltéréseiből fakadóan a rendelkezésre álló kéziratos meseanyag filológiai értékelése, valamint a gyűjtés történetére vonatkozó fennmaradt levelek, visszaemlékezések, egykorú bírálatok, kommentárok és egyéb szövegek együttes olvasata jobban orientálja a mese 19. századi „biológiáját” megérteni szándékozót, mintha pusztán a kiadott, kontextustól érthető módon megfosztott szövegeket vennénk alapul. Így a magyar (nép)mesét *történeti-kontextualista* szempontból megközelítő, *filológiai* módszerű vizsgálat meglepő eredményeket hozhat, még akkor is, ha a vizsgált anyag természetéből következően fel is kell vállalnia az eredmény töredékes voltát. Ezen módszertani kísérlet során a folklorisztikai egyéniségkutatás kidolgozott szempontrendszere nem hagyható figyelmen kívül, azonban a recens adatok összegyűjtésére megalkotott metodológia mindenestül való visszavetítése a történeti adatok és források feltárására nyilvánvalóan elhibázott volna.

A fejezet a mesélés történeti kontextusának lehetséges vizsgálatából a 19. századi *mesemondókra* vonatkoztatható adatokat igyekszik bemutatni, először a nemzetközi szakirodalomból ismert majd a magyar forrásokból kirajzolódó kevésbé ismert mesélők áttekintő összegzésén keresztül. A fejezet második felében egy, a 19. század közepére datálható klasszikus magyar népmese gyűjtő-mozgalomhoz, Kriza János gyűjtőköréhez tartozó unitárius tanár, Marosi Gergely újabban előkerült, néhány lapos mesekéziratát mutatom be. A dokumentum aprólékos elemzése során feltárul a meséket a nyelvészet felől megközelítő gyűjtő a mese kontextusát is érzékeltetni kívánó lejegyzési módszere, melynek segítségével a legkorábbi név szerint ismert mesélőkre vonatkozó adatokat sikerült kiegészíteni.

III.1. Mesemondók a hazai és a nemzetközi mesekutatás korai szakaszában

A 19. századi mesélőkre vonatkozó adatoknak két lehetséges forráscsoportja áll rendelkezésünkre. Nemcsak a mesemondóra, de a mesélés helyére, idejére és alkalmára, valamint annak egyéb körülményeire (a mesemondás hossza, az előadás stílusa, a repertoár összetétele, a mesélő és közönsége közötti interakció stb.) vonatkozó információkkal összefüggésben is elsődleges forrást jelentenek a fennmaradt szövegek mellé rendelhető *korabeli meseszöveg-sorozatok*. Tehát az egyes, a szóbeliségben élő népmese után gyűjtött és jó esetben publikált meseszövegek esetében is mindig kéziratok *sorozatáról* kell beszélni, amelyek a különböző átírások során az adott transzkripció eljárás funkciójának megfelelően bizonyos információkat elveszítenek, másokkal pedig gazdagodnak.¹⁸⁵ Mindezen források összeolvasása fontos adatokkal szolgálhat a korabeli gyűjtési, lejegyzési és publikálási elvek megértéséhez. A népköltési szövegek lejegyzési módszertana koronként, műfajonként, személyenként változó, sőt adatolható példák állnak rendelkezésre arra vonatkozólag, hogy még az egyes gyűjtőknél sem nevezhető meg mindig egyetlen, az összes szöveg nél egyformán jelentkező statikus lejegyzési módszer.¹⁸⁶

Az egyedi meseszövegek mögött felsorakozó kéziratos változatok a mesevariánsok eddig ismert és preferált megfigyelésének egy másik útját jelentik. Ezek szerint megkülönböztethetőek a szájhagyományozásban szükségszerűen változatokban élő mesetípusok *horizontális variánsai* az adott meseszöveg lejegyzésekor és publikálásakor

¹⁸⁵ A mesei szövegrögzítés lehetséges fázisairól bővebben lásd Gulyás J. 2007. különösen 194–197.

¹⁸⁶ Vö. Kriza János önéletrajzi levele, é. n. „Lassan tisztult bennem a gondolat, úgy adni ki a népkölteményeket s szólásmódokat, oly hangejtéssel, épen mint a nép kiejti – a virágot egész himével, illatával mutatni be a közönségnek – a plántát úgyiszolva azonnmodulag, mint a természet anyakeblén felvirult, állitni elé.” Kriza J. 1956. II. 442.

keletkezett *vertikális szövegvariánsaitól*.¹⁸⁷ A vertikális szövegsorozatok általában több személy szövegmódosító munkáját feltételezik, hiszen a kor gyűjtéseire nagyon jellemző, hogy többnyire társak segítségével dolgoztak a modern hangrögzítő eszközöket nélkülöző, és még a gyorsírással lejegyzési módszert sem ismerő gyűjtők, akik a médiumváltásból (szóbeliség – írásbeliség) szükségszerűen adódó változásokon túl (gesztus, mimika, térkezelés stb. jelölésének negligálása) szándékos módosító eljárásokat is végrehajthattak a szövegeken.¹⁸⁸

A kéziratos lejegyzések mellett, ahogyan már szó volt róla, másodlagos forrásként használhatóak az elsődleges forrás adatait is részben determináló, az egyes mese gyűjtésekre vonatkozó egykorú reflexiók, továbbá a gyűjtés módszertanára kiterő elvi alapvetések. A korban rögzített népköltési szövegekről gyakran elmondják, hogy az elméleti-metodológiai premisszáik alapján való adatgyűjtés kirekeszt bizonyos, az elméleti keretbe nem férő adatokat,¹⁸⁹ azaz már a gyűjtés során szelektál, másrészt a korszak publikációs gyakorlatára reagálva szokás ezen szövegek megkonstruáltságára utalni.¹⁹⁰ A megállapítások részben helytállóak, azonban nem hiszem, hogy a fenti kérdésfelvetések volnának a legrelevánsabbak a 19. századi folklórszövegek vizsgálatakor, az említett elsődleges és másodlagos források együttes vizsgálata nyilvánvalóan többet is képes elárulni a 19. században lejegyzett népi prózaepikáról.

Természetes, hogy történetileg változik az, amit egy adott tudományág a vizsgálata alá von, és az is természetes, hogy az adott diszciplína módszertana is folytonos változásban van. Ennél érdekesebb megfigyelni azokat az adatokat, amelyek bár nem illenek bele abba a 19. századi kutatási koncepcióba, amiről *feltételezzük*, hogy érvényesítettek a korban, mégis léteznek.

A budapesti iskola a „mesemondó személyiségét, a meshallgató közösséget, a mesetanulást, meshallgatás szokásait s a mesének, általában a prózai epikus szóhadományának eleven életét és funkcióját vizsgálta.”¹⁹¹ Azonban ezeket a kérdéseket, jöhetnek nem ennyire következetesen, szerte Európában a népmese 19. századi „felfedezésekor” rögtön felvetették. Így volt ez akkor is, ha Herder és a Grimm testvérek romantikus értékszemlélet jegyében fogant, széles körben elterjedt nézőpontja szerint az idealizált, személytelen „nép költő” és nem az egyének, utóbbiak csupán az egyes típusok variánsainak hordozóiként és nem önértéküknél fogva tarthattak számot a gyűjtő érdeklődésére.¹⁹² Ehhez az elvhez illeszkedő gyűjtési metódus mellett fejlődött ki az említett történeti-földrajzi iskola mesemotívumokat és mesetípusokat összehasonlító munkamódszere.¹⁹³ Érthető, hogy ebben a helyzetben nem fordítottak különösebb figyelmet a mesélőkre, ennek ellenére az elvi alapvetésekből és a

¹⁸⁷ Ahogyan már korábban is említettük, az előbbi esetében általában több adatközlőről beszélünk, utóbbi esetében egy elsődleges adatközlőtől származó szöveg több változatáról van szó. Ennek megfelelően a *horizontális szövegvariánsok* képviselnék a *típust*, a *vertikális* variánsok pedig a *textust*.

¹⁸⁸ Több ismert mesének kéziratának tanulmányozása során is kiderült, hogy az eredeti (ezalatt – amennyire megállapítható – az első, legkorábbi fennmaradt lejegyzést értem) szöveget cenzúrázva illetve kihagyásokkal – különösen az erotikus, sikamlós motívumok, vagy hosszadalmas kezdő formuláise elhagyásával – közölték. Ez az eljárás nemcsak a 19. századi szövegkiadásokra igaz. Vö. pl. Gaal Gy. 1857. 159–169. *A kövévált királyfi* címmel kiadott mesét az MTAK Kézirattárában lévő kézirattal (M. Irod. 2-r 6. sz. 143–155.), vagy *Az obsitos katona* című mesét a kéziratával (MTAK Kt. 4-r 412. 52–53 és 56–57.). Mindkét esetben a mesék a bevezető szövegrészek elhagyásával, egyfajta negatív szerkesztésben láttak napvilágot. A kötetek szerkesztési elveiről lásd Kazinczy Gábor Toldy Ferenchez írott levelét, Bánfalva, 1857. január 24. M. Irod. 74. 154. vagy Kriza J. 1956. II. 234–243. Az editált mesék hitelességéről lásd Kovács Á. 1961. 431–434. A népszerűsítő átírás és a tudományosság összehajlíthatósága mellett érvelt Dömötör S. 1963. A folklórszövegek kiadásának érvényben lévő szabályzata: Voigt V.–Balogh L. 1974.

¹⁸⁹ Niedermüller P. 1987. 59.

¹⁹⁰ Niedermüller P. 1990. 100.

¹⁹¹ Ortutay Gy. 1971. 7.; Kovács Á. 1980b

¹⁹² Apo, S. 1995. 50.

¹⁹³ Holbek, B. 1987. 242–250.

fenmaradt kézíratos dokumentumokból is kirajzolódó és fokozatosan finomodó metodológia soha nem hagyta teljesen figyelmen kívül a meseszövegek mögött álló mesélőt. Az európai mesekutatás megindítóiként számontartott Grimm testvérek nemcsak a mesélés helyét, idejét és a mesélő nevét jegyezték fel kézírataikon, de egyik adatközlőjüket, Dorothea Viehmann meg is örökítették a festő fivér, Ludwig Emil Grimm jóvoltából. A *Kinder- und Hausmärchen* második kötetének előszavában említik meg először az akkor ötven év körüli mesemondónót.¹⁹⁴ Wilhelm Grimm a *Kinder- und Hausmärchen* első kötetének saját példányába írott széljegyzetei között tizenöt különböző adatközlő nevét örökítette meg.¹⁹⁵ A lengyel Oskar Kolberg, habár csak a kézíratain, de szórványosan feljegyzett bizonyos adatokat mesélőiről.¹⁹⁶ A 19. századi európai mesemondókról szóló áttekintések¹⁹⁷ rendre az elsők között tesznek említést John Francis Campbellről, aki *Popular Tales of the West Highlands* című négykötetes gyűjteményében szintén hivatkozott adatközlőire.¹⁹⁸ A nemzetközi szakirodalom ugyancsak gyakran megemlíti Giuseppe Pitrét, aki lelkesen számol be Agatuzza Messina nevű idős, olvasni nem tudó mesélőnőjéről.¹⁹⁹ Ulrich Jahn 19. század végi német mesegyűjteményét a mesélők nevét, korát és foglalkozását is feltüntető kuriózumként szokás emlegetni,²⁰⁰ azonban a korszak legkövetkezőzetesebben adatolt, hatalmas szövegkorpuszát a dán Evald Tang Kristensen állította össze.²⁰¹ A század utolsó harmadában került publikálásra a Finn Irodalmi Társaság gondozásában Kaarle Krohn mesegyűjtési útmutatója, amelyben már kötelező érvényű, általános instrukciókat ad a mesélő adatainak regisztrálásához.²⁰²

Nagyjából ennyi él a folklorisztikai köztudatban a 19. századi mesemondókról, azonban mind a kézíratos, mind a periodikákban elszórtan megjelent meseszövegekre vonatkozó adatok szisztematikus vizsgálata felszínre hozhat még jónéhány további adatot.

A magyar történeti adatok bemutatására szűkítve a vizsgálat tárgyát, meg kell említeni, hogy a korabeli mesélés kontextusára és a mesemondó személyére reflektáló, különböző forrásokban felbukkanó szórványadatok összegzésére sajnos eddig nem került sor. Az irodalmi levelezésekben, memoárokban és egyéb, mesét érintő szövegcsoportokban felbukkanó mesemondók nem kizárólagosan a földműveléssel közvetlen kapcsolatban álló

¹⁹⁴ Panzer F. 1953. (1815) 341. Dorothea Viehmann képét legutóbb Nagy Ilona a Grimm-filológia eredményeinek összegzéséről szóló tanulmányában publikálta: Nagy I. 2007. 31.

¹⁹⁵ A Wilhelm Grimm fia, Herman Grimm révén a kasseli könyvtárba eljuttatott széljegyzetelt kötet adatainak értékelését lásd Rölleke, H. 1986. 288–289. Rölleke e tanulmányában ismertette azon szenzációszámba menő filológiai felfedezését, miszerint az egyik legfontosabb Grimm-mesélő, a „második Viehmanné”-ként számontartott bizonyos „Alten Marie”, akit a szakirodalom Wildék idős házvezetőnőjével azonosított, tulajdonképpen a fiatal, francia hugenotta ösöktől származó arisztokrata Marie Hassenpflug. Az igazi Marie meséikincse (akinek családja otthon a francia nyelvet használta) éppen ezért mutathat szoros kapcsolatot Perrault és Madame d’Aulnoy meséivel. Részletesen Nagy I. 2007.

¹⁹⁶ Krawczyk–Wasilewska, V. 1981. 298.

¹⁹⁷ Wehse, R. 1986. 248.; Dégh, L. 1995. 50–52.; Apo, S. 1995. 48–49.

¹⁹⁸ Campbell, J. F. 1860–1862. A gyűjteményt Arany János egy londoni recenzió alapján a *Szépirodalmi Figyelőben* ismertette („Nyugot–Felföldi népmondák.” I. évf., 12. sz. 183–185. és 13. sz. 198–200.), feltehetőleg Campbell munkáját közvetlenül nem ismerte. Arany ezen írásához fűzött jegyzetében kitér a hazai népköltésgyűjtés problémáira is. *AJOM* XVII. 65–73. 653.

¹⁹⁹ Pitré, G. 1874–1875. XVII. Pitréről lásd Cocchiara, G. 1962. 343–361.

²⁰⁰ Jahn, U. 1891. idézi Dégh, L. 1995. 51.

²⁰¹ A gyűjtő 127 mesemondótól közel két és félezer mesét rögzített 1868-tól 40 éven keresztül. A szövegek mellé minden esetben feljegyezte az adatközlők neveit, illetve hosszabb-rövidebb terjedelemben az életrajzaikat is. Holbek, B. 1987. 88–139. A mesemondókat és repertoárjaikat összegző táblázatot lásd a 94–139. oldalakon. Evald Tang Kristensen gyűjtéseinek digitalizációjáról, az adatbázis elérhetőségéről lásd Gulyás J. 2008. 11–12.

²⁰² Minden esetben rögzítendő a mesélő neve, életkora és tartózkodási helye. Amennyiben nem a lakóhelyén született vagy nem ott hallotta a történetet, ezt is jeleznie kell a gyűjtőnek. E koncepció mögött a hagyomány vándorlásának megértésére való törekvés áll és a történeti-földrajzi iskola irányába mutat. Krohn, K. 1885. 326. Idézi Apo, S. 1995. 49.

parasztközül kerültek ki, hiszen pásztor, kocsis, dajka, katona, cipőjavító és koldus szintén megtalálható közöttük. Az elit irodalom azonban a társadalmi rétegcsoport konkrét megnevezését kerülve általában a *pórfükként* vagy *egyszerű embereként*, *falusi lakosokként* vagy *szegény embereként* azonosította a népköltészetet hordozó regiszter egyes képviselőit. Gyakran fordul elő az alany mellőzésével hivatkozott *fonóka mesék* vagy *fonókba való mesék* megjelölés is.²⁰³

III.2. Gaal György mesélő közvitézeti

Az első magyar mesegyűjteményként számontartott *Mährchen der Magyaren* előszavában Gaal György jelzi, hogy Grimmék példáján felbuzdulva kezdett gyűjteni, továbbá a gyűjtés nehézségeire utalva azt is megjegyzi, hogy nálunk sehol sem akadt a Grimm testvérek ismert mesemondónőjéhez, Dorothea Viehmannhoz hasonló mesélő.²⁰⁴ Kérdéses, hogy Gaal számára minek a szimbóluma volt az itthon hiába keresett *Viehmanné*?²⁰⁵ A kiváló magyar mesemondónak, a *női* mesélőnek vagy a *paraszti* származású mesélőnek? A kötetben végül is tizenhét mese kapott helyet, azonban a megjelent szövegkorpusznál terjedelménél fogva sokkal jelentősebb az a magyar közvitézek által Gaal számára lejegyzett kézíratos szöveganyag,²⁰⁶ melyet Gaal csak részben használt fel a németül kiadott mesék megszövegezéséhez. Ez az a korpusz, melyből Toldy Ferenc és Kazinczy Gábor válogatott az 1857–1860 között kiadott magyar mesegyűjtemény számára.²⁰⁷ A Gaal-filológia folklorisztikailag egyik legérdekesebb forrásanyagát jelenti a közvitézeknek tulajdonított, három külön kötetben lévő kézíratos meseanyag. A teljes korpusz feldolgozása után megállapítást nyert, hogy ez és még egy további kézíratos forrás²⁰⁸ Gaal György magyar nyelven megjelent három kötetének magyar nyelvű, több kézírásban fennmaradt kézíratait tartalmazza. A címében is magyar közvitézeknek tulajdonított meselejegyzések a 19. század első két évtizedéből származnak. A szövegcsoportokat lejegyzők szerint római számokkal jelölték (I–XV.), a lejegyzett szövegek előtt és után hat különböző szignatúra szerepel, melyek az akkoriban Bécsben állomásozó magyar katonáktól származnak.²⁰⁹ A bekötött lapok mostani rendjükben az eredetileg összefüggő római gyűjteményszámokat széttördelik, az egy feljegyzőtől való szövegek egymástól távol kerültek. A valaha egymás után következett szövegek és kézírások így keletkezett összevisszasága erősen zavarja a szövegek és a lejegyzők egymáshoz rendelését. Toldy Ferenc Gaal György életére és műveire vonatkozó feljegyzései²¹⁰ között szerepel egy lista a tárgyalt mesegyűjteményről, amelyet Gaal halála előtt adott át Toldynak. A lista az ötvenes évek második felében készült a meseszövegekről, és nagy segítséget jelent a jelenlegi állapotokban összekevert gyűjteményrészletek eredeti

²⁰³ Noha már az 1600-as évekből ismerünk utalásokat a fonóban való mesemondásra (Szendrey Zs. 1928. 147.), az egyik legkorábbi konkrét adatunk a székelyföldi Etéden az 1790-es években katonáskodó Kisfaludy Sándorra vonatkozva került elő Újfalvi Sándor emlékirataiban (Újfalvi S. 1990. 329–330.). Az érdekes adat Legeza Márta szemínáriumi dolgozatából való (ELTE BTK Folklore Tanszék).

²⁰⁴ Gaal, G. 1822. IV. „Befolyásos és tiszteltetelmű férfiak, az összes magyar barátom és ismerősöm mind hiába fáradoztak, hogy teljesítsék kívánságomat, sehol sem akadt senki egy Viehmanné, aki meséket akart volna mesélni, sehol sem akadt egy írónk aki feljegyezte volna a hallottakat.” (Ujváry Zoltán fordítása) Ujváry Z. 2007. 84.

²⁰⁵ Wilhelm Grimm interpretációjában a szájhagyományt változtatás nélkül továbbadni képes mesélőnő magát a németiséget (*Germen-ness*) reprezentálta. Bottigheimer 2009. 37.

²⁰⁶ Régi és újabb írók 4-r. 66. 1–3. *Közkatonák meséi*. MTAK Kt.

²⁰⁷ Gaal Gy. 1857–1860.

²⁰⁸ *Gaal György Magyar Mesegyűjteménye*. MTAK Kt. M. Irod. 2-r 6. sz.

²⁰⁹ Mészöly G. 1929. 180.

²¹⁰ *Gaal György életére és műveire vonatkozó jegyzetei*. MTAK Kt. Történelem 2-r 11.

sorrendjének megállapításában. Toldy kétoldalas listáján a római számmal jelzett gyűjtemények szövegkezdetei és a lejegyző katonák nevei egymáshoz rendelve olvashatók. Voigt Vilmos azon feltételezését, miszerint Gaal György bécsi mesemondó katonájával Varga József személye azonosítható,²¹¹ a kéziratok alapján megerősíthetjük azzal a kiegészítéssel, hogy Varga neve mellé még öt másik meseszövegközlőt (pontosabban lejegyzőt) kell állítani, úgymint Köblös Gábort, Papp Györgyöt, Zetykó Józsefet, Iván(cs)ics Istvánt és Mészáros Antalt. Az általuk lejegyzett 80 szövegből több tucat nemhogy kritikai kiadásban, de sehogy sem jelent meg mind a mai napig. Azt az eddig bűvópatakként időről időre felbukkanó álláspontot, miszerint Gaal magyarul kiadott meséit Toldy Ferenc és Kazinczy Gábor németből fordította volna vissza,²¹² a katona lejegyzőktől származó autográf kéziratok egyértelműen megcáfolták, azaz nem Gaal által ismeretlen forrásból németre fordított szöveg magyarrá való visszafordításáról van szó, hanem a rendelkezésre állott és ma is kutatható, magyar katonák által, magyarul lejegyzett meseszövegek szinte szó szerinti publikációjáról.²¹³

III.3. Hindsí és a havasi mesemondók

Faragó József kutatásai szerint Gaal György és mesélői ténykedésével egy időben működött a Székelykeresztúr térszomszédságában található Fiafalván és vonzáskörzetében egy bizonyos Hindsí nevű cigány foltozóvarga mesemondó.²¹⁴ Közvetlenül tőle feljegyzett szövegünk nincs, bár egy 1840-es évből származó útijegyzetben Jánosfalvi Sándor István megörökített két mesét, melyeket Hindsí egy tanítványának tulajdonított.²¹⁵ A magyar népmesék rendszeres gyűjtése előtti időszakból a főispán Bethlen Pál által a Ciblesi–havasokban az 1830-as évek második felében megszervezett, többnapos főúri vadászat kapcsán a mesélésre vonatkozólag is érdekes adatokat rögzített Újfalvi Sándor. Tudjuk, hogy a vadásztársaság esti havasi időtöltései közé tartozott a mesehallgatás is.²¹⁶ A mesemondó(k) nevét ugyan nem említik, azonban a pusztai névnel fontosabb az a tény, hogy a leírás olyan úri mesehallgatókról szól, akik a 19. század első harmadában a Keleti-Kárpátok havasi mesemondóinak előadásait élvezték.

²¹¹ Voigt V. 1982a 146.

²¹² Pl. Kovács Á.: Utószó. In Kriza J. 1956. II. 452.; Dömötör T. et al. 1978. 242.

²¹³ Itt szeretném megjegyezni, egyelőre nem tisztázott, hogy az esetleg feljebbvalóik utasítására leírt mesék a lejegyző katonák saját repertoárjába tartoznak-e, vagy esetleg a kézíraton fel nem tüntetett katonatársak diktálás útján rögzített mesekincsét reprezentálják. (A későbbi időből való, de alkalmi férfiközösség mesélési szokásairól, az 1848/1849-es szabadságharc idején magyar katonák közötti mesemondásról lásd Illésy György beszámolóját az 1860-as évekből: MTAK Kt. Irod. 8-r 177/B 54v–57r.) Egyébként nemesek Gaal katonáiról tudjuk, hogy meséiket maguk írták össze. Egy levél tanúsága szerint a tizenhat esztendőös parasztfiú, Albert József (ifj. Székely János tanító kérésére) az 1880-as években öt füzetben összesen húsz, kétélyi székely népmesét rögzített. A mesék Hermann Antalhoz kerültek, aki azokat Berze Nagy Jánoshoz juttatta el. Berze Nagy hagyatékából Albert József meséi közül néhányat más, szintén régi gyűjtemekkel együtt kiadhat Banó L.–Dömötör S. 1960. 80–88. A saját repertoárjukat nagy számban rögzítő észt vándorszabókról lásd Viidalepp, R. 1969. 450.

²¹⁴ Faragó J. 1993.

²¹⁵ Vö. Marosi Gergely székelykeresztúri mesegyűjtésével, melyre a dolgozat második felében térek ki.

²¹⁶ Faragó J. 1991. 11.

III.4. Gilli és Mailáth János

Mailáth János kötetben megjelent mesegyűjteménye²¹⁷ jól ismert a folkloristák körében, azonban adatközlőinek azonosítására a leghalványabb kísérletek sem történtek, pedig talán nem volna teljesen reménytelen vállalkozás. Mailáth az általa szerkesztett *Iris* című zsebkönyvben 1842-ben közzétette egy bizonyos Gilli nevű oláh mesélőné képét.²¹⁸

Két évvel később a *Honderűben* közöltek Mailáthtól egy Gillihez kapcsolt mesét. Sajnos a titokzatos Gilliről és repertoárjának további darabjairól többet nem tudunk, meg kell jegyeznünk azonban, hogy esetleg Gilli Mailáth fantáziájának szüleményeként fiktív személy is lehetett, annak ellenére, hogy Mailáth Gilli létezéséről igyekezett meggyőzni olvasóit: „Iris 1842. Gilli az oláh regélőné képét látták és olvasták, és így remélek egyet közölhetni a sok regéből, melyek tőle származnak. Igéretemet teljesítem, midőn az előttem levő regét elmondom: csak azt jegyzem meg, hogy a regélők, szokása szerint ékesítéseket és változtatásokat engedtem meg magamnak, de az anyag nem találmányom.”²¹⁹

III.5. Ipolyi Arnold mesélői

Annak ellenére, hogy Ipolyi mitológiai adatgyűjtés érdekében fordította figyelmét a népmesék felé, a bonyolult keletkezési történetű, kéziratossá Ipolyi-hagyaték számos gyűjtő mellett néhány adatközlő nevét is megőrizte.

Csaplár Benedekhez szóló leveleiben rendre beszámol saját gyermekkorának meseismeretéről (forrásként *különbemű dajkáit* jelöli meg), olykor néhány ismertebb honti mesélőt és mesélőnőt név szerint is (*süket Maris, Tyapa Bora, Pálgyi jobbágy*) megemlíti:

Ipolyi anyai nagyszüleinek lakhelye, egyben Ipolyi születési helye volt Disznós (Hont vm.)²²⁰ A Horváthy-nagyanyanál töltött időszakot (*gyerekkorom árkádiája*) felidézve jegyzi meg a következőket:

„[...] nem egy mesét szívott be már ott képzetem különbnemű dajkaimtól, melyeket mást is phantasiam még sokszor reproducál és csak sajnálattal érzem hogy már akkor mese gyűjtő nem voltam.”²²¹

1850-ben Ipolyi gyerekkorának színhelyén, Ipolykeszin a rokoni Tersztyánszky-házban járt, három évvel később így emlékezik az ott látottakra:

„Ott láttam 3 év előtt náluk [Tersztyánszkyéknál – D. M.] pitvarba babot fejteni a süket Marist ki anyám szerint híres mesélőné volt a tájon, hasonlóan Tyapa Bora is [...] egy nevezetes

²¹⁷ Mailáth, J. 1825; 1837; 1864

²¹⁸ *Iris. Taschenbuch für das Jahr 1842*. Dritter Jahrgang. Pesth, 414–416. A mesélő Gilli Barabás Miklós rajza után Mahlknecht acélmetszetében jelent meg a 416. lapon.

²¹⁹ Gilli az oláh regélőné. (Tündérrege gr. Majláth Jánostul.) *Honderű* 1844. 19. sz. 611–612. A mesészeveget Mailáthnak a regéről szóló bevezetőjével lásd a 612–619. lapokon és a következő számban (*Honderű* 1844. 20. sz. 632–639.). A közleményhez fűzött szerkesztői megjegyzés szerint a közölt tündérrege fordítás, mely „egy főrendű, ifjú, kecses hölgytől származik, ki édes honi nyelvünkbeni gyakorlatainak kettős czélt tűzvéni ki, – önképzésével egyszersmind mások gyönyörködtetését kapcsolja össze.” Az ismeretlen arisztokrata fordító szignója E. R. A mese az ATU 407 korábban MNK 411* *A liliumleány* típusba tartozik, magyar nyelvű variánsa Erdélyi János gyűjteményében jelent meg először: Erdélyi J. 1855. 1–7.

²²⁰ Hála J. 1995. 195–196.

²²¹ Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1851. december 16. Zohor, PMKL N186. A dajkát mint a gyerekkor első számú meseközvetítőjét Ipolyi más levelében is megemlíti, lásd pl. Ipolyi Csaplárhoz 1853. március 23. Zohor E levelében Ipolyi kimondottan a tündérmesékről jegyzi meg, hogy ilyeneket „mindekinek beszélt anyja és dajkája [...]”

mondám van egykori öreg jobbágyunk Pálgyitól verbőczi tüzes szekeréről mindjárt az Ipolykeszi és Balog közti verbőczi tavából kiemelkedve éjelenkint [...]”²²²

Feltehetőleg a tizenéves csallóköz–kisudvarnoki (Pozsony megye) Marczy Angéla meséit maga Ipolyi gyűjtötte fel a század közepén.²²³ Egy jó mesélő meséiből szerkesztett korpusz önálló gyűjteményként való kezelését először Ipolyinál tapasztaljuk.²²⁴ Az 1854-ben kiadott *Magyar Mythologia* előszavában arra hivatkozva nem sorolta fel név szerint az adatközlőit, hogy a népköltési anyagból kiadni tervezett *rege- és mesekönyvi gyűjteménybe*²²⁵ a mesélőkre vonatkozó adatok később majd úgyis átkerülnek, azonban figyelemre méltó tény az, hogy szükségét érezte megmagyarázni, helyiütt miért nem nevezte meg a gyűjtött folklór szövegek forrásait. „[...] az elbeszélő szerény ismeretlen falusi lakosok, földművesek, vénasszonyok, sőt gyermekek nevei felemlítésével, kiktől ezek [ti. a népköltési gyűjtemések – D. M.] nagyobb részt vettek, kellene eljárnom, mi a mint itt egyrészt hasztalan, miután azáltal a kritika nyomukba jöni nem fog, úgy helyén vélem majdan e kimutatást akkor, midőn ezen részletek egy teljes magyar rege- és mese-könyvi gyűjteménybe átmenendek melynek egy jó része nálam ez ohajtás sikerültére készen áll [...]”²²⁶

Ipolyi írásaiból, bírálatából úgy látszik, hogy tudatos, kritikai szempontokat érvényesítő tudományos munkára kívánta felhasználni a népmesét.

1855-ben az Erdélyi János szerkesztette *Magyar népmesék* című, az első magyarul megjelent, magyar népmeséket tartalmazó műfajspecifikus gyűjtemény ismertetésekor Ipolyi felhívta a figyelmet a meséket kísérő kritikai jegyzetek szükségességére:

„Ha egyszer majd e mesékhez a szerző által előszavában ígért műbölcsészeti értekezés mellett a *mindenek előtt kívánatos kritikai jegyzeteket vesszük, melynek az egyes mesék kufőire, tájkéara, lelhelyére, netalán hasonlataira és variánsaira is kellend kiterjeszkedniök*, talán mi is ezen kritikai kellékek szembevételével, bővebben szólhatunk; melyeket azonban, megvalljuk, mi addig is minden füzetnél – kivéve a még nem adható variánsokat – kívánatosnak tartunk [...]”²²⁷

A folklorisztika és az irodalomtörténet számára egyaránt rendkívüli hatását, Arany Jánostól származó Merényi-bírálatban²²⁸ a mesegyűjtés és -közreadás elveit kifejtve Arany – akárcsak korábban Ipolyi is – a jobb népi mesemondókra hívta fel a gyűjtők figyelmét. Lényegében a

²²² Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1853. július 15. Zohor PMKL N 186.

²²³ Ipolyi A. 2006. 57–68.

²²⁴ Ipolyi A. 2006. 39.

²²⁵ Ilyen kiadvány Ipolyi életében nem jelent meg. Láttuk, hogy a közreműködésével mosonmagyaróvári ponyván megjelent néhány mese. A *Magyar mythologia* keletkezéstörténetéhez lásd Benedek K. 2007.

²²⁶ Ipolyi A. 1854. XXVII–XXVIII. Később Ipolyi Pajor Istvánnal közösen tervezett kiadni mesegyűjteményt, erről lásd levelezésüket: OSZK Kt. Fond IX. 755. Ipolyi Arnold levele Pajor Istvánnak Zohor, 1856. február 12. 1857-ben ismét szóba hozta Ipolyi a gyűjtés és kiadás tervét. Ipolyi levele Pajorhoz Zohor, 1857. február 21. OSZK Kt. Fond IX. 755. Ipolyi leveleiben többször foglalkozik azzal a kérdéssel, hogy miért nem tudta valamennyi gyűjtője nevét feltüntetni az 1854-ben megjelent kötetben. Csaplár Benedek és Deák János megtiltotta, hogy nevét kiírja, Lugossy József és Révész Imre pedig csak a forrásait taglalo fejezet kinyomtatása után gázdagította gyűjteményét. Igen érdekes Ipolyi kettős érvelése: egyfelől a szerzői joghoz hasonló elvárás miatt jelentett ez számára problémát, másrészt a gyűjtői név hitelesítene a gyűjtött szövegeket is „[...]mert hiszen ez mindannyi bizonyítvány. [...] sokszor el kellett volna a név idézés hozzá ne hogy ujamból szoptnának mondják” Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1854. április 18. Zohor PMLK N186.

²²⁷ Ipolyi A. 1855b. Kiemelések – D. M. Ipolyi itt, Arany János Merényi mesekötetére adott bírálatát előtt évekkal megfogalmazza, hogy „az előadásra nézve szabályt adó leend azon mód, melyet jobb és folyékonyabb előadású népmesélőink követnek.” Kazinczy Gábor Merényi kapcsán szintén kifejtette hasonló álláspontját a mesék lejegyzésére vonatkozóan, erről bővebben lásd a VI. fejezetet

²²⁸ Arany J. 1861.

Kisfaludy-társaságnak az 1860-as években Gyulai Pál megfogalmazásában és Greguss Ágost titkár neve alatt megjelent gyűjtési felhívásai is ugyanezt a nézetet ismétlik meg.²²⁹

Az egyéniségvizsgáló iskola térhódításáig – kimondva vagy kimondatlanul – erőteljesen képviselve volt a népköltészet teoretikusai körében az a nézet, miszerint a mesének nincs állandó formája, a nép között pedig nincsenek alkotó egyéniségek. Ezzel együtt már a 19. század közepétől megfogalmazódott az az elv, miszerint a mesék közreadásában a jobb mesemondók stílusát kell követni.²³⁰ A 19. századi meselejegyzési, mese gyűjtési gyakorlat kezdetben csak mintegy járulékosan, később nagyon is tudatosan rögzítette a mesélés kontextusára vonatkozó adatokat a mesék szövegei mellett.

A 19. századi mesélőkre vonatkozó adatok korántsem teljes összegzését követően a dolgozat második felében (Kovács Ágnes szerint) az első hiteles meseszövegeink²³¹ mesemondóira és a mesék lejegyzőjére vonatkozó, eddig már ismert tényeket szeretném kiegészíteni újabban megismert adatokkal.

III. 6. Marosi Gergely mesélője: Gothárd Gergely alias puczkok Geczi

III. 6.1. Az akadémiai kézirat

A továbbiakban egyetlen, a 19. század közepéből származó kéziratot szeretnék bemutatni. Az összesen tizenkét oldalból álló dokumentumot a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának Kézirattára (MTAK Kt.) őrzi, a katalóguscédula megjelölése szerint *Mesetöredék a 19. század második feléből* cím alatt.²³² Az archiválás során a kéziraatra került borítón olvasható az alábbi megjelölés: *Mesék. Gyulainak vagy Krizának vagy Vikárnak*. A töredék azonosítását illető bizonytalanságot jól mutatja s egyúttal tovább fokozza az, hogy az említettek áthúzva szerepelnek a borítólapon, melléjük a *Kisfaludy Társaság* nevét jegyezték fel. Tulajdonképpen a címlapon szereplő mindegyik névvel összefüggésbe hozható lenne a dokumentum, a tényleges lejegyző neve azonban nem szerepel sem a dokumentumon, sem a borítón, sem a katalóguscédulán. A kézirat két meseszöveget tartalmaz, továbbá a lejegyzőnek a mesék elé illesztett rövidebb, a mesélés körülményeire vonatkozó, valamint a két meseszöveg közötti hosszabb kommentárját. A kézirat első lapjának legfelső része beszakadt, valószínűleg valamikor a mese címe vagy a gyűjtési hely, esetleg a nyelvjárás megjelölése lehetett a hiányzó részen. A sokatmondó alcím szerint a két szöveg ugyanattól a mesélőtől került lejegyzésre. Az alcímben a mesélő nevén kívül a lejegyzés módszerére²³³ (mondatolás) is történik utalás: *Beszéd Gothárd alias puczkok Geczitől szóról szóra*. Tanulóságos a lejegyzőnek a meseszöveg elé írott, a mesélésnek a mesélő döntésétől függő időtartamára vonatkozó utalása: „N. B. Kérdelem Geczibától hosszú-e ez a beszéd: s azt felelte ha akarom hosszú s ha akarom rövid.”²³⁴ Ezután következik a nyolc oldalas, „*Eczző vót egy nagy gazda*” kezdetű, *A három jó tanács* típusába tartozó, a 19. században nagyon népszerű

²²⁹ Gyulai P. 1961. 617–620.

²³⁰ A jó mesemondók után megszövegezett népmese téjé abban áll, hogy Arany János nyomán Arany László és Gyulai Pál éppen az előadásban, a stílusban, a sztereotíp formulák alkalmazásában találja meg a magyar népmese eredeti jellemvonásait. Katona L. 1901. 439.

²³¹ Kovács Á.: Utószó In Kriza J. 1956. II. 452; 1961. 433.

²³² MTAK Kt. Ms 5970/124. I. II.

²³³ A sztenográfia előtti lejegyzés két módszeréről (az ún. mondatolás, azaz a diktálás utáni helyszíni lejegyzésről, illetve az emlékezetből való utólagos följegyzésről) lásd Vikár B. 1891. 119. Faragó József terminológiai javaslata az *emlékező* (irodalmi gyűjtéssel) szemben az *elhangzással* egyidejű *tudományos gyűjtést* állítja. Faragó J. 1974. 433.

²³⁴ MTAK Kt. 5970/124. I. 124.

novellamese,²³⁵ majd pedig a gyűjtő-lejegyző rövid, ám annál érdekesebb jegyzete, melyben mesélője repertoárjának még fel nem jegyzett darabjaira, valamint további, név szerint nem említett (Gagy vize melletti és siménfalvai) mesemondókra utal:

„Itt rösteltem interpellálni Puczkot, hogy nem helyes a constructio. Még hátra van Puczoktól Szököfi Szál Jankó és Hálász Jánoska, a melyek a mint mongya a magok nemében ojan remekel, hogy ojanokat még maga a *pöspök* sem tud. Továbbá Márczella, s Szűz Mária (*Igön de hajbe igazi szép beszéd az osztán*) Puczoknak saját szavai. Hát a szombati küs ruha? S a három kereszködő legény, s osztán a három mellé égyakat stb, stb, stb. Itt írhat Merényi uram is,²³⁶ én is eleget. Csak győzzük. Éppen a tegnap hallám a papunktól, hogy *Sémánfalván* is két híros beszédmondó lappang. Hát még a havas alatt, Homoród mellett, s a gagy [!] vize mellett mennyi van. Azonban respekt Puczoknak és Rókának, mert e részben elismert tekintélyek.”²³⁷

Tudjuk, hogy *Róka Tamás*, *Fa Miska* és *Puczok Geczibá* Kriza János gyűjtőhálózatába tartozó mesélők voltak.²³⁸ Kovács Ágnes jóvoltából az is ismert előttünk, hogy a *Róka* ragadványnevű Puskás Tamás, illetve *Fa Miska*²³⁹ Marosi Gergely felfedezettjei voltak.²⁴⁰ Mivel a két meseszöveg azonos, ám Kriza kézírásától eltérő írásban maradt fenn, a lejegyzőt Kriza János folklórgyűjtői között kell keresnünk.

A kéziratban a mesélő repertoárjára vonatkozó kommentár után következik a másik, három és fél oldal terjedelmű *Megölő Istéfán* című mese.²⁴¹ Noha tartom azt az álláspontomat, miszerint a kéziratot a folkloristák ez idáig feldolgozatlanul hagyták (valószínűleg azért, mert nem is volt tudomásuk a létezéséről),²⁴² a 19. század közepén lejegyzett két meseszöveg egyike sem tekinthető teljesen ismeretlennek. Utóbbit maga Kriza beválogatta *Vadrózsák* című székely népköltési gyűjteményébe, s azóta is számos alkalommal újraközölték azt.²⁴³

A kéziratban szereplő másik, kiadástörténetét tekintve kalandosabb sorsú, „*Eczző vót egy nagy gazda*” kezdetű mesét Kriza valamilyen oknál fogva kihagyta a *Vadrózsák* első kötetéből,²⁴⁴ és Kovács Ágnes sem közölte azt a Kriza kéziratosa hagyatékának felhasználásával készített *Székely Népköltési Gyűjteményben*.²⁴⁵ A mese azonban váratlanul felbukkan a *Magyar népmesekatalógus (MNK)* negyedik, a magyar novellamesék típusait

²³⁵ A szöveg az ATU 910 B *A három jó tanács* (*The Observance of the Master's Precepts*, korábban *The Servant's Good Counsels*) típusba tartozik. MNK 4. 82–90.

²³⁶ Merényi László 1862 tavaszától 1867 augusztusáig az Akadémia támogatásával erdélyi mesegyűjtő kiküldetésben vett részt. Erről lásd a VII. fejezetet.

²³⁷ Kiemelések aláhúzásokkal az eredetiben.

²³⁸ Kriza J. 1863. 545.

²³⁹ „Beszéd Fa Miskától nevét a fa edények abroncsosásáról vette.” MTA Kt. Irod. 4-r 412. 56.

²⁴⁰ Kriza J. 1956. II. 452.

²⁴¹ Ez utóbbi bekerült Kriza *Vadrózsák* című székely népköltési gyűjteményébe is (XVIII. szám alatt), az udvarhelyszéki, *kereszturfi* széki *nyelvjárás szerinti* megjelöléssel ellátott szövegek közé. Kriza J. 1863. [1987] 477–481. Kriza a mesékhez fűzött jegyzetek között a magyar népmesegyűjtés történetében először három mesemondót megnevezve említ két mesecímet. uo. 545.

²⁴² Ha Kovács Ágnes a (Kriza kéziratosa anyagának felhasználásával készült) *Székely népköltési gyűjtemény* (SZNGy, Kriza J. 1956.) sajtó alá rendezésekor ismerte volna a *Megölő Istéfán* című mese kéziratosa lejegyzését, akkor minden bizonnyal abból, és nem az 1863-as kiadásból közölte volna a mesét. (Ahogyan tette azt más, például a *Csihán királyúrfi* című mesénél. Lásd Kriza J. 1956. II. 272–279.)

²⁴³ Kriza J. 1863. 477–481.; 1911. II. 209–215.; 1943. 142–143.; 1956. 316–329.; 1975. 408–412. A mese *Stephen the Murderer* címen megjelent a *The Folk-Tales of the Magyars* című antológiában: Jones, H.–Kropf, L. 1889. 7–13.; 306–312. Kovács Ágnes a maig legteljesebb Kriza-gyűjteményben a közölt meseszöveg jegyzetei közt a gyűjtés helyét Udvarhelyszékre teszi. Kriza J. 1956. II. 500. (A mese egy variánsát Tárkányi Béla 1843-ban az *Athenaeum* II. évf. *Máté gyilkos* címen közölte. Dömötör T. et al. 1978. 363.)

²⁴⁴ A tervezett második kötet nem jelent meg.

²⁴⁵ Kriza J. 1956.

bemutató kötetében *A három jó tanács* mesetípus legjellemzőbb példaszövegeként.²⁴⁶ Ez a publikáció – még ha a katalógusban nem is utalnak erre – Kovács Ágnes kéziratos válogatásait²⁴⁷ követően az egyetlen, addig kiadatlan, Kriza gyűjtőhálózatához rendelhető meseszöveget hozta. A *Magyar népmesekatalógus* készítőitől nem volt idegen az a szövegközlési gyakorlat, miszerint a típuskatalógus kiegészítéseképpen az egyes mesetípusokat reprezentáló jellemző példákat is közzétettek. A katalógus azonban a közölt mesét meglepő módon nem hozta összefüggésbe sem Kriza Jánossal, sem Kriza bármelyik gyűjtőjével. A forrásmegjelölés szerint a mese Vikár Béla (!) gyűjtéséből való.²⁴⁸ Bizonyítható, hogy az *MNK*-ban megjelent szöveg nem az Akadémiai Kézirattárból, hanem az Ethnológiai Adattár kézirattárból került a mesekatalógus szövegpéldái közé (erre utal a hivatkozott jelzet). Minden bizonnyal elkerülte a katalóguskészítők figyelmét, hogy mind a kézirat után készített gépiratos, mind pedig a közölt szövegen maguk a közreadók is jelölték a mesélő nevét (Puczok Geczi), amely adat alapján könnyedén világossá vált volna, hogy az Ethnológiai Adattárba és onnan az *MNK* példatárába Vikár Béla nevéhez rendelve egy Vikárral semmiféle kapcsolatba nem hozható szöveg került, noha az Ethnológiai Adattárba valóban Vikárnak az Akadémiai Kézirattárban őrzött, gyorsírással lejegyzett kéziratának gépiratos átírásaival együtt jutott a tárgyalt meseszöveg is. Arról, hogy mi módon keveredhettek másféle kéziratok a Vikár-féle anyagba, a következő adatok állnak rendelkezésünkre: Faragó József felvetése nyomán²⁴⁹ Gergely Pálnak 1947-ben sikerült megvásárolnia a Teleki téri ócskapiacra Vikár Béla tizennyolc, 1896–1910 között keletkezett gyorsírással írt füzetét – máig ezt a korpuszt tekintik a Vikár-hagyaték legértékesebb részének.²⁵⁰ Vikár hagyatékának kisebb, heterogénebb része 1944–1945-ben szétszóródott az Akadémia pincéjében,²⁵¹ valószínűleg itt keveredhetett össze sok egyéb, a 19. századból származó, akkorra már részben elfeledett folklórgyűjtéssel. Ismert, hogy Gergely Pál, aki akkoriban a kézirategyűjtemény helyettes vezetője és mellékállásban az épület gondnoka volt, az 1949–1950-ben végzett épülettatarozás és pince-átalakítás során akadt rá a hatalmas kéziratos leletanyagra. Az említett kisebbik Vikár-hagyatékon túl, valamint Kriza János kiadott és kiadatlan gyűjtései mellett Arany László meséi²⁵² és Arany János hivatali iratai is ekkor kerültek elő.²⁵³ Tudjuk azt is, hogy Gergely Pál megbízást kapott Ortutay Gyulától a vásárolt Vikár-féle gyorsírással írt füzetek átírására, így két év alatt Papp Sándor segítségével közel 2800 gépelt oldalt készítettek el Ortutay számára.²⁵⁴ Az átírás több példányban készült

²⁴⁶ ATU 910 B *A három jó tanács Puczok Geczitől*. MNK 1984. 82–90.

²⁴⁷ Kriza J. 1956.; 1961.

²⁴⁸ *MNK* 4. 90. A forrás megjelölése: *Vikár Béla, Vegyes néprajzi gyűjtés* 398–416. EA 4535. (Itt szeretnék visszautalni arra a már említett tényre, miszerint a tárgyalt akadémiai kézirat borítóján is feltüntették tévesen többek között Vikár nevét is mint a mesék lehetséges gyűjtőjét.)

²⁴⁹ Gergely P. 1971. 416.

²⁵⁰ Az akadémiai Vikár-kéziratokról lásd Gergely P. 1947.; 1952.; Pogány P. 1957–58.; Katona I. 1981. További értékes információk: *Kovács Ágnes kiadatlan beszélgetése Gergely Pállal*. MTAK Kt. Ms 4163/108 2/1983.

²⁵¹ Ez 1944-ben Vikár Béla vagy személyes ismerőse (házmestere?) révén került a bombázások elől a pincébe. Pogány P. 1959–1961. 7.

²⁵² Az Arany-család mesekéziratairól lásd Domokos M. –Gulyás J. 2009.

²⁵³ Mivel Gergely Pál nem volt folklorista és a jórészt átépényszerű lapok állagának megóvása érdekében elsődleges célja a restaurálás és nem pedig a rendszerezés volt, (az előkerült kéziratos Kriza-anyagból Kovács Ágnes és Gergely Pál válogatta az 1956-os *SzNGy* anyagát. Kriza J. 1956. II. 448.) ennek köszönhető, hogy Kriza és az Arany család meséi máig egybekötve olvashatóak az Akadémiai Kézirattárban: MTAK Kt. Irod. 4-r 409/I–III. Az Arany mesekéziratok azonosítását lásd Kovács Á. 1969. Valószínűleg tartom, hogy Gergely Pál tévedése okozta azt is, hogy a Krizához társítható kézirat-töredéket Vikár Bélához kapcsolták.

²⁵⁴ Gergely Pál a füzeteként hat forintért vásárolt gyorsírással írt kézirat átírásáért a Népzenei Bizottságtól oldalanként két forintot kapott. MTAK Kt. Ms 4163/108 2/1983. 2.

el, egy az ELTE Néprajzi Intézetébe került,²⁵⁵ egy pedig a Néprajzi Múzeumhoz, ahol is betagozódott az Ethnológiai Adattárba.²⁵⁶

Volly István 1959-ben, átnézve az Ethnológiai Adattárba került gépiratokat, érdekes észrevételeket tett a korpusz összetételére vonatkozólag. Világosan rámutatott arra, hogy az EA 4535 számú, Gergely Pál közvetítésével a múzeumba került gépirat egésze nem tekinthető Vikár hiteles gyorsírási feljegyzéseire átíratának, hiszen egyrészt kétes néprajzi értékű gyűjtések (Volly szerint „Vikár Bélához gyakorlatlan vidéki gyűjtők által – rendes [azaz nem gyorsírási – D. M.] írással – beküldött tudálékos dolgozatok, gyűjtések”), továbbá olyan szövegek is vannak az irategyűttesben, amelyek ugyan Vikárhoz tartoznak, azok azonban „egyszerű rendes írásban is megvannak a Vikár-hagyatékban az Akadémián és magánkézben,” harmadrészt ugyancsak a gépiratok között találhatók Vikár vagy más által könyvekből kimásolt jegyzetek „Kiss Áron népi játék könyvéből 30–40 oldalnyi anyag, vagy Gönczi Ferenc ismert göcseji gyűjtéseiből közel 100 oldalnyi anyag. Mindennek mi köze ahhoz, hogy *Vikár gyűjtés* néven szerepeljen az adattárban? Megtévésztő.” Volly további észrevétele volt, hogy az Akadémián meglévő gyorsírási füzetekből nem került az adattárba sem a Vas megyei, sem a Zala megyei, sem pedig az 1902. évi gazdag székelyföldi Vikár–anyag gépiratos másolata. Volly kérte az adattárt, hogy vizsgálja meg ezt a „furcsa”, megtévésztésre okot adó gépiratos szöveganyagot.²⁵⁷ Arra vonatkozólag, hogy az adattár felülvizsgálta-e a nála őrzött zavaros Vikár-korpuszt, nincs információ, a vegyes gyűjtemény egésze ma is Vikár neve alatt lelhető fel az adattárban.

Bár Volly az idézett feljegyzésében nem feltételezi, hogy Vikár gyűjtésénél jóval korábbi szövegek is kerültek ebbe a korpuszba (ő csak arra vonatkozólag tesz megállapítást, hogy nem minden szöveg származik közvetlenül Vikártól, illetve, hogy nem az összes Vikárhoz kapcsolható szöveg került az adattárba) azt, hogy már évtizedekkel Vikár fellépése előtt feljegyzésre került e legépeltebb szövegek eredetijének egy része, könnyen bizonyítani lehet. Jelen állapotában a gépirat adattári számozása szerinti 268–438. oldalain lévő 26 tételes gyűjtemény külön köteget képez. Az első lapon olvasható cím szerint *Vikár Béla hagyatékából az akadémiai kéziratárba került anyag áttételes gyorsírásból, kitéptek különálló irkalapokról* van szó. (Ez a tény már önmagában is – ti. az, hogy nem egységes meglévő, rendezett korpuszról van szó – fokozott forráskritika érvényesítését vonná maga után.) A dokumentum készítőjének neve és a keletkezés datálása is a cím mellett olvasható: *Gergely Pál áttétele és gépelése 1952 év nyarán.*²⁵⁸

Nem célom a hatalmas korpusz teljes revíziója, csupán nagyjából félszáz oldalnyi szövegről szeretném igazolni, hogy nem lehet Vikár gyűjtése, sőt megkockáztatom, hogy még csak nem is ismeretlen az eddig elfeledett gyűjtő. *A székely lakodalom leírása*²⁵⁹ a szövegben olvasható megjelölés szerint Alsó–Siménfalván kelt 1851 áprilisában. Az utolsó lap aljára tollal írva az alábbi jegyzet szerepel: „Siménfalvi székely lakodalom. Ezt 1851-ben írta le Vikár egyik ismeretlen gyűjtője.”²⁶⁰ Mindenféle további bizonyítási kísérletet feleslegessé tesz Vikár

²⁵⁵ Az ELTE Néprajzi Intézet Kézírtatárának 2008. évi revíziója szerint az állományban Vikár Béla akadémiai kézíratainak Gergely Pál-féle átíratát 24 dossziében 2753 lap terjedelemben találhatók. A többségükben gépelt, kisebb részükben kézírtas dokumentumok főleg dalokat és balladákat tartalmaznak. Az anyag nem teljesen azonos az Ethnológiai Adattárban őrzöttel, a kérdéses meseszöveg gépirata nem található meg az ELTE Kézírtatárban. ELTE Néprajzi Intézet Kézírtár 1–24. számú tételek. Sebő Ferenc a Vikár-hagyaték dokumentálása során ezen anyagrésztől is beszámolt Sebő F. 2006.

²⁵⁶ Néprajzi Múzeum, Ethnológiai Adattár (a továbbiakban: EA) 4535.

²⁵⁷ EA 4535. 3. sz. melléklet. Volly az ún. Vikár–anyag VII. csomagjáról (1–1480 lap) tette meg az észrevételeit 1959. november 12-én. Újabbban Sebő Ferenc közölt a Vikár-gyűjteményre vonatkozó dokumentumokat, köztük Volly észrevételeit is. Sebő F. 2006. 157–179. (177, 179.)

²⁵⁸ EA 4535. 268.

²⁵⁹ EA 4535. 101–128. (a számozás itt nem teljesen következetes)

²⁶⁰ EA 4535. 128.

biográfiájának ismerete, ugyanis az a tény, hogy Vikár 1859-ben született, nemcsak azt zárja ki, hogy a folklórszövegeket is közlő lakodalmi leírás készítője valóban Vikár *ismeretlen gyűjtője* lenne, de nyilvánvalóan erős kétségeket ébreszt a lapalji bejegyző szakmai kompetenciájára nézve is. A köteg sorban következő szövege az említett, *MNK* példatárában is közölt székely népmese²⁶¹ gépirata. Feltételezésem szerint az egymás után következő, Vikár hagyatéka közé tagozott két szöveg (a népszokásleírás illetve a népmeseszöveg) azonos gyűjtőtől származik. Ennek igazolásához szeretnék visszatérni az akadémiai mesekézirat ismertetéséhez, ami tanulságokkal szolgálhat a székely lakodalom alsó-símenfalvai leírásának szerzőjére vonatkozóan is.

III. 6.2. A gyűjtő azonosítása

Az „*Ecczö vót egy nagy gazda*” kezdetű meseszöveg publikálása tehát összekapcsolódott azzal a tévedéssel, amely szerint az Akadémiai Kézirattárban őrzött Vikár-féle gyorsírással készírtok átiratai közé Gergely Pál révén sok egyéb, Vikártól függetlenül létrejött folklórszöveg is átkerült, többek között az Ethnológiai Adattárba is. Nincs tudomásom arról, hogy a mesekatalógus összeállításához a Kiss Gabriella²⁶² által az Akadémiai Kézirattár meseszövegeiről készített jegyzékben szerepelt-e az MTAK Kt. Ms 5970/124. I. II. számon nyilvántartott kézirat-töredék, azonban az bizonyos, hogy a publikált mesekatalógusba nem az eredeti kéziratból, hanem a Gergely Pál által Vikár-hagyatékként átadott gépelt korpuszból vándorolt át a szöveg. Az eredeti, akadémiai kézirat értékét növeli, hogy a 19. századi mesegyűjtési és meseközlési gyakorlattól eltérően a lejegyző név szerint meghatározza a mesemondót *Gothárd alias Puczk* Puczk elmondásában maradt ránk, ezt egyébként Kriza maga is elárulja a *Vadrózsák* már említett mesejegyzetei között,²⁶³ az azonban, hogy ki volt a szövegek gyűjtője sem a kézíraton, sem pedig Krizának a *Vadrózsákban* közölt meseszövegekhez fűzött kommentárjában nem szerepel. Kriza a *Vadrózsák* XVI–XX. számú meséihez fűzött jegyzetében 1863-ban, a korban egyedülálló módon, a már említett három magyar mesélőt megnevezi. Érdemes Krizát hosszabban idézni, hiszen a mesemondókon kívül közvetve a gyűjtés idejére is utal:

„Az ezután következő népmeséknek semmi variánsát nem ismerem népmese-irodalmunkban. Csak annyit jegyzek meg rólok, hogy a legfrissebb, alig egy éves terményei a »beszédek« költsében kifogyhatatlan népelmenek.²⁶⁴ E beszéd-költők egyszerű szegény »székely embörök,« többnyire napszámoság vagy kézi munkájuk után élők, de azért nem csekély

²⁶¹ *Mesetöredék a 19. század második feléből.* MTAK Kt. Ms 5970/124. I. II. *A három jó Tanács. Puczk Geczitől.* EA 4535 129–147.

²⁶² MTAK Kt. Ms 4163/108 2/1983. 14.

²⁶³ „Puczk Geczibá, a Megölő Istifán kegyes életadója.” Kriza J. 1863. 545.

²⁶⁴ Azaz 1862 körüli időszakaszban jelöli meg a meseszövegek lejegyzésének keletkezésének idejét. Itt kell megemlíteni, hogy éppen erre a megjegyzésre reflektált Arany László a Kisfaludy-társaságban elhangzott székfoglalójában (1867), kiélvezve a népköltési szöveg szerzőségének nagyon izgalmas kérdését. „Itt azonban Krizának egy tévedését meg kell czáfolnom. Ő azt állítja, hogy gyűjteményének 15–20 számú meséi, köztük e fentebbi is »legfrissebb, alig egy éves terményei az egyszerű székely ember elméjének,« – s meg is nevezi Fa Miskát [itt téved Arany László, Kriza Puczk Geczi jelölte meg – D. M.] mint »Megölő Istifán« szerzőjét. Mennyire téves e vélemény, kitűnik abból, hogy ugyanezen mesét, egészen azonosan, alig némi eltéréssel Merényi is közli Dunamelléki meséi között (II. k. 7.) melyek még valamivel előbb kerültek ki a nyomda alól, mint Krizáé. Ha állana Kriza véleménye, hogyan került volna e mese olyan hirtelen a Székelyföldről a Duna mellé? A többi négy mesére nézve, melyekről Kriza azt véli, hogy legfrissebb termények, hosszas volna részletes egybevetésekbe ereszkednem, bár azokkal rokon részleteket is tudnék mutatni. – Hogy azonban milyen kevéssé lehet bízni az ily népmese-készítők eredetiségében, vagy az egy-más vidéken történt-dologként beszélt esetek igaz voltában, élénken figyelmeztetett engem reá egyebek közt egy rövid adoma [...]” Arany L. 1867. 61. (=Dömötör T.-Katona I.-Voigt V. 1978. 363.)

hatásuk van az ő jóízű szájokon áhitattal csüggő népre, s hírók nevék ha nem is hét országra, de hét falura bizonyosan szól, pedig olyan igénytelen nevűek, mint: Róka Tamás, a mi nagymenyű Csihán királyurfink édes szülőapja, Puczkok Geczibá, a Megööl Istéfán kegyes életadója, s Fa Miska, stb. Méltók valóban, hogy az ő nevők s emlékezetők tisztességes helyet kapjon legalább a mi »vadrózsás« kertünkben [...]»²⁶⁵

A gyűjtő személyének kiderítéséhez támpontot nyújt, hogy ismert a mesélő neve (*Puczkok Geczibá*) és a gyűjtés hozzátételleges időpontja (1862), valamint az is, hogy Kriza János gyűjtőhálózatának egyik tagjáról van szó. Amennyiben valóban azonosítható az Ethnológiai Adattárba került, Vikárhoz semmiképpen sem rendelhető alsó-siménfalvai lakodalom és a meseszöveg leírója, úgy érdemes a hivatkozott települést is figyelembe venni a gyűjtő személyének meghatározásakor.

III. 6.3. Kriza János és mesegyűjtői

A folklórgyűjtő Kriza Jánost a folklorisztikai szakirodalom a 19. század az egyik legkiemelkedőbb gyűjtő, gyűjtésszervező és szerkesztőként tartja számon. Voigt Vilmos tudománytörténeti periodizációja során a 19. század első felében zajló magyar népmesekutatás (ahogyan a tanulmányban szerepel: *reformkori*) folyamatának betetőzőjét látja Kriza gyűjteményében.²⁶⁶

Kriza gyűjtőtársai, vagy ahogyan ő nevezte: *ügytársai* döntő többségét unitárius papok és tanítók alkották. Közülük biztosan mesegyűjtő is volt a *Vadrózsák* előszava és mesejegyzetei közt felsorolt kilenc személy: Gálfi (Gálffy) Sándor, Kiss Mihály, Tiboldi István,²⁶⁷ Péterfi Sándor, Ürmösi Sándor, Pálfi Lajos, Sándor Lajos, Gálfalvi István és Marosi Gergely,²⁶⁸ valamint még egyszer, külön megemlítve szerepel Marosi Gergely és Kiss Mihály neve.²⁶⁹ Rajtuk kívül Kriza mesegyűjtői között találjuk még az árkosi Lőrinczi Eleket is. A tíz mesegyűjtő közül kilenchez rendelhető legalább egy-egy fennmaradt meseszöveg. A folklorisztikai szakirodalom az 1949-ben előkerült Kriza-hagyaték kéziratos dokumentumainak figyelembevételével alakította ki azon álláspontját, miszerint Marosi Gergely Kriza egyik legjobb gyűjtőtársa volt, aki egészen modern szövegggyűjtő eljárással dolgozott: a helyszínen kiválasztott jó mesemondók diktálása után gyűjtött.²⁷⁰ Kovács Ágnes írásazonosítás segítségével tisztázta, hogy Marosi örökölte meg a két ismert székeleykeresztúri mesemondó, Fa Miska és Róka Puskás Tamás meséi mellett az adatközlők

²⁶⁵ Kriza J. 1863. 545.

²⁶⁶ A Kriza-kutatás két legfontosabb kiinduló munkája Faragó József Kriza-monográfiája (Faragó J. 1971.) illetve a Kriza Ildikó szerkesztette Kriza és kortársainak szentelt történeti folklorisztikai tanulmánykötet Kriza I. 1982. Az idézett Voigt Vilmos írás is ebben a kötetben jelent meg: Voigt V. 1982a 148–149.

²⁶⁷ Tiboldi István meséiről Szilágyi Márton tömavezetése mellett Szakál Anna készített szakdolgozatot. *Tiboldi István meséi*, ELTE BTK magyar nyelv és irodalom szak, 2008.

²⁶⁸ Kriza J. 1863. (1987.) 546.

²⁶⁹ Kriza J. 1863. (1987.) VII. (A Kriza-szakirodalom Bak Lászlót is Kriza egy gyűjtőjeként tünteti fel, ezt azonban nem tartom valószínűnek. Lásd erről a IX. 3. 1. fejezetet.)

²⁷⁰ „Marosi Gergely, a székeleykeresztúri kollégium igazgató-tanára, meglepően pontosan, megközelítőleg szó szerint jegyzi fel kiváló paraszti mesemondók: *Róka Tamás* és *Fa Miska* meséit. Kriza ezeket tartotta gyűjteménye legjobb darabjainak.” [Kiemelés az eredetiben – D. M.] Kriza J. 1956. II. 452. „Marosi Gergely [...] egészen modern szövegggyűjtő eljárással jegyezte fel meséit: a helyszínen kiválasztott jó mesemondók tollbamondása után. Ő örökölte meg számunkra két kiváló *székeleykeresztúri* mesemondó: Fa Miska (nyilván »csúfúnevé«) és Róka (Puskás) Tamás nevét is.” Kovács Á. – Ortutay Gy. – Dégh L. 1960. 711. [Kiemelés – D. M.] (Itt szeretném megjegyezni, hogy Greguss Ágost és Gyulai Pál 1863-as gyűjtési felhívásában éppen az szerepelt, hogy a tollbamondatás nem a legszerencsésebb gyűjtési technika. Gyulai P. 1961. 617–620.)

nevét is.²⁷¹ A folklorisztikai tudománytörténet axiómaként kezelte Kovács véleményét, s ezzel együtt lezártak tekintette a *Vadrózsák* meseanyagának adatközlőire vonatkozó kérdéseket.

III.6.3.1. Marosi Gergely (1832–1874)

Marosi Gergely Kriza János figyelemreméltó gyűjtőtársa, 1832-ben született Alsó-Siménfalván, Udvarhely megyében. Iskoláit Székelykeresztúron és Kolozsváron végezte. Érettségi után az Unitárius Egyházi Főtanács kinevezte tanárnak a székelykeresztúri gimnáziumba, mielőtt azonban a tanári pályára lépett volna, 1857-ben külföldi útra indult. Tanulmányokat folytatott Bécsben, Prágában, Lipcsében, Kasselen, Göttingenben és Berlinben.²⁷² Hazatérve Marosi 1859. szeptember 18-án foglalta el tanári állását Székelykeresztúron, ahol 1862-ig tanított görög, német és latin nyelvet. Ekkor Kolozsvárra helyezték át, ahol tanári és papi teendőket bízta rá, ez utóbbit azonban terhesnek találta, és 1866-ban saját kérésére visszahelyezték Székelykeresztúrra, ahol mint tanár és igazgató tevékenykedett 1874. október 5-én bekövetkezett haláláig.²⁷³

Marosi életrajzírói és Kolozsváron őrzött hagyatékának tanúsága szerint is kedvelt időtöltése volt az összehasonlító nyelvészettel való foglalatoskodás.²⁷⁴ Meselejegyzései hitelességének okát is ebben kereshetjük: ő már nem szépírói, hanem nyelvészeti igényességgel fordult a folklóralkotások felé, melyekben elsősorban nyelvészeti dokumentumokat látott,²⁷⁵ ez magyarázhatja a szó, olykor hang szerinti lejegyzés módszeres érvényesítését mesegyűjtési gyakorlatában. Az akadémiai mesekézirat – mint nyelvi és folklorisztikai szempontból egyaránt értékes dokumentum – segítségével is egy, a nyelvészeti felől érkező mesegyűjtő nagyon következetesen alkalmazott kutatói attitűdje válik megfigyelhetővé.

A folklorisztikai tudománytörténetbe a *második Vadrózsá-per* néven vonult be az az 1908-ban kipattant polémia, mely Kriza János népmeséinek hitelessége körül folyt Horger Antal, valamint Erdélyi Lajos és Sebestyén Gyula között.²⁷⁶ A támadóként fellépő Horger álláspontja szerint Kriza tartalmilag is stilizáltan közölte meséit, a többiek ezt határozottan visszautasították, arra hivatkozva, hogy Kriza stilizálásait csak népnyelvi és hangtani szempontok szerint érvényesítette. A vita újraértékelésekor Kovács Ágnes Kriza védőinek adott igazat.²⁷⁷ Mivel Kriza folklorisztikai munkásságának középpontjában elsősorban nem a szövegek tartalma, hanem azok nyelvi formája, a székely népbeszéd sajátosságai álltak, ezért nála a nyelvjáráskutatói, nyelvészeti érdeklődés textológiaiilag hitelesebb szövegközléshez vezetett, csakúgy, mint Marosi Gergelynél.

Az akadémiai mesekézirat lejegyzőjének azonosítását a fenti szempontok figyelembe vételével végül írásazonosítás segítségével tudtam elvégezni. Az alábbiakban összegzem azokat a fentebb kifejtett adatokat, amelyek arra utaltak, hogy Marosi Gergely személyében kell keresni a mesék lejegyzőjét:

²⁷¹ Kovács Á. 1956. 452., 500.; 1982b. 39.; Faragó J. 1974. 434–435. Kovács Ágnes Marosi Krizához intézett levelének (1862. márc. 3. Székelykeresztúr, MTAK Kt. Ms 930/11.) felhasználásával, írásazonosítás segítségével találta meg Marosiban Róka (Puskás) Tamás gyűjtőjét. Kovács Á. 1982b. 40.

²⁷² Itt jegyezném meg, hogy Kriza János folklórérdeklődését a szakirodalom összefüggésbe hozza a Berlinben eltöltött éveivel, talán a népköltés-gyűjtő Marosi esetében is számolhatunk a berlini hatással. Faragó J. 1971. 67.

²⁷³ Marosi Gergely biográfiáját lásd Sándor J. 1874; 1891. Buzogány A. 1875. Osváth G. 1889. Szinyei J. VIII. 1902. 682–683.; Faragó J. 1974.; Fekete J. 1993.; Kelemen M. 1999.

²⁷⁴ A Román Tudományos Akadémia Kolozsvári Fiókja kéziratárában (volt Unitárius Kollégium Gyűjteménye) őrzik Marosi több kéziratát, köztük a *Sanskrit, Arab és Mordvin etymológizálások, egy kis philosophia s egyéb apróság jegyzetek* címűt is. Ms U. 83. *Magyar nyelvészeti tapogatózások*. 983. Faragó J. 1974. 443.

²⁷⁵ Faragó J. 1974. 441.

²⁷⁶ Horger A. 1908. 456.; 1912.; 1913.; Erdélyi L. 1912.; 1913.; Sebestyén Gy. 1912.; 1913a.; 1913b.

²⁷⁷ Kovács Á. 1982b. 44–45.

(1) Marosi Gergely Kriza gyűjtőhálózatába tartozott. (2) Kriza és társai működése idején egyáltalán nem volt tipikus az adatközlők nevének rögzítése, azonban korábban bizonyítást nyert, hogy Marosi két mesélő (Róka Tamás, Fa Miska) nevét feljegyezte. (3) Az akadémiai kézirat meseszövegeinek lejegyzője a *Vadrózsák* publikálása előtt együtt említi a Puczkok nevű mesélő mellett egy másik, a szakirodalom által Marosi mesélőjeként számon tartott mesélőt (ti. Róka Tamást). (4) Marosi erős nyelvészeti érdeklődése igazolhatná azt a fajta aprólékos, a tájnyelvi megnyilvánulásokat középpontba állító lejegyzési technikát, amelyet az akadémiai kézirat lejegyzője érvényesített. (5) Az Ethnológiai Adattárban őrzött korpuszban a meseszöveget egy Alsó-Siménfalván kelt szokásleírás követi, ami könnyedén származhatna Marositól, lévén, hogy Marosi a jelölt településen született.

A fentieket figyelembe véve indokoltnak tűnt összevetni Marosi kézírását a tárgyalt két mese lejegyzőjének írásával,²⁷⁸ így végül megállapítást nyert, hogy a kézirat Marosi Gergelytől származik, ebből pedig az következik, hogy Gothard Gergely, vagyis Puczkok Geczi, a *Vadrózsák* harmadik név szerint ismert mesemondója is Marosi Gergely felfedezettje. A kézirat tehát Kriza János gyűjteményéhez tartozik, arról valamikor levált részét képezi. Mivel Marosi 1859 és 1862 között tanított első ízben Székelykeresztúron,²⁷⁹ és mivel a *Megelő Istéfán* már 1863-ban publikálásra került, ezért minden bizonnyal Marosi első székelykeresztúri tartózkodása idején gyűjtötte a meséket. Kriza a *Vadrózsákban* még azt is elárulja, hogy a megjelnt mesék az 1863-at megelőző „alig egy év termései”,²⁸⁰ így a kézirat keletkezését 1862-re datálhatjuk.

Marosi kéziratának értékét mesemondói következetes feltüntetése mellett különösen megnövelik azok a Marositól származó és a mese textusától jól elkülönített kiegészítések és zárójeles megjegyzések, melyek nemcsak a nyelvjárás specifikumait, de a mesélés kontextusát is értelmezni kívánják. Ilyenek például a mese terjedelmére vonatkozó közbevetések,²⁸¹ vagy a mesemondás körülményeire vonatkozó megjegyzések.²⁸² Marosi olykor a hallgatóság – köztük saját – közbeszólásait is rögzíti.²⁸³ Jellemző Marosi meselejegyzésére a tájszók zárójeles magyarázata,²⁸⁴ illetve egyéb, a nyelvjárásra, nyelvhasználatra vonatkozó megfigyelések rögzítése.²⁸⁵ Figyelemre méltó, hogy a lejegyzésben Marosi egyáltalán nem törekedett a szóban elhangzott káromkodások cenzúrázására vagy finomítására.²⁸⁶

III.6.3.1. 2.Marosi Gergely mesekéziratai

²⁷⁸ MTA Kt. Ms 5970; MTA Kt. Irod. 4-r 412. 46–49. és 53.

²⁷⁹ Sándor J. 1891. 130. Fekete J. 1993. 126. Kelemen M. 1999. 119. A *Vadrózsák* udvarhelyszéki meséit keresztúrfiszéki nyelvjárás szerint közölték. Kriza J. 1863. 436.

²⁸⁰ Kriza J. 1863.

²⁸¹ Pl. „kérdem Geczibától hosszú-e ez a beszéd s azt felelte ha akarom hosszú ha akarom rövid.” MTA Kt. Ms 5970/ 124. 1.

²⁸² A *fortélyos leány* című mese kéziratában rögtön az első sor fölél beszúrva olvasható, hogy a mesélés „sítétben”, azaz sötétben zajlott. MTA Kt. Irod. 4-r 412. 58.

²⁸³ „Itt interpelláltam a kis szöttömnyi puczkot hogy mondhatta a pap szógája egy árva feje létre hogy mő is mönyünk? úgy egy hiszöm azé mondotta, hogy tuggyák azt a tolvajok hogy többemagával van.” MTA Kt. Ms 5970/ 124. 3. Fa Miska *Obsitos katona* című meséje kéziratában: „[...] lejö ide a városba (keresztúrra [!]) [...]” Ugyanezen kéziratban egy másik helyen olvasható: „[...] öreg embör, még tán öregebb vót mind én (pedig ő csak elég vén, 78 éves).” MTA Kt. Irod. 4-r 412. 56–57.

²⁸⁴ „[...] martján (part).” MTA Kt. Ms 5970/ 124. 2. „[...] me nekőmis szógára van ügyem (szükségöm).” MTA Kt. Ms 5970/124. 1.

²⁸⁵ „[...] több 'ést' még nem observálok.” MTA Kt. Ms 5970/ 124. 3. „Siménfalván notáriust pronuncniálnak.” Vagy ugyanitt: „Mikor a falu végire érkezött, bémönt a falu végén egybe az első házhoz.” (Puczkok jól kiejtötte az 'l'et.)” MTA Kt. Ms 5970/ 124. 5.

²⁸⁶ „Az az ögye meg a fene a vén hitván tetves tolvajját.” MTA Kt. Ms 5970/ 124. 3. „Mi kurva anyád bajod van velem, itt vagyok.” MTA Kt. Ms 5970/ 124. 5.

Kriza János Gyulai Pálhoz intézett leveleiben többször is emlegette, hogy a háromszéki meséknél az udvarhelyszékieket „kivált nagyobb szerűnek” tartja.²⁸⁷ A *Vadrózsákban* megjelent húsz mese közül tizenkettő háromszéki eredetű, ezek forrását Faragó József az árkosi Kóta Gyurka unitárius harangozóban vélte megtalálni.²⁸⁸ A nyolc megjelent udvarhelyszéki mese többségének kézírata nem került elő, a kéziratok hagyatékban azonban Kovács Ágnesnek öt autográf Marosi Gergely mesekéziratot sikerült azonosítania.²⁸⁹ A Marosinak tulajdonított mesék közül néhány Kriza másolatában is fennmaradt, ily módon lehetőséget kínált Kriza átírásának közvetlen tanulmányozására.²⁹⁰ Marosi a mesekéziratainak következetesen feltüntette mesemondóit: így Fa Miska²⁹¹ elmondása nyomán vált ismertté *Az obsitos katona* című mese, Róka Puskás Tamás mesemondása nyomán pedig a négy másik mese (*Csihán királyúrfi*,²⁹² *A fortélyos leány*,²⁹³ *Nótelen Pétör*,²⁹⁴ és *Az álomlátó fiú*²⁹⁵). Az említett öt, Marosi gyűjtötte mese közül 1863-ban Kriza csak a *Csihán királyúrfi* című, Róka Puskás Tamás által elmondott mesét jelentette meg, a másik három 1956-ban Kovács Ágnes jóvoltából a *Székelly Népköltési Gyűjteményben* látott napvilágot, míg a töredékes *Nótelen Pétör* nem került publikálásra.

Röviden az alábbiakban összegezhetjük Marosi Gergely mesemondói illetve az általuk elmondott meseszövegek közötti összefüggéseket (zárójelben a mesélő neve és az első közlés évszáma):

Csihán királyúrfi (Róka Puskás Tamás, 1863)

Az obsitos katona (Fa Miska, 1956)

Az álomlátó fiú (Róka Puskás Tamás, 1956)

A fortélyos leány (Róka Puskás Tamás, 1956)

Nótelen Pétör (Róka Puskás Tamás, kiadatlan)

Ezek tehát az eddig ismeretes, Marosi Gergely által Kriza János számára az 1860-as években Székelykeresztúron gyűjtött népmesék. A felsorolás kiegészítendő az akadémiai kéziratban megőrzött, Puczkok Gergely elmondásában rögzített meseszövegekkel és mesecímekkel. Kriza János Puczkóktól a *Megölné Istéján* című mesét közölte 1863-ban a *Vadrózsákban*. A Marosi

²⁸⁷ Kriza János Gyulai Pálhoz. Kolozsvár, 1862. okt. 29. és 1863. dec. 19. Kriza J. 1956. II. 420; 427.

²⁸⁸ Faragó J. 1967; Gunda B. 1968; Borbáth K. 1982.

²⁸⁹ Ezek a következők: *Csihán királyúrfi* (Kriza J. 1863. 472–477; 1956. 272–279.), *Az álomlátó fiú* (Kriza J. 1956. II. 286–300.), *A fortélyos leány* (Kriza J. 1956. II. 317–354.), *Az obsitos katona* (Kriza J. 1956. II. 234–243.). A *Székelly népköltési gyűjtemény* számára legépelte meseanyag jegyzéke jól dokumentálja, hogy Kovács Ágnes nem azonnal rendelte Marosiohoz e mesét, eszerint korábban Péterfi Sándornak tulajdonította: „*Az obsitos katona. Gyűjtötte: Péterfi Sándor.*” EA 19035/B 1/a. Pár oldallal később a közölt mesék jegyzékében a mese gyűjtőjeként szintén Péterfi neve szerepel, ezt azonban Kovács Ágnes áthúzta, fölé pedig Marosi Gergely nevét írta. EA 19035/B 4/b. Itt jegyzem meg, hogy Kovács Ágnes 1961-ben olyan, általános iskolásoknak szánt, Kriza-meséket tartalmazó kiadványt szerkesztett, melyben az *SzNGy*-ből kimaradt, addig publikálatlan kilenc mesét is közölte a már ismertek mellett. A jegyzetek között – valószínűleg tévedésből – ezen mese gyűjtőjeként még eredeti elgondolásának megfelelően Péterfi Sándort jelölte meg. (Kriza J. 1961. 266.) A *Nótelen Pétör* azért nem kerülhetett közlésre, mivel a kézirat vége hiányzik. MTAK Kt. 4-r 409/ III. 152–153. A folklorisztika Kovács Ágnes nyomán (Kriza J. II. 1956. 500.) mind az öt mesét Marosinak tulajdonítja. V. ö. Faragó J. 1974. 432.

²⁹⁰ *Obsitos katona* (MTAK Kt. 4-r 412. 52–54; feléig Kriza másolta és 56–57. Marosi Gergely írása), *A fortélyos leány* (MTAK Kt. 4-r 412. 46–51. Kriza másolata és 58–59. Marosi írása).

²⁹¹ *Beszéd Fa Miskától feléig a fa edények abroncsosásáról vette.* MTAK Kt. 4-r 412. 56.

²⁹² *Beszéd Róka Tamástól szóról szóra leírva.* MTAK Kt. 4-r 409. 157.

²⁹³ *Beszéd. Népmese Puskás Tamástól.* Keresztúrfiszek, Udvarhelyszék. MTAK Kt. 4-r 412. 46.

²⁹⁴ *Róka Tamástól.* MTAK Kt. 4-r 409/III. 152.

²⁹⁵ E mese általam ismert kéziratán ugyan nem találtam utalást a mesélőre, azonban Kriza meséinek legalaposabb kutatója, Faragó József véleménye szerint e szöveg is Róka elmondása után vált ismertté. Faragó J. 1974. 434. (*Beszéd Róka Tamástól*)

által emlegetett, későbbiekben rögzíteni tervezett mesék a kéziratban²⁹⁶ szereplő címeken (*Halász Jánoska*, *Szögfű Szál Jankó* valamint a *Márczella s a Szűz Mária* címűek) nem jelentek meg, azonban *Halász Józsi* című udvarhelyszéki mesét Kriza közölt a *Vadrózsákban*, ráadásul azt két, bizonyosan Marosi gyűjtötté mese követi a publikációs sorrendben.²⁹⁷ 1984-ig, a magyar novellamesék típuskatalógusának megjelenéséig kéziratban maradt az „*Eczcő vót egy nagy gazda*” kezdetű mese. Két további mesének (*Szögfű Szál Jankó*, *Márczella s a Szűz Mária*) csak a címét ismerjük az akadémiai kéziratból. Az alábbiakban az újabban megismert, Marosi Gergely által Puczoktól gyűjtött mesék és mesecímek olvashatók:

Megölő Istéfán (Puczkok Geczi, 1863)

Halász Józsi (Puczkok Geczi, 1863)

Eczcő vót egy nagy gazda... (Puczkok Geczi, 1984)

Szögfű Szál Jankó (Puczkok Geczi, csak cím)

Márczella s a Szűz Mária (Puczkok Geczi, csak cím)²⁹⁸

III.6.3.2 Puczkok Geczi: Got(t)hard Gergely

Az akadémiai mesekézirat alcíme (*Beszéd Gothárd alias puczkok Geczitől szóról szóra*) elárulja, hogy a Kriza által Puczkok ragadványneven hivatkozott mesélőt tulajdonképpen Gothárdnak hívják.²⁹⁹ Szinnyei József a magyar írók között említ egy bizonyos Gotthard Gergelyt. Gotthard Gergely a korban rendkívül népszerű mesemondó egyéniség lehetett. Ez nemcsak a fennmaradt szövegek stilisztikai vizsgálata alapján gondolható, de ismert a korabeli recepció néhány izgalmas vonatkozása is. Mivel Szinnyei az egyetlen, 19. századi mesemondóról publikált hivatalos életrajz, érdemes a teljes szöveget idézni:

„Gotthard Gergely, a székely regélő, előbb postalegény volt, de később koldus lett belőle, azaz nem volt rendes keresete; bejárta a Székelyföldet, meséket és népdalokat regélt, ez utóbbiakat is nem énekelte, hanem csak szavalta. Ez volt a keresete. Legnagyobb részét az e vidéki daloknak és meséknek, melyeket Kriza János közölt a Vadrózsákban, G[otthard]. mondotta tollba az illető beküldőnek. Gróf Haller József³⁰⁰ többször lefényképezte 1866-ban. Nem sokára azután meghalt. Talán egy Gotthard nevű úrnál szolgált regélőnk vagy ennek atyja vagy nagyatyja, s innen eredhetett vezetéknéve. Egyébíránt a székely gyermekek

²⁹⁶ MTA Kt. Ms 5970.

²⁹⁷ *XVI. Halász Józsi*, közölve: Kriza J. 1863. 465–472.; *XVII. Csihán királyurfi*, közölve: Kriza J. 1863. 472–477.; *XVIII. Megölő Istéfán*, közölve: Kriza J. 1863. 477–481. Faragó József is feltételezi, hogy a megjelent *Halász Józsi* című mese azonos volna az eredetileg *Halász Jánoska* címen kéziratban lévő szöveggel, azonban Faragó (szerintem tévesen) Krizát jelöli meg a mese gyűjtőjeként. Faragó J. 1971. 100. Következettétele alapján Kriza alábbi megjegyzése szolgál: „De tán igen is páthosza jövők, mint egy népmesém hősnének, Halász Jánoskának beszélője [...]” Kriza J. 1863. 555. A *népmesém* kifejezés nemcsak közvetlen gyűjtésre utalhat, hanem arra is, hogy az egyes gyűjtők Krizának továbbították a meseszövegeket, ilyen értelemben Kriza népmeséjéről van szó.

²⁹⁸ Marosi Gergely mesegyűjtésének táblázatos összefoglalását lásd a függékben (2. sz. táblázat).

²⁹⁹ A forrásokban előforduló különböző névváltozatokat szándékosan nem egységesítettem.

³⁰⁰ Pálffy János memoárjában írt gróf Haller Jánosról, akinek Zsuzsi nevű, szász származású szolgálólányától született négy gyermeke: Ferenc, József, Karolina és Klára. Haller Józsefről Pálffy ekként emlékezett meg: „Haller József pedig egy eszes fiú elvette egy székelykeresztúri korcsmáros leányát. Mindez a gróf halála után. A forradalom alatt Ferenc segesvári tőparancsnok volt. József is résztvevett a forradalomban: azután elítéltették, József nem tudom mennyi időre. Ferenc húsz évi fogságra, s minden fekvő börtök elvettett az osztrák kormány által, miután már a románok és a szászok minden jószágaitok földülták, kirabolták, bizonyosan egypár millióra menő ingatlanságukat, lévén az öreg grófnak tömérdek ékszere, ezüstje, gazdag fölszerelése sok jószágában s nagy ménese, melyben csak anyakanca 120-an felül volt.” Pálffy J. 1939. 8.

rendesen nem Gotthardnak nevezték őt, hanem Putzinak, mert piczi kis emberke volt; a Gergelyből pedig székeslyes módon Geczi lett. És így Putzi-Geczi név alatt volt ismeretes a kedvelt regélő.”³⁰¹

Szinnyei József szerint a *Vadrózsák* név szerint ismert adatközlője népi prózai szövegeken túl népdalokat is közölt „az illető beküldővel”, azaz Marosi Gergellyel. Tudjuk, hogy Got(t)hard előbb postalegény volt, később koldus lett és az adakozást megkönnyítendő, meséket mondott és dalokat énekelt a Székelyföldet járva. Sinzneyi értesülései Dux Adolf *Gothard Gergely a székely regélő* címen megjelent cikkéből származnak. Utóbbi véleménye szerint Kriza a székely dalok és mesék legnagyobb részét Got(t)hardtól közölte.³⁰² Az 1880-ban az *Ország-Világ*ban publikált írás közölte a mesemondó fényképe után Morelli Gusztáv által készített fametszetet is. (Morelli egyébként az egyik legnevezetesebb hazai fametsző volt, ez a tény nem mellékes Puczkok, valamint a székely népmesék korabeli recepióját illetően.) A kép eddigi ismereteink szerint az első hiteles mesélőábrázolásunk.³⁰³

Dux Adolf elmeséli a közölt kép és egy másik, közlésre nem került, a mesemondóról készített fénykép keletkezésének történetét. A képeket gróf Haller József készítette Székelykeresztúron 1866-ban. Az egyik felvételtől az amatőr festő gróf rajzónnal elkészítette a székely koldus arcképét és azt szobája falára akasztotta.³⁰⁴ A cikk írója szerint Gotthard Gergely (Puczkok) nem sokkal a kép készítése után halt meg.³⁰⁵ A másik, nem közölt képen Dux szerint Haller József gróffal együtt látható Puczkok.³⁰⁶ Az eredeti fénykép, amelyről a rajz és a publikált metszet is készült először *A Hérben* jelent meg.³⁰⁷ Az 1970-es években a sepsiszentgyörgyi múzeumban a fényképeket katalogizáló Fóris Pállal készített és közölt interjúból további érdekes adatok derülnek ki a fénykép történetéről és a mesélőről: „A kép háta le volt ragasztva és csak ezt a feliratot viselte: »Puczk-Geczi cigány, 48-49-es honvéd. Meghalt 1888-ban.« A kép tetszett nekünk, egy ideig a néprajzosok irodájában lógott, aztán hozzám került a laboratóriumba. Most a rendszerezéskor felfejtettem a hátát, s kiderült, hogy Kriza János egyik eddigi azonosítatlan mesemondóját sikerült felfedeznem.”³⁰⁸

A kép leragasztott hátára feljegyzett adatokat nincs módunk ellenőrizni, azonban feltehetőleg az itt megjelöltnél korábban halt meg Got(t)hard, hiszen Dux Adolf 1880-ban járt Erdélyben, és minden bizonnyal tudott volna arról, ha a híres *székely regélő* még életben lett volna, ugyanakkor egy 1884-ből való cikkben nemrég elhunytként említik.³⁰⁹ Azt a megjegyzést

³⁰¹ Érdekes, hogy a feltehetőleg analfabéta (ennek ellenkezője nem igazolható, bár elgondolkodtató, ha valóban postalegényként dolgozott, vajon szükségszerűen tudott-e írni és/vagy olvasni) koldus mesemondó belekerülhetett a magyar írók életrajzi lexikonába. Sinzneyi J. III. 1894. 1317.

³⁰² Dux A. 1880.

³⁰³ A fénykép a sepsiszentgyörgyi múzeum gyűjteményének részét képezi. Címe: *Puczi Gergely mesemondó, 1848-49-es honvéd huszár, Kriza János adatközlője*. Leltári szám 668. A készítés évét (tévesen) 1888-ban jelölik meg. A kép mérete 20,4 x 15 cm. Fóris P. [1974.] 49. A kép digitális változatát Gazda Enikő bocsátotta rendelkezésemre, köszönet illeti érte.

³⁰⁴ A kecskeméti Magyar Fotográfiai Múzeum *Fenséges amatőrök. A magyar arisztokrácia és a fényképezés* címmel 2006 őszén kiállítást rendezett. A kiállítás anyagából készített kötetben is olvashatjuk a mesélő fényképére vonatkozó adatokat. Kincses K. 2006. 122.

³⁰⁵ 1880-ban Dux szerint „már rég elköltözött vala a mesés világba, mely regéinek néző terét képezte.”

³⁰⁶ „melyen a gróf Putzi-Getzivel együtt vala levéve, a gróf egy törzson túlve, a regélő pedig állva.” Ezen kép lefolyése ismeretlen. Dux A. 1880. 5.

³⁰⁷ Fóris P. 1972. 4. A fénykép a *Háromszék* című lapban azóta ismét megjelent: Demeter L. 2008.

³⁰⁸ Matekovics J. 1972. 3. (Megjegyezném, hogy Puczkok a *Vadrózsák* megjelenése óta nem tekinthető Kriza ismeretlen mesélőjének.)

³⁰⁹ Itt szeretném megjegyezni azt a Puczkok ismertségére jellemző adatot, hogy Petelei István 1884-ben Benedek Elek *SzékelyTündérszág* című köteté ismertetésében a hivatásos mesemondó-gyakorlat létezésére hozza fel példaként személyét. „Mert mesterség képen is lehet folytatni arra felé [a Székelyföldön– D. M.] a mesemondást. Keresztúron nem rég halt meg Puczkok Geczi, a ki ebből élt [...]” Petelei I. 1884. 3. A Petelei emlékeztetőben lévő

azonban, hogy Got(t)hard Gergely (Puczkok Geczi) cigány származású lehetett, a képről leolvasható antropológiai jegyek is tükrözik. Ez az adat azért is nagyon becses a népmesekutatás története szempontjából, mert, mint fentebb említettem, a Székelykeresztúrhoz földrajzilag közel eső, annak többszomszédságában lévő Fiafalván (Hargita megye),³¹⁰ nagyjából azonos időszakban még egy (esetleg két) vándor cigány mesemondóról is tudomásunk van. Faragó József Sándor István (1804–1879) önéletrajzi jegyzetei alapján számolt be a dolgozat első felében már említett fiafalvi csizmadia Hindsiről.³¹¹ Adatok hiányában nem megállapítható, hogy ki lehetett az a Gyulai Pál által említett bizonyos Rupa nevű hegedűs cigány, aki 1820 körül az udvarhelyi diákoknak szokott énekelni.³¹² A Puczkok Gecziként ismert Got(t)hard példájából okulva esetleg felmerülhet, hogy Rupa azonos lehet Hindsivel. Amennyiben az azonosságot elvetjük (erre hajlanék, mivel Gyulai nem említi azt, hogy Rupa foglalkozása varga volna, ehelyett hegedűsként jelöli meg, és mivel úgy tudjuk, hogy Hindsi jellemzően cipőtálpalás közben mesélt, e művelet kizárná a hangszer használatát), úgy ő volna a harmadik név szerint ismert, a 19. században Udvarhely megyében működő vándor cigány adatközlőnk. A Puczkok Geczit ábrázoló kép hátlapjának felfejtése után az alábbi, egyelőre ismeretlentől származó Got(t)hardra vonatkozó adomát fedezte fel Fóris Pál:

„Tarcsafalvi Gotthárd Gergely. Alig volt a néhai 3 ½ láb magas! 1848-ban a székely huszárok verbunkot tartottak Sz. keresztúron – a csapszékben hűsölt egy asztal mellett fogyasztgatva a hegylevét – Gotthárd uram is!, a verbunkos kapitánynak szerfelett megtetszett ez a jó képi legény s traktáltatta modja felett – s mikor Gotthárd uram alaposan elázott kezébe nyomták a tallért s fejére a huszárcsákot – »felsaptál ecsém, katonám vagy«! így peronált [!] a vitéz kapitány de mire Gotthárd uratot az asztal mellől lábra bírta állítani – majd a gutta ütötte a hős fíkot lévén Gergely még a törpék között is törpe, székeleyesen »puczi«! A Székelyföld ezen a néven ismerte halála orájáig »Puczi Geczi«. Néhai jó apámnak szekerese volt Gergely – ő tartotta: a nagy Gergely úr a Székelyföld mese-mondója vala – százakra menő népmeséit írtuk le – s néhai Kriza János a »székely népmesék s versekről kiadott »Vad rozsa« című munkájában közre is adta egytől egyig! Meghalt Geczi bácsi ha emlékezetem nem csal 1888–1889-ben, áldott legyen emléke! Becsületet joravaló ember volt! Hévíz 1916 feb. id. [olvashatatlan aláírás]»³¹³

Sajnálatos, hogy a mesemondót feltehetőleg személyesen ismerő lejegyző neve olvashatatlanná vált, így további megválaszolásra váró kérdéseket vet fel az, hogy vajon kikre vonatkozik a feljegyzésben említett többes szám: „százakra menő népmeséit írtuk le.”³¹⁴

---

korabeli mesemondási alkalmakat (szóválti korcsma, fűkaszalása, aratás) valamint az írástudó hírverselő-mesemondó-ponyvaszerző (Domokos Ferencz) szóbeliség és írásbeliség metszéspontjában álló alkotótevékenységét és szerzői öntudatát is bemutató érdekes recenzióra Török Zsuzsa hívta fel a figyelmemet, amit ezúton is köszönök. Takács L. 1958. (A továbbiakban esetleg hasznos volna Petelei István erdélyi úti jegyzeteiben utánanézni annak, hogy az utazás során megörökített jellegzetes karakterek között szerepel-e a mesélőre vonatkozó bejegyzés. Petelei kéziratja jegyzetfüzetéről lásd Török Zs. 2005.

³¹⁰ Román neve Fíliaş, 1952 óta Székelykeresztúr része.

³¹¹ Faragó J. 1993. Egy bizonyos Hindszi egykor Székelykeresztúron állott háza felbukkan Péterfi Sándor Jakab Eleknek címzett egyik levelében. Hévíz [Olthévíz] 1876. ápr. 3. „[...] ott áll ma Keresztúron a régi Csucsik, Mili és Hindszi szomszédsága helyén [...]” Kolozsvári Unitárius Kollégium, Kriza hagyaték 13. sz. („nagy”) doboz.

³¹² *MNGy I. 573.* „A hegyi tolvaj. Zavaros és megromlott költemény mind tartalommal mind formában. A beküldő szerint Rupa nevű hegedűs cigány szokta 1820 körül az udvarhelyi diákoknak énekelni. Rupa fiának előadása után jegeztetett föl.” 228–230. Zajzoni gyűjt. Udvarhelyszék

³¹³ Fóris P. 1972. 4.

³¹⁴ Könnyen előfordulhatott, hogy Marosin kívül más is gyűjtethetett a vándor mesélőtől. A hévízi keltezés esetleg a volt postamester, székelykeresztúri majd hévízi lelkész Péterfi Sándor gyűjtőszerepére is utalhat, azonban a feljegyzés keltezésekor Péterfi már nem élt. V. ö. Szinyei J. X. 1905. 876–877. Itt szeretném megemlíteni,

A kép hátlapján, illetve a képen elhelyezett ismeretlen eredetű két feljegyzés külön szövegtípust képvisel, új kihívásokkal szembesíti a filológia felől közelítő folkloristát. Nem ismert ugyanis az, hogy kinek, mikor és milyen célból írta le a mesemondóra és a fotó történetére vonatkozó adatokat az egyelőre ismeretlen lejegyző, ami így nagyon megnehezíti ezen adatok forrásként való felhasználását, azonban a dokumentumok ritkasága miatt szükségesnek találtam mindkét feljegyzést közölni.

Összegzésként elmondhatjuk, hogy az eddig csak ragadványnevéen ismert mesemondót („Puczkos Geczi bá”) összekapcsolhatjuk Got(t)hard Gergellyel, így életrajzában bizonyos elemei feltártnak mondhatóak, fennmaradt fényképe, illetve az azután készített metszet (melyek első hiteles mesemondó-ábrázolásaink), továbbá ismertté vált Got(t)hard néhány meséjének lejegyzője, a Kriza János számára gyűjtő Marosi Gergely személyében. A Got(t)hardhoz tartozó öt meseszövegről elmondható, hogy közülük egy, a *Megőlt István* című mese biztosan megjelent 1863-ban a *Vadrózsákban*, a *Halász Józsi* című mese feltételezhetően szintén őhozzá tartozik, ez is megjelent Kriza kiadásában, emellett kéziratban hozzáférhető meg egy, Krizával összefüggésben soha nem publikált mese („*Eczző vót egy nagy gazda...*”), és ismerünk további két, hozzá köthető, egyelőre szöveg nélküli mesecímet (*Szögfü Szál Jankó* valamint *Márczella s a Szűz Mária*). Tehát összességében az eddig ismert egyetlen Puczkos-mese helyett most már hármat ismerünk, és további két mesecímet kapcsolhatunk Got(t)hard Gergely repertoárjához.

A lejegyzett meseszövegek mögül előlépő mesélő problematikájának történeti boncolgatása azért fontos, mert szorosan összefügg a folklórszövegek kutatómódszertani kérdéseivel. A népköltési szövegek publikálását Erdélyi János, Arany János és Gyulai Pál is még egyfajta (a szépíróitól ugyan megkülönböztetett, ám alapjában véve mégiscsak) irodalmi tevékenységnek, írói alkotófolyamatnak tartották.³¹⁵ Ipolyi Arnold mitológiai, Kriza János és Marosi Gergely pedig nyelvészeti szempontból tudományos jellegű kutatómunkaként értelmezték a népköltési szövegek gyűjtését és azok közreadását.³¹⁶ A mesélő előtérbe kerülésének fokozatai során a meselejegyzők szépírói, költői attitűdje fokozatosan kutatói attitűddé alakult át. Marosi Gergely a mesék szövegének szó szerinti (vagy legalábbis ahhoz közelítő) lejegyzésén túl a gyűjtés kontextusát és a tájnyelv egyes hangtani sajátosságait is feltűntető módszerre az egyik első lépcsőjét jelenti a mai értelemben vett folklórgyűjtéseknek. A mesepublikációkban megjelenő és a kéziratokban fennmaradt gyűjtési lejegyzések közé – ahogyan azt Marosi mesélőjének példájával is bizonyítani próbáltam – nem lehet egyenlőségjelet tenni. A vizsgált kéziratok szöveglejegyzések egy 19. századi vándor cigány mesélő egykori repertoárjának (részleges) rekonstrukciójában nyújtottak segítséget.

A következő fejezet részben kitekintés a népmese képi megfogalmazásának kutatási lehetőségeire részben pedig adalékként kíván szolgálni egy majdani, Ipolyi Arnold folklorisztikai munkásságának illetve népmese-koncepciójának teljesebb, monografikus igényű feldolgozásához.

---

hogy Olosz Katalin szíves közlése szerint Szabó Sámuel nagyenyedi hagyatékában található egy dolgozat, melyben Gáspár János népiskolai olvasókönyveiről mondja el észrevételeit. Szabó ebben említi, hogy az egyik Gáspártól közölt találós kérdést Puczkos Geczitől másképpen hallotta Keresztúron. /Észrevételek Gáspár J. népiskolai magyar olvasókönyveinek 2, 3, 4. kötetére. Kolozsvár, 1870. II. 26. Kézirat a nagyenyedi Bethlen Dokumentációs Könyvtárban. Jelzete Ms 474/30. A kéziratot eddig még nem volt módom tanulmányozni, azonban a mesélő korabeli társadalmi kapcsolathálójának megrajzolásához igen értékes Olosz Katalin adata.)

³¹⁵ A tétel kifejtését lásd a X. fejezetben.

³¹⁶ Itt fontos megkülönböztetést tenni Kriza lejegyzési és publikációs elvei között.

IV. A NÉPMESE ÉS A MESEILLUSZTRÁCIÓ 19. SZÁZADI KAPCSOLATÁRÓL

A fejezet a 19. századi folklorisztikai meseikonográfia néhány kérdésével foglalkozik meghatározott szövegillusztrációk alapján. Ezek két fő csoportra oszthatóak aszerint, hogy a meseszöveg verbális és képi megjelenése szinkronban, azaz együttesen, avagy egymástól elkülönülve, önállóan valósul-e meg. Az előbbi osztályt képviselik például a mesekönyvben megjelenő, szövegértést segítő metszetek. Ezt két, a magyar folklorisztikai mesekutatás számára kiemelt jelentőségű kiadvány példáján vizsgálom (Gaal György 1822-ben, illetve Erdélyi János 1855-ben megjelent mesegyűjteménye), az utóbbi osztályt egyetlen falképciklus (Lotz Károly, Than Mór: Tündér Ilona-ciklus a pesti Vigadó díszlépcsőházában, 1866) mesei tematikájú narrációja alapján kívánom elemezni, emellett csak utalni tudok a főleg protestáns vidékeken kedvelt világi (köztük mesei) tárgyú, a ponyvától függetlenedett nyomatokra.

IV. 1. Mese és kép

Bár a meseszöveg és a kép kapcsolatának folklorisztikai nézőpontú tanulmányozása hazánkban nem rendelkezik nagy hagyománnyal,³¹⁷ a narratív szöveg és kép összefüggését vizsgáló irodalom- és művészetelméleti³¹⁸ kutatások kiegészíthetők lennének a folklorisztikai ikonográfia tanulságaival. A tárgykor nagyszabású feldolgozása helyett csupán adalékokkal tudok szolgálni a 19. századi magyar – elsősorban folklorisztikai érdekű – mesekötetek illusztrációs gyakorlatához (illetőleg annak hiányához), az illusztrátorokról, a szerkesztő, a kiadó és a képfelhasználás viszonyához, valamint a mesei tematika képzőművészeti megjelenítésének korabeli programjához. Az adatok felkutatása során művészettörténeti munkákat használtam kiindulásként, az adatok értelmezéséhez pedig elsősorban az irodalomtörténet volt segítségemre az alapvetően folklorisztikai szempontból felvetett kérdések megválaszolásához.

A meseszövegek és illusztrációik együttes megjelenése a fenti rendszerezésen túl (szöveg és kép együttes, vagy elkülönült megjelenése) további két fő típusba sorolható a 19. században. Az egyik ilyen típus a gyerekkönyv, a másik a népköltési mesekiadvány. A gyerekkönyv esetében műfaji elvárás a verbalitást vizuális eszközökkel megtámogató szöveg-illusztráció, míg a „szaktudományos” meseszöveg közzétételi módnál a kép nem a textusra referál, hanem a kontextusa (a mesemondót és a mesemondást megőrkítő felvételekre gondolok itt). Mivel a dolgozatban fő szempontnak a folklorisztika által értékelt népmesei narratívák képi ábrázolását, illetve ezeknek a folklórszövegekhez való kapcsolódási pontjait tartom, a korai magyar nyelvű gyerekkönyvek meseillusztrációira két mű kapcsán csak utalni fogok.³¹⁹ Az ösztönösen képsorként értelmezett mesei cselekményről Kovács Ágnes a *Kalotaszegi népmesék* című kötetéhez írott tanulmányában az alábbiakat írja.

³¹⁷ Annak ellenére így van ez, hogy a magas művésztől elkülönülő, a populáris recepcióra számító kép, mint önálló néprajzi/folklorisztikai kutatási terület már közel negyedszázada ismert, melynek megjelölésére a *bildlore* kifejezés használatos Bringéus N.-A. 1982. Kifejezetten meseillusztrációval foglalkozó cikkek és tanulmányok további irodalommal: összefoglalásként Nikolajeva, M. 2008. Bottigheimer, R. 1985 (egy Grimm-mese illusztrációinak ikonográfiai stabilitásáról), Bodmer G. 2003. (az illusztrátor meseszöveg-értelmező szerepéről), Uther, H.-J. 2008b. (egy mesetípus –ATU 555– esetében az illusztráció recepció-befolyásoló hatásáról). A magyar nyelvű Grimm-mesekiadványok illusztrációinak vizsgálatát Gärtner Petra végezte el művészettörténet (ELTE, 2007) és néprajzi (ELTE, 2009) szakdolgozatában.

³¹⁸ Thomka B. 1997, 1998. Kibédi Varga Á. 1998a, 1998b.

³¹⁹ Bezerédj Á. 1840, Bodrogi L. 1860. A régi magyar gyerekkönyvekről lásd Drescher P. 1934.

„Ha [...] a család valamelyik férfitagja észreveszi, hogy a gyermek is próbálgatja elmondani, [a mesét – D. M.] oktatni kezdi. Nagyon érdekesek ebből a szempontból az öreg Kiskokas meséi. (A kis unokájának, a mesemondó Janinak szokta elmondani őket.) Tele vannak ilyen mondatokkal: »Vóut egy barackfájok, min nálunk is van egy a kërbe.« »Vóut kèit fíja, akkorák min tik.« »Vóut egy puskája, mind a Janijé a szègen.« stb. Úgy látszik, rá akarja szoktatni a gyermeket, hogy a szók nyomán képeket lásson. Tisztaban volna azzal, hogy ha a mesemondó maga látja amit mond, könnyűszerrel el fogja tudni képzeltetni hallgatóságával is? Nagyon valószínű, ha talán nem is tudja ezt szóval kifejezni.»³²⁰

A mesélés során a mesei cselekmény vizualizációja alapvető szerepet játszik az üzenet, a fiktív történet közvetítésének és befogadásának megkönnyítésében. Ezt a személyközi interakcióban számos szupraszegmentális eszköz, paranyelvi kód³²¹ (gesztus, mimika, hanghordozás, hanglejtés, szünet, nevetés stb.) segíti, melyek a meseszövegek lejegyzésével elvesznek,³²² helyettük azonban megjelenik a kép, mely az olvasott betűsor tartalmának illusztrálását szolgáló ikonikus jel. Ennek eredménye, hogy a mese szöveggént (és nem dramatikusan, interaktív előadásként), némiképp funkcióját veszítve, redukált narratív cselekménysorként áll a *nem gyűjtő* folklorista³²³ rendelkezésére. Az eredeti, bár már a gyűjtés mesterséges szituációjából adódóan is módosult kontextusból kiemelve a pusztán szöveggént értékelt mese többszörös áttételen (lejegyzés, újrairás/ok, publikálás) keresztül új értelmezési tartományba kerül, ahol a kép egyrészt a szöveg kiterjesztése, értelmezője és érzelmi-hangulati előkészítője. Másrészt viszont nem kizárólagosan csak a történet összefüggésében vizsgálódó, hanem önálló művészi vagy legalábbis kulturális produktumként saját történetiséggel, feltáráható történettel is rendelkező jelenséggé válik.

A mesekiadások alapvetően kétfajta illusztrációt alkalmaznak: az egyedi narratíva megértését célzó *szövegillusztrációt*, vagy az összefüggés pontosabb megértésére irányuló *kontextusillusztrációt*. Intézményesülése óta a szaktudományos, folklorisztikai szövegközlési gyakorlat a mese textusát értelmező illusztrációt nem szokott adni egy-egy népköltési szöveghez,³²⁴ a képes mellékletek inkább dokumentációs jellegűek, ennek megfelelően a fénykép vált a preferált képközvetítő eszközzé. Az *Új Magyar Népköltési Gyűjtemény* meseköteteiben (1940–), illetve az azóta, ám a sorozaton kívül megjelent tudományos munkákban a nagy hangsúlyt kapott társadalmi-alkotáslélektani személyiségvizsgálat (budapesti egyéniségkutató iskola) ihlette fényképfelvételek a meseszövegekhez társított illusztrációs anyagként a mesélő személyét, esetleg élethelyét, a mesélés szituációját valamint a mesemondó mesélés közbeni gesztusait rögzítik. Ez a dokumentáló jellegű publikációs gyakorlat – a technikai sajátosságokból eredő korlátok miatt – az 1940-es években tűnt fel, és az 1960-as években vált többé-kevésbé rendszeressé.³²⁵ Ugyanakkor az adatközlők képi megőrkítését célzó törekvések már azt megelőzőleg is, a 19. század második fele óta előfordultak nálunk, ha szórványosan is, amihez hozzátéhető, hogy a mese kontextusának dokumentálása ekkoriban még nem volt prioritás sem a magyar népmesegyűjtésben és szövegkiadásban sem másutt. Vikár Béla nemcsak a folklórszövegek és dallamok hiteles rögzítésére törekedett, de számos képfelvételt is készített gyűjtőtűtjái során. A mesélés szituációját megőrkítő, Somogy megyei, felsőszentmártoni (Zselickisfalud–Szilvásszentmárton) mesélőről, Farkas Ferencről és közönségéről készített fénykép az egyik legkorábbi ilyen jellegű fennmaradt

³²⁰ Kovács Á. 1943. 48.

³²¹ Kovács Á. 1974a, 1974b.

³²² Vö. Raffai Judit gesztuslejegyzései. Raffai J. 1999, 2001.

³²³ Azaz a szövegekkel dolgozó, textológus folklorista rendelkezésére.

³²⁴ Kivétel ez alól pl. Ortutay Gy. 1935; 1940.

³²⁵ A meseszöveget képsorozatként először Sándor István dokumentálta a mezőkövesdi Gari Takács Margit előadásában (ATU 1096 *Varróverseny*) Sándor I. 1964.

dokumentumunk.³²⁶ Még korábbi, a mesével kapcsolatba hozható fotókról csak szekunder forrásokból tudunk. Kriza Jánosnak, a székely népköltési gyűjtemény összeállítójának (*Vadrózsák*, 1863) egyik név szerint ismert mesemondója volt Gotthard Gergely. Bár a két másik nevesített mesélő, Róka Puskás Tamás és Fa Miska mellett kevesebbet emlegetik az udvarhelyszéki Gotthardot, (vagy másként Puczkok Geczi bá'-t) életrajzi adataihoz, mint az előző fejezetben láttuk, több forrás áll rendelkezésre mint Kriza többi mesélőjéről, így Szinnyi József jóvoltából azt is tudjuk róla, hogy gróf Haller József többször is lefényképezte őt 1866-ban, egy Puczkok-kép hollétééről mint említettük, adataink is vannak.³²⁷ Ezzel szemben Reguly Antal palóc adatközlőiről³²⁸ készített felvételeiről (1857) nincsenek, ahogyan sokáig Orbán Balázs székelyföldi képeiről³²⁹ sem voltak információink.

A dokumentáló jellegű, a képi adatrögzítést szolgáló tényközlő fénykép megjelenése előtt a magyar folklorisztikai mesekiadás gyakorlatában az illusztráció a szűkös anyagi viszonyoknak megfelelően ugyan csak alkalmanként, de mégis, a legkorábbi magyar mese publikációtól kezdve (1822) jelen volt. Ez általában a mese történetéből kiragadott események vizuális megfogalmazását, ezeken keresztül egyfajta képekben beszélő narratíva kibontakozását jelentette. A külföldi, főleg a német példák hatása, különösen pedig az illusztrált Grimm kiadványok népszerűsége nem elhanyagolható szerepet játszott a fametszetes vagy rézmetszetes technikával készített meseképek elterjedésében. Ez a publikációs gyakorlat funkciójában kettősséget hordoz: egyrészt a kiadvány esztétikai színvonalát emeli és így reprezentatív funkciót képvisel, másrészt az olvasni nem vagy csak kevésbé tudó közönség számára magyarázó, értékelő, a befogadást előkészítő, azt megkönnyítő jelleggel bír.

A szaktudományos folklorisztika által kanonizált kötetek mesekép- és szövegközlése mellett a ponyvakiadványokról és kimondottan a gyerekeknek szánt mesekönyvek illusztrációs gesztusairól sem feledkezhetünk el, különösen azért nem, mert mindkét esetben a kép kvázi műfaji jellemzőként értelmezhető. A társadalmi/kulturális helyzetéből fakadóan korlátozott olvasási kompetenciával bár, de azzal már mégiscsak rendelkező parasztság körében az illusztrált ponyvakiadványok nagy népszerűségnek örvendtek. Másrészt a 19. század első felétől megszaporodó, az életkori sajátosságokból fakadóan az olvasni még nem vagy nem elég biztosan tudó gyerekeknek szánt képes mesekönyv nagy sikere volt jellemző. Ez a gyakorlat és népszerűség él tovább a szórakoztató/nevelő célzatú mesekönyvek mai napig megfigyelhető illusztrációs technikájában.

Rousseau óta a gyerekkor felfedezését a 18. század második feléhez szokás kötni, az érzelmi nevelés relevanciájának alapjait az *Emil* vagy a *nevelésről* című munkájával (1762) ő alapozta meg. Bevezeti a *negatív nevelés* fogalmát, azaz azt a pedagógiai gyakorlatot, amely nem ismeretet ad, hanem kompetenciát arra nézve, hogy az érett személyiség a környezet káros hatásaitól meg tudja védeni magát.³³⁰ Ennek lesz eszköze a gyerekeknek szánt mesekönyv is. Nálunk Bezerédj Amália 1840-ben megjelent *Flóri könyve* című munkája hozta meg a változást a gyerekeknek való írás, a hozzájuk szóló irodalom megteremtésével. Ugyanebben

³²⁶ Ezt a felvételt többször közölték, így például *Magyar Néprajz nyolc kötetben V. Népköltészet*, 21. kép A képaláírás szerint a felvétel 1900 körül készült Nemeskísfaludon. Legutóbb Raffai Judit *A magyar mesemondás hagyománya* című kötetének borítóján jelent meg. Raffai J. 2004. A képaláírás szerint a felvételt 1889-ben készítették. Az eredeti kép megtalálható a Néprajzi Múzeum Fotótárában EA XXVI. 3. F 1581.

³²⁷ Erről bővebben lásd a III. 6.3.2. fejezetet.

³²⁸ Reguly Antal 1857 őszén (szeptember 1–október 10.) Palóc földön tett gyűjtőkörútja során elsőként használt hazánkban tett terepmunka során fényképezőgépet. Reguly A. 1975.

³²⁹ Erdélyi L. 1993. Az 1862–1868 között készült 150 fényképet Mészáros József fedezte fel az 1960-as évek elején a Székelykeresztúri Unitárius Gimnázium könyvtárában. Az anyag először 1971-ben jelent meg Erdélyi Lajos gondozásában, majd 1993-ban. Erdélyi L. 1971, 1993.

³³⁰ A gyermek felfedezéséről és a gyermek köré rendezett pedagógiáról lásd Mészáros I. – Németh A. – Pukánszky B. 2000. 109–111.

az évben jelent meg a gyerekirodalmi működése révén ismert szepesi szász származású Glatz Jakab *A gyermekvilág képekben és elbeszélésekben* című munkája. A népszerű olvasmányt feltehetőleg Toldy Ferenc ismertette 1840-ben a *Figyelmezőben*.

„Az igen csinos rajzok, melyek gyermekkönyvnek mindig fele becsét teszik, hasznos és kedves hozzáadás [...] Mindent, mit gyermeknek magyarázunk vagy elbeszélünk, jó volna képben is felmutatni: a még ingatag és homályos értékű szó csak szemléltető jelek által gyámolítva lesz az ismeretek és fogalmak egészen biztos és világos képviselője s minél inkább szoktatjuk a gyermeket a tárgy és a szó viszonyítására, annál izmosabb, élénkebb gondolkodót, annál élesebb észlelőt készítünk belőle.”³³¹

Az ismertető itt a képnek a gyerek nevelésében betöltött értelmező szerepét hangsúlyozza az első igazi hazai gyerekkönyv apropóján.³³² Ezen jellemvonással szemben a folklorisztika által értékelhető és értékelt népköltési mesegyűjteményekben nem annyira a kép szövegértelmező, mint inkább a drága nyomdai termék reprezentatív funkciója látszik elsődlegesnek.

A ponyvaüzetek egyik legfőbb vonzereje köztudomásúlag a kép, melyet általában a borítólapon helyeztek el, ez technikáját tekintve általában fametszetes eljárással készített figurális nyomat volt.³³³ A megjelenő képek különböző tematikát és európai művészeti stílusirányokat követtek, jelezve ezzel a paraszti célközönség vizuális kultúrájának heterogenitását. A szöveget megjelenítő kép szerepe (a szöveghez képest) értelemszerűen másodlagos, azonban a ponyvák képei sok esetben önállóan is megjelentek,³³⁴ hiszen azokat külön, a konkrét szövegtől független nyomtatványként is árulták a kereskedők. „A meseképekről és más, nem vallási témájú ábrázolásokról is alig tudunk valamit, noha protestáns vidékeken ezekkel kell számolnunk.” Az 1799-től Szentesen református papként működött Kiss Bálint szavait idézi K. Csilléry Klára, az 1825 előtti idők ottani képfelhasználást szemléltetve:

„[...] a ház ékességei voltak a jó magasan a falra fölragasztott ákombákom képek, amelyek: Tündér Ilonát, Ádám-Évát, fiastyúkot, lovas katonát, Argirus királyfit ábrázolták. Ezeket a képeket safrán, bors, paprikaárus tótoktól, vagy pedig orvosságot, szagos olajat hordozó vándorpatikusoktól 1–2 krajcáron szereztek be, s amelyeket sárga gyopárral, vasvirággal, karsai rózsával, bársonykával felbokrétáztak.”³³⁵

A ponyvametszők személyének kiderítésére sem a folklorisztika, sem a művészettörténet nem fordított eddig különösebb figyelmet. Az előbbi szinte egyáltalán nem, az utóbbi, ha foglalkozik is a metszőkkel, általában valamely hivatásos művész mellékfoglalkozásként tárgyalja azt, így az egyes illusztrátorok tevékenységére nézve meglehetősen kevés konkrét adat áll rendelkezésre. Kivételes Medve Imre esete, róla tudjuk, hogy nagyváradi születésű volt, az 1850-es években Pesten már csendéleteket állított ki, 1855-től fogva pedig Tatár Péter néven ponyvahistóriákat adott ki, majd 1857-ben megindította a *Tatár Péter regékunyhója*

³³¹ Drescher P. 1934. 41.

³³² A gyerekirodalom és meseillusztráció további összefüggéseiről G. Pap Katalin 1999.

³³³ *A népszerű nyomtatott grafikák közé* sorolandó. Verebélyi K. 1995. 207. A ponyvaillusztrációkról lásd Pogány P. 1978. 334–341.

³³⁴ V. ö. a szó- és képviszonyok Kibédi Varga Áron-féle rendszertanában az *egvidejű* és *egymást követő* terminusokkal. Kibédi Varga Á. 1997. 302.

³³⁵ Sima László: *Szentes város története* 1914. 399. idézi K. Csilléry K. 1971. 72. (kiemelés – D. M.) Egy feltehetőleg a 19. század második felében készült, a képalíráis szerint *Argirus és Tündér Ilona a fa alatt*-jelenetet ábrázoló vásári festményről Ujváry Z. 1963. Ismert továbbá három, az 1840-es évek elejéről származó népi jellegű meseillusztráció-közlés Viski Károly gyűjteményéből. Czako E. 1935. 6–8. sz. képek. Meg kell még említeni a képmutatókat, mint a vásárok kedvelt világi tárgyú képközvetítőit, ők azonban leginkább illusztrált rémtörténetek terjesztését szolgálták. Takács L. 1953.

című füzetes sorozatát.³³⁶ A ponyvaillusztrációk vonatkozásában több érdekes adat és összefüggés Ipolyi Arnold és a magyaróvári nyomdász, Czéh Sándor korábban említett levelezéséből rajzolódik ki. Ipolyi, aki nagy figyelmet szentelt a népiratoknak,³³⁷ mint a II. fejezetben láttuk azzal a kéréssel kereste meg Czéh Sándort, hogy amennyiben a nyomdász rendelkezik kiadott magyar népdallal vagy népmesével, küldjön neki abból saját népiratgyűjteményébe. Czéh ilyenrel nem tudott szolgálni, ellenben (feltehetőleg) Ipolyi levelének hatására ő is fontosnak tartotta, hogy *egy pár népszerű mesét* sajtó alá adjon, így Ipolyit kérte, hogy küldjön neki ilyen, kiadható meséket. Ipolyi válasza nem maradt fenn, de Czéh viszontválaszaiból tudjuk, hogy 1852 januárjára Ipolyi három mesét küldött Óvárra. Maga a levél további tanulságokkal is szolgál arra nézve, hogy jellemzően ki által és milyen szempontok szerint került kiválasztásra egy-egy ponyva metszője, és egyúttal jelzi a 19. századi, művészekben szűkölködő és így a növekvő képigényt kielégíteni nem, vagy csak nehezen tudó többi vidéki nyomda helyzetét is.

„Mindenek előtt köszönetem teszem ama küldött három Mesékért, melyek a köznép számára igen alkalmasok s mihelyst képeket készíttethetek hozzá, kijövendének nyomtatásban; de legbajosabb most még a hozzá alkalmas rajzot megszereznem, magam rajzolni nem tudok. Itt körülbelül a kik tudnak is németek, Bécsben hasonlóan, már hárman kaptak belé, de egy se találta el a valóságos szellemét, így tehát kénytelen leszek tavaszra hagyni, s ha Pestre lemegyek ott készíttetni.”³³⁸

Ha szemügyre vesszük a 19. században elsőként kiadott néhány, magyar népmesét is, vagy csak azt tartalmazó, a magyar folklorisztika által kanonikusként elfogadott kiadványt, akkor azt tapasztaljuk, hogy tulajdonképpen csak két kötet jelent meg illusztrálva, Gaal György 1822-ben és Erdélyi Jánosé 1855-ben.³³⁹

IV. 2. A Mährchen der Magyaren illusztrátorai

Gaal György 1822-ben Bécsben tizenhét mesével adta ki a *Mährchen der Magyaren* című gyűjteményt. A magyar folklorisztika hagyományosan Gaalnak ehhez a munkájához köti a hazai mesegyűjtés és mesekiadás megindulását, és mint ilyen, kiemelt figyelmet érdemel akkor is, ha történetesen nem a meseszövegre, hanem a képre koncentrálnunk. Gaal mesekötetében az egyetlen kép a 2. számú, *Waldhüter-Märchen* című mesének (*A tizenkét gyermeket szülő anya*³⁴⁰) azt a jelenetét ábrázolja, amikor az erdőőr éppen hazaérkezik és úgy megijed attól, hogy távolléte alatt a felesége tizenkét fiúgyermeket szült, hogy az erdőbe fut és többé nem tér haza. A kép kiemelt helyen, a kötet címlapján szerepel. A kép aláírása megadja a készítés helyét és idejét, ezek szerint a metszet 1822-ben készült Bécsben, az ugyanott megjelent kötet kiadója J. B. Wallishauser volt. A kép rézmetszetes technikával készült, az 1820-as évekig az acélmetszést, a körrajzot és a fametszés újraéledését megelőzőleg Bécsben ez volt a legelterjedtebb sokszorosító eljárás.³⁴¹ A metszetet L. Schnorr von K. és C. Rahl sc.³⁴² szignálta, ami a kép festőjét és metszőjét jelenti. A korban ez irányú tevékenységeikről

³³⁶ Medve Imréről: *Pesti Napló*, 1862. 210; Lyka K. 1982. 25. Kovács I. G. 1989. 140–141.

³³⁷ Ipolyi A. 1855a.

³³⁸ Czéh Sándor levele Ipolyihoz 1852. január 12. Magyar- Óvár Prokopp Gy. 1973. 388.

³³⁹ Illusztrációt nem hozó, fontosabb folklorisztikai mesekiadványok a 19. század első kétharmadában: Mailáth, J. 1825, Erdélyi J. 1846–48; Merényi L. 1861; Merényi L. 1862; 1863–1864; Arany L. 1862; Kriza J. 1863; Pap Gy. 1865.

³⁴⁰ Gaal, G. 1822. 25–52. *Az Aranyhajú leány*. BN 531+530; Berze Nagy J. 1957. 74.

³⁴¹ Lyka K. 1981.159.

³⁴² *sculptor*=metsző (lat.)

ismert volt Karl Rahl és Schnorr von Carolsfeld, így ők ketten tekinthetők az első magyar népmese-gyűjtemény illusztrátorainak.

Ludwig Ferdinand Schnorr von Carolsfeld 1788-ban született Königsbergben, a német-osztrák romantika nagyszabású történelmi- és tájképfestője és illusztrátor³⁴³ volt, 1853-ban halt meg Bécsben. Az ő tanítványa Moritz von Schwind, aki érdekes hangulatú meseillusztrációiról, főleg Grimm sorozatáról és különböző tematikájú legendák megfestéséről volt ismert. Schwindre a Vigadó freskóival kapcsolatban az alábbiakban még visszatérek.

Karl Heinrich Rahl, Hoffenheimben született 1779-ben, főleg rézkarcairól³⁴⁴ volt nevezetes, 1840-től a bécsi akadémia professzora, fia pedig az a híres Karl Rahl, akinek magániskolájába Bécsben sok magyar festő is járt tanulni. Karl Heinrich Rahl Bécsben halt meg 1843-ban. Gaal György kiadványával elsősorban a külföld népies érdeklődését kívánta szolgálni, a szöveganyag a magyar nép irodalmi modorban előadott mesekincsét volt hivatott bemutatni, a kötet címlapján elhelyezett és neves bécsi művészekkel metszetett kép is egyfajta külső reprezentációt szolgált a 19. század első harmadában.

Kisfaludy Károly *Aurórájában* Mailáth János *Villi táncz* című elbeszélése képpel együtt jelent meg 1822-ben,³⁴⁵ s noha a néphiedelem ihlette, de a fantázia szülte elbeszélés mesei jellegű, az népmesének mégsem tekinthető, s a villi mint tündér Mailáth elbeszélése nyomán vált csak a magyar hagyományban ismertté, Ipolyi *Magyar Mythologia* című munkájában is csak rá hivatkozva említi a villiket,³⁴⁶ így tehát szorosan véve nem tartozik a magyar meseillusztrációkhoz. Az első ízben három évvel később megjelent *Magyarische Sagen und Märchen*³⁴⁷ című Mailáth mű nem hoz képet, ahogyan későbbi kiadásai sem. Erdélyi János három kötetes *Népdalok és mondák* című, több műfajt tartalmazó gyűjteménye 1846–48-ban jelent meg a Kisfaludy Társaság felhívása nyomán beérkezett népköltési szöveganyagból. Ez a műfaj sokféleség külön problémát jelenthetett az illusztrációkat tekintve. Végül is az első magyarul megjelent népköltési kiadvány kép nélkül látott napvilágot.

IV. 3. A Magyar népmesék (1855) illusztrátorai

Ellentétben Erdélyi háromkötetes gyűjteményével, a szintén Erdélyi szerkesztette, 1855-ben kiadott *Magyar népmesék* című kötet³⁴⁸ több szempontból is különleges. Egyrészt ez az első magyar nyelvű, csak népmeséket tartalmazó antológia, másrészt a szövegek mellett most első ízben hangsúlyos szerep jut a képeknek is, olyannyira, hogy Erdélyi a problémának külön bekezdést szentel a mesék elé írott paratextusban. Erdélyi János 1855. június 14-i keltezésű előszava több szempontból is figyelemre méltó. Egyrészt jellemzi a művészileg is érzékeny szerkesztő viszonyulását a korban ekkoriban népszerű népélet-ábrázolásokhoz (itt csak utalni szeretnék a sajtóillusztrációkban ekkoriban egyre szaporodó népi életképekre), másrészt látenszen utal arra, hogy a képek megrendelése-kiválasztása nem az ő, azaz nem a textust

³⁴³ A *Klára Visegrádon* (Hébe 1823.) című rajzot K. Schnorr Lajos szignálta. A metszetet Blasschke János készítette. Pataky D. 1951.90. A magyar folyóiratillusztráció kezdeteiről Szemző P. 1954.

³⁴⁴ Auróra 1830. C. Rahl egy Juditot ábrázoló rajzot metszett. Pataky D. 1951:61.

³⁴⁵ Auróra 1822. *Villi Táncz*. Scharner Mar. rajz. Axmann József beszívatta, Blaschke János metszette. Pataky D. 1951.90.

³⁴⁶ Ujváry Z. 2001. 2007. 99–100.

³⁴⁷ Mailáth J. *Magyarische Sagen und Märchen* 1825. Brűnn. 2. kiad. 1837. Stuttgart und Tűbingen

³⁴⁸ Kevésbé ismert, hogy a kötet az előző kivételével teljes egészében megjelent tizennégy év múlva egy közel 650 oldalas, díszes antológia (*A népköltészet. Népdalok, népmesék és közmondások*) részeként Erdélyi J. 1869. Kiss Aron 1880-ban a magyar nyelvű ifjúsági irodalom periodizációja során említi, hogy a 19. század első fele még a német pedagógiai irodalom hatása alatt állt, utána „megkezdődött az ifjúság számára való népmese-gyűjtés is” kezdetben a Grimm mesék fordításával, „míg végre Erdélyi János gyűjteményéből a nép s az ifjúság számára is rendeztetett egy válogatott kiadás.” Elképzelhető, hogy Kiss beszámolójában az említett 1869-es Erdélyi-válogatást értette. Kiss A. 1880. 213.

nyújtó feladata, hanem a kiadóé, így a képnek a szövegéhez képest valóban másodlagos szerep juthat csak. Ez a szempont nem mellékes a meseszöveg és szinkron képi ábrázolásának tárgyalásához, mely ez esetben a plurimedialis műértelmezés kiinduló kérdését jelentheti.³⁴⁹

„A szövegbe a buzgó kiadó csinos fametszeteket ad; mivel, hihetőleg, oly tanulmányok lopakodnak be a képző művészetbe, melyek után a hazai tárgyak: viselet, ruha, táncz, népszokások, közélet és képzelem mind jobban engedik át magokat a metsző vésőjének, a főstész ecsetének; egyuttal nagy közönségnek is mulattató szemléletül ajánlkoznak. Az anyag, mint előre kivethető, nem fog hiányzani az egész gyűjteményen keresztül.”

A szövegrészlet elárulja, hogy Erdélyi még az előszó megírásakor sem látta az összes metszetet, sőt, arra sincs bizonyíték, hogy azokat a megjelenés előtt egyáltalán ismerte volna.³⁵⁰ Ez megerősíti azt a feltételezést, hogy a kor általános gyakorlatával párhuzamosan a 19. századi magyar meseillusztrációk is a könyvkiadás során megoldandó és nem az azt megelőző szöveggondozói/szerkesztői feladatként jelentek meg.

Már a kötet címlapján feltüntetik, hogy a vásárló ezúttal *képes kiadást* vehet a kezébe. Ezt a reprezentációs célokat szolgáló, piacszerző publikációs technikát egyébként a kötet ismertetései rendre fontosnak tartják kiemelni. Ipolyi Arnold a *Magyar Sajtó* 1855. október hetedikéi számában a kötetben előforduló valamennyi mesetípus rövid ismertetése és egyéb hazai (köztük saját gyűjtéséből származó) variánsok felsorolása után, kitér a közölt metszetekre is. Ezeket tetszetősnek tartja (még ha meg is jegyzi, hogy azok kidolgozásban elmaradnak a korban ismert külföldi művészek munkáitól). Ipolyi egyértelműen a vásárlói kedv növelésében látja a *csinos metszetek* legfőbb funkcióját.

„Kedves mellékletül kapjuk még e könyv szövegébe nyomott számos ábrákat, melyek ha nem is vetélkedhetnek Pocci³⁵¹ és Cruikshanknak³⁵² Grimm német meséit illusztráló remek rajzaival, mégis csinos és tetszetős kivitelűek, reményljük, a könyvnek szintén beutafog szerezni a nagyobb közönség körébe, s felgerjesztendi talán ez által is vágyát ezen józanabb, egészségesebb tápnak.”³⁵³

A *Vasárnapi Ujság* 1855 karácsonyán megjelenő hirdetése a kiadó (Heckenast Gusztáv) hivatalosan megjelent és sajtó alatt levő munkáiból válogatva Erdélyi János *Magyar népmesék* című gyűjteményét is bemutatta. A mesegyűjteményt a hirdetés egy a kötetből vett képpel reprezentálja.³⁵⁴ A megkülönböztetett időben (karácsony előtt) megjelent, sajátos kontextusú hirdetés szövege utal a népmesei beszédmód természetességére, és persze a rövid szöveg szerzője ezúttal sem felejtkezik el megemlíteni a kötet eladhatóságát nyilvánvalóan elősegítő fametszeteket:

³⁴⁹ Kibédi Varga Á. 1998b 171.

³⁵⁰ Azonban tudatos szerzői/szerkesztői koncepció volt az az ötlet, hogy legyenek metszetek a kötetben, erről egy a kötet megjelenése előtt két évvel írott újsághír árulkodik: „Erdélyi János közkedvességű költőnk, s jelenleg sárospataki tanár körünkben mulat, s a nép ajkán forgó mesékből mintegy 10–12 íves kötetet szándékozik közrebocsátani a szöveghez alkalmazott fametszvényekkel. A könyv ára igen csekély leend, hogy még a szegényebb osztályú földművelők által is megvásároltathassék, s ez igen helyes, mert csak és egyedül így fog általa a cél elértetni.” (Kiemelés D. M.) *Pesti Napló* 1853. április 1. IV. 918.

³⁵¹ Franz Graf von Pocci (1807–1876). Sokat emlegetett Grimm-illusztrációi: *Sneewittchen* (1837), *Hänsel und Gretel* (1838); Uther, H. 1993. 53. és Köhler-Zülich, I. 1089–1095.

³⁵² George Cruikshank (1792–1878) a Grimm-mesék első angol fordításának (*German Popular Stories*, Baldwin, 1823.) híres illusztrátora volt.

³⁵³ Ipolyi A. 1855b.

³⁵⁴ A *Liliomleány* című, sorrendben az első megjelent szöveghez adott legnagyobb kép, egyben ezen szövegnek a képi narráció záróképe. A szignó szerint a fametszet P. H. munkája.

„Karácsonyi és új évi ajándokul. A mesélő modor egészen megtartott egészséges zamatjával. Egyike azon gyűjteményeknek, mik népköltészetünkre eleven világot vetnek. A szövegbe nyomott fametszetek mind igen találók és csinos kivitelűek. 194 lap, ár 1 Ft pengő.”³⁵⁵

A kötetben összesen huszonhárom különböző fametszet illusztrálja a meséket, a külső és belső címlapon lévő kép a meseszövegeknél (*A szalmakirály* és az *Aranyhajú ikrek*) megismétlődik. Így hűsz meséhez összesen huszonöt kép tartozik, négy szöveghez viszont egyáltalán nincs kép. A különböző méretű és keretezésű képek elhelyezése a szövegértést segíti, hiszen azok a sorokat megtörve, a szövegbe integráltan oda kerültek, ahol az éppen ábrázolni kívánt epizód következik. Az összes kép közül kilenc van szignálva, ezek a következők: Brown és Brown s.c., Huszka, L. Huszka, és kétszer Huszka s.c., Hahn s.c., továbbá szintén kétszer fordul elő az egymásba fonódó P. H. betűkből formált szignó. Ezek alapján három metsző azonosítható³⁵⁶: Huszka Lajos, Braun Károly és Hahn Ferenc. A P.H. monogram egyelőre ismeretlen művészt jelez.

Huszka Lajos a kötet számára legalább négy képet metszett, Braun Károly és P. H. legalább kettőt, Hahn pedig legalább egy metszetet készített Erdélyi János *Magyar népmesék* című munkájához. A kiadványt Georg Stier 1857-ben lefordította németre és ugyancsak Heckenast nyomdájában meg is jelent, az 1855-ös kiadással teljesen megegyező képanyaggal.³⁵⁷

A három azonosított illusztrátor mindegyike az 1850-es évektől Pesten működő fametsző volt. Könyvillusztrációk mellett sajtóillusztrációkkal is foglalkoztak, több más lap mellett jellemzően a *Vasárnapi Ujság* számára dolgoztak. Ebben az időben a pesti nyomdák alig találtak maguknak megfelelő fametsző szakembert, hiszen szinte az összes sajtóillusztráció kizárólag fametszések eljárásával készült.³⁵⁸ Évtizedekig néhány mester látta el a nyomdákat metszetekkel, a leghíresebbek Rusz Károly, Pollák Zsigmond, Huszka Lajos és Morelli Gusztáv voltak.³⁵⁹

Közülük kiemelkedik Huszka Lajos, aki a fametszés egyik hazai kezdeményezője volt.³⁶⁰ A betűszedéstől fordult a metszés felé, amikor Riedl Károly Ágostonhoz került segédnek, s első fametszetei 1854-ben készültek. Autodidakta módon tanulta meg a mesterség fogásait, 1863-ban Pestről Debrecenbe költözött, ahol Telegi Károly nyomdájának dolgozott és itt lett a tanítványa Morelli Gusztáv, a később a legnagyobb sikereket elért hazai fametsző.³⁶¹ Huszka a *Vasárnapi Ujság* mellett az *Üstökös* számára is dolgozott, de mint a fametszés egyik legtöbbet foglalkoztatott hazai mestere sok egyéb nyomtatvány illusztrációján látható a szignója. A fentiekben túl például *A regélő tulipán* című gyerekeknek szóló gyűjteményes kötetben is, melyet 1860-ban nyomtatott ugyancsak Heckenast és melynek címlapképe már színes volt.³⁶² A kötet alcíme jelzi a potenciális olvasóközönséget: „sok szép képpel magyar gyermekek számára.” Érdekes, hogy noha Bodrogi saját szerzeményei mellett ismert írók-költők munkáit is leközi melyeket szövegenként három-öt, de előfordul, hogy akár hét képpel is illusztrál, az Erdélyi gyűjtéséből itt közölt két népmese szövege ezúttal nem kapott képet. Huszka ebben a kötetben Petőfi Sándor (*Arany Laczinak*) és Arany János (*Családi kör*) illusztrációkat jegyez. Az 1860-as években Heckenastnál kiadott képes Lafontaine

³⁵⁵ *Vasárnapi Ujság* 1855. december II. évf. 23. 51. sz. 420.

³⁵⁶ A metszők azonosításához felhasználtam: Kemény L. 1909. 148–150; Bíró M. (et al.) 1936. 201; Szendrey J. (et al.) 1915.254; Szabó Á. A. 2002. 161.

³⁵⁷ Stier, G. 1857. Horváth J. (1927) 1978.133.

³⁵⁸ Kemény L. 1909. 149.

³⁵⁹ Kosáry D. – Németh G. B. 1985. 212.

³⁶⁰ Szabó Á. A. 2002. 482.

³⁶¹ Többek között Morelli készített metszeteket az *Oszták-Magyar Monarchia Írásban és Képen* című grandiózus mű számára (1887–1901, 21 kötet). Számos külföldi kiállításon díjazták alkotásait, 1873-ban az országos rajztanárképzőben fametsző-szakosztályt állított föl.

³⁶² Bodrogi L. [Bajza Jenő?] 1860.

gyűjteményben³⁶³ a túlnyomó többségben korábbi dolgozású külföldi, francia illusztrációk mellé bekerült két nagyon elütő stílusú, magyar viseletes figurákat ábrázoló kép is, mindkettő Huszka szignójával.³⁶⁴

A folklorisztika által számontartott 19. századi mesekiadvány esetében illusztrációval a későbbiekben nem találkozunk, a továbbiakban sem Merényi László,³⁶⁵ sem Arany László,³⁶⁶ sem Kriza János³⁶⁷ vagy Pap Gyula³⁶⁸ népköltési kiadványai nem tartalmaznak képanyagot. Felmerül a kérdés, hogy miért nem, illetve, megfordítva is, miért volt illusztrált az első magyar mesegyűjtemény (Gaal) és az első magyarul gyűjteményes kötetben megjelent mesegyűjtemény (Erdélyi) ha a későbbi gyakorlat ezt nem igazolta. Miért éppen a két, fentebb bemutatott kanonikus folklorisztikai mesekiadvány, azaz Gaal György és Erdélyi János kötetében szerepelnek illusztrációk? Úgy tűnik, hogy a külföldnek szánt német nyelvű első magyar mesepublikáció neves bécsi művészekkel készített rézmetszete egyfajta külső reprezentációt szolgált, míg Erdélyi első magyarul megjelent műfaji antológiája az éppen csak éledő hazai fametszés legtöbbször foglalkoztatott művészeinek két tucat illusztrációjával a nemzeti identitáskeresés gondolatkörébe illeszkedve a kiadvány esztétikai színvonalát is emelendő belső reprezentációt tarthatta fő szempontnak. Ezen kívül természetesen a piac igényeire érzékenyen reagáló kiadók jól felfogott érdekében igyekeztek minél több ábrával emelni kiadványaik eladhatóságát és egyben presztízsét is.

IV. 4. A Vigadó mesei tematikájú falképei

A ponyva- és könyvillusztrációk mellett a 19. századi hazai falfestészetben is jelen volt a mesei tematika. Ezt az alábbiakban a pesti Vigadó példáján szeretném bemutatni. A középületek belső díszítése nemcsak a világi tematikájú freskófestészet kibontakozását hozta magával, de lehetőséget teremtett arra is, hogy a nemzeti romantika ideológiája minél szélesebb körben váljon ismertté. Az első jelentősebb közpénzből finanszírozott épületdekoráció a Feszl Frigyes által tervezett és 1865-re befejezett Vigadót díszítette.³⁶⁹ A régi, klasszicista stílusú pesti vigadó újjáépítését 1859-ben, tíz évvel Hentzi ágyúinak pusztítása után határozta el a város tanácsa. 1861-ben a városi képviselők közül és neves művészekből alakult építkezési bizottság az épület díszítéséről döntött, melynek eredményeként határozat született arról, hogy az épület falfestményekkel legyen díszítve.³⁷⁰ 1863. június 29-én a bizottság már azzal a kéréssel fordult a Helytartótanácsához, hogy Karl Rahl³⁷¹ két legjelesebb magyar tanítványának, Than Mórnak és Lotz Károlynak a tervei

³⁶³ Lafontaine: *100 mese képekkel francia után*. Második, teljes kiadás. Pest 1865. Huszka metszetei: A gazda szeme 57. A fősvény és komája 67.

³⁶⁴ Huszka Lajos által írott leveleket őriz az OSzK Kt.: H. L. Mogyoróssy Jánoshoz, 1861. szeptember 5. és H. L. Nagy Ivánhoz 1864. február 12. Ezek tanulsága szerint a hatvanas években címermetszéssel is foglalkozott Huszka.

³⁶⁵ Merényi L. 1861, 1862; 1863–1864.

³⁶⁶ Arany L. 1862.

³⁶⁷ Kriza J. 1863.

³⁶⁸ Pap Gy. 1865.

³⁶⁹ Révész E. 2005. 67.

³⁷⁰ Henszlmann I. 1990.241.

³⁷¹ Rahl szerepére utal Wilhelm G. 1953.16. Ennek a Karl Rahlnek (1812–1865) az apja egyébként a Gaal-kötet rézmetszőjeként emlegetett azonos nevű művész (1779–1843) Rahl közelebbi szerepéről tanúskodik a következő rövidhir: *Fővárosi Lapok*. 1864. október 5. 1. évf. 227. sz. 943. *Fővárosi Hírek* „Lotzról említettük, hogy az államminisztérium őt egy nagy kép készítésével bízta meg, mely a redout lépcsőcsarnokát díszítené. E hírből némi igazítást kell tennünk. Nevezetesen e megbízás így áll: Rahl, a nagy festész, látván Than Mór és Lotz

szerint engedélyezze a palota belső díszítését. Az a tény, hogy Than és Lotz kapta meg a nagyszabású munkát nem kis mértékben bécsi mesterük határozott hangú ajánlólevelének volt köszönhető.

A Vigadóban valamennyi festmény a lépcsőház és a csemegetár falára készült. A lépcsőházban lévő freskók munkálatai 1864-ben kezdődtek³⁷² a kartonok és vázlatok készítésével és elbírálásával, a tényleges freskók csak 1866-ra készültek el. A képek nagyszabású művészeti program alapján születtek meg, s egyúttal a világi tematikájú magyar falfestészetet innen szokták datálni.³⁷³

A főtémát Árgirus királyfi és Tündér Ilona történetének ikonikus elbeszélése adta. Ez a témaválasztás, illetve a mögüle előbukkanó, a festményciklusra vonatkozó kommentárok és leírások izgalmas szöveg-hálózata felhívja a figyelmet arra, hogy a népköltészeti/közköltészeti hagyománynak nemcsak a nemzeti irodalomba,³⁷⁴ hanem a hazai képzőművészetbe való beemelésére is határozott kísérletek történtek.

A Tündér Ilona-ciklus legtöbb darabja (a főkép kivételével) elpusztult a második világháború során, amit ma ismerhetünk a hajdan aranyhátérre festett tizenkét darabos Lotz-sorozatból, azok a vázlatok és Morelli Gusztáv eredeti képekről készített fametszetei.³⁷⁵ A ciklus záróképe a Than Mór festette, keleti főfalon megjelenő monumentális kompozíció, mely *A királyfi megérkezése Tündérországba* illetve *Tündér Ilona újratalálkozása szerelmével* címeken ismeretes

A vigadóbeli freskófestmények megtervezése nem volt egyszerű feladat. Adódott ez egyrészt abból a tényből, hogy a szabadságharc alatt megsemmisült és újjáépítendő Redout terveit felfokozott ideológiai várakozás kísérte,³⁷⁶ másrészt (a mesei tematika szempontjából legalább annyira fontos körülmény) a nálunk ismeretlen világi témájú falképfestészet programja is kidolgozásra várt. A Vigadó táncos események, bálók és különböző ünnepélyek befogadására alkalmas intézményt nem lehetett a magyar történelem tragikus/heroiikus epizódjaival díszíteni, ez pedig tovább bonyolította a témaválasztást. A csemegetárba Wagner Sándor *Attila lakomája* és Than Mór *Mátyás legyőzi Holubár cseh vitét* című képe került, míg a dízlépcsőház falait Tündér Ilona történetével dekorálták. Az élénk sajtóvisszhangot kiváltó témaválasztás alapvetően elnyerte a nagyközönség tetszését.

A Redout freskóit folklorisztikai nézőpontból szemügyre véve, közülük kiragadva a Tündér Ilona történetét feldolgozó összesen tizenhárom elemből álló képsorozatot, felmerül a kérdés: a magyar mesei hagyománykincsből kinek a sugallatára, valamint – a hazai falképfestészet későbbi alkotásainak kontextusában – miért éppen ezt az egy történetet tartották a művészek megfestésre méltónak, hiszen ekkorra már a klasszikus népmese-gyűjtők Gaal Györgytől Kriza Jánosig a köz használatára bocsátották kiadott gyűjteményeiket, bennük sok száz szebbnél szebb megfesthető történettel.

Az Árgirus mese/széphistória kérdésével könyvtárnyi terjedelmű szakirodalom foglalkozik, ennek áttekintését nem tartjuk feladatunknak, különösen azért nem, mert az „őstörténet,” az Árgirus-szövegek archetípusa az ennek felkutatását célzó rendkívüli erőfeszítések ellenére sem került elő mindezidáig.³⁷⁷ A mese Gergei Albert 16. századi népszerű, feltehetőleg olasz

---

Károlyi genialis vázlatait a »Tündér Ilona« regéjéből, úgy találta, hogy valódi kár lenne a művészetre nézve, ha e vázlatok elvesznének. Kieszközte tehát, hogy azok nagy részét Lotz Károly legalább *cartonokban* kivenhesse. Ebből áll az államminiszeri megbízás. Hogy aztán e cartonokról a redout lépcsőcsarnokára festessenek (mi a végcél) ez egyenesen Pest városa megrendelésétől függ.”

³⁷² 1864. október 15-én kötötték meg a szerződést a művészekkel.

³⁷³ Czagyány I. 1970. 220.

³⁷⁴ A népköltészet nemzeti irodalomba való integrálásának két módjáról lásd S. Varga P. 2005. 261. A közköltészetről Küllös I. 2004.

³⁷⁵ A Morelli készített metszetek reprodukciói láthatóak: Riedl F. 1899.

³⁷⁶ Szvoboda D. G. 2005. 235.

³⁷⁷ Nagy P. 1984.17.

krónika(k)ból fordított³⁷⁸ széphistóriája sok kiadást ért meg, mellettük számos ponyvaváltozata is ismert, melyek hatására a történet az egész magyar nyelvterületen elterjedt.³⁷⁹ A 20. századi filológiai és szövegértelmező fejtegetések helyett talán érdekesebb is a korabeli, 19. századi szövegértelmezést megvizsgálni, hiszen a narratíva(ák) festészeti koncepcióként való adaptációját a történet korabeli recepciója nyilvánvalóan befolyásolta. Az ismert és a népköltészetbe is átkerült ponyvaolvasmány közvetítette kollektív tudás mellett egy másik típusú közvetítő közeg volt a népszínmű, melynek révén különösen Vörösmarty *Csongor és Tündéje*³⁸⁰ óta (1831) a vizsgált történet az irodalmi kánonnak is a részévé vált. Érdekes lehet eltöprengeni afölött, hogy vajon melyik szöveghagyomány (közköltészeti, vagy inkább az abból táplálkozó irodalmi) recepciója eredményezte e történet kiválasztását a kimondottan magyaros jelleget hangsúlyozni kívánó Vigadó-falkép tárgyául.

A Tündér Ilona szöveganyagának befogadástörténete jellemzésére három érdekes szemelvényt hozunk. Ezek tanulsága szerint 1. a narratíva széles körben ismert volt, a 19. század első harmadában 2. a század közepére, elsősorban Toldy Ferenc révén már az irodalmi köztudatnak is részét képezte 3. a korabeli szövegenezis kettéválasztotta a narratíva eredeti magyar és asszimilálódott idegen elemeit, ezzel mintegy beemelve a magyar mitológiába a Tündér Ilona és Árgirus királyfi történetét.

Az 1829-es *Muzáronban* gróf Mailáth János nevével megjelent négy prózai szöveg egyike volt a *Tündér Ilona*³⁸¹ címet viselő mese. Mailáth saját megjelölése szerint a szöveg nem sajátja, hanem híres mesélőktől származik.³⁸² A Tündér Ilona recepciótörténete szempontjából kiemelendő a mesékre, az 1833-as bírálatgyűjtemény egyik, Mailáth *Tündér Ilona* című meséjére reflektáló bírálat. Kazinczy Ferenc tolmácsolásában ez így hangzik:

„Némellyek nem értik, oktató munka akar e’ lenni Muzáron vagy mulattató; ’s ha oktató, mit keres itt Tündér Ilona, melyet a’ mint ezek hiszik, még a’ pórnép’ kezéből is ki kellene kapni, mint ostobaságot és superstitiót terjesztő mázólást [...] egyik megyénkből, melly azzal dicsekedhetik, hogy Muzáront igen számos példányban hozatá meg, már megérkezék a’ fulminatio, hogy ők többé Muzáronnak következő köteteit hordatni nem fogják, mert nekik Tündér Ilona és az a’ Nincs legkisebb tisztelettel szűléji iránt nem kell.”³⁸³

Nem hagyható figyelmen kívül, hogy a Muzáron-vitában az esztétikai/kritikai folyóirattal szembeni elvárások tükrében fogalmazódik meg a negatív, elutasító álláspont a népmesékkel kapcsolatban, azaz a szövegeket nem kontextustól függetlenül bírálják. Az Árgirus-történetet az irodalmi köztudatba Toldy Ferenc emelte be mint a régi magyar regeköltészet egy szép darabját. *A magyar nemzeti irodalom történet* című munkájában (1864–65) a történetet a hazai tárgyú széphistóriáink közé sorolva ekként kommentálta:

³⁷⁸ Kardos T. 1967.

³⁷⁹ Nagy I. 1977. 137–138.

³⁸⁰ A természetfölötti és a mindennapi élet trivialitása vegyítésének eredménye a bécsi gyökerű, hazánkban is népszerű tündérbobozat. Pukánszky K. J. 1930. 6.; Solt S. A. 1933. (Vö. Munkácsy János: *Tündér Ilona* 1838. Tünneményes vigjáték, Nagy Ignác: *Árgirus királyfi*, tünneményes életkép négy rámban, előrajzzal és utóábrázolattal. Buda, 1840. /cenzúrai példány: OSzK Quart. Hung. 1193, 1939/ Szigligeti Ede: *Argyl és Tündér Ilona*. 1853.)

³⁸¹ MNK 552** (*Égitesőgorok*) + AaTh 300A* (*Az arbronsba zárt szörnnyeteg*) + AaTh 556F* (*A boszorkány lovainak őrzése*) + MNK 300A** (*A szörnnyeteg saját lova pusztítja el*). MNK 2. 325. *Muzáron* III. kötet, XVII. Rész, I. sz. 171–183. A szöveg németül, *Zauberhelene* címmel, 1825-ben jelent meg először. Mailáth J. 1825. 257–275. A *Muzáronban* megjelent mesék recepciótörténetéről és a négy évvel később közreadott bírálatgyűjteményről lásd Gulyás J. 2006.

³⁸² Mailáth J. 1825. 278.

³⁸³ *Muzáron* V. kötet, II. rész, 32–33. (Kazinczy Ferenc itt csak közvetíti a meg nem nevezett, hozzá beérkezett véleményeket, azokkal nem ért egyet.) Idézi Gulyás J. 2006a 529.

„História egy Árgirus nevű királyfiról és egy tündér szütleányról Görgei Alberttől, mely úgy látszik, erdélyi népmondán alapszik, s mind leleménye, mind költői előadásánál fogva egészen maig kedves olvasmánya maradt a magyar népnek.”³⁸⁴

Ipolyi Arnold saját, mitológiája számára gyűjtött népmesefeljegyzései között az irodalmi eredetű Tündér Ilona és Árgirus királyfi folklorizálódott történetének két variánsa is szerepel.³⁸⁵ A „nevezetes tündéries népköltemény” Ipolyi szerint külön figyelmet igényel, *Mythologiájában* mintegy nyolevan sort szentelt a kérdés boncolgatásának. Konklúziója szerint bár kétségtelenül idegen eredetű az Árgirus „monda,” az már korán, a 16. század elején eljutott hozzánk, és a történet hasonlatosságánál fogva a régebbi, eredeti hazai, csak szájhagyományban meglévő különféle „tündér Ilonáról monda” szövegekkel összeolvadva élt tovább a néphagyományban.

„[...] Annyi kétségtelen, hogy bár mennyire fentarták [!] azok [„árgirusi verses mondák”] saját kirívó idegen³⁸⁶ és miénktől eltérő alakjukat, még is nem nélkülöztek, akár a felvételtben, akár meghonosulásokban némi assimilatioi elemet, mint itt, hogy csak ez egyről szóljunk, a tárgyalt árgilusi mondánál jelentkezik. Míg ugyan is benne a legidegenebb görög Akleton, Medena, Argirus nevek előjönnek, híven fentartva ama népkönyvi példányokban, melyek egyenest Gergei és Piskolti olasz fordításaiból származnak, és bár ezekben sehol sem kerül elő a Tündér Ilona neve, úgy az még is népünkél mindenütt a számos csak élőszóban fenlévő, s amazokkal egyező elbeszélésekben, csupán a »szép tündér Ilonáról monda« neve alatt ismeretes, a legkülönbemű variánsokb[an] (minőket magam is bírok gyűjteményemb[en].), melyekben nem említve, a többi idegen hangzású nevek, még az ismételtebb Árgilus is elmarad. Mi valószínűleg oda mutat, hogy régebbi eredeti tündér Ilonáról meséink, tökéletes hasonlatuk által amaz olasz árgilusihoz, véle assimilálódtak, s mint az a népkönyvekbe áthozott, népiessé lett, általa felfrissültek, emez pedig a nép ajkán idegen vonásait, neveit veszíté, és a honosabb tündér Ilonai név alatt lett ismeretes.”³⁸⁷

Ha a fenti három szemelvény együttes olvasata nem is képezheti le tökéletesen a korszak eme kitüntetett szövegtípusával (a Tündér Ilona és Árgirus királyfi történetének nép/közlőkészeti hagyományával összefüggésbe hozható heterogén szöveganyaggal) kapcsolatos befogadói attitűdöket, azt leszögezhetjük, hogy a 19. század irodalmi és irodalmon kívüli köztudatának is részét képezték a Tündér Ilona történetek,³⁸⁸ feltehetőleg ezért eshetett rá a választás a vigadóbeli freskótematika kiválasztásakor.

³⁸⁴ Toldy F. 1987. 67. (22§ Költészet-regeköltészet-klasszikai mondák c. fejezetben tárgyalva)

³⁸⁵ MNK 400B. Ipolyi A. 1914. 91–99. Ipolyi A. 2006. 92–98. *Tündér Ilona és Árgylus*. (Hont m.) Ipolyi kéziratos gyűjteményében 32. sz. és 100–104. Ipolyi A. 2006. 83–86. *Tündér Ilona és a királyúrfi*. Ipolyi kéziratos gyűjteményében 24. sz. (Csécsény, a helymegjelölés itt nem egyértelmű: Pozsony megyei Csécsénypatony vagy Zólyom megyei Csécsény). E szövegek eredeti Ipolyi-féle kéziratai elvesztek, Ipolyi kéziratos hagyatékában (EA 2958.) ezek a Kálmány Lajos készítette másolatokban olvashatóak. Ipolyi folklórgyűjtéséről: Kovács A. 1956. Az Árgirus-történet különböző kombinációjú népmesei feldolgozásait számos egyéb 19. századi gyűjtéssel demonstrálhatjuk. Vö. Dömötör Á. 1988. 186.

³⁸⁶ A művészettörténész Henszlmann Imre, aki nem mellékesen az első magyar népmeséről szóló terjedelmes elméleti tanulmány szerzője (Henszlmann I. 1847.), nem lelkesedett kimondottan a vigadóbeli Tündér Ilona tematikáért, jellemző módon nem a téma mesei volta zavarta, hanem éppen annak nemzetközisége, mint mondja: „a regének alapja általános, úgy annak egyes vonásai sem bírnak magyar jelleggel [...]” Ő tehát éppen azt kérte számon a tárgyválasztáson, ami miatt egy más értelmezési mezőben a választás éppen a Tündér Ilonára esett: a nemzeti tematikát. Henszlmann I. 1990. 252.

³⁸⁷ Ipolyi A. 1854. 61.

³⁸⁸ Hozzá kell tenni azonban, hogy ez a hagyomány sem tekinthető egységesnek. Ehhez lásd Tatár Péter *Argyil fejedelem fia és a szép tündér Ilona története* című ponyva kapcsán T. Szabó L. 2001.162–164.

Azt a kérdést, hogy kinek az ötlete volt a történet képi narrációja, könnyebben meg tudjuk válaszolni. Ipolyi Arnold az Országos Magyar Képzőművészeti Társulat elnöki megnyitó beszédében említi, hogy a Lotz és Than egykor felkereste őt, hogy a „magyar mithológiából” való tárgyakat ajánljon nekik megfestésre, melynek eredménye lett végül a Tündér Ilona ciklus.

„És bátran kimondhatjuk, van nekünk is nemzeti és népregénk, csak legyen képes ki felkarolja és dús, nemes és szép képköröket alakíthat belőle. Ime a példa rá. Alig hogy a magyar mithologia kísérlete világot látott, már is Than és Lotz Rahlnek iskolájából, ki hasonló tárgyakkal lelkesedve foglalkozott, felkerestek, hogy a magyar mithológiából mily festményeket alkossanak. Ennek szüleménye volt, közel három évtized előtt már, a Vigadó lépcsőházának Tündér Ilona regéjét előállító nagy carton cyclus egy részének freskója. És mennyi ilyen vagyon a még meg nem alapított magyar mithológiában is. Mily dús e mellett hős regénk és népmondánk. Csak akarni és tudni kell hozzá.”³⁸⁹

A szemelvény szerint tehát Ipolyi személyében kell látnunk a művészeti tematika eszmei szerzőjét.³⁹⁰ Az idézet alapján az is sejthető, hogy a festménysorozat eredetileg az elkészült tizenháromnál több kartonból állott. Than Mór, bár Ipolyit nem említi, önvallomása tovább finomítja a regei program szerzőivel kapcsolatos elképzelésünket, abban magának Lotznél és bécsi mesterüknél nagyobb szerepet vindikálva:

„Én a Tündér Ilona tárgyát választottam, Lotz barátom azonban Rahl véleményével együtt azon volt, hogy antik, mythologiai tárgyakat alkalmazzunk, elmondhatom tehát, hogy úgy a tárgy választásánál, mint a keresztülvitelénél egy kis érdemet tulajdonítok magamnak, minden szerénytelenség nélkül, mert ezen munkánál először sok ignoranciával kellett küzdenem, de főképp, mert igen fontos volt a következményekben.”³⁹¹

Az itt megjelölt *antik versus nemzeti mitológia* szembeállítás sarkalatos pontja volt mind az irodalmi, mind a művészetelméleti diskurzusoknak szinte az egész 19. században. A hazai képzőművészeti tematikát tekintve legélesebben az Operaház falfestményei ürügyén kibontakozó, a Tündér Ilona ciklus elkészülte után közel húsz évvel, Ipolyi Arnold és Keleti Gusztáv között zajló polémiában találkozunk vele. A pesti nagypolgárság önreprezentációját is kifejező Operaház minden egyes festménye antik mítoszokat jelenít meg. Ipolyi, a *Magyar mythologia*³⁹² szerzője ezt határozott hangon bírálta, egyenesen eszmeszegénységgel vádolta a művészeket, illetve a program kidolgozóit.

„[...] ezen antik mithologiai, olimposi elavult, százezerszer ismételt chablonszerű, nagyobbára a nagy közönség előtt részben ismeretes, részben pedig érthetetlen képsoroknak egyedüli és kizárólagos alkalmazását ily nagy és számos tereken és helyütt túlzásnak, felesleges ismétlésnek tartjuk, és hogy ezek helyett vagy csak ezek mellett helyesen és méltón lehetett volna igényelni, hogy a hazai műveltség- és mű-, dal-, zene- stb. történet és jelenetek vagy magyar regei körök alkalmaztassanak [...] vajon Olimp istenei kétes versenygésénél nem volna-e nekünk más érdekesebb hasonló regei, műveltség és műtörténeti derült tárgyunk, s vajjon nem eszme- és lélekszegénység-e e helyett századszor is csak a régi chablont elővennünk? És nincs-e hozzánk közelebb álló tárgy ez elavult világról, mely a mai élet erkölcsi, hazafiúi, eszményi nyelvén szólna hozzánk lelkesítve ez üres formai szépségek helyett [...] mily túltengés a tárgynak egyrészt ezen örökös utánzása, hogy mily eszmeszegénység ennek egyedüli kultiválása. És hogy azon túl nekünk is mily nemes hazai feladataink vannak és szép tárgyaink, melyek illusztrálásra várnak. Legelől is említők ezért nemzeti és népies regéinket, mondáinkat, mithológiánk szétszakadozott szálait, azután a

³⁸⁹ Ipolyi A. 1885. 22. (kiemelés – D. M.)

³⁹⁰ Lyka K. 1982.109.

³⁹¹ idézi Czagány I. 1970. 221.

³⁹² Ipolyi A. 1854.

magyar középkor műveltség-, művészet-, dal-, zene- stb. történeti emlékeit.”³⁹³

Ipolyi az antik mitológia helyett tehát egyértelműen a magyar mitológia „szétszakadozott szálait,” köztük „népies regéinket” javasolja művészi feldolgozásra. Azt, hogy a nemzeti művészeti iskola megteremtésének feltétele a népi regiszter nemzeti tematikába való beemelése, Ipolyi Arnold nem győzi kellőképpen hangsúlyozni:

„Vagy nem ajánlottunk éppen mi ama zsinóros és csatás tárgyak helyett nemzeti műveltség-történetünk, sőt mű, dal, zene, stb. életünk és történetünk nemesebb jeleneteit, nemzeti és népies regéink, mondáink és költői tárgyaink képkörét.”³⁹⁴

Ugyanitt fogalmazza meg azt a tételt Ipolyi, hogy a „nemzeti iskola” feltétele az eredetiség, a népies élet „magasabb” szellemi/történeti eseményeinek, eszményeinek előadása.

„...[művészetünk] magyar legyen kifejezésben s alakításban, hogy a nemzet típusának és jellegének, szellemének és gondolatának kinyomatával bírjon, s hazai életünknek népies nemcsak alacsony vagy éppen durva jeleneteiben, hanem magasabb szellemi, történeti, erkölcsi, vallási, legendái, eposi, regei, mondái, stb eseményei és eszményei felfogásában s előadásában adjon méltó alakot. Ez által emelkedtek fel régibb s újabb olasz és németalföldi, az ó s új német, spanyol és francia iskolák. E nélkül nincs eredetiség és nincs nemzeti iskola. Nekünk tehát első, hogy nemzeti művészetünk legyen, hogy magyar iskolánk fejlődjék; mely tétel nem mond ellent annak, hogy művészetünk azért az európai művészet magaslatának színvonalára emelkedjék. Sőt, inkább feltétele annak [...]”³⁹⁵

Keleti Gusztáv, az országos mintarajztanoda igazgatója ezzel szemben úgy véli, nem méltányos a meg nem alapozott magyar mitológiát a művészeknek számonkérni.

„[...] nem túlságos követelés-e művészeinktől azt kívánni, hogy ketten hárman ők maguk végezzék legyen ad hoc rögtönözve, az operafestmények alkalmából a magyar mitológiai rendszer megállapításának s gyümölcsözővé tételének nagy munkáját, mely a Magyar mythologia című könyv megjelenéséig senkinek, s azóta lefolyt 30 év alatt az összes hazai tudománynak és irodalomnak nem sikerült [...]”³⁹⁶

Keleti írása ráirányítja a figyelmet két eltérő nézőpont közös ütközési felületére is, nevezetesen egy adott mű ideológiai vagy művészeti elsődlegességének kérdésére.

„Eszmeszegénység vádjával illette Ipolyi Arnold a művészeket [...] Ezen a réven tehát művészeink ellen az eszmeszegénység vádját emelni nem volna méltányos, ha csak be nem valljuk, hogy a mű eszmei tartalmának nagyobb fontosságot tulajdonítunk, mint a népszerű vállalat művészeti sikerének.”³⁹⁷

Keleti szerint a magyar „nemzeti történelem és monda” eszmeköréből, a „magyar tündérmesék és a magyar regevilág kútjából” merítenének legszívesebben az Operaház festőművészei is, azonban az Ipolyi-féle *Magyar mythológiát* Csengery Antal bírálata után mintegy harminc évvel ő is csupán adathalmaznak³⁹⁸ tekinti, melynek érvényességét véleménye szerint a tudomány fóruma előtt kell megállapítani, mielőtt az a „közhatalmat, az iskola és a hazai művészet számára is gyümölcsözővé tétetik.” Keleti világosan különválasztja a nemzeti tematika művészeti és tudományos megközelítési módjait, utóbbi kidolgozatlansága miatt elutasítva az előbbi, szemben Ipolyival, aki egységesebben szemlélte a végcél (hazai

³⁹³ Ipolyi A. 1885. 21. (kiemelés – D. M.)

³⁹⁴ Ipolyi A. 1885.19. (kiemelés – D. M.)

³⁹⁵ Ipolyi A. 1885.18.

³⁹⁶ Keleti G. 1910a 363.

³⁹⁷ Keleti G. 1910a 364.

³⁹⁸ Ipolyi egyébként maga is „mythológiai adathalmaznak” nevezi könyvét. Ipolyi 1854. IX. („[...] figyelmeztetem az olvasót, hogy [...] ne várjon sokkal többet, egy összefüggőleg s lehetőség megalapítva szakonként összeállított magyar mythológiai adathalmaznál.” Kiemelés az eredetiben.)

műveltség) elérése érdekében a nemzeti művelődés különböző szegmenseit, azokat egymásból kölcsönösen építhetőnek fogva fel.

A fentiekből kiderült, hogy a Vigadó falain megvalósuló művészeti koncepció alapját a *Magyar mythologia* szerzője, a népmesegyűjtő Ipolyi Arnold fektette le, az ő művének közvetett és személyének közvetlen sugallatára kerültek a Vigadó falaira mesei jelenetek az 1860-as évek második felében. Ipolyi ötlete, hogy a nemzet kollektív emlékezetében meglévő népies elemek a hazai festészet tárgyául szolgálhatnak, csak nálunk volt újszerű. Így például a történeti romantika népszerűsítője, Schnorr von Carolsfeld³⁹⁹ tanítványa, a festő és freskófestő, metszet és könyvillusztráció-készítő Moritz von Schwind számára éppen a Grimm-mesékhez készített illusztrációk⁴⁰⁰ hozták meg az ismertséget és a népszerűséget. Schwind 1853 és 1855 között Wartburg várában készített freskói Ipolyinak annyira megtetszettek, hogy feltehetően ezek váltak a vigadóbeli mesei téma legfőbb mintájává.⁴⁰¹

A Tündér Ilona-ciklus kapcsán itt szeretnék visszautalni az 1822-es Gaal György-féle mesekiadvány egyetlen illusztrációjára. A vigadóbeli ciklus készítőinek (Lotz Károly és Than Mór) bécsi mestere az a Karl Rahl, akinek apja az említett, Gaal-illusztrátor rézmetsző Karl Heinrich Rahl volt, míg a Gaal-metszet másik készítőjének (Schnorr von Carolsfeld) tanítványa a Vigadó freskóihoz wartburgi mintát nyújtó Moritz von Schwind volt. Így a Bécs által közvetített német romantika közvetlen hatást gyakorolt az említett magyar meseillusztrációkra, s az Ipolyi Arnold programja alapján magyar mitológiává rendszerezett népmese-feldolgozás.⁴⁰² az Argirus és Tündér Ilona históriájának vizuális reprezentációja is a bécsi és német romantikus-biedermeier előképektől közvetlenül ihletettnek tekinthető.

A kor felfogása szerinti nemzeti tematikába illeszkedve a Tündér Ilona-ciklus, a népköltészetként fennmaradt saját közköltészeti hagyomány⁴⁰³ mint a nemzetté válás záloga jelent meg és Ipolyi koncepciója jelölte ki a helyét a 19. századi nemzeti törekvésekben.⁴⁰⁴ Annak ellenére, hogy a Vigadóbeli falfestmények magyar tematikája magyar tetszést váltott ki a kortársakból, a program megvalósítása mégsem folytatódott. Ennek legfőbb okát Keleti Gusztáv Ipolyi Arnolddal folytatott fentebb elemzett polémiaijából olvashatjuk ki: ezek szerint túl nagy feladat volt a magyar művészek számára a „meg nem teremtet” és egyébként is külföldi minta nélküli „magyar mitológia” vizuális narrációja.

A nemzeti irodalom megteremtésére irányuló törekvésekkel egy időben a hazai (képző)művészet fejlesztése is alapvető gondolat volt a 19. század első felétől fogva. Gyakran ugyanazok a személyek bábáskodtak a művészettörténet, a folklorisztika, a történetírás és az irodalom szaktudományos kérdésfelvetéseinek megszületésekor. Ennek az izgalmas korszaknak a nemzet megteremtése felé mutató sokféle, ám mégis egységben vizsgálандó törekvésehez egyetlen továbbgondolandó szempont a (nép)mese és illusztráció 19. századi összefüggéseinek vizsgálata.

³⁹⁹ Ludwig Schnorr von Carolsfeld, a Gaal-kötet címlapképének készítője (1788–1853)

⁴⁰⁰ A Hamupipőke meseciklus (1852–1854) négy méter hosszú képsora, A hét holló (1857). A Grimm-meséken kívül fejleceket készített az *Ezeregyéjszaka* meséihez is (1825). A bajor királyi rezidencia kis termét J. L. Tieck *Phantasia*-ának meséivel dekorálta: Piroska és a farkas, a Csizmas kandúr és a Hüvelyk Matyi mellett megfestette a Szép Melusínát is, ez utóbbi témához később is visszatért (1868–1869). Moritz von Schwindről lásd Vayerné Z. Á. 1984. és Speed L. 2008. 843–844.

⁴⁰¹ Gábor I. 1978. 23–24. (Bár hozzá kell tenni, hogy a Szent Erzsébet-ciklus sem népinek sem nemzetinek nem nevezhető). A hazai képzőművészet nemzeti jellegének népköltészeti alapjairól lásd Keserű K. 1988.

⁴⁰² Lásd Szabó J. 1972. a 12. számú képhez írott jegyzetét

⁴⁰³ S. Varga P. 2005. 393.

⁴⁰⁴ Vö. Hofer T. 1991.

Az eddigi fejezetek a mese 19. századi megjelenésének háromféle létmódja, az írásban rögzített népmeseszöveg, az orálisban funkcionáló népmese illetve a mesék képi ábrázolása, a meseillusztrációk és a népmesék vizuális reprezentációja témakörei mentén szerveződtek. E remélhetőleg nem túl erőltet rendszerezés után a továbbiakban a népmeseszövegek létrehozásában közreműködő egyes, a folklorisztikai kánonban betöltött pozíciójuk szerint másodrendű népköltési gyűjtőket (Csaplár Benedek, Kazinczy Gábor és Merényi László) szeretném alaposabban megvizsgálni. Azért esett a választásom épp e három gyűjtőre, mert az eddig feltárt adatok alapján a 19. század „ismeretlen” mesegyűjtői közül őket tartom a legjelentősebbeknek, nekik köszönhetjük számszerűen a legtöbb rögzített népmeseszöveget.

MESEGYŰJTŐK AZ 1850-ES ÉS AZ 1860-AS ÉVEKBEN

V. ADATOK CSAPLÁR BENEDEK FOLKLORISZTIKAI MUNKÁSSÁGÁHOZ

V.1. Ipolyi Arnold mesegyűjtéséről

A fejezetben Csaplár Benedek folklorisztikailag releváns munkásságához kívánok adalékokkal szolgálni, mivel azonban a folklorista Csaplár Ipolyi Arnold gyűjtőgárdájához csatlakozott a 19. század közepén, továbbá Sebestyén Gyula feltételezése szerint a teljes Ipolyi Arnold folklór-hagyaték Csaplár közvetítésével jutott el először Abafihoz majd az 1880-as években tőle Kálmány Lajoshoz,⁴⁰⁵ ezért indokoltnak tartom néhány mondat erejéig a folklór-kutató Ipolyi Arnoldra kitérni (noha úgy vélem, hogy Ipolyi gazdag életművéből kiragadva csupán a folklorisztikai munkásságot, ennek feldolgozása magában is önálló monográfiát igényelne.)⁴⁰⁶

Ipolyi értékrendje szerint a mese primátusa a mitológiai nyomok kutatásakor és az éppen formálódó nemzeti irodalom számára is vitathatatlan volt. Gyűjtésre ösztönző és a mesék tudományos vizsgálatának módszertanát vázoló írásai, két üdvözölt magyar mesekötet ismertetése kapcsán íródott⁴⁰⁷ Ipolyi *Magyar mythológiája* előszavában számol be saját gyűjtésének részleteiről: „Semmi sem állott előttem munkálatom kezdetétől fogva életemben, mint a tárgy ezen kútfoínak a nép körében keresése, összegyűjtése; egyrészt, hogy az eddigi szűk anyag bővítették, másrészt, hogy annak valódiulag léteztét, eredetiségét st[b]. saját teljes meggyőződésemmre megállapíthassam. [...] barát[ajim] segédelmével összehozni sikerült [!] nem csak meglepő, új s nyomos tartalmára nézve számos részleteiben, mint azt az olvasó észreveendi [!], de e mellett számra nézve is a rege, mese, szokások, babonás hiedelem st[b]. köréből *három száz számat fölül halad*, ide számítva természetesen a már ismeretesek gyakran igen becses variánsait, kiegészítőbb bővebb mellékvonásokat st[b].”⁴⁰⁸ Ipolyi idézett könyvében folklórgyűjteménye egyes darabjait sorszámmal látta el,

⁴⁰⁵ Ipolyi A. 1914. XVII. (Ebben Sebestyén Gyula: Ipolyi népmesegyűjteményéről V–XXII.) Sebestyén forrása vélhetőleg: Abafi L. 1877. 80. (Kálmány több alkalommal rendezte sajtó alá Ipolyi folklórgyűjtését, míg végül 1914-ben megjelent.

⁴⁰⁶ Egy ilyen feladat elvégzéséhez a már meglévő és jól használható Ipolyi-szakirodalom (Életrajzát lásd Hoppál M. 1980. és Hoppál M. 1987. Újabb ismeretlen adatokat hozott Hála J. 1995. Verebelyi K. 1999b Szulovszky J. 2002. Benedek K. 2007.) és forrásközlések (Hoppál Mihálytól: Ipolyi A. 1987. illetve Benedek Katalin és Forrai Ibolya jóvoltából Ipolyi A. 2006.) mellé a kincseket rejtő Ipolyi-levelézés áttekintése lenne szükséges.

⁴⁰⁷ Erdélyi János: Magyar népmesék. Ismertet: Ipolyi A. 1855b és A magyar népmesetűs s különösen Gaal György mesegyűjteménye. Ipolyi A. 1858.

⁴⁰⁸ Ipolyi A. 1854. XXVII. [Kiemelés – D. M.]

könyvében 320. számú gyűjteménydarabra is hivatkozik.⁴⁰⁹ Mesegyűjteményének 1850-ig összeállt nagyságára vonatkozó adatot találunk még levelezésében, tanítványának írja, hogy „[...] *majdnem 100 tül levő magyar mesék* összeszerzése után [...]” van.⁴¹⁰

Kovács Ágnes becslése szerint a gyűjtemény eredeti formájában mintegy 1100 szöveget tartalmazhatott.⁴¹¹ Benedek Katalin szerint a hajdani teljesebb korpuszból jelenleg a Néprajzi Múzeum Ethnológiai Adattárában 655 darab szöveg van meg.⁴¹² (Ennek kicsivel kevesebb mint a fele, körülbelül háromszáz szöveg népmese.⁴¹³)

Korábban már említettük, hogy Ipolyi már 1854-ben beszámolt abbéli tervéről, hogy prózai népköltési gyűjteményét a későbbiekben szándékában áll külön kötetben, *magyar rege-és mese-könyvi gyűjtemény*ként megjelentetni,⁴¹⁴ 1856-ban pedig egy levelében barátja és buzgó gyűjtőtársa, a honti Pajor István segítségét kéri a tervbe vett mesekönyv összeállításához (Erdélyi gyűjteményeit ugyanis nem találja megfelelőeknek). A munkamegosztás Ipolyi elképzelése szerint a következőképpen valósult volna meg: Pajor gyűjtötte és rendezte volna sajtó alá a szövegeket, Ipolyi pedig az összehasonlító jegyzeteket és a bevezetést írta volna meg a mesekötethez, továbbá ő vállalta fel azt is, hogy gondoskodik a kötet kiadásáról is. Figyelemre méltó, hogy levelében Ipolyi felajánlotta Pajornak, hogy amennyiben szükséges, adatközlőkhöz is elirányítja őt.⁴¹⁵

E vázlatos, Ipolyi folklórgyűjteményét és prózafolklór-kötet kiadási tervét érintő bevezető után térjünk át Ipolyi egyik fontos gyűjtőjének, Csaplár Benedek munkásságának ismertetésére.

Csaplár Benedek Gáspár (1821–1906) piarista szerzetes, tanító, történész, irodalmár volt, folklórisztikai munkásságát jellemzően Ipolyi Arnoldhoz, mint a *Magyar mythologia* egy gyűjtőjéhez kapcsolja a néprajzi szakirodalom. Csaplár Benedek az 1850-es évek legelejétől

⁴⁰⁹ Ipolyi A. 1854. 539.

⁴¹⁰ Ipolyi Mednyászy Déneshez OSzK 11. sz. 1850. jún. 10. Zohor

⁴¹¹ Kovács Á. 1989. 55.

⁴¹² Benedek K. 2006. 8. (Kézírtos mese-, hiedelem- és szokásgyűjtését lásd EA 2958.)

⁴¹³ A szerkesztői periodizáció szerint 1846-tól 1854-ig összeállt korpusz nagyjából nyolcvan mesét tartalmaz, míg az 1854 és 1858 közötti időből majdnem háromszor ennyi, nagyjából kettőszázharminc mesét ismerünk.

⁴¹⁴ „Mitem tennék itt ismét szívesben, mint ha a nyilvános hála szavai mellett, a néhány [!] ügybarát nevét teljesen adhatnám, kik a dolog méltányló felfogásánál fogva, ennek véghezvitelére segéd kezét nyújtának, s eléggé meg nem hálálható készséggel gyűjtésemet elősegíték. De nagybárára ebben még itt most engedelmező ki nem volt egyrészt eszközölhető, másrészt az elbeszélő szerény ismeretlen falusi lakosok, földmivesek, vénasszonyok, sőt gyermekek nevei felemleltével, kiktől ezek nagyobb részt vették, kellene eljárom, mi a mint itt egyrészt hasztalan, miután azáltal a kritika nyomukba jöni [!] nem fog, úgy helyén vélem majdan e kimutatást akkor, midőn ezen részletek egy *teljes magyar rege-és mese-könyvi gyűjtemény*be átmenendek, melynek egy jó része nálam ez ohajtás [!] sükerültére készen áll. Ipolyi A. 1854. XXVII–XXVIII. [Kiemelés – D. M.]

⁴¹⁵ „[...] *Irodalmi* tervem rád nézve nem más, mint felszólítani ismét esse monda, rege gyűjtésre; mily dicsőséget vállalnál ezzel, ha egy becsületes magyar mese könyvet képes volnál össze állítani. Pedig csak jó eret kell találni; valami vén banyát, dajkát, pásztor stb s hüven – de igen hüven az egyszer itt humorod kirekesztésével leírni. Az egyengetés, a tudományos egybe hasonlító apparátust a végén, az előszót s bevezetést azután megírnám bele én, s kiadásról gondoskodik. Az érdem e mellett tied maradna mint gyűjtő. Hidd meg a könyv kereset [?] lenne nem csak hon de künn is, hónnét minduntalan kérdezősködnék, nem jött e még ki valamely eredeti gyűjtemény – mert az eddigi Erdélyi félék nem felelnek meg egészen - amelyet fordíthatnánk. E czikk igen keresett most a külföldi irodalmakban, mert csak ebben vélik feltalálni az eredeti népiességet, míg a többi irodalom csak eltanult eszmékből etz áll, a mint hogy ugy is van. Ha tehát kedved, időd s alkalmad van rá, s kell bővebb tájékozás, írd meg szolgálók majd kutfökkel s utmutatással. [...] Ipolyi Arnold levele Pajor Istvánnak 1856. február 12. Zohor OSzK Kt. Fond IX/755. 1857-ben ismét szóba hozza Ipolyi a gyűjtés és kiadás tervét. Ipolyi levele Pajorhoz 1857. február 21. Zohor OSzK Kt. Fond IX. 755. A levelek egyes részleteit idézi Hála J. 1995. 213. [Kiemelés – D. M.]

Ipolyi folklórgyűjtő-mozgalmának lelkes és elkötelezett munkatársa volt.⁴¹⁶ Közvetlen gyűjtőtevékenységén kívül maga Ipolyi is kiemeli fő műve előszavában a gyakran Karcsai illetve Karcsay G. álnév alatt⁴¹⁷ publikáló Csaplár piarista tanítókból és diákokból álló kiterjedt hálózatot megmozgató gyűjtésszervező tevékenységét:

„[...] legyen minden tiltakozás dacára is kezesül egy két név megnevezve, mint *Pajor István*, kinek népdali becses gyűjteményéből a közönség a népdali gyűjtemény egy pár legbecsesb adalékait vette, *Fehér F. Nagy I. Varsányi P.* és különösen jeles e féle népiesei adalékairól (muzeumban) a közönség előtt máris dicséretesen ismert *Karcsay G.*, ki a mint gyűjteményem egyik legbecsesb részlete legtöbb adalékainak gyűjtője, s mások gyűjtése általi eszközlője volt, úgy e téren belátásáról ismeretes nevével kezeskedhetik, azok eredeti népies voltáról.”⁴¹⁸

V.2. Csaplár életrajzi adatai

Mivel a Csaplár-életműnek csak néhány folklorisztikai vonatkozása tekinthető feltártnak,⁴¹⁹ ezért indokoltnak tartom Csaplár biográfiai adatainak első ránézésre kevésbé izgalmas ismertetésével kezdeni e fejezetet annak érdekében, hogy későbbiekben az életrajzot összevetve más forrásokkal, pontosabban körvonalazódjon Csaplár folklorisztika számára releváns, azonban kevésbé reflektált munkássága.⁴²⁰

Csaplár Gáspár a csallóközi Dunaszerdahelyen (Pozsony m.) született 1821. január 3-án. Édesapja Csaplár Ignác, édesanyja Dobos Erzsébet. Az érsekújvári ferences gimnáziumban (1830–1831), ezt követően a pozsonyi (1831–1832) majd a nagyszombati bencés gimnáziumban tanult (1833–1834). 1836. szeptember 14-én lépett be Privigyén (Prievidza, Szlovákia) a piarista rendbe, a Benedek nevet mégis a Benedek-rend iránti hálából vette fel. 1837-től másodéves noviciusként a privigyei elemi iskola első, majd a következő két évben a második osztályban tanítja a tótyekeket akiktől ő maga szlovákul tanult.⁴²¹ 1839–1840-ben Podolinban (Podolinec, Szlovákia) tanított, a latin és a német nyelvek mellett franciául is megtanult. 1840–1841-ben Besztercén (Bistrița, Románia) folytatta a tanítást. 1841–1843 között Kolozsvárot klasszika filológiával foglalkozott, itt kezdett olaszul és angolul tanulni. 1843–1845-ben Nyitrán (Nitra, Szlovákia) teológiát tanult, mellette a magyar irodalom tanulmányozásához fogott, a Dugonics-társaságban működött, majd 1845–1846-ban Szentgyörgyön (Svätý Jur, Szlovákia) folytatta teológiai tanulmányait. 1846. augusztus 6-án szentelték pappá és Kolozsvárra rendelték, ahol 1848-ig tanított a piarista gimnáziumban. 1848-ban Budán, 1849-től Mosonmagyaróvárott tanított, itt súlyos betegsége miatt egy ideig felmentést kapott a tanítás alól. 1850–1851-ben ismét Szentgyörgyre került. 1851-ben és 1852-ben Léván (Levice, Szlovákia) magyar és görög nyelvet, valamint történelmet, 1852-től Nyitrán a piarista gimnáziumban görög, magyar és német nyelvet tanított. 1853-ban a szegedi

⁴¹⁶ Dokumentálható, hogy Csaplár 1851 június végén folklórgyűjtést küldött Ipolyinak. Ipolyi köszönőlevelét lásd Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1851. június 25. Zohor PMKL N. 186 Levelezésükben 1854-ig folyamatos és intenzív volt a folklórgyűjtésről és a gyűjtött adatok értelmezéséről szóló diskurzus.

⁴¹⁷ Csaplár Benedek álnévhasználatáról lásd Schram F. 1974. 194.

⁴¹⁸ Ipolyi A. 1854. XXVIII. (kiemelés az eredetiben) Ipolyi gyűjtőtársairól lásd Kovács Ágnes Ipolyi folklórgyűjteményéről írott alapvető tanulmányát (1956) 2006. 40–53.

⁴¹⁹ Schram F. 1974, Pogány P. 1977.

⁴²⁰ Csaplár életrajzi adatait az alábbi munkák alapján ismertetem: Szinnye J. 1893. II. 171–175. Nagy A. 1881. N. N. 1907. 20–27. Ortway T. 1908. Nyers L. 1942. Pogány P. 1977.

⁴²¹ Prónai A. 1907. 6. A „*Kegeletes életrajzok...*” ismeretlen szerzője szerint Csaplár már érsekújvári iskolás korában elsajátította a tót nyelvet. N. N. 1907. 20.

piarista gimnáziumba került, ahol tizennégy évig oktatta a fiatalokat. 1867-ben a tatari gimnázium igazgatója lett, majd 1870 novemberétől a piarista rend történetírójaként a fővárosban élt. 1874-ben és 1875-ben Vácot tanított. A Magyar Tudományos Akadémia 1886-ban választotta levelező tagjai sorába. 1906. augusztus 19-én nyolcvanöt éves korában egy anarchista támadásának következtében erőszakos halált halt.⁴²²

V. 3. A gyűjtésszervező Csaplár

Az Ipolyi Arnolddal folytatott Csaplár-levelezés egyik értékét az a tény adja, hogy Ipolyi gyűjtőtársaival való levelezése –Pajor István és Csaplár kivételével– egyáltalán nem maradt fenn. (Kovács Ágnes feltevése szerint ennek oka abban jelölhető meg, hogy Ipolyi politikai okokból megsemmisítette, azokat)⁴²³ ehhez hozzátehetjük azt is, hogy a földrajzilag közel lévő gyűjtők esetében levelek keletkezésével egyáltalán nem is kell számolnunk.) Ennek fényében rendkívüli jelentőségű, hogy a Csaplár-Ipolyi levélváltás mintegy kétszáz darabja fennmaradt, Csaplár 1851–1886 közötti időszakból való leveleit (hozzávetőlegesen egymáz darabot) az esztergomi Primási Levéltárban őrzik. Ipolyi Csaplárhoz címzett levelei a piarista levéltár rendezetlen Csaplár-hagyatékában találhatók.

Kovács Ágnes megítélése szerint Csaplár Ipolyi gyűjtőgardájának⁴²⁴ nem közönséges résztvevője, hanem „egyik leglelkesebb tagja, úgyszólván motorja” volt, aki Ipolyi Arnolddal való megismerkedését követően Nyitrán (1852–1853), majd Szegeden (1853–1867) gyűjtött és gyűjtetett tájszavakat, valamint néphit- és egyéb folklórszövegeket.⁴²⁵ A *Magyar mythologia* megjelenése (1854) után Ipolyinál összeállt kéziratos folklóryanag nagy része Kovács szerint Csaplár Benedek tanítványaitól, illetve a még szegedi piarista diákként Csaplár-növendék később egri kanonok Debreczeni Jánostól származik.⁴²⁶ Kovács Csaplár gyűjtőhálózatából tizenegy nevet azonosított, további egyet pedig feltételeSEN kapcsolt hozzá.⁴²⁷ Csaplár folklórgyűjtő tevékenységének eddigi legjobb (önálló tanulmányként az

⁴²² Csaplár halálát a nekrológok szerint a szociáldemokrata eszméktől megtévedt Jung József gázgyári munkás okozta. Vö. N. N.: Csaplár Benedek meghalt. *Budapesti Hírlap* 1906. 26. évf. 228. sz. 4–5; B. J. Csaplár Benedek. *Magyar Állam*, 1906. 47. évf. 189. sz. Ortway T. 1908. 295. (Csaplár Benedek Than Mór által készített portréja a budapesti központi piarista levéltár kutatószobájának falán látható.)

⁴²³ Kovács Á. 2006. 9.

⁴²⁴ Ipolyi gyűjtőinek első, a teljesség igényével összeállított listáját Kálmány Lajos készítette. Ipolyi A. 1914. VIII–IX.

⁴²⁵ Kovács Ágnes állítását megerősíthetjük azzal, hogy Ipolyi maga is tökéletesen tudatában volt azzal, hogy Csaplár milyen alapvetően fontos szerepet játszott folklórgyűjtésének létrejöttében. Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1854. április 18. Zohor „Érzem, hogy téged illetőleg is keveset mondtam kit bátrán már most ennyi segítség után munkám éltető lelkének nevezhettelek volna.” Ipolyi e levele keletkezésekor a *Magyar mythologia* kűtföket szemlélő bevezetése már ki volt nyomtatva, Csaplár kérte, hogy Deák Jánost említse meg Ipolyi gyűjtői között, amit Ipolyi már nem tudott kieszközölni, erre reagált Ipolyi. Terjedelmes levelezésükből egyébként is kiolvasható, hogy Ipolyi Csaplár gyűjtőmunkáját Ipolyi mennyire méltányolta.

⁴²⁶ Kovács Á. 1989. 52. Kovács Á. 2006. 40–41. Debreczeni János (1836–1921) Egerben papnövendékként szeminarista társaitól és tanítványaitól, majd később Tiszaörsön (Jász-Nagykun-Szolnok m.) kapláknént gyűjtött jelentős folklór-anyagot. Ipolyi folklórgyűjtéséhez is fontos forrás Csaplár Benedek és Debreczeni levelezése. PMKL N 186.

⁴²⁷ A nyitrai tanítványaiból megszervezett gyűjtők közül Tersztyánszky András, Büttner Geyza és feltehetőleg Varsányi Pál (Pongrácz) tartozik Csaplárhoz, a szegedi diákgyűjtők közül Wéber Károly, Strósz Ernő, Szuló Ernő, Szluha Ágoston, Vénh János, Kalmár Bertalan és Vilcsák Jakab, valamint a később Egerben önálló gyűjtést folytató Debreczeni János nevét azonosította Kovács Ágnes. Kis József meséjét Szegedről Csaplár küldte el Ipolyinak, azonban a szerző szerint ő inkább paptársa mint tanítványa lehetett Csaplárnak. Adatközlőként említi Kovács Buvay Béla bánati születésű mérnököt, Berzay Elek tanárt és Tegő Isaiás szegedi ferencrendi prédikátort. Kovács Á. 2006. 42–46.

egyetlen) összefoglalást Schram Ferenc adta 1974-ben.⁴²⁸ Schram Csaplár kéziratossá tételének ismeretében Kovács Ágnes névsorát kiegészítette illetve az alábbiak szerint pontosította.⁴²⁹

Ezek alapján Csaplár gyűjtőjének tekint Schram további tizenegy személyt:

A kecskeméti gimnáziumi tanár Deák János,⁴³⁰ Ehmann József, Divis István tanuló Nyitráról, Fehér Ferdinánd, Király Antal, Szabó Gergely, Váry Gellért, monogrammal és helymegjelöléssel utal három személyre (F. I. Szeged, Kecskemét, H. I. Keszthely, U. Gy. Csallóköz) továbbá név nélkül említ további egy Borsod megyei származású gyűjtőt.

Kovács Ágnes és Schram Ferenc kutatásaihoz csatlakozva néhány kiegészítő megjegyzést szeretnék tenni Csaplár gyűjtőhálózatára, illetve annak egyes tagjaira vonatkozóan Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez szóló levelei alapján. Bár fontosnak és a jövőben mindenképpen elvégzendő feladatnak tartom, ezúttal nincs mód arra, hogy megkíséréljük a hálózat aprólékos, az Ipolyi gyűjteményében meglévő folklórszövegek értékelését is alapvetően meghatározó teljes társadalomtörténeti leírását, csupán adalékokkal kívánok szolgálni egy majdani monografikus igényű dolgozathoz.

V. 4. Közlétezés Csaplár gyűjtőhálózatához Ipolyi Arnold levelei tükrében

Csaplár 1853 júliusában küldte el Ipolyinak egy hatodik osztályos nyitrai diákja, Tersztjanszky András hiedelemgyűjtését.⁴³¹ Ipolyi nagy örömmel fogadta a gyűjtést, annál is inkább mivel a diákgyűjtőt apai ágról való rokonaként azonosította.⁴³² A levélből kiderül, hogy a fiú honti, ipolykeszi származású, az 1850-es évek elején még Léván volt iskolás. Ipolyi személyesen ugyan nem ismerte a fiút (addigra Ipolyi már elkerült otthonról), bár annak apja és Ipolyi jó kapcsolatot ápoltak egymással.⁴³³ Ipolyi Csapláron keresztül buzdítja további gyűjtésre, elsősorban az addigi küldeményéből hiányzó mesék összegyűjtésére a fiút, Ipolyi levelében azt is megjelöli, hogy hol tartaná fontosnak, célravezetőnek a gyűjtést:

„Mondja tehát neki üdvözletem s buzdításom, s különösen hogy Ipolykesziben Balogon Inámba Nyéken Csalomján szedjen mesét.”⁴³⁴

⁴²⁸ Schram F. 1974

⁴²⁹ Itt szeretném megjegyezni, hogy Schram Bálint Sándor egy éppen Csaplár gyűjtőhálózatára vonatkozó állítást félreérthetően interpretálta, melyet a további tévedések elkerülése végett szeretnék korrigálni: „A múlt század derekán Dugonics példájára Csaplár Benedek a szegedi piarista gimnázium diákjaiból gyűjtőközösséget szervez. Ott van közöttük néprajztudományunk számos későbbi jelentős alakja, így Kálmány Lajos, Löw Imánuel, Kovács János; Pintér Sándor a palócságnak, Huszka József pedig a népművészetnek üttörő kutatója.” Schram F. 1974. 195. az idézet Bálint Sándor 1964.11. A félreértés abból adódott, hogy a néphagyománygyűjtésre érzékeny szegedi piarista szellemiség képviselőit szemlélve Bálint *árvitt* értelemben nevezte őket, a néprajztudomány számára valóban jeles személyeket Csaplár tanítványainak mely állítást Schram szó szerint értett.

⁴³⁰ Kovács Ágnes Deákot ugyan nem sorolja Csaplár gyűjtői közé, Schram azonban úgy idézi, mintha már Kovács is Csaplár gyűjtőjeként azonosította volna. A Csaplár-Ipolyi levelezés fényében valóban egyértelmű, hogy Deák János kecskeméti gimnáziumi tanár hiedelem, szokás és mese gyűjtése Csaplár közvetítésével jutott Ipolyihoz. Lásd pl. PMKL N 186 Ipolyi Csaplárhoz 1854. ápr. 18. Zohor. Ugyancsak már ismertként tünteti fel Schram Kalmár Bertalan adatközlőjét, Bakai/y Ferdinándot, noha Kovács őt sem rendelte egyértelműen Csaplárhoz. Schram F. 1974.195, 197.

⁴³¹ A szövegek megjelentek: Ipolyi A. 2006. 239–244. A kéziratossá tétel dátálta: 1853. július 7.

⁴³² „[...] az én igen kedves öcsém, mivel én a 3 fokon egy öregatyától származok [...]” PMKL N 186. Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1853. július 15. Zohor

⁴³³ „[...] testvérgyerek atyáink a legmeghittabb barátok, s én jóatya ölén mint gyermek töltém éveim.” PMKL N. 186. Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1853. július 15. Zohor

⁴³⁴ PMKL N. 186. Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1853. július 15. Zohor. Az említett szlovák települések mai elnevezései: Ipolykeszi (Kosihy nad Ipľom), Ipolybalog (Balog nad Ipľom), Inám (Dolinka), Ipolynyék (Vinica), Nagycsalomja (Veľká Čalomija). PMKL N. 186. A honti települések közül Iponynyékről volt már korábban

Kovács Ágnes *Furde F.* néven tartja számon Ipolyi egy debreceni gyűjtőjét, akit meséiből ítélve református lelkészként azonosít.⁴³⁵ Ipolyi 1854 tavaszán Csaplárnak szóló levelében egy bizonyos *Furdektől* való nyolc meséből és legalább egy regéből álló gyűjteményt köszön meg és értékeli. A gyűjtő kilétét (sőt, még pontos nevét is) egyelőre homály fedi, azonban bizonyos, hogy az ő gyűjtését is Csaplár közvetítette Ipolyi felé. A levél segítséget nyújt a mese- (és rege)gyűjtés datálásában, mivel a szövegekre Ipolyi 1854. április 18-án reflektál, valószínűleg azt az megelőző hetekben esetleg hónapokban kerülhettek a szövegek lejegyzésre.⁴³⁶

Ipolyi Csaplár említett küldeményében becsesként értékeli a babagurai tengerszemről szóló mondat⁴³⁷ ugyanakkor kétségét fejezi ki a gyűjtő személyét illetően, elsősorban az ugyanazon küldeményben lévő többi szövegtől eltérő írásképe miatt.⁴³⁸ Ipolyi e félreértés miatt érezte szükségét annak, hogy Csaplártól a folklórszövegek pontosabb, a szövegjegyzés kontextusára vonatkozó információk rögzítését nyomtatékosan (és a levél megfogalmazása szerint ismételtlen) kérje: „Jövore tehát ismét és ismét kérnélek az illetők által erre nézve feljegyeztetni nem csak elbeszélő, leíró nevét, de honnét vette, a helyet, tájékot, vagy kitől kapta, mert ez nagy fontossága a használatra nézve.”⁴³⁹

A korban a meseszöveg-gyűjtés és a közlés módszartana eltérő volt abban a tekintetben, hogy míg a típusvariánsok gyűjtését ösztönözték, a szövegkiadásokban az addig publikálatlan típusok élveztek prioritást.⁴⁴⁰ Ipolyi Arnold is kérte gyűjtőit, hogy a variánsok gyűjtésére külön ügyeljenek.⁴⁴¹

Ipolyi és Csaplár gyűjtésszervező-munkásságának még egy további aspektusát szeretném felvillantani: a gyűjtemény keletkezésében Csaplár diákjainak folklórgyűjtő szerepét. Nehéz nem észrevenni a 19. század folklórgyűjtés iránt elkötelezett tanárainak azon törekvését, hogy tanítványaikat is bevonják a gyűjtésbe, ezzel nem csak számban, de főleg területileg kiszélesítve a gyűjtemény kereteit.⁴⁴² Az ötvenes évek végétől adatolható Gyulai Pál és Szabó Sámuel tanítványai, valamint Török Károly és iskolatársai népköltési gyűjtései, valamennyien református iskolákban tanultak. Csaplár Benedek piarista tanítványai gyűjtéséről néhány évvel korábbi, 1853-tól vannak adataink.

(1847) Ipolyinak mesegyűjtése Pajor István jóvoltából Ipolyi A. 2006. 71–81. Tertszyánszky mesegyűjtéséről nincs információ.

⁴³⁵ Ipolyi A. 2006. 48. Prózafolklór-gyűjtése nyomtatásban: Ipolyi A. 2006. 485–501.

⁴³⁶ Ipolyi Arnold Csaplárhoz 1854. április 18. Zohor PMKL N 186.

⁴³⁷ Ipolyi A. 2006. 456–457.

⁴³⁸ „[...] erre a fő kívánandó csak az volna, hogy valjon e regék mind a leírótól közlő Furdektől jönek-e s árvai szláv eredetűek-e? mint én gondolom ámbár az megzavar hogy az általam Furdekének felismerni vélt kézírástól, mellyel a küldemény legnagyobb része írva van, azok eltérőbb vonásokat mutatnak.” Ipolyi Arnold Csaplárhoz 1854. április 18. Zohor PMKL N. 186. (Ipolyi nem említi, de nyilván észrevette azt is, hogy az árva megyei Babagura-hegységről szóló monda a többi, debreceni szöveg között idegennek hat.)

⁴³⁹ Ipolyi Arnold Csaplárhoz 1854. április 18. Zohor PMKL N 186.

⁴⁴⁰ A felhívásokban megfogalmazott és a kiadott kötetek szerkesztési elveire később még visszatérek. Erdélyi J. 1991. 220. vö. Erdélyi J. 1846. és Gyulai P. 1961. 617–619. vö. *MNGy I.*

⁴⁴¹ PMKL N. 186. Ipolyi Arnold Csaplárhoz 1852. december 18. Zohor „[A korábbi szövegkiadás– D. M.] nem ok rá hogy azt velem ne közölje csak egy eltérő vonás bennök végtelen értékkel bírhat, 's még inkább a szokásokban, azért legyen szíves mielőbb azt velem közölni, minek bajlódniék a leírással, írassa le számomra valamely deákjával.”

⁴⁴² Gyulai Pál a kolozsvári református gimnázium diákjait, Szabó Sámuel a marosvásárhelyi kollégium tanulóit vonta be az ötvenes évek végétől a gyűjtőmunkába. Ugyanebből az időből és ugyancsak református környezetben jelentős Török Károly és iskolatársai gyűjtése a hódmezővásárhelyi református kollégiumban (Gyulai diákgyűjtőiről és Török Károlyról lásd a IX. fejezetet, Szabó tanítványairól Olosz K. 2003, 2004.) A későbbi diákgyűjtőkről lásd Kósa L. 1981. 5–6.

Ipolyi (ismerve a mesegyűjtés nehézségeit) 1853-ban javasolta Csaplár Benedeknek, hogy *sarkányi ördögi meséket* tanítványaival gyűjtsenek:

„[...] ha én magyar fiúk professora volnék, egy napon istenemre mondom, elolvasnék nekik egy pár a mollyan a Népdalok 3 kötetében⁴⁴³ levő sarkányi ördögi mesét, aztán azt mondanám: hallottátok e fiúk!? tudtok ilyet? mindenkinek beszélt anyja és dajkája beszéllyetek most ördög sarkány boszorkány tündér lidérceszt, vagy hazamenve írjátok le, s a ki legjobbat, legszebbet leghosszabbat leghívebben emlékezőt tudja, az, az lesz – mi no – nem bánom ha az 1ső Eminens is! [...]”⁴⁴⁴

Annak ellenére, hogy a katolikus egyház vélhetőleg jobban ellenállt a nép folklórismeretét rögzítő kutatásoknak⁴⁴⁵ Csaplárnak piarista diákjai valóban nagy segítségére voltak a gyűjtésben, ahogy láttuk még a nyitrai időszaka alatt Tersztyánszky András és Büttner Geyza hatodikos tanulók, később szegedi diákjai között Debreczeni János, Wéber Károly, Strósz Ernő, Szuló Ernő, Szluha Ágoston,⁴⁴⁶ Vénh János és Kalmár Bertalan, Vilcesek Jakab negyedik–nyolcadik osztályos gimnazista folklórgyűjtők nevei maradtak fenn.⁴⁴⁷ A szegedi tanítványok közül többen Csaplár az akadémiahoz került három kötetes kéziratoss tájsgyűjtésének létrejöttében is segédkeztek.⁴⁴⁸

A gyűjtőhálózat tagjainak további kutatását egyelőre mellőzni vagyok kénytelen, azonban szeretném hangsúlyozni, hogy a Csaplár Benedek-irányította legalább két tucat gyűjtő a Bach-korszak egyik legjelentősebb gyűjtőhálózatát jelentette. További adatok várhatók az

⁴⁴³ *Népdalok és mondák*. Erdélyi J. 1846–1848.

⁴⁴⁴ Ipolyi Csaplárhoz 1853. március 23. Zohor PMKL N 186. Ipolyi korábban is tett Csaplárnak utalást arra, hogy diákjai tudnának segíteni neki a folklórszövegek leírásában. Ipolyi Csaplárhoz 1852. dec. 18. Zohor PMKL N 186. [...] minek bajlódnék a leírással, írassa le számomra valamely deákjával. [...]”

⁴⁴⁵ Ipolyi Csaplár feljebbvalójának (a nyitrai piarista iskola directora) a folklórgyűjtést elítélő álláspontjára utal: „Tudom hogy ha az ily eszevesztet[!] mythologus tervét directora megtudná anathemát mondana rá de a dolog talán a nélkül is okkal móddal megtörténhet.” PMKL N. 186. Ipolyi Arnold Csaplár Benedekhez 1853. március 23. Zohor. Ugyanakkor megjegyezném, hogy a kegyesrendiek az anyanyelvi oktatást részesítették előnyben a latin kultúrával szemben, talán ennek is köszönhető, hogy a rendtörténeti áttekintésekben a szegedi néphagyomány-gyűjtést már igen korán, Révai Miklóst és Dugonics Andrást megelőzően adatolják Hájos István Gáspár (1724-1785) gyűjtőtevékenységére utalva. Hájosról lásd Csaplár B. 1889. IV. kötet 283. Balanyi Gy. 1951. (Koltai A. 177.) illetve Balanyi egy nagyobb terjedelmű Hájosról készült, lappangó kéziratoss dolgozata felhasználásával: Bálint S. 1980. A piarista szellemiségről lásd Szőrényi L. 1999.

⁴⁴⁶ Tömörkény István egy Szluha személyéhez kapcsolódó érdekes történetet mond el az *Ilíász* folklorizálódásáról. Az országgyűlési képviselő és rendőrkapitány Szluha egyszer, amikor aratás idején Pestről hazament Szegedre, vacsora után a kazal tövében elmesélte az aratóknak az *Ilíász* történetét, majd két nap múlva visszahallotta meséket, melyben magyarok és törökök háborúztak, a hőse pedig Ág Illés volt. Tömörkény I. 1914.

⁴⁴⁷ Ipolyi A. 2006. 41–46. Kovács Ágnes feltételezi, hogy egy bizonyos Varsányi Pál nyitrai gyűjtő is Csaplár környezetéből való. Ezt Ipolyi levelezése alapján megerősíthetjük azzal a kiegészítéssel, hogy Ipolyi nem pÁlt, hanem Pongráczot említ 1853. április 24-én Zohoron keltezett levelében: ”Szinte így kérném mondaná meg h. t. i. szükségesnek véli legforróbb hálám azon Varsányi Pongrácz Úrnak (neve Pancratus Varsányi v. hogy Pongrácznak predicatora Varsány) ezen utolsó mese ismét kitűnően jeles, egészen hasonlít minap Pálffy hgnő által szerzett egy lengyel, Balinskitől nem rég kiadott népmese kvben olvastam, másból sehol párját nem tudom, pedig az illető tudom hogy e kvet soha sem látta. Buzdítsa hát öt továbbra is, mondja meg neki, hogy lekötöztettje vagyok ha miben szolgálatjára lehetek, de én úgy hiszem, hogy mindez rá nézve felesleges, miután nem képezem magamnak hogy értem v. ügyemért, de bizonyára csak önnek kedveskedve tette.” Az említett lengyel mesegyűjtemény: Baliński Gy. K. 1842. (A 19. század lengyel mesegyűjtéményeiről rövid áttekintést nyújt: Ortutay Gy. 1962. 186. Köhler–Zülch, I. 2008. 877.) Nem tudom, hogy Ipolyi Varsányi nyolc meséje közül (Ipolyi A. 2006. 205–217.) melyikre gondolt.

⁴⁴⁸ MTA Kt. Irod. 4-r. 369/ I–III. Csaplár Benedek tájsgyűjtése

egészen egyelőre feltáratlan Csaplár–Debreczeni, különösen pedig a hatalmas terjedelmű Csaplár–Ipolyi levelezés áttekintése után.⁴⁴⁹

V. 5. Csaplár Benedek és Kriza János

A folklorisztikai szakirodalom egységes annak megítélésében, hogy Csaplár néphagyomány iránti érdeklődése Ipolyi Arnoldtól ered,⁴⁵⁰ noha Csaplár Kriza Jánostól Arany Jánoson keresztül Gyulai Pálig számos, a korban ismert gyűjtőhálózatot működtető vagy abban érdekelt irodalmárral és nyelvészrel ápolta közelebbi kapcsolatot.⁴⁵¹ 1974-ben Schram Ferenc hívta fel a figyelmet Csaplár egy nekrológiára, mely felveti a lehetőségét annak, hogy Csaplár Ipolyival való megismerkedése előtt nyolc évvel, már 1843-ban foglalkozhatott folklórgyűjtéssel.

„[Csaplár] 1843-ban Kolozsvárott tartózkodott [...] Ugyancsak ekkor ismerkedett meg Kriza Jánossal, akinek segítségére volt a népköltészet összegyűjtésében és a népeleti hagyományok összegyűjtésében, aminek később a magyar mithologia összeállításánál nagy hasznát vette.”⁴⁵²

Az idézett nekrológot közzétevő, jellemzően az alsópapság szemléletét tükröző katolikus politikai lapban⁴⁵³ (*Magyar Állam*) megjelent nekrológ monogram mögé (B. J.) rejtőzött szerzője nem ismert,⁴⁵⁴ és mivel rajta kívül senki más tényszerűen nem hozta összefüggésbe Csaplár folklórgyűjtését Kriza Jánossal, az állítás igazságtartalma egyelőre kétséges. Azonban tény, hogy 1841-től 1843-ig Csaplár valóban Kolozsvárott tartózkodott,⁴⁵⁵ Kriza Jánossal személyes, baráti kapcsolatban állt,⁴⁵⁶ Csaplár angol nyelvtanulását Kriza ekkoriban nyelvkönyvek kölcsönzésével segítette.⁴⁵⁷ Ebben az időben Kriza már foglalkozott folklórgyűjtéssel, Kriza önéletrajzban leírja, hogy már 1842-ben előfizetési felhívást tett közzé a végül majd csak 1863-ban kiadott *Vadrózsák* című munkájára: „1842-ben adtam volt

⁴⁴⁹ Az Esztergomi Prímási Levéltár őrzi az Ipolyinak írott levelek nagy részét, köztük Csaplár száz levelét, míg e korpusz párja, az Ipolyitól való Csaplárnak szóló körülbelül kilencven darab levél a Piarista rend Központi Levéltárában található, az 1851 és 1875 közötti időszakból. (Különösen az 1851–1854 közötti időszak érdemel alaposabb vizsgálatot, valamivel a *Magyar mythologia* kéziratának lezárása – 1854. augusztus – utánig).

⁴⁵⁰ Kovács Á. (1956) 2006. 41. Schram F. 1974. 194. Pogány P. 1977. 462. Csaplárt 1850-ben a Pozsony megyei Szentgyörgyre rendelték, ekkor a közeli Zohoron volt plébános Ipolyi Arnold, akivel Csaplár 1851-ében ismerkedett meg. Nagy A. 1881.11.

⁴⁵¹ lásd pl. Nyers L. 1942.

⁴⁵² B. J.; Csaplár Benedek. *Magyar Állam* 1906. aug. 22. 47. 189. sz. Schram F. 1974. 194.

⁴⁵³ Buzinkay G. Kosáry D.-Németh G. B. 1985. II/2. 358–364.

⁴⁵⁴ A szerző annyit árul el magáról, hogy Pesten Csaplár Benedek ministránsa volt, ez az információ önmagában azonban se nem erősíti, se nem gyengíti fent idézett állítása hitelességét. (B. J.; Csaplár Benedek. *Magyar Állam* 1906. aug. 22. 47. 189. sz.)

⁴⁵⁵ Szinyei J. II. 1893. 171. Csaplár Benedek Gáspár „1841–43. Kolozsvárt a bölcsélet tanulása mellett a classica literatúrával foglalkozott és az olasz s angol nyelv tanulásához fogott.” Ortway T. 1908. 297.

⁴⁵⁶ A Magyar Tudományos Akadémián 1908. április 27-én elhangzott emlékezésében Ortway Tivadar Csaplár kolozsvári barátai között említi Kriza Jánost és Brassai Sámuel: „Ritkán fejlődik ki egyének közt oly tartós és meleg barátság, milyen volt közte és számos a közpályán, az irodalomban és a tudományban kimagasló jelesek közt. Már tanuló korában nyerte meg Vágács Cézárnak, a jeles lyrikusnak és Reguly Antalnak; Kolozsvárott való tartózkodása idején Kriza Jánosnak és Brassai Sámuelnek; Szentgyörgyön Ferenczy Jakabnak és a közeli Zohoron lakott Ipolyi Arnoldnak; Budán Czuczor Gergelynek és Keleti Károlynak; Szegeden Lubrich Ágostnak, Bakai Nándornak, Debreczeni Jánosnak a barátságát. Mindvégig hűen ápolta azt a barátságot is, mely közte és Pesty Frigyes között fejlődött [...] [Kiemelés D. M.] Ortway T. 1908. 306.

⁴⁵⁷ „Mint kolozsvári filozófus Kriza Jánossal ismerkedik meg, aki támogatja az angol nyelv megtanulásában [...]” Prónai A. 1907. 7.

ki Előfizetési Felhívást »Vadrózsza« című népköltészeti gyűjteményemre, mely mintegy 8 ívre volt szánva, de a politikai világ nagy zajában elveszett kedvünk kiadhatására [...]»⁴⁵⁸ Az életrajzi adatok egybevetésével nem lehet kizárni azt, hogy Csaplár Benedek kolozsvári tanulmányai alatt értesült Kriza folklórgyűjtéséről, közvetlen bizonyíték azonban nem áll rendelkezésünkre arra vonatkozólag, hogy tevékenyen közre is működött volna ebben Krizát segítő. Ugyanakkor figyelemre méltó gesztus, hogy Kriza a *Vadrózsák* 1863-as megjelenése után Csaplár Benedeknek is küldött egy példányt a kötetből.⁴⁵⁹ Erről Kriza János Csaplár 1863. február 14-én értesíti. Kriza fogalmazásából arra következtethetünk, hogy Kriza kötetküldő gesztusát nem egy hajdani gyűjtőjének szóló hálaérzet motiválta, sokkal inkább az a praktikus tény, hogy Csaplár még évekkel korábban (talán kolozsvári tartózkodása alatt) *előfizetett* a *Vadrózsákra*.⁴⁶⁰ Azonban kétségtelen, hogy Csaplár tudott Kriza vállalatáról, fontosnak tartotta azt, és ha szövegekkel feltehetőleg nem is, előfizetésével biztosan támogatta a *Vadrózsák* megjelenését.

A továbbiakban néhány adatot szeretnék bemutatni, amelyek arra utalnak, hogy Ipolyi Arnoldon és Kriza Jánoson kívül más folklórgyűjtővel, illetve folklórra érzékeny irodalmárral, jelesül Gyulai Pállal és Arany Jánossal is kapcsolatban állt Csaplár Benedek. Bizonyítható, hogy Csaplár folklórszövegeket küldött a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* szerkesztő Gyulai, valamint a Kisfaludy-társaságot igazgató Arany számára.

V. 6. Csaplár és az intézményes folklórgyűjtések (Akadémia, Kisfaludy-társaság)

Az Arany-Csaplár levelezésnek fennmaradt néhány darabja, Csaplárnak három Arany Jánoshoz, mint a Kisfaludy-társaság igazgatójához szóló, valamint Aranytól Csaplárhoz szóló ugyancsak három lapszerkesztőként hivatalos ügyeket tárgyaló (lapterjesztés, Csaplár álnévhasználat) levél az 1860-as évek első feléből.

1862. október 20-án kelt leveletük legkorábbi fennmaradt darabja melyben Csaplár a már említett tájszógyűjtését ajánlotta fel az akadémia számára.

„[...] Még egy kéréssel terhelném t. Kdet: Nem sokára egy csomó tájszó gyűjteményt⁴⁶¹ fogok a m. t. Akadémiahoz juttatni. Nem tudom, mennyiben veszi hasznát a t. akadémia; de

⁴⁵⁸ Kriza J. 1911. Kriza János önéletrajza. 369–377. (375.) Az önéletrajzt hivatkozva Faragó J. 1971. 76. Noha a felhívást nem sikerült megtalálni, az *Athenaeum* 1843-ban hírt ad a készülő gyűjteményről. „Erdély az irodalom körül 1842-ben: A nem soká sajtó alá menendők vagy kéz alatt levők közül említendők [...] Kriza székely népdalai és mondái a nép szájáról gyűjtve.” idézi Faragó J. 1971. 76.

⁴⁵⁹ Kriza János Gyulai Pálnak, Kolozsvár 1863. január 13. „Még mellékelek [a *Vadrózsák* egy tiszteletpéldányát. D. M.] a többihez Erdélyi János, Csaplár Benedek, Bocsor István pápai tanár barátim számokra is, valami uton legyen szíves kezükbe juttatni [...]” *GyPLev I.* 493. (669.) Két héttel későbbi levelében Kriza újabb utasításokat ad Gyulainak a nála lévő példányokat illetően: Kriza János Gyulai Pálnak, Kolozsvár 1863. január 24. „Ugy hiszem, a többeknek szánt példányok eddig kézbe jutottak–nem is tudtam egyhirtelenibe kiknek küldjek– az effélekben nagyon járatlan vagyok; de néhányat mulhatatlanul szükségesnek láttam. A Szegedre Csaplárnak, Pápara Bocsornak szánt példányokat kérem magánál tartani– ne nyugtalanodjék elküldésükkél, mert irtam az illetőknek, hogy keressék vagy kerestessék fel Önnél. *GyPLev I.* 496.

⁴⁶⁰ „Végre-valahára kivirulhatott az én régóta ápolat vagy tán elhanyagolt felejtve látszott Vadrózsám is mely iránt tisztelt Barátom mindenkor buzgó érdekléssel viseltett, legalább mint némi jelekből szerencsés voltam észrevehetni- de észre kellett vennem főleg előfizetési részvételéből oly korban, midőn ily nemű vállalatok iránt oly csekély részvét mutatkozott.” Kriza János Csaplár Benedekhez 1863. február 14. Kolozsvár. PMKL Csaplár Benedek hagyatéka N. 186.

⁴⁶¹ Csaplár Benedek közel hatszáz lapos, három kötetes tájszógyűjteményét az akadémian őrzik MTA Kt. Irod. 4-r. 369/ I–III. (Az első két kötet főként Csaplár tájszógyűjtését tartalmazza, a harmadik kolligátum-kötetben piarista papnövendékek, Csaplár szegedi tanítványai (Debreczeni János, Király Antal, Apostol Alajos, Lőrincz Károly, Wéber János) az 1860-as években keletkezett tájszó-feljegyzéseit, valamint egy szegedi gyermekjáték-leírást is találunk Szőnyi Károlytól (96–99.)

legalább szerteszórától s elhányástól megmentve kívánnám vissza azon esetben, ha ott szükség nincs reá. – Nem ok nélkül említem föl ezt, s kérem t. Kdet is ez ohajtásom érvényesítésére[!]”⁴⁶² Csaplár 1862 decemberben is megemlíti Aranynak a tájszógyűjteményt.⁴⁶³ 1864 januárjában kelt Csaplár harmadik ismert levele, melyben említi, hogy egyebek között szegedi gyermekjátékokat és betlehemes-szövegeket küld a Kisfaludy-társaság számára. A levél érdekességét az adja, hogy Csaplár megjelöli azokat a gyűjtőket, akiknek továbbítaná gyűjteméseit abban az esetben, ha a Kisfaludy-társaság nem tartá rájuk igényt. Így tovább rajzolható azon folklórgyűjtéssel foglalkozó kör, akikkel Csaplár kapcsolatban állt vagy állhatott a század derekán.

„A gyermekjátékokat a szegedtáji népszokások sat. gyűjteményéből kivonva a Kisfaludy társaság népdal [...] gyűjteménye számára küldöm vagy ha ott nem kell: Gáspár János nagy enyedi tanár urnak, ki ilyesek küldésére egykor felkért. IV. A Bethlehem járáások egy pár mutatványát, ha a Kisfaludy. társaságnál nem kellenek, t. Szilágyi István M[áramaros]. szigeti tanár Urnak kívánom átengedni, ki mint saját leveléből tudom, e tárggyal tüzetesen foglalkozik.”⁴⁶⁴

E néhány sorból kiviláglik, hogy a folklórananyagot is feldolgozó, olvasókönyveiről ismert Gáspár Jánossal szintén folklorisztikailag releváns, bár egyelőre pontosabban nem meghatározott kapcsolatban állt Csaplár,⁴⁶⁵ továbbá fontos utalást tett az 1845-től máramaroszigeti hittan-tanár Szilágyi István folklórérdeklődésnek/gyűjtésének eddig ismeretlen aspektusaira.⁴⁶⁶

Az Arany Jánosnak küldött gyűjtemény azonban feltehetőleg a Kisfaludy-társasághoz került, Gyulai Pál a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* szerkesztőjeként a társaság 1865. februári ülésén a beérkezett folklóradatokból szemezgetve többek között Csaplár Benedek küldeményéből is olvasott fel:

„Mutatványul fölolvastott Gyulai Pál egy mysteriumot Jézus születéséről (a második fennmaradt ilyenmű emléket), egy másik szintén mysteriumfélét a Sz. lélek eljövételéről, lakodalmi ételverseket Csaplár Benedek ur küldeményéből, s közmondásokat, szólásmódokat s egyéb apróságokat.”⁴⁶⁷

⁴⁶² MTAk Kt. 513/49 Szeged, 1862. október 20. Csaplár Aranyhoz.

⁴⁶³ „Szeretném azonban előbb a pár évtized óta gyűjtögetött tájszótári adathalmazt összerostálni; nehogy elkésem beküldésével a netán már kiadandó Ilik kötetből.” MTAk Kt. K 513/49. Szeged 1862. dec. 15. Csaplár Aranyhoz. (Feltehetőleg az akadémiai *Magyar Tájszótár* második kötetére gondolt Csaplár. Az első kötet: Vörösmarty M. 1838.)

⁴⁶⁴ Csaplár Benedek Arany Jánosnak, Szeged, 1864. január 7. OSZK Kt. egyes részleteit idézi Schram F. 1974. 205. Érdekes Csaplár a folklórszövegek trágárságaira utaló reflexiója „[...] az ide mellékelt közlemény az effélenek legalantibb nemű salakjából való, s mint ilyen néhány trágársággal szennyezett s bohoczkodásba csapongó productio a tárgyekezelőnek méltányos ítéletét kívánja, nehogy ebből egyéb valamire történjék következtetés. [...] Az ide mellékeltek a tanyai és alsóbb rétegi városi proletár nép közt lappangnak és ott is csak úgy improvizálva szövegetek közbe holmi piszkosságok, t. i. olly helyeken, hol a szereplők avval sikert (anyagi hasznot) aratni vélnek, a minthogy ezt célzásaik is mutatják. Az okos kezelő tudni fogja mindezt igazi okára vissza vinni. Részemről *objectiv hűséggel közlöm*, mint a hogy illyesminek közlését szükségesnek vélem.”

⁴⁶⁵ Gáspár Csaplárhoz intézett felkérése nem ismert. [Kiemelés D. M.]

⁴⁶⁶ Gáspárról Vita Zs. 1968. Kovács Á 1978b Aknay T. 2003. Szilágyviról lásd még Gulyás Judit dolgozatának *Arany János: Rőzsa és Ibolya* című fejezetét Gulyás J. 2009. Szilágyi betlehemesire vonatkozóan lásd: Szilágyi István levele Csaplárnak 1862. jan. 3. PMKL N 186. „Méltóztassék számomra t. b. néhány *karácsonyi* betlehemi játékot gyűjteni azon vidéken. Én most ezeknek feküdtem. [...]”

⁴⁶⁷ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1864. nov. 30. Ms 5767 56. lap. 1865. februárjában a társaság közülésén szintén beszámolnak a gyűjtemény eddig beérkezett darabjairól. *Kisfaludy-társaság Évlapjai. Új folyam II. kötet, 1863/4-1864/5.* Pest 1869. 33.

Csaplár Benedek folklórgyűjtése (ha Krizával nem is hozható közelebbi kapcsolatba), akkor sem köthető kizárólagosan Ipolyi Arnoldhoz, hiszen a Kisfaludy-társaság gyűjteményét is gazdagította.⁴⁶⁸

Pusztán feltételezéssel élhetünk akkor, amikor Csaplár és Gyulai Pál kapcsolatát szeretnénk datálni. Elképzelhető, hogy a Gyulaitól csak öt évvel idősebb Csaplár a negyvenes évek elején kolozsvári tanulmányai alatt ismerkedett meg az ekkor még a református kollégiumban tanuló Gyulaival. Személyes kapcsolatuk 1857-re már bizonyosan kialakult. A Gyulai bábáskodása mellett meginduló *Vasárnapi Ujság*ban ez évben adták hírül, hogy Karcsai G. (azaz Csaplár) és Söjtöry Zsigmond, valamint az újság szerkesztősege közösen tűzött ki pályázati felhívást, melynek tárgya „egy népünk életére s jellemére vonatkozó erkölcsi irányú *költői beszély* vagy *tanköltemény* [...]” megírása volt. A pályaművek bírálói között találjuk Czuczor Gergelyen⁴⁶⁹ kívül Csaplárt és Gyulai Pált is.⁴⁷⁰ A győztes pályaművet⁴⁷¹ és a dicséretben részesített három mű közül további kettőt Csaplár külön füzetben adott ki 1858-ban.⁴⁷² Ugyanakkor nagyon árulkodó, hogy a Kisfaludy-társaságnak szánt küldeményt Aranynak és nem a népköltési gyűjtemény szerkesztőjének, Gyulainak címezte Csaplár.

V. 7. Csaplár Benedek folklorisztikai vonatkozású elméleti írásai

A népköltészet és a néphagyomány gyűjtésének elméletére és módszerére vonatkozó több, terjedelmes, a folklorisztika által igen kevésbé reflektált cikkét Csaplár különböző álneveken az *Uj Magyar Muzeumban*, a Pesty Frigyes szerkesztette, a néphagyományok mellett határozottan elkölvezett temesvári *Delejtű* első évfolyamaiban, valamint a *Pesti Napló*ban jelentette meg.

Az *Uj Magyar Muzeum* első évfolyamaiban *Népismeí adalékok* címmel Csaplár szülőföldjének szokásait ismertetee.⁴⁷³ A cikkben utalások történnek a csallóközi prózafolklor Tündér Ilona-történeteire is. A következő itt megjelent, *Ismét a magyar helynevekről* című írásában a helynévgyűjtés fontosságát hangsúlyozza, különösen azokban az esetekben sürgeti a feladat elvégzését, ahol „[...] ősi történeteink s a felőlők a nép száján keringő hagyományok, regék vagy mondákkal kísérve mutatattak föl, a nemzeti költészetre is nem csekély befolyással bírván [...]”.⁴⁷⁴

⁴⁶⁸ Az 1872-ben megjelent az *MNGy I.* kötetében Csaplártól két csongrádi betlehemes is megjelent: *MNGy I.* 29-35 és 50-57. A kötet keletkezéséről részletesen a IX. fejezetben lesz szó.

⁴⁶⁹ Csaplár biográfusai rendre kiemelik, hogy Czuczorral Csaplár baráti kapcsolatot ápol, fogságában segítette. Ortvy T. 1907. 303. Szinyei J. II. 1893. 172.

⁴⁷⁰ A beérkezett pályaművekről szóló beszámoló: *Vasárnapi Ujság* 1857. december 20. IV. 51. sz. 566. („A pályaművek a megkért bírálóknak, Karcsai G., Czuczor G. és Gyulai Pál uraknak adtak át.”)

⁴⁷¹ A győztes mű: Marikovszky Gábor (Kecske-mét) Tékózló fiú. Dicséretben részesített művek: Kuliffay Ede (Bécs) Czifra Panni, Bonyhai Benjámín (Mezőberény, Békés m.) A ki mint vet, úgy arat. Torkos László (Sopron) Borura derű. *Vasárnapi Ujság* 1858. március 7. V. évf. 10. sz. 116.

⁴⁷² Karcsai G.: *Három levelű gyógyító fű népünk életbajainak három főokozója ellen, vagyis a munkásság, mértékletesség és vallásérkölcös házinevelés példái*. Három életképben előtűntetve, magyar népünk okulására szánva, Szent István első királyunk emlékére nyújtja három népbárát. Pest, 1858, Landerer és Heckenast

⁴⁷³ *Uj Magyar Muzeum* 1852. I. 2. kötet VIII. füzet 495–503. Népismeí adalékok Karcsaytól. Csallóközi, különösen Duna-Szerdahely-táji népszokások.

⁴⁷⁴ *Uj Magyar Muzeum* 1852. II. 2. kötet XIII. füzet 768–772. Ismét a magyar helynevekről Karcsaytól. Csaplár az előző cikkében is közölt helyneveket, de a lapban mások is (pl. Révész Imre) közöltek hasonló írásokat. Lásd pl. Sz. G. [Szontágh Gusztáv] cím nélküli közleményét, melyben Révész tájnyelv- és népdalgyűjtésre buzdító levelét ismerteti. 1850. I. 2. kötet III. füzet 168–171. (Az *UMM* évfolyamainak, kötetjeinek és számainak jelölése nem következetes, mindenhol az adott számon megjelent adatokat adtam meg.)

Mindjárt a *Delejtű* legelső évfolyamának (1858) második számában közölte Csaplár *Ború és derű* című írását. Pesty Frigyes szerkesztői lábjegyzete szerint e cikk a lap későbbi számaiban közzétenni szándékozott erdélyi szász népköltési gyűjtemények ismertetése elé írott bevezető, mely megmagyarázza, hogy a magyar mitológia felderítéséhez hogyan járul hozzá a népköltési gyűjtemények publikálása.⁴⁷⁵

E cikk, pontosabban a cikksorozat keletkezési körülményeire, továbbá Csaplár és a szerkesztő Pesty Frigyes kapcsolataira vonatkozóan számos értékes adatot tartalmaz az OSzK Kézirattárában őrzött harmincegy darabos levelezésük. E korpuszból kiemelve a *Delejtű*-ben publikált Csaplár-írásokra reflektáló leveleket megállapítható, hogy Csaplár 1857 decemberétől, tehát már az első szám megjelenését megelőzőleg támogatásáról biztosította a szerkesztőt.⁴⁷⁶ Csaplár 1858 júniusában megismétli fél évvel korábbi ígését, pontosan körvonalazza a Pestynek szánt írása karakterét:

„Egy kis prologusféle ez a figyelemnek mintegy kikéréseül vagy bevezetéseül azokra a miket nyomukban elmondani kívánok. Külön cikk gyanánt is állhat, majd a többi a mennyiben telik késedelem nélkül juttatom át.”

A levélben Csaplár hangsúlyozza (szinte mentegetőzve) hogy a magyar mitológia érdekében tartja fontosnak két német nyelvű gyűjtemény, Friedrich Müller és Joseph Haltrich erdélyi szász monda- és mesegyűjteményének ismertetését, jó alkalma nyílik ezzel a később közlendő, a magyar folklór gyűjtésére ösztönző írásait bevezetni.⁴⁷⁷

1859 tavaszán külön címmel jelent meg a *Ború és derű* folytatása, ezzel ismét a német gyűjteményeket bemutató, a következő számmal induló cikksorozathoz fűz Csaplár kommentárokat.⁴⁷⁸ A következő három szám a *néphagyományok gyűjtése ügyében* címmel hozza az említett Haltrich-mesegyűjtemény részletes ismertetését.⁴⁷⁹ Külön kiemelném a publikáció azon erényét, hogy közli Haltrich kötete előszavának magyar kommentált fordítását, mely tudomásom szerint azóta sem jelent meg sehol. A *Delejtű*-ben végül csak 1859 októberében jelent meg a másik erdélyi szász gyűjtő, Friedrich Müller 1857-ben publikált *Siebenbürgische Sagen* című munkájának ismertetése, három részben.⁴⁸⁰

Csaplár cikkében a szász honismereti és folklórgyűjtő kört a hazai kutatások számára példaértékűnek tartotta: „ugy vélem a szász lelkes gyűjtők példáját követve kellene területekhez aránylag néhány avatott lelkesebbeknek összetett tehetséggel munkához fogniok, a mennyiben körülmények engedik szervezett egyesületté alakulva mindennemű történelmi s nyelvahagyomány sat. anyagnak szelvében kutatása s összeállítása végett.”⁴⁸¹

⁴⁷⁵ A²+3c [Csaplár Benedek]: *Ború és derű. Delejtű*, 1858. I. 2. sz. 10–11. Az álnévre vonatkozóan lásd Csaplár levele Pesty Frigyeshez 1858. július 8. Szeged OSzK Kt. Levelestár

⁴⁷⁶ OSzK Kt. Levelestár 1857. december 8. Szeged, Csaplár Benedek Pesty Frigyeshez

⁴⁷⁷ Haltrich, J. 1856; Müller, F. 1857. A levél 1858. június 27-én kelt, Szegeden. OSzK Kt. Levelestár Csaplár Pestyhez [A Greguss Ágost és Hunfalvy János szerkesztette *Család Könyve Hasznos ismeretek mulató olvasmányok* II. évfolyamában 1856-ban két mese jelent meg Haltrich gyűjteményéből G. név alatt, nem tudom bizonyosan, de esetleg Csaplár is lehetett e mesék fordítója, ugyanakkor megjegyzném, hogy a lap munkatársai között Csaplár nem tartják számon. A *csudamadár* 1856. 323–326. A *czigány s a három ördög* 326–327.]

⁴⁷⁸ Karcsei G.: Egy kis előzmény *Delejtű*, 1859. március 1. 2. évf. 9. sz. 67–70.

⁴⁷⁹ Karcsei G.: A néphagyományok gyűjtése ügyében. *Delejtű*, 1859. március 8. 2. évf. 10. sz. 75–77.; március 15. 11. sz. 83–84.; március 22. 12. sz. 91–92.

⁴⁸⁰ A néphagyományok kincsei. *Delejtű*, 1859. október 25. 2. évf. 43. sz. 339–341; november 8. 45. sz. 357–358; november 15. 46. sz. 364–365. Itt jegyezném meg, hogy a könyvet Csaplár Ipolyi Arnoldtól kapta kölcsön, akinek a szerző (hálából mitológiai adataiért) ajándékolta el azt. PMKL N 186. Ipolyi Arnold Csaplárhoz 1857. nov. 14. Zohor vö. Prímási Levéltár M 396 Müller F. Ipolyihoz, idézi Prokopp Gy. 1973. 610.

⁴⁸¹ Karcsei G.: A néphagyományok gyűjtése ügyében (újabb szöveg). *Delejtű* 2. évf. 25. június 21. 198.

Időközben megjelent Csaplár legismertebb folklorisztikai tárgyu írása, 1858. decemberében *Buzgó ohajtás nemzeti hagyományaink, különösen a tájszógyűjtés ügyében* címmel a *Pesti Napló* hasábjain négy folytatásban, melyet 1858-ban Emich Gusztávnál külön is, egy 32 lapos füzet formájában szokásához híven álnév alatt jelentetett meg.⁴⁸²

A kiadvány terjedelmes gyűjtési felhívásként is értelmezhető *szokások, közmondások, népregek, mondák, mesék, népdalok* és ezek dallamainak valamint *tájszavak* gyűjtését tűzi ki célul, mindehhez referenciális alapként és iránymutatóként Ipolyi *Magyar mythologia* című munkáját jelölte meg.⁴⁸³ A néphagyomány iránti hazai érdektelenség (elsősorban a prózaepikát említi e helyütt) illusztrálásaként megemlíti, hogy Gaal György népmeséinek Toldy Ferenc és Kazinczy Gábor-féle eredetileg négy kötetre tervezett kiadását a kötetek „érdemen aluli kelendőssége” akasztotta meg.⁴⁸⁴

A *Buzgó ohajtás...* című röpirata nem maradt visszhang nélkül. 1859 márciusában a *Vasárnapi Ujság* Tárház rovata számol be a kiadvány megjelenéséről, melyben a névtelen tudósító az alábbi, a néphagyomány gyűjtésének módszertanát illető kérést intézte a szerzőhöz:

„Mint a cím mutatja, e kis röpirat célja, elszórt nyelvсарjаdékaink, tájszóink, hely-, család-, személyneveink, továbbá hagyományaink, s nép- és hitéleti szokásaink (milyenek az ujvéi, karácsonyi, pünkösdi, menyegzői stb. szokásaink) leírására és gyűjtésére serkenteni, buzdítani, addig míg késő nem lesz, míg t.i. mindezeket a feledékenység örökre el nem temeti. A midőn e buzdító szavakat teljes erőnkбől viszhangoztatjuk, egyszersmind ohajtjuk, vajha szerző részletesebben és körülményesebben megmagyarázta volna, hogy e gyűjtés mint eszközendő és a szerzett gyűjteménnyel a gyűjtő mi tevő legyen, kinek adja, hova küldje? Mert szerintünk e gyűjtőknek szükségkép olly férfiak sorából is kell kikerülni, kiknek illyféle magyarázat nem volna felesleges.”⁴⁸⁵

Csaplár a *Vasárnapi Ujságban* neki címzett fent idézett kérdés apropóiként felhasználva 1859 későtavaszán a *Delejtűben* ezúttal négy folytatásban tett közzé újabb, a néphagyomány gyűjtését szorgalmazó tanulmányt.⁴⁸⁶ A *Vasárnapi Ujságban* felvetett kérdésekre konkrétan

⁴⁸² 6.8.9. [Csaplár B.] *Buzgó ohajtás nemzeti hagyományaink, különösen a tájszógyűjtés ügyében*. (Megjelent a „Pesti Napló” dec. 8., 11., 15. és 16-iki Tárczájában.) 1858 Pest, Emich Gusztáv. Minden bizonnyal 1859. januárjában ezt a füzetet küldte el Pestynek. A levélben megemlíti Csaplár, hogy az akadémiai választások miatt Ipolyi melletti korteskedés gyanúja merült fel ellene, emiatt a füzetes formában bizonyos szövegváltoztatásokat kellett eszközölnie. OSZK Kt. 1859. január 12. Szeged.

⁴⁸³ „Ha már az ilykép égető kérdéssé vált tárgy iránt tüzetesb s részletbс tájékoztatást kívanna a fogékonyabb lelkű: hol, mit, hogyan, mikor stb. kelljen még kifigyelnie a népélet mozzanataiból? Buzgón ajánljuk, olvassa el gyűjteközött elmével a „magyar mythologia” előszavát, bevezetését, s ha szerit teheti, az egész nagybecsű művet; majd ennek számos idézetei által utasítva, a legkiválóbb kutfőket, főleg a hazaiakat nyomozván, mind világosb irányzatokat nyerend, látva egyrészt ama sarkpontokat, melyekre támaszkodván, mindig tágas kilátása nyílik, másrészt szemlélve, mint leli meg helyét minden parányi adat, mely magában tán csak csekély forgács, igénytelen morzsa s mint válik ott a diszpalotának jelentékeny részévé, sőt néhol meglepőékkövvé.” Ipolyi művén kívül Gaal mesegyűjteménye, Erdélyi János, Ballagi Mór gyűjteményei és Henszlmann Imre a népmeséről szóló elméleti tanulmánya, a tájszógyűjtést illetően pedig Révész Imre, Szabó Károly, Pesty Frigyes, Szontag Dániel munkái képezik azt a referenciamezőt, amelybe Csaplár saját felhívását elhelyezte. 6.8.9. [Csaplár B.]: 1858. 11–12.

⁴⁸⁴ 6.8.9. [Csaplár B.] 1858. 6.

⁴⁸⁵ *Vasárnapi Ujság* 1859. márc. 6. VI. évf. 10. sz. 114.

⁴⁸⁶ Karcsei G.: A néphagyományok gyűjtése ügyében (újabb szózat). *Delejtű* 1859. május 24. 2. évf. 21. sz. 165–167; június 7. 23. sz. 180–182; június 14. 24. sz. 188–190; június 21. 25. sz. 197–198.

választ a már említett Csaplár-tanítvány Debreczeni János országos gyűjtési felhívása jelenti, melynek létrejöttében Csaplár hathatósan közreműködött.⁴⁸⁷

A gyűjtés módszertanát illetően feltett kérdésekre válaszolva a cikk szerzői a mai folklorisztikai műfajkánoba illeszkedő és azon túlmenő, a nyelvészet érdeklődési körébe tartozó szövegcsoportokat jelöltek meg. Első helyen említik a *helyregéket* és a *mondákat*, melyeket egy-egy tájhoz vagy területhez való kötöttségük jellemez. Másodikként a jelenlegi folklorisztikai műfaji hierarchiában nem szereplő *csillagnevek*, illetve az ezekhez csatolt *regék* szerepelnek.

Ezt követően a mesére történik utalás, mely passzust a korabeli műfaj-értelmezés szempontjából hasznosnak tartok hosszabban idézni:

„A nép ajkán szállongó meséket a tündérekéről, táltosokról, hősökről rejtélyes s gyakran csodadolgokat mivelt személyekről. Ezek alatt nem egyszer nevezetes szerepet játszó történeti személyek lappanganak, és sokszor a legkisebb érdekléssel birni nem látszó mese a nép életre termett, s eleven, költői, tűzgyulasztotta lelkének dús szikráit rejti magában.”

Az idézett részletben *meséket* említenek a szerzők, a tündérek, táltosok, csodák felidézése arra utal, hogy itt a mai értelemben vett népmeséről lehet szó, ugyanakkor figyelemre méltó, hogy e kategóriába sorolnak nevezetes történeti személyekhez kapcsolódó csodás történeteket is, melyeket ma inkább a történeti monda műfajához sorolnánk.⁴⁸⁸ A továbbiakban kiemelt szövegcsoporthoz a *közmondások*, illetve a *nép közt forgalomban levő eredeti szólásmódok és kifejezések* tartoznak, valamint megemlékeznek a találós kérdésekről is (*talányok*). Külön említik a *népdalokat*, majd a népszokásokat a hozzájuk kapcsolódó közsöntőszövegekre is utalva.

„A nép különféle alkalmi u. m. karácsoni, husvéti, pünkösdi, szent András-, Balás-, Miklós-, Gergely-, Iván-napi stb., nemkülönbön *eljegyzési, lakodalmi, születési, kersztelési, névnapi, halálozási, temetési*, ugyszintén az *aratási, szüreti* stb. időben gyakorolt vigalmi, lakomai, tori stb. szokásos szertartásait a netán hozzájuk csatolt *eredeti élczes mondatok- s felköszöntésekkel*.” A gyermekjátékok gyűjtésére is felhívják a figyelmet (*játéknemek*) ezzel együtt az *állatok neveit, megszólításait*, azokat *hivogató* vagy *eliző szócskákat* is a népszellem megnyilvánulásának tartják, s így gyűjtésre érdemesítik. A tájszógyűjtés fontosságát a második közleményben hangsúlyozzák, a *hely-, család- és személyneveket* (ezen belül a *gúnyneveket* is), valamint a *mesterségi műszavakat, játékszereket, épület- és hajórészek* neveit is följegyezni sürgetni.

Ami a lejegyzés módszerét illeti, elviekben a Kisfaludy-társaság korábbi felhívását ismétlik, lényegében véve a gyűjtő szerzői intencióinak korlátozását hirdetik ők is:

„A gyűjtésre nézve t. i. különösen megjegyzendő, hogy a *szokások, népregéket, mondákat, népdalokat* stb. a maguk egyszerűségében úgy, mint azokat az ember látja, hallja, kell összeírni.”⁴⁸⁹ – Távol legyen, hogy azokat saját képzeletünk szerint kisallangozzuk; mert nem a mi, hanem a nép kedélyének és szellemvilágának tanulmányozása a cél; de nem is lehet

⁴⁸⁷ Debreczeni cikke 1859. július 24-én és 31-én jelent meg. Debreczeni János: Ismét néhány szó nemzeti hagyományaink és a tájszógyűjtés ügyében. *Vasárnapi Ujság* 1859. VI. évf. 30. sz. 351–352. és 31. sz. 363–364. A cikk Csaplár kézírásában fennmaradt fogalmazvány-töredéke: PMKL Csaplár Benedek hagyatéka N 186. Vö. Debreczeni Csaplárhoz szóló levelével, melyben megköszöni volt tanárának dolgozata javításán tett fáradságait. 1859. július 16. T. Eörs PMKL N 186. Csaplár Benedek hagyatéka. A cikk hatására a csepeli (Somogy m.) református lelkész Debreczeninek elküldte „a csepeli határ névlajstromát.” Lásd Debreczeni levele Csaplárhoz, é.n. [1859] nov. 25. Tisza-Eörs. PMKL N 186. Csaplár Benedek hagyatéka. A cikk újraközlése legutóbb: Debreczeni J. 2009.

⁴⁸⁸ Esetleg a Mátyás királyhoz tartozó népmesék csoportjára is gondolhattak itt a szerzők. (A Mátyás-hagyományról lásd Kriza I. 2007.)

⁴⁸⁹ A szóbeliségben elhangzott szöveg rögzítésére vonatkozó módszertani útmutatások (*mint azokat az ember látja, hallja vagy objektív hűségű lejegyzés sürgetése*) nem csak a technikai adottságok kezdetlegessége miatt áll távol a mai értelemben vett szöveg-hűségtől, de az elhangzott és lejegyzett szövegek különbségének és azonosságainak érzékelése is máshogyan működött mint ma. A „szájhagyományozó gondolkodásmód” keretei között értelezett szövegazonosság tudatáról lásd Ritoók Zs. 2003. 29.

senki a szerénytelenség bélyege nélkül olly tolakodó, hogy saját, gyakorta korcsult phantasiáját kívánja a nemzeti sajátosság kinyomataul tekintetni. A gyűjtés pedig eszközendő, mint magában értetik, a szorosan vett nép; munkások, földmivelők, pásztorok körében, hova a korcsosuló szellem nem talált még beutat.”

A korabeli gyűjtők végül választ kapnak arra a praktikus kérdésre is, hogy ki gyűjtsön és mit kezdjen a gyűjteményével: e téren a tanítók és papok (a *népnevelés emberei*) szerepét hangsúlyozza a cikk. A néhány már megjelent gyűjtemény szerzőit/szerkesztőit jelölik meg a jövőbeli gyűjtések potenciális kezelőiként, nevezetesen Erdélyi Jánost, Ballagi Mórt, Toldy Ferencet és Kazinczy Gábort. Vidéken néhány további gyűjtési központot jelöl ki az írás: említés történik arra, hogy Révész Imre és Lugossy József (Debrecen), Szabó Károly (Nagykőrös) valamint maguk a szerzők is, Csaplár Benedek (Szeged), és a cikket egyedül jegyző Debreczeni János (Tiszaörs) is örömmel fogad gyűjtéseket. Érdekes, hogy noha a Kisfaludy-társaság már a negyvenes évek eleje óta jelentős szerepet játszott a folklórgyűjtésben, e cikkben mégis az Akadémia az a gyűjtéskoordináló intézmény, melyet nevesítenek.

Csaplár Benedek folklorisztikai munkásságának összefoglalásaként elmondhatjuk, hogy Ipolyi gyűjtőhálózatának olyan fontos tagja volt aki az 1850-es évek elejétől saját gyűjtőhálózattal rendelkezett, folklórelméleti és gyűjtéstechnikai kérdésekkel is foglalkozott, melyekről számos publikációjában tett bizonyosságot. Az Ipolyi–Csaplár, valamint a Csaplár–Debreczeni levelezés bepillantást nyújt az ötvenes évek mesegyűjtésének és a mitológiai meseértelmezésének gyakorlati nehézségeibe, továbbá az egyes gyűjtőkre vonatkozó értékes társadalomtörténeti adatokkal is szolgál, melyek Ipolyi és Csaplár folklórgyűjtése egyes darabjainak kontextualizálását is segítik.

VI. KAZINCZY GÁBOR SZEREPE A HAZAI FOLKLORISZTIKÁBAN: MESEFORDÍTÁS, MESEKIADÁS, MESEGYŰJTÉS

A következő rész a 19. századi magyar (nép)mesekutatás egy érdekes fejezetének első feldolgozása, két szorosan összekapcsolódó részben. A két egységet Kazinczy Gábor személye fűzi egybe, rávilágítva a mesefordítás, mesegyűjtés és meseírás 19. században létező bonyolult problémarendszerére. Az első egység középpontjában a mesefordító Kazinczy Gábor áll. A második részben a Kazinczy által a század közepén működtetett népmesegyűjtőhálózat és az általa összeállított észak-magyarországi mesegyűjtemény keletkezéstörténetének bizonyos vonatkozásait vizsgálom meg egykorú források (kéziratok, meseszövegek, levelezések valamint református anyakönyvek és konzisztóriumok jegyzőkönyvei) segítségével. A dokumentumokból kibontakozik egy református tanító Beke József alakja is, valamint az ő Kazinczy Gáborral összefüggésbe hozható meseíró és mesegyűjtő tevékenysége.

Először is tehát Kazinczy Gábor népmesegyűjtésének keletkezéstörténetét szeretném bemutatni, részben a fennmaradt kéziratos meseszövegek értékelése, részben pedig a mesegyűjtés korabeli recepciójának feldolgozása segítségével.

Kazinczy Gábor (1818–1864) a 19. századi folklorisztikai kánon egyik fontos, ugyanakkor szinte tökéletesen reflektálatlanul maradt alakja. Teljes pályaképének megrajzolásával adós még a tudománytörténet, noha munkássága nemcsak folklorisztikai, hanem irodalomtörténeti

és történettudományi szempontból is releváns.⁴⁹⁰ A Kazinczy Gáborról eddig megjelent szakirodalomban feltűnő az irodalomszervező, a műfordító és a politikus Kazinczy érteletjesen reprezentált pozíciója, míg a költő és a népköltésgyűjtő Kazinczyról alig esik bennük szó. Kazinczy Gábor munkássága anélkül marginalizálódott, hogy valaha is önálló vizsgálat alá került volna. Tudomásom szerint folklorisztikai érdekű tevékenységéről az egyetlen eddig megjelent önálló írás a *Néprajzi Lexikon*ban Kovács Ágnestől származó 21 soros *Kazinczy Gábor* szócikk volt, mely közel három évtizeddel ezelőtt keletkezett.⁴⁹¹

Kazinczy Gábor sokfelé ágazó munkásságának bizonyos írói, a mozgalomliteratúra megalakításával⁴⁹² összefüggő irodalomszervezői momentumai, valamint a középkori történeti források feltárásában⁴⁹³ játszott, eddig csak részben ismert szerepe a magyar mesekutatás 19. századi fejezetének vizsgálatakor sem kerülhető meg. Kazinczy Gábor életművében ugyanis feltűnően hangsúlyos pozíció jutott a mese műfajának, a magyar és idegen nyelvű, irodalmi és népmesékkel kapcsolatos különböző irányú tevékenységeinek. Három, az alábbiakban részletesebben ismertetendő aspektusból vizsgálható ez az izgalmas mesei vonatkozású kapcsolatrendszer, amely beilleszkedett a korban a nemzeti narratíva megkonstruálását célzó törekvésekbe.

Kazinczy Gábor mesével kapcsolatba hozható munkásságának legkorábbi, közel három évtizedet felölelő (az 1830-as évektől Kazinczy Gábor haláláig, 1864-ig tartó) szakasza *fordítói* tevékenysége, amely egyúttal irodalmi szerepvállalásának is legkorábbi nyomait tükrözi. Az orosz, a lengyel, a cseh irodalom hazai recepcióját előkészítő ismertetései és műfordításai mellett a világirodalom keretein belül értelmezett nem magyar népköltészetnek a hazai közönséggel való megismertetését is programszerű feladatául tűzte ki. Ennek eredménye az eredetileg feltehetőleg száznál is több darabból álló, a legkülönbözőbb népek meséinek magyarra ültetéséből konstruálódó *Népek meséi* elnevezésű fordítássorozat-tervezet, melynek egy része nyomtatásban is megjelent, ma fellelhető kéziratait pedig az MTA Könyvtár Kézirattára őrzi.⁴⁹⁴

A népköltési fordítások mellett Kazinczy Gábor magára vállalta mások által lejegyzett/összeállított *mesegyűjtemények szövegeinek gondozását, szerkesztését és közreadását* is. A hazai folklorisztikai szakirodalom elsősorban Gaal György magyar meséinek (1857–1860) kiadójaként tartja őt számon.⁴⁹⁵ Másik, hasonló jellegű és jelentőségű munkája Mailáth János⁴⁹⁶ német nyelvű meséinek és novelláinak kisebb részben fordítása⁴⁹⁷ nagyobb részben a Kazinczy Ferenc fordításából való szövegek⁴⁹⁸ gondozása és kiadása.

⁴⁹⁰ A Kazinczy Gáborról szóló legfontosabb szakirodalom: Jakab E. 1880. Gál J. 1918. Révay F. 1941. T. Erdélyi I. 1965a; 1965b. Csorba Z. 1970. Fenyő I. 1971. Kovács D.–Nagy K. 1995. Erdmann Gy. 2002.

⁴⁹¹ Kovács Á. 1980. 108.

⁴⁹² T. Erdélyi I. 1965a

⁴⁹³ Véber J. 2003.

⁴⁹⁴ MTAK Kt. Ms 10020/ I. III. *A Kisfaludy Társaság népmese-gyűjteménye*. Kazinczy Gábor kéziratban maradt mesefordításait forrásaik megjelölésével dolgozat 1. számú függelékében mutatom be.)

⁴⁹⁵ Gaal Gy. 1822. Gaal az 1810-es évek végén 1820-as évek elején Bécsben állomásozó magyar katonáktól gyűjtött meséket. A közzítések magyar nyelvű kéziratait használva állította össze Gaal a kiadott német szövegeket. Halála előtt kézírtos meseanyagát Toldy Ferencre hagyta, megbízva őt a mesék kiadásával. „[...] megbízott [t. i. Gaal György– D. M.], hogy hűségre zálogául összes gyűjteményét egy tagban benyújtsam a nemzetnek.” Toldy F. 1985. (1873) 128. Toldy Kazinczy Gábor segítségét kérte a magyar nyelvű meseszövegek sajtó alá rendezésében. Ennek eredménye négy szerkesztett kézírtos kötet lett, amelyből három jelent meg: Gaal Gy. 1857–1860. A Gaal-féle gyűjteményről bővebben lásd Domokos 2006.

⁴⁹⁶ Mailáth J. 1825.; 1837.; 1864. Kazinczy Gábor Mailáth *Eisen Laczi* című meséjének Kazinczy Ferenc-féle fordítását először 1853-ban a *Szépirodalmi Lapok*ban adta közre *Vas Laczi* (696–702.) címmel. Tudva azt, hogy Kazinczy Ferenc számára milyen sokat jelentett Mailáth János barátsága és meséinek kiadása (lásd a Kazinczy-levelezés XVIII–XXIII. kötetében olvasható leveleiket), amely kiadás halálukig nem valósult meg, és hogy Kazinczy Gábor számára szinte missziót jelentett a nagy előd hagyatékának – így a mesefordításnak – közreadása (ezt jelzi az a tény is, hogy Kazinczy Gábor külön kijegyezte magának Kazinczy Ferenc és Mailáth János levelezéséből a *regékre* vonatkozó részeket: *Kazinczy Gábor vegyes iratai*, MTAK Kt. Ms 4892/),

Kazinczy Gábor folklorisztikailag releváns munkásságának harmadik, az előzőekkel összefüggő vonatkozása az 1850-es évek végén induló *saját népmesegyűjtése*.

Mint azt láttuk, a magyar népköltési szövegkiadás intézményes formában a Kisfaludy-társaság keretein belül az Erdélyi János szerkesztette *Népdalok és mondák* (1846–1848) megjelenésével indul meg. Erdélyi és Kazinczy Gábor egymással jó barátságban voltak, népköltészetre vonatkozó nézeteik a rendszeres népköltésgyűjtést megelőzően nyilvánvalóan hatottak egymásra. Erdélyi Jánosnak a népköltészetéről szóló híres tanulmánya⁴⁹⁹ először éppen Kazinczy Gábor ösztönzésére, Kazinczy kiadandó lapjába készült az 1830-as évek végén.⁵⁰⁰ 1867-ből származó visszaemlékezésében Erdélyi János Kazinczy Gáborról megjegyzi, hogy Erdélyi népköltésgyűjtését barátja szövegekkel, gyűjteményekkel gyakorlatilag is támogatta.

„[...] Harminc éve annak, hogy a népköltészeti ereklyék gyűjtésére, tüzetes velők bánásra magamat elhatároztam, Kazinczy Gábornak nyilatkoztam legelőször ebbeli szándékomról. Ma is jól esik visszaemlékezni az ő lelkesedésére, mellyel ifjú ember az ifjú ember gondolatát fogadta. Még forradalom után is, mikor pedig életkedve már sokat hanyatlott, sohasem találkozhattam úgy vele, hogy ne lett volna valamije *nekem* (népköltési gyűjtőnek): hol egyes följegyzések, hol egész gyűjtemények, melyeket drága pénzen is megvett, ha módját ejthette [...]”⁵⁰¹

Az idézet a fentiekben túl több szempontból is figyelmet érdemel: egyrészt adalékol szolgál Erdélyi János szabadságharc utáni gyűjtési tevékenységére vonatkozólag, melyről egyéb forrásokból is csak nagyon keveset tudunk, másrészt a korabeli gyűjtési technikára, továbbá a népköltési korpuszok keletkezésének anyagi vonatkozására (a Kazinczy Gábor által „drága pénzen is megvett” gyűjteményekre gondolok itt) nézve is információértékkel bír.⁵⁰² Feltételezésem szerint Kazinczy Gábor mesefordításai, illetve a fordítások közben felmerülő, a népmesére utaló reflexióiból kibontakozó, a nemzeti függetlenségre irányuló törekvésekbe jól beilleszthető koncepciója közvetlen hatással volt mesegyűjtői attitűdjének kialakulására, vagyis fordítói munkássága, ezen belül is különösen a *Népek meséi* című fordítássorozat átvetett gyűjtői elveinek letisztulásához, segítve ezzel népmesegyűjtésének értelmezését.⁵⁰³ A

---

feltételezhető, hogy a Mailáth-féle gyűjtemény évtizedekig húzódó kiadástörténete közvetlenül is befolyással volt arra, hogy Kazinczy Gábor érdeklődése a mesék felé fordult.

⁴⁹⁷ Két mesét fordított Kazinczy Gábor, *A pengő* és *A rózsát-nevető hercegnő* címűeket. Kézirataik megtalálhatóak a *Kisfaludy Társaság népmese-gyűjteménye* címen az Akadémiai Kézirattárban: MTAK Kt. Ms 10.020/I 1–11. (*A pengő*) és Ms 10.020/III. 71–73. (*A rózsát-nevető hercegnő*).

⁴⁹⁸ Erről lásd Gulyás J. 2008. 127.

⁴⁹⁹ Népköltészetéről. Erdélyi J. 1991. (1842.) 101–109. 320–321. Vö. Kazinczy Gábor levele Erdélyi Jánoshoz, Pest, 1838. okt. 16. Erdélyi J. 1960. 50. (379.)

⁵⁰⁰ Kazinczy Gábor lapalapítási kísérleteiről lásd T. Erdélyi I. 1965.

⁵⁰¹ Erdélyi J. 1991b. 452–453. T. Erdélyi I. 1974. 56.

⁵⁰² Egyelőre nem ismert közelebbről Erdélyi és Kazinczy Gábor említett szabadságharc-utáni népköltésgyűjtő együttműködése, azonban megjegyezném, hogy a *Magyar népmesék* MTA Könyvtárában lévő példányában (Rakt. sz. 272343) a tartalomjegyzékben felsorolt mesecímek közül négy mellé (1; 3; 7; és 8. számú szövegek) ismeretlen kéz a *Kazinczytól* szót írta. (Természetesen további, a széljegyzőre vonatkozó adatok híján ezen információt nehéz bárhogy is értékelni, azonban esetleg később előkerülő dokumentumok segíthetnek e rejtélyes bejegyzés megoldásában.)

⁵⁰³ A mozgalom-literatúrát képviselő Kazinczy Gábor számára (fiatalkori fordításainak és cikkeinek tanúsága szerint) az önkényuralommal szembe forduló lengyel nép magatartása jelentette a legfőbb követendő példát. A szabadságharc bukása utáni években fordult érdeklődése a finn nép felé, amely a svédekkel szemben, Topelius és Lönnrot munkássága nyomán a népköltési gyűjtésekből kibontakozó, a nemzeti műveltség színvonalának emelését célzó nemzeti törekvések hazai adaptációjához nyújtott modellt. Közvetve tehát Kazinczy a finn példát követve fogalmazta meg a magyar népköltésgyűjtés szükségességét. Kazinczy Gábor *Finnland és*

továbbiakban először Kazinczy mesefordításait majd pedig saját, borsodi mesegyűjtését mutatom be.

VI. 1. Kazinczy Gábor mesefordításai

Kazinczy mesefordításai az említett két Mailáth-mesén kívül az 1830-as évek végétől a hatvanas évek közepéig számos folyóirat vagy periodika hasábján láttak napvilágot.⁵⁰⁴ Kazinczy Gábor mesefordításai keletkezéstörténetének feltárásában levelezése nyújt kiindulópontot. Kazinczy Gábor 1863-ban Arany Jánosnak címzett levelében már múlt időben írt mesegyűjtéséről és fordításáról. A levélben négy kötet gyűjtött meséről írt és százas nagyságrendben adta meg fordított meséi számát.

„Soknemű passzióim közt egyidőben a népmesék is szerepeltek. Összegyűjtöttem vagy négy kötetre menő magyar-, lefordítottam vagy száz külföldi mesét, s ad acta tettem sok holmi mással. A napokban kezembre akadt egy ily porló csomó, leíratam belőle egy párt számodra, tölteléknek talán megjárja [...]”⁵⁰⁵

Levelében Kazinczy Gábor azokra a fordított mesékre utal, melyek közül néhányat Arany János lapja, a *Koszorú* számára küldött be. Még ebben az évben, 1863-ban egy szerb és két finn, a következőben még egy finn, valamint „r” szignó alatt négy szamojéd mese fordítása jelent meg ugyanitt Kazinczy Gábortól.⁵⁰⁶ Azt a kérdést, hogy mire utal a levélben említett periódus („passzióim közt egyidőben a népmesék is szerepeltek”), azaz mikor keletkeztek a fordítások (és mikorra datálható a mesegyűjtés) Kazinczy Gábornak egy hat évvel korábbi, Toldy Ferenchez írott levele válaszolja meg, amely további értékes adatokkal szolgál a mesefordító Kazinczy Gábor kiadási szándékairól: „[...] most dictálok Barczikaynak⁵⁰⁷ meséket fordítok; százat akarok adni négy kötetben, a világ minden zugjából; mondhatom, gyönyörűek. 12 fűrt egy 24 lapos ívet odaadnék, s az összeget könyvekben venném ki. Az legalább 25% nyereség volna az illetőnek [...]”⁵⁰⁸

A fordítások a levél szerint tehát 1857 körül keletkeztek. Az Akadémiai Kézirattárban őrzött mesék kéziratain szereplő autográf dátumok is azt támasztják alá, hogy a *Népek meséi* fordításaival 1857–1858 körül foglalkozott Kazinczy Gábor.⁵⁰⁹

Az idegen népek meséi fordítására utaló koncepció hátterében Toldy Ferenc programját fedezhetjük fel. Toldy a szomszéd népek irodalmára tudatosan összpontosított, és célja az európai kultúrák irodalmi megnyilvánulásainak hazai interpretálása, ezzel pedig a magyar

---

skandinavismus című programcikke 1856-ban jelent meg az *Új Magyar Múzeum* hasábjain. (VI. évf., XI. füzet, 529–540.) erről bővebben lásd Heverdlé L. 1996. 115–126.

⁵⁰⁴ *Athenaeum*, *Új Magyar Múzeum*, *Déliában*, *Delejtű*, *Koszorú*, *Szigeti Album*. A megjelent és a kéziratban maradt mesefordításokat forrásaik megjelölésével lásd a függelékben.

⁵⁰⁵ Kazinczy Gábor Arany Jánoshoz. Kn. MTAK Kt. 513/259/I. Kazinczy Gábor sajnos jellemzően nem keltezte leveleit. Új Imre, az *Arany János Összes Művei* XVIII. (levelezés-) kötete sajtó alá rendezője szerint a levél 1863 júniusának elejére datálható. A keltezés megállapításához nyújtott segítségét ezúton is köszönöm.

⁵⁰⁶ *A végzet. Koszorú* 1863 I. évf. I. félév 1. sz. 13–16.; *A beszélő fenyők* I. II. félév 1. sz. 16–17.; *Az árva leány* I. évf. II. félév 17. sz. 400–401.; 1864. *cn.* (finn) II. évf. I. félév 4. sz. 89–90.; *cn.* (szamojéd) II. II. félév 18. sz. 424–426.; és II. II. félév 20. sz. 471–472.

⁵⁰⁷ Barczikay Bertalan Kazinczy Gábor személyi titkára volt Bánfalván és kisebb-nagyobb másolási feladatokról tartotta fenn magát.

⁵⁰⁸ Kazinczy Gábor Toldy Ferencnek, Bánfalva, 1857. július 24. MTAK Kt. M. Irod. 4-r 74. Toldy Ferenc levéltárcája 185. sz. Az idézet szerint Kazinczy a fordítások egy első változatát vagy felolvasta, vagy az eredeti német szövegből rögtönözte, melyet élőszóban közvetített („dictálok”) a lejegyző titkárnak.

⁵⁰⁹ *A két halász* 1857. júl. MTAK Kt. Ms 10.020/I. 15.; *A két szomszéd* 1857. júl. Ms 10.020/I. 42–45.; *A csodátehenek* 1858. Ms 10.020/III. 165.; *A testvérgyilkos* 1858. Ms 10.020/III. 87–89.

irodalom fejlesztése volt.⁵¹⁰ A jó fordítások szükségességét ugyan a csodálva tisztelt rokon, Kazinczy Ferenc is szorgalmazta, konkrét feladatokkal és útmutatással azonban Toldy látta el Kazinczy Gábort, elsősorban a szláv irodalmi ismertetések terén. Itt kell megjegyezni, hogy az orosz romantikus-fantasztikus próza egyes művei, mint Odojevskij *A testnélküli lélek*, vagy Bulgarin meséje, a *Hol telelnék a rákok?* címűek Kazinczy Gábor fordításában jelentek meg az 1830-as évek végén az *Athenaeumban*.⁵¹¹ Az, hogy a *Népek meséi*-sorozat keletkezése előtt is fordított Kazinczy Gábor orosz romantikus-fantasztikus prózáat egyfelől arra mutat, hogy a 19. század harmincas éveiben az alakuló magyar irodalmi műfajstruktúrában még volt helye a mese-műfajnak,⁵¹² másrészt pedig jelzi Kazinczy Gábornak a mese műfaja iránti korai érdeklődését is. Azt a kérdést, hogy közvetlenül mi indította Kazinczyt az összegyűjtött *Népek meséi* fordítására, azok egységként való kezelésére, egy harmadik levél válaszolja meg. Kazinczy Gábor 1856 elején javasolta Toldynak, hogy fordítsák le, majd közöljék az *Új Magyar Múzeumban* „Herder cikkét a meséről.” Ezt Toldy üdvözölte, majd ekképpen folytatta: „[...] ez indítványod eszembe juttatja egy régibb futó eszmémet: Egy egyetemes magyar *Mesekönyvét*, igen gondos és szigorú választással. Akkor csak az eredetiekre gondoltam; egy *második osztály fordítottakat adhatná*. De ki és mikor, vagy csak arra is, mire képes volna?”⁵¹³

Ez a dokumentum tehát egyértelműen azt mutatja, hogy az „egyetemes magyar mesekönyv” ötlete Toldytól származik. Persze Toldy nem véletlenül Kazinczynak címezte a felvetést, hiszen ismerte Kazinczy Gábornak ekkor már elkészült népmese-fordításait.

Az ifjú Kazinczy Gábor 1837-re datált fordítása, *A' halál, mint kereszt atya* című mese a *Halálkoma* címen ismert mesetípus (ATU 332) legkorábbi magyar nyelvű változata.⁵¹⁴ Mint erről már a Czéh Sándor ponyvái kapcsán szoltunk, a mese eredetileg egy (ismeretlen) angol cikk német nyelvű fordítása (*Der Tod als Pathe. Eine Sage. Aus dem Englischen*) utáni szöveg magyarra ültetése. A meseszöveg érdekessége, hogy az később Ipolyi Arnold közvetítésével ponyvanyomtatványként is megjelent. Kazinczy finn népmeséi külön kötetben is napvilágot láttak.⁵¹⁵ Két évvel a finn mesék első megjelenése után, és egy évvel Toldynak az idegen népek meséit tartalmazó gyűjteményes mesekönyvre vonatkozó felhívása után, Kazinczy Gábor már konkrét tervvel rendelkezett: száz idegen népmesét négy kötetben kívánt közreadni. Az, hogy a terv mégsem valósult meg, nagy valószínűséggel a nyomdai

⁵¹⁰ Fenyő I. 1968. 38. 61. Toldy népiesség-elméletéről lásd Horváth J. 1978. 131. A nemzeti irodalom eredetközösségi narratívájáról és Toldy koncepciójáról lásd S. Varga P. 2005. 249–274. Toldynak a magyar irodalomtörténetben betöltött szerepéről szóló alapvető monográfia: Dávidházi P. 2004. Toldy az aesopi mesék Pesti Gábor-féle fordítását Kazinczy Gábornak ajánlotta: *Bévezetés Kazinczy Gábor úrhoz Bánfalván*. 1858. május 20. Pest Toldy F. 1858. V–XXV. [„a gyűjtemény, melynek első kötetét itt veszed, a Te buzdításodnak, sőt indítványodnak köszöni létét [...] egy ily óra gyümölcse a jelen könyv is. Régi irodalmunkról folyt beszélgetésünk-émlékeztél-e május 16-dika volt 1856.” (VI.) Az ajánlásra utalást tett Gyulai Pál is: Gyulai P. 1887. 14.

⁵¹¹ *Athenaeum* 1838. II. *A testnélküli lélek és Hol telelnék a rákok?* (a szerző nevének feltüntetése nélkül) Zöldhelyi K. 1974. 9.; Fenyő I. 1968. 65.

⁵¹² Erről lásd Gulyás J. 2006a

⁵¹³ Toldy Ferenc Kazinczy Gábornak, Pest, 1856. január 2. MTAK Kt. M. Irod. Lev. 4-r 126. (Kurzív kiemelés –D. M.) Ekkorra már Mátray Gábor *Magyar népdalok egyetemes gyűjteménye* című vállalkozásának évek óta jelentek meg füzetei (1852–1858). A Toldy levelét megelőző évben jelent meg Erdélyi János szerkesztésében az első, magyar népmeséket tartalmazó, magyarul közreadott műfajspecifikus gyűjtemény. Erdélyi J. 1855. Hasonló című, tartalmában jelentősen átdolgozott kiadás: Erdélyi J. 2008. Utóbbi kiadás legnagyobb értéke az eredeti fametszetek újraközlése.

⁵¹⁴ *Athenaeum* 1837. márc. 30. 1. félév 26. szám, 215–216. Az eredeti mese megjelent: *Allgemeine Theaterzeitung und Originalblatt für Kunst, Literatur, Musik, Mode und geselliges Leben*. Wien, 1835. jan. 7. No. 4. 13–14. 1835. 4. szám. Ponyvanyomtatványként: *A halál mint keresztapa* kiadta 1854-ben Czéh Sándor, Mosonmagyaróvárt.

⁵¹⁵ Kazinczy G. 1856.

munkálatok magas költségeivel és a korabeli olvasási szokásoknak a mesét bár nem teljesen figyelmen kívül hagyó, de semmiképpen sem preferáló jellegével magyarázható.⁵¹⁶ Kazinczy Gábor lapalapítási kísérletei az 1840-es években sorra kudarcba fulladtak, bizonyos tervezetek és egyes kéziratok azonban fennmaradtak, melyekből rekonstruálható a meg nem jelent lapok tervezett tartalma. Az egyik ilyen tervezetben fennmaradt egy 1829-es londoni kiadású, észak-amerikai indián mesegyűjteményből való szöveg fordítása és Kazinczy ehhez készített előszava. Toldy programjának és Kazinczy Gábor mesekonceptiójának ideológiai alapját a korban általánosan elterjedt herderi költészettan adta meg. Az indián „rege” mellé Kazinczy által írott kísérőszöveg is utal Herderre, „aki óta – mint írja Kazinczy – tudjuk, hogy a népelet első jelentőségei dalaiban és mondáiban csíráznak.” Kazinczy felfigyelt arra, hogy a népköltészet mint a költészet eredeti, idealizált fajtájának kiadása akkoriban Európában divatjelenenség volt, szemben a hazai gyakorlattal. Az előszó további érdekessége, hogy a „népregeken” belül megkülönböztet egymástól „eredetieket” és „utánzottakat”, ennek megfelelően pedig elválasztja a népköltési gyűjtőt a népit utánzó szerzőktől.

„A népelet’ első jelenségei dalai- és mondáiban csíráznak. A gyermek’ dadogása az, mellyben koringató [!] szónoklat’ férfiaságának magvai szenderegnek. Mi óta ezt Herdertől megtanultuk, a költészet’ ez első és legegyszerűbb neme annyira divatba jött, hogy jelenleg a föld’ csaknem minden népének regéiből bírnak már mutatványokat, eredetieket és utánzottakat, jókat és rosszakat, a gyűjtők’ szerencséje és izlete, vagy az utánzók’ talente szerent. A koszorú e nemből is az angoloké. [...] Mutatványul álljon itt a következő, füzetem e rovatában csarnokát nyitó e költészetnem feltünőbb szépségű virágainak, lehető sokszerűbb változatosság ügyeletével.”⁵¹⁷

Kazinczy Gábor népiesség-felfogása az említett vonatkozások ellenére sem kellőképpen tisztázott. A *Szépirodalmi Lapok*ban 1853-ban ABC név alatt közölt Kazinczy a szerkesztőnek, Pákh Albertnek címezve egy nyílt levelet, melyben a népiességet utánzókat – az ún. „mezitlábasokat” – ostromozta. Ennek kapcsán Arany János és Pákh levélváltása lehet tanulságos, amelyből kiderül, hogy Arany félreértette Kazinczy bírálatának irányát és azt önmagára értelmezte. Pákh válaszában igyekezett meggyőzni Aranyt, hogy Kazinczy írása nem ellene, hanem a Petőfi-epigonok ellen irányult.⁵¹⁸

Összességében azt lehet mondani, hogy a *Népek meséi* nem csupán címe egy egészében soha ki nem adott szöveggyűjteménynek, hanem Kazinczy Gábor az 1830-as évek közepétől Herder szellemében, Kazinczy Ferenc és Toldy Ferenc útmutatása nyomán érlelődő, és a külföldi mesék magyarrá ültetését célzó olyan koncepciója, amely – hasznosítva az európai,

⁵¹⁶ A 19. század közepén az olvasóközönség mesékhez való viszonyulását jól illusztrálja például Gaal György magyar meséinek kiadástörténete is. Kazinczy Gábor eredetileg négy kötet Gaal-mesét rendezett sajtó alá, azonban a kiadó – érzékenyen reagálva a vásárlói igényekre – nagy nehézségek árán is csak három kötetet jelentetett meg. (A negyedik, sajtó alá rendezett kötet kézírata megtalálható: MTAK Kt. Ms 10020/VII. *Kisfaludy Társaság népmesegyűjteménye. Mesék a Gaal-gyűjteményből kihagyva.*) „Az egész világ dicséri G[aal]-Meséit; de alig veszük.” Toldy Ferenc Kazinczy Gábornak, Pest, 1857. nov. 20. MTAK Kt. M. Irod. Lev 4-r 126. Annak okát, hogy nem veszik Gaal meséit, Kazinczy Gábor a puritán külsőben látta. „Hogy a könyv nem kél, meg vagyok győződve, hogy a csik-somlyói külső az oka. Az ily munkákat cizfrán s behézlőg mezben kell a piacra dobni, nem ily karthonyi köntösben.” Kazinczy Gábor Toldy Ferencnek, Bánfalva, 1857. november 28. MTAK Kt. M. Irod. 4-r 74.

⁵¹⁷ A fordítás forrása: Jones, A. J. 1829. A kézirat megtalálható OSzK Quart. Hung. 1275. Kazinczy Gábor Kisebbségi iratok. A *csörkigyó’ násza*. 1842 Mart 5. A fordítás (Kisfaludy Károly anekdotázó irodalmi alakja után) Tollagi Jónás álnéven 1846-ban jelent csak meg a *Honderűben*. Staud G. (1931) 1999. 64. Staud hivatkozására Gulyás Judit hívta fel a figyelmemet, köszönet illeti érte. Tollagi Jónás: A *csörkigyó’ násza*, ind rege Honderű 1846. IV. első fele 17. sz. 369–370.

⁵¹⁸ *Szépirodalmi Lapok* 1853. febr. 3. Arany J. 1982. 168–174, 872–874.

különösen pedig Hermann Gustav Kletkének⁵¹⁹ a világ sok tájáról mesét közlő egyetemes gyűjteményének példáját és szöveganyagát – az 1850-es években nyert valódi megfogalmazást, és amely az egyes nemzeti irodalmak részeként a világirodalom hazai recepciójának történetét egészíti ki.

Kazinczy saját népköltési gyűjteménye szempontjából megfontolandó a fordításokból fakadó két főbb tanulság: egyrészt fordításai között hangsúlyos a finn modell jelenléte, amely a magyar viszonyokra is alkalmazható kismemzeti lét túlélési stratégiáját képviseli a nemzeti jellemvonások kiemeléseivel. Másrészt a mesefordítások révén tudatosuló, mesékhez való viszonyulása közvetítői és nem pedig alkotói jellegű volt, ez pedig a gyűjtött népmesék lejegyzését tekintve nem mellékes tény. A népköltési szövegnek az alkotóiként értelmezett és a korban szokásos gyűjtői beavatkozástól való függetlenedése felé mutató gesztusként értékelem, hogy Kazinczy Gábor igyekszik nemcsak a gyűjtés helyét, hanem az adatközlő nevét is feljegyezni az egyes magyar népmeseszövegek mellett.⁵²⁰ Természetesen nem beszélhetünk az ő esetében sem hang szerinti hűségű lejegyzésről, csupán törekvésének irányát szeretném érzékeltetni. Kazinczy Gábor a szabadságharc után elhagyta Pestet és a Borsod megyei Bánfalván telepedett le.⁵²¹ Saját maga számolt be arról, hogy miközben mesefordításaival illetve Gaal, később Mailáth meséinek publikálásával volt elfoglalva, jutott ideje helynevek valamint népmesegyűjteménye összeírására is. A helynévgyűjtésről ehelyütt csak annyit szeretnék megjegyezni, hogy Pesty Frigyes országos gyűjtését két évvel megelőzően Kazinczy már 1861-ben felvetette az akadémiának a megyei bizottmányok révén könnyen megvalósítható, átfogó helynévgyűjtés tervét.⁵²²

VI. 2. Kazinczy Gábor népmesegyűjtése

A kor gyűjtési gyakorlatához mérve jól adatolt Kazinczy Gábor nagyjából száz magyar népmesét tartalmazó borsodi népmesegyűjtése. A korpuszból Ortutay Gyula és Katona Imre 1956-ban három mesét közölt.⁵²³ A publikációban azonban az eredeti mesékéziratokon olvasható, a szövegek alá írt neveket a gyűjtőkkel azonosították, s így a közreadók a meséket Kazinczy Gáborral nem hozták összefüggésbe. Két meséhez kapcsolt Ortutay gyűjtőt: *A héfiütestvér* című meséhez Mogyorós Andrást és *A három házasodni nem tudó királyfi* címűhöz a bánfalusi lakos özv. Kónyi Jánosnét. Bár a kézirat nem teljesen egyértelmű abban a tekintetben, hogy Kónyinak vagy Kényinek olvasandó-e az utóbb említett név, bizonyítható, hogy ebben az esetben nem gyűjtőről, hanem mesemondóról van szó. Kazinczy Gábor ugyanis az egyik mese mellé feljegyezte, hogy özv. Kónyi vagy Kényi Jánosnétől Barczikay

⁵¹⁹ Kletke, H. G. 1845. Lásd az 1. számú függelék.

⁵²⁰ MTAK Kt. Ms 10.020/II, IV–VI. oldalain az adatközlők/meselejegyzők nevei mellett öt település is olvasható.

⁵²¹ Kazinczy Gábor a szabadságharc bukása után a Borsod megyei Bánfalván, a Vladár-kastélyban keresett menedéket.

⁵²² „Van szerencsém a Sajó-Velezd és Mercse, Borsod vármegyei helységek határaiban helynevek sorozatát benyújtani. Rég az ideje, mióta a Tek. Academia ez ügybeni felhívása közzé tétetett; úgy látszik, vajmi kevés eredménnyel. Nemzeti indolentiánk nehezen vetkőztethető ki bár jó, bal irányban »nemes erkölcséből«, s a mit ha nem lát, örömet népi semmiségnek. Pedig a helynevek ügye is az »éző kérdések« egyike. Fő része hazánk felső-történelmleg oly érdekes-vidékeinek tagosítási eljárás alatt van, s az, befejeztével, számos nyelv- sőt történelmi nyomat tetemend el menthetetlenül. Az egyesek párolgó buzgóságára, úgy látszik, alig számíthatva több- s most, talán, még kevésbé mint eddigé is legzélszerűbb s legrövidebb útnak vélném, ha a Tek. Academia a Megyei Bizottmányokat keresné meg ez ügyben. Azok, szolgabírói úton, egy pár hó alatt pontosan s minden galiba nélkül megoldhatnák e »csomót«.” MTAK Kt. Ms 5081/77–78. Kazinczy Gábor helynévgyűjtése Sajóvelezd- s Mercse határából.

⁵²³ Ortutay Gy.–Katona I. 1956. 7–14. 15–31. 71–83. 390–393.

Bertalan „szedte össze” a mesét.⁵²⁴ Mint említettük, Barczikay Bertalan Kazinczy Gábor személyi titkára volt Bánfalván és kisebb-nagyobb másolási feladatokból tartotta fenn magát,⁵²⁵ az említett lapalji jegyzet szerint pedig úgy tűnik, hogy a titkári teendőkön túl mesét is gyűjtött Kazinczy Gábor számára.

Mindent összevetve azt mondhatjuk, hogy a jelenlegi formájában összesen négy kéziratot kitévő mesegyűjtemény az említett három szöveget leszámítva teljes egészében kiadatlan.⁵²⁶

Kazinczy Gábor mesegyűjteményével kapcsolatban utalni szeretnék Kazinczy Arany Jánosnak címzett, fentebb már említett, 1863-ból származó levelére, melyben a fordításai mellett négy kötetnyi, gyűjtött magyar meséről is említést tett.⁵²⁷ Kazinczynak két további, a mesegyűjtésére vonatkozóan is érdekes levele maradt fenn. Toldynak 1859 telén írta az alábbi sorokat: „[...] Legalább van az egy faluból már 20–25 nyomtatott ívre való. Így kellene tenni országszerte, s akkor látnátok, mily nemes, tiszta, kékvérű faj a magyar paraszt [...]”⁵²⁸ A részlet szerint 1859-re már nagyobb mesegyűjtemény volt Kazinczy Gábor birtokában, amely minden bizonnyal Kazinczy Gábor szabadságharc utáni tartózkodási helyéről, a borsodi Bánfalváról (és környékéről) származik. Aranynak szánt leveléből úgy tűnik, mintha mesefordításai hatvanas évek elején való publikálása közben ismételtelen nekikezdett volna a mesegyűjtésnek.

„Laptöltelékül egy pár mesét küldtem: kaptad-e? S e két mese *újolag* felébreszti bennem a régi passiót, s rendelést tettem, hogy írjanak számomra ismét meséket, *szóra szóra* [!] úgy le, mint ahogy a beszélő paraszt dictálja. Már van is néhány ív. Sok üres, töredékes, csonka van ezek közt, mint Te jól tudod: de azért bámúlatoz gazdagságot mutat, anyag tekintetében legalább. Azt hiszem, hogy némi akarattal, rizma számra lehetne magy[ar]. meséket gyűjteni, Merényiféle expedíciók nélkül is.”⁵²⁹

A levélrészlet három vonatkozását emelném ki: egyrészt kiderül, hogy 1863-ban Kazinczy nem először kezdett gyűjteni, másrészt, hogy nem egyedül gyűjtött (*rendelést* tett), a

⁵²⁴ MTA Kt. Ms 10.020/VI. 58. özv. Kényi Jánosné a mesét összeszedte B. B. A kéziratokon olvasható adatközlők/lejegyzők (nem minden esetben megállapítható, hogy milyen viszonyban van a név és a meseszöveg) a hozzájuk rendelhető prózai szövegek számának csökkenő sorrendjében a következők: hat szöveget jegyez Ny. Bakos János. Öt szöveg: Seres József, Szaniszló Mihály, Pusko Miska. Négy szöveg: Varga Julcsa, Orosz János, Apell József, Kelemen Pesta, özv. Kényi Jánosné. Három szöveg: Varró Mihály, Cseha Pesta, Kulcsár Mihály, Bohus (Boher?) József. Két szöveg: Eszenyi Tamás, Mogyorósi András, Benke András, Pásztor Pesta, Kriston András, Szerencsy Feri. Egy szöveg: Tőregi Márton, Simon Mihály, Ruszó János, „a dédesi kántor”, Sinor András, Varga Péter, Róth Salamon és Kracsau (Kracsun?) József. (Egy bizonyos Kracsun József Pesty Frigyeshez címzett, Uppony, 1864. május 14-én kelt leveléből kiderül, hogy abban az időben Kracsun volt az upponyi jegyző, ez megengedi azt a feltételezést, hogy esetleg a Bánfalvával szomszédos upponyi jegyző személyében kell látnunk Kazinczy egyik gyűjtőjét/adatközlőjét. Pesty F. 1988. 359–360.)

⁵²⁵ Kazinczy Gábor levele Toldy Ferencnek. Bánfalva, 1857. július 24. MTA Kt. M. Irod. 4-r 74. Toldy Ferenc levéltárcája.

⁵²⁶ A mintegy 115 mese kéziratait lásd MTA Kt. Ms 10.020/II, IV–VI. *Kisfaludy Társaság népmesegyűjteménye*. A mesefordításokat is tartalmazó két köteggel együtt (Ms 10.020/I, III.) a teljes kézirat 582 lapos. El kell azonban mondanai azt is, hogy a *Magyar népmesekatalógus* kötetibe a szerkesztők bedolgoztak kiadatlan szövegeket is, így az említett, Kazinczy Gáborhoz rendelhető kéziratok mesék egy része is szerepel a katalógus kötetiben, többé-kevésbé Kazinczy Gábor gyűjtési tevékenységéhez kapcsoltnak.

⁵²⁷ Kazinczy Gábor Arany Jánoshoz. K. n. (1863. június) MTA Kt. Ms 513/259/I.

⁵²⁸ Saját gyűjtéséről: Kazinczy Gábor Toldy Ferenchez. Bánfalva, 1859. febr. 27. idézi Révay F. 1941. 40.

⁵²⁹ Kazinczy Gábor Arany Jánoshoz. [1863, Bánfalva] július 3. MTA Kt. Kt. Ms 513/259/h. Merényi László 1862-ben az Akadémia anyagi és erkölcsi támogatásával indult Erdélybe és Szilágyságba népmesegyűjtő útra, ebben az értelemben az első fizetett magyar mesegyűjtő volt, mivel azonban gyűjtőútja számottevő eredmény nélkül zárult, a korban visszatetszést keltett a támogatott utazás. Mesegyűjtéseiről és egykorú fogadtatásáról részletesebben a következők fejezetben lesz szó.

harmadik szempont pedig a korban sokszor hangoztatott, ám általában nem következetesen megvalósított gyűjtési módszertant érinti. Kazinczy saját megfogalmazása szerint *szórol szóra* kívánt meséket gyűjteni, *ahogy a beszélő paraszt dictálja*.

Ipolyi Arnold a magyar népmesegyűjtés tudományossá válásában meghatározó szerepet játszott, nemcsak a közelmúltban kiadott népköltési gyűjteménye,⁵³⁰ és a gyűjtőkkel való személyes kapcsolatai miatt, de mint láttuk, meseelméleti munkái révén is. Ipolyi és Kazinczy Gábor személyesen is ismerték egymást, erre bizonyíték Léway József leírása Kazinczy társaságáról.⁵³¹ Kazinczy Gábor 1855-ben tájékoztatta Ipolyit Erdélybe tervezett útjáról, Ipolyi ezen felbuzdulva két levelében is kérte Kazinczyt, hogy gyűjtsön számára regét. A levélrészlet tanulsága szerint Ipolyi prózai népköltés gyűjtésére bízta Kazinczyt:

„[...] Ha netalán Rimayt illetőleg még más nyomok is dus gyűjteményeiben felmerülnek, vagy ha *netán lakó vidékén s ismeretére valahol egy árva magyar rege s hason virágoznék*, szíveskednék ezt is számomra leszakítani s amazokat pro insigni officio viri literati impertiri. Mely szívességét ha én tehetségemben álló hasonlóan óhajtott tárggyal viszonzozhatom, a legboldogabbnak érzendem magamat; intésére kész akkor s ott, hol s mikor kegyed kívánja a hatalmamban levőt megtenni [...]”⁵³²

Majd nem sokkal később Ipolyi ismét felszólította Kazinczyt, hogy gyűjtsön *regét*⁵³³ számára: „És ha utfelén valahol a Székelyföldön egy árva regére is akadnának még, ne feledjék a kinczsákmány közé tűrni [...]”⁵³⁴ Úgy gondolom, hogy Kazinczy Gábor népköltészethez való viszonyulásában Erdélyi János és Toldy Ferenc említett hatása mellett Ipolyinak szintén szerepet lehet tulajdonítani, akinek közvetve befolyása lehetett Kazinczy folklórgyűjtésének megindítására, melyet néhány Borsod megyei palóc településen az 1850-es évek végén kezdett el, illetve annak folytatására, melyre az 1860-as évek elején került sor ugyanott. A száznál is több mese a kéziratok tanúsága szerint Bánfalvából és onnan kiindulva sugarasan elhelyezkedő néhány környező településről való.

Fennmaradt Kazinczy Gábertól Merényi László 1863–1864-ben két kötetben megjelent dunamelléki népmeséire vonatkozó reflexiója. „Merényi úr a mesevilág körüli érdemeit csak emelni fogná, ha némi utaló s tájékoztató jegyzetekkel kísérné közleményeit. Én ugyan gyűjteményemben mely már is egy pár száz darabból áll, *nem csak a vidéket, hanem azon falut is följegyzetem, hol a mesét beszélték*.”⁵³⁵ A megjegyzés, továbbá mesekézirataira írt lapalji jegyzetei szerint is Kazinczy tudatosan törekedett arra, hogy a meseszövegek mellett a gyűjtés pontos helye is fel legyen tüntetve. A meseszövegek, a jegyzetek szerint Kazinczy lakóhelyéről és a környező településekről valók: Bánfalu és Horváti (ma összevontan Bánhorváti, Borsod-Abaúj-Zemplén m.) mellett Tardona, Uppony, Vadna, Dédes és Tapolcsány (utóbbi kettő ma közigazgatásilag összevontan létezik: Dédestapolcsány) településekre történik utalás a kéziratokban. Itt szeretném megjegyezni, hogy a néprajzi

⁵³⁰ Ipolyi A. 2006.

⁵³¹ „Gyakran felkeresték Kazinczy Gábort bánfalvai magányában Szemere Pál, Toldy Ferenc, Szemere Miklós, Ipolyi Arnold, Balassy Ferenc, – egyszer talán gróf Mikó Imre, egyszer Reményi Ede s többen – Tompával együtt mi ketten voltunk leggyakoribb vendégei.” Léway József levele Radácsy Györgyhöz, Miskolc, 1912. július 8. Gulyás J. 1931. 336.

⁵³² Ipolyi Arnold Kazinczy Gábornak, Zohor, 1855. május 26. A levelet közölte Csanády S. 1886. 1387. [kiemelés – D. M.] A latin szövegrészlet fordítása: „a tudós férfiú jeles hivatala számára eljuttatni.” – Köszönöm Bárh Dánielnek a szöveg értelmezésében nyújtott segítségét.

⁵³³ Ipolyi szóhasználatában a *rege* 'Sage' értelemben használatos, azaz Grimmék meghatározása nyomán történeti tárgyú, helyhez, személyhez kötve elbeszélte népi prózai szöveg, ez mai fogalmaink szerint a történeti mondával azonos. Ipolyi A. 1854. XXIV.

⁵³⁴ Ipolyi Arnold Kazinczy Gábornak, Zohor, 1855. VIII. 16. közli Csanády S. 1886. 1387.

⁵³⁵ Kazinczy Gábor: Finn népmesék. *Koszorú* 1864. 90.; Merényi L. 1863–1864. (Kiemelés – D. M.)

szakirodalom éppen a Bán-folyóban látja a palóc-barkó határ keleti vonalát,⁵³⁶ talán éppen az itteni jellegzetes nyelvjárással is magyarázható Kazinczy népköltésgyűjtő érdeklődése.

A mesekéziratokon két dátum is szerepel: 1863 június és 1864 január. Az a tény, hogy a hatvanas évekre történik utalás, nem zárja ki azt, hogy egy korábbi gyűjtés (talán az említett, 1859-re összeállt korpusz) tisztázására a jelzett időpontokban került volna sor, ezért a pontosabb datálás helyett biztosan azt állíthatjuk, hogy Kazinczy Gábor az 1850-es és az 1860-as években bizonyosan foglalkozott népmesegyűjtéssel néhány Borsod megyei palóc településen.

Kazinczy Gábor 1864. április 18-án hunyt el. Mesegyűjteménye sógora, Lónyai Gábor (Kazinczy Ottília férje) révén került a Kisfaludy-társaság birtokába. Nyilvánvaló, hogy Kazinczy akaratát követte ezzel Lónyai, hiszen a társaság 1863 júniusában közzétett gyűjtési felhívására többek között maga Kazinczy Gábor is jelentkezett,⁵³⁷ tehát személyesen ajánlotta fel gyűjteményét a társaságnak. Az 1864 novemberi ülésről készített jegyzőkönyv szerint Gyulai Pál beszámolt az újonnan beküldött népköltési gyűjteményekről, majd emlékeztette a társaságot Kazinczy Gábor felajánlására:

„Gyulai Pál tag azon örvendetes tudósítással lepte meg a társaságot, hogy a népköltészeti gyűjtemény szépen gyarapodik [...] Végül megemlíté, hogy Kazinczy Gábor elhunyt tagtársunk utolsó Pesten léte alkalmával egy mesegyűjteményéről szölet s ezt a Kisfaludy-társaság számára föl is ajánlotta a minek megszerzésére a társaság részéről lépéseket kellene tenni. A gyűlés örömmel hallgatta a népköltészeti gyűjtemény szerkesztője jelentését s a fölolvassott mutatókat; Kazinczy Gábor mesegyűjteményének megszerzésére nézve pedig abban állapodott meg, hogy a titkok forduljon Lónyai Gábor úrhoz s kérje meg a társaság nevében, sziveskedjék Kazinczy Gábor hagyományából a nevezett mesegyűjteményt a Kisfaludy-társaság részére kiszolgáltatni.”⁵³⁸

A társaság titkára 1865. január 25-én terjesztette elő Lónyai Gábor hozzá intézett levelét⁵³⁹ Kazinczy mesegyűjteménye ügyében:

„[...] Kazinczy Gábor hagyománya között csakugyan találunk egypár csomó magyar népmesegyűjtemény, hiszi is, hogy az elhunytak már ez idén nagykorúvá leendő fia, Artúr, e gyűjteményt kész lesz a társaságnak átengedni, minthogy azonban az elhunyt vagyonára nagy terhek nehezlnek, méltányosnak tartja, hogy az átengedendő kéziratokért tiszteletdíj is járjon. Gyulai Pál tag, mint a népköltészeti gyűjtemény szerkesztője, megjegyezvén, hogy Emich Gusztáv úr, e gyűjtemény kiadására vállalkozva, tiszteletdíj fizetésére is ajánlkozott, a Lónyai Gábor úr levelébe fölmerült aggodalmak önként elenyésznek s a társaság bizonyosnak tekintheti, hogy kérdéses népmesegyűjtemény birtokába jut, mivégből a további lépések megtételét Gyulai Pál tagra bizza.”⁵⁴⁰

A társaság jegyzőkönyve szerint Gyulai Pál látatlanban kieszközölte, hogy Emich Gusztáv megjelentesse Kazinczy Borsod megyei palóc mesegyűjteményét, azonban publikálására

⁵³⁶ Paládi-Kovács A. 1968. 175–214.

⁵³⁷ A Kisfaludy-Társaság XIV. közlése. 1864. február 6. *Kisfaludy-Társaság Évkönyve* Új folyam II. 1863/64–1864/65. Pest, 1869. 12.; Kövári J. 1935. 63. A társaság a szabadságharc után Gyulai Pál indítványára kezdte meg újra népköltésgyűjtő tevékenységét, a Gyulai fogalmazta felhívást országszerte számos lapban közzétették. Lásd pl. *Koszorú* 1863. 23. sz. 550., újraközölve Gyulai P. 1961. 617–620. Greguss a februári közgyűlésen nagyobb nyilvánosság előtt is bejelentette, hogy újraindították a gyűjtést, Kazinczy Gábor neve mellett Erdélyi Jánost, Illésy Györgyöt és Arany Lászlót is említik az önként jelentkezettek között.

⁵³⁸ *A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei*. 1864. nov. 30. MTAK Kt. Ms 5767. 56. lap.

⁵³⁹ A levél a beszámoló szerint 1865. január 12-én kelt, a levelet eziáig nem sikerült fellelnem.

⁵⁴⁰ *A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei*. MTAK Kt. Ms 5767. 58. lap.

valamilyen oknál fogva mégsem került sor (legalábbis Emich munkáinak kiadott jegyzéke nem tartalmaz ilyen tételt).⁵⁴¹ A mesegyűjtemény 1865 nyarán került végül a társasághoz: „A titkár s helyettes igazgató jelenti, hogy Lónyai Gábor úr Kazinczy Gábor hagyományából a magyar népmeséket, továbbá Erdélyi János saját dalgyűjteményét a társaságnak beküldte s e küldemények a népköltészeti kincsek szerkesztőjéhez, Gyulai Pálhoz tettek át, ki rólok a legközelebbi gyűlésben tüzetes jelentést fog adni [...]”⁵⁴²

Kazinczy Gábor saját mesegyűjteménye és népmesefordításai így betagozódtak a *Kisfaludy-társaság mesegyűjteményébe*, melyet ezen a fondnéven lehet megtalálni az Akadémiai Kézirattárban.⁵⁴³ A számos, még megválaszolásra váró kérdés közül talán a leginkább zavarba ejtő Kazinczy mesegyűjteményével kapcsolatban az, hogy nem világos, mire utalt, amikor Aranynak szánt levelében azt említette, hogy „rendelést tett” mesék összegyűjtésére.⁵⁴⁴ A rendelés címzettjeinek azonosítása azt a kérdést foglalja magában, hogy ki és milyen módszerrel gyűjtött Kazinczy számára, hiszen ha maga nem is árulná el, hogy gyűjtőhálózattal dolgozott, akkor is nyilvánvaló, hogy egyedül ilyen hatalmas korpuszt a korban nem lehetett létrehozni, még akkor sem, ha Kazinczy kizárólag folklórgyűjtéssel foglalkozott volna, márpedig ismeretes, hogy ebben az időben többek között Molnár fordításai, illetve a történeti források gyűjtése és közreadása is lekötötték figyelmét. A kérdés megválaszolása azért bírna jelentőséggel, mert nagyon kevés „kemény adat” áll rendelkezésünkre a tekintetben, hogy az a szövegtörzsek, amit mi a 19. századi népmesék együttesének fogunk fel, valójában milyen társadalmi közegből származik, milyen tudást reprezentál és a lejegyzés során vajon milyen átalakításokon mentek keresztül a szövegek.

VI. 2.1. Kazinczy Gábor meselejegyzője, Beke József

A továbbiakban egy református néptanítót szeretnék bemutatni, aki a fennmaradt források biznysága szerint az ötvenes években tevékenyen hozzájárult Kazinczy Gábor mesegyűjteményének létrejöttéhez. Kazinczy Gábor a címzettje az alábbi levelének, melynek feladója egy bizonyos Beke József, abban az időben velezdí (Sajóvelezd, Borsod-Abaúj-Zemplén megye) református néptanító: „Alkalom lévén- küldök néhány mesét; mához egy hétre is minden bizonnyal. A múlt alkalommal meséim közül, a' »csudagyermek«, és »a zsoltármondó madár« című meséket magam készítettem, de a vége talán mindkettőnek el van hanyagolva. Észrevételeit méltóztassék velem közölni, hogy így a hibáktól óvakodva, mindig tökéletesebbekkel szolgálhassak.”⁵⁴⁵

Néhány hét múlva érkezett a következő levél Beke Józseftől:

⁵⁴¹ Emich G. 1867.

⁵⁴² *A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei*. 1865. július 26. MTAK Kt. Ms 5768. 6. Gyulai említett beszámolóját Kazinczy Gábor gyűjtéséről a jegyzőkönyvekben nem találtam.

⁵⁴³ *Kisfaludy-társaság népmesegyűjteménye*. MTAK Kt. Ms 10.020/I–VI. Ugyanakkor hozzá kell tennünk azt is, hogy Kazinczy Gábor hagyatékának egy része valamikor még 1877 előtt Abafi Lajoshoz került (Torma Károly és Abafi levéltársa alapján erről ír Pogány P. 1954. 551.) Abafi meglepő módon azt állítja, hogy e gyűjteményben „találtatott néhány dal és egy mese.” Abafi L. 1877. 80. Pogány P. 1954. 560

⁵⁴⁴ Kazinczy Gábor Arany Jánoshoz. [Bánfalva, 1863.] július 3. MTAK Kt. Ms 513/259/h

⁵⁴⁵ Beke József Kazinczy Gábornak Velezd, 1858. október 3. MTAK Kt. Ms 5970/130. Ennek hátoldalára egy újabb Kazinczynak címzett Beke-levél van ragasztva. A keltezetlen, töredékes levél egy Beke által küldött szövegre vonatkozólag a Kazinczy által feltett kérdésekre válaszol. „A *megtörtént* című küldeményben a zsidó férje volt a nőnek. Kérdezi nagyságod: miért engedte elhurcolni nejét a zsidó, ha oly gazdag volt? – Miután a már indúltni akaró szekérrel legelőször találkozott a kárvallott mindkettővel: és miután a kárvallott sürgette a városba a törvényszékhöz menett: a' zsidó és nem a' neje ment vele, 's míg a zsidó és kárvallott ballagtak a törvényszékhöz: a zsidónő azon ürügy alatt vált el kevés idő múlva a szekerstől, hogy férjét megyn felkeresni [...]” (Kiemelés az eredetiben.)

„Jelenleg az iskolánkba készíti az asztalos a székeket, van időm a mese írásra, halgatásra [!]. »Kardvíg« című mese is a Zsoltármondó madárral és a »csudagyermekkel« saját compositióm. Gyermekkoromban hallottam egy mesét, de belőlle egyebet nem tudok, csak azt, hogy egy királynak egyik szeme mindig sír, a másik nevetett, továbbá hallottam a vasgyűrőről is – de mindent elfeledve azőlt, a csodaszemű királyt kijavítottam »Vérfalka« kivonatonban van, és változtatva. A »rézbagoly« is – átolvasás után ítélve – keveset ér; tegnap este gondoltam ki, és írtam le, restelkedve hajtom ide a » többi közé. A nép közt szájról szájra forgó mesék közül – minthogy érdeknélküliek – csak ötödiket tartom méltónak a leírásra.»⁵⁴⁶

Beke József 88 lapos mesegyűjteménye külön tételként szerepel az akadémiai kéziratárban.⁵⁴⁷ Kazinczy Beke meséit nem vette fel saját, a Kisfaludy-társaságnak szánt mesegyűjteményébe, legalábbis egyik dokumentumon sem szerepel erre vonatkozó utalás.⁵⁴⁸ Ettől függetlenül is fontos Beke József mesegyűjteménye, hiszen az a tény, hogy a református tanító Kazinczy kérésére tanítványait hallgatva és gyermekkorára visszaemlékezve nemcsak lejegyzett, hanem írt is meséket, azaz egymás mellett gyűjteményében szerepel fiktív, az „irodalmi népiesség” jegyében megfogalmazott meseszöveg és gyűjtött népmese, egyfajta prózai közköltészet meglétére utal.⁵⁴⁹ Nem tisztán folklór és nem is a magas irodalom oldalán jelentkezett irodalmi népiességről, hanem egyfajta sajátos, köztes jelenségről van szó. A továbbiakban a Beke József életrajzára vonatkozó töredékes adatokat igyekszem bemutatni, és – ahol a források ezt lehetővé teszik – utalok a meseírás kontextusára is.

VI. 2.1.1. Beke József életrajza

Beke József életútja egészében feldolgozatlan, nevével elvélve mégis találkozunk borsodi helytörténeti munkákban, kéziratok és kiadott írói levelezésekben. Hagyatéka, ha fenn is maradt, ismeretlen helyen lappang. Mindösszesen Kazinczy Gábornak címzett három, fent említett levele, Kazinczy Gábertól egy, a Beke által küldött szövegekre reflektáló fogalmazvány,⁵⁵⁰ és a bennünket érdeklő mesegyűjtemény vehető számításba Beke gyűjteményére vonatkozó közvetlen forrásdokumentumokként. Kazinczy Gáborn kívül Tompa Mihállyal⁵⁵¹ is kapcsolatban állt Beke József. Tompa Mihály leveleiben kétszer is említette Bekét, mint a neki címzett levelek putnokai átvevőjét.⁵⁵² Bekétől származó vagy

⁵⁴⁶ Beke József Kazinczy Gábornak, Velezd, 1858. október 21. Hasznos lenne „a nép közt szájról szájra forgó” mesék „érdeknélküliekként” való azonosításának kontextusáról többet tudni. (Nem világos, melyik szövegre gondolt Beke.) A mesegyűjtés módszerére valamint a népmese recepciójára nézve is rendkívül tanulságos levél lelőhelye: MTA Kt. Ms 5970/131.

⁵⁴⁷ Beke József: *Mesék*. MTA Kt. Irod. 4-r 364.

⁵⁴⁸ Az persze könnyen előfordulhatott, hogy Kazinczy hagyatékával együtt kerültek a társasághoz Beke lejegyzései is.

⁵⁴⁹ V. ö. Küllös I. 2004.

⁵⁵⁰ A töredékes feljegyzés piszkoszat, melyet egy hivatalos irat hátoldalára írtak, az iratban szerepel 1846. nov. 8. A feljegyzés Kazinczy Gábor észrevételeit tartalmazza a Beke József által írt és neki küldött mesékhez. Ebben Kazinczy a szövegben előforduló logikai következetlenségekre és a mesei cselekmény egyes elemeinek hiányos motiváltságára hívja fel a figyelmet. Kazinczy itt tehát a Bekével íratott mesékhez ad további instrukciókat. MTA Kt. Ms 6227/90.

⁵⁵¹ A Kazinczy Gábornal az 1840-es évektől baráti kapcsolatot ápoló Tompa 1863-ban Kazinczy Gábor segítségét kérte egy meserészlet magyarra fordításához. Gulyás J. 2008. 127.

⁵⁵² Tompa Mihály Lévay Józsefnek. Hanva, 1867. okt. 31. Tompa Lévaytól Miskolcra gyertyát kér, ennek kapcsán említi Bekét: „Átveszi »Putnokon« Beke József ref. tanító.” *TMLEv* II. 230. A másik levélből sem derül ki több Bekéről, mint amit az előzőből már tudunk: kapcsolatban állt Tompával és az 1860-as évek második felében Putnokon volt református tanító. Tompa Mihály Orbán Ferencnek, Hanva, 1867. dec. 26. „Csak Putnokra a postára v[agy] Bekéhez.” *TMLEv* II. 248.

hozzá írt Tompa-leveleiről nem tudunk. Tompa és Kazinczy leveleiből kiderül, hogy az 1850-es évek végén Beke vezlezd, az 1860-as évek végén pedig putnoki tanító volt. A Bekére vonatkozó adatok szembetűnő hiányossága, ugyanakkor a fennmaradt mesegyűjtemény érdekessége, továbbá Beke körvonalazatlan kapcsolata Kazinczyval és Tompával arra indított, hogy felkeressem a levelekben említett helyszíneket, Beke egyházi tanítóságának állomásait. Putnokon és Sajóvelezden lehetőségem volt a református anyakönyvek mellett a konzisztórium, iskolai és éneklő társulati jegyzőkönyveket átolvasni. Az alábbiakban vázolt életrajz ezen adatokat összegzi, semmiképpen sem tekinthető teljesnek vagy véglegesnek, sokkal inkább egy továbbírandó vázlatnak szánom, mely a Beke-féle mesegyűjtemény értelmezéséhez támpontot jelenthet.

Beke életének főbb állomásait Csenyété, Sárospatak, Putnok, Velezd, Tornalja, ismét Putnok és Alsó-Szuha településekben jelölhetjük meg. A nemesi származású Beke József 1817 márciusában született Csenyétén (Borsod-Abaúj-Zemplén megye),⁵⁵³ édesapja Beke János, édesanyja Bodnár Susánna volt.⁵⁵⁴ Diákéveiről – azon túl, hogy Sárospatakon végzett teológiát – egyelőre semmit sem tudunk.

Putnokon 1864-ig nem volt állandó tanító, háromévente a sárospataki kollégium végzett teológusai közül kértek maguknak *oskola rectort*. Beke József neve a putnoki tanítók névsorában kétszer is szerepel, első ízben 1844-től.⁵⁵⁵ A helybeli református parókián őrzött egyházi jegyzőkönyvekben Beke neve először az 1844. november 14-i gyűlésről készített feljegyzésben fordul elő: „Oskola Rector Beke József Úr jelenti hogy Tanítványainak számok 100⁰⁰ is meghaladván ezeknek illendő oktatásokra magát nem elegendőnek véli miszerint egy segéd oktatónak eszközölését kéri.”⁵⁵⁶ A tanács a kérés teljesítése mellett döntött, 1845-ben már Martha János tevékenykedett Putnokon segédoktatóként.⁵⁵⁷ 1845-ben Beke tanítósága idején alakult meg Putnokon a református énekkar.⁵⁵⁸ A helytörténeti forrásokban ugyan *expressis verbis* nem szerepel, hogy a kart Beke alapította volna, ezt mégis feltételezhetjük, hiszen Beke sírja a putnoki temetőben ma is megtalálható, a fekete sírkövön olvasható az alábbi mondat: „A hű tanítónak és a ref. Énekkar megalapítójának emelte az Énekkar.” Előfordult, hogy a lelkes helyett, annak távollétében a tanító temetett; a halotti anyakönyvi bejegyzések között többször szerepel Beke neve is, ilyenkor általában tanítóként, ritkábban azonban *énekvezérként* jelölte meg magát.⁵⁵⁹ Szűcs Lajos putnoki kántor-tanító 1897-től állt az egyház szolgálatában. *A putnoki ev. ref. énekkar története* című kéziratos munkájában megemlékezett Beke énekkarban végzett munkájáról: „Az énekkar megalakult még az 1845-ik évben, akkori tanító Beke József idejében. Voltak alapszabályai s temetésekből, büntetésekből s ajánlatokból gyűlt pénzösszege, mely körül-belül 100 váltó forintokból állott [...] Nevezett tanító Velezdre választatván meg, az énekkar feloszlik.”⁵⁶⁰

⁵⁵³ Bekét a keresztlevele szerint 1817. március 16-án keresztelték, a születésre vonatkozó bejegyzés sajnos legalulra, a papír sarkára került, mely a gyakori használattól annyira elkoszolódott, hogy csak nagyon nehezen olvasható. Ez alapján március 10-én született Beke József, keresztszülei: Ns Beke János és valószínűleg Ns Beke Mária (az utóbbi keresztnév szintén elmosódott). Csenyété, református anyakönyvek, MOL A 1384.

⁵⁵⁴ Beke szülei 1808. január 27-én házasodtak, Beke János 21 esztendő, Bodnár Susánna 18 esztendő volt ekkor. A házaspárnak Beke József születése előtt két fia született, 1810. október 12-én Ferencz (keresztszülők Ns Czizjaky János és Ns Beke Mária), és Tamás, 1813. szeptember 2. (Keresztszülők Beke György és Szalai Borbála.) Beke József születése után három évvel egy lányuk, Susánna született 1820. augusztus 29-én (keresztszülők Ns Beke János és felesége Beke Mária). Csenyété, vegyes anyakönyvek, MOL A 1384.

⁵⁵⁵ Balogh B. 1894. 150–151.

⁵⁵⁶ *Protocollum Ecclesiae Ref. Putnokiensis* 326. lap. A putnoki anyakönyveket és jegyzőkönyveket Gere Gábor lelkes bocsátotta a rendelkezésemre, segítségét ezúton is köszönöm.

⁵⁵⁷ 1845. november 16. *Protocollum Ecclesiae Ref. Putnokiensis* 330.

⁵⁵⁸ Bodnár M. 2001. 342.

⁵⁵⁹ Bekének a sajóvelezdi református éneklő társulatban betöltött szerepére később még kitérek.

⁵⁶⁰ Szűcs L. 1902. A kézirat a putnoki parókián található. A forrásra Antal László helytörténész hívta fel a figyelmet, ezúton is köszönöm.

A néhány évvel ezelőtt kiadott Putnok-monográfia szerint Beke József a három év itteni tanítóság után Sajóvelezdre távozott.⁵⁶¹ 1846-ban telt le Beke hároméves putnoki tanítósága, azonban a református egyház nem tudta kifizetni a tanítót. Beke azzal a kéréssel fordult a konzisztóriumhoz, hogy hadd maradhasson még állomásán a következő évben is: „Oskola Rector Beke József Úr miután 3 Éveit ditséretesen bevégezni tapasztaltatott, de tapasztaltatott az is hogy a' jelen és múlt évi mostoha idők miatt elmaradt fizetése hirtelen be nem szedhető, felszólíttá Ns Consistóriumunk hogy tanítói pályáját a' 4^{dik} Évben is folytatná közöttünk.”⁵⁶² A tanács a kérésnek engedett és így Beke a helyén maradhatott a következő évre is. Beke abbéli szándékában, hogy még időzne Putnokon, a nyilvánvaló anyagi okon túl talán szerepet játszott az a tény is, hogy időközben megismerkedett a putnoki születésű helybeli lakos Skultéti Judittal, akivel 1847. február 17-én egybe is keltek.⁵⁶³ Skultéti Judit 1827. január 30-án született Putnokon nemes Skultéti József és Török Juliána lányaként.⁵⁶⁴

Putnokon első ízben 1848. február 21-ig állt hivatalban Beke József, ekkor váltotta őt Gööz Ferenc tanító. Az egyházi jegyzőkönyvek szerint tehát Beke, ellentétben a gyakorlattal, először nem három, hanem négy évig (1844–1848) volt Putnokon református tanító: „S. Patakrul Gööz Ferentz Úr Iskola Tanítónak ki hozatván hivatalába, a' mai napon be ígattatott mely alkalommal az oskolához tartozó mobiliákat, könyveket és Prothocollumot is gondviselése alá vett; ugyan ekor az iskolának job karba vétele is a' szoros teendők közé soroztatott.”⁵⁶⁵ Három hét múlva a jegyzőkönyv már Beke egyháztanácstól való búcsújáról számol be: „Völt Iskola Rector Ns Beke József Úr levelében a' Ns egyházi Tanástól szépen elbutsúván sok áldás kívánások között, azon alázatos kéréssel járult a' Ns Egyház Tanátshoz, hogy erényes és jó maga viseletéről szöllő bizonyítványát a' ns Consistorium adná ki, mely is kérésére ki adatott.”⁵⁶⁶

Beke 1848-ban Putnokról a közeli Sajóvelezdre távozott, ahol bizonyos Fóris András tanítót váltotta hivatalában.⁵⁶⁷ A velezdi református protokollumból kiolvasható, hogy a korábbi tanító erkölcselen életvitele miatt vált alkalmatlanná feladatainak betöltésére.⁵⁶⁸ A velezdi presbitérium 1848 tavaszán két alkalommal is kimondottan a züllött tanító eltávolítása ügyében tartott gyűlést.⁵⁶⁹ Beke 1848 áprilisában foglalta el velezdi hivatalát, ahol is 1859 tavaszáig teljesített szolgálatot: „1848^k év apr 15^{én} Beke József putnoki volt iskolatanító kezdette iskolatanítói hivatalát ki is 1848^k év apr 6^k napjain B. Horvathban tartott e. megyei gyűlésben hivatalában megerősítettet.”⁵⁷⁰

⁵⁶¹ Bodnár M. 2001. 342.

⁵⁶² *Protocollum Ecclesia Ref. Putnokiensis* 1846, november 23. 338.

⁵⁶³ „Putnoki reformáta iskola igazgatója nemes Beke József ífjút Helvét hitvallású Putnoki születésű 's helyben is lakozó Nemes Skultéty József és Nemes Török Juliána hajadon leányukkal Judithtal, a' háromszori kihirdetés alól fel mentesítő Vice-Ispáni levelök bemutatása után, a' Putnoki ref. Egyházban, Tekintetes Varnay Ferenc Úr, Tekintetes Vörösmarty Úr, Tek. Pásztor Sándor Úr Juhász András 'sat tanuk előtt hittel egybekötötte.” *Vegyes anyakönyvek, Putnok 1762–1856.* 347. Putnok, református parókia

⁵⁶⁴ *Vegyes anyakönyvek, Putnok 1762–1856.* 121.

⁵⁶⁵ *Protocollum Ecclesia Ref. Putnokiensis* 1848, február 21. 348.

⁵⁶⁶ *Protocollum Ecclesia Ref. Putnokiensis* 1848, március 12. 348.

⁵⁶⁷ Lakatos G. [1990.] 48.

⁵⁶⁸ Az 1847-es jegyzőkönyv szerint „november 24^{dikén} Föl jelentetvén az Isk. tanító Foris András, többszöri megintés utánis naponta öregbedő meg rögzött erkölcselen tetteiért, részegeskedésért, és Isten káromlásáért; Ki naponta részegen térvén késő éjszaka hajlékába, Nejét kegyetlenül gyilkolja, 's azt fület sértő káromló nyelvével csendes nyugalmból föl riasztván üldözi, úgyhogy éj-szakának idején kénytelen kezei között ki szabadult Neje másoknál menedéket keresni: ezen és más sokszori erkölcselenségét méltó figyelemre vévén Egyházunk; szükségesnek ítélte ennek az E. megyei mind két renden lévő Főnökök eleibe kérendő föl terjesztését, és helyette idő közben is egy új tanítóért való eszedését [...]”

⁵⁶⁹ 1848. március 29-én és április 3-án „Az iskola oktató változtatása irányában volt E. tanács gyűléstünk.”

⁵⁷⁰ Külső címlap: *Velezdi reform egyház iskola jegyző könyve*. Belső címlap: S. Velezdi ref. egyház iskola jegyző könyve vevődött az 1848^{ik} évb. Decemb. 19^{ken} Beke József iskolatanítóságában. 3. lap. A kézirat a sajóvelezdi parókián található.

A sajóvelezdi anyakönyvek szerint Bekének itt tartózkodása alatt öt gyermeke született, három fiú és két lány, közülük mindkét József nevű fia három éves korában meghalt. 1848-ban György Gyula,⁵⁷¹ 1850-ben Amália,⁵⁷² 1852-ben József,⁵⁷³ 1853-ban Erzsébet,⁵⁷⁴ 1855-ben József⁵⁷⁵ nevű gyermekeik születtek. Beke egyházi énekkarok iránti elhivatottságát jelzi, hogy a velezdi tartózkodása alatt alakult éneklő társaságnak is ő volt a *kar-elnöke*. Egy az egyháztanácsnak tett pénzügyi jelentésből kiderül, hogy 1851-ben jelöltették meg a velezdi református éneklő társaság alapításának időpontját: „1857^{dik} Év Junius 5^{dikén} rendkívüli gyűlés tartott, melyben az Egyház Lelkésze Tiszt. Balla Albert és Beke József – az első mint a s. velezdi egyház tagjaiból alakult díszes éneklő társaság fő-felügyelője a’ második mint ugyan azon éneklő társaság kar-elnöke jelentik: mi szerint ez előtt 6 évvel társaságba állván [...]”⁵⁷⁶

Az 1851-es rendes iskolaellenőrzés során, Beke tanítósága idején keletkezett az alábbi jegyzőkönyv: „46 gyerek jár az iskolába. Többnyire mind olvasnak, értelmes és folyó olvasást tanusítottak. A könyvnélküli tanulmányokat tudják de teljesen érteni nem látszanak. Fejbéli számításban némi az írásbeliben több gyakorlóságot mutatnak. 27-en írnak, ezek között folyvást 5-en. Van közöttük egynéhány jó énekes fiu.”⁵⁷⁷

Beke Kazinczy Gáborhoz írott, fentebb már idézett levelében (Velezd, 1858. október 21.) azt írja, hogy azért van ideje a mese hallgatására és írására, mert az asztalos az iskolában készíti a székeket és ezalatt nyilván az iskolai oktatás szünetel. „Jelenleg az iskolánkba készíti az asztalos a székeket, van időm a mese írásra, halgatásra [...]”⁵⁷⁸ A velezdi protokollumban megtaláljuk azt a bejegyzést is, amely szerint az iskolafelügyelő javaslatára az egyháztanács határozta el a az új székek készíttetését: „1858^{ik} év Maj 16-án Iskola felügyelő T Kassay Menyhért Úr, az iskolában új székek csináltatására híván fel a Ns egyház tanács tagjaik indítványa helyesnek találtatván – elfogadtatott.”⁵⁷⁹ Az iskola székeinek készítéséről az iskolai jegyzőkönyv is megemlékezik: „Az iskola épült az 1834^{ik} évben Kalas György gondnoksága alatt. A tanító szobája kipadoztatott, s a *tanszoba templomi székekkel ellátott 1858^{ik} évben* Sáfrány Mihály gondnoksága alatt. A tanító istállója, s kamarája újból épült,

⁵⁷¹ Született 1848. március 23-án, keresztemeltetett 24-én. Szülei: Nemes Beke József Isk. Oktató és Nemes Schültéti Júdiht. Keresztzülei: Nemes Balla Albert prot. pap és neje, Nemes Elek Zsuzsanna asszony. *Keresztelési anyakönyvek*, Sajóvelezd (1842. júl. 2.–1876. ápr. 24.) 5. (Ahol a szülők vagy a keresztszülők nevének, titulusának anyakönyvi írásmódja az eddigiektől eltér, vagy a bejegyzés bármilyen új adatot tartalmaz, azt a továbbiakban is közlöm lábjegyzetben.)

⁵⁷² Született 1850. március 19-én, keresztemeltetett 20-án. Szülei: Beke József osk. tanító és Skültéti Júdiht. Keresztzülei: Tek[kin]t[e] Vécsey Pál és Osváth Johanna. *Keresztelési anyakönyvek*, Sajóvelezd (1842. júl. 2.–1876. ápr. 24.), 6.

⁵⁷³ Született 1852. február 20-án, keresztemeltetett 24-én. Szülei: Beke József osk. oktató és Skültéti Júdiht. Keresztzülei: Vécsey Pál nemes és Osváth Johanna nemes. *Keresztelési anyakönyvek*, Sajóvelezd (1842. júl. 2.–1876. ápr. 24.) 9. *Kelevényben* meghalt 1855. február 27-én, eltemetve 1855. márc. 1-én Sajóvelezden „Beke József októ kisfia József, 3 éves”. *Halotti anyakönyvek*, Sajóvelezd (1842. jún. 5.–1880. dec. 31.), 91–92.

⁵⁷⁴ Született 1853. szeptember 7-én, keresztemeltetett 12-én. Szülei: Beke József osk. oktató és Skültéti Júdiht. Keresztzülei: Tek[intetes] Vécsey Pál és Osváth Johanna. *Keresztelési anyakönyvek*, Sajóvelezd (1842. júl. 2.–1876. ápr. 24.), 12.

⁵⁷⁵ Született 1855. július 20-án, keresztemeltetett 27-én. *Keresztelési anyakönyvek*, Sajóvelezd (1842. júl. 2.–1876. ápr. 24.), 14. *Verességben* meghalt 1858. május 29-én, eltemetve 1858. május 31-én Sajóvelezden „Beke József iskola oktató s Scultéti Judit asszony fiók József, 3 éves”. *Halotti anyakönyvek*, Sajóvelezd (1842. jún. 5.–1880. dec. 31.), 95. Ezen bejegyzés mellett szerepel a lakóhely a házzszámmal együtt: Sajóvelezd, sz. 41.

⁵⁷⁶ *Protokollum*, Sajóvelezd, 1857. jún. 5. o. n. A társaság 1888-tól vezet jegyzőkönyvet. *A sajó-velezdi ref. éneklő társulat jegyzőkönyve kezdve 888^{ik} év nov. 22. Kézirat a sajóvelezdi parókián.*

⁵⁷⁷ Közli Lakatos G. [1990.] 47. Az iskolai jegyzőkönyvben a gyermekek névsora is szerepel, emellett az iskola eszközállományát, a velezdi népiskola tulajdonát képező tanszerekről szóló leírást is tartalmaz. Ebből a listából derül ki, hogy Gáspár János folklórszövegeket is tartalmazó olvasókönyvét használták tankönyvként.

⁵⁷⁸ Beke József Kazinczy Gábornak. Velezd, 1858. október 21. MTAK Kt. Ms 5970/131.

⁵⁷⁹ *Protokollum*, Sajóvelezd, 1858. máj. 16. o. n.

1862^{ik} évben Ns Dienes Károly gondnoksága alatt.”⁵⁸⁰ Ezen esemény tehát közvetlenül is hatással volt a Beke által összeállított mesegyűjtemény létrejöttére.

Beke József az iskolai jegyzőkönyvbe történt saját bejegyzése szerint Velezdről a gömöri Tornaljára ment a következő évben: „Szolgált 11 évekig, hivatalát folytatni ment Tornallyára a gömöri egyház megyébe.”⁵⁸¹ A presbitériumi jegyzőkönyv arról tesz említést, hogy Beke váratlanul mondott le velezdí tisztségéről 1859 tavaszán. A hirtelen távozás magyarázatát egyelőre homály fedi.⁵⁸²

„Martius 28^{ikán} rendkívüli egyháztanács gyűlvén össze, érdemtelen iskola tanítónk T Beke Josef Úr el meneteletét, ’s a Gömöri egyházban Tornallyára lett meghívását terjesztvén egyháztanácsgyűlésünk elébe; Egyház tanácsunk fájdalmasan vette a véletlen ’s meg lépő hirt; a fent írt uri egyént mint kitűnő jeles tanítót továbbra is többszöri felhívásával marasztá; de ő hivataláról teljesen le mondván, helyébe a Ns egyház tanács Mályinkai Tanító Fekete Lajos urat határozá meghívni.”⁵⁸³

Beke József Gömörben eltöltött éveiről semmit sem tudunk, minden bizonnyal itt születettet a később Putnokon eltemetett Károly nevű fia.⁵⁸⁴ Putnokon 1864-ben megszűnt a háromévenkénti tanítóválasztás, ekkortól volt állandó tanítója a településnek. A putnokiak visszahívták Tornaljáról a korábban itt szolgált és közkedveltségnek örvendő Bekét, aki nemcsak a tanítást folytatta,⁵⁸⁵ de az 1845-ben általa alapított énekkart is újraélesztette.⁵⁸⁶

„1864 Február 14^{én} istentisztelet végeztével tanítói választás rendezett mely alkalommal a jelenlévő családfők Beke József tornalyai tanító urat választák meg felkiáltás útján állandó, rendes népiskolai tanítónak.”⁵⁸⁷ Február 28-án olvasták fel Beke levelét, melyben tájékoztatta a presbitériumot, hogy elfogadja a felkérést, április 14-én hangzott el Beke beköszönő beszéde és ekkor hivatalosan is megtörtént a beiktatása.⁵⁸⁸

A putnoki tanítók és segédtanítók a református templom mögött 1808-ban épített iskola épületében laktak egészen a 20. századig. A tanító állandósítása után a segédtanítók máshol nyertek elhelyezést, így az iskola épületében lévő mindkét lakószobát a tanító családja vehette igénybe.⁵⁸⁹ A putnoki keresztes anyakönyvek szerint időközben Beke József felesége még egy fiúgyermeknek adott életet, azonban harmadik József nevű fiuk sem érhetette meg a

⁵⁸⁰ *S Velezd reform egyház iskola jegyző könyve*. A’ S. velezdí ref. népiskolára vonatkozó történeti adatok. Jegyzé Fövenyessy Bertalan tanító, 1876. o. n. [kiemelés – D. M.]

⁵⁸¹ *S Velezd reform egyház iskola jegyző könyve* 3.

⁵⁸² A távozás okát feltehetőleg a tornalji konzisztórium jegyzőkönyvekben volna érdemes keresni, erre azonban mindezidáig nem volt lehetőségem.

⁵⁸³ *Protokollum*, Sajóvelezd, 1859. márc. 28. o. n.

⁵⁸⁴ A feltételezés alapja a fiú sírfelírata, ugyanis *Beke Károly 1862–1886* felirat olvasható Beke József, felesége és fiuk közös putnoki síremlékén.

⁵⁸⁵ Balogh B. 1894. 151.; Bodnár M. 2001. 342.

⁵⁸⁶ „[...] a putnoki ev. ref. elemi tanítói hivatal állandósíttatván, ismét visszajön Beke József Velezdről [itt Szücs tévedett, hiszen Tornaljáról jött vissza Putnokra Beke – D. M.] s újra szervezi az elzúlló félben lévő énekkart. Alapszabályokat csinál s új életre kelti megkezdett művét.” Szücs L. 1902. o. n.

⁵⁸⁷ *Protocollum Ecclesiae Ref. Putnokiensis* 413.

⁵⁸⁸ „Egyházitanás ülésben felolvastatott Beke József meghívást elfogadó megköszönő, és magát felajánló levele.” *Protocollum Ecclesiae Ref. Putnokiensis* 413. „Beke József tanító az egyházban beköszönő beszédét ékes szavakkal előadván: állandó iskolatanítói hivatalába az egyház előjárósága által ünnepélyesen be igattatott, és inventárium szerint az Iskola javait gondviselése alá vette.” Uo. 415.

⁵⁸⁹ Balogh B. 1894. 147. Az iskola (248. számú ház, egykori Kavacs, ma Tompa utca, Putnok) környékéről és az épület alaprajzáról, valamint annak oldalnézetéről és melléképületeiről Szücs Lajos tanító készített 1902-ben rajzvázlatokat az iskola történetét feldolgozó kéziratos munkája számára. Szücs L. 1902.

nagykorúságot.⁵⁹⁰ Beke József felesége és Károly fia 1886-ban hunytak el. Négy év múlva úgy döntött Beke, hogy nyugalomba vonul és vejéhez költözik a közeli Alsó-Szuhára. „Beke József tornallai volt iskolatanítót 1864 Martius 31^{ik}^{en}, ki megelőzőleg az egyháznak szeretett s kedves három, illetőleg négy éves tanítója volt. Hivatalát a putnoki ref. elemi népiskolában megkezdette Ápril 17^{én} 1864.-, 890. év aug. 10^{én} mondott le 31 évi, itteni tanítóskodás után hivataláról. Aug 28.^{án} búcsúzott el, hangos zokogásban tört ki búcsú szavaiban. Alsó-Szuhára vőjéhez ment ott hala meg nálla, de ide hozatott, s itt temettetett el.”⁵⁹¹

Beke József 1896. július 28-án halt meg 79 éves korában Alsó-Szuhán, 1896. július 30-án Putnokon temették el. „Beke József nyugalomba lépett tanító-néhai Skultéti Juditnak 39 évig volt a férje.” Az anyakönyvben megjelölt haláluk végelgyengülés volt. „Meghalt Alsó-Szuhán, idehozatott, és itt temettetett el.”⁵⁹²

A Beke József életrajzára vonatkozó peremdokumentumok Kazinczy Gábor mesegyűjtéséhez, tágabb értelemben a 19. századi mesegyűjtéshez szolgálhatnak magyarázó kontextusként. A nemesi származású Beke református tanítóként Velezden az ötvenes évek végén, bizonyára Kazinczy Gábor kérésére, szájhagyományban élő prózaepikai szövegeket jegyzett le, részint az emlékeztetőben fennmaradt mesei elemek újraalkotásával, részint tanítványai elmondása után. A gyűjteményt több részletben küldte el Kazinczy Gábornak. Valószínűleg Kazinczy keresztül került Beke gyűjteménye az Akadémiai Kézirattárba, ahol máig őrzik.

VI. 2.2. *Mesés könyf[!] írta Blaskó György (Sajókaza, 1864)*

A Bekére vonatkozó közvetlen adatokat elhagyva, egy másik református tanító is kapcsolatba hozható Kazinczy mesegyűjtésével. Kazinczy Gábor egy Toldyhoz írott levelében megemlíti, hogy számára Nagy Sándor is írt meséket.⁵⁹³ Lénárt Béla kutatásaiból úgy tudjuk, hogy az 1860-as években egy bizonyos Nagy Sándor a Bánfalva közelében lévő Sajókazán volt egyházi tanító.⁵⁹⁴ Nagy életéről több adat nem áll rendelkezésre, így egyelőre meg kell elégedni annak lehetőségével, hogy Beke József mellett Nagy Sándorral együtt már legalább két református néptanítót kapcsolatba tudunk hozni Kazinczy Gábor mesegyűjtésével.

Feltételesem egy harmadik kéziratot mesegyűjteményt is összefüggésbe hoznék Kazinczy Gáborral. Az akadémiai kézirattárban őrzött kis alakú, lila színű, összesen 35 lapos füzetbe azonos kéz, nagyon kezdetleges helyesírással írt öt, valóban szép népmesét.⁵⁹⁵ A szövegek alatt kétféle szígnő szerepel: *Blaskó György és Laczkó Páll által* formában. A füzetke címlapján ebben a helyesírásban olvasható a cím: *Mesés könyf írta Blaskó György Sajókazán 1864ik évben*. További vizsgálatokat igényel annak kiderítése, hogy ki Blaskó György és

⁵⁹⁰ Született 1866. március 1-én, kereszteltetett március 3-án „Beke József törvényes fi, Lakóhely: Putnok 248. sz. ház.” *Vegyes anyakönyvek, Putnok* 47–48. *Fejgyörcsben* meghalt 1 hónapos korában 1866. március 31-én, eltemetve április 1-én Putnokon. *Vegyes anyakönyvek, Putnok*, 385.

⁵⁹¹ *Nomina et Cognomina Rectorum Scholae J. C. addictae Putnokiensis*. Az eredetileg a putnoki református parókián őrzött kézirat másolatát Antal László bocsátotta rendelkezésemre.

⁵⁹² *Vegyes anyakönyvek, Putnok* 1762–1856, 517–518.

⁵⁹³ „A gyűjteménynek csak rég letisztított felét veszed, az eredetit Nagy Sándor írja Velezden. Bemutatásra elég egy is; többre nincs szükség. Így is kérem vissza (e másolatot) ha elfogadtatik, hogy rendezhessem belátásom szerint s egybevehessem.” Bánfalva, 1860. április 17. MTA Kt. M. Irod. Levelezés 75. Toldy Ferenc levéltárcája. Kazinczy Gábor levelei, III. kötet.

⁵⁹⁴ Lénárt B. 1997. 283. Egy egyházi közlöny Nagy Sándor dédesi református tanítót említ meg 1866-ból. *Protestáns Népiskolai Közöny* 1866. I. évf. 143–144. A kazai református parókián őriznek több feljegyzést is a helyi egyház történetéről, ezek szerint két Nagy Sándor nevű tanító is szolgált Sajókazán, 1866-tól majd 1887 és 1904 között. *A sajókazai ev. ref. egyház története*, é. n. 12.

⁵⁹⁵ A kéziratot a következő félrevezető címen katalogizált kolligátumban találhatók: *Mesegyűjtemény Blaskó, Hegedűs, Hunfalvy Pál és Incze József gyűjteméitől*, MTA Kt. Irod. 4-r 70, 1–35.

Laczkó Pál.⁵⁹⁶ Az sem egyértelmű, hogy mit jelent a mesékhez rendelt *Blaskó György/Laczkó Pál által* kitétel. Gyűjtőkről vagy adatközlőkről van-e szó? És ha valóban összefüggésbe hozhatóak a Kazinczy-féle mesegyűjtéssel, akkor vajon milyen kapcsolatban állhattak Kazinczy Gáborral? Sajókaza és a Kazinczy Gábor által az 1850-es évek végén, illetve az 1860-as évek elején Bánfalva és környékén végzett gyűjtőtevékenység földrajzi közelsége, valamint a két kéziratgyűjtes keletkezésének időbeli egybeesése is –bár nem bizonyítja– mégis afelé mutat, hogy elképzelhető valamilyen, egyelőre közelebből nem ismert szorosabb párhuzam a Kazinczy-féle és a Blaskó György által jegyzett akadémiai kézirat között.

Beke József, Nagy Sándor valamint Blaskó György és Laczkó Pál nevét azért tartottam fontosnak megemlíteni, hogy érzékelhetővé váljon a korabeli meseszöveg-lejegyzések hátterének tisztázatlan és minden bizonnyal a későbbi kutatások során még további meglepetésekkel szolgáló háttere. Összegzés helyett csak a kiinduló gondolathoz szeretnék visszatérni. Ehelyütt a folklorisztikai kutatástörténet egy hiányos fejezetéhez próbáltam adatokkal szolgálni, ugyanis nem tűnt számomra kellőképpen reflektálnak az a tény, hogy Kazinczy Gábor a 19. század derekán, Merényi László és Arany László mesekötetének megjelenésével egy időben, egy jól lokalizálható palóc kistérségben népmeséket gyűjtött és gyűjtetett. Ez a reflektálatlanság pedig a mesekutatás történetében Kazinczyra vonatkozóan olyan kanonizációs problémákat vetett fel, aminek következtében a népköltés gyűjtő Kazinczy Gábor kimaradt a folklorisztikai kutatástörténetet áttekintő tanulmányokból.

VII. A MESEGYŰJTŐ MERÉNYI LÁSZLÓ

Folytatva a folklorisztikai tudománytörténet által mellőzött mesegyűjtők vizsgálatát, e fejezetben Merényi László (1837–1907) munkásságának egyetlen, a folklorisztika szempontjából érdekes aspektusával foglalkozom: népmesegyűjtésének (szükségszerűen töredékes és még további kiegészítésre szoruló) történeti adatait mutatom be, különös tekintettel az akadémia által támogatott erdélyi mesegyűjtő kiküldetésére. Mindezek segítségével azt kívánom igazolni, hogy Merényi folklorisztikai kánonhoz való tartozása, pozíciójának módosulása meghatározott és feltárható történeti folyamatok eredménye. Kézirattári források és korabeli sajtóközlemények felhasználásával azt próbálom leírni, hogyan változott meg Merényi László kanonikus pozíciója, hogyan vált a korban sikeres fiatal mesegyűjtőből, lenézett vagy legalábbis mellőzött, lejegyzéseinek hitelességét tekintve pedig a 19. századi magyar népmesekutatás kétes értékű, meglehetősen fenntartásokkal kezelendő, gyanús figurájává.

VII. 1. A források bemutatása

Merényi László alakját és munkásságát a folklorisztikai tudománytörténet soha nem tette önálló vizsgálata tárgyává, jöllehet a 19. századi mesegyűjtéseket szemlélő áttekintések és bibliográfiák rendre említést tesznek róla,⁵⁹⁷ hosszú időn keresztül pedig kimondottan jeles népmesegyűjtőként tartotta számon a tudománytörténet.⁵⁹⁸ Mesegyűjtése pusztán tényének

⁵⁹⁶ A sajkókazai református parókián őrzött anyakönyvek és egyháztanácsi jegyzőkönyvekben sem Blaskó, sem pedig Lac(z)kó családnevekkel nem találkoztam.

⁵⁹⁷ Ortutay Gy. 1939. 234; 1955a 36; Sándor I. 1977. 853, 857, 858. Diószegi V. 1980. 570. 1988. 30. Banó I. 1988. 11. Kovács Á. 1989. 58–59. Voigt V. 1978. 323; 1982. 149; 1998. 237. Kósa L. (1989) 2001. 64.

⁵⁹⁸ Gyulai P. 1862. 388; 1956. 323. Korompay B. 1941. 170. Itt szeretném megjegyezni, hogy bár az utókor Merényire vonatkozó reflexióját negatív irányban befolyásolta Arany János *Eredeti népmesék*re adott bírálata, az alapvetően mégis elismerő, biztató és támogató volt. Arany J. 1861. Az Arany Lászlótól származó második

regisztrálásával megelégedve fontosabb szerepet tulajdonítottak az Arany János által Merényi publikált népmeséire adott, azon túlmutató nagy hatású bírálatnak, melyből azonban Merényire vonatkozóan többnyire csak a negatív, elítélő szölamokat szokták kiemelni. Így Merényi bár marginális pozícióba kerülve, de vitathatatlanul a folklorisztikai kánon részét képező, a 19. századi népmese gyűjtés fantomszerű (jelenlévő és mégis rejtőzködő) alakjává vált. Nem mellékes az a tény sem, hogy a magyar mese gyűjtés megindulásától a 19. század végéig tartó időszakban (Kálmány Lajos jelentkezéséig⁵⁹⁹) számszerűleg a legtöbb meseszöveget, hat kötetben összesen hatvannégy népmesét ő tette közzé. Már csak emiatt is szűkszerű Merényi László folklorisztikai munkásságával való tudománytörténeti számvetés, a folklorisztikai áttekintésekben szereplő viszonylag kevés számú, a módszeresen Merényire fókuszáló kutatások hiánya miatt gyakran pontatlan és egymásnak ellentmondó információk a rendelkezésre álló történeti források értelmezésének felhasználásával történő kiegészítése, illetve – ahol lehetséges – azok helyesbítése. Merényi életrajzának nincs Szinnyeinél megbízhatóbb feldolgozója, életének fontosabb momentumai a következők. Született 1837. augusztus 18-án Pomázon (Pest megye).⁶⁰⁰ Édesapja 1846-ban Meskoviczról Merényi Somára magyarosította a nevét. Foglalkozását tekintve apja Teleki József gróf pomázi birtokán volt gazdatiszt, édesanyjáról, a hatvani származású Behtus Éváról nevén kívül szinte semmit sem tudunk. Merényi László tizennyolc éves koráig magánnevelésben részesült. Teleki halála után (1855) a család elköltözött Pomázról, iskoláit Késmárkon folytatta majd a középiskoláit 1859-ben Kecskeméten végezte. A pesti egyetemre iratkozott be ezután, ahol másfél évig volt a jogi kar hallgatója. 1861-ben jelent meg mese gyűjtésének első két kötete (*Eredeti népmesék*⁶⁰¹), majd a következő években további két alkalommal összesen még négy mesekötete látott napvilágot *Dunamelléki eredeti népmesék*⁶⁰² és *Sajóvölgyi eredeti népmesék*⁶⁰³ címmel. A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából ezután évekig Erdélyben tartózkodott, kiküldetésének fő célja a népmesék gyűjtése volt. 1867 augusztusában visszatért szüleihez Kecskemétre. Erre az időszakra tehető írói működésének legintenzívebb szakasza, különböző helyi és országos lapokban jelentek meg írásai (*Vasárnapi Ujság, Jász–Kúnság, Kecskeméti Lapok*). 1870-ben barátjával, Madarassy Lászlóval közösen *Egy honvédtiszt bűjdosása* címmel regényt adott ki.⁶⁰⁴ 1871-től hivatalnokként működött, a pénzügyminisztériumban négy évig számtiszt (1873-ban III. osztályú írnok) volt, azonban betegeskedése miatt hivatalától végkielégítéssel meg kellett válnia. 1887-től Pest megyénél (1903-tól I. osztályú írnokként) majd az egészségügyi osztálynál dolgozott. Budapesten hunyt el 1907. április 30-án.⁶⁰⁵

Merényi-bírálat az Arany János által megfogalmazott kifogásokat megismételve számon kéri, hangneme éppen ezért kritikaibb, Merényi érdemeit azonban még Arany László sem vitatja el. Arany L. 1864. Mindezt igazolja az a tény is, hogy Kisfaludy-társaságbeli székfoglaló előadásához (*Magyar népmeséinkről*, 1867) Arany László mindenféle megkülönböztetés nélkül teljes természetességgel dolgozza fel az addig megjelent (tizenkilenc kötetnyi) magyar népmese között Merényi hat kötetet megtöltő gyűjteményét, azaz Merényi meseközlő metodikájával kapcsolatos fenntartásai nála sem vezettek a meseszövegek elutasításához. Arany L. 1867.

⁵⁹⁹ Kálmány L. 1877–78; 1881–1891; 1914.

⁶⁰⁰ Sem a református, sem a katolikus anyakönyvek között nem találtam Merényi László születéséről feljegyzést (A Pomázon keresztelt katolikusok születési anyakönyvei: Magyar Országos Levéltár A 460–462. a reformátusoké: A 765. Utóbbi anyakönyveket csak 1826-ig és 1841–1895 között őrzik itt, ennek oka feltehetőleg az, hogy Óbuda és Pomáz 1831-től egyesült egyházkerületet alkotott, azonban Merényi nyomát az óbudai anyakönyvek között nem találtam. Ráday Levéltár A 630.)

⁶⁰¹ Merényi L. 1861.

⁶⁰² Merényi L. 1862.

⁶⁰³ Merényi L. 1863–1864. A két kötetben összesen 18 mese jelent meg, ebből nyolc önálló ifjúsági kiadásban is napvilágot látott. Merényi L. 2002.

⁶⁰⁴ Madarassy–Merényi 1870.

⁶⁰⁵ Merényi életrajzi adatait felvonultató fontosabb munkák: Szinnyei J. 1902. 1110. Gulyás P. 1999. 827. *UMÉL* 2002. 669. *Magyarország tiszti cím- és névtára*. 1873. Bp., Eggenberger 1874. 77.

Merényi nemcsak meséket gyűjtött, hanem egyéb folklorisztikailag és nyelvészetiileg érdekes anyagot is. *Néptalányok* műfajmegjelöléssel kilencvenhárom találos kérdést publikált népmeséivel együtt,⁶⁰⁶ kéziratban van hiedelem-lény-névgyűjteménye,⁶⁰⁷ ezeken kívül elsősorban tájszavakat⁶⁰⁸ és településneveket⁶⁰⁹ gyűjtött). Mindehhez hozzá kell tenni, hogy Merényi identitását egész élete során alapvetően írói mivolta határozta meg. Valóban fennmaradtak szépírói munkásságának bizonyos darabjai, ezek azonban inkább visszhang nélküli próbálkozásoknak tekinthetők, mint egy valódi írói életmű részeinek, ennek következtében az irodalomtörténet sem mutatott különösebb érdeklődést Merényi munkássága iránt. Többféle hosszabb és rövidebb műfajban kipróbálta magát: regények, balladák, különböző verses és prózai elbeszélések jelzik ez irányú tevékenységét, a publikált és kéziratban fennmaradt művein túl közvetett forrásokból még további irodalmi munkáiról is tudunk.⁶¹⁰

Merényi pályaképeének említett két aspektusán túl (az elismert mesegyűjtő és az igazi sikereket soha el nem érő író) harmadik, jól elkülöníthető dimenziója Merényi megélhetését a hetvenes évektől kizárólagosan biztosító hivatalnokai karrier alkotja.

Mivel a Merényire vonatkozó peremdokumentumok és szórványadatok, Merényi László szinte tökéletes tudománytörténeti reflektálatlansága folytán nem illeszthetőek be egy határozottan körvonalazott pályaképbe, ezért jónak láttam széles körű adatfeltárás elvégzését tervbe venni és a történeti források mellett Merényi irodalmi munkáiból kiolvasható, saját életére referáló történeti adatokat is figyelembe venni, mindezek során igyekeztem még a legjelentéktelenebbnek tűnő apróságokat is rögzíteni.⁶¹¹ Azzal a problémával kellett szembesülnöm, hogy egyfelől viszonylag bőséges történeti forrás áll rendelkezésre Merényi meséinek és gyűjtéseinek korabeli recepcióját illetően (önéletrajzi beszámolóján kívül ismertetések, kritikák és bírálatok, akadémiai ülések jegyzőkönyvei, jelentések, pénzátvételt igazoló nyugták, peres iratok) másrészt viszont érthető okokból a heterogén, más-más közönségnek szánt, különböző szempontok szerint létrejött forráscsoportok eltérő hitelességi fokokat képviselnek. Nagy kérdés volt számomra, hogy mi módon lehetne egyben tartani és együttesen kezelni Merényi mesegyűjtés(ei) kontextusát konstruáló történeti forrásokat és a Merényi szépirodalmi dolgozataiban felbukkanó történeti adatokat anélkül, hogy bármi lényeges információ is elveszne.⁶¹² A források olyanfajta olvasására van itt szükség, amely lehetővé teszi a különféle típusú textusok közötti kapcsolatok feltárását. Olyan módon kell a forrásokat megszólaltatni, hogy az azokban rejlő kapcsolatok, egymásra utalások (párbeszédszerűség) felszínre kerülhessenek. A forrásdokumentumokat a fentiek szerint két fő csoportra osztottam: történeti forrásokra és a történeti adatokat tartalmazó szépirodalmi forrásokra. Az előbbi osztályba soroltam a források alább részletezett nagy többségét, az utóbbi csoportból a legfontosabb dokumentum az OSzK Kézirtatárában őrzött *Merényi László akadémiai jelentése és egyéb nyelvészeti munkái* címet viselő, csak nagyjából rendezett kéziratos szövegegyüttesben fellelt *Budapest levelek*⁶¹³ című önéletrajzi levélsorozat. Az 1890-as évek közepén keletkezett írást Merényi a *Kecskeméti Lapok*ban tervezte publikálni,

⁶⁰⁶ Merényi L. 1861. I. kötet 297.

⁶⁰⁷ *Száz meg egy szellemi lény jegyzéke*. OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. Merényi László akadémiai jelentése és egyéb nyelvészeti munkái. 258.

⁶⁰⁸ *Kun kifejezések*. OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 21–27.

⁶⁰⁹ *Jegyzéke azon Pest-Pilis-Solt-Kiskun megyei községeknek, melyek nevei két vagy három betűből állanak*. OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 255.

⁶¹⁰ Merényi irodalmi munkásságára később még visszatérek.

⁶¹¹ Szemere Krisztina életrajzának megírásakor hasonló módszert alkalmazott Gulyás J. 2005a

⁶¹² A valóság dokumentumértékű szövegeinek fikciós felhasználásáról lásd Thomka B. 2003.

⁶¹³ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. *Budapesti levelek. Az országos kiállítás ötletéből kiállította M. L. 260–329.*

azonban az feltehetőleg soha nem jelent meg.⁶¹⁴ A levelek érdekességét az adja, hogy egyfelől tényszerűen meglepően pontos leírást adnak éppen Merényi akadémiai kiküldetéséről (felfogható egyfajta elszámolásként a kiküldetésben töltött napokkal és az arra fordított pénzzel, éppen ez a tény teszi indokolttá a dokumentum egy tudománytörténeti igényű összegzésnél való figyelembevételét) másfelől Merényi élénk írói fantáziája néhol a valósággal keveredve mégis nyilvánvalóan teret kap.⁶¹⁵ Mindezeket együttvéve mégis nélkülözhetetlen forrásértékkel bírnak a levelek, mert az egyéb dokumentumokból származó adatokkal is igazolható, a levelekben megmutatkozó realitást és a fikciót jól szét lehet választani egymástól, továbbá azért is becses forrás, mert első kézből kaphatunk információkat Merényi életének egy máskülönbözően tökéletesen ismeretlen szakaszáról. A fiktív levélsorozat tulajdonképpen az akadémiai kiküldetésének eseményeit feldolgozó életrajzi beszámoló, tehát Merényi azon mesegyűjtésének eseményeit írja le szubjektív és retrospektív módon, amelyet (szemben korábbi, önálló vállalkozásaival) az akadémia anyagi és erkölcsi támogatása segített, ennek ellenére a meséket illetően eredménytelenül zárult.

Mivel a forrásfeltárást különösebb hipotézis nélkül kezdtem elsősorban arra voltam kíváncsi, hogy milyen kérdések megválaszolására lesznek alkalmasak az elérhető dokumentumok. A megismert forráscsoportok tematikailag kétfelé mutatnak: az egyik irány a megjelent mesegyűjtemények recepciója. E tekintetben legfőképpen a sajtótermékek könyvszemle rovatái és az említett két, Arany János- és Arany László-féle Merényi bírálat vehető figyelembe. Itt kell megjegyeznem, hogy Merényi *Eredeti népmesék* című Arany Jánosnak dedikált két kötete az Országos Széchényi Könyvtárban található.⁶¹⁶ A kötetben viszonylag kevés tényleges széljegyzet van, ezzel szemben rengeteg aláhúzás és egyéb szövegjelölés található, amelyeket tételesen összevettem Arany János publikált bírálatával és ezek alapján elmondható, hogy a kék ceruzás bejegyzések egyértelműen Arany Jánostól származnak. A hajdani Arany-könyvtár kötetiben található széljegyzetek izgalmas filológiai kommentálására és az ismert Arany- szövegek kapcsolatrendszerébe való beillesztésére az Arany János életmű kritikai kiadása számára Hász-Fehér Katalin vállalkozott.⁶¹⁷ Szintén az OSZK-ban található egy másik széljegyzetelt Merényi-mesekiadvány dedikáció nélküli két kötete.⁶¹⁸ Elképzelhetőnek tartom, hogy a bejegyzések összefüggésbe hozhatóak Arany László *Koszorúban* közzétett Merényi ezen kötetének bírálatával, azonban tüzetes összehasonlításra ez idáig nem volt módom, így a fenti megállapítás egyelőre nem több pusztá feltételezésnél.

A mesegyűjtemények recepciója mellett a másik, források alapján kirajzolódó kérdéskör Merényi akadémiai kiküldetésének körülményeit illeti. A gyűjtőút dokumentumai az MTA könyvtárának kéziratárában találhatóak a Régi Akadémiai (főtitkári) Levéltárnak nevezett irategyüttesben, illetve a Széchényi Könyvtár kéziratárában őrzött már említett Merényi nyelvészeti dolgozatai között. Az akadémia kéziratára tucatnyi helyen őriz Merényi útjára vonatkozó adatot Merényiről szóló levelekben,⁶¹⁹ az akadémia nyelv- és széptudomány

⁶¹⁴ Az átnézett évfolyamokban (1894–1898) nem találkoztam az írással, ez természetesen nem zárja ki, hogy később (esetleg korábban?) mégis megjelent.

⁶¹⁵ Egyértelműen ilyennek tekinthető a kolozsvári meztelen tündérek motívuma, vagy nagyapjának a *hatvani* származású Behtus Andrásnak a debreceni professzorral, a magyar Fausttal, Hatvani István alakjával való összemosása. 266–267.

⁶¹⁶ OSZK 204.880. 1–2. Merényi L. 1861. A másfélszáznál is több bejegyzés kék ceruzás aláhúzásokból, egyéb jelölésekből és széljegyzetektől, grafit ceruzás aláhúzásokból valamint piros ceruzás jelölésekből áll.

⁶¹⁷ Hász-Fehér K. 2001.

⁶¹⁸ OSZK 190.101. Merényi L. 1863–1864.

⁶¹⁹ MTAK Kt. Ms 930/3 Gálffy Sándor levele Kriza Jánosnak 1862. július 28; MTAK Kt. 930/4 Gálffy Sándor levele Kriza Jánosnak. 1864. január 12; Tiboldi István Kriza Jánoshoz 1862. május 24. A levelet közzétette Kovács Ágnes. Kriza J. 1956. II. 411; Kriza János levele Gyulai Pálnak 1862. december 9. Kriza 1956. 423; MTAK Kt. K 513/479 Szabó Sámuel Arany Jánosnak 1864. március 26. Itt szeretném megköszönni Olosz

osztálya üléseinek és egy igazgatótanácsi ülés jegyzőkönyvében,⁶²⁰ ezekhez kapcsolódóan Eötvös József Merényire vonatkozó, az igazgatósági tanácshoz címzett ajánlásában,⁶²¹ a számlák között található pénzfelvételeit igazoló több nyugtában,⁶²² melyek regisztrálják, hogy mikor mennyi pénzzel támogatta Merényt az akadémia, és meglepő módon egy peres ügyet dokumentáló törvényszéki jegyzőkönyvben⁶²³ is. Szerencsére megőrződött Merényinek az akadémiahoz benyújtott jelentése, melyben beszámol az Erdélybe és Szilágyságba eredetileg csupán néhány hónapra tervezett gyűjtőútjáról, mesegyűjtésének sikertelenségéről és a kint töltött idő nyelvészeti eredményeiről.⁶²⁴ Ezen jelentés több, hónapokig íródó piszkozatos fogalmazványa is fennmaradt, ezeket összeolvasva a leadott jelentéssel teljesebb kép bontakozik ki a gyűjtőútról.⁶²⁵ Azért nagyon fontos a jelentés esetében a fellelhető összes szövegváltozat figyelembevétele és együttes olvasása, mert sok tekintetben részletesebb és szókimondóbb a piszkozat. A végül nyilvánosság elé került textuson az öncenzúra súlyos csonkításokhoz vezetett, éppen a kiküldetés eredménytelenségének Merényi-féle magyarázatát tekintve. Úgyszintén fennmaradt a kiküldő nyelv- és széptudományi osztály által felkért Lehr Albert néhány soros, Merényi benyújtott jelentésére adott megsemmisítő bírálata.⁶²⁶ Merényi élethelyzetét, kapcsolathálóját, megtett útvonalat tekintve hangsúlyos a kiküldetés körülményeit részletező már említett életrajzi adatokkal dokumentált, vallomás jellegű, publikálásra szánt önéletrajzi levélsorozat, amelyben az akadémia általi elutasításból fakadó sértsétség az alapmotívum. Lélektanilag azért olyan hangsúlyos a levelekben a magyarázkodás és az önigazolás, mert Merényi maga sem volt megelégedve az akadémia által anyagilag és erkölcsileg támogatott kiküldetésének eredményével. (Majdnem három évtizeddel az utazás befejezte után is fontosnak tartotta papírra vetni élményeit és magyarázatait). Bár nincs címzettje egyetlen levélnek sem, Merényi utal arra, hogy írása egyfajta válasz a Lehr Albert által jelentésére adott kritikára.⁶²⁷ A továbbiakban az említett források felhasználásával a mesegyűjtésre vonatkozó tanulságokat igyekszem bemutatni, kronologikus sorrendben.

Katalinnak, hogy értékes hozzászólásában hívta fel figyelmemet Gálffy Sándor és Szabó Sámuel Merényi vonatkozásában fontos leveleire.

⁶²⁰ MTAK Kt. K 1422. Kis és nagygyűlési jegyzőkönyvek 1859–1861. A Magyar Tudományos Akadémia Huszonhetedik kisülésének jegyzőkönyve. Nov. 25. 1861. 84–85. MTAK Kt. K 1311. Igazgatói ülések jegyzőkönyvei 1818–1863. Igazgatósági ülés 1861. December 21-én. VII. MTAK Kt. K 1427. Heti ülések jegyzőkönyve. (Nyelv- és széptudományi osztály. Huszonnyolcadik ülés július 14-kén 1862. 257–258. Az ülések Merényire vonatkozó döntéseiről a hivatalos akadémiai közlönyök, valamint több egyéb lap is beszámolt: A Magyar Tudós Társaság Évkönyve. 1861. 11. A Magyar Tudományos Akadémia Értesítője 1882. 16. évf. 1. sz. 189. *Szépirodalmi Figyelő* II. évf. 4. sz. 1861. nov. 28. 63. *Pesti Napló* 1861. november 30. XII. 276. sz. *Családi Kör* 1861. dec. 9. II. évf. 49. sz.

⁶²¹ MTAK Kt. 1861. nov. 27. 770/3 Merényi László ajánlása erdélyi mesegyűjtő útjára. (Toldy Ferenc kézírása).

⁶²² MTAK Kt. RAL 1271/62. Merényi László erdélyi népmesék gyűjtésére felvett 300 ft segélye nyugtája. MTAK K RAL 1272/1862. Merényi László nyugtája 100 és 300 ft-os népmesegyűjtési segélyeiről. Jelzet nélkül: Merényi László helyett Olajos J. nyugtája a számláknál.

⁶²³ MTAK Kt. RAL 711/1864 Merényi László néprajzi gyűjtő elleni székelyföldi követelésről.

⁶²⁴ MTAK Kt. RAL 651/1883 Merényi László jelentése az erdélyi mese- és szógyűjtési munkáról.

⁶²⁵ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. Merényi László akadémiai jelentése és egyéb nyelvészeti munkái. (több részletben 10–21, 50–57, 80–97.)

⁶²⁶ MTAK Kt. RAL 265/1883. Merényi László kutatásairól Lehr Albert számol be. Erre vonatkozólag lásd MTAK Kt. Nyelvtud. 2–44. 1. 4. Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Bizottság jegyzőkönyvei 1877–1919.

⁶²⁷ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. *Budapesti levelek. Az országos kiállítás ötletéből kiállította M. L. 329.* („a miert az akadémia utasítását lelkiismeretesen követtem azért egy alig ismert avatatlan illetve illetéktelen tudóstól nem kaphatok ki; mert tudommal még eddig a magyar nyelvbeni jártasságát mivel sem igazolt.” 259.)

VII. 2. A mesegyűjtő Merényi

1861-ben jelent meg Merényi László *Eredeti népmesék* című kétkötetes munkája, amely Erdélyi János műfajspecifikus antológiájának⁶²⁸ publikálása után az első, kötetben megjelent magyar nyelvű népmesegyűjtemény. A sajtóban napvilágot látott híradások a nemzeti irodalom megeremtésének jegyében pozitív recepciót tükröznek, a népmeséket a kortársak örömmel üdvözölték. Legelőször a *Hölgyfutár* című divatlap adta hírül az *Eredeti népmesék* megjelenését,⁶²⁹ a kötetből vett egy mesét folytatásokban mutatványként mindjárt le is közöltek. A kötet kiadástörténetéhez fontos adalék a szerkesztő, Tóth Kálmánnak a textushoz fűzött lábjegyzete, amelyből kiderül, hogy Toldy Ferencnek és Ipolyi Arnoldnak szerepe volt a gyűjtemény publikálásában:

„Heckenast G[usztáv] – Toldy Ferenc és Ipolyi Arnold bírálata és ajánlása folytán – Merényi Lászlótól két kötet „eredeti népmesét” adott ki. A népmesékben mindig naivság költészet és jó tanulság van; ezért mi is közlünk belőle egyet.”⁶³⁰

A Merényi gyűjteményére Toldy és Ipolyi által adott, az idézetben említett *bírálatról* és *ajánlásról* közelebbit sajnos egyelőre nem tudunk, azonban arra vonatkozólag, hogy mindkettőjük érdeklődésének középpontjában állt egy időben a magyar népmesék kiadásának ügye, több, az előző fejezetekben már bemutatott bizonyítékkal rendelkezünk. Merényi gyűjteményére reflektáló második sajtóközlemény is divatlapban, a *Nővilágban* jelent meg 1861. október 15-én. A népmesegyűjteményt irodalmi szempontból méltató recenziens Erdélyi János *Népdalok és mondák* című munkájának folytatását látta Merényi kötetekben.⁶³¹

„Mondanunk is fölösleges, hogy ez nem csupán mulattató olvasmány, hanem *irodalmi* szempontból nagybecsű gyűjtemény, mása az Erdélyi által gyűjtött „Népdalok és[!] mondák” című füzeteknek, melyekben a nép génuszának legelőszébb, legszűziesebben eredetibb érzése, gondolkodás és kifejezőmódja található föl azon költeményekben, melyek támadnak a

⁶²⁸ Erdélyi J. 1855.

⁶²⁹ *Hölgyfutár*. Az aranyhajú kertészbojtár. Merényi László „Népmeséibül.” 1861. szeptember 24. 12. évf. 115. 914–916; szeptember 26. 116. sz. 924; szeptember 28. 117. sz. 931–933.

⁶³⁰ *Hölgyfutár* 12. évf. 115. sz. 914. (Egyébként is az a meglátásom, hogy Ipolyi és Toldy a 19. században a mesegyűjtésre, meseelméletre a jelenleg ismertnél sokkal meghatározóbb lehetett. Toldyt jellemzően Kazinczy Gáborral együtt csak negatív kontextusban szokták megemlíteni, mint akiknek Gaal György-mesekiadásuk hitelesség szempontjából legalábbis gyanús. Az először Gyulai Pál által megfogalmazott kritika szerint Gaal illetve Toldy és Kazinczy a népmesék szövegeit nem tartják önmagukban értékesnek, azokat csak ’megnemesítve’ tartják közlésre méltónak. Gyulai P. 1989. 621–623. (Két ó-székely ballada) Gaal Gy. 1857, 1860. Ugyanakkor e dolgozat keretein túlmenő, ám roppant érdekes az, hogy Gyulai a Gaal kötetek előszavaiból indul ki, amikor (elsősorban Gaal szövegközlő és) a fordítók szöveggondozó eljárását leminősíti, és nem a kéziratok és a kiadott szövegek összevetéséből, a szerkesztői előszókat pedig félreértett. Erre vonatkozóan lásd Kazinczy leveleit barátainak: „Én négy sorban akartam Gyulaynak felelni, hogy lássa, hogy tudatlanságból (beszűrva: Nem tudóságát vonom kétségbe Gyulay úrnak itt, én, szakavatlan bíró: hanem hogy nem érte fel észszel, hogy Gaál meséket dolgozott is, gyűjtött is. S e bárgyúsága teszi oly legénynyé) fogott belénk; abba hagytam. Szemere Miklós nem fogja hinni, hogy míg Toldy nálam volt, végig sem olvastuk Gyulay cikkelyét; azt *becsületemre* mondom. Asztalnál átfutva az új lapokat, mutattam a helyt, hol találomra, nevünket láttam, s többé nem vettem elé.” 1862 okt. 8. h.n. Gulyás J. 1931. 355. Szemere Miklósnak megismétli ugyanazt: „Három sorban el lehetett volna morzsolni Gy. helykéldését, tudniillik megtanítva őt, hogy Gaál meséket dolgozott és gyűjtött, közkatonákkal iratva le. Amazokat ő adta ki rég [Gaal, G. 1822.], ezeket betűhíven most mi [Gaal Gy. 1857, 1860]. S az előszóban azokról és ezekről beszéltünk. Gyulai, tudatlanságból nagy bátran nekünk áll: sem Toldy, sem én nem tartottuk szükségesnek a választást.” 1867. okt. 27. h.n. Kazinczy G. Szemere Miklósnak Perényi J. 1930. 443.

⁶³¹ Erdélyi J. 1846–1848. A *Népdalok és mondák* folytatásának tekintették a *Magyar közmondások könyve* (Pest, 1851) és a *Magyar népmesék* (Pest, 1855) című kiadványokat is.

népnel anélkül, hogy keletkezésüket forrásokat valaki elleshette volna. Olyanok mint a szél, nem tudni honnan támadnak, hol végződnek. Hogy irodalmunk tisztán magyaros alakot öltött, s a beteges német, a merev latin nemzetietlen irányt elhagyá, – egyrészt ezen gyűjteményeknek köszönhetjük. Költőink ezekből ismernek a népszellem nyilatkozatának eredeti alakjára”⁶³²

Arany János nevezetes bírálatát megelőzően, 1861. október 19-én és 26-án két részben Merényi László nevével *Az obsitos* című tündérmese jelent meg a Vachott Sándorné szerkesztette *Anyák Hetilapjában*. A meseközléshez fűzött lábjegyzet szerzője (véltetőleg az Arannyal is kapcsolatban álló szerkesztő⁶³³) állítása szerint a mese mutatványa a következő évben megjelenő *Sajóvölgyi eredeti népmesékből*.⁶³⁴ A lábjegyzet írója elismeréssel szól Merényi mesegyűjtő munkásságáról, valamint említést tesz a majd csak két héttel később meginduló Arany-bírálatosorozatra is.⁶³⁵

Arany János novembertől folytatásokban tette közzé Merényi *Eredeti népmesék* című gyűjteményére adott bírálatát a *Szépirodalmi Figyelőben*.⁶³⁶ Írását maga Arany is kiemelten kezelte (egyik leghosszabb bírálatáról van szó, melyet felvett kötetben kiadott prózai dolgozatai közé⁶³⁷) ennek megfelelően már a korabeli közönség is a népmeseszövegek gyűjtésére és közreadására vonatkozó kiemelkedően fontos alapszöveggként értékelte a textust. Az irodalomtörténet és a folklorisztika számára egyaránt nagy jelentőségű bírálatot azóta is többször újraközölték⁶³⁸ Ortutay Gyula, Dégh Linda és Kovács Ágnes szemében is ez az írás a legfontosabb elméleti munka a hazai népmesekutatás első szakaszából.⁶³⁹ A folklorisztikai tudománytörténet álláspontja szerint Arany itt a mesegyűjtés- és közlés irányadó módszertanát fejtette ki. A közléskor Arany stilizálást javasol, azonban a meseszöveg tartalmába való beavatkozást normasértésnek minősíti.

A *Pesti Napló* névtelen cikkírója 1861 novemberének végén nem csak a kötetet, de a hónap elejétől folytatásokban megjelenő Arany János-féle bírálatot is reklámozza. Ettől kezdve visszatérő toposzá válik Merényi népköltési-szövegkezelési technikájának elutasítása.

„Arany János lapjában, a »Szépirodalmi Figyelő«-ben, igen érdekes bírálat van folyamatban [...] Mind a könyv, melyről a bírálat szól, mind maga a bírálat, méltó a közönség teljes figyelmére. A könyv maga „Eredeti népmesék.” Összegyűjtötte Merényi László (1ső és 2ik

⁶³² 1861. október 15. *Nővilág*. V. évf. 20. sz. 318–319. [kiemelés D. M.]

⁶³³ Vachottné és Arany kapcsolatához adalék, hogy Vachottné említi Arany Jánost is lapja nyitó számában mint azon személyek (Eötvös József, Arany János, Jósika Julia, Lukás Mór, Podmaniczky Frigyes, Tóth Lőrinc, Gönczy Imre, dr. Bakody) egyikét, kik támogatni ígérték vállalkozását. Vachott Sándorné: A nőkhez. *Anyák Hetilapja* 1861. I. évf. 1. sz. 1–2.

⁶³⁴ Merényi László: *Az obsitos. Anyák Hetilapja* 1861. I. évf. okt. 19. 29. sz. 228–229. és okt. 26. 30. sz. 233–234. A *Sajóvölgyi eredeti népmesék* című gyűjteményben valóban szerepel egy *Az obsitos* című mese, ennek a tréfás mesének azonban semmi köze sincsen a Vachottné által közölt, Merényi neve alatt megjelent azonos című meséhez. Merényi L. 1862. *Az obsitos* 211–217.

⁶³⁵ „Mutatvány, Merényi László, *Sajó és Tiszavidéke* című legújabb népmeséiből, melyek Heckenast Gusztáv kiadó hivatalában, a jövő év elején fognak a közönség elé kerülni. Hogy Merényi László mennyire van hivatva ily népmesék gyűjtésére, a közelismerés eléggé tanúsítja. Arany János nagybecsű lapjába egyébiránt, igen érdekes bírálat van folyamatban, mely e részben is vezető fonál lehet a közönség kezeibe.” *Anyák Hetilapja* 1861. I. 29. 228.

⁶³⁶ *Szépirodalmi Figyelő*. 1861. I. évf. II. félév. nov. 6. 1. sz. 6–7; nov. 14. 2. sz. 21–23; nov. 21. 3. sz. 36–38; nov. 28. 4. sz. 53–54.

⁶³⁷ Arany J. 1861. 1879. 417–440.

⁶³⁸ *AJÖM* XI. 1968. 326–342. (765–768.) Dömötör T. – Katona I. – Voigt V. 1978. 324–339. (322–323.)

⁶³⁹ Voigt V. 1989. 388.

kötet) 1861 Heckenastnál. Még, mint az avatott és szigorú bíráló is teljes mértékben megadja ennyire a nép valódi hangján és nyelvén előadott nép mesék nem jelentek meg irodalmunkban. E részben a gyűjtő magasztalásokat érdemel. Azonban, hogy mily szükséges a könyvirodalom mellé a könyvbírálat, e munkánál is teljes mértékben tapasztaljuk; mert a gyűjtő néhol a maga, sokszor nem népies inventióit is belétoldja a mesébe. A bírálat nagy tapasztalati ismeretekkel mutatja ki, mi az, a mi e gyűjteményben valóban a nép, s mi az a mi a gyűjtő képzeletének szüleményeként tekintendő, – úgy hogy a nép mesék olvasói csak a legnagyobb érdeklődéssel és élvezettel olvashatják a bírálatot a könyv mellett.”⁶⁴⁰

A kötetek sajtóvisszhangja, különösen pedig a kritikus Arany János támogató és dicsérő gesztusai egyaránt hozzájárultak ahhoz, hogy az akkor huszonnégy éves joghallgató Merényi tanulmányait félbehagyva a Szilágyságba és Erdélybe mesegyűjtő utazást szándékozott tenni, amihez is az akadémia pártolását és pénzbeli segítségét kérte. Merényi folyamodványa, amelyet feltehetőleg Eötvös Józsefhez, az akadémia másodelnökéhez intézett, sajnos nem maradt fenn, azonban tartalma nagyjából rekonstruálható az akadémia nyelv- és széptudományi osztályának 1861. november 25-i ülésén készült jegyzőkönyvből. Az ülésen a levelet, valamint a már korábban Eötvös megbízása folytán Czuczor Gergely, Toldy Ferenc és Arany János rendes tagokból szerveződő ajánló bizottság a folyamodvány tárgyában tett jelentését mutatták be.⁶⁴¹

„Czuczor Gergely, Toldy Ferenc és Arany János rendes tagok, alelnök mélt. báró Eötvös József úr megbízása folytán Merényi László azon folyamodványa tárgyában, mely szerint a magyar népmesék összegyűjtését akarván eszközölni, e célból teendő erdélyi útjára az akadémia pártolását és pénzbeli segédelmét kéri, jelentik, hogy Merényi László, mint a lapokban nyilvánuló írói közvélemény s érdemleges bírálat is tanúsítja, alkalmas egyénnek látszik a magyar mesék gyűjtésére s kivált ha a szövegek minden szépítésétől tartózkodik s a nép egyszerű előadását használja, melynek ő teljes birtokában van, kitűnő gyűjteményét állíthatja össze népmeséinknek, s ennél fogva az akadémia részéről úgy erkölcsi, mint anyagi támogatásra méltónak tartják vállalatát. E kedves ajánlat folytán határozottatott, hogy a folyamodó Merényi László úrnak, a nyelvi s annyi más tekintetben is fontos népmesék gyűjtése végett teendő erdélyi útjára 300 forint utalványozása hozassék javaslatba a tekintetes igazgató tanács legközelebbi ülésében. Midőn azonban az osztály e javaslatot teszi: figyelemztetni kívánja folyamodót, hogy az ajánlók fenebbi tanácsát szem előtt tartván; a népmesék előadásában minden hozzáadástól, szépítéstől óvakodjék, s mind a használandó szavakban, mind a mondat-alkotásban magát szorosan a nép előadásához tartsa. Ohajtja egyszersmind az osztály, hogy folyamodó nép közt forogván, jegyezze föl mindazon sajtáságokat, melyek nyelvi tekintetben figyelmét bárhol megragadják; sőt hogy a mennyiben ez által fő céljától el nem vonatik, a különböző mesterségekben használt magyar műszók gyűjtésére is terjeszkedjék ki.”⁶⁴²

A bizottság megítélése szerint végül is Merényi „alkalmas egyénnek látszik a magyar mesék gyűjtésére” azonban szükségesnek tartották megismételni az Arany bírálat azon passzusát,

⁶⁴⁰ *Pesti Napló* 1861. november 24. XII. évf. 271. sz. 2.

⁶⁴¹ Gergely Pál szerint Arany Jánost az Akadémia kérte fel 1861-ben az *Eredeti népmesék* ellenőrzésére. *AJÖM* XIV. 602.

⁶⁴² MTA Kt. K 1422. Kis és nagygyűlési jegyzőkönyvek 1859–1861. A Magyar Tudományos Akadémia Huszonhetedik külsülésének jegyzőkönyve. Nov. 25. 1861. 84–85. oldal (a háromfős bizottság ajánlása sajnos szintén nem maradt fenn, azonban a jegyzőkönyv alapján feltételezhető, hogy annak tartalma nem különbözött lényegesen Arany János *Szépirodalmi Figyelő*ben éppen ezidőtájt megjelenő bírálatától. Talán még az a feltevés is megkockáztatható, hogy Arany publikált bírálatát és a Merényi folyamodványára Eötvös által felkért bizottság ajánlása azonosítható lenne.

amely normasértő aktusként fogja fel a népköltési szövegbe a gyűjtő részéről történő túlzott beavatkozását. „kivált ha a szövegnek minden szépítésétől tartózkodik s a nép egyszerű előadását használja, melynek ő teljes birtokában van, kitűnő gyűjteményét állíthatja össze népmeséinknek, s ennél fogva az akadémia részéről úgy erkölcsi, mint anyagi támogatásra méltónak tartják vállalatát.” Az osztály határozata szerint erdélyi útjára háromszáz forint utalványozását javasolták azonban hozzátették, hogy a népmesék előadásában a költői hozzáadásoktól a gyűjtő óvakodjék, és igyekezzen magát szorosan a nép előadásához tartani.⁶⁴³ Ezen túlmenve egy (Merényi mesegyűjtésére nézve sajnálatos) kiegészítést is tett az osztály: „Ohajtja egyszersmind az osztály, hogy folyamodó nép közt forogván, jegyezze föl mindazon sajátságokat, melyek nyelvi tekintetben figyelmét bárhol megragadják; sőt [...] a különböző mesterségekben használt magyar műszók gyűjtésére is terjeszkedjék ki.” Sajnos Merényi a felhívás ezen felét komolyabban vette a kelletténél és mesegyűjtés helyett sokkal inkább az ősnyelvészeti kutatások kötötték le a figyelmét útja során.

A megszavazott pénz Merényi nem késlekedett felvenni, a nyugta⁶⁴⁴ szerint 1861. december 9-én már nála volt a kiutalványozott összeg. Az első fizetett, ebből a szempontból hivatásnak tekinthető népmesegyűjtő akadémiai kiküldetését a közvélemény érdeklődése kísérte, jelzi ezt útjának élénk sajtóvisszhangja. A *Szépirodalmi Figyelő* három nappal az 1. osztály ülése után számol be röviden az elhangzottakról: „olvasta egy bizottmány jelentését, mely szerint Merényi László népmese-gyűjtése az akadémia pártolásába ajánlatik, mi elfogadatot.”⁶⁴⁵ A *Pesti Napló* november 30-án közli az ülés jegyzőkönyvének szövegét,⁶⁴⁶ a *Családi Kőr* december 8-án örömmel számol be arról, hogy Merényi nemsokára népmesegyűjtő-útra indul:

„A ki a nép között gyakrabban forgolódott, tapasztalhatta, hogy eredeti népmeséink nagy számmal vannak; de fájdalom, irodalmunk e tekintetben még igen szegény, mert eddig nem sok gond fordított az összegyűjtésére. Örömmel értesülünk tehát, hogy az akadémia 300 ft-ot szándékozik utalványozni utiköltségül Merényi Lászlónak, ki nem sokára Erdélybe indul, az ott élő népmesék összegyűjtése végett. Merényitől nem rég jelent meg 2 kötetnyi népmese, melyek fényesen tanúsítják hogy a fiatal író a népies nyelvben kitűnő jártassággal bír, miért is e téren sokat várhatunk.”⁶⁴⁷

Feltehetőleg valóban szándékozott Merényi elindulni még 1861 telén, hiszen tudatában volt annak, hogy az őszi és a tél a legalkalmasabb idő a mesegyűjtésre, Merényi saját beszámolója szerint azért halasztotta el indulását a következő év májusára, mert abban az éven szokatlanul hideg volt a tél:

„[...] megjegyzem azonban, hogy a tervezett utazás minthogy tulajdonképpeni célja népmesegyűjtés volt és erre az őszi és a téli időny a legalkalmasabb – tehát késő ősszel majdnem tél kezdetén kellett volna megejteni, de bizony elmaradt azért, mivel 1861/1862 ik évben – a lapokban olvasni lehetett – oly szokatlanul köszöntött be Erdélybe a tél, hogy emberek és állatok fagytak az uton esvén majd másfél singes hó is. Ilyen zimankós idő tudományos kutatásokra egyáltalán nem való, azért utazásomat az 1862-ik év tavaszára

⁶⁴³ Vö. Arany J. 1861. 329. „[...] a legjobb gyűjtő sem vehet magának szabadságot arra, mi a hivatott mesélőben nagy érdem, hogy a mese anyagát megváltoztassa, lényegesebb részeket toldjon bele, szóval, hogy a meseköltés folyamatában mint tényező szerepeljen.” „[...] elmondásban a gyűjtő követheti az ügyes mesélő szabadságát, költésben nem.”

⁶⁴⁴ MTA Kt. RAL 1271/62.

⁶⁴⁵ *Szépirodalmi Figyelő* 1861. nov. 28. I. II. félév 4. sz. 63.

⁶⁴⁶ *Pesti Napló* 1861. nov. 30. XII. évf. 276. sz. oldal nélkül.

⁶⁴⁷ *Családi Kőr* 1861. december 8. II. évf. 49. sz. 778. Budapesti hírvívó

elhalasztván [...] 1862. év május havában – ha jól emlékszem az időre 16kán indultam Erdélybe [...]”⁶⁴⁸

Merényi Erdélyben bejárt, a *Budapesti levelekből* rekonstruálható útvonala és kapcsolathálója szerint csak öt hónappal tervezett indulása után, 1862 késő tavaszán érkezett meg Kolozsvárra. Leírása szerint közvetlenül indulása előtt, 1861 végén és 1862 elején az Alföldön (Kecskemét, Izsák, Szabadszállás környékén) foglalkozott mesegyűjtéssel.⁶⁴⁹ Valószínűnek tartom, hogy a *Dunamelléki népmesék* anyagának egy része vagy esetleg egésze ezalatt a néhány hónap alatt innen került felgyűjtésre.⁶⁵⁰ Mikorra végre elérkezett Kolozsvárra már csak 10 forintja maradt összesen a decemberben felvett háromezrűből.⁶⁵¹ Kolozsvárott Szász Gerő⁶⁵² volt a szállásadója, ő mutatta be Gyulai Pálnak, aki aztán Merényit Teleki Domokoshoz vitte. Utóbbi, tekintettel az ifjú mostoha anyagi helyzetére „szíveskedett bizonyos összegecskét előlegezni” Merényi számára.⁶⁵³ A Kolozsvárott töltött három hét alatt főként Szász Gerő és Haray Viktor⁶⁵⁴ társaságát élvezte Merényi. Innen Marosvásárhelyre vitt az útja, Szász Gerő ajánlására a református iskolaigazgatónál, Szabó Sámuelnél⁶⁵⁵ szállt meg. A marosvásárhelyi casino megnyitóján ismerkedett meg Dósa Elekkel. Az öreg tudós Merényi saját bevallása szerint olyan tanácsokat adott neki tervezett gyűjtési útvonalát illetően, aminek hatására végül megváltoztatta azt: „mi engem teménytelen időrabló fáradozástól kímélt meg.” Dósa szerint ugyanis Marosszéken egyáltalán nem érdemes *nyelvészeti* kutatást tenni „mert e szék egy darab Magyarország hibáival és fényével, egy valóságos quodlibet [...] Ha ön a székely illetve hun faj sajátságával, eredetiséggel és egyéb becses dolgokkal épen, szűzen, úgy a hogy van valósággal – meg akar ismerkedni; úgy gondolom ezért is küldték – menjen egyenesen az anyaszékbe, onnan Háromszékbe, Csíkba és Gyergyóba s keresse fel Gálfi Sándor urat, mert ez ad oszt részletes utasítást a kutatókat illetőleg. Háromszékre onnan menjen: ott a világ közepe: érte-e.”⁶⁵⁶

Dósa Elek tehát Udvarhelyszék, Háromszék, és Csíkszék területeiben jelölte meg Merényi további útvonalát. A jogi tanulmányait félbehagyó Merényi igyekezett követni a híres jogtudós professzor tanácsait:

„Nyert felvilágosítás valóban meglepett engem, de jónak láttam követni, mert hisz nagyhirű valódi tudós emberrel álltam szemközt, ki ismeri a székely székek eredetét, történeti multjukat, a jelent, – nép-isme tanulmánya-páratlanul állt. Szót is fogadtam neki és követtem e nagyhirű hazánkfia becses utasítását és mentem egyenesen az anyaszékbe– Udvarhelyszékbe– és beszálltam az általa kijelölt uri családokhoz.”⁶⁵⁷

Úgy tűnik, hogy Merényi, bár tervezte, Udvarhelyszéknél egyáltalán nem jutott tovább. Merényi Marosvásárhelyet elhagyva ezután is úri családoknál mulatta az időt. Jeddén töltött néhány napot „Jedd uránál,” onnan Torboszlóra ment, ahol is Bereczki Károlynál három napig csak „dárídoztak és ittak.” Makfálvára pünkösdkor érkezett, szállása a Dózsa-családnál

⁶⁴⁸ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 265.

⁶⁴⁹ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 265.

⁶⁵⁰ Merényi L. 1863–64. (V. ö. Fol. Hung. 2247. 267. „nagyapám Izsákon szabómester”)

⁶⁵¹ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 265–277.

⁶⁵² Szász Gerő (1831–1907) kolozsvári református lelkész (Szinnyei J. XIII. 1909. 418–420.)

⁶⁵³ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 265.

⁶⁵⁴ Haray Viktor (?–1882) író és színész (Szinnyei J. IV. 1896. 462–463.)

⁶⁵⁵ Szabó Sámuel és diákjainak folklórgyűjtéseiről lásd Faragó J. 1956. és Olosz K. 2003.

⁶⁵⁶ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 278–279. Dósa Elek (1803–1867) marosvásárhelyi kollégium jogi tanszékének vezetője, ekkor az akadémia levelező tagja (Szinnyei J. II. 1893. 1027–1030.)

⁶⁵⁷ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 278.

volt, Dózsa Dani „íróárs” könyvtárában szállásolták el. Itt három hetet töltött „édes mitsetevésben,” hallgatta Dózsa Dani adomáit és gyönyörködött vendéglátójának húga, a magas, kék szemű Dózsa Lotti szépségében. Dózsaék is továbbvezették Merényt. Parajdon Houchard József só-generálisnál szállt meg, innen Alsó-Fehér Sófálván át Farkaslakán keresztül Lengyelfalvára vitték Orbán Balázs családjához. Pontosán nem derül ki, hogy mennyi időt töltött Lengyelfalván és Szejkén Merényi de az bizonyos, hogy hosszasan időzött, legalább négy hetet töltött Orbánéknál.⁶⁵⁸ Merényi barátjaként írja le Orbán Balázst, azonban kiviláglik irásából, hogy kirándulni és meséket hallgatni mégsem vele, sokkal inkább öccsével, Orbán Ottóval járt.⁶⁵⁹

”több napig kinn tanyáztunk isten szabadjában és a báró gondoskodott arról, hogy jó ellátás [...] mellett élve hallgathassam a székely meséket, mert biz éjfélig is elmesélgettek nekem a víg kedvű jó székelyek.”

Kronológiai rendben ez az első nyom, ami arra utal, hogy Merényi egyáltalán hallott Erdélyben mesét és így volt (lehetett) alkalma gyűjteni is. Időközben megjelent második majd harmadik kétkötetes gyűjteménye a korábban, még itthon gyűjtött mesékből. A *Sajóvölgyi eredeti népmesék*⁶⁶⁰ 1862 kora nyarán míg a *Dunamelléki eredeti népmesék* 1863 őszén került publikálásra.⁶⁶¹ Utóbbi anyaga valószínűsíthetően nem sokkal erdélyi útja megkezdése előtt került felgyűjtésre. Az előbbi kötet keletkezéséről semmilyen adattal nem rendelkeznünk, talán késmárki középiskolás korában tett gyűjtőutak eredményét rögzíti. Merényi erdélyi utazása közben értesült arról, hogy Kriza János kiterjedt gyűjtőhálózata segítségével megelőzte őt a népmesegyűjtésben. Saját elmondása szerint Merényi a korábbi gyűjtéseinél is jól bevált emlékező módszerrel⁶⁶² próbálta Erdélyben is összeszedni a meséket.

„[...] egy ügybuzgó íróársam néhai Kriza János püspök által megelőztettem. Örömmel vettem azonban tudomásul, hogy e téren is többen vagyunk, de utazásom közben győződtem meg, hogy a Kriza-féle népmese-gyűjtemény oly terjedt, mikép nekem vajmi kevés maradt. Nem mondom, hogy a Vad rozsák az erdélyi magyar népköltészet összes ágát de különösen a népmeséket mind magában foglalja; mert magam is gyűjtöttem s szokásom szerint emlékezetem táblájára véstem [...] a mi figyelmemet felkeltötte [...] megjegyzem, hogy az erdélyi népmesék nagyrésze travesztált (feljegyzésre a mi még érdemes) továbbá a szakavatottabb fiainak kell abban eljárnia. Erre a tapasztalat tanított.”⁶⁶³

Kriza ekkorra már két évtizede tartó, kiterjedt hálózat együttműködése révén megvalósuló folklórgyűjtése azért volt Merényi szempontjából nyomasztó tény, mert a korszak mesekutatójának megfelelően ekkor még nem a *szövegek*, hanem a *mesetípusok* összegyűjtése volt a gyűjtők célja.⁶⁶⁴ A Krizát segítő gyűjtők és támogatók közül Gyulai

⁶⁵⁸ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 280–281.

⁶⁵⁹ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 288.

⁶⁶⁰ A kötet ismertetéseit lásd: *Családi Kör* III. évf. 23. sz. 1862. jún. 8., *Nővilág* VI. évf. 17. sz. 268–269. 1862. jún. 20. és 21. sz. 333. júl. 30. Utóbbi számban az ’irodalmi újdonságok’ rovatban Merényi gyűjteménye mellett hirdetik Arany László *Eredeti népmesék* c. munkáját. Elgondolkoztató, hogy míg Merényiben a népmesék gyűjtőjét, addig Arany Lászlóban népmeséi íróját látták („*Sajóvölgyi eredeti népmesék*. Összegyűjtötte Merényi László. Első és második kötet. Ára 2 ft.” Alatta olvasható „*Eredeti népmesék*. Írta Arany László. Nagy költőnk Arany János legidősb fia. Tartalmaz közel 40 népmesét. Ára 1 ft 50 krajczár”)

⁶⁶¹ *Nővilág* VII. évf. 22. sz. 175. 1863. nov. 16. *Vasárnapi Ujság* 10. évf. 50. sz. 1863. dec. 13.

⁶⁶² A visszaemlékező gyűjtési technikáról lásd Faragó J. 1974. 441.

⁶⁶³ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 92.

⁶⁶⁴ Lásd pl. az *MNGy I.* szerkesztői előszavát (Bővebben a IX. fejezetben lesz róla szó.)

Pállal, Tiboldi Istvánnal és Gálffy (Gálfi) Sándorral személyesen is találkozott Merényi, Marosi Gergellyel⁶⁶⁵ is kölcsönösen tudtak egymás tevékenységéről, elsősorban tájszavakkal és néhány hősmondával még segítettek is a pesti kiküldött gyűjtését. Nyilvánvalóan Szabó Sámuel és Orbán Balázs gyűjtéseiről is alkalma volt tájékozódni Merényinek. Az ekkor munkálkodó mesegyűjtők között – leveleik tanulsága szerint – egyfajta rivalizálás volt érezhető. Többször járt Merényi a Fehér–Nyikó-völgyében, ahol is elmondása szerint Pálfi Dénes grófort látogatag. Egyik ilyen látogatásáról számol be Kriza János mesegyűjtője, Tiboldi István is: „[...] A Pesti Akadémia kiküldöttje Merényi úr, mivel fél nap együtt valék levél által meghivatva – tekintetes Pálfi Dénes urnál – a bé s visszaküldött mesék közül mint értesültem-egy, Élet királynéja címűt, a Nyikó mellett elmondatra, rapiált magának terjedelmesebben [...]”⁶⁶⁶ Kriza egy Gyulainak szóló levelében örömmel újságolta, hogy egy Gálffy Sándor gyűjtéséből származó mesét Merénytől megélvezve sikerült megszereznie:

„A Halhatatlanságra vágyó vagy esdő [...] királyfi elmés egy mese. Nagyon el van terjedve Udvarhelyszéken és Keresztúrfiszekben. Nemrég szerzettem meg e jelen változatot s dolgozám keresztül. [...] Merényi is, mint hallom, leírta magának vagy lediktáltatta, de egészen más ember által; s így már alkalmasint megelőztük őt.”⁶⁶⁷

„Merényi még mind[ig] itt van, jelenleg a’ Szombatfalvi Szelykén mulat, úgy látszik pénzét vár oda, hogy tovább mehessen – a’ mit lehet rajta is segítettem legalább hősmondák, és eredeti székely szavakkal gazdagítottam az ő gyűjteményét is – szinte két hétig lévén egy fürdőben vele – azt hiszem legalább 700 vagy 800 szót [...] profirozott, ha többet nem; különben mindegy csak világot lássanak, akárki közli őket; csak a’ nem közlés lenne nagy vétek [...]”⁶⁶⁸

Gálffy Krizának írt előbbi levele is árulkodik arról, hogy időközben Merényi újból pénzzavarba került, melyet egy lassan gyógyuló betegség tetézett:

„Megjegyzem itt, hogy Parajdon egy hegyre fölmenendő-baleset ért, ugyanis a hegymászához nem lévén hozzá szokva [...] a kilátást élvezendő fölmenetelemben, mivel meredeken jártam inrándulást kaptam ágyékban és a miatt tovább nem mehettam. Szerencse, hogy a Székelyföldön egy barátságos testvéri vendégszerető hajlékban kellett ágyban maradni, mert úti költségem újból elfogyott – így pénzhányban szenvedtem. E miatt írtam Pestre és az akadémiára – köztudat szerint; mert valamennyi valamire való lap mind újságolta – háromszáz forint úti költséget szavazott meg. Erről is írok, mert tartozom vele a nagy közönségnek annyiból, a mennyiben kiküldetésem nyilvános volt és az elért eredménnyel magam sem vagyok megelégedve, indokolandó, hogy mért rekedtem meg közel 6 évig az anyaszékben [...] a pénz, bár kiutalványoztatott és tán Tóth Lőrincz académiái pénztárnok által fölvetetett? Nekem maig nem kézbesítetett egyszerre, mert hosszas várakozás után tán három óra-rég volt! – ép Ugron Lázár urnál voltam és ő történetesen a postát is tartotta akkor, csak 100 mond száz forintot küldött nekem (Tóth Lőrincz úr a pénztáros). Ezen, megvallom, megütköztem: írtam is neki három levelet Székely-udvarhelyről, illetve Szejkeről, hol gyógykezeltettem magam, de a pénz csak nem érkezett meg leveleimre sem,

⁶⁶⁵ Marosi Gergely két meselejegyzése közötti, mesemondókra vonatkozó kommentárjában –feltehetőleg Kriza Jánosnak címelve-utal Merényire. MTAK Kt. Ms 5970. 124. „Itt írhat Merényi uram is, én is eleget. Csak győzzük. Éppen a tegnap hallám a papunktól, hogy Sémánfalván is két híros beszédendő lappang. Hát még a havas alatt, Homoród mellett, s a gagy vize mellett mennyi van. Azonban respekt Puczkoknak és Rókának, mert e részben elismert tekintélyek.”

⁶⁶⁶ Kriza J. 1956. II. 411. Kis-Kede 1862. május 24. Tiboldi István levele Kriza Jánoshoz

⁶⁶⁷ Kriza J. 1956. II. 423. Kolosvár, 1862. december 9. Kriza János Gyulai Pálhoz

⁶⁶⁸ MTAK Kt. Ms 930/3 Gálffy Sándor levele Kriza Jánosnak 1862. július 28.

mert később küldött ugyan még 50 forintot. Ennyi az egész amit a kiutalványozott háromszáz forintból kézhez kaptam eddig. Székely-udvarhelyt, minthogy a nyelvészeti kutatások után láttam, szállást és kosztot fogadtam s uram-fia– tán tíz hó múlva, szállásadó gazdám kezéhez mint mondá ez, 100 forintot küldöttek. E szerint kaptam a 300 forintból kezeimhez majd egy év alatt 150 forintot– ehhez hozzáadva az Olajos urnak kifizetett 100 forintot– summa summarum 250 forint fizettetett ki állítólag és így 50 forint maig is tán nála van! Ez már baj volt t. i. az volt a baj, hogy az akadémia által tudományos kutatásokra szánt összeg nem arra fordított és nem fizettetett ki nekem egyszerre, hanem másfél év alatt: és így abba a helyzetbe valék, hogy még pénzem érkezétre várokoztam– mert 1½ évig csak élni is kellett vagy mi!– a küldött összeget felemészte a szállás és a koszt. Rám nézve aztán beállt egy kellemetlen helyzet, melyből kilábalni nem tudtam, pénz meg nem kapása által. [...] Mindezt nyilvánosságra azért hoztam, mert az általam előadott tényálladék való, mit szükség esetében tanukkal is igazolok Tóth Lőrincz úr ellenében.”⁶⁶⁹

Merényi több levelet is írt Eötvös Józsefnek⁶⁷⁰ (az akadémiai alelnökének), kérve az akadémia újbóli anyagi támogatását:

„Méltóságod nagy lelkűsége a következőkre bátorított fel. Mint Méltóságod legjobban tudhatja – mert épp méltóságodhoz címeztem – e napokban küldtem el az académiához abbéli jelentésemet illetőleg kérelmemet, mikép további segélyezésben részesítsen.

Minthogy azonban utiköltségem teljesen fogyatékán van s itt senkihez sem fordulhatok: kérelmem oda terjed ki, hogy méltóztassék nagy súlyú befolyásával odahatni, hogy az akadémia mihamarabb küldje el a kért segélyezést; vagy pedig ha az hamarabb meg nem történhetné eszközöljen ki a számomra 100 ~ száz o[sztrák] é[rte]kű] frt. tiszteséges költséont s azt jelenlegi tartózkodási helyemre (Lengyelfalva, utolsó posta Székely-udvarhely címezve b. Orbán család leveleivel) küldeni kegyeskedjék.

Méltóságod különösnek találja ebbeli vakmerőségemet, hogy egyenesen Méltóságodhoz fordulok, de mikor nincs lelkemnek hova fordulni azokhoz kik nem vonják meg pártfogásukat.”⁶⁷¹

A nyelv- és széptudományi osztály 1862. évi huszonnyolcadik ülésén olvasták fel Merényi folyamodványát:

„Olvastatott Merényi folyamodványa, melyben előadja, minő eredménnyel fáradozik a székely földön [!] nemcsak a népmesék, hanem a népies nyelv tanulmányozásában, táj és műszók gyűjtésében is, újjólag 300 frtnyi segélyezést, vagy – ha ez nem lehetne – kölcsönt kér, melyet egy év alatt vél visszafizethetni írói tiszteletdíjából. Tekintetbe véve folyamodonak a népmesék gyűjtése körül már eddig is szerzett érdemeit, s azon eredményt, mely, előadása szerint, újabb fáradozásait kíséri, – a nyelv és széptudományi osztály a

⁶⁶⁹ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 281–282.

⁶⁷⁰ Az akadémia akkor másodelnöke, Eötvös József-re Merényi úgy emlékszik vissza, mint első számú pártfogójára. Saját bevallása szerint további pártfogói voltak: Arany János, Czuczor Gergely, Toldy Ferenc, Hajnik Károly, Pákh Albert és Hagymássy Lajos. OSzK Fol. Hung. 2247. 265, 272, 273

⁶⁷¹ MTA Kt. RAL 1031/1862 Merényi László Eötvös Józsefhez. 1862. júl. 13. Lengyelfalva. Erről a sajító is beszámolt: „A nyelv és széptudományi osztály akadémiai ülésében f. hó 14-én. [...] a titoknak olvasta Merényi László levelét, ki Erdélyből jelentvén, hogy a székely mondatok, szavak és szólásbeli sajátságok, valamint a mesteremberi s bányászati műszavak gyűjtésében jó sikerrel halad, – miután legalább is még három hónapig kell ottan időznie, további segélyt kér az akadémiaától, habár kölcsön gyanánt is. Az akadémia teljesíteni fogja kívánatát, de egyszersmind figyelmezteti őt arra, hogy a táj-és mesterszavak gyűjtése által, melylyel csak mellesleg bízott meg, fő czélját, a *népmesék* gyűjtését háttérbe ne szorítsa.” *Szépirodalmi Figyelő*. 1862. II. 2. félv 11. sz. 175.

fentebbi kérést, a körülmények szerint leendő intézkedés végett, ajánlja Méltóságos Elnök Úr pártfogásába. Egyúttal azonban folyamodóval közöltetni határoztatik az osztály azon figyelemztetése, hogy fő céljától, a népmesék gyűjtésétől, nyelvtani nyomozások s főleg mesteri és bányászati műszók gyűjtése által – mely téren már szakemberek is fáradoztak – ne engedje magát eltéríttetni”⁶⁷²

A második alkalommal kiutalt összeg (vagy annak egy része?), száz forint 1862 nyarának közepén érkezett meg Merényihez Szombatfalvára, Ugron Lázár postájához címezve.⁶⁷³

Mind Merényi beszámolója mind pedig a többi forrás azt mutatja, hogy 1862 őszétől a pénztelenség akadályozta leginkább Merényi gyűjtőmunkáját. Miután megkapta az újbóli segílyt folytatta útját, tartva magát a Dósa Elek megszabta útvonalhoz, Székelyudvarhelyre ment. 1862. szeptember 16-tól egészen 1863. október 8-ig szállása egy bizonyos id. Olajos Józsefnél volt. Pesti ajánlói előtt minden bizonnyal világos volt Merényi súlyos anyagi helyzete. A *Szépirodalmi Figyelő*ben 1862 októberében Arany János az alábbi rövid szerkesztői üzenetet tette közzé: „Merényi urnak. Valamit tettünk az ön ügyében. Pár nap múlva megtudja. Többet nem tehetünk.”⁶⁷⁴

Arany valószínűleg szintén Merényi egyre reménytelenebbnek tűnő pénzügyi körülményein szándékozott ekkor enyhíteni. Az Akadémiai Kézirattár katalóguscédulái szerint⁶⁷⁵ valaha létezett egy 50 forint átvételét tanúsító Merényi kézjegyével ellátott nyugta, ma azonban ilyen dokumentumot már nem őriznek. Feltehetőleg Arany ezen összeg kiutalványozásában járhatott közre. Azt a tényt, hogy a pénz hiánya mennyire nem elhanyagolható momentum egy olyan kiküldetés jellegű tudományos kutatásban, mint amellyel Merényit bízta meg 1861-ben az akadémia, az eddig ismertetett dokumentumok alapján is nyilvánvaló. A legmeglepőbb forrás azonban egyenesen azt engedi feltételezni, hogy Merényi olyan súlyos pénzzavarba került akadémiai kiküldetésének ideje alatt, hogy szállásadója számára kiállított fedezetlen váltókért Székelyudvarhelyen „személyes fogságba” esett:

„Idősb Olajos Josef a’ maga nyilatkozatát a’ következendőkbe adja jegyzőkönyvbe:

T. Merényi László 1862. szeptember 16-án hozzám jött szállásba és kosztba, s nálam volt 1863 october 8ig, ’s ezen időre nevezett Merényi László úr 30 o. é. forintnál többet körül állása miatt nem tudot fizetni, mely ok miatt 1863 julius 1ről 162 uj forint ’s 62 król váltott állított ki, – nem különben 1863 september 21ről 40 ujforintrol ujból váltót adott ’s minek utána a váltói kötelezettségének nem tudott eleget tenni kénytelen volt beperelni, s fizetési rendelvényt eszközölni a’ nagyobb összegre, nem csak hanem a’ személyes fogságot is végre hajtás útján kieszközölni és mind e mái napig a fogságba élelmezni, – s így a fenti két öszveg, a peres költségekkel és fogságban élelmezéssel öszvesen 251 f 76 kr rá mennek– írva kétszázötvenegy forint hetvenhat kr. o. értk. – Merényi László úr id. Olajos Josefnek

⁶⁷² MTAK Kt. 1427 Heti ülések jegyzőkönyve. Huszonnyolczadik ülés julius 14-kén 1862. 257–258. (a jegyzőkönyv másolatai: K1425 oldal nélkül és K1426. 163.)

⁶⁷³ MTAK Kt. RAL 1272/1862 (1862. augusztus 16.) Merényi László nyugtája 100 ft-os népmesegyűjtési segílyéről.

⁶⁷⁴ *Szépirodalmi Figyelő*. 1862. október 30. II. évf. 2. félév 26. sz. 416. Németh G. Béla feltételezi, hogy Arany a Kisfaludy-társaságtól szerzett pénzbeli támogatást Merényi számára. *AJÖM XII*. 1963. 209. 545. (A társaság jegyzőkönyveiben nem akadtam annak nyomára, hogy Merényivel hivatalosan foglalkoztak volna. MTAK Kt. Ms 5769 a Kisfaludy Társaság jegyzőkönyve 1860-diki aug. 1-jétől fogva 1870-ig.)

⁶⁷⁵ Merényi László nyugtája 50–100 és 300 forintos népmesegyűjtési segílyeiről RAL 1271–71/1862 (a jelzet a 100 és 300 forintos segílyek nyugtáit mutatja)

kinyilatkozata szerint 251 f és 76 krokba o. é. felszámított követelését igaznak és valósnak elismerte.⁶⁷⁶

1864 februárjában kelt a fenti törvényszéki jegyzőkönyv, amelyet az akadémia megbízásából, Szalay László titoknak 1864. január 28-án írott felkérésére állított ki az udvarhelyi városi tanács. Nyilvánvalóan az akadémia anyagi és erkölcsi pártfogásában álló Merényi peres ügye károsan érintette a támogató köztisztületet is, erre tekintettel szerették volna a jogi helyzetet tisztán látni. Merényi és szállásadója közt fennforgó adósságos viszonyt kihallgatták, jegyzőkönyvbe vették és a jegyzőkönyv másolatát megküldték az akadémiának, egy Szalay Lászlónak címzett levéllel együtt.⁶⁷⁷ Pár nap múlva az akadémia még egyszer, utoljára fizetett száz forintot Merényi ügyében, ezáltal nem Merényinek, hanem közvetlenül a szállásadó Olajosnak ennek fejében a felperes lemondott az akadémia felé való minden további követeléséről.

„Nyugtatóvány 100 o. értékű forintokról, mely összeget a’ magas Magyar Académia utalványozása következésébe a Merényi László úr által terhemre rott 251= oe forint adósságból mint fölségállási kegypenzt a’ magyar académia pénztárnokától Toth Lőrinc urtól, a’ magyar académia irányában minden lehető követelésemről égsyszer mindenkorrai lemondás nyilvánítása mellett átvettem ezennel igaz lelkiismerettel beesmerem, és azt sajátkezüleges névírásommal hitelesítem. Kelt Székely Udvarhelyen 1864 Május 14én. Ids. Olajos Josef⁶⁷⁸

Bár Merényi sem a *Budapesti Levelekben*, sem akadémiai jelentésében nem említi az Olajos József és közte zajló peres ügyet, sem azt hogy adósága miatt fogságba esett volna, (diszkrétén csak ennyit ír: „rám nézve [...] beállt egy kellemetlen helyzet, melyből kilábalni nem tudtam, pénz nem meg kapása által.”) mindez megmagyarázná, hogy miért maradt közel hat évig Székelyföldön a tervezett néhány hónapos gyűjtőút helyett.⁶⁷⁹

Az ismertetett forrásokból világosan látható, hogy Merényi mesegyűjtő munkáját több tényező is akadályozta. Mint élettapasztalattal nem rendelkező pesti ifjú az erdélyi urak vendégszeretetét élvezte, azok kézzől kézre adták, tanácsaikat, útmutatásaikat ismeretség híján kényszerűségből követte. Betegsége, anyagi gondjai és az a tudat, hogy fő célja, a mesegyűjtés Erdélyben mások (különösen Kriza János) szervezett irányítása alatt sikerrel halad azt eredményezte, hogy komolyabb erőfeszítést mesegyűjtésre ebben az időben nem tett. 1867 nyarán hazatért Merényi Kecskemétre a szüleihez. Ettől kezdve kizárólag szépirodalmi írásai jelentek meg,⁶⁸⁰ arra vonatkozólag, hogy itthon újra gyűjtött volna mesét,

⁶⁷⁶ MTA Kt. RAL 711/1864. Merényi László néprajzi gyűjtő elleni székelyföldi követelésről. 1864. február 11.

⁶⁷⁷ Az eredeti jegyzőkönyv és a többi peresi irat holléte egyelőre nem ismert.

⁶⁷⁸ MTA Kt. RAL (jelzet nélkül) Merényi László helyett Olajos József nyugtája a számláknál. 1864. május 14.

⁶⁷⁹ 1862 júliusában arról számol be a sajtó, hogy Merényi „még három hónapig” tervezte erdélyi munkáját. *Szépirodalmi Figyelő*. 1862. II. 2. félév 11. sz. 175.

⁶⁸⁰ Merényi irodalmi munkásságának publikált darabjai: Merényi L. 1867; 1868; 1868–69; Madarassy Lászlóval közösen publikált regénye Madarassy [L.] – Merényi [L.] 1870. (Madarassy rövid élettrajzát lásd Miklós P. 2008. 91.) Szinnyei értesülései szerint az említetteken kívül a *Fővárosi Lapokban* és a *Gömör-Kishontban* is jelentek meg írásai a havasas években. (Szinnyei J. 1902. 1110.) Kéziratos munkái az OSZK Kézirattárában találhatóak (Merényi László szépirodalmi munkái. Fol. Hung. 2246.) *Gyémánt eső. Elbeszélés*. 1–31. *Zangara, az indiai hercegnő. Mese*. 33–80. *A szalma fedelű ház gyermeke. Regény*. (jelige: A türelem rózsát terem) 81–131. *Szent fa*. [verses elbeszélés] 131–162. *Vata úr. Ballada*. 163–167. *Ország Mihály. Ballada*. 168–171. *Dóra asszony. Ballada*. 172. Szekunder forrásból ismeretes, hogy a fentiekben túl még egy regénye (*Cselényesi Gyula*) is kéziratban maradt, ennek lelőhelye ismeretlen. Szinnyei J. VIII. 1902. 1110. (Az író Merényi pályaképének megrajzolásához érdekes adalék lehet irodalmi példaképeinek szemléje, ebben felsorolja, hogy szerinte mely költők számítanak „első rangú fénycsillagnak a költészet egén.” Eszerint Merényi költői toplistája a következő:

közvetlen bizonyítékkal nem rendelkezünk. Színnyei szükségzaván nyilatkozik ez irányú értesüléseiről: „1871-től a pénzügyminiszteriumban számtiszt volt négy évig, azonban betegeskedése miatt hivatalától végkielégítéssel meg kellett válnia. *Időközben ismét népmeséket gyűjtött.*”⁶⁸¹

Csak tizenöt évvel hazatérte után, 1882-ben a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* harmadik, székelyföldi kötetének⁶⁸² szerkesztése során kérte fel Gyulai Pál és Arany László Merényit arra, hogy számoljon be akadémiai kiküldetésének eredményéről. 1882 tavaszára (március 5. körülre) datálható jelentésének fogalmazványa.⁶⁸³ Tizenkét oldalas jelentését a nyár folyamán nyújtotta be az akadémiához (végső változat keltezése: augusztus 2.)⁶⁸⁴ ehhez hét melléklet is tartozott, népmeseszöveget azonban egyetlen egyet sem nyújtott be. Eredményeit a nyári szünet után, csak az 1882. október 2-ai akadémiai ülésen mutatták be.⁶⁸⁵ Merényi decemberben levelet írt az akadémia akkori elnökének, gróf Lónyay Menyhértnek. Ebben külön felhívja a gróf figyelmét jelentésének lényegi pontjaira (ősabécé felfedezése, ősmagyar szóképző tábla összeállítása) egyúttal íróként az elnök pártfogását kéri („nem sikerült nekem a társadalomban egy tehetségemnek megfelelő állást elfoglalni, mert az írók közül tán csak saját igénytelenségem nincs ez alkotmányos világban illő módon elhelyezve.”)⁶⁸⁶ Ezek után kerül át a jelentés az I. osztályba, majd december 20-án a Nyelvtudományi Bizottsághoz. A bizottság jegyzőkönyvének tanulsága szerint 1883. január 13-án kéri fel Lehr Albert levelező tagot a jelentés értékelésére. („Gyulai Pál I. tag. és osztálytitkár a Bizottságnak átadja Merényi László még a 60-évek elején nyelvészeti kutatás végett Erdélyben tett útjáról való jelentését, illetőleg a kutatás eredményéről szóló dolgozatát. A B[izott]ság azt bírálóat végett kiadja Lehr Alb[ert] I. tagnak”⁶⁸⁷) Maga Merényi a beadott jelentésében rövidre zárja mesegyűjtésére vonatkozó mondanóját, hosszabban értékeli azonban nyelvészeti eredményeit és érdekes indoklásokat ad eredeti fő céljának kudarcára:

„Legelőször is azon kezdem, hogy *fiatal és tapasztalatlan ember voltam*; de a szép iránt fogékony: miért is Erdélyben a többek közt a szépnem kapott meg leginkább s meg is bámoltam az erdélyi szép nőket, kik keleties és ragyogó szépséggel bírnak [...] *népköltészetükről* szólva, megjegyzem általában, hogy népdalaikat és meséjüket illetőleg, bár sok utánzatra (travestatióra) akadtam, mindamellett szépszámu dalaik és kevészámu meséjük van; de van, ezeken kívül, mint sejtem, *hitregéjük is* mint minden őskori nemzetnek, – *mondától és regétől azonban hemzseg ott a hegy, völgy és orom!* A népmese, – monda- és regegyűjtésben azonban már hivatott egyének, névszerint: *Gálffy Sándor, Marozsi Ferencz* [véltetőleg Marosi Gergelyre gondolt – D. M.], *Kriza János* és több más névtelen jeles ember működése által megelőztetem a gyűjtésben, kik közül különösen kiemelem *Orbán Balázs*

1. Arany János 2. Petőfi Sándor 3. Tompa Mihály 4. Erdélyi János 5. Szász Károly. OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 275. További példaképeként három „prózában kitűnő író” emlit: Jókai Mór, Jósika Miklós és Kuthy Lajost. OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. 276.)

⁶⁸¹ Színnyei J. VIII. 1902. 1110. [kiemelés D. M.]

⁶⁸² *MNGy. III.*

⁶⁸³ OSzK Kt. Fol. Hung. 2247.

⁶⁸⁴ MTA Kt. RAL 651/1883.

⁶⁸⁵ *A Magyar Tudományos Akadémia Értesítője* 1882. 16. évf. 1. sz. 189. Huszonhatodik akadémiai ülés. Összes ülés 1882. október 2. „166. pont. Bemutattanak a szünidő alatt beérkezett következő dolgozatok: Merényi László jelentése a magyar népmesék gyűjtéséről [...]”

⁶⁸⁶ MTA Kt. RAL 748/1882 Merényi Lónyay Menyhértnek 1882. december 18. A jelentést eredetileg személyesen Arany Jánosnak szándékozta Merényi benyújtani „Arany János úr pedig, kihez bizalommal viseltetem – fájdalom! – oly beteg volt már akkor, mikép jelentésemet el sem is fogadhatta, miért is azt egyszerűen beadtam a t. tudós társaság hivatalába és a titkár kezébe tettem le.”

⁶⁸⁷ MTA Kt. Nyelvtud. 2-r 44. 1. A M. Tud. Akadémia Nyelvtudományi Bizottság jegyzőkönyvei 1877–1919. 1883. január 13. (a jegyzőkönyv kelt: 1883. febr. 17.) [kiemelés D. M.]

barátomat, a mondák kiíróját. A mi tehát utazásom tulajdonképeni főcélját a népmese gyűjtést illeti, ismétlem, e tekintetben mások által már megelőztetem, – akadtam ugyan népmesékre, de azok nehánya kivételével (egy–kettő birtokomban is van s majd ha több kerül hozzám – tán köze is bocsjátom?!) részint már össze voltak gyűjtve és így már engem kész mese-gyűjtemény fogadott, részint a néptől hallottak nem elégtettek ki; [...] néha önként fölmerült előttem e kérdés: vajon tulajdonképpen, van-e Erdélyben de különösen a bércezes Székelyföldön népmese? Erre a felelet a "*Vadrózsák*" megjelenése után az, hogy igen is *van*; de nem nagyon jeles számú! Mese-világunk azért a magyaréhoz-képest nem a leggazdagabb; de *gazdag mondaviláguk*, s majdnem azt mondom, hogy még a magyaréhoz viszonyítva is páratlanul áll, mely állításmat igazolja Orbán Balázs úrnak a "*Székelyföld leírása*" című nagy becsű műve, mely csakúgy hemzseg a sok szép feldolgozandó mondától és helyhez kötött -regétől! [...] Budapesten, 1882. évi august. hó 2-án (IX. ker. Nyúl-utca 28-ik. sz. a.) kész szolgáljuk Merényi László író s akadémiai kiküldött."⁶⁸⁸

A népnyelvet tanulmányozó nyelvész, az akadémia levelező tagja Lehr Albert, a jelentés bírálatában pontokba szedve ismerteti a kiküldetés főbb nyelvészeti eredményeit, azonban ezeket sem tartja hitelesnek. Indoklásában utal Merényi korábban megjelent, akkora már kétes hitelességűnek értékelt mesegyűjteményeire:

„Merényi Lászlót a t. Akadémia 1862-ben oly czélból küldötte ki Erdélybe, hogy ott népmeséket, mondákat, regéket stb. gyűjtsön. Kutatásai eredményéről most, 1882-ben terjeszti be jelentését. Az eredmény a következőkben foglalható össze:

1. Felfedezte Merényi úr a magyaroknak keresve keresett ős-abc-jét
  2. Kidolgozta "A magyarok ős, eredeti szóképző tábláját"
  3. Közli "Száz meg egy szellemi lény nevének jegyzékét"
  4. 818 törzsszó fogalmát határozza meg.
  5. Székely, csángó, palóc, jász stb. kifejezéseket és szólásokat gyűjtött. Végre
  6. A kunok, csángók és székelyek közt nagy nemzeti hősköltemények töredékeire talált.
- Én, T. Bizottság, végiglapozván e gyűjteményeken s [...] arra a meggyőződésre jutottam, hogy itt – egyetelmást leszámítván – vagy csudálatos önámítással vagy egyenes mysztificatióval állunk szemközt, s az egészet mindenesetre jogos kétkedéssel kell fogadnunk, annál is inkább, mert Merényi urnak régebben megjelent mesegyűjteményei is tele vannak phantasiája szüleményeivel. S feltehető, hogy az effélre való hajlandóság a korral még öregbedett nála. Ennek folytán az én véleményem az, hogy Merényi urat közleményei hitelességének teljes igazolására kell felszólítani, s ha azt nem tehetné, kimutatni kiküldetésének eredménytelenségét.”⁶⁸⁹

Ekkorra már a közvélekedésben is megszilárdult az az Arany János nyomán elterjedt, Arany László⁶⁹⁰ bírálatában élesebben megismételt nézet, miszerint Merényi népmeséiben sok a saját fantáziájából csempészett cicomázó (mitologizáló) átírás⁶⁹¹ amely a valódi népies (autentikus) hangjától eltávolítja a meseszöveget. Ez a nézet eredményezte, hogy Merényi gyűjteményei mára már csak népmesetípusok hajdani meglétét igazoló katalógusokként használatosak a folkloristák kezében,⁶⁹² noha nyilvánvalóan valódi gyűjtőmunka állt a nyomtatásban

⁶⁸⁸ MTA Kt. RAL 651/1883. 2. 4. [kiemelések az eredetiben]

⁶⁸⁹ MTA Kt. RAL 265/1883 Merényi László kutatásairól Lehr Albert számol be. 1883. máj. 12.

⁶⁹⁰ *Koszorú* 1864. febr. 28. I. 9. sz. 209–211. -y-i. (Arany László) 1864.

⁶⁹¹ MTA Kt. 513/479. Szabó Sámuel levele Arany Jánoshoz 1864. március 26. „Holnap indulnom kell Kolozsvárra egy hivatalos gyűlésre [...] Most az útra magammal viszem olvasmányul Merényi László dunamelléki sületlenségét. Igen szeliden volt ez a Koszorúban ismertette, mert nagyobb része csempészet; ha kedvem lesz rá néhány jegyzést teszek róla olvasás közben s azt is felküldöm.”

⁶⁹² Ortutay Gy. 1960. 30.

megjelent mesék mögött, a népmesék Merényi-féle betoldásai pedig könnyen elválaszthatóak és kiemelhetőek volnának a textusból.⁶⁹³ A Merényinek a folklorisztikai kánonban betöltött pozíciójára (Toldy Ferenc és Ipolyi Arnold nem kellőképpen tisztázott szerepétől eltekintve) az akadémiának, személy szerint pedig különösen Arany Jánosnak volt meghatározó szerepe. A dolgozat amellett érvel, hogy Merényi dekanonizálásához több, történetileg megrajzolható esemény is hozzájárult: egyrészt az első fizetett (ebben a tekintetben tehát az első hivatásos) népmesegyűjtőként botrányosan sikertelen erdélyi kiküldetése, másrészt nem elhanyagolható körülmény az sem, hogy Merényi működése idején lépett fel a mesegyűjtő Arany László is, akinek kötetét az első igazi klasszikus magyar népmesegyűjteményként tartják számon azóta is.⁶⁹⁴ A kortárs értelmező közösség szemében Arany László a megkérdőjelezhetetlen tekintélyű Arany János (Merényi módszerével szembenálló) elméletének helyes alkalmazását vitte végbe,⁶⁹⁵ ezzel visszavonhatatlanná vált Merényi meséi megítélésének a kezdeti elismeréstől a szélsőséges elutasítás felé történő elmozdulása. A bemutatott, a folklorisztikai kánon képződése és átalakulása szempontjából releváns tudománytörténeti mozzanat mögött a hiteles és nem hiteles népköltési szöveg közti különbség történetileg változó felfogása húzódik meg.

A fejezet kiindulópontja szerint Merényi László mesegyűjtésének tudománytörténetileg érdekes mozzanatai feltáratlanok maradtak, ezzel együtt a hitelesség kérdése mentén szerveződő folklorisztikai kánonban idővel marginális helyzetbe szorult gyűjtő mesekötetei kezdetben nagyon is sikeresek voltak. A folklorisztikai kánon és az első magyar népmesegyűjtemények recepciója történeti viszonyának elemzésével szerettem volna felhívni a figyelmet egy nagyon érdekes és viszonylag terjedelmű forrásegyüttesre, amely irodalmi, történeti és folklorisztikai dokumentumok együttes kezelését igényli, mindezt egy olyan életmű kapcsán, amely ez idáig csak aporóként volt jelen a tudománytörténeti áttekintésekben. Merényi László történetileg változó pozíciójának bemutatásán túl egy lehetséges Merényi-biográfiához igyekeztem adalékokat felvonultatni, főleg mesegyűjtésére és annak fogadtatására vonatkozó egykorú források ismertetésének segítségével, különösen pedig a Magyar Tudományos Akadémia által támogatott gyűjtőtűjének (1862–1867) kéziratok dokumentumait igyekeztem bemutatni, árnyalva ezzel a kialakult, leginkább csak az ismert Arany János-bírálaton alapuló Merényi képet.

A következő fejezet Gyulai Pál folklorisztikailag értékelhető munkásságára, különösen pedig mesegyűjtésére és (kisebb mértékben) mesefeldolgozásaira fókuszál. Minden törekvésem ellenére sem tekinthetem azonban lezártnak a kérdéskör tisztázását, hiszen a dolgozat e pontján kikerülhetetlen volna, hogy a népmese irodalmi felhasználásának korszakunkban továbbbővülő gyakorlatáról szóljunk.⁶⁹⁶ Belátva, hogy Gyulai meseköltészetének vizsgálata esetében sem lehet célravezető az irodalomtörténet és folklorisztika egymástól való merev elválasztása (ugyanakkor felismerve azt is, hogy a magyar irodalmi népiesség létező irodalomtörténeti szakirodalmának valamint a feltárható forrásoknak befogadásához a dolgozat írójának hiányzik a szükséges kompetenciája) a fejezet feldolgozásához kíváncsok interdiszciplináris szemléletet fel kellett adnom, így hangsúlyosan a folklorisztika-történet szempontjából közelíttem meg Gyulai Pál meseköltészetét is annak reményében, hogy adataim illeszkednek és a jövőben felhasználhatóak lesznek a kérdés irodalomtörténeti aspektusú továbbgondolásában.

⁶⁹³ Erre vonatkozóan lásd Kovács Á. 1989. 59.

⁶⁹⁴ Gyulai P. 1862. Berze Nagy J. 1966. Dömötör T. – Katona I – Voigt V. 1978. 340. Kovács Á. 1982. 133.

⁶⁹⁵ Talán nem véletlenül azonos címen jelent meg a két „rivális” gyűjtemény: Merényi L. 1861. Arany L. 1862.

⁶⁹⁶ A negyvenes évek magyar irodalmának mesehasználatáról lásd Gulyás J. 2009.

VIII. GYULAI PÁL FOLKLÓRGYŰJTÉSE ÉS MESEKÖLTÉSZETE

Gyulai Pál népköltészet iránti érdeklődése nem ismeretlen sem az irodalmárok sem pedig a folkloristák előtt. A szakirodalmi áttekintések szerint Kriza *Vadrózsák* című gyűjteményének létrejöttében való közreműködésén kívül elsősorban a Kisfaludy-társaság szabadságharc utáni folklórgyűjtésében és a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* szerkesztésében játszott szerepét, továbbá a népköltészetre vonatkozó elméleti írásait és egyetemi előadásait tartja számon a tudománytörténet.⁶⁹⁷ Ezen áttekintések azonban jellemzően nem foglalkoznak kimerítően Gyulai Pál saját, a negyvenes években diákként, majd később a kolozsvári gimnáziumban már tanárként diákjaival folytatott folklórgyűjtésével⁶⁹⁸ ezért csak nagyon kevés reflexió történt Gyulai meseköltészete és az élő népköltészet lehetséges kölcsönhatásainak vizsgálatára.

E fejezetben Gyulai Pál folklorisztikai munkásságával kapcsolatos eddig kevés figyelmet kapott adatokat valamint ezzel összefüggésben néhány ismert verses meséjének keletkezés- és fogadtatástörténetét mutatott be, különös tekintettel *A gonosz mostoha* című, „népmese” műfajmegjelöléssel ellátott költeményére.

A forrásfeltárás során számos olyan adat bukkant elő, melyek Gyulai Pál népiesség-felfogásának és folklórtextológiájának kiegészítéséhez és majdani teljesebb megrajzolásához közelebb vezethetnek. Gyulai népköltészet-elméletén belül ballada- és népdal-felfogására, lírai folklóralkotások irodalmi feldolgozására vonatkozó adatok (elsősorban Gyulai leveleiből kibontakozó sokoldalú folklór-recepcióra gondolok) kimerítő bemutatására ezúttal nem kerülhet sor. Jelen fejezet Gyulai Pál népköltészethez való viszonyának bonyolult szövevényéből egyedül a mesére koncentrálok, azonban előre kell bocsátani azt is, hogy még ezen egyetlen műfaj esetében sem törekedhettem teljességre.

VIII. 1. A folklórgyűjtő Gyulai Pál

1860. február 25-én hangzott el az Erdélyi Múzeum-Egyletben Gyulai Pál nevezetes felolvasása a népköltészetéről, melyben először fejtette ki folklórra vonatkozó nézeteit. Bár ekkor még nem jelent meg Kriza János székely népköltési gyűjteménye, Gyulai ekkor már több mint egy évtizede tudott a készülő gyűjteményről, maga is több alkalommal reklámozta a végül csak 1863-ban megjelent *Vadrózsákat*.⁶⁹⁹ Az említett erdélyi előadás egy érdekes aspektusára világítanak rá a felolvasás írott változatának befejező sorai:

„Ha az én kisded gyűjteményem, melyet leginkább tanítványaim, közöttük kivált Varga László, buzgalmanak köszönök, néhány hónap alatt is ennyi szépet bír felmutatni; ha egy székely kocscistól és gyalui szolgálótól itt a városon elfoglaltságaim közepett is egy ily becses adalékot nyerhettem: mennyivel többet tehetnek azok, kik falun laknak s az idő és körülmények nagyobb kedvezésével dicsekedhetnek. És miután nekem jutott a szerencse néphagyományaink ügyében a Muzeum-egylet kebelében először szót emelni, legyen szabad egyszersmind kérem a tisztelt választmányt, hogy a netalán beküldendő gyűjtemények

⁶⁹⁷ Papp F. 1935, 1941. Voinovich G. 1926. 4–5. Faragó J. 1971. Diószegi V. 1979. 376–377. Ujváry Z. 2000; 2007. 438–455. Dömötör T. –Katona I. –Voigt V. 1978. 167–169. Gyulai Pál a magyar népköltészetéről szóló kéziratból sokszorosított egyetemi előadásának újraközlése ugyanitt 171–237. (*A magyar népköltészetéről* Demek Győző és Matirko Bertalan Gyulai Pál Budapest, 1889/1889-iki tanév I. félé)

⁶⁹⁸ Fontos kivételként kell említeni Faragó József tanulmányát a balladagyűjtő Gyulairól: Faragó J. 1977; 2005. és Olosz K. 2000 (= Olosz K. 2003c); 2009.

⁶⁹⁹ Gyulai Anday néven 1844 márciusában ajánlotta a *Regélő Pesti Divatlap* olvasói figyelmébe Kriza gyűjteményét. Faragó J. 1971. 79. Kriza J. 1863.

rendezésére s később kiadására méltóztassék az én munkásságomat, segítségemet is igénybe venni, mire egész készséggel ajánlkozom.”⁷⁰⁰

Gyulai Pál saját folklórgyűjtését/gyűjtéseit – mint láttuk – ugyan számontartja az irodalomtörténet és ennek nyomán a folklórtörténet is,⁷⁰¹ azonban a gyűjtés(ek) körvonalazására határozott kísérletek csupán Gyulai publikált balladáinak vonatkozásában történtek.⁷⁰² A Gyulai-monográfus Papp Ferenc mutatott rá először arra a tényre, hogy Gyulai hűszévesen júniusi vizsgái letétele után néhány társával kirándulni indult Erdélyben, mely utazás során folklórkutatásokat is feljegyzett. Az 1845 nyarán tett utazás főbb célpontjai a következők voltak: Torda felé indultak, majd Marosvásárhelyen át Udvarhelyszéket járták be: Udvarhelyet, Homoródot, Korondot keresték fel, majd a moldvai határ közelébe Borszékig jutottak, aztán Csíkszeredán jártak, utána Háromszék, Fogaras és Brassó, majd Nagyszeben következett.⁷⁰³

Gyulai Pál a papköltő barátjához, Medgyes Lajoshoz 1845 őszén írt levele a nyilvánvalóan még a nyáron tett utazás alkalmával gyűjtött népköltési alkotások műfaji karakterét illetően, valamint Gyulai a prózai szövegek feldolgozására vonatkozó bizonytalanságáról is értékes adatokat tartalmaz:

„Népregét és dalt is gyűjtöttem s még több van ígérletbe, majd felküldöm őket a kislelődi [!] társasághoz, a népregéket pedig kidogozom. Csak nem tudom miféle versmértékbe hogy a népi zománcz is megmaradjon, s valamennyire művészi fokra emeltessek mert én hosszas gondolkodások után, az az elvem a népköltésben [!] irodalmilag, hogy le kell ugyan szólni [!] a néphez, de nem kell ott maradni s egyszerű kedves érzéseit képeit eltanulni de nem mindegyiket. Többet írnék e tárgyról de nincs időm hanem ha oly jó leszlel hogy e tárgyban nézeteidet egy levélben elmondod, írni fogok még. Vizsgalodj különösen a versmérték körül s tanácsolj [.]”⁷⁰⁴

Mint arról az első fejezetben már esett szó, Erdélyi Jánost a negyvenes évek legelejétől foglalkoztatta egy népköltési gyűjtemény kiadásának terve. (A Kislelődi-társaság az ő hatására 1843 decemberében határozta el a népköltési alkotások összegyűjtését és hirdetett országos gyűjtési felhívást.⁷⁰⁵) Gyulai Pál ez idő tájt az Erdélyi és Garay János szerkesztette *Regélő Pesti Divatlap*nak rendszeres munkatársa volt.⁷⁰⁶ Gyulai e kapcsolata révén már diákként megismerte Erdélyi János és vele összefonódva a Kislelődi-társaság népköltésgyűjtő törekvéseit, hűszévesen erdélyi kirándulása során pedig volt alkalma tevőlegesen is közreműködni a gyűjtemény anyagának szaporításában, népdalok és *népregék* (népmese és/vagy monda) gyűjtésével. Saját bevallása szerint szándékában állt a gyűjtött dalokat elküldeni a Kislelődi-társaság számára, nevét azonban Erdélyi *Népdalok és mondák* című gyűjtemény regisztrált beküldői között nem találjuk.

⁷⁰⁰ Gyulai Pál: Adalék népköltészetünkhöz. *Budapesti Szemle*. 1860. IX. kötet 272–299. (idézet: 299.) Gyulai P. 1908. 308–346.

⁷⁰¹ Papp F. 1935. 71–72. 475–476. Diószegi V. 1979. 376. Ujváry Z. 2000=2007. 438–455. Olosz K. 2003. 47.

⁷⁰² Faragó J. 1977; 2005. 94.

⁷⁰³ Papp. F. 1935. 71–72. Az útvonalat Papp Gyulai levelei alapján rekonstruálta. V. ö. Gyulai Szilágyi Sándorhoz 1845. júl. 6. és 1845. júl. 24. és Gyulai Medgyes Lajoshoz 1845. szept. 8. *GyPLev* 1961. 11–13. (564.)

⁷⁰⁴ Gyulai Medgyes Lajoshoz 1845. szept. 8. Somogyi S. 1961. 13. Az *MNGy I.* kötetében Gyulai a Szilágyi és Hagymási balladáijához fűzött jegyzetében írja: „Midőn 1845-ben, mint diák, szülőföldemet, Erdélyt beutaztam, a Székelyföldre, Oláhfaluban én is hallottam e ballada néhány soronyi töredékét korcsmában egy ittas öreg székelytől. Le is jegyeztem, de az utban elveszett. 1858–62-ig, mikor ismét Erdélyben laktam, sokat vadásztam e balladát, de nem tudtam nyomára akadni [...]” *MNGy I.* 1872. 557. Idézi Faragó J. 2005. 77.

⁷⁰⁵ Erdélyi J. 1846 VII.

⁷⁰⁶ Papp F. 1935. 22; 38; 56.

Ami a prózafolklórt illeti, figyelemreméltó az a megkülönböztetés, mely a *népregék* irodalmi felhasználását elválasztja a népdalokétól. Jellemző, hogy fel sem vetődik Gyulaiban, hogy szövegátalakítás nélkül küldje el a közelebről nem ismert népregéket a Kisfaludy-társaságba, noha az ekkorra már közzétett gyűjtési felhívás egyértelműen fogalmaz:

„[...] felszólít mindenkit a két hazában, mennyire népdalok, mondák, mesék és hagyományok a népek ajkáról eltanulva értésére estek, szíveskedjék azokat papírra tenni, de *ugy, mint azokat hallotta, minden csinosítás vagy nemesítés nélkül*, 'a pusztá meztelenségben', – mert csak így lehetnek a nép szelleme, s költői tehetségének lenyomatai, jellemvonásai [...]”⁷⁰⁷

A Gyulai leveléből idézett részlet azt sugallja, mintha számára a prózafolklor a lírai alkotásokkal szemben, kizárólag feldolgozandó, méghozzá versben feldolgozandó alapanyagként jelentett volna érdekességet, ugyanakkor kivüláglík, hogy a folkloriszöveg költői hasznosításához való megfelelő versforma megtalálása komoly gondot okozott Gyulai számára. (Megjegyezném, hogy a levélből nem derül ki, hogy a feldolgozott prózafolklórt is a társaságba szánta-e és így a *magyar népköltészet* részeként, vagy szigorúan költői alkotásként gondolta-e el Gyulai. Számomra az utóbbi tűnik valószínűnek.)⁷⁰⁸

A diákgyűjtő Gyulai Pál Szilágyi Sándorral és Szász Károllyal került közelebbi barátságba kolozsvári iskolaévei alatt. Gyulai Szász Károlynak 1847. március 15-én írott levele több szempontból is figyelmet érdemel. Egyfelől a levélből úgy tűnik, hogy ekkorra már Gyulai sokkal határozottabb, kialakult véleménnyel bír a népies költészetről. Beszámol arról, hogy továbbra is foglalkoztatja őt a népköltészet költői kidolgozásának kérdése (melyre *kedvenc terveként* utal), Szász Károlyt is az ezzel való foglalatosságra ösztönzi:

„Tavaly *egy népregét küldöttem* [!] volt nekem. Nekem ez különösen azért vala kedves, hogy belőle tudám meg költőiségedet. Még akkor mindjárt megkezdek vala egy levelet, melly köszönetem s némi észrevételeket tartalmazott, de bevégzetlen maradt s tudja isten hova lön. Köszönetem most újra ismétlem, de észrevételeim elhagyom... mert miután a 'Szabad székely dala'-t irtad, ugy hiszem tudod mi az: népies eszméket népies kül- és belalakba önteni. E *rege tartalmat regéim sorába irtam*, de ha te ki akarod még egyszer dolgozni kihuzom onnan. Én ugy is nem tudom: létesíthetem-e valaha *kedvenc tervemet*? Legalább meg most sem a népies nyelv nincs ugy hatalmamban, sem a népet nem ismerem annyira, hogy e téren sikerrel működhetném. Néhány kész népregémről ugyan nem épen rossz véleménynyel vannak azok, kiknek fölolvastam, de engem nem elégitenek ki, előttem pedig ez a fődolog. Neked nem ártana e nemben dolgozni. Én legalább szerencsés sikert jósolok.”⁷⁰⁹

Fájlalhatjuk, hogy az említett levélfogalmazvány elveszett, az Gyulai éppen alakuló népies irodalom-felfogásához vezetne bennünket közelebb. Áruklodó, hogy a népies költészethez

⁷⁰⁷ Erdélyi J. 1991. 220. Voigt V. 2005. 14. [Kiemelés D. M.]

⁷⁰⁸ Gyulai e nyilatkozatában jól tükröződik az irodalmi népiesség korai felfogása, miszerint a népköltészetnek csak megnevesítve (akkulturáción átveszve) van helye a nemzeti irodalom rendszerében. Az irodalmi népiesség alapvető monográfiája Horváth J. 1978. Gyulai népiesség-felfogását (a népi elemből kifejtett nemzeti költészet eszméjét) Arany János költészetére alapozva fogalmazta meg (1000. [Gyulai Pál] Keveháza. *Szépirodalmi Lapok* 1853. első félév 16. sz. 255-256. Gyulai P. 1927. 13-15.) erről részletesebben lásd S. Varga P. 2005. 496–512. Az irodalmi népiesség akkulturációs módszeréről Milbacher R. 2003. A tündérmese irodalmi felhasználásáról legalaposabban lásd Gulyás Judit megjelenés előtt álló disszertációját Gulyás J. 2009.

⁷⁰⁹ Gyulai Pál Szász Károlynak 1847. márc. 15. Kolozsvár *GyPLev* 1961. 17. (565.) [Kiemelés D. M.] Vö. Szász Károly a magyar epikára vonatkozó nézetét Szász K. 1881–1882. (Különösen *A magyar epika. Vázlat* című rész II. 669-697.) (Takáts J. 2007. 205.)

szükségesnek gondolt saját poétikai kompetenciáját *egyelőre* nem tartja kielégítőnek, noha több saját, mások által méltányolt költőileg feldolgozott népregéjét is említi.⁷¹⁰ Gyulai folklórgyűjtésének korai módszeréről is sok minden kiderül a levélből. A Szásztól valamikor 1846-ban kapott, közelebből nem ismert, feltehetőleg verses népregéről azt mondja Gyulai, hogy annak *tartalmát regéi sorába* írta, ami azt jelenti, hogy az 1845 nyarán tett, folklórszövegeket is eredményező erdélyi körutazás gyűjtőtevékenységének nem egyszeri megnyilvánulása, csupán (az eddig ismert) legkorábbi nyoma volt. Az is kiderül, hogy Gyulai rendelkezett valamilyen folklórepikai szűrsérepertóarral (*E regé tartalma regém sorába irtam*), gyűjteménybe a prózafolklórt a korban nem szokatlan módon tartalom szerinti rögzíthette és költői nyersanyag-gyűjteményként használ(hat)ta. Ami a folklorisztika korabeli gyűjtési módszertanról alkotott, a szóbeliség mint forrás mellett érvelő felfogását árnyalhatja az az a nem mellékes tény, hogy Gyulai forrása a folklórból vett költőileg kidolgozott szűrsé (Szász költeménye) és nem maga a szájhagyomány volt.

Gyulai kétkötetes gyűjteményes *Költeményei* között több, a folklórepikából származó és a negyvenes években kidolgozott verset is találunk.

A tudós című verséhez fűzött jegyzetében Gyulai elárulja, hogy Kolozsváron hallotta az 1840-es években a vers alapjául szolgáló– saját műfajmegjelölése szerinti– adomát.⁷¹¹

A gyűjteményes kötetben helyet kapott *A szél és a nap* című népszerű költeménye, mely a jól ismert aesopusi mese egy változata. Nem világos, hogy a negyvenes években Gyulai a szóbeli vagy az írásbeli hagyomány alapján dolgozta-e fel e mesét, ugyanis fennmaradt Gyulainak az aesopusi mesékről szóló egyetemi előadása, melyből egyfelől kiderül, hogy természetesen ő is számot vet e mesék nagy irodalmi hagyományával, ugyanakkor az is világos, hogy magát az állatmesét erendően népköltési műfajként fogta fel. A *Költeményeiben* közölt szöveghez fűzött jegyzetben Gyulai utal saját feldolgozásának keletkezési körülményeire:

„Szél és nap. Egy régi mese földolgozása, melyet az európai irodalomban mások is földolgoztak; egy iskolai olvasókönyv számára írtam.”⁷¹²

Gyulai Gáspár János gyermekirodalmi antológiája illetve a Gáspár és Kovácsi Antal közös olvasókönyveinek több kiadása számára készített verseket és fordításokat a negyvenes évek végétől kezdve a hetvenes évekig. Az említett mű *Szél és nap* címen a *Magyar olvasókönyv...* című gyűjteményben 1853-ban jelent meg.⁷¹³

⁷¹⁰ A *Regélő Pesti Divatlapban* 1843. május 28-án jelent meg *A' testvérek (Kolozsvári néprege)* című elbeszélése (Gyulay Pál, II. 43. 1346-1354.) majd ugyanott szeptember 3-án *Hegyes-domb (Eredeti néprege)* című újabb próza műve (Gy...y, II. 19. 578-587.). *A A' testvérek* tündérmeséi motívumairól Angyal D.1912. 38. A levélben vélhetőleg ezekre, vagy ezekhez hasonló, költőileg erősen átdolgozott szövegekre utalhatott Gyulai. (Feltételelesen ide vonható egy *Népregek* című négy kéziratos szövegből álló kis korpusz, mely Gyulai Pál 1860-as években használt kézírásával hasonló jegyeket mutat, és olyan kéziratos kötetben található, amelyben bizonyíthatóan vannak Gyulai autográf folklór-lejegyzések MTA Kt. 409/II. 31. A kéziratot Gyulai negyvenes évekből származó kézírásával eddig nem volt módom összevetni.)

⁷¹¹ Gyulai P. 1894a II. 9–11. „A tudós. Ismeretes adoma, melyet Mátyás királyra is alkalmaznak. A negyvenes években hallottam Kolozsvárott.” uo. 301. Megjelent Gáspár J. –Kovácsi A. 1848. 132–134.

⁷¹² Gyulai P. 1894a II. 6–7. (301.) ATU 298 The Contest of Wind and Sun *A szél és a Nap vetélkedése MNK I.* 195. A mese Aesopus gyűjteményéből *Az északi szél és a nap* címen terjedt el egész Európában. (A magyar recepcióhoz adaléku szolgálhat, hogy Spaier magyar nyelvű kalendáriumában 1759-től években át közölt aesopusi meséket. Szelestei Nagy L. 1980. 494.) *Az napról és az északi szélről* Toldy F. 1858. 124. Újabb kiadása: Aiszóposz 1969. 26. Gyulai kézírásban sokszorosított előadása: Gyulai P. 1887. A magyar állatmesék történeti áttekintését lásd Voigt V. 1981.

⁷¹³ Gáspár J. – Kovácsi A. 1853. 160. A Gyulai-levelezés számára Somogyi Sándor összegyűjtötte Gyulai Gáspár-kiadványokban megjelent gyermekverseit (vagy legalábbis azok egy részét), melyeket a Gáspár–Gyulai levelekhez fűzött jegyzeteiben fel is sorol. A Gáspár és Kovácsi 1848-as olvasókönyvében (Gáspár J. – Kovácsi A.1848.) megjelent fordítások listáját lásd *GyPLV I.* 567. Az 1853-as olvasókönyv, valamint az 1854-ben

A költő Gyulai verseit illetően gyakran érte plágium vádja, a *Költemények* 1894-es harmadik, bővített kiadása után a *Pesti Hírlapban* egy névtelen szerző (*Egy polgári iskolai tanár*) a *Szél és nap*, illetve az *Erdei dal* című versek kapcsán is felvetette ennek lehetőségét. A szerző az előbbi verset August Heinrich Hoffmann von Fallersleben *Waldlust* című, utóbbit Herder *Wind und Sonne* című versével rokonította.⁷¹⁴

Gyulainak *A sellő* (1873) című költeménye kapcsán korábban is szembesülnie kellett a plágium vádjával, mely a közös európai folklórhagyományból merített más irodalmi művek (Goethe *Fischerjének* és Heine *Loreleának*) és az ő költeménye hasonlósága miatt vetődhetett fel. Erre való reagálásában ellenérvként a sellőre vonatkozó néphagyományból származó adatokat sorolt, majd expressis verbis közölte, hogy véleménye szerint a „[...] mondák és mesék az emberiség közkinccsei, mindenki hozzá nyúlhat; valamely mű érdemét vagy gyarlóságát éppen nem e körülmény dönti el.”⁷¹⁵

A *Költeményekben* szereplő harmadik, a negyvenes évekből való folklórral összevethető alkotás *A kőember* címet viseli.⁷¹⁶ Gyulai a jegyzetekben így ír róla: „A kolozsvári monda csak annyit mond, hogy egy ember megátkozta az Istent, a ki őt büntetésül kővé változtatta. Hogy a köszív alapeszméjét más, hazai vagy külföldi, mondából vettem-e vagy magam költöttem, arra most már, annyi év után, nem tudok visszaemlékezni.”⁷¹⁷

Gyulai 1850-es évekből való folklórgyűjtésére vonatkozó közvetlen adattal nem rendelkezünk. A fejezet elején idézett, az Erdélyi Múzeum-Egyletben 1860-ban elhangzott felolvasás világosan elárulja, hogy a kolozsvári református kollégiumban való tanársága idején (1858–1862) is foglalkoztatta a folklórgyűjtés, hiszen a tanítványai segítségével 1860 februárjára összeállított folklórgyűjteményéről (*kisded gyűjteményem*) számol be az egyleti ülésen. Gyulai megfogalmazásából úgy tűnik, hogy ez a gyűjtemény néhány hónap alatt állt össze, vélhetőleg adatközlői közé a szövegben említett, idézett *székely kocsis* és a *gyulai szolgáló* (is) tartozott.⁷¹⁸ Tanítványairól illetve az ő gyűjtéseikről részletesen sajnos itt nem nyilatkozik Gyulai.

Szerencsés véletlennek köszönhetően 1969-ben több Gyulai-levél között előkerült egy bennünket közelebbről érdeklő, 1861 decemberéből származó levele.⁷¹⁹ A címzett az akkor tizenhat éves Hory Etelka, melyben Gyulai a lány népdalgyűjtését köszöni meg. Mivel a levél

---

megjelent *Csemegék...* című (Gáspár J. 1854.) gyermekirodalmi antológiában helyet kapott verseket lásd *GyPLev I.* 588. (Somogyi felsorolásaiban nem szerepel sem a fent említett *A tudós*, sem a *Szél és nap*).

⁷¹⁴ Az *Erdei dal* esetében a névtelen szerző bizonyítottan látja a plagizálást, míg a *Szél és nap* esetében erről nincs teljesen meggyőződve: „Kétségtelen, hogy Herder jóval hamarabb megírta a »Wind und Sonne« című verset, mint Gyulai az ő »Szél és nap«-ját. De hát ez az ötlet, mikor Gyulai rímekbe szedte, valószínűleg szélteben-hosszában volt elterjedve s ő mint népies históriát vette pártfogása alá, úgy okoskodva, hogy ami a népé, az mindenkié, tehát az övé is. Igaz ugyan, hogy a »Szél és nap« című verselményben az ötlet a fő, a jó dolog és nem a verselés, a miből azután önként következik, hogy erre a költeményre Gyulai Pál nem lehet valami nagyon büszke, különösen ha az ötlet a Herder verse folytán nyert elterjedést. Mindezek dacára, tekintve a körülményeket, ezáltal nem lehet komolyan beszélni a plágiumról.” *Pesti Hírlap* 1894. XVII. 53. sz. 20. (Egy polgári iskolai tanár)

⁷¹⁵ Gyulai P. 1894a II. 294–295. A közkinccsként értett népköltészet szerzői jogi implikációit lásd még a X. fejezetben

⁷¹⁶ Gyulai P. 1870. 17–24. Az első magyar katolikus almanachban szintén helyet kapott Sujánszky A. 1852. 309–315. (Sulyánszky 1851. szeptember 21-én Pesten kelt levelében köszöni meg Gyulainak a versét. *GyPLev I.* 98. 586.)

⁷¹⁷ Gyulai P. 1894a II. 301–302.

⁷¹⁸ Gyulai 1861-ben az *Igazság és Hamisság* című mese kapcsán mesélőinek körét ismét megjelöli: „Kérdeztem gyermeket, vénasszonyt, ifjú leányt, dajkát, kocsiszt, szóval mindenkit, kitől valaha csak mesét hallottam.” Gyulai P. 1956. 322. [Gyalu (Gilău, Románia) Kolozsvártól 17 km-re található.]

⁷¹⁹ Így érthető módon a levél kimaradt a Gyulai levelezés 1961-ben megjelent kötetéből, közli: Csetriné Lingvai K. 1969. 163–164. Gyulai Pál Hory Etelkához, Kolozsvár 1861. dec. 13.

kifejezeten Gyulai népköltés- különösen pedig népmese gyűjtésével foglalkozik, indokoltan tartom a levelet hosszabban idézni:

„Fogadja hálás köszönetemet azon becses népdalokért, melyeket nekem küldeni méltóztatott. Rég akartam megköszönni, de testvére hazamenetelekor soha sem kapott itthon. Bocsánat hanyagságomért! Gyűjteményem naponként szaporodik ugyan, de még nincs oly állapotban hogy a világ elibe léphessek elég becsülettel mind magamra, mind Erdélyre nézve. Ha sokan volnának olyanok, mint Kegyed, bizonyára már eddig sajtó alatt volna egy kötet. A legtöbben régiket küldenek be, melyek már kinyomva vannak. *A népdaloknál is nagyobb figyelmet fordítok a népmesékre, s minthogy ez kevésbé kiaknázott rész, gyűjteményem e tekintetben valamivel gazdagabb.* Azonban a világért sem oly gazdag, hogy az újabb küldeményeket hálásan ne fogadnám. Egész bizalommal azon kéressel vagyok bátor Kegyed elibe járulni, hogy méltóztassék e részben is gyámolítani.”⁷²⁰

Az Akadémia kéziratárában megtalálható Hory Etelka verses szövegeket tartalmazó népköltési gyűjteménye egy kolligátumkötet néhány lapos részeként *Nép száján forgó Dalok* címmel.⁷²¹ A kézirat nem túl jól helyesírással huszonhat számozott dalt tartalmaz, ezek közül Gyulai a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* első kötetében (1872) biztosan közölt hat szöveget.⁷²²

A néprajzi szakirodalom Hóry vagy Hory Etelkát asszonynevéen és elsősorban nem szépirodalmi munkáiról, hanem mint a kalotaszegi háziipar újjáélesztőjét ismeri, Gyarmathy Zsigáné néven. Számtalan néprajzi áttekintés méltatja Gyarmathyné ez irányú érdemeit, a néprajzi írásokban azonban néhány körvonalazatlan utaláson kívül, jellemzően teljesen homályban marad az a tény, hogy Hory Etelka hajdan folklórszövegek összegyűjtésével is foglalkozott. Monográfusa Persián Kálmán munkájában említi az e tekintetben fontos, fentebb idézett levelet, úgy véli, hogy az 1861-ben Hory Etelka népköltési adatgyűjtését Béla⁷²³ öccsével küldte el Gyulainak.⁷²⁴ Hory Etelka eszerint a nála két évvel fiatalabb öccsén, Bélán keresztül értesülhetett Gyulai folklórgyűjtéséről,⁷²⁵ esetleg a népies költeményeiről ismert lelkész édesapjuk, Hory Farkas révén is kapcsolatba kerülhetett Gyulai gyűjtőhálózatával.⁷²⁶

A Hory Etelkának címzett levél azért is különösen fontos számunkra, mert Gyulai egykori folklórgyűjteményének műfaji összetételére és arányaira vonatkozóan kiderül belőle, hogy Gyulai a levél keletkezésének idején különösen nagy hangsúlyt fektetett a folklórgyűjtésén

⁷²⁰ Csetriné Lingvai K. 1969. 163–164. [Kiemelés –D. M.]

⁷²¹ *Nép száján forgó táj Dalok. Össze gyűjtötte [!]* Hory Etelka. MTA Kt. Irod 4-r. 365. I. 26–34.

⁷²² Az *MNGy I.* kötetében Gyulai Pál neve alatt jelentek meg az alábbi, Hory Etelka kéziratában is megtalálható dalok, zárójelben a kötetben feltüntetett helyneveket jelöltem. Monostori határon... (Kalotaszeg) 268–269., Az én rózsám fehér háza... 270. (Bánfi-Hunyad), Kerek ez a zsemlye... (Kalotaszeg) 271. Az én galambomnak...(Kalotaszeg) 273–274. Ne menj el szívem... (Kalotaszeg) 274. Ennek a kis lyálynak (Kalotaszeg) 263.

⁷²³ Hory Béla 1845-ben született Magyargyerőmonostoron. Persián K. 1911.14. Szinnyei József szerint iskoláit a kolozsvári református kollégiumban majd Pesten végezte. Szinnyei J. IV. 1896. 1312. A levél keletkezésekor Hory Béla Kolozsvárott tanult (Török I. III. 1905. 189. 228.) feltehetőleg itt Gyulai Pál is a tanárai közé tartozott, Fényképes nekrológia: Felszeghy D. 1910.

⁷²⁴ Persián K. 1911. 15–16.

⁷²⁵ Fábri Anna szerint úgy tudja, hogy a két testvér Gyulai megbízásából együtt végzett népköltési gyűjtőmunkát. (Nem találtam hivatkozást Fábri információjának forrására, úgy vélem, hogy Gyulai leveléből feltételezi Hory Béla gyűjtőtevékenységét.) Fábri A. 1996. 157.

⁷²⁶ Hory Farkas (1813–1872) két művét Kriza János is közölte a *Vadrózsákban* Baranyai Zs. 1989. 716. hivatkozva Hála J. 2003. 39. Önálló kötete Hory F. 1858.

belül a népmesékre. (A népdaloknál is nagyobb figyelmet fordítok a népmesékre, s minthogy ez kevésbé kiaknázott rész, gyűjteményem e tekintetben valamivel gazdagabb.)

A továbbiakban e népmesegyűjtemény rekonstruálására teszek kísérletet.

VIII. 1.1. Gyulai Pál kolozsvári népmesegyűjteménye

Feltételezésem szerint Gyulai Kolozsvárott az 1850-es évek és az 1860-as évek elején összeállított kéziratos gyűjteményében a népmesék voltak túlsúlyban a többi folklórműfajhoz képest. A népmese műfaji uralmát támasztja alá Szabó Károly alábbi levele is.

Gyulai Pál 1862-ben kolozsvári tanárságát feladva Pestre költözött, hogy a Szépirodalmi Figyelő segédszerkesztője, illetve a Magyar Írók Segélyegyletének a titkára legyen. A Szabó által Gyulainak 1862 telén írott leveléből vett alábbi idézet még Gyulai kolozsvári folklórgyűjtésre vonatkozó következtetéseket kínál. A levélben Szabó kimondottan Gyulai népmeséi felől érdeklődött, ebből arra lehetne gondolni, hogy a mese műfajának nagyobb jelentősége volt Gyulai folklórgyűjtésében:

„Hogy áll népmesegyűjteményed ügye; hát a népdalokat gyűjtöd-e s veheted-e valami hasznát az én gyűjteményemnek?”⁷²⁷

Kriza János és Gyulai Pál levelezéséből tudjuk, hogy Gyulainak nagy szerepe volt egyrészt a *Vadrózsák* létrejöttében (Gyulai 1860-as kolozsvári felolvasását szokta a folklorisztikai tudománytörténet e tekintetben megemlíteni),⁷²⁸ másrészt a kötet publikációs elveinek kialakításában, a csonka levélváltás (csak Kriza által írott darabjait ismerjük) különösen sok utalást tartalmaz a népmesékre.⁷²⁹

Az eddigiek ismeretében úgy gondolom, hogy Gyulai Pál az önmagában vett népmesék (tehát nem vagy nem csak a műköltői felhasználás forrásául szolgáló meseszűzsé) iránti határozott érdeklődése az ötvenes évek végére alakulhatott ki, a *Vadrózsák* szövegeinek szerkesztésében vállalt szerepe mellett az Erdélyi Múzeum-Egyletben, majd a Kisfaludy-társaságban a hatvanas évek elején felolvasott népköltészet-elemzései, népköltési gyűjteményekről írott ismertetései,⁷³⁰ tanulmányai és gyűjtési felhívásai⁷³¹ mögött már egy több éves mesegyűjtő-

⁷²⁷ Szabó Károly Gyulai Pálnak Pest, 1862. november 27. *GyPLEv* I. 479. Szabó Károly folklórgyűjtéséről lásd Olosz K. 2008.

⁷²⁸ Minderről legrészletesebben Faragó J. 1971. Itt szeretném megjegyezni, hogy Gyulai figyelmét már a nyegyvenes évektől felkeltette Kriza készülő székely népköltési gyűjteménye, mely érdeklődésben talán szerepet játszhatott Gyulai saját székely eredetudata is. Papp Ferenc szerint ugyanis Gyulai anyai ágon lévő elődei (Hajós) udvarhelyszéki székelyek közül valók, előnevük Vargyasi volt, akik azonban már a XVIII. században Kolozsvár környékére költöztek. Papp F. 1935. 4. és 7.

⁷²⁹ Nem csak abban a tekintetben forrásértékű e levélegyüttes, hogy Kriza a *Vadrózsákban* megjelent népmeséi kapcsán meseszöveg-alakításának (gyakran –a leleplezés szándékával félrevezetően– hamisításként interpretált) bizonyos vonatkozásaira általánosságban rámutassunk, de az egyes népmesék gyűjtés-, lejegyzés és kiadástörténetéhez, valamint szerkesztői recepciójához is jól használható. (Pl. melyik szöveget és miért tartotta értékesebbnek Kriza, megállapítható-e, hogy gróf Mikó Imre Krizához átengedett mesegyűjtése pontosan mit tartalmazott, ezt Kriza hogy értékelte, melyik mesét és hol gyűjtötte Krizának Gálffy Sándor, Kriza mely meséket küldte Aranyinak és Gyulainak kiadás végett stb.) Kriza János levelei Gyulai Pálhoz 1861. dec. 30-tól 1864. okt. 4-ig Kriza J. 1956. II. 406–407. 414–430.

⁷³⁰ Gyulai P. 1862. *A Szépirodalmi Figyelőben* 1862 nyarán (aug. 14.) *Spanyol népmesék* címen közölt ismertetésében részben népmesékről, részben feldolgozott mesékről szól, tanulság arra nézve, hogy e két kategóriát ekkor már egyértelműen megkülönböztette egymástól, még ha az elhatárolás módszere még nincs is tudományosan kidolgozva. Gyulai P. 1961.79–80. (638.) Az ismertett kötet Fernan Caballero [Arrom Cecília

tapasztalat és egy komolyabb, nagy terjedelmű gyűjtött kézíratos, elsősorban népmeséket tartalmazó népköltési szövegkorpusz állt.⁷³²

Gyulai Pál kimondottan a népmesékre vonatkozóan csak nagyon kevés írásában tett megállapításokat. Meseismeretére jó példa Arany László 1862-ben megjelent *Eredeti népmesék* című gyűjteményének a *Budapesti Szemlé*ben közzétett ismertetése. (Gyulai ezen ismertetésében egyébként a magyar mesekutatás egyik első összefoglalását adja, alapvetően meghatározva a 19. századi magyar népmesekánont). „A mi a gyűjtemény anyagát illeti, nem mondhatjuk épen gazdagnak. A Gaal, Erdélyi és Merényi gyűjteményei valamivel gazdagabbak. E gyűjtemény néhány meséjének magunk is jobb variánsait ismerjük a nép ajkáról. Ilyenek: »A vak király. « »A veres tehén. « »Özike. « »Fehér ló fia. «⁷³³

Mint már többször említettük, Gyulai 1860 februárjában arról számolt be, hogy már saját népköltési gyűjteménnyel (*kisded gyűjteményem*) rendelkezik. Ugyanitt szólt arról is, hogy e korpusz egyrészt néhány hónap alatt készült el, másrészt összeállításában a diákjainak, a kolozsvári gimnázium tanulóinak volt nagy szerepe. Név szerint egyetlen tanítványát (Varga Lászlót) említi meg itt.⁷³⁴ A tizenhat éves Hory Etelkán kívül ő a második Gyulai gárdájába tartozó fiatal gyűjtő. Varga (Warga) László saját bevallása szerint több balladát, egy népdalt és egy betlehemes szövegét adta a magyart és latint oktató tanárának⁷³⁵ Warga diákkori gyűjtése nem saját, hanem Gyulai neve alatt jelent meg az *MNGy I.* kötetében. Ezt az autorizációs gesztust Warga nehezményezte, ennek kapcsán egy igen érdekes, a folklórszövegek esetében a gyűjtő tulajdonjogát érintő polémiába keveredett egykori tanárával a kötet megjelenése (1872) után.⁷³⁶ Gyulai Wargának adott válaszára ehelyütt csupán a diákgyűjtők szempontjából érdekes utalása miatt térnek ki: Warga Gyulai emlékezet szerint ötödik-hatodik osztályos tanuló korában volt Gyulai folklórgyűjtésében segítségére.⁷³⁷

Mint láttuk, Gyulai 1861 decemberében Hory Etelkának a népdalgyűjteményt megköszönő levelében arról számol be, hogy népmesékben már ekkor gazdag a gyűjteménye, mint népdalokban.

Gyulai Pál népköltési gyűjteménye rekonstruálásának legnagyobb akadálya az, hogy nem maradt fenn sem kézíratos, sem pedig kiadott, az ő nevével jegyzett önálló népköltési

---

vagy másként Cecilia Böhl de Faber, 1796–1877] munkáinak német nyelvű gyűjtemény kiadásának része (Ausgewählte Werke... XVI.), mely népszerű andalúz meséket és dalokat tartalmaz. (Az eredeti spanyol mű vélhetőleg az 1859-ben megjelent Fernán Caballero: *Cuentos y poesías populares Andaluces* lehetett). Gyulai németből fordította és közölte *A szerencse és a pénz* című mesét Caballerotól. Vö. Oriol, C. 2007.

⁷³¹ *Adalék népköltészetinkhez* (1860) Gyulai P. 1860=Gyulai P. 1908. 308–346.) *Két ó-székegy ballada* (1862) Gyulai P. 1927b *Eredeti népmesék* Gyulai P. 1862. Adalék népmeséinkhez (1862) Gyulai P. 1927c=Gyulai P. 1956. *Felhívás...* (1863) Gyulai P. 1961. 617–619.

⁷³² Ugyanakkor ismert, versben kidolgozott gyermekmeséinek keletkezési ideje (és ezzel talán összefüggésben gyermekei születése) is javarészt erre az időszakra tehető. Lásd *Gyermekek (1854–1864)* Gyulai P. 1870. 231–258. Ezekről később részletesebben is szölok.

⁷³³ Gyulai P. 1862. 389.

⁷³⁴ „Ha az én kisded gyűjteményem, melyet leginkább tanítványaim, közöttük kivált Varga László, buzgalmának köszönök, néhány hónap alatt is ennyi szepet bír felmutatni [...]” Gyulai P. 1860. 299.

⁷³⁵ *MNGy I.* 36–37. (Gyulai Pál, Erdély, Csomafája), 137–138. Molnár Anna (Gyulai Pál, Marosszék); 191–192. A rab (Gyulai Pál, Marosszék); 195. A zsvány felesége (Gyulai Pál, Udvarhelyszék); 200–201. Tamás Rózi (Gyulai Pál, Kolozsmegye, Kide); 212. Szócs Marcsa (Gyulai Pál, Háromszék); 217–218. A menyasszony (Gyulai Pál, Marosszék); 270–271. „*Este kőn ne járj hozzám*” (Gyulai Pál, Szilágy) Vö Warga L. 1872.

⁷³⁶ Erről részletesebben az utolsó fejezetben lesz szó. Warga L. 1872.

⁷³⁷ Gyulai P. 1872. Ezt a szempontot azért tartottam kiemelésre méltónak, mert Kovács Ágnes kimondottan az ötvenes évek diákgyűjtőiről írva összefüggést tételezett fel az iskolázottság és a mesejegyzések tudományosan kiaknázható értéke („hitelessége”) között. Kovács Csaplár gyűjtőiről szólva a negyedik és ötödik osztályosok jegyzéseire képest néhány nyolcadikos gyűjtő meséjét méltatja. (Ipolyi A. 2006. 45.)

gyűjtemény, noha a fent bemutatott dokumentumok alapján nyilvánvaló, hogy ilyen korpusz létezett.⁷³⁸ Az akadémiai kéziratárban őrzött 19. századi folklórszövegek egy részét sajnálatos módon egyáltalán nem azonosították, vagy ha mégis, sok esetben tévesen történt meg az adott kézirat gyűjtőhöz vagy gyűjteményhez rendelése. Így fordulhat elő az, hogy sok jelenlegi állapotában bekötött kéziratok egysége egymással eredendően semmilyen kapcsolatban nem álló kéziratokat tartalmaz.⁷³⁹ Az egykori kéziratrendezők elsődleges szempontja az állagmegóvás volt (sok kézirat az akadémia irattárának pincéjében vált az enyészéte), a korpuszok és az egyes szövegek elemi szintű azonosítása jellemzően a korszak (általában csak a század) illetve a folklórműfajok hozzávetőleges meghatározásával történt. Emiatt a kéziratok folklórszövegek tekintetében számos *vegyes gyűjtemény*ként azonosított, a kutatót csak kevésbé orientáló című kéziratgyűjtes léteznek.

A továbbiakban (jelen állapotukban) öt bekötött kézirat folklórszövegeket tartalmazó kötetet szeretnék Gyulai Pál hajdani folklórgyűjtésével összefüggésbe hozni azzal a megkötéssel, hogy távolról sem tekintem még befejezettnek e kéziratok forrásokban található folklórszövegek lejegyzőinek azonosítását.

A legbiztosabban a *Népdal és ballada-másolatok (különféle gyűjtésekből)* címet viselő korpusz azonosítása végezhető el.⁷⁴⁰ A kéziraatra már Olosz Katalin is felhívta a figyelmet, ő állapította meg először, hogy e szövegegyűttes az *MNGy I.* kötetben megjelent folklórszövegek verses anyagát (pontosabban annak nagy részét) tartalmazza.⁷⁴¹ A Gyulai Pál gyűjtőkönyvének nevezett kézirat 107 lapos, az itt olvasható szövegeket különböző nyomtatott sajtótermékekből másolták ki és emelték az *MNGy I.* kötetébe. Az egyes szövegek mellett forrásmegjelölések is szerepelnek: *Missioi Lapok*, *Hazánk s a Külföld*, *Vasárnapi Ujság*, *Koszorú*, *Fővárosi Lapok*, *Székhely Közlöny* és *Kolozsvári Nagy Naptár*.⁷⁴² A kéziratok kötet prózafolklórt egyáltalán nem tartalmaz.

Ezen kívül a *Dal- és ballada gyűjtemény vegyes gyűjtésekből* című három kötetes kézirat két kötetét⁷⁴³ hoznám Gyulaival kapcsolatba. Az I. számmal jelzett 113 lapos részben találjuk többek között a fent már említett Hory Etelka-féle dalgyűjteményt is, mely kis kézirategységről tudjuk, hogy azt Gyulainak küldte Hory Etelka a hatvanas évek legelején. A kéziratok kötetben sok, vegyes műfajú folklórszöveget olvashatunk, különböző dátumok (1849–1867), eltérő földrajzi helyek (*S.patak*, *Csallóköz*, *Család*, *Kolozsvár*, *Nagy-Kikinda*, *Nyír*) és több gyűjtő neve is szerepel a kolligátumban. Ezeken kívül két Gyulainak, mint a népköltési gyűjtemény szerkesztőjének címzett levél is kíséri a feladók folklórküldeményeit.⁷⁴⁴ Ezek alapján joggal gondolhatnánk, hogy a kötet a Kisfaludy-

⁷³⁸ Az MNGy I. kötetében öt mese, egy betlehemes játék, tíz ballada és félélszázal is több népdal jelent meg Gyulai neve alatt.

⁷³⁹ Kriza és az Arany család kéziratok mestereségeinek létrejöttéről lásd Kovács Ágnes igen tanulságos beszélgetését Gergely Pállal (MTAK Kt. Ms 4163/108 2/1983. *Kovács Ágnes: Beszélgetés Gergely Pállal, a Magyar Tudományos Akadémia kéziratgyűjteményében 1981. március 23-án.*) Az Arany-mesékre vonatkozó részeit Domokos M.-Gulyás J. 2009. 64.

⁷⁴⁰ MTA Kt. Irod. 4-r. 408.

⁷⁴¹ Olosz K. (2000) 2003c 58.

⁷⁴² Ezt a módszert többször is deklarálták a szerkesztők: „[...] felhasználunk mindent, a mit a hírlapok-, folyóiratok- és naptárakban elszórva találtunk és hiteles adatoknak ítélünk [...]” *MNGy I. V.* illetve „Az első kötetben a lapokból is (főleg az erdélyiekből, a »Koszorú« ból és a »Fővárosi Lapok« -ból) átvettünk minden népköltési közleményt kivéve a Krizaét, miután ő maga fogja kiadni gyűjtését [...]”. *A Hon.* Reggeli kiadás. 1870. szept. 29. VIII. 235.

⁷⁴³ MTA Kt. Irod 4-r 365 I. II.

⁷⁴⁴ Galyasi [?] Imre 1867. május 23. Nagy-Kikinda MTA Kt. Irod 4-r 365 I. 24-25. és Kecskényi József 1863. okt. 14. Család MTA Kt. Irod 4-r 365 I.52.

társasághoz beküldött folklóranyagot tartalmazza, azonban ha megnézzük a jelzett időpontokat, feltűnő, hogy bizonyos szövegek az *MNGy* mint népköltési antológia-sorozat megindítása (1860–1872) előttről datálódnak. A kolligátumból kiemelve az 1863 előtti (A Kisfaludy-társaság gyűjtési felhívásának közzététele) előtti, térben és időben Gyulai kolozsvári gyűjtéséhez közeli adatokat csupán két nevet találunk Hory Etelkán kívül a (kétségtől teljesen önkényesen létrehozott) halmazban: Deák Lajosét és Kustós Dánielét. Az előbbinek egy versben kidolgozott mesei történetét olvashatjuk, az utóbbi nevével jelölt kis füzetben viszont két valódi népmesét találunk.⁷⁴⁵

A *Dal- és ballada gyűjtemény vegyes gyűjtésekből II.* című (a raktári jelzet szerint az előző kötet 123 lapos folytatása) korpusz teljes ismertetésére nincs most módom, azonban kiemelni innen is három, Gyulaival kapcsolatba hozható gyűjtőt/levélíró. Kövessy Gyula a Somogy megyei Nágocsról küldött keserves énekét 1863. szeptember 15-én címezte Gyulai Pálnak,⁷⁴⁶ Homolkay Ferenc a *nagyfalusi tanyáról* (Szabolcs m.) 1863. augusztus 25-én kelt levelében reflektált a *Pesti Napló*-ban három nappal korábban megjelent gyűjtési felhívásra.⁷⁴⁷ Világos tehát, hogy a somogyi és a szabolcsi két levélíró tehát a társaság gyűjtési felhívása indította folklórgyűjtésre. A felhívás előtti időből való e kötetben egy bizonyos Felházi Károly néhány szövegből álló gyűjteménye. Felházi három mese és néhány népdal-feljegyzése szerepel helyütt.⁷⁴⁸ A szövegek mellé *Ápril 11-én 1862, 1862* valamint *Ápril 12. 1862.* dátumokat írta a lejegyző. Felháziról nem áll rendelkezésre sok információ, Szinnyei biográfiájában azonban néhány sorban megemlékezik egy Felházi Károly nevű szerzőről. Hiányos életrajzi adataiból mindössze annyi derül ki, hogy Felházi a pesti egyetem első éves joghallgatója volt 1868-ban és még az év nyarán Erdélyben (*P.-Csehben* [?]) halt meg 22 éves korában.⁷⁴⁹ Munkáinak Szinnyei által megadott címei alapján több írása is vélhetőleg Kolozsvárhoz vagy annak közeléhez köthető helytörténeti jellegű munka lehet. Török István a kolozsvári kollégium történetéről írott munkájában szerepel, hogy az iskolában működött olvasóegylet élére könyvtárörnek 1858-tól rendszerint valamelyik ifjabb tanárt nevezték ki, ugyanitt Gyulai Pált, mint az első könyvtárörnt nevezte meg.⁷⁵⁰ Gyulai távozta (1862) után

⁷⁴⁵ Deák Lajos: *Az árva lány* (verses mese) Kolosvárt 1862 Martius 16án. MTAK Kt. Irod 4-r 365 I. 20–23. A másik név egy néhány lapos füzetke címlapján olvasható: Kustós Dániél ez a német verses könyv sept 15én 1860ban Kolozsvárt (az *ez a német verses könyv* meghatározás áthúzva szerepel) Mese 56, 57–60. ATU 502+554 (*MNK* 2. 264.) és egy hazugságmese 59v–60 és 56. (a címlapra került e mese vége) *MNK* 1961E*+AaTh 1960L *MNK* 8. 136. Nem tisztázott, hogy kik e gyűjtők/lejegyzők és hogyan kerültek e kéziratok a kolligátumba, egy Gyulai neve alatt megjelent mese azonban szó szerint ez utóbbi hazugságmesét követi. Az egyszerű gyerek IV. *MNGy* I. 468–469.

⁷⁴⁶ Keserves ének MTAK Kt. Irod 4-r 365 II. 65–67. és a levél: 68–69. 1863. szept. 15. Kövessy Gyula Gyulai Pálnak, Nágocs (Itt jegyezném meg, hogy a Gyulai Pál levelezése második kötete számára is hasznos lehet a társaság gyűjtési felhívására Gyulainak, mint az *MNGy* szerkesztőjének beküldött a folklórszövegeket kísérő, azokkal egybekötött levelek áttanulmányozása. A készülő Gyulai levelezés sajtó alá rendezője T. Szabó Levente.)

⁷⁴⁷ MTAK Kt. Irod. 4-r 365 II. 64. 1863. aug. 25. Nagyfalú Homolkay Ferenc Gyulai Pálnak (A levél abból a szempontból is tanulságos, hogy Homolkay nem biztos benne, hogy kinek van kompetenciája folklórszövegeket gyűjteni: bárkinek vagy csak a megbízottaknak.)

⁷⁴⁸ *A falusi leány buja, A három elhagyott leány, A csizmadia és kutyája* MTAK Kt. Irod 4-r 365/II. 48–51. a népdalok 52–57.

⁷⁴⁹ Szinnyei szerint írásai a *Hazánk és a Külföld* 1867-és és 1868-as évfolyamában jelentek meg. (*Hunyadi Mátyás születéshele, XII. Károly svéd király és az emlékezetes zilahi ház. A kolozsvári magyar nemzeti színház, Drágy várkastély*) Szinnyei J. III. 1894. 339.

⁷⁵⁰ „1858-ban az előjáróság azon szomorú tapasztalatból kiindulva, hogy a könyvtár, a sokszor hanyag könyvtárörök miatt csonkulást szenved; az ifjak közül alkalmazottak legfennebb egy-két évig köteleztetik magokat e hivatalra s e rövid idő alatt nem tanulhatják jól meg a rendet: kimondja, hogy jövőre valamelyik ifjabb tanárt bízva meg a könyvtárörri tiszttel [...]” Török I. 1905. 326.

Varga László lett a könyvtárőr,⁷⁵¹ 1864-től az akkor húszéves Hory Béla viselte egy évig, 1866-ban és 1867-ben pedig egy bizonyos Felházi Károly.⁷⁵² Ha feltesszük, hogy a Szinnyei által említett, fiatalon elhunyt erdélyi szerző azonos a kolozsvári gimnázium könyvtárőrével, akkor Felházi is éppen húszéves (talán ifjú tanárként) volt a könyvtár őre. Mivel Felháziról a fenti adatokon kívül semmi mást nem sikerült kiderítenem, ezért az is csak feltevés, hogy 1862 áprilisában tizenhat évesen ő gyűjthette (talán tanára) Gyulai Pál számára az említett folklórszövegeket.

Végül szeretnék rátérni az akadémiai kéziratról Gyulai mesegyűjtését tekintve legfontosabb korpuszára, mely az akadémiai kéziratárban *Marosi Samu, Bagossy Károly, Bak László és ismeretlen gyűjtők népmesegyűjtőmánya* címen katalogizált két kötetes kéziratra.⁷⁵³ Az eddigi kötegekkel ellentétben csak népmesét tartalmaz e két kötet, egységesebb képet mutat abban a tekintetben is, hogy kevesebb, összesen három kézírásban fennmaradt, a két köteten átívelő folytatólagosan létrehozott (nagyjából az eredeti sorrendben megmaradt) hosszabb lejegyzésből áll a korpusz (nem tudom, hogy mire utal a katalóguscédulán lévő *és ismeretlen gyűjtők* megnevezés). Az I. kötetben Marosi Samu névvel és Nagy-Doba (Kisdobával egyesítve ma Doba, Szilágy m.) és Zilah (Zalau, Szilágy m.) helymegjelöléssel találkozunk. Az ismeretlen Marosi Samué a három közül szövegszámban és terjedelemben a legkisebb gyűjtőmánya, 26 lapon három számozott, cím nélküli és négy címmel ellátott mesét közöl⁷⁵⁴ (E szövegegységben találjuk egy üresen maradt lap hátoldalára írva Gyulai a farkasról és a szünnyogokról szóló verses meséjének prózai, cím nélküli változatát Gyulai kézírásában.)⁷⁵⁵

A következő, tizenkilenc cím nélküli mesét magában foglaló nagyobb rész Bagossy Károly lejegyzése, kiforratlan, szépírássra törekvő írásképeiből ítélve Bagossy is diák lehetett. Az I. kötetbe tizennégy meséje került, majd a másodikba még további öt.⁷⁵⁶ A kéziraton datálás nem szerepel.⁷⁵⁷

A lejegyző Bagossy személyéről semmi biztosat nem állíthatunk, ugyanakkor feltűnő, hogy a kolozsvári református kollégium diákjai között Bagossy névvel is találkozunk. Török István úgy tudja, hogy a kolozsvári gimnáziumban a hetedikes és a nyolcadikos diákok az 1863/1864-es tanévben *Kis kör* néven egyesültek és saját lapot hoztak létre. E lap szerkesztője Sámi Lajos volt,⁷⁵⁸ a lap munkatársai között Hory Bélát és Bagossy Károlyt is megemlíti.⁷⁵⁹ Ismét csak feltevéssel élhetünk, amikor Felházival együtt Bagossy Károlyt is Gyulai kolozsvári gimnázium diákgyűjtői között jelöljük meg, e feltevést erősíti ugyanakkor, hogy Bagossy meséi közül *A róka, a medve és a szegény ember* címmel egy állatmese Gyulai neve alatt jelent meg 1872-ben.⁷⁶⁰

⁷⁵¹ Török I. 1905. 228. Feltételezem, hogy azonos azzal a V(W)argával, aki Gyulai számára ötödik és vagy hatodik osztályos korában gyűjtött (Ebben az esetben a tisztséget ha egyáltalán, még mint hetedik/nyolcadik osztályos diák viselhette.)

⁷⁵² Török I. 1905. 189.

⁷⁵³ MTA Kt. Irod 4-r. 397/I–II.

⁷⁵⁴ MTA Kt. Irod 4-r. 397/I. 1–26. (1–3. sz. és A bolond fiú, A tyúk, Egy más cigán, A cigán)

⁷⁵⁵ MTA Kt. Irod 4-r. 397/I. 18v. A farkas és a szünnyogok Gyulai P. 1870 II. 235–236. A mese keletkezésére később még kitérek.

⁷⁵⁶ MTA Kt. Irod 4-r. 397/I. 27–65. II. 65–78. Az utolsó mese fölé utólag került cím: *A három király kis aszonyról s a sárkánról*

⁷⁵⁷ MTA Kt. Irod 4-r. 397/I. 42. A mesék közé ékelődve e lap Gyulai kézírásában egy nyugtát tartalmaz.

⁷⁵⁸ Az ott történelmet tanító Sámi László öccse volt Sámi Lajos, Szinnyei úgy tudja, hogy a lap címe *Auróra*, Török szerint *Remény* volt. Szinnyei J. XII. 1908. 112.

⁷⁵⁹ Török I. 1905. 228.

⁷⁶⁰ MNGy I. 470–473, Gyulai Pál és Kolozsvár megjelöléssel. MTA Kt. Irod 4-r 397/I. 45a és 45b (tévedésből két 45. lap van) 8. Mese. ATU 154. MNK I. 131.

Bagossy meséi után találjuk a kézirat harmadik, legizgalmasabb egységét, mely közel ötven lapon harminc, különböző mesei alműfajba tartozó (tündérmese, állatmese, hazugságmese, csalágmese) népmesét valamint néhány találos kérdést hoz végig Gyulai kézírásában.⁷⁶¹ A teljes gyűjtemény tüzetes textológiai átvizsgálása még nem fejeződött be, így sok kérdés még nyitva áll. Nem világos, hogy ez a korpusz Gyulai saját maga által vagy diákjai, gyűjtőtársai által gyűjtött szövegeket tartalmazó gyűjtemény-e, vagy esetleg valamilyen nyomtatott forrásból származnak-e ezen mesék. A nehezen olvasható kéziratok sietős, sok rövidítést alkalmazó lejegyzési módja a népmeseszöveg-rögzítésének inkább az (elmondás vagy emlékezet után történő) első fázisa, mint egy következő, valamilyen szöveget alapul vevő másolás felé mutat. E kötet három meséjét sikerült azonosítani, melyek biztosan genetikusan kapcsolatban állnak az *MNGy I.* kötetében Gyulai Pál neve alatt megjelent mesékkel.⁷⁶²

Gyulai Pál kolozsvári tanársága idejéből két kolozsvári gyűjtőjét minden kétséget kizáróan biztosan meg tudunk nevezni, Warga Lászlót aki ötödikes/hatodikos diákként gyűjtött számára főként balladákat és a vélhetőleg szintén Gyulai-tanítvány Hory Béla lánytestvérét, Etelkát. Pontos életrajzi adatok és hiteles dokumentumok híján két további diákgyűjtőt feltételezen nevezünk meg mint Gyulai gyűjtőkörének tagjait: a fiatalon elhunyt Felházi Károlyt, és a népmesegyűjtő Bagossy Károlyt, eddigi ismereteink szerint mindketten az 1861-1862-ben a kolozsvári református gimnázium ötödikes, hatodikos osztályának tagjai lehettek. Bagossy gyűjtéséből egy mesét tudunk a Gyulai neve alatt megjelent mesék közül direkt kapcsolatba hozni. Kérdés, hogy a Kustós Dániel (1862, Kolozsvár) egykori füzetébe és annak címlapjára került meséket ki jegyezte le és mi a magyarázata annak, hogy az egyik hazugságmese szó szerint megjelent Gyulai neve alatt 1872-ben, lehet-e Kustóst is Gyulai diákgyűjtőinek sorában tudni. Fontos, még elvégzendő feladat az MTA Kt. Irod. 4-r 397/II. 79-130. jelzeten található korpusz *minden* egyes szövegére kiterjedő alapos textológiai vizsgálat, mely feltehetőleg Gyulai egykori népmesegyűjteményének fontos része lehetett.⁷⁶³

A továbbiakban Gyulai népmesegyűjtésével is összefüggésben, meseköltészetének néhány darabjának keletkezését vizsgálom meg.

⁷⁶¹ MTA Kt. Irod. 4-r 397/II. 79-130. a találosok a 115. lapon találhatóak

⁷⁶² MTA Kt. Irod. 4-r 397/II. 99-100. Kaczor király = *MNGy I.* 433-437. A kiadott könyvmese sorról sorra követi a kéziratot, azonban stilisztikailag minden egyes mondatot átfőrmál. A kéziraton ceruzás javítások találhatóak, ennek írásképe hasonlóságot mutat az Arany-család mesékéziratainak nevezett kéziratgyűjtemésen található javításokkal. (Az Arany-család mesékéziratairól lásd Kovács Á. 1982a) Az átszövegezés módszere is rokonságot mutat Arany László 1862-es kötetében érvényesített elvekkel. Mindezeket figyelembe véve, úgy gondolom, hogy Arany László az *MNGy I.* prózai anyagának szerkesztése során Gyulai Pál e kéziratát használta *A Kaczor király* című, Gyulai Pál kolozsvári variánsaként megjelölt mese megszövegezésékor. Ezen kívül a kötet két további hazugságmeséjének ismerem a kéziratát: MTA Kt. Irod 4-r 397/II. 114. = *MNGy I.* 465-468. E cím nélküli, *Kerékvágás kondulás...* kezdetű kolozsvári helymegjelölésű mese, illetve az *Epen ugy láttam, mint most...* kezdetű szilágysági mese (MTA Kt. Irod 4-r 397/II.116. = *MNGy I.* 468-469.) esetében a szöveggondozó máshogyan járt el mint az előző mesénél, e szövegeken ugyanis csak nagyon kevés módosítást eszközölt, nyilván azért mert a stílusnak a képtelen motívumok halmozása során eleve kisebb szerepe jut a hazugságmese alműfajnál. A szilágysági mese végére *Rátonban Krasznamegyében egy kondásfiútól* megjegyzés szerepel, nyilván az adatközlőre kell vonatkoztatnunk e kitételt.

⁷⁶³ Az akadémiai kéziratár katalógusának cédulaleírása szerint e gyűjteményrész egy bizonyos Bak László gyűjtése. E feltételezéssel nem értek egyet, erről részletesen lásd a IX. 3.1. alfejezetet.

VIII. 2. Gyulai Pál népmeséi a Szépirodalmi Figyelőben

Gyulai Pál a *Szépirodalmi Figyelő* hasábjain többször jelentkezett verses népmese-feldolgozásokkal. Először 1861-ben *A tyúk és a farkasverem (Népmese)* cím alatt publikálta Gyulai az ismert állatmese és a szintén népszerű formulamese kontaminálódott változatának⁷⁶⁴ feldolgozását. Itt kell megjegyezni, hogy e mesének a fent Gyulai Pállal összefüggésben emlegetett kéziratos kötetek egyikében szerepel egy *A tyúk* című, Marosi Samu meselejegyzéseként számontartott zilahi variáns.⁷⁶⁵ A kézirat utolsó lapjának hátoldalára eltérő írással a kéziratból kijegyzett ismert formula olvasható.⁷⁶⁶

A mesefeldolgozást Arany János tanulságos szerkesztői megjegyzése kísérte. Igen árulkodó a Muzáron-vita⁷⁶⁷ lezárása után közel három évtizeddel Arany mentegetőzése, amiért e mesét közzétették.

„Gyermek-költészetünk (nem *gyermekes*, hanem gyermekek számára való költészetünk) parlag mezején örömmel üdvözöljük e naív mesét. A ki csekélylené ez irodalmi lapba, ne feledje, hogy egy Puskin nem tartotta méltóságán alulnak népmeséket dolgozni ki.”⁷⁶⁸

Arany János szerkesztői megjegyzésének a népmesét feldolgozó költemény negatív recepciójának feltételezése mellett egy másik érdekes aspektusára is szeretném felhívni a figyelmet. Arany egyértelműen a *gyermekköltészet*be utalja a *népmesék*ént publikált mesét.⁷⁶⁹ Ez a tény azért figyelemreméltó, mert jól mutatja, hogy a népmese a 19. század közepén az akkor éppen csak alakuló hazai gyerekirodalomban is elkezd helyet találni magának.⁷⁷⁰ Arany János és Gyulai Pál levélváltásai is azt a feltételezést erősítik meg, hogy Gyulai állatmese-feldolgozásait gyerekeknek szánta.⁷⁷¹

Gyulai *A tyúk és a farkasverem* című verses mese kéziratát 1861. július 29-én küldte el Aranyhoz Kolozsvárról. A népmesék költői feldolgozásának Gyulai Pál képviselte elvéhez tanulságos Gyulai levelének alábbi fennmaradt részlete:

„Itt küldöm a kérdéses népmesét a dajka vagy állatmesék fajából. Mint elso [!] kísérlet e téren talán figyelmet érdemel. A kidolgozás egészen az enyém s a compositioból is egy rész. Lényeges dolgot is változtattam, de a megadott alap szellemében. A rimes forma helyett

⁷⁶⁴ A népmese a korábbi AaTh 2033 *Égszakadás, földindulás...*+ Aath 20C *Farkas –barkas* elnevezésű típusokba tartozik. (MNK 1. 60. MNK 9. 1990. 109–111.) a jelenleg érvényes Uther-katalógus egyként tartja nyilván: ATU 20C Uther, H-J. 2004. I. 28.

⁷⁶⁵ MTAK Kt. Irod. 397/I. 19–21. A tyúk. ATU 20C

⁷⁶⁶ MTAK Kt. Irod. 397/I. 21v A nagyon nehezen olvasható sietős feljegyzésből kibetűzhető szavak: *Roka boka jaj be szép Farkas barkas jajjj b[e] rut*. Feltételezésem szerint ez a néhány sor Gyulai kézírásában maradt fenn.

⁷⁶⁷ A vita 1833-ban a népmese esztétikai értékelése körül bontakozott ki az *Élet és Literaturában* 1829-ben közzétett mesék kapcsán. Horváth J. 1978. 53–54. A közzétett mesék korabeli recepciójának legfontosabb feldolgozása Gulyás J. 2006a Megjegyzendő, hogy az 1829-ben közölt mese Szemere Krisztina által közölt megjelent *Tyúkom-bikom* című mese (1829. XIV. 102. *Élet és Literatura/Muzáron*) is ebbe a típusba tartozik.

⁷⁶⁸ *Szépirodalmi Figyelő*. 1861. augusztus 8. I. 40. sz. 632–633.

⁷⁶⁹ Értékét is abban látja, hogy a magyar irodalomban hiánypótló e műfaj. Gyulai meséinek a gyerekköltészethez rendelését lásd még Dengi J. 1882.

⁷⁷⁰ A fabula mint moralizáló-oktató műfaj pedagógiai felhasználásának ugyan hosszú története van, itt azonban az állatmese-feldolgozás mint népmese jelenik meg és ekként rendelődik a hazai gyerekirodalom tartományába. (A magyar állatmesék történeti rétegeiről, a folklór és irodalom kölcsönhatásáról lásd Kovács Ágnes bevezetőjét az MNK 1. kötetéhez 1987. 20–35. és Voigt V. 1981.) A gyerekeknek szánt mesekiadványokról Drescher P. 1934. A tündérmese gyerekirodalommal alakításának társadalomtörténeti elemzéseit lásd: Zipes. J. 2006.

⁷⁷¹ Gyulai Aranyhoz 1862. jan. 29. Kolozsvár. Gyulai *Költeményeiben* is külön ciklusként szerepel a *Gyermekmesék* két eredeti és négy folklórfeldolgozású verssel. Gyulai P. 1870. 231–258.

jobbnak láttam e rimetlen, de elég hangzatost használni, mely szerintem jobban illik az ily népmesék naivitásához. Érjen annyit a mennyit érhet, tégy vele azt, a mit tehetsz.”⁷⁷²

Gyulai a gyűjteményes költemények hatodik kiadásában is a mese folklóredetét deklarálja.⁷⁷³ Jellemző, hogy a magyar népköltészetre oly nagy hangsúlyt fektető Gáspár János iskolai olvasókönyvének 1870-es kiadásába új szöveggént felvette Gyulaitól *A farkas és a szúnyogok* mellett *A tyúk és a farkasverem* című mesét is.⁷⁷⁴

Egyelőre nem ismert, hogy 1861 júliusa előtt Arany és Gyulai mikor váltott szót a népmeséről, azonban a fent hivatkozott levélben Gyulai megfogalmazása („itt küldöm a *kérdéses* népmesét”) arra utal, hogy kettejük között már korábban is szóba kerültek Gyulai népmeséi.⁷⁷⁵

A 19. században széles körben ismert népmese egy az előbbihez nagyon hasonló változatát közreadta Arany László is *Farkas-barkas* címmel saját mesegyűjteményében.⁷⁷⁶ Itt szeretném megjegyezni azt a literatúri meseismeret szempontjából nem mellékes körülményt, hogy Arany László éppen Gyulai e verses meséjének keletkezése idején két diaktársával együtt Erdélyben kirándult. Az 1861 július végétől feltehetőleg október közepéig⁷⁷⁷ tartó út során a három fiatal többek között Gyulai Pált is meglátgatta.⁷⁷⁸ Bár nem bizonyított, gyanítható, hogy fontos impulzust jelenthetett Arany László következő év nyarán megjelent népmesegyűjteményéhez ezen erdélyi kirándulás.⁷⁷⁹ Mindezt figyelembe véve elképzelhető, hogy a mesegyűjtő Arany László és a szintén mesegyűjtő Gyulai Pál között 1861 nyarán személyes találkozásuk alkalmával e mesét vagy e mesére vonatkozó gondolataikat kicserélhették egymással. Ezek alapján nem állíthatom, hogy Arany László és Gyulai

⁷⁷² Gyulai Pál Arany Jánoshoz 1861. július 29. Kolozsvár. *GyPLev* 1961. 449. ((662.))

⁷⁷³ Gyulai P. 1894a II. 306. „[...] a néptől vettem, itt-ott némi alakítással.”

⁷⁷⁴ Gáspár J. 1870. 62–64. Itt jegyezném meg, hogy Gyulai Pál és Gáspár János (1816–1892) az ismert pedagógus, népszerű olvasókönyvek és gyerekkönyvek írója-szerkesztője irodalmi kapcsolata, mely az 1840-es évek közepétől datálódik (Aknav T. 2003. 90.), önálló vizsgálat tárgya lehetne. Ehelyütt csak néhány levelet említek, melyek Gyulai Gáspár ifjúsági antológiáiban való közreműködésének nyomait rögzítik: Gyulai Pál Gáspár Jánoshoz [1847. június] *GyPLev* I. 26., [1847 augusztus] *GyPLev* I. 27 1851. dec. 5. Gernyeszeg *GyPLev* I. 113. 1851. dec. 29. Gernyeszeg *GyPLev* I. 115–116. Vita Zsigmond 1975-ben Gyulai a népköltészet után kidolgozott verses és az *MNGy* I-ben megjelentetett prózai népmeséiből, valamint a mások által írott gyerekeknek szánt költeményeik Gyulai-féle fordításaiból válogatott kiadást jelentetett meg. Erről lásd Vita Zs. 1975.

⁷⁷⁵ Arany János Gyulait 1857 decemberében tájékoztatta arról, hogy elkezdett írni egy előbeszédet a „magyar naiv eposzról” a cseh königinhofi/grünebergi kéziratok ismertetéséhez. Arany János Gyulai Pálhoz 1857. dec. 1. Körös) *GyPLev* 1961. 338. (638.). (*A királyudvari kézirat, költemények a csehek őskorából*. 1856. Prága, Hanka ford. Riedl Szende.Királovédvorský Rukopis, a fordításról és recepciójáról Dávidházi P. 2004. 523–524.). A cseh –mint később kiderült– hamisítványokkal Arany később nem foglalkozott, nevezetes dolgozata a *Naiv eposzunk* címen 1860-ban jelent meg (*Koszorú* 1860. november 7. 14. 21. E dolgozat kapcsán lehetett alkalmuk a népköltészetről értekezni.)

⁷⁷⁶ Arany L. 1862. 290–294.

⁷⁷⁷ Vö. Gyulai Julianna Rozvány Erzsébethez írott levelét. Pest, 1861. nov. 23. Sáfrán Gy. 1960. 96.

⁷⁷⁸ Gyulai Pál Arany Jánoshoz 1861. augusztus 15. Kolozsvár. „Nek írt járt. Szabó Károlyt keresvén fe elébb, ott lefoglalták, s csak hálni jött hozzam s egyszer vacsorára. Adtunk neki egy rakás ajánló levelet. Ne féltsd ügyes, bátor, derék gyerek.” *GyPLev* 449. (662.)

⁷⁷⁹ Somogyi Sándor Arany Lászlóról írott monográfiájában az erdélyi kirándulás folklór-eredményéről így ír: „Utazása nem volt hiábavaló. Erdély gazdag népmesevilága valószínűen ekkor érleli meg benne azt az elhatározást, hogy gyűjteni kellene a magyar népmeséket.” Somogyi Voinovich Géza szóbeli közléseire hivatkozva azt is megjegyezte, hogy Arany László erdélyi útja során rendszeresen levelezett nővérével, mely levelekben a fiatal Arany László különösen sokat foglalkozott Erdély folklór-kincsével. Sajnos Voinovich állítása a levelek megsemmisülése miatt nem ellenőrizhető. Somogyi S. 1956. 11. Arany László mesegyűjteményének keletkezésétörténetéhez lásd Domokos M. –Gulyás J. 2009.

szövegváltozatai genetikus kapcsolatban állnak egymással, ugyanakkor ennek lehetőségét kizárni sem szabad.⁷⁸⁰

A lap hasábjain 1861 novemberében jelent meg egy újabb, *Az Igazság és Hamisság* című, ezúttal *allegoria* műfajmegjelöléssel ellátott Gyulai-költemény.⁷⁸¹ *Az Igazság és Hamisság* elnevezésű tündérmese-típusba⁷⁸² sorolt az egész világon elterjedt mese egyetlen motívumát dolgozta fel Gyulai. A mese Gyulai-féle költői feldolgozását Arany János az éppen ekkor folytatásokban közölt Merényi-bírálatának soron következő darabjában ekképpen kritizálta: „[...] kár, hogy Gyulai kidolgozásában hiányzik a költői igazságtétel, mi, ugy emlékszem, a Hamisság büntetésében s abban áll, hogy a keze-lábától, szemétől megfosztott Igazság addig görgög, hogy egy pernyés gödörbe esik, hol csudaerő által visszanyeri tagjait s még épebb, szebb lesz, mint azelőtt. A Hamisság büntetésének részleteire nem emlékszem.[...]”⁷⁸³

Az Arany János meseismeretéről is árulkodó⁷⁸⁴ szövegrészlet további érdekessége, hogy Arany az irodalomban eddig ismeretlen mesei műfajként (*genre*) említi Gyulai *allegoria* megjelölésű versét.⁷⁸⁵

Gyulai Arany bírálatára az *Adalék népmeséinkhez* című írásában válaszolt, ebben a népmese esztétikai elvárásaival magyarázza a költői feldolgozású meséjének kompozíciós elvét, ugyanis közölte, hogy véleménye szerint az Arany által hiányolt költői igazságtétel nem szükséges kelléke a népmese valamennyi fájának.

„Szolgáljon mentségemül, hogy e népmesét csak oly alakban ismertem, amint adtam, s a szerkesztő által említett kifejlés teljesen ismeretlen volt előttem. [...] legyen szabad mindamellel megjegyezni, hogy a nép allegorikai, nézeti és állatmeséinek végkifejlésében szükségképp nem kell megenni a költői igazságtételnek. [...] Éppen azért mindent elkövettem, hogy e mesét teljes épségben megszerezhessem. Sehogy sem sikerült. Kérdeztem gyermeket, vénasszonyt, ifjú leányt, dajkát, kocsist, szóval mindenkit, kitől valaha csak mesét hallottam. Mindhiába. Aki tudott is róla valamit, csak elmosódott töredékekre emlékezett. Végre Kriza János úr segített rajtam, kinek gazdag székely népmese-gyűjteménye van, oly gazdag, választékos és hű, hogy a szintén jeles Merényiét, kivált a hűség tekintetében, jóval felülmúlja. Ezen a jövő tavasszal alkalmasint megjelenő gyűjteményből, íme szerencsés vagyok közölni az egész mesét, s így némileg jóvátenni hibámat. Valóban e mese egyike legszebb népmeséinknek, s úgy látszik, hogy eredeti, amennyiben nem emlékszem a külföldi gyűjteményekben hasonló mesére.”⁷⁸⁶

Gyulai rövid közleménye után (saját bevallása szerint) Kriza János ekkor még kéziratban lévő népköltési gyűjteményéből prózában közölte a cím nélküli teljes mesét. Összevetve Kriza

⁷⁸⁰ Mivel a mese néhány sztereotíp fordulatból építkezik, így e mese esetében a szövegek soronként egyezése inkább a műfaji sajátosságokra mintsem a keletkezés körülményeire utalnak.

⁷⁸¹ *Szépirodalmi Figyelő* 1861. nov. 14. II. 2. sz. 25. Arany J. 1861.

⁷⁸² ATU 613 AaTh MNK 2. 367.

⁷⁸³ Arany János: Eredeti népmesék. *Szépirodalmi Figyelő* 1861. november 28. II. 4. sz. 53.

⁷⁸⁴ Ugyanitt Arany egy másik, hangutánzáson alapuló mesét el is mond, melyet Gyulai később *A szarka és a gilicze* címen dolgozott fel. (Gyulai P. 1870. II. 233–234.) A népmese 1872-ben *A vadgalamb és a szarka* címen Nagykörös helymegjelöléssel jelent meg Arany László neve alatt. *MNGy I.* 492. 606. (Papp Ferenc szerint 1862 első felében keletkezett Gyulai e meséje Papp F. 1935. 521.)

⁷⁸⁵ „Magam is emlékszem nem csak egyes mesékre, hanem fajtákra is (*genre*), melyek eddigelé ismeretlenek az irodalomban. Így fülemben hangzik egy valóságos *allegoria*, melyet Gyulai is, versben kidolgozva, lapunk számára beküldött.”

⁷⁸⁶ Gyulai P. 1927c= 1956. 322. *Szépirodalmi Figyelő* 1862. II. 9. sz. 132–134.

gyűjteményében, a *Vadrózsákban* megjelent *Az Igazság és Hamisság útazása* című mesét a Gyulai által közölt népmesével, feltűnő, hogy a két szöveg nem azonos. Ugyanannak a típusnak, talán ugyanannak az alapszövegnek is, de két különböző variánsa.⁷⁸⁷

1861. november 25-én Gyulai Aranyhoz írott levelében ismét szóba kerülnek a népmesék, az ebben olvasható megjegyzés alapján okkal feltételezhetjük, hogy Gyulai maga nem tartotta túl sokra saját meseköltészetét. „Küldök egy verset is, de azt csak azért, hogy az Öelve tartlak [!] Igazság és Hamisság címűeket és ezt egy versnek vedd a díjazás rubrikájában. Nem sokára küldök másneműt is, nem untatlak többre a népmesékkal.”⁷⁸⁸

VIII. 3. A gonosz mostoha. *Népmese*

Bár Gyulai 1861 telén azt ígérte Arany, hogy *nem untatja többé népmesékkal*, 1862. január végén mégis küldött Arany Jánosnak egy olyan versben kidolgozott népmesét, melyre a (szöveg azonosításához segítséget nyújtó) cím vagy szűzsé mellőzésével utal. Ugyanitt említi a népmese-költészete egy másik korábbi, a *Farkas és Szunyogok* című darabját:

„E népmesét úgy hiszem nem fogják unni a nagy gyermekek is, e mellett elfoglalja vagy egy bírálat vagy egy novella darab helyet, mi szintén érdem. Ha talán sokálnád az én népmese költészetemet a „Farkas és Szunyogok”-at jó lesz elhalasztani majus vagy juniusig. Add ezt helyette, mi a tiszteletdíjt illeti 10 pengő forint ezért is elég lesz, annyiival inkább mert csak a párbeszédnek vannak rimelve s a vége az erősb rythmus kedvéért, minthogy itt a hangulat inkább megkívánja.”⁷⁸⁹

⁷⁸⁷ Gyulai P. 1956. 323–325. Kriza kéziratos mesegyűjteményében két kéziratban is olvasható ugyanez a mese, az egyiket Lőrinczi Elek dolgozta ki, ennek csak egyetlen lapja maradt fenn (MTAK Kt. Irod. 4-r 409/IV. 75. a cím Lőrinczi jegyzékében olvasható: Az igazság és hamisság utazása 74v.) A másik mesét Lőrinczi szövege alapján Kiss Mihály változtatta meg „székelyesítette” MTAK Kt. Irod. 4-r 409/IV. 43–46. Kiss szövegalkításáról lásd Faragó J. 1967.) Kriza Kiss változatát publikálta: Kriza J. 1863. 403–405. Háromszék. Gyulai változata és mind Lőrinczi, mind az azt követő Kiss-szöveg menetében ugyan nem, de elbeszélési módjában nagyon jelentős eltérések vannak. Ha a Gyulai és Kriza szövegének genetikai kapcsolata egyáltalán szóba jöhet, akkor itt valamely alapszöveg teljesen szabad átfogalmazásával találkozunk.

⁷⁸⁸ Gyulai Aranyhoz 1861. november 25. Kolozsvár, *GyPLev* 1961. 455. (663.) A költemény recepciójához hozzátartozik, hogy Szvorényi József gimnáziumi olvasókönyvébe is bekerült a *Népmesék, költői beszélgetések, legendák, nemzeti hősmondák* című ciklusba Szvorényi J. 1884. 129.

⁷⁸⁹ Gyulai Pál Arany Jánoshoz 1862. január 29. Kolozsvár *GyPLev* 1961. 462. (664.) A *Farkas és a Szunyogok* Arany lapjában nem jelent meg. A *farkas és a szunyogok* című változatban 1870-ben két teljesen eltérő karakterű antológiában is helyet kapott az említett költemény: egyrészt Gyulai verseinek gyűjteményes kötetében (Gyulai P. 1870. 235–236. másrészt Gáspár János a népiskolák második osztálya számára szerkesztett olvasókönyvének (ezúttal egyedül, Kovács nélkül jegyzett) kiadásában. Gáspár J. 1870. 131. („Nyári meleg és üres has... Haragszik az eh farkas.[...]” Rendkívül érdekes, hogy Gyulai több kéziratos kolligátumkötetbe szétszóródott folklórgyűjteményében megtalálható e mese is, nem versben, hanem prózában [!] rögzített, tintával és ceruzával is javított változata. A kézirat hátoldalán 1861. April 30. datálás szerepel. MTAK Kt. Irod 4-r. 397/I. 18. A nehezen olvasható Gyulai-kéziratban a költemény alapjául szolgáló szűzsé olvasható. (A kéziratban áthúzott szövegrészeket én is áthúzva jelölöm: „Egy eléhezett farkas a mezőn kullogott egy csapat szunyog kezdi egy fa alatt busult egy csoport szunyog érkezett hozzája állított be hozzá [ceruzával más, olvashatatlan szavakra javítva]el kezdtek neki muzsikálni. A farkas köszönte szépen e megtiszteltetést s mondta, hogy menjenek el de ezek nem akartak nem tagitottak Bőjtölök [olvashatatlan javítás] nagy bőjt van jőjete szentmihály András napkor monda a Farkas! Jaj nagys[aljos] farkas ur ekkor meg nekünk van ünnepeünk nagy ünnepeünk meg magunknak nem muzsikálunk.”) A szöveg a költeménnyel való szövetségű egyezései miatt bizonyosan szorosan kapcsolódik A *farkas és a szunyogok* című költeményhez, úgy gondolom, hogy annak (egyik) első, prózában kidolgozott vázlatának tekinthető.

Gyulai Pál leghosszabb verses meséje *A gonosz mostoha*. (*Népmese*) a fent tárgyalt meseközleményeket (*A tyúk és a farkasverem*, *Az Igazság és Hamisság*) követően jelent meg a *Szépirodalmi Figyelő* Tárcza-rovatában 1862. szeptember 11-én.⁷⁹⁰ E mese keletkezéstörténetének vizsgálatához is nagyon jól használhatók a Gyulai-Arany levelezés ebben az időben keletkezett darabjai. 1862 első felében több levelében is említi Gyulai e költeményét:

„*A gonosz mostoha anya*’ című népmesemben [!] egy reminiscencia van a te *Egri leányod* [!] egy sorára. „Pohár csendült, zene zendült.”⁷⁹¹ Nem a legnagyobb bűn ugyan, de ohajtom, hogy javítsd ki vagy tedd helyébe legalább ezt: Pohár csengett zene zengett. Két helyt jó elő, mind a két helyt ki kell javítani.”⁷⁹²

Gyulai a következő levelében is arra kéri Arany Jánost, hogy a mesében még annak megjelölése előtt további javításokat eszközöljön:

„Mult levelemben irtam volt, hogy „A gonosz mostoha anyá”-ban egy sor reminiscencia van tőled s kértelek, hogy javítsd ki. Nem nagy dolog ugyan az egész s én szívesen elvállalom a felelősséget a legszigorubb kritika előtt is, de mégis jó lesz kikerülni a félreértést. Nem tudom, kijavítottad-e? Én nem tudok helyébe mást tenni. Ha te se tudsz, ird így, hogy legalább maszkirozva legyen:

Pohár csengett, zene zengett

Ittak ettek, mulatoztak.

Ismét alább:

Pohár csengett, zene zengett,

A sarkantyú rá-rá pengett,

Ittak, ettek, vigadoztak

Három hétig mulatoztak.

A te versedben úgy is a hangzásban, a *zendült* és *csendült*-ben van inkább a báj. Az enyém el lehet nélküle, elég nekem az a siket *csengett zengett* is. [...]

Az bizonyos, hogy 1862. március 7. előtt már legalább hetekkel Gyulai postázta Aranyinak a költeményt, hiszen az e napon kelt levelében Gyulai nem először kéri Aranyt a verssorok kiigazítására. Az 1862. március 7. előtti, keltezetlen levelében sem utalt arra, hogy ekkor küldte volna el a levélben *A gonosz mostoha* anyaként emlegetett művet, valószínűleg ennél is korábban keletkezhetett a mese.

Itt szeretnék visszatérni a már idézett, Gyulai 1862. január 29-én kelt levelére. Ebben, mint láttuk, Gyulai két népmesét említ, egyik a *Farkas és Szunyogok* című állatmese. A másiktól azt mondja, hogy a mese a nagyobb gyerekeket is leköti majd, terjedelmét tekintve elfoglalja egy bírálat vagy egy novella helyét, a formájáról pedig annyit árul el, hogy csak a párbeszéd, illetve a költemény vége van rímbe szedve.

A gonosz mostoha ismert tündérmesét dolgoz fel.⁷⁹⁴ A folklorisztika úgy tartja, hogy a tündérmese eredendően a paraszti gyakorlatban a felnőtteknek szóló műfaj volt, a kisebb gyerekekhez jellemzően csak az állatmeséket szokták kapcsolni.⁷⁹⁵ Kovács Ágnes szerint

⁷⁹⁰ *Szépirodalmi Figyelő*. 1862. II. 295–298.

⁷⁹¹ Az egri leány. Ballada (1853) („Rá zene zendül, ropog a dob mélyen, Rá zene zendül, kehely összezsenedül. Magyar és lengyel deli táncra lendül.” *AJÓM I.* 209–212. idézet: 210. (476–478.)

⁷⁹² Gyulai Pál Arany Jánoshoz k.n. [1862. március 7. előtt] *GyPLev* 1961. 464. (664.) A keltezésre meghatározásához lásd Gyulai Arany Jánoshoz 1862. március 7. Kolozsvár, *GyPLev* 1961. 464–465. (664.)

⁷⁹³ Gyulai Arany Jánoshoz 1862. március 7. Kolozsvár, *GyPLev* 1961. 464–465. (664.)

⁷⁹⁴ MNK 707* MNK 2. 398.

⁷⁹⁵ Gulyás J. 2007. oldal Raffai J. 2004. 46.

elterjedt gyakorlat volt a 20. századi paraszti közösségekben, hogy a hosszabb tündérmeséket a gyermekek számára rövidítéssel és versbetétek betoldásával tették élvezhetővé.⁷⁹⁶ Úgy gondolom, hogy Gyulai Aranynak küldött, pontosan meg nem nevezett küldeménye, melyről azt tartja, hogy *nem fogják unni a nagy gyermekek is* [sem], valószínűleg karakterében is eltérő lehetett az addigi állatmeséitől, talán egy ismert tündérmese felhasználásával a nagyobb gyerekeknek recepciójára is számított Gyulai. Ami *A gonosz mostoha* terjedelmét illeti, tizenkét versszakos, közel négyszáz soros elbeszélő költemény vitathatatlanul a költő Gyulai leghosszabb meseje, mint ilyen valóban elfoglalhatta egy bíráló vagy egy novella helyét. Végül a vers levélben említett harmadik jellemzője, a verselése, Gyulai maga írja, hogy csak a párbeszédek és zárlat van rímekbe szedve, *A gonosz mostoha* verselésére az a jellemző, hogy a költeményen végighúzódo szabályos rímképletet nem lehet benne felfedezni, ugyanakkor a párbeszéd részek (például visszatérően *Kelj föl, kelj föl, édes anyánk!/Szakadoz már ingük, ruhánk*) valamint a mese zárlatának sorvégei (*Ittak, ettek, vigadoztak/Három hétig mulatoztak/Magam is ott ettem ittam/Soha jobban nem mulattam*) rimelnek.

Mindent egybevetve úgy gondolom, hogy az 1862. január 29-i levélben Gyulai *A gonosz mostoha* című meséjéről ír, tehát ekkorra már készen kellett lennie a költeménynek. Papp Ferenc Gyulai Pálról írt alapos monográfiájában ennél is tovább megy. Gyulai egy évvel korábbi levele alapján azt állítja, hogy már 1861 januárjában dolgozott Gyulai ezen a mesén: „Csak ez lehetett az a 300 sorból álló költemény, melyről Gyulai 1861. jan. 28-án azt írta, hogy nemsokára elküldi Aranynak.”⁷⁹⁷ Sem igazolni, sem pedig cáfolni nem tudom Papp feltételezését, azonban szeretném megjegyezni, hogy Papp állítását a sorszámok hozzávetőleges egyezésén kívül semmilyen bizonyítékkal nem támasztotta alá, így bizonyosság helyett meg kell elégednünk azzal, hogy a vers (amennyiben Papp feltételezését fogadjuk el) 1861-ben vagy 1862 első negyedében keletkezett valamikor.

Gyulai szokása szerint később is változtatott költeményén, 1862 májusában arra kérte Arany Jánost, hogy a mese egyik motívumán a szűzsé máshonnan ismert variánsa alapján eszközölt módosítását javítsa ki a nála lévő kéziraton:

„Mínthogy én mindig javítok valamit felküldött dolgozataimban ne vedd roszt [!] neven, ha most is arra kérek, hogy a „Gonosz mostoha anyá”-ban e következő sort:

De a mikor vagdalták szet,
Két kis fogács [!] szokkent, ugrott
S reá hullott künn a nyájban
A legszebbik juh gyapjára
Nem soká a juh megellett
Ellett arany szőrű barányt
Két baranykát nagy csudára

Változtasd így:

De a mint ég, két kis szikra
Szokkent, szállott és leszállott
Künn a mezőn, asszu füre,
S bekapá a legszebbik juh.
Nem sokára meg is ellett
Ellett arany szőrű barányt
Nagy csodára két baránykát

⁷⁹⁶ Kovács Á. 1982e 531.

⁷⁹⁷ Papp F. 1935. 522. Papp a következő levélrészletre alapozza állítását: „Még e héten fogsz tőlem egy 300 sorból álló költeményt.” Gyulai Pál Arany Jánosnak 1861. jan. 28. Kolozsvár, *GyPLev* 1961.437.

Igy sokkal jobb, *a mese egy más változatából javítom ki*, észre fogod venni, hogy mért jobb.”⁷⁹⁸

Elek Oszkár Gyulai meséjének folklóralapját kutatva, szüzsé- és motívum-összehasonlító vizsgálat alapján Erdélyi János 1855-ben kiadott *Magyar népmesék* című gyűjteményének egy meséjét (*A mosolygó alma*) jelölte meg *A gonosz mostoha* forrásaként.⁷⁹⁹ Elek állítását a mesészővek tartalmának hasonlóságára alapozza, igazát Gyulai alább ismertetendő forrásmegjelölése ugyan nem támasztja alá, azonban nem is lehet azt abszolút érvénytelennek tekinteni, hiszen Gyulai maga említette, hogy a mese, a feldolgozás alapjául szolgáló variánsán kívül, annak egy másik változatát is ismeri. Egyelőre nem tudjuk bizonyítani, hogy az Erdélyi-közölte szöveg azonos lenne azzal a variánssal, amely alapján Gyulai az Aranynak küldött vers kijavítását kérte, noha a kérdéses motívum, azaz a szikra bekapásától (és a kiadott lehulló forgácstól) megvemhesedő juh Erdélyinél való előfordulása akár ezt is alátámaszthatja: „[...] egy tüzes szén lepattant a földre és egy vén kecske felkapta s megvemhesedett tőle.”⁸⁰⁰)

Papp Ferenc véleménye azonban ettől eltér, ő úgy gondolja, hogy Gyulai a mesét Josef Haltrich erdélyi szász népmesegyűjteménye alapján egészítette ki.⁸⁰¹

Noha hangsúlyoznám, hogy az említett motívum-módosítás alapjául szolgáló konkrét mesevariáns döntő bizonyíték hiányában ismeretlennek kell tekintenünk, azonban egy újabb, talán az előbbieknél kézenfekvőbb lehetőségre is rá kell mutatnunk. Az 1956-ban kiadott, Kriza János kéziratban maradt mesegyűjtésének felhasználásával készített kötetben ugyanis van egy *A gonosz mostohával* azonos típusba tartozó mese, *A két aranyhajú fiú* címmel.⁸⁰² Ennek a mesének kivételes módon két kézírata is megtalálható az akadémiai Kriza-gyűjteményben, az egyik Kiss Mihály árkosi változata, ezt követte Kovács Ágnes a *Székelly népköltési gyűjtemény* szövegközlésekor⁸⁰³ azonban Kiss Mihály nem saját, hanem Lőrinczi Elek gyűjtését dolgozta át. Kiss Mihály Lőrinczi 1856-ban készített árkosi mesegyűjteményét, közöttük e mese szövegét is úgy „székelyesítette”⁸⁰⁴ hogy a szüzsét, de általában még a mondatok sorrendjét is érintetlenül hagyta, bizonyos szavakat és motívumokat azonban egy általa népinek tartott stíluskonvenció alapján módosított. Kiss Mihály változatában a kérdéses motívum hiányzik, azonban a korábbi, Lőrinczi Elek-féle szövegben az alábbi formában szerepel: „[...] egy pár szikra a kéményen ki ment, s el ment a’ juh akolba- itt két juh azon két szikrát bé szívta s bárányzott két aranszörű báránykát.”⁸⁰⁵ Mindent egybevetve Kriza gyűjteményét Gyulai Pál alaposan ismerte, így elképzelhető, hogy az 1862 májusában említett, a motívum versbeli módosítását eredményező meseváltozat Lőrinczi Elek 1856-os feljegyzését követte.⁸⁰⁶

⁷⁹⁸ Gyulai Pál Arany Jánoshoz 1862. május 13. Kolozsvár GyPLev 1961.469. (665.) [Kiemelés D. M.]

⁷⁹⁹ Elek O. 1912. Erdélyi J. 1855. 42–47.

⁸⁰⁰ Erdélyi 1855. 43–44.

⁸⁰¹ Papp F. 1935. 523. A szerző által forrásként megjelölt mese: *Die beiden Goldkinder*. Haltrich, J. 1856. 1–8. (A kérdéses motívum: „Da sprengen zwei Funken aus dem Feuer; die Fielen in die Gerste mit den Funken gab man bald einem Mutterschaf zum Futter hin und nach einiger Zeit brachte dieses zwei Lämmlein mit goldner Wolle zur Welt.” (6–7.) Akkor két szikra ugrott ki a tűzből melyek beleestek az árpába a szikrákkal együtt egy anyajuhval etették meg, melyik nem sokára két kis aranszörű birkát hozott a világra. [A fordítás ellenőrzését Havay Viktóriának köszönöm]. Az anyajuh ebben a verzióban is két bekapott szikrával hozta világra az aranygyapjas bárányokat. Papp F. 1935. 523–524.

⁸⁰² Kriza J. 1956. II. 250–254. AaTh 707* (ATU 707 *The Three Golden Children*) Árkos, Háromszék megye.

⁸⁰³ MTA Kt. Irod. 4-r 409/IV. 70v–72. A házasodni indult királyfiu

⁸⁰⁴ Lőrinczi Elek változata (1856) MTA Kt. Irod. 4-r 409/IV. 92–96. A’ házasodni indult királyfi

⁸⁰⁵ MTA Kt. Irod. 4-r 409/IV. 94. Kiss Mihály szövegalkításáról lásd Faragó J. 1967.

⁸⁰⁶ Lőrinczi Elek az eredetileg tízennégy mesét tartalmazó mesegyűjteménye elé az alábbi figyelmeztetést tette: „Az irt mesék nem saját gyártmányom, én azokat másoktól hallottam és szedtem össze-a kifejezéseken és a mint

Mivel Elek és Papp legfőbb érve is a szűzség hasonlósága, mely folklórszövegek esetében nem tekinthető döntő bizonyítéknak, így e kérdést nyitva hagyjuk azzal a megjegyzéssel, hogy akár Kriza mesegyűteménye, akár az Erdélyi János publikálta magyar, akár Haltrich szász meséje, akár más nyomtatott vagy esetleg szóbeli forrásból származó mesére (esetleg több mesére) is gondolt Gyulai, mindenképpen figyelemreméltó, hogy amennyire a megfogalmazásból következtethetünk (írott vagy szóbeli forrásból származó de mindenképpen) *folklórvárián*sra hivatkozva hajtott végre utólagos esztétikai módosítást verses meséjén.

Mielőtt a Gyulai-költemény keletkezéstörténetéhez tartozó adatok ismertetését folytatnánk, egy rövid kitérőt szeretnék tenni a szász illetve a magyar folklórgyűjtés erdélyi találkozásának, ezen belül egészen konkrétan Gyulai Pál és Jozef Haltrich lehetséges személyes kapcsolatának felmutatása érdekében.

Ismeretes, hogy Gyulai a negyvenes évek második felében gróf Bethlen János szolgálatában állt mint a gróf második házasságából származó gyermekeinek háziatitója, Papp Ferenc szerint 1846 augusztusától.⁸⁰⁷ A gróf körül mozgalmas udvari élet zajlott, itt ismerkedett meg Gyulai az erdélyi főúri életvitellel és az ellenzéki mozgalom neves személyeivel. A gróf szanaszét fekvő birtokait Papp Ferenc szerint csak nagyszámú személyzet tudta rendben tartani.⁸⁰⁸ Friedrich Schuller az erdélyi szász írók lexikonában írja, hogy Haltrich 1848-ban az év elejétől ugyancsak Bethlen János grófnál szolgált, a gyerekek német háziatitójaként.⁸⁰⁹ Josef Haltrich életrajzának és munkásságának legalaposabb ismerője, Hanni Markel írta az első magyar nyelvű gyűjteményes Haltrich-mesekötet utószavában, hogy Haltrich 1848-ban „háziatitói állást vállalt idősb gróf Bethlen Jánosnál, de azt betegsége miatt rövidesen fel kellett adnia.”⁸¹⁰ Sajnos a Gyulai-szakirodalom (amennyire tudom) nem említi Josef Haltrich és Gyulai (potenciális) kapcsolatát, és Haltrich Magyarországon elérhető egyéb életrajzai sem tartalmaznak bővebb utalást a Bethlen gróféknál töltött időszakára vonatkozóan, így csak feltételezésként fogalmazhatjuk meg Gyulaival való személyes ismeretségét.⁸¹¹ Gyulai 1848 májusáig szolgált a grófnál, azt nem tudjuk, hogy pontosan Haltrich meddig, annyi bizonyos, hogy 1848 novemberében már a segesvári gimnázium tanára, majd később igazgatója.⁸¹² Az erdélyi szász irodalmár és a magyar irodalmár az erdélyi arisztokrata főúr háziatitóiként egymást ismerhette, beosztásukon kívül közös érdeklődésük, a folklórgyűjtés is alapot jelenthetett feltételezett személyes kapcsolatukhoz.⁸¹³ Ha valóban volt személyes kapcsolat

---

hallottam úgy kívántam meg írni-együk jobban van írva mint a másik, mert egyiket ügyesebb mesélőtől hallottam mint a másót. Én mint falusi mester ember azért ezeket csak amugy meg bárdolva (!) küldöm városra-s reménylem hogy ha a városi mesteremberek ki gyalulják ki simítják- a szép [olvashatatlan szó] kedvet talál-Isten adja. Lőrinczi Elek.” Természetesen Gyulai saját, diákjai mesegyűjteményéből vagy máshonnan is ismerhette még e típust.

⁸⁰⁷ Papp F. 1930. 4. A Wesselényi Zsuzsanna bárónővel kötött házasságból származó gyerekek: 1838-ban Dániel, 1839-ben Iván és Aurél (1843?) 1930. 5. Szinnye József és Riedl Frigyes szerint 1845-től, Kovács Kálmán szerint pedig 1847 szeptemberétől volt Gyulai a gróf gyermekeinek a nevelője Szinnye J. IV. 1896. 148. (147–160.) Riedl F. 1911. 47. Gyulai P. 1989. 1235. Gyulai kiadott levelezése alapján leginkább Papp Ferenc állítása tűnik elfogadhatónak (vö. Gyulai két levele Szilágyi Sándorhoz 1846 augusztusából. *GyPLev* 1961. 13. 564.) ugyanakkor Gyulai maga Szász Károlynak 1847. ápr. 29. Kolozsváron kelt levelében azt írja, hogy 1846 szeptemberétől van Bethlen János fiainál. *GyPLev* 1961. 24.

⁸⁰⁸ Papp F. 1930.7.

⁸⁰⁹ Schuller, F. 1983 (1902) 169.

⁸¹⁰ Markel, H. 1979. 243.

⁸¹¹ Kovács Á. 1974. Markel, H. 1990. 419–421.

⁸¹² Papp F. 1930.4. Markel, H. 1979. 243.

⁸¹³ Haltrich népmesék iránti érdeklődése segesvári gimnazista korához kötődik, 1842-ben (mint annyian mások ekkoriban Európában) ő is a Grimm testvérek gyűjteményének hatására kezdett a folklórjelenségekre figyelni. Később Haltrich egyetemi tanulmányai alatt (1845–1847, Lipcse, Berlin) személyes kapcsolatba is került Jacob

közzöttük, úgy 1848 első negyedévében a gróf udvarában lehetett alkalmuk érintkezni és folklorisztikai nézeteiket megosztani egymással.

Visszatérve *A gonosz mostoha* keletkezéstörténetéhez, Gyulai idézett leveleiben kért javításait Arany teljesítette és végül mint láttuk, 1862 szeptemberében jelentette meg a *Szépirodalmi Figyelő*-ben Gyulai meséjét *A gonosz mostoha (Népmese)* címen.

A mese bekerült Gyulai Pál költeményeinek gyűjteményes kötetébe is, mely aztán változatlan formában jelent meg a kötet második kiadásában.⁸¹⁴ A harmadik, Gyulai életében megjelent kiadásban (1894) azonban az addigi gyakorlattól eltérően értékes szerzői jegyzetek kísérik a szövegeket. Innen tudjuk meg azt *A gonosz mostoha* szövegének keletkezésére, közvetve pedig Gyulai folklórismeretére vonatkozó fontos információt, hogyan szerzett tudomást a verses mese alapjául szolgáló népmeséről. Ezen túl *A gonosz mostoha*-hoz tartozó jegyzet Arany Jánoshoz írott, idézett leveleivel összeolvasva Gyulai további szövegalakítási eljárásához is közelebb vezet bennünket:

„Gonosz mostoha. Egy meglehetősen töredékes népmese földolgozása, melyet 1859-ben Kolozsvárott egyik tanítványomtól hallottam. A hézagokat pótolni igyekeztem, még inkább kidomborítva az alapeszmét. Mindjárt elején a sírban megszólaló anyát egy ismeretes népdalból vettem, melynek számos változata van. Ez magában a mesében nincs meg.”⁸¹⁵

Gyulai tehát saját bevallása szerint a költeményét egy a kolozsvári református kollégiumban tanuló valamelyik diákjától hallotta 1859-ben. Az említett *ismeretes népdalból* vett motívum, a sírban megszólaló anya *A három árva* elnevezésű, Gyulai által is jól ismert népballada-típusban jellemző módon mindig előfordul.⁸¹⁶ Gyulai e motívumot ismerhette Erdélyi János egy dán balladafordításából, vagy a háromkötetes magyar népköltési gyűjteményéből is,⁸¹⁷ esetleg a Kriza János *Vadrózsákban* közölt *Elindula három árva* kezdetű népballadája, vagy akár valamely saját gyűjtése is lehetett a motívum forrása.⁸¹⁸ A folklórszövegek

---

Grimmel, aki gyűjteményének kiadásában is segítette. Binder P. 1963; Kovács Á. 1974. 554. E dolgozat keretein túlmutat, azonban meg kell említeni az erdélyi szász folklór gyűjtésére néhány Lipcsében tanuló erdélyi szász diák Friedrich Wilhelm Schuster vezetésével alakult társaságát, melynek tagjai között a népmese gyűjtő Haltrichon kívül ott találjuk a mondagyűjtő Friedrich Müllert és a népszokások után kutató Johann Mátzert is. (Kötetekben megjelent folklórgyűjtéseik: Haltrich 1856, Müller 1857 Schuster 1865. Markel 1979. 243. Haltrich J. 1856. A kör korai magyar recepciójához lásd Csaplár Benedek írásait. Karcsei G.[Csaplár B.]: A néphagyományok gyűjtése ügyében. *Delejtű*, 1859. március 8. 2. évf. 10. sz. 75–77.; március 15. 11. sz. 83–84.; március 22. 12. sz. 91–92. és uő. A néphagyományok kincsei. *Delejtű*, 1859. október 25. 2. évf. 43. sz. 339–341; november 8. 45. sz. 357–358; november 15. 46. sz. 364–365.

⁸¹⁴ Gyulai P. 1870. 199–216; 1882. 229–247. A mese az állatmeséket tartalmazó *Gyermekmese* cikluson kívül, külön címlappal ellátva jelent meg.

⁸¹⁵ Gyulai P. 1894a II. 239–257. Az idézett jegyzet a 306. oldalon található.

⁸¹⁶ Kallós Zoltán a ballada 1947–1970 között gyűjtött tizenöt változatát közli. (Ezek közül hét moldvai, három kalotaszegi, három mezőszéki és két gyimesi.) Kallós Z. 1974. 152–169.

⁸¹⁷ Erdélyi J. 1846. 397. (két versszak) Elek O. 1912. 304. A sírban megszólaló anya dán balladai motívumára Erdélyi János már 1842-ben felfigyelt. A Kisfaludy-társaságban elhangzott székfoglalójában mint az anyai szeretet örök igazságának megfogalmazására utal rá: „emberi különösen egy dán ballada, melyben sirjából kel ki az anya mostoha kézre maradt gyermekeinek meglátogatása végett, mi bár a természet törvényeivel jö is ütközésbe, nem képtelenség, mert örök igazság, az anyai szeretet valósága van benne megtestesítve.” Erdélyi J. 1991. 105. T. Erdélyi Ilona szerint az említett dán ballada Talvj (Therese Albertine Luise von Jakob-Robinson, 1797–1870) könyvéből való: Talvj 1840. 237–239. A *Die Mutter im Grabe* című verset Erdélyi 1843. november 8-án fordította le, melyet 1844 februárjában közölt a *Regelő Pesti Divatlapban*. (1844. febr. 21. 9. sz. 131.) Erdélyi J. 1991. 320. 344. Talvjról lásd Voigt, I. E. 1913. (különösen a *Studies in Popular Poetry* című részt 71–87.)

⁸¹⁸ Kriza J. 1864. 170–171. *Elindula három árva...* Gyulai a *Két ó-székely ballada* című írásában említi, hogy Kriza gyűjteményét még megjelenése előtt ismerte „Nagyrészt ismerem e gyűjteményt s oly gazdagnak és

hagyományozódásának sajátossága miatt sajnos a motívum eredetére nem lehet következtetni abból sem, hogy Gyulai Pál 1872-ben a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* első kötetében a *Három árva* egy újabb, kolozsvári variánsát saját neve alatt tette közzé, mely *A gonosz mostoha* sírban megszólaló anya betétével több sorban is szözszerinti egyezést mutat.⁸¹⁹ Itt szeretném megjegyezni, hogy a folklór és irodalom Gyulai költészetében való többszörösén összetett kölcsönhatását jól jellemző példa, hogy később *Éji látogatás* (1866) című versében ugyancsak a sírban megszólaló anya témáját dolgozta fel.⁸²⁰

VIII. 3.1. A gonosz mostoha című verses mese kézírata

Gyulai verses meséjének fennmaradt egy kéziratos változata, melyet az OSzK Kézirattárában őriznek.⁸²¹ A tíz oldal terjedelmű kézíraton számos javítás található.⁸²² A kiadottól eltérő cím eredetileg *Népmese a gonosz mostoha anyáról* alakban szerepelt az első oldal tetején, melynek utolsó szavát áthúzták így a javított cím *Népmese a gonosz mostoháról* formában olvasható. Gyulai az Aranyhoz szóló leveleiben következetesen *A gonosz mostoha anya* címen emlegeti meséjét. Az 1862 szeptemberében a megjelent szövegkiadásban bukkan fel először *A gonosz mostoha* címváltozat. Adja magát a feltételezés, hogy a kézirat talán megegyezik az Aranynak feltehetőleg 1862 első negyedében küldött változattal, azonban ha figyelmesen összehasonlítjuk a kéziratos és a kiadott szövegvariánsokat, akkor megállapítható, hogy a kézirat csak 1862. május 13. után keletkezhetett, ugyanis az aznap keltezett Gyulai Pál által írt levélben kért változtatásokat (a juh gyapjára hullott forgácsok helyett, a juh két szikrárt kap be és elli meg a két aranyszörű bányáját) a kéziratban javítás nyoma nélkül érvényesítették.

A kézíraton műfajmegjelölésként a lejegyzővel azonos kéztől származó írásban *verses költemény* szerepel, mellette a további fejtörésre okot adó *Irta és olvassa Gyulai Pál* kitétel következik. A szóbeli előadási alkalom kontextusára való utalás mindenképpen a szerzőhöz köti a kézirat ezen változatát.

Mikor és hol olvasta Gyulai Pál e verses meséjét? Valamennyi lehetőség számbavétele nélkül itt csak kettőre szeretnék utalni.

Gyulai Aranyak arról számol be 1861 tavaszán, hogy arisztokrata hölgyek egy csoportjának ad leckéket a magyar irodalomból.⁸²³ Azonban több adat nem áll rendelkezésre Gyulai e körben való működéséről, így az sem igazolható, hogy a kézirat bizonytalan keletkezési ideje

---

sokoldalúnak találom, hogy egy pár pontban a Kisfaludy-társaság által kiadott Erdélyi-féle gyűjteményt is felülmúlja.” Gyulai P. 1927. 87.

⁸¹⁹ „Kelj fel, kelj fel édes anyánk /Elszakadt már ingünk ruhánk [...] Vagyon nektek mostohátok/A ki gondot visel rátok.” *MNGy I.185. Vö. Papp F. 1935. 521.*

⁸²⁰ Kriza I. 1979. 476. *Éji látogatás* (1866) Gyulai P. 1870. 265-267. Ehhez lásd Papp F. 1941. 102. Erdélyi J. 1999. 320.

⁸²¹ OSzK Kt. Analekta 1972.

⁸²² Itt kell megjegyezni, nem vagyok meggyőződve a javítások autográf voltáról. A két kézírás mutat eltéréseket egymástól, azonban ez adódhat a kétféle lejegyzéstípus sajátágaiból (hosszú, összefüggő szöveg, valószínűleg korábbi fogalmazvány tisztázata, illetve ennek néhány szót érintő utólagos javítása). Ezek alapján sem bizonyítani, sem kizárni nem tudom a javítások autográf voltát. A költemény szakaszos keletkezését ismerve számolnunk kell azzal is, hogy a korrekciók esetleg Arany Jánostól származnak.

⁸²³ „[...] leckéim a magyar irodalomból egy tizenöt magnásból álló társaságnak.” Gyulai Pál Arany Jánosnak 1861. márc. 28. Kolozsvár *GyPL*ev. 1961. 442. (Itt szeretnék visszautalni Papp Ferenc feltevésére, miszerint e mese 1861 januárjának végén keletkezhetett. Papp F. 1935. 522.)

(1862. május 13. után) alatt is tartott volna felolvasásokat az előkelő hölgyek számára. Mivel Gyulai csak 1862. július 3-án költözött a fővárosba, erre lehetett alkalma.⁸²⁴

Több alkalma lehetett azonban a Kisfaludy-társaság valamelyik felolvasó ülésén bemutatni a mesét, hiszen gyakran olvasta fel irodalmi munkássága (és a társaság népköltési gyűjtésének) egyéb alkotásait is.⁸²⁵

Az 1862-es *Szépirodalmi Figyelő*ben közölt szövegváltozat és az 1870-es első gyűjteményes kiadás szövegeinek összevetéséből kiderül, hogy a kézirat inkább az 1862-es változattal mutat egyezéseket, azonban nem teljesen azonosítható ezzel sem. A már említett címen kívül további főbb eltérések a következők.

A legjelentősebb eltérés a kézirat és a *Szépirodalmi Figyelő*ben közölt változat között az, hogy a kézirat utolsó versszaka tíz sorral hosszabb a kiadott változathoz. A lapban publikált szövegben a gonosz mostoha halála-miután a királyfik leleplezték őt– minden közrehatás nélkül, egyszerűen magától következik be (*A királyné kékül-sárgul, / Fel-felsikolt és szörnyet hal [...]*), ezzel szemben a kéziratban a gonosz büntetése sokkal jobban kidolgozott, az igazságszolgáltatás a tömeg és az addig teljesen passzív király döntéséből következik be:

„A királyné kékül-sárgul,
Felsikolt, majd elrohanna,
Gyilkos asszony, gyilkos asszony!
Ezt kiáltja minden ember,
S megragadják a poroszok^{viázok}.
A király int, a király szól,
Halált mond bűnös fejére
Vesztő helyre küldi tüstént,
Bosszuálló haragjában.
De haragja, arcza, hangja
Csak hamar örömré válik [...]"⁸²⁶

Ezt követően, a verses mese zárlatában már teljesen egyezik a két szövegváltozat. Talán Arany János a fent említett *Az Igazság és Hamisság* című Gyulai-költeményre adott kritikája is közrejátszott abban, hogy Gyulai nagyobb hangsúlyt fektetett a mostoha halálának kidolgozására, Arany ugyanis mint láttuk, éppen a büntetésben megnyilvánuló költői igazságtételt hiányolta abban a költeményben.⁸²⁷

Egy másik, szintén nem elhanyagolható eltérés a kéziratos és a publikált változat között a három versszakban (4; 7. és 11.) is visszatérő, kisebbik királyfi szájába adott *Jöjön haza édes apám/Megmondom, roszt voltál anyám!* refrén, mely helyett a *Szépirodalmi Lapok*ban mindhárom helyen *Apámnak megmondom –így szól–/Ha haza jó a csatából* szövegváltozat szerepel.

A harmadik lényegesebb eltérés mindjárt a költemény kezdősorát érinti, a kézirat első sora ugyanis a legközismertebb mesekezdő formulát citálja: „Egyszer volt, hol nem volt régen” ami a folyóiratban egyáltalán nem szerepel, itt a kéziratos szöveg második sorával kezdődik a verses mese. Ezen módosításokon kívül néhány írásjelet és sajtóhibát leszámítva a két szöveg megegyezik egymással.

Az 1870-től Gyulai életében hatszor kiadott gyűjteményes költemények kötetein kívül is megjelent *A gonosz mostoha* újraközlése, először a folyóirat-közlést követően hat

⁸²⁴ Szinnyei J. IV. 1896. 150. 1862. július 3-án tért vissza a fővárosba.

⁸²⁵ Papp F. 1941. 102.

⁸²⁶ Alsó indexben a törölt, felső indexben a javított szóalakot hozom.

⁸²⁷ Arany János: Eredeti népmesék. *Szépirodalmi Figyelő* 1861. november 28. II. évf. 4. sz. 53.

esztendővel, az Eötvös-féle népiskolai törvény életbelépésének esztendejében. A kiváló pedagógus és oktatáspolitikus Molnár Aladár szerkesztette Népiskolai Könyvtár első évfolyamának első füzeté a *Téli esték* címet viseli, ebben kapott helyet Gyulai meséje is.⁸²⁸

A gonosz mostoha popularizálódására jellemző, hogy az a Méhner Vilmos-féle *Jó könyvek a magyar nép számára* című népművelő könyvsorozat 64. számú, évszám nélkül megjelent gyűjteményes darabjában is helyet kapott.⁸²⁹ A füzetben az előbbin kívül még két másik Gyulai alkotás szerepel, egy monda és egy láncmese feldolgozása. *A gonosz mostohán* kívül *A köember* monda műfajmegjelöléssel,⁸³⁰ illetve a *Kis tű kezdi, farkas végzi* című mese⁸³¹ műfajmegjelölés nélkül jelent meg. E füzet tehát Gyulai három, korábbi folklór (legalábbis folklórként megjelölt⁸³²) feldolgozását foglalja magában, mely a szerző nevének említése nélkül, *A gonosz mostoha* gyűjteményes címen jelent meg.

A füzet datálásában a kiadványsorozat ismert történeti adatai segíthetnek bennünket. A *Jó könyvek a magyar nép számára* című sorozat eredetileg a Révai testvérek filléres füzeteket eredményező kiadói vállalkozásaként indult 1882 őszén Jókai Mór hathatós közreműködésével, a vallás- és közoktatási minisztérium megbízásából és támogatásával.⁸³³ A füzetek példányszámát és nagy hatását jól érzékelteti Pogány Péter azon állítása, miszerint a sorozat mindegyik kiadványából „tízezer példány megvételére kötelezte magát az állam az iskolás gyermekek közti szétosztás céljával.”⁸³⁴ Két év alatt ötvenkét füzet látott napvilágot a sorozatban, ekkor azonban Méhner Vilmos mesterkedésének köszönhetően a sorozat a Révai testvérek kezéből kikerült és Méhner neve alatt folytatódott, a lendületes első két év után kevésbé dinamikusan.⁸³⁵

Gyulai Pál 1883-ban a *Budapesti Szemle* hasábjain a 9–15. számú füzetek kapcsán reflektált – egyébként lesújtó véleménnyel – a sorozat addig megjelent darabjaira. Írásában kifejtette, hogy a kiadványsorozat elsődleges célja jó és olcsó könyveket juttatni a nép kezébe és ezzel kiszorítani a régi ponyvairodalmat. Gyulai a vállalkozást a maga részéről nagyon fontosnak és támogatandónak, ám a megvalósítást a nép érzelem- és gondolatvilágának beható tanulmányozása nélkül elégtelennek tartja.⁸³⁶ Inczédi László *A kocsis és királyleány, vagy a hű szerelem diadala* című, a sorozat 10. számú darabjaként megjelent, népmesei motívumokat

⁸²⁸ Molnár A. 1868. 6–15. A kötet előszava 1867. december 11-én, Budán kelt. (Szinyeyi József szerint az első füzetet ismét kiadták 1873-ban, Drescher Pál szerint 1874-ben. Szinyeyi J. IX. 1903. 156–157. Drescher P. 1934. 118.) Molnár (1839–1881) Eötvös közeli munkatársa volt, 1867-ben cikket jelentetett meg a *Pesti Napló*-ban a népiskolai könyvtárak felállításának szükségességéről, mellyel a nép műveltségének olvasáson keresztüli emelését kívánta elérni. Bara Zs. 2005. 75.

⁸²⁹ *A gonosz mostoha*. Népmese. (Jó könyvek a magyar nép számára 64.) é.n. Méhner Vilmos. (A címadó verses mese a 3–19. oldalakon található.) A sorozat előző darabja Arany Jánostól a *Jóka ördöge*, szintén népmese megjelöléssel látott napvilágot. (Jó könyvek a magyar nép számára 63.) é.n. Méhner Vilmos.

⁸³⁰ *A gonosz mostoha*. Népmese. Jó könyvek a magyar nép számára 64. 20–26. *A köember* 1870-ben megjelent a *Költemények I.* kötetében, itt a keletkezését Gyulai 1848-ban jelölte meg. Gyulai P. 1870. 17–24.

⁸³¹ uo. 27–32. Gyulai P. 1870. 241–247. A *Gyermekeknek* ciklus V. „néptől vett” darabja Gyulai P. 1894a II. 306.) AaTh 210 *A kutya, macska, kakas, tyúk, tojás, gombostű, stb. vándorúton elnevezésű típus* (MNK I. 155. és ATU 210 *Rooster, Hen, Duck, Pin and Needle on a Journey*) Arany László gyűjteményében e típus a *Farkas-tanya* címen jelent meg. Arany L. 1862. 273–276.

⁸³² Az óvatossággal megfogalmazás oka Gyulai *A köemberhez* fűzött, már idézett saját megjegyzése: „A köember. A kolozsvári monda csak annyit mond, hogy egy ember megátkozta az Istent, a ki őt büntetésül kővé változtatta. Hogy a köszív alapeszméjét más, hazai vagy külföldi, mondából vettem-e vagy magam költöttem, arra most már, annyi év után, nem tudok visszaemlékezni.” Gyulai P. 1894a II. 301–302.

⁸³³ Révay M. J. 1920. 93–94. Pogány P. 1978. 314–316.

⁸³⁴ Pogány P. 1978. 315–316.

⁸³⁵ Pogány P. 1978. 316.

⁸³⁶ -i [Gyulai Pál]: Jó könyvek a magyar nép számára. *Budapesti Szemle* 1883. 35. kötet 472–476. és Gyulai P. 1911. 234–240.

feldolgozó művének bírálata kapcsán Gyulai a saját, népmesére vonatkozó nézetait is felvázolja:

„[...] csodálkozunk, hogy a magyar népmeseköltészet kincstárában nem talált egyebet, mint egy pár színes üvegdarabot [a sorozatszerkesztő – D. M.]. Van ott elég gyémánt és arany is, mely megérdemli az aranyműves munkát. Inczédi népmeséje nem elég érdekes, s nincs is elég jól elbeszélve. Népmeséinkben a paraszt-suhancz, a ki földi vagy tündér-királylányá [!] emelkedik, több és érdekesebb kalandokat él át s több részvétet gerjeszt maga iránt. Aztán a népmese kedveli az egyszerű, élénk, de keresetlen elbeszélést, a kevésbé festői, de annál plasztikaibb rajzot, a naiv nagyítást, a derült humor szikráit, de minden erőlködés nélkül.”⁸³⁷ Elképzelhető, hogy éppen ez a bírálat indította az új kiadót, Méhner Vilmost arra, hogy Gyulai- költeményeket jelentessen meg a sorozatban. Feltehetőleg 1884 végén vagy 1885 elején jelent meg a sorozatban Gyulai Pál *Szilágyi és Hajmási* című feldolgozása,⁸³⁸ majd tíz számmal később az említett *A gonosz mostoha* című gyűjteményes füzet. Révay Mór János szerint 1885-től 1887-ig Méhner csak tizenhét füzetet adott ki,⁸³⁹ ha a három évre arányosan nézzük, úgy feltehetőleg 1886-ban jelenhetett meg *A gonosz mostoha* ponyván.

Gyulai Pál gyűjteményes *Költeményei* valamennyi kiadásában szerepel a már többször emlegetett, hét verset tartalmazó külön ciklus *Gyermekmesék* (1854–1864) címmel.⁸⁴⁰ Ezen az egységen kívül kapott helyet *A gonosz mostoha* című költemény, következetesen feltüntetve a cím mellett a költői műfajt is (*népmese*). A *Gyermekmesék*hez a harmadik kiadástól az alábbi jegyzetet fűzte Gyulai:

„A III. és IV. gyermekese a saját leleményem, a többi a néptől vettem, itt-ott némi alakítással.”⁸⁴¹ Ezek szerint saját alkotásai *A két cicza meg a hamis gyerek* valamint *A pulyka és a veréb*,⁸⁴² feldolgozott folklórszövegek *A Kis tű kezd, farkas végzi*, a *Krisztus és a madarak*, továbbá a már említett *A szarka és gilicze*, *A farkas és a szunyogok* és *A tyúk és a farkasverem*.⁸⁴³

A Kis tű kezd, farkas végzi és a *Krisztus és a madarak* című mesékről a Gyulai-monográfus Papp Ferenc feltételezi, hogy mivel ezekről Gyulai Aranynak a Kolozsvárról 1862 nyara előtt küldött leveleiben nem számol be, így e meséket csak később, Pesten készíthette. Még azt is megkockáztatja Papp, hogy Arany László *Farkas-tanya* című meséje a *Kis tű kezd, farkas végzi* a Gyulai mese alapja, fő érve emellett az, hogy Gyulai a mesét ismerte, hiszen Arany László *Eredeti népmesék* című mesegyűjteményét maga ismertette a *Budapesti Szemle* hasábjain.⁸⁴⁴

⁸³⁷ Uo. 474.

⁸³⁸ Gyulai Pál: *Szilágyi és Hajmási*. (Jó könyvek a magyar nép számára 54.) é.n. Méhner Vilmos. A vállalkozás megindításában személyesen is részt vett Révay saját beszámolója szerint két év és ötvenkét füzet megjelenése (évi 150-200 ezer példányban) után vette át Méhner a vállalkozást, tehát 1884 végén vagy 1885 elején jelenhetett meg Gyulai a sorozat 54. számmal ellátott füzeté. Révay M. J. 1920. 100. 104.

⁸³⁹ Révay M. J. 1920. 104.

⁸⁴⁰ Gyulai P. 1870. 231–258. A ciklusba esik Gyulai gyermekeinek születése (1859. Aranka Júlia, 1861. Kálmán, 1862. Margit, talán meseköltészetében szerepe lehetett apaságának is. Papp Ferenc idézi Gyulai egy Szendrey Marinak szóló, a Somogyi-féle levelezésből kimaradt levelét, melyben Gyulai Arankának *hosszú mesét ígért*. Papp F. I. 462. 1862. jún. 19. vö. *GyPLev* 683.)

⁸⁴¹ Gyulai P. 1894a II. 275–300. (306.) (Dengi János szerint e kettő mese is népmeséből van átdolgozva Dengi J. 1882. 783.)

⁸⁴² Gyulai P. 1870. 237–238. és 239–240.

⁸⁴³ Gyulai P. 1870., 241–247, 248–249. 233–234, 235–236, 250–258.

⁸⁴⁴ Arany L. 1862. Gyulai P. 1862. Papp F. 1941. 118–120.

A mesék pontos keletkezési ideje nem ismert, azonban a *Kis tú kezdí, farkas végzi* című szöveg *népmese* műfajmegjelöléssel megjelent 1862-ben Vachott Sándorné *Szünórák* című családi lapjának első füzetében.⁸⁴⁵ Vachottné új lapja az 1861 decemberében megszűnt *Anyák Hetilapjának* folytatása, Szinnyi József bibliográfiai-biográfiai adataira szerint 1862 márciusától augusztusig jelent meg.⁸⁴⁶ Az utolsó, hatodik füzethez illesztett szerkesztői zárzó 1862. július 15-én kelt, Arany László *Eredeti népmesék* című gyűjteménye viszont a Gyulai-mese megjelenése után, 1862 nyarán jelent csak meg.⁸⁴⁷ (Természetesen ettől függetlenül Gyulai Pál ismerhette Arany László meseszövegeit már megjelenésük előtt is). Meg kell jegyeznünk azt is, hogy az akadémiai kéziratárban Gyulai Pál kézírásában megtalálható több más mesével együtt ezen mese egy rövidített, nyilván csak emlékeztetőül, későbbi kidolgozásra szánt vázlatos lejegyzése (nem merném megkockáztatni, hogy helyszíni lejegyzésről van szó, ugyanakkor egyértelműen saját használatú kézirat ez, bizonyítja, hogy a narratíva-vázlat néhány soros lejegyzése tömondatokból áll, a számok, személyek és az igeidők nincsenek egyeztetve, a szűzsé ismétlődő elemeit pedig rövidíti. Figyelemre méltó ugyanakkor, hogy a rövid lejegyzés ellenére is szerepel benne néhány párbeszédes mondat, ami ezek szerint a népmesének poétikai karakterét megadó immanens részeként értelmeződött.)⁸⁴⁸

A kézirat keletkezésének helye és ideje nem ismert, a sietős (bár tintás és nem a gyorsabb szövegrögzítést lehetővé tevő ceruzás) lejegyzés vázlatossága inkább afelé mutat, hogy a kézirat valamilyen szóbeli közlést követ, ha ugyanis írott szöveg volna annak alapja, úgy nem indokolna semmi egy ennyire elnagyolt szövegrögzítést.

Gyulai meseköltésének és a művei folklór-referenciáinak vizsgálatát csupán megkezdve de be nem fejezve végezettül utalni szeretnék arra, a félreértésekre okot adó publikációs gyakorlatra, mely Gyulai német költők után Gáspár János ifjúsági könyvei számára fordított gyermekverseit, folklórszövegek után feldolgozott olykor *népmesék*ént, néha *allegóriaként* megjelenő verses meséit, illetve az 1850-es évek végén, hatvanas évek elején kolozsvári tanársága idején keletkezett népköltési gyűjteménye után közölt saját, illetve mások által (főként Arany László) gyűjtött népmeséket összevegyítve Gyulai szerzői nevéhez kapcsolva egységes korpuszként *Gyermekversek*, *Gyermekmesék*, vagy *Apróbb gyermekmesék* címen jelentet meg gyűjteményes kötetek számos kiadását sok ezer példányban immár több mint száz esztendeje.⁸⁴⁹

⁸⁴⁵ Gyulai Pál: *Kis tú kezdí, farkas végzi*. (Népmese.) *Szünórák. Mulattató és tanulságos olvasmányok családi körök számára*. Képekkel ellátva. 1862. Első füzet 42–44.

⁸⁴⁶ Szinnyi J. XIV. 1914. 708–710. Drescher Pál magyar gyerekkönyveket szemlélő bibliográfiája szerint 1864-ben a szerkesztő külön kötetben jelentette is a lap számait. *Vachott Sándorné. Szünórák. Mulattató és tanulságos olvasmányok családi körök számára* Képekkel. P. Pest: Heckenast 1864. (380 oldal) Drescher P. 1934. 123. (E kiadvány nyomára eddig nem akadtam.)

⁸⁴⁷ Arany János Tompának 1862. június végén számol be arról, hogy Heckenast húsz ívnyi mesét már kinyomtatott (1862. június 20. Pest, MTAK Kt. 513/1159), Arany László 1862. július 18-án küld tiszteletpéldányokat Szilágyi Sándor (1862. július 18. Pest MTAK Kt 513/735) és Tompa Mihály számára (1862. július 18. Pest) *TML* I. 378.

⁸⁴⁸ MTAK Kt. Irod. 4-r 397/II. 127–128. Az *MNK* I. 155. szerint kolozsvári variáns. Vö. *A farkas és a szunyogok* fentebb már bemutatott alapszövegének kéziratos lejegyzésével (MTAK Kt. Irod 4-r 397/II. 18.)

⁸⁴⁹ A Gyulai Pál neve alatt megjelent mesekiadványok nem teljes listája: [1894b, 1899] 1905 *Apróbb gyermekmesék. Gyulai Pál gyermekverseivel számos ábrával. Budapest, Athenaeum* (Ebben több mese nem Gyulaihoz, hanem főként Arany Lászlóhoz, rajta kívül Brassai Sámuelhez és Illésy Györgyhez köthető, Arany László 1862-es kötetéből illetve az Arany és Gyulai szerkesztette *MNGy I.*-ből szó szerint átvéve. A későbbi kiadásokból elhagyták az alcímet, így a teljes korpusz Gyulai sajátjaként ment át a köztudatba), 1909 *Apróbb gyermekmesék. Budapest, Athenaeum. 1923. Apróbb gyermekmesék. Sok rajzzal. Budapest, Athenaeum, [é.n.] Gyermekmesék. Györgyi György három színes képével és negyvenhét tollrajzával, Budapest, Athenaeum* (ennek is több kiadása volt az 1940-es években, egyetlen változtatás a datálatlan kiadások között, hogy –a könyvtári

E fejezet összegzése helyett tanulságként szeretném kiemelni, hogy szövegfolklorisztika-történeti kutatások felszínre hozhatnak a jövőben is még további olyan kéziratok folklorgyűjteményeket, melyeket direkt, filológiaiag értékelhető kapcsolatba lehet hozni az irodalomtörténet érdeklődésére is számot tartó alkotásokkal. Gyulai Pál meseköltészete néhány darabjának előképét Gyulai kolozsvári tanársága idejének intenzív folklorgyűjtésével lehet összefüggésbe hozni. A népmeseszöveg és a magát *népmeseként* láttatni kívánó irodalmi mese a népmese (mint folkloriszöveg) szemszögéből létrejött (megszövegezése) során hasonló szövegalkotási stratégiát érvényesít abból a szempontból, hogy mindkettő valamilyen esztétikai normát követ. Mindent egybevetve, nem látok túlságosan nagy távolságot azon szövegkritikai hozzáállások között, ahogyan a korszak irodalmárai a népmeseszövegek illetve az irodalmi mesék megformálása során, állandó forma nélküli konkrét népmesékből kiindulva eljártak.⁸⁵⁰

A következő fejezetben a *gyűjtőről* a *gyűjteményre* helyezem vizsgálódásaim középpontját. A továbbiakban egyetlen klasszikus népköltési gyűjtemény kiválasztásával arra teszek kísérletet, hogy rekonstruáljam a kötet prózai szöveganyagának keletkezését, az egyes mesék (és mondák) a gyűjtőtől a szerkesztőn keresztül a gyűjteményes kötetben (*könyvmeseként*) való megjelenéséig. E részben arra teszek kísérletet, hogy bemutassam, milyen típusú adatok nyerhetők egy olyan jelentős terjedelmű, publikált 19. századi népköltési gyűjtemény létrejöttéről, melynek egységes kézirat szöveganyaga nem maradt fenn, milyen források vezethetnek el bennünket az egyes megjelent folkloriszövegek keletkezéséhez.

---

pecsét szerint– 1948-ban megjelent kiadásból jellemző módon cenzúrázták a *Krisztus és a madarak* című szöveget.), [1959] *Gyermekversek*. Budapest, Móra Ferenc Könyvkiadó, Magyar Nők Országos Tanácsa

⁸⁵⁰ Az ideális folkloriszöveg megformálása iránti igény és a szépirodalmi eszmény összeegyeztethetőségének illetve az ebből fakadó szövegkritikai következmények vizsgálata e dolgozat kereteibe nem fér bele. Itt csupán utalni szeretnék rá, mint továbbgondolási irányra. Erről lásd T. Szabó L. 2003. 110–118.

IX. A MAGYAR NÉPKÖLTÉSI GYŰJTEMÉNY I. KÖTETÉNEK KELETKEZÉSTÖRTÉNETE (1860–1872)

A magyar népköltészet máig legjelentősebb antológia-sorozata a Kisfaludy-társaság gondozásában hosszas előmunkálatok után 1872-ben megindult *Magyar Népköltési Gyűjtemény* (MNGy).⁸⁵¹ A kötet szerkesztője Gyulai Pál volt kezdetben egyedül, majd a prózaíró anyag gondozását 1867-ben az akkor huszonhárom éves Arany László vette át.⁸⁵² A fejezet a sorozat legelső, *Elegyes gyűjtések Magyarország és Erdély különböző részeiből* (1872)⁸⁵³ címen publikált kötetében szereplő prózai szövegek (népmesék és mondák) korpuszának keletkezés- és kiadástörténetét vizsgálja a meglévő kéziratok, a korabeli gyűjtési felhívások valamint a népmese- illetve mondagyűjtésre illetve a kötet egészére reflektáló egykorú írások felhasználásával.⁸⁵⁴ A vizsgált antológiakötet nemcsak területileg, de műfajilag is heterogén anyagot tartalmaz. A meséken és mondákon kívül karácsonyi misztériumok (betlehemes játékok), balladák, népdalok, dajkarímek és gyermekdalok szerepelnek a kötetben mintegy ötszáz oldalon, melyeket közel százoldalnyi szerkesztői jegyzet kísér. Nagyjából felszáz nevet jelöltek meg a szerkesztők a verses szövegek beküldőiként, míg a prózai korpuszt tekintve tizenegy gyűjtő és /vagy beküldő nevét tüntették fel közvetlenül az egyes szövegek után (Arany László, Baksay Sándor, Bodros Katicza, Brassai Sámuel, Erdélyi János, Gyulai Pál, Illésy György, Márki Sándor, Kriza János, Széll Lajos és Török Károly). A szerkesztők valamennyi prózai szöveg esetében jelölték a gyűjtés vagy a beküldés helyét is.⁸⁵⁵

A fejezet hangsúlyt fektet arra, hogy az egyes, jól vagy éppen kevésbé ismert beküldők életrajzának vázlatos áttekintésével munkásságuk folklorisztikailag releváns adatait egybegyűjtse, megpróbálva ezzel a lehető legtöbb, a kötetben megjelent konkrét mese- és mondaszöveg keletkezésére és lejegyzésére vonatkozó információ felmutatását. Külön figyelmet fordítottam arra, hogy a szövegek mellett feltüntetett gyűjtői név és gyűjtési hely

⁸⁵¹ A sorozat előzménye a *Népdalok és mondák* három kötete, valamint a közmondások és mesék gyűjteménye: Erdélyi J. 1846–1848; 1851; 1855 (Arról, hogy maga Erdélyi ötvenes években megjelent kötetait a *Népdalok és mondák* folytatásaként gondolta el lásd Erdélyi J. 1855. előszó). Az 1872-ben újraindult sorozat ezekhez a publikációhoz képest tekinthető az MNGy új folyamának. A folklorisztikai köztudatban azonban a sorozat 1940-től ismét újraindult kötetei szerepelnek *Új Magyar Népköltési Gyűjtemény*ként (ÜMNGy) A népköltési gyűjtemények történetéről lásd T. Erdélyi I. 1974; 1980. Ortutay Gy. 1939. A sorozat(ok)ról lásd még: Kósa L. 1980. 490–491; 1982. 411–412.

⁸⁵² „A szerkesztők úgy osztották meg egymás között a teendőket, hogy az egyik, Gyulai Pál, a mysteriumokat, balladákat és dalokat szerkesztette és kísérte jegyzetekkel, a másik, Arany László pedig a meséket és mondákat, azonban az egésze névze együttes felelősséget vállaltak.” MNGy I. V–VI.

⁸⁵³ Továbbiakban: MNGy I.

⁸⁵⁴ A korpusz vizsgálatát az a tény is indokolja, hogy az egyes szövegeket népszerűsítő és tudományos igényű kiadványokban számos alkalommal újraközölték így a kötet e népmese- és mondaszövegek elterjesztésében ha közvetve is, de mindenképpen jelentős szerepet játszott. A teljesség igénye nélkül csak a legfontosabb, nagy példányszámú másodközléseket szemlélve említsem meg, hogy Szvorényi József iskolai olvasókönyvébe innen került *A kalász eredete* című monda és *Az okos leány* című novellamese (Szvorényi J. 1884. 224–225. és 226.) A Gyulai neve alatt sokszor közzétett *Apróbb gyermekmesék...* című antológiában (Első kiadása 1899. Budapest, Athenaeum) szintén megjelent *Az okos leány*, valamint az *Ilók és Mihók* című meseszöveg, továbbá számos Arany László-közölté folklórszöveg is. Benedek Elek a magyar népi meseismeretre óriási hatást gyakorolt, jól ismert munkájában (Benedek E. 1894–1896) az MNGy I. szinte valamennyi szövegét feldolgozta, ahogyan Ortutay Gyula is több ízben vett át az MNGy I. kötetéből meséket és mondákat a mára szintén klasszikusnak számító népköltési antológiába. (Ortutay Gy. (szerk.) 1955, Ortutay Gy.–Katona I. 1956. Ortutay Gy. –Dégh L. –Kovács Á. 1960.)

⁸⁵⁵ A kötet prózai anyagában szereplő földrajzi nevek a következők: Erdély, Székelyföld, Szilágyság, Kolozsvár, Torockó, Alföld, Bihar megye, Debrecen, Nagykőrös, Hódmezővásárhely, Sarkad, Sárospatak, Pest megye, Pest, Székesfehérvár, Garam-vidék, Csurgó vidéke.

megcáfolható, igazolható, vagy adott esetben pontosítható-e a fennmaradt források és a jelzett kontextus egymásra vetítésének segítségével.

E fejezet kísérletnek tekinthető abból a szempontból, hogy a vizsgált személyek közül többen (Baksay Sándor, Bodros Katicza, Illésy György, Márki Sándor) egyáltalán nem szerepelnek folklórgyűjtéseikkel összefüggésben a folklorisztikatörténi áttekintésekben, így munkásságuk, valamint a nevük alatt megjelent prózafolklór-szövegek egymásra vetítése alkalmat nyújt a néhány konkrét szövegrögzítési situáció letapogatásán túl arra is, hogy közelebb kerüljünk azon kérdésfajták és kérdéscsoportok meghatározásához, melyek megválaszolására általában alkalmasak lehetnek egy többszerzős, a 19. század közepén keletkezett heterogén tartalmú népköltési szöveggyűjtemény vizsgálata során számba vehető és elérhető források.

A folklorisztikai tudománytörténetben a rangos sorozat első kötete már a megjelenésétől kezdve (bizonyos értelemben már azt megelőzőleg is) a folklorisztikai szövegekán igen erős darabként volt jelen, ez a hangsúlyos pozíció mindezek ellenére nem vezetett a kötet egészére kiterjedő aprólékos filológiai elemzésekhez.⁸⁵⁶ Bizonyára ennek egyik oka az a már említett tény lehetett, hogy a történeti kutatások általában elhanyagoltak voltak a magyar szövegfolklorisztika utóbbi évtizedeiben, hiszen a mesekutatást más irányokban terjesztették ki (gyűjtés, katalogizálás) másrészt a kevés számú történeti vizsgálódásnak a könnyebben kezelhető egységesebb (vagy legalábbis annak tűnő) korpuszok voltak inkább a célpontjai.

A népköltési gyűjtemények kiadástörténetében jelentőségéhez képest kevésbé hangsúlyozott, ugyanakkor döntő fontosságú kérdés a publikációk anyagi vonatkozású terheinek felvállalása. Elvi sikon ugyanis a korszak nemzeti identitás megteremtését célzó lelkesedése és az ebbe szervesült jól felfogott hagyománymentő attitűd érzékelhető a hazai irodalmi közeletben az 1840-es évektől, ugyanakkor ennek gyakorlati megvalósulása a könyvkiadók gyakori elutasító magatartása folytán csak nagyon lassan és nehézkesen vagy egyáltalán nem haladt a maga útján, sok esetben örökre meghíúsítva ezzel kész gyűjtemények nagyközönség elé kerülését.⁸⁵⁷ E tekintetben releváns, témánktól azonban messzire vezető kérdés lehet azon motivációk vizsgálata, melyek a könyvkiadók korabeli népmesegyűjtések kiadásától tartózkodó (vagy abban csak mérsékeltet szerepet vállaló) magatartását eredményezte, hiszen a kiadók nyilvánvalóan érzékenyen reagáltak az olvasói igényekre, ebből pedig az a következtetés adódik, hogy a 19. század középső harmadában a felnőtt olvasóknak szánt népmese kiadás nem volt kifizetődő vállalkozás, egészen egyszerűen hiányzott hozzá a fizetőképes kereslet.⁸⁵⁸

⁸⁵⁶ Inspiráló kivételekként említendő a kötet erdélyi, elsősorban verses anyagának vizsgálata terén elért eredmények: Faragó J. 1977; 2005. valamint Olosz K. 2000.

⁸⁵⁷ Ismeretes, hogy *Népdalok és mondák*nak Ferenczy Lajos ügyvéd volt a mecénása (T. Erdélyi I. 1974. 68.) Kriza János *Vadrőzsák* című székely népköltési gyűjteménye pedig csak Mikó Imre gróf jóvoltából jelenhetett meg. Lásd Kriza János önéletrajzi levele In Kriza J. 1956. II. 442. (436-444.) Gaal György magyar nyelvű mesegyűjtését Kazinczy Gábor és Toldy Ferenc eredetileg négy kötetben tervezte kiadni, azonban az olvasók érdektelensége miatt csak három kötetet vállalkozott a kiadó (Gaal Gy. 1857–1860, Kazinczy Gábor saját mesegyűjtése, melyet Emich Gusztáv adott volna ki soha nem jelent meg).

⁸⁵⁸ Bár az 1850-es évektől kezdve jelentősen megnövekszik a népköltési kiadványok száma, a kiadott és a kiadható népmeseszövegek aránya között feltűnően nagy a különbség, melyet csak részben indokol az a tény, hogy a korszak népmeseközlési elveit tekintve vezérlő gondolat az addig ismeretlen típusok publikálása volt. Itt szeretném megjegyezni, hogy a kimondottan gyermekeknek szánt népmese-publikációk a század utolsó évtizedeiben történt tömeges megindulása előtt, a „nemzeti öntudat” által ösztönzött, a folklorisztikai kánon szerint klasszikus magyar népköltési kiadványok is utat találtak a gyerekekhez. Több adat ismert arra vonatkozólag, hogy az ilyen gyűjtemények olvasókönyvként funkcionáltak. Mednyánszky Alajos (Mednyánszky A. 1829.) német nyelvű gyűjteménynek e felhasználását említi Ipolyi tanítványának, Mednyánszky fiának („egy magyar Studiozus-kinek nemetül tanuló kézi és olvasó könyve lehetett” [Mednyánszky gyűjteménye–D. M.]

A továbbiakban a Kisfaludy-társaság szabadságharc utáni, a népköltésgyűjtés újraindítására tett kísérleteinek folyamatát mutatom be kronologikus rendben a társaság üléseinek kézíratos jegyzőkönyvei, illetve az egyes üléseken elhangzottakról szóló sajtóbeszámolók alapján. A folyamatot a magyar népköltészet kiadásának elhatározásától (1860) az *MNGy I.* kötetének publikálásáig (1872) követem figyelemmel.

IX. 1. A Kisfaludy-társaság szerepe a szabadságharc utáni folklórgyűjtésben

IX. 1.1. Gyulai Pál indítványától a gyűjtési felhívásig

A Kisfaludy-társaság szabadságharc előtti mese gyűjtésének történetét vázlatosan bemutattuk az I. fejezetben. A társaság keretében a szabadságharc után újraindított népköltésgyűjtés kezdeti történetében Gyulai Pál játszotta a kulcsszerepet. Közvetlenül neki köszönhető az *MNGy* új sorozatának megindítása, hiszen Gyulai Pál indítványára határozta el 1860. október 25-én társaság, hogy népdalok, mondák és közmondások gyűjtésére szólítják fel a hazafiakat. A felhívás elkészítésével az indítványozó Gyulait bízta meg.⁸⁵⁹ Ennek legközvetlenebb bizonyítéka a társaság jegyzőkönyvében olvasható:

„Gyulai Pál indítványa folytán elhatározván a társaság, hogy addig is, míg ismét belefoghat a népdalok, mondák és közmondások kiadásába a hazafiak mindezeknek gyűjtésére szólítandók föl: a hazai közönséghez intézendő ezen tárgybeli fölszólítás elkészítésével s a legközelebbi (nov. 29-dikén tartandó) rendes ülésben való beadásával az indítványozó Gyulai Pál tag bízott meg.”⁸⁶⁰

Mielőtt folytatnánk a pesti irodalmi társaság népköltési gyűjtőmunkáját jelző dokumentumok bemutatását, ki kell térnünk Gyulai egy nyolc hónappal korábbi előadására. Ennél a pontnál fonódik össze a Kisfaludy-társaság népköltésgyűjtése az Erdélyi Múzeum-Egylet történetével, ugyanis Gyulai Pál már említett, korábbi népköltési gyűjtésre buzdító előadását Kolozsvárott, éppen az Erdélyi Múzeum-Egylet alakuló ülésén tartotta 1860 késő telén. 1860. február 25-én hangzott el az Erdélyi Múzeum-Egyletben Gyulai Pál felolvasása a népköltészetről,⁸⁶¹ melyben az erdélyi népköltészet, főként a székely balladaköltészet példáinak bemutatása mellett fontos elvi-esztétikai-poétikai megállapításokat tett a népköltési alkotásokra vonatkozóan,⁸⁶² egyúttal felajánlotta segítségét, hogy az egylethez esetleg beküldendő népköltési gyűjteményeket szívesen rendezné és kiadásra előkészítené. Ismeretes, hogy ezen előadás ösztönző hatással volt az akkor már évek óta a székely népköltészetet gyűjtőgető Kriza Jánosra.⁸⁶³ A nevezetes

---

Ipolyi levele Mednyánszky Déneshez 1850. június 10. Kriza János lánya, Kriza Lenka (1856–1890) Arany László apróbb állatmeséin tanult meg olvasni Kriza levele Gyulai Pálnak 1862. okt. 29. Kolosvár Kriza J. 1956. II. 419. Vö. Lyons, M. 2000. Gulyás Judit 2007. 158–197.

⁸⁵⁹ Kéky L. 1936. 119. Kövári J. 1935. 63.

⁸⁶⁰ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1860. okt. 25. Ms 5767. 5. lap Eötvös József 1860 nyarán küld Gyulainak hivatalos értesítést arról, hogy a társaság kívánja „régí munkásága [...] fonalának újra-felvételét” egyúttal tájékoztatja Gyulait arról is, hogy őt is tagjául választotta a társaság. Eötvös József Gyulai Pálnak [1860. július 20.] *GyPLev* 1961. 421–422. (655–656.) (Somogyi Sándor szerint Gyulai székfoglalóján eredetileg *Hazafiság a költészetben* című értekezéséből tervezett felolvasni. *GyPLev* 659.)

⁸⁶¹ Gyulai P. 1860. (=1908. 308–346.)

⁸⁶² Ujváry Z. 2000. 10–13. (2007. 440–443.)

⁸⁶³ Faragó J. 1971. 93.

előadás kivonatát Brassai Sámuel jelentette meg az egyesület évkönyvében.⁸⁶⁴ Gyulai Csengery Antalnak 1860. március 10-én írott levelében számol be előadásának negatív erdélyi recepciójáról:

„Az Erdélyi Museumegylet első tudományos ülésén fölolvastott értekezéssel megbuktam. A jó erdélyi mágánások nagyon csudálkoztak, hogy a kocsisoktól és szolgálktól került költemények bonczolatával merem mulattani őket. Különcség és észfitogatás az egész – volt a rövid, de kimerítő ítélet. Ez értekezést, mely legföllebb egy nyomtatott ívnyi, örömet felkűldeném Szemléd számára, ha Brassai engedné, de ő szépen és rutul megtámadott, hogy ezt ne merjem tenni. Az én értekezésem, minthogy tisztán erdélyi tárgya van, sokkal inkább megfelel az Évkönyvek kívánalmainak, mint az övé, ama népköltemények pedig, melyekről értekeztem, valódi gyöngyei a magyar népköltészetnek. Én ugy félig-meddig megígértem neki, hogy nem küldöm föl, azonban csak azt várom, hogy muljék a haragia s egy jó órában kinyerjem tőle a kegyes engedélyt.”⁸⁶⁵

Talán Brassai kicselezése miatt foglalkozott a *Budapesti Szemle* 1860-ban kétszer is az említett ülésen elhangzott Gyulai-beszéddel. Csengery március 28-án kelt levelében számol be arról, hogy megkapta Gyulai levelével együtt Brassai tudósítását az egylet üléséről.

„E tudósítást, a Szemle közelebbi füzetében adom. Így is érdekes ugyan, de kissé részletesebb is lehetett volna. A Te értekezéseted illetőleg csak az vigasztal, hogy az egészet meg fogom kapni a Szemle számára. Ezt elvárom, sőt kérem, s ebbeli ígéretedben bízván, közlését a Brassai tudósításához vetett jegyzetben megígértem a Szemle olvasóinak.”⁸⁶⁶

Brassai tudósításában Gyulai előadása kapcsán utal az európai népmesekutatás megindítására nagy hatást gyakorolt Grimm testvérek munkásságára⁸⁶⁷ továbbá említi Erdélyi és Kriza gyűjtőmunkáját, majd röviden kitér a Gyulai által az előadásában ismertetett balladákra melyek megítélése szerint „a magok nemében a legjelesbek közé tartoznak.”⁸⁶⁸

Gyulai népköltészeti tárgyú értekezését Csengery április végén kapta meg,⁸⁶⁹ így a cikk teljes terjedelmében *Adalék népköltészetünkhez* címmel Brassai rosszallása ellenére végül mégis megjelenhetett Csengery lapjában.⁸⁷⁰

Visszatérve a Kisfaludy-társasághoz, Gyulai 1860 októberében, tehát másodszor, folklórszöveg-gyűjtő tapasztalattal rendelkezve immár Pesten indítványozta a népköltési szöveggyűjtés és -kiadás újrazedését.

Az *MNGy* I. kötetének előszavában az időpontot tekintve kissé máshogyan emlékezik erről feltehetőleg maga Gyulai: „A Kisfaludy-társaság 1861-ben elhatározta, hogy magyar

⁸⁶⁴ Adalék népünk költéséhez. (Kivonat). *Az Erdélyi Muzeum-Egylet Évkönyvei. I. kötet 1859–1861.* szerk. Brassai Sámuel. M.H.I. Kolozsvárt, 1861. 46–48. Az értekezés eredeti terjedelmében a *Budapest Szemle*ben olvasható: Adalék népköltészetünkhöz (!) 1860. IX. kötet 272–299.

⁸⁶⁵ Gyulai Pál Csengery Antalhoz 1860. márc. 10. Kolozsvár, *GyPLev* 1961. 405–406. (652.)

⁸⁶⁶ Csengery Antal Gyulai Pálhoz 1860. márc. 28. Pest, *GyPLev* 1961. 410. (652.) Brassai tudósítását lásd. –b.: Erdélyi Muzeum-Egylet. *Budapesti Szemle* 1860. VIII. kötet. 487–489. Csengery szerkesztői lábjegyzetben Gyulai értekezését ékként harangozza be „Úgy hisszük, az egész értekezést közölhetjük.”

⁸⁶⁷ Megjegyzésébe azonban a folklórgyűjtésen túl a Grimm testvérek érdeméért a népmese mint *irodalmi* műfaj lehetőségének megteremtését említi: „mikép olták [...] a népregét a mai irodalom egy jeles ágává.” uo.

⁸⁶⁸ Brassai Sámuel: Adalék népünk költéséhez. (Kivonat). *Az Erdélyi Muzeum-Egylet Évkönyvei. I. kötet 1859–1861.* szerk. Brassai Sámuel. M. H. I. Kolozsvárt, 1861. 46–48.

⁸⁶⁹ Csengery Antal Gyulai Pálhoz. 1860. április 29. Pest, *GyPLev*. 1961. 414–415. (654.)

⁸⁷⁰ Gyulai P. 1860.

népköltési gyűjteményének új folyamát indítja meg és szerkesztésével megbízta az indítványozó tagot.⁸⁷¹ Gyulai máshol is 1861-ben jelöli meg az indítvány elfogadásának évét.⁸⁷² A társaság jegyzőkönyveinek tanulása szerint azonban Gyulai az 1860 októberi ülés után két évig nem is vett részt a társaság ülésein (1862-ig Gyulai és felesége Szendrey Mária Kolozsváron élt)⁸⁷³ hivatalosan pedig 1863-ig nem foglalkoztak a társaság keretein belül a folklórgyűjtés kérdésével, legalábbis ennek a jegyzőkönyvi feljegyzésekben semmilyen nyomára nem bukkantam.

Gyulai az indítvány elhangzását követő következő, 1860 novemberi ülése előtt három nappal jelzi Aranynek, hogy nem tudja elkészíteni időre a népköltésgyűjtési felszólítást.

„A Kisfaludy Társaság megbízását 29-re nem teljesíthettem, majd teljesítem dec. 29-re. Mond meg ezt a gyűlésben; ugy sem sietős e dolog, s jól meg kell fontolni.”⁸⁷⁴ A felszólítás azonban decemberre sem készült el. Arany János a társaság igazgatója 1861 februárjában küldött levélben sürgette Gyulait a felhívás elkészítésével.

„Hát a Kisfaludy-Társaság mit vétett? Az a felhívás a népdalok ügyében nem volna még kész?”⁸⁷⁵ Gyulai válaszában nem említi a felhívást, azonban számos elfoglaltságát ismerteti, melyek indokolhatják a felhívás megírásának halogatását.⁸⁷⁶ Nem ismert annak a konkrét oka, hogy miért kellett több mint két és fél évet várni a felhívás megszövegezésére, azonban tény, hogy a felszólítás javaslatát csak 1863 májusában olvasta fel Gyulai a társaság (gyér számú) tagjai előtt:

„Gyulai Pál tag az 1860 oct. 25dikén tartott ülés azon határozata folytán, hogy a társaság a hazafikat népdalok, mondák és közmondások gyűjtésére fogja főlészöllíteni, megbiztatván a hazai közönséghez a tárgyban intézendő főlészöllítés elkészítésével, e főlészöllítés javaslatát főlolvassa, mit a gyűlés elismeréssel fogad, de nem levén teljes számú arra nézve, hogy határozatot hozhasson, ezuttal csak tudomásul vesz, határozathozatal végett a terv a legközelebbi teljes számú ülésben újra fől fogván olvastatni. Ugyanakkor Gyulai Pál tag mutatványokat is fog a gyűlés elé terjeszteni a saját, Arany László és Szabó Károlynak gyűjteményéből.”⁸⁷⁷

A következő társasági ülésre 1863. június 25-én került sor, ezúttal Csengery Antal, Egressy Gábor és Bérczy Károly is jelen voltak, velük együtt pedig már határozatképes volt a gyűlés. Gyulai ismét felolvasta a felszólítás-javaslatot, melyet ezúttal el is fogadtak azzal a kiegészítéssel, hogy közzététele előtt azt Erdélyi Jánosnak kell elküldeni véleményezés végett.

„[...] a gyűlés csekély módosításokkal egyhangulag magáévá tőn [a felhívást –D. M.] s közrebocsátatni határoza. E főlészöllítés közrebocsátása előtt azonban a gyűlés azt Erdélyi János tagjának, mint a Kisfaludy-társaság megbízásából a népdalok, mondák és közmondások

⁸⁷¹ MNGy I. 1872. V. [kiemelés D. M.]

⁸⁷² „Gyulai Pál jelentést tett e vállalatról, s elmondá, hogy [...] a társaság –az ő indítványára– már 1861-ben elhatározá az újabb néptermékek kiadását [...]” *A Hon*. Reggeli kiadás. 1870. szept. 29. VIII. évf. 235. sz.

⁸⁷³ Papp F. 490.

⁸⁷⁴ Gyulai Pál Arany Jánosnak 1860. nov. 26. Kolozsvár, *GyPLev* 1961. 429. (657.)

⁸⁷⁵ Arany János Gyulai Pálnak [1861. febr. 13. előtt] *GyPLev* 1961. 439. (659.)

⁸⁷⁶ „[...] gyermekem és nőm bajai, iskolai elfoglaltságom, leczkéim a magyar irodalomból egy tizenöt magnásnőből álló társaságnak, a muzeumegylet dolgai, hol mindennemű bizottmányba kineveznek s rendesen én vagyok a tollvivő, fölemésztették időmet.” Gyulai Pál Arany Jánosnak 1861. márc. 28. Kolozsvár *GyPLev* 1961. 442. (660.)

⁸⁷⁷ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1863. máj. 28. Ms 5767. 34. lap. Az elnökön, a titkáron és Gyulain kívül csak Hunfalvy Pál, Kiss Károly és Salamon Ferenc voltak jelen.

első gyűjtőjének kívánja megküldetni azon kérdéssel, nincsenek-e reá nézve észrevételei s nem kíván-e az új gyűjtemény szerkesztésében Sárospatakról is részt venni. A gyűlés egyszersmind fölkéri Erdélyi Jánost hogy a netán kezében levő népdali, mondai s közmondási anyagot szintén a társaság rendelkezése alá szíveskedjék bocsátani.⁸⁷⁸ A jegyzőkönyv tanulsága szerint az előző ülésen beharangozott mutatóványok is elhangzottak Gyulai saját, Arany László és Szabó Károly gyűjteményéből.

Erdélyi János

Erdélyi János neve alatt az *MNGy* I. kötetében egy meseszöveg jelent meg *Hová lett a bárnay mája?* címmel.⁸⁷⁹ A következőkben a kötet keletkezéstörténetének szigorú kronologikus ismertetését megtörve, Erdélyi János és a társaság szabadságharc utáni kapcsolatát vizsgálom meg.

Greguss Ágost mint titkár, a Kisfaludy-társaság említett 1863 évi gyűlésének határozata értelmében nem késlekedett levelet írni Erdélyinek, ebben összefoglalta a társaság eddigi tevékenységét a folklórgyűjtés újraindításának érdekében és ahogyan az ülésen megfogalmazódott, megérdeklődte tőle, mit szól a fölhíváshoz, illetve hogy részt venne-e az új gyűjtemény szerkesztésében. Elárulta Erdélyinek, hogy amíg nem válaszol, a társaság nem kíván központi szerkesztőt választani, ugyanakkor mivel csekély reményt fűznek Erdélyi pozitív válaszához így Erdélyi számára is egyértelművé tette, hogy minden bizonnyal Gyulait választják majd meg a gyűjtemény szerkesztőjéül. Tolmácsolta Erdélyinek Greguss a társaság azon kérését is, hogy Erdélyi a nála lévő népköltési anyagot bocsássa a társaság rendelkezésére.⁸⁸⁰ Erdélyi válasza a hónap végén, még a következő ülés előtt érkezett meg Gregusshoz.

„Ami a szerkesztést illeti, én tizenkét esztendő óta egész más pályára mentem által. Így oda vissza már nem térhetek. Mindamellet figyelmem folytonosan rá volt függesztve a tárgyra s gyűjtöttem is. Ami kezem közt van, a rendes vidéki gyűjtők sorában én is elő fogom adni. Dal, mese, közmondás, főleg ez utóbbi, egész sereg [...] Ha mégis a fölvetett hét fősztályhoz⁸⁸¹ szabad volna egyet tenni: óhajtanám az *adomákat* is oda sorozni, de nem mint pusztán történeti, vagy elbeszélési példányokat hanem mint az észjárás mutatóványait, melyekben végtelen sok, s más cím alá be nem férhető, jellemvonások maradnának fent.” T. Erdélyi Ilona a Greguss leveléhez és Erdélyi erre adott válaszához fűzött jegyzetben említi, hogy Erdélyi János valóban elküldte az 1848 óta gyűjtött folklóryanagát.⁸⁸²

⁸⁷⁸ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1863. jún. 25. Ms 5767 35. lap

⁸⁷⁹ *MNGy* I. 397–403. ATU 785 *Lamb's Heart* + ATU 753A *Unsuccessful Resuscitation* MNK 3. 60.

⁸⁸⁰ Greguss Ágost Erdélyi Jánoshoz 1863. július 2. Pest, *ErdLev* II. 314–315. A gyűjtési felhívás szövege is olvasható itt: 315–318.

⁸⁸¹ I. Dalok, románcok, balladák és gúnyversek II. Mesék III. Mondák IV. Közmondások és szólásmódok V. Találós mesék VI. Gyermejjátékok VII. Népszokások és sajátságok Gyulai P. 1961. 617. A megjelölt kötet szerkezete ettől némiképp eltér: I. *Karácsonyi mysteriumok és vízkerezzti játékok* II. Balladák és rokonneműek III. Dalok a. Szerelmi dalok b. Hazafiai e. katonadalok c. Pusztai és pásztordalok d. Bortalok és táncszók e. Tréfás és szavalatok f. Vegyes dalok g. Dajkarímek, gyermekdalok s játékok IV. Mesék és mondák

⁸⁸² Erdélyi János Gregusshoz 1863. július 24. Sárospatak *ErdLev* II. 319. (525.) T. Erdélyi Ilona ugyanakkor az Erdélyi Tárról azt is írja, hogy abban maradtak még folklórszövegek, tájékoztatása szerint az népdal, közmondás és mesegyűjtéseket is tartalmaz. T. Erdélyi I. (1989) 2008b 252. (250–255.) Itt jegyezném meg, hogy a *Népdalok és mondák* kritikai kiadását száz éve sürgeti a folklórisztika: N.N. [Sebestyén Gyula] 1914. Ortutay Gy. 1955a 17. Voigt V. 1982b. 220; 1999. 299. A jövőben elkészítendő kritikai kiadáshoz az akadémiai kéziratokon kívül (MTAK Kt. Irod. 8-r. 206.) az Erdélyi Tárban maradt szövegekkel is számolni kell majd.

Erdélyi János 1851-től a sárospataki főiskolán tanított, a gyűjtést azonban továbbra is a társaság nevében folytatta. Sajnos Erdélyi szabadságharc után folytatott folklórgyűjtéséről nem sokat tudunk.⁸⁸³ Az 1855-ben Erdélyi neve alatt megjelent első magyar nyelvű műfajspecifikus népmese-gyűjtemény előszavában maga említette, hogy a kötettel a „*magyar népirodalom erekliei: mesék, dalok, közmondások, adomák, szokások, hiedelmek [...] kiadása van foganatba véve.*” Erdélyinek ezek szerint az ötvenes évek közepén még komoly tervei voltak a *Népdalok és mondák* folytatására. Sárospatakról irányított folklórgyűjtésének terjedelméről azonban nem sokat tudunk, arról a tőle vett idézetek alapján is csak sejtésünk lehet. A mesegyűjtemény összeállítása során saját bevallása szerint a régi gyűjtőtársain kívül (akiket nyilván a *Népdalok és mondák* számos beküldője között kell keresnünk) pataki tanítványai voltak segítségére.⁸⁸⁴ Erdélyi népköltés-gyűjtő tanítványai közül eddig név szerint csak a palóc gyűjteményéről ismert Pap Gyulát ismerjük, akinek kötetére Erdélyi külön előfizetési felhívást bocsátott ki.⁸⁸⁵

Erdélyi Gregussnak címzett, fentebb idézett levelében a gyűjteményében lévő dal, mese és közmondás műfajokat említi. Nincs adatunk egyelőre arról, hogy pontosan mikor és milyen szövegekkel gazdagította a társaságot Sárospatakról Erdélyi János. Két levél alapján feltehetjük, hogy Erdélyi a hatvanas évek második felében haláláig (1868) folyamatos kapcsolatban volt a társasággal, ha szerkesztőként nem is, gyűjteményeivel bizonyosan segítette munkájukat. 1865 telén írja Erdélyi Gyulai Pálnak:

„A Közmondásokat mióta kiadtam, folyvást szaporított. A tetemes kötetke, melyben 7-8 ezerig menő közmondás van, nálam legalább két ezerrel szaporodott; a régi jögon oda ajánlanám a Kisf. Társaságnak legalább a czégért (a czég-ért), ha Emich vagy valaki elvállalná kiadását. Lesz Kdnek annyi érkezése, hogy erről valami értesülést vehessen.”⁸⁸⁶

Fennmaradt egy másik levél 1867 áprilisából, melyet Gyulai Pál írt Erdélyinek. Ebben Gyulai az Erdélyi által neki (illetve minden bizonnyal a társaságnak) küldött népdalokat köszöni meg.⁸⁸⁷ Gyulai Erdélyi halála (1868) után kereste meg özvegyét és kérte el tőle többek között

⁸⁸³ A *Magyar közmondások könyve* című gyűjtemény 1848-ra készven volt, a Kisfaludy-társaság megbízásából szerkesztette és jelentette meg Erdélyi 1851-ben. Erdélyi J. 1851. IV.

⁸⁸⁴ „Ezzult tudatni akarom egyszersmind, hogy a Kisfaludy-társaság tekintélyét mind folyvást megtartom, vele élek; s neve alatt megváltozott körülményeimhez képest is még mindig gyűjtök. Segédím, a jó régi társakon kívül, a sárospataki tanuló ifjak közül néhány, kik a néppel közvetlenül érintkezvén, eredeti közléseket adhatnak.” Előszó Erdélyi J. 1855. (kelt Sárospatak, 1855. június 14.) (Erdélyi e kötetébe a Toldy Ferenc közvetítésével hozzakerült Gaal György kéziratós mesegyűjteményből is vett át szövegeket. A Gaal-kutatásokhoz jó kiindulást nyújt: Voigt V. 1997. Nagy I. 2000. Ezen kívül megjegyezném, hogy 1856-ban a *Család Könyvében* is megjelent Erdélyi neve alatt három magyar népmese, ezek egyike biztosan Gaal említett gyűjtéséből való. Erdélyi János: *Három jó tanács* (Magyar népmese) *Család Könyve Hasznos ismeretek mulattató olvasmányok*. Szerkesztik Greguss Ágost és Hunfalvy János II. Pest Heckenast Gusztáv 1856. 42–45. [Vö. Gaal G. 1857. 222–233. Kézírata: MTA Kt. Irod. 4-r 6.sz. 155–163.] A másik két mese a *János Juhász* és a *János szolga* címetek viseli. 143. és 243–244.)

⁸⁸⁵ Pap Gyula (1843–1931) Szinnyei J. X. 1905. 287–288. Ujváry Z. 2007b 257–266. *Palóc népköltémények* című munkája 1865-ben jelent meg Sárospatakon Pap Gy. 1865. (A kötetet Pap Gyula Károly bátyjának /1829–1900/ címezte) Erdélyi ajánlása T. Erdélyi Ilona szerint a kötetre külön rólappon jelent meg: „Pap Gyula, sárospataki harmadévi jogász úr fáradozásait a magyar, leginkább palóc népköltészet ereklieinek gyűjtése körül, valamint a fentebbi nyomtatás alá elkészült gyűjteményt is ösmervén, méltánolván, őt, ki nógrádi születésű [!], e nemből a leghitelesebb adatokat szedheti, a t. c. olvasóközönség pártoló figyelmébe, őszintén, szívesen ajánlom. Sárospatak, november 22én, 1864.” Erdélyi J. 1991. 272. (365.) Pap Gyuláról, valamint Kálmán öccséről és Károly bátyjáról lásd *ErdLev II.* 358–361. (593.)

⁸⁸⁶ Erdélyi János levele Gyulai Pálnak. [1865. jan. 8. Sárospatak] *GyPLev I.* 521. (675.) Erdélyi J. 1851. (Vö Erdélyi J. 1869)

⁸⁸⁷ „A népdalokat köszönöm, igen érdekesek s egyik nagy költőj becsű.” Gyulai Pál Erdélyi Jánosnak [1867. ápr. 10.] után *GyPLev I.* 546. (678.) Elképzelhetőnek tartom, hogy ekkor küldte el Erdély a kötetben a neve alatt megjelent mesét.

a még nála levő „[...] népköltéssel kapcsolatos írásokat és az Erdélyi által 1863 óta is folyamatosan gyűjtött népdalokat és azok dallamát.”⁸⁸⁸

Mindezt a kiterőt Erdélyi szabadságharc utáni gyűjtéséről azért tartottam érdemesnek megtenni, mert Erdélyi körvonalazatlan sárospataki folklórgyűjtésének története elválaszthatatlan az *MNGy* szerkesztőihez küldött szövegek kiadástörténetétől. Az *MNGy* I. kötetében Erdélyi nevével egyetlen szöveg jelent meg. A *Hová lett a bárány mája?* című legendamese Sárospatak helymegjelöléssel.⁸⁸⁹ Az adatközlő, a lejegyző neve, a gyűjtés helye és ideje ismeretlen. A szöveg után mellékelt név és hely (*Erdélyi János gyűjt. Sárospatak*) csupán arra utal, hogy a mese szövege Erdélyi János gyűjteményéből került Arany László és Gyulai Pál kezébe, valamikor a hatvanas években Gyulai küldeményeként vagy a hetvenes évek legelején, Erdélyi hagyatékából kiemelve.

Visszatérve a társaság gyűjtési felhívásához, Erdélyi 1863 júliusában kelt levelét Greguss a következő ülésen, 1863. július 30-án olvasta fel, egyúttal Erdélyi tanácsát követve megbízták Gyulait, hogy a közönséghez intézendő fölszólításában az adomák gyűjtésére is figyelmeztessen.⁸⁹⁰ A felszólítás szövegében a társaság e kiegészítésen kívül egyetlen módosítás eszközölését kérte: „a gyűjtők díjazására vonatkozó pont mellőzendő.”⁸⁹¹ A gyűlés ezzel jóváhagyta Gyulai fölszólítását.⁸⁹² A szabadságharc utáni első, Gyulai Páltól származó gyűjtési felhívás a nyár folyamán nyomtatásban számos lapban megjelent⁸⁹³ Greguss Ágost, a társaság titoknokára aláírásával.⁸⁹⁴

IX. 1.2. A beérkezett szövegek és gyűjtemények

A gyűjtési felhívás hatására az ország különböző részeiből érkeztek kisebb nagyobb szövegegyüttesek a társaság részére. Azonban már a hivatalos gyűjtési felhívás közzététele előtt is szaporodott Gyulai kezén a kiadandó folklóranyag. Arany László és Szabó Károly gyűjtéseiről mint láttuk, már 1863. május 28-án beszámolt Gyulai, néhány nappal később a küldeményekből fel is olvasott a társaság tagjai számára.⁸⁹⁵

Szabó Károly (1824–1890) a történész és bibliográfus egy időben Arany János mellett a nagykőrösi gimnáziumban is tanított, ő volt a görög nyelv tanára (1855–1859). Ezt követően barátja, Gyulai Pál közreműködésével 1859 telén az Erdélyi Múzeum-Egylet könyvtárává választották és Kolozsvárra költözött. Az egyletben kifejtett tevékenysége mellett a

⁸⁸⁸ T. Erdélyi I. 2008b. 253.

⁸⁸⁹ *MNGy* I. 1872. 397–403. *MNK* 3. 60.

⁸⁹⁰ A kiadott változatban *szólásmódok* gyűjtőnév alatt szerepel utalás az adomákra („A szólásmódok alatt a nép jellemzőbb párbeszédjeit, megjegyzései, tréfáit, adomáit, sajtáságos kifejezéseit értjük [...]” A gyűjtők díjazásáról nincs szó a végső változatban. Gyulai P. 1961. 618.

⁸⁹¹ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1863. júl. 30. Ms 5767 36. lap „Fájdalom, a társaság nincs oly anyagi helyzetbe, hogy gyűjtőinek egyelőre határozott tiszteletdíjat ígérhessen, sőt gyűjteményét sem lesz képes saját erején kiadni, hanem könyvrüssal fog szerződni. Azonban a vállalatból befolyó jövedelmet, valamint netalan e célra felajánlandó adományokat a gyűjtők s általában a vállalt munkásai díjazására fogja fordítani. –*ErdLev* II. 318. Gyulai P. 1961. 619.

⁸⁹² A nyilvánosságnak szóló beszámoló a júliusi ülésről: *A Hon*. 1863. aug. 2. I. 175.

⁸⁹³ *Koszorú* 1863. I. 23. sz. 350. *Vasárnapi Ujság* 1863. X. 26. sz. 319. *Független* 1863. I. 191. *Hon* 1863. I. 175. sz. *Pesti Napló* 1863. XIV. 190. sz. 2. *Esztergomi Ujság* 1863. I. 34. sz. *Bihar* 1863. I. 78. sz. 2. *Eger* 1863. I. 67–68. (Kéký L. 1934. 130.)

⁸⁹⁴ Bisztray Gyula állapította meg, hogy a dolgozat tulajdonképpen nagy valószínűséggel Gyulai Pál munkájának tekinthető, noha neve nem jelent meg a közzétett felhívások mellett. Gyulai P. 1961. 617–619. (619–620). Felhívás a Kisfaludy-társaság népköltészeti gyűjteményének újabb folyamára

⁸⁹⁵ MTA Kt. Ms 5676 A Kisfaludy-Társaság jegyzőkönyvei 1863. május 28. és június 2.

református gimnáziumban akkor tanított görögöt, amikor ugyanott Gyulai Pál a magyar és latin nyelvek tanára volt, és akinek mint láttuk, az ötvenes évek végétől határozott szándéka volt folklórszövegek gyűjtése és gyűjtetése.⁸⁹⁶ Szabó folklórgyűjteményét a 1863 szeptemberében Gyulainak engedte át, mivel ez a gyűjtemény már korábban is Gyulainál volt, vélhetőleg ebből olvasott fel a Kisfaludy-társaság ülésén.⁸⁹⁷

Mint az ismertes, Arany László 1862 nyarán jelentette meg *Eredeti népmesék* című kötetét, 1872-ben az *MNGy I.* kötetében saját gyűjtéséből tizenkét próza- és népdal-szöveget közölt. Hajlamos a kutatás e két adatot szeparáltan kezelni, ugyanakkor az a tény, hogy alig egy évvel Arany mesekötete megjelenését követően, Gyulai Arany László gyűjteményéből (is) olvasott fel a társaság tagjai előtt azt sugallja, hogy a két külön folklórszöveg-korpuszt nem biztos, hogy teljes egészében indokolt elválasztani egymástól.

Az 1863-as felhívást megelőzően Szabó Károlyon és Arany Lászlón kívül mások is szaporították a Kisfaludy-társaság népköltési gyűjtésének anyagát, Gyulai személyes kapcsolatai révén.

Szilágyi Sándor Gyulai gyermekkori jóbarátja, a kolozsvári református kollégiumban évekig a szobatársa is volt Gyulainak. Szilágyi 1862 augusztusában Kiskunhalason vendégeskedett, ahonnan Szilády Móricz, azaz az irodalomtörténész Szilády Áron,⁸⁹⁸ akkor helyettes lelkes hazai balladáit saját variánsaival kiegészítve küldte el Gyulainak.⁸⁹⁹

Szilády Áronnak feltehetőleg nagyobb terjedelmű lehetett az 1860-as években Halason folytatott gyűjtése, ugyanis az *MNGy I.* megjelenése után a *Fővárosi Lapok* egy recenziése úgy tudta, hogy a népköltési sorozatban külön kötetben fog megjelenni Szilády több folklórműfajt, köztük meséket is tartalmazó gyűjteménye. „A negyedik kötetet Szilády Áron ígérte összeállítani dalokból, mesékből, népbabonákból, ráolvasásokból, melyekhez jegyzeteket s előszót fog írni.”⁹⁰⁰

A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei szerint szintén még a gyűjtési felhívás közzététele előtt, 1863 januárjában nyújtotta be Aigner Lajos népdalgyűjteményét a társaság számára.

„Aigner Lajos úr m. népdalgyűjteményt terjeszt a társaság elé: Gyulai Pál vizsgálata alá bocsátatik.”⁹⁰¹

⁸⁹⁶ Szabó folklórgyűjtéséről lásd Olosz K. 2008. Gyulai és Szabó kapcsolatáról lásd Somogyi Sándor jegyzetét *GyPLev I.* 599.

⁸⁹⁷ „A népdalgyűjtés iránti felhívást olvastam. Csudáltam, hogy más aprólékosabb dolgok mellett kifejejtették belőle a *kortesszótakát*, milyen egy kettő az én gyűjteményemben is akad. Tudom, hogy ezek szerkesztése is csak a te nyakadban marad; ez esetben *neked* szívesen átengedem a nálad lévő gyűjteményemet szabad tetszésed szerint való használatodra. Én többé efélékkel úgy sem foglalkozhatom.” Szabó Károly Gyulai Pálhoz. Kolozsvár, 1863. szeptember 9. *GyPLev I.* 506. (672.) [Kiemelés az eredetiben] Novemberben megismétli Szabó korábbi ajánlatát, miszerint Gyulai tetszése szerint használhatja gyűjteményét, egyúttal javasolja Gyulainak, hogy mielőtt folklórgyűjtés kiadásához fogna, Arany Jánost keresse meg: „Arannyal mindent conferálj, mert erre nem csak *aesthetica* kell.” Pest, 1862. november 27. Szabó Károly Gyulaihoz. *GyPLev I.* 479.

⁸⁹⁸ Szilády Áron (1837–1922) Nagykőrösön Arany János tanítványa volt, Bálint S. 1926. 4–6. Kisfaludy-társaságban *Rokonaink epikája* címmel tartotta székfoglalóját 1867. december 18-án, *Kisfaludy-társaság Évtapjai IV.* kötet (1867–69) 1870. 305. Az *MNGy I.* Sziládytól való tájshozzásban megjelentetett közleményei: 196–197. és 209–210.

⁸⁹⁹ Szilágyi Sándor Gyulai Pálhoz [Halas, 1862. augusztus 11. előtt] *GyPLev* 1961. 475. (666.)

⁹⁰⁰ *Fővárosi Lapok* 1872. ápr. 26. IX. 95. sz. 411.

⁹⁰¹ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1863. jan. 29. Ms 5767. 29. lap v. ö. Pogány P. 1954. Nem világos, hogy Aigner milyen gyűjtéssel jelentkezett ekkor. Pogány Péter szerint csak 1877-ben nyújtotta be Abafi (Aigner) Lajos népköltési gyűjteményét a társasághoz, gyűjteménye keletkezésének kezdő évét 1872-ben jelöli meg. Ennek némileg ellent mond, hogy Pogány maga is utal egy 48 lapból álló kéziratos népdalfüzetkére, mely Pozsony, Pest és Győr aláírású 35 szöveget tartalmaz, Pogány sejtése szerint a hatvanas évek elejéről való

Az 1863 szeptemberi ülésen Gyulai a felhívás eredményes voltáról számol be, arról tájékoztatja a társaság tagjait, hogy nagy számban érkeznek küldemények az ország különböző tájairól:

„Gyulai Pál jelenti, hogy a magyar népdalok, mesék és közmondások beküldése már elkezdődött, nevezetesen Abonyi Lajos úr Abonyból s Illésy György úr Debreczenből érdekes és gazdag gyűjteményeket küldött be, melyekben még ismeretlen regedatok is foglaltatnak örvendetes tudomásul vétetik.”⁹⁰²

A gyűjtési felhívás hivatalos közzétételét megelőzően beérkezett gyűjtemények vizsgálata két dologra vet fényt: egyfelől ezek értelmezéséhez is nagy szükség volna a Kisfaludy-társaság folklorisztikai tevékenységének hiányzó monografikus feldolgozására, másfelől ráirányítja a figyelmet arra, hogy még az intézményesen szervezett korabeli gyűjtőhálózatok kialakulásában is milyen nagy jelentősége volt a személyes kapcsolatoknak, esetünkben Gyulai Pál baráti körétől származó korpuszok nagy száma igazolja ezt.

Az újraindult gyűjtővállalkozást egyre élénkülő sajtóvisszhang is kísérte, 1864 februárjában arról számol be a *Koszorú*, hogy „a népköltési gyűjtemény első köteteinek szerkesztője, Erdélyi János, megígérte, hogy mind tanácsával, mind a kezében lévő anyaggal szívesen szolgál, s lelkes gyűjtők mint Abonyi Lajos, Arany László, Illésy György, Kazinczy Gábor, Szabó Károly és mások, az ország külön vidékeiről, nagybecsű küldeményeikkel gyarapítják e szellemi népkincstár.”⁹⁰³

A jegyzőkönyvet tovább olvasva kiderül, hogy Gyulaihoz 1864 novembere végén újabb, a népmesegyűjtést is jelentősen előmozdító kéziratok érkeztek (Török Károlyra, Illésy Györgyre és Kazinczy Gáborra gondolok elsősorban).

„Gyulai Pál tag azon örvendetes tudósítással lepte meg a társaságot, hogy a népköltészeti gyűjtemény szépen gyarapodik s már három kötetre való van, sőt a mi több, Emich Gusztáv úr személyében már kiadója is ígérkezik. A mult alkalommal már említett Abonyi Lajos, Arany László, Illésy György urakon kívül tetemesb gyűjteményeket küldtek be: Csaplár Benedek úr Szegedről, Fábíán István úr a Fertő mellől, Fekete János úr Sz[ékes] Fehérvárról, Huszár László úr N[agy] Körösről, Szél Farkas és Török Károly urak H[ód] M[ező] Váráshelyről. Mutatványul fölolvastott Gyulai Pál egy mysteriumot Jézus születéséről (a második fennmaradt ilyenmű emléket), egy másik szintén mysteriumféléát a Sz. lélek eljövételéről, lakodalmi ételverseket Csaplár Benedek ur küldeményéből, s közmondásokat, szólásmódokat s egyéb apróságokat Fekete János úréból. Végül megemlíté, hogy Kazinczy Gábor elhunyt tagtársunk utolsó Pesten léte alkalmával egy mesegyűjteményéről szoltott s ezt a Kisfaludy-társaság számára föl is ajánlotta, a minek megszerzésére a társaság részéről lépéseket kellene tenni. A gyűlés örömmel hallgatta a népköltészeti gyűjtemény szerkesztője jelentését s a fölolvastott mutatványokat; Kazinczy Gábor mesegyűjteményének megszerzésére nézve pedig abban állapodott meg, hogy a titoknok forduljon Lónyay Gábor

---

kézirat Aigner fiatalkori kézírásában maradt fenn az akadémiai kéziratában. (Sajnos ennek jelzetét nem adta meg.) Talán ez lehet az a gyűjtemény, melyet 1863-ban betérjesztett Aigner a társasághoz. Pogány P. 1954.

⁹⁰² A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1863. szept. 30. Ms 5767 37. 1864. febr. 6. A társaság XIV. közülésén Greguss nagyobb fórum előtt is bejelenti, hogy újraindítják a gyűjtést, ekkor megemlíti, hogy Erdélyi János segítségével számolnak, illetve kiemeli, hogy Illésy György, Arany László és Kazinczy Gábor jelentkeztek gyűjtőként. *Kisfaludy-társaság Évtapjai. Új folyam II. 1863/4-1864/5.* Pest 1869. 12.

⁹⁰³ *Koszorú*. 1864. febr. 14. II. évf. I. félév 7. sz. 162.

úrhoz s kérje meg a társaság nevében, szíveskedjék Kazinczy Gábor hagyományából a nevezett mesegyűjteményt a Kisfaludy-társaság részére kiszolgáltatni.”⁹⁰⁴

1865. október 25-én jelentette Gyulai Pál, hogy Török Károlytól Hódmezővásárhelyről egy alföldi népköltészeti gyűjteményt kapott, megítélése szerint „oly tökéletesen van rendezve, hogy azt változtatlanul, mint külön kötetet, véli a Kisfaludy Társaság népköltészeti gyűjteményébe fölvétetni.”⁹⁰⁵

Gyulai a következő hónapban jelentette, hogy „Kún Gyula úr szegedi népdalokat és közmondásokat, Szentpéteri Pál úr pedig szintén népköltészeti adalékokat küldött be.”⁹⁰⁶ A következő évi közülésen már arról számol be a szerkesztő, hogy a gyűjtemény megjelenés előtt áll, Erdélyi János és Török Károly gyűjteményét, valamint Kazinczy Gábor megszerzett hagyatékát külön is említi.⁹⁰⁷ 1866. április 28-án már a kötet kiállításának anyagi vonzatai kerültek megtárgyalásra. Az ülésről készült jegyzőkönyvből kiderül, hogy Emich Gusztáv ajánlatát kedvezőtlennek ítélte a társaság.

„Gyulai Pál tag jelenti, hogy a magyar népköltési gyűjtemény új folyama első kötetének kiadására oly alakban, mint a minőhöz az Erdélyi János szerkesztette első folyam jelent meg-Emich Gusztáv úr vállalkozott, 8 forintot ígervén ivéért. A gyűlés ezen eredményt is örvendetes tudomásul veszi, elnök ő magát azonban fölkéri, szíveskedjék Emich úrtól kedvezőbb föltételeket kinyerni, ha munka nem sikerülne oly mértékben, hogy a gyűjtőket tisztességesen díjazni lehessen, a társaság a gyűjtők tiszteletdíját a maga pénztárából fogja pótolni.”⁹⁰⁸

Mint láttuk, Arany László 1862-ben megjelent mesekötetét követően tovább folytatta a gyűjtést. 1865-ben fejezte be jogi tanulmányait, 1866. október 15-i keltezésű doktori értekezése.⁹⁰⁹ Kisfaludy-társaság tagjává 1867-ben választották, székfoglalóját, *Magyar népmeséinkről* címmel tartotta, melyet két egymást követő ülésen olvasott fel májusban és júniusban.⁹¹⁰ Ezt követően, 1867. június 26-án választották a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* prózái anyagának szerkesztőjévé Gyulai Pál mellé. („[...] fölmerülvén a népköltészeti gyűjtemény kiadásának ügye, Arany László Gyulai Pál szerkesztőtársává neveztetett ki, az elnök pedig fölkérte, szíveskednék Emich Gusztáv úrnál a gyűjtemény megindítása ügyében közbejárni.”⁹¹¹) Ekkorra már jelentős, négy kötetre való folklórszöveg gyűlt össze, a kiadást illetően pedig mint láttuk, a szerkesztők Emich Gusztávra számítottak.⁹¹²

⁹⁰⁴ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1864. nov. 30. Ms 5767 56. lap. 1865 februárjában a társaság közülésén szintén beszámolnak a gyűjtemény eddig beérkezett darabjairól. *Kisfaludy-társaság Évtapjai. Új folyam II. kötet, 1863/4–1864/5.* Pest 1869. 33. Kazinczy Gábor kiadatlan mesegyűjteményéről lásd az VI. fejezetet

⁹⁰⁵ 1865. okt. 25. A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1865–1871. Ms 5768. 8.

⁹⁰⁶ 1865. nov. 29. A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1865–1871. Ms 5768. 9.

⁹⁰⁷ *Kisfaludy-társaság Évtapjai. Új folyam III. kötet, 1865/6–1866/7.* Pest 1869.

⁹⁰⁸ 1866. ápr. 28. A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1865–1871. Ms 5768. 14.

⁹⁰⁹ OSzK Kt. Analekta 11.793. Arany László: *A XVI. és XVII. századbeli törvényhozásunk meddőségének okairól.* Budapest, 1866. október 15.

⁹¹⁰ Kékly L. 1934. 142.

⁹¹¹ 1867. máj. 29. és jún. 26. A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1865–1871. Ms 5768. 34–35. Az ülésről beszámolt pl. *A Hon.* 1867. jún. 1. V. 126. sz. valamint *A Kisfaludy-társaság Évtapjai IV. kötet 1867/8–1868/9* Pest 1870. 108–191. Arany értekezése megjelent: *Magyar népmeséinkről. Budapesti Szemle,* 1867. VIII. 40–66, 200–228.

⁹¹² „E népköltészeti tár anyaga már oly nagyra nőtt, hogy bátran ki lehetne adni belőle négy nagy kötetet. Remélhetőleg Emich Gusztáv fog rá vállalkozni.” *A Hon.* 1867. jún. 28. V. 147.

A társaság évekig nem tudott a kiadóval megegyezni, így 1870-ben még mindig csak mutatványok jelenhettek meg az ekkor már sok kötetet megtöltő gyűjteményből.⁹¹³

Az 1870 szeptember végi társasági közülséről jelentő sajtóbeszámolók Gyulai és Arany László által közösen tartott két órás népköltési gyűjtésről szóló felolvasást emlitenek. A *Hon* y. y. jegyű tudósítója (valószínűleg Arany László) beszámolt a legutóbb beérkezett gyűjtésekről (köztük kiemelve Ipolyi Arnold küldeményét). A felolvasás további érdekessége, hogy ekkor jelentik be a szerkesztők először, hogy –bár az eredeti koncepció szerint minden nyelvjárást szerettek volna bemutatni –tájszólást csak néhány olyan mese szövegében érvényesítettek, ahol *e tekintetben biztosak lehetnek*.

Ekkor már bizonyos volt, hogy a második kötetet Török Károly alföldi gyűjteménye foglalja el. A kötet szerkesztési módszertanát jellemző fontos megjegyzés, hogy folyóiratokban megjelent népköltési publikációkat is a gyűjtött szövegekkel egyenrangú forrásokként kezelték: „Az első kötetben a lapokból is (főleg az erdélyiekéből, a »Koszorú«-ból és a »Fővárosi Lapok«-ból) átvettünk minden népköltési közleményt kivéve a Krizáét, miután ő maga fogja kiadni gyűjtését [...]”

A szerkesztők már 1870 októberére ígérték a kötet megjelenését,⁹¹⁴ végül csak 1872. április 24-én mutatta be Gyulai Pál a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* I. kötetét.⁹¹⁵

IX. 2. A kötet szerkesztői koncepciója

A szabadságharc utáni első intézményes keretekben megjelenő népköltési gyűjtemény részben a *Népdalok és mondák* fejezetbeosztását követve, részben továbbgondolva azt különböző verses és prózai műfajokat kívánt bemutatni. A társaság gyűjtési koncepciójáról általában elmondható, hogy a korábbiaknál területileg és műfajilag is nagyobb körben kívánnak gyűjteni. Míg az Erdélyi-féle gyűjtemény a negyvenes években a műfaji csoportosítást az etnikai– táji osztályozással keverte (utóbbira utal a csángó dalok és a székely dalok külön kategóriába sorolása) az *MNGy* I. kötetében már tisztán műfaji osztályozással találkozunk. Mint láttuk, Greguss Ágost neve alatt jelent meg 1863-ban a Gyulai Pál szövegezte gyűjtési felhívás. Ebben Gyulai megjelöli a gyűjtendő folklórműfajok már említett hét fő csoportját, külön is kiemelve a proverbiumok, a találás kérdések, valamint a népszokások a *Népdalok és mondák* kötetéből még hiányzó műfajait és szövegeit. Ezeken túl felhívja a figyelmet a *Vadrózsákban* már helyet kapott új szövegcsoportha, a táncszókra is (*melyeket a táncolók szoktak kiáltozni*), illetve három nevesített társadalmi csoport, mint speciális kulturális tudást hordozók szövegregpetőjárjára: a katonák, a koldusok és a diákok jellemző szövegeire. Gyulai e felhívásban a népi eredetű szövegek mellett reflektált a közköltészeti létmódú alkotásokra, a

⁹¹³ Gyulai 1870. szeptember 11-én a *Fővárosi Lapok*ban közölt három balladát azzal a szerkesztői megjegyzéssel, hogy a gyűjtemény e nemből még nem túl gazdag. (Megjelentette Arany László *Csehó Pista* című balladáját Alföld helymegjelöléssel, saját gyűjteményéből az *Ugron János* című szöveget Kolozsvárról, valamint Varró Sándortól a *Török Zsuzsi* balladáját Karcagról.) *Fővárosi Lapok* 1870. VII. 199. 859. Ez év novemberében a *Vasárnapi Ujság* is közölt mutatványokat (A *Török Zsuzsi* címűt ismét, ezen kívül *A molnár inasa* című balladát Udvarhelyszék megjelöléssel Sándor Domokostól, valamint két *Hazafias dalt* Abonyból.) *Vasárnapi Ujság* XVII. 40. 1870. okt. 2. 562.

⁹¹⁴ A *Hon*. Reggeli kiadás. 1870. szept. 29. VIII. 235. Ezen ülésen elhangzottakkal kapcsolatban jegyzi meg tévesen Kéký, hogy a szerkesztők jelentést tettek a legközelebb megjelenendő kiadványról melyre majdnem egy egész évtizednyit kellett még várni. Itt nyilván az *MNGy* III. kötetére gondolt Kéký, ami valóban csak 12 év múlva, 1882-ben jelent meg. Kéký L. 1936. 142. Vö. MTAK Kt. Irod 4-r. 408. Gyulai Pál gyűjtőkönyve

⁹¹⁵ 1872. ápr. 24. A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei. Ms 5770 14. és *Fővárosi Lapok* 1872. ápr. 26. IX. 95. 411.

kézírtos énekeskönyveket valamint a ponyvanyomtatványokat is mint a kiadandó népköltési gyűjtemény lehetséges forrásait említi:

„[...] az oly költemények beküldése sem fölösleges, melyek nem népdalok ugyan, de szerzőik ismeretlenek, s kivált a múlt század végén, s jelen elején a középosztálynál, a tanulók közt nagyon divatban voltak. Ezért kívánatos volna minden oly kézírati énekgyűjteményt lemásoltatni s beküldeni, mi a régibb időből maradt fenn; e tekintetben kiváló súlyt helyez a társaság az oly dalokra, melyek valami történeti eseménnyel vannak kapcsolatban. Ilyeket följegyezve találhatni néha a régi könyvek tábláin, vagy a kalendáriumok tiszta lapjain is. A ponyva-irodalom termékeit is óhajtja bírni a társaság, a legrégebb időktől a legújabbig. Ha belőlük könyvtárában egy lehető teljes gyűjteményt rendezhetne, érezhető hiányt pótolna, másrészt pedig örömeit felhasználná belőle mindazt, mit népköltészi [!] gyűjteményben csak felhasználhatni.”⁹¹⁶

A közköltészet termékeivel a szerkesztői koncepció szerint tehát még mindig mint a népköltészet lehetséges forrásaival számolnak. A ponyvákra és a kézírtos énekeskönyvekre történő direkt szerkesztői utalás fontos következményekkel járt a beküldött anyag bizonyos szövegegységeinek tekintetében. Ennek a szempontnak az implikációira később még visszatérek, itt csak jelezni szeretném, hogy a felhívásra reagáló egyik legszorgalmasabb gyűjtő, Török Károly volt, akinek nevét egy általa birtokolt és gyűjteménye elkészítésekor használt énekeskönyv is fenntartotta. A Stoll-bibliográfiában számontartott, lappangó Török Károly-énekeskönyvből (Stoll 512. sz.) több szöveg is bekerült az *MNGy* I. illetve II. kötetébe.⁹¹⁷

A szerkesztők-saját bevallásuk szerint- kritikai igényű kötetet kívántak az olvasók elé bocsátani, mely elv érvényesítését a gondos szövegszerkesztés és a kísérő jegyzetekkel vélték biztosíthatónak. A prózai műfajok tekintetében Gyulai a felhívásban a mondákat és a meséket emelte ki, előbbinek három kategóriáját különítette el (*mitikus, történelmi és adomaszertű*).⁹¹⁸ míg a népmesék esetében a gyűjtők figyelmét addig leginkább lekötő tündérmesék helyett (a ma használatos műfaji hierarchiát csak részben fedő) más mesei alműfajokra terelté.⁹¹⁹

A szerkesztői elvek vizsgálatához további fontos (bár a korábbi gyűjteményekhez képest nem új) szempont, hogy mind a töredékes, mind pedig a már megjelent szövegek variánsainak beküldését is várja a társaság. Ugyanakkor a publikációs gyakorlat szerint a még meg nem jelent szövegek és mesei alműfajok élveztek prioritást:

„Ami a meséket illeti, a töredékek és variánsok itt is szívesen vétetnek, sőt egészen ugyanazon mesék is, ha már közlőteknél jobban vannak elbeszélve. A társaság óhajtja, hogy a gyűjtők az eddig leginkább gyűjtött tündér- és furdangos meséken kívül különös tekintettel

⁹¹⁶ A Greguss Ágost neve alatt megjelent felhívást lásd *Felhívás a Kisfaludy-társaság népköltészi gyűjteményének újabb folyamára* In Gyulai P. 1961. 617–620. (617–618.)

⁹¹⁷ Stoll B. 2002. 257. (Török szerint a forrás a „múlt század utólján vagy a jelen század első évtizedében összeírt daloskönyv” *MNGy* II. 483.)

⁹¹⁸ Az első két csoport vélhetően a hiedelemmonda illetve a történeti monda kategóriának lenne ma megfeleltethető. A mondák osztályozásáról A hiedelemmondához lásd Bihari A. 1980. A történeti mondák osztályozásának legutóbbi javaslatáról lásd Landgráf I. 2006.

⁹¹⁹ Gyulai P. 1961. 618. A 19. századi gyűjteményekben megjelent népmesék műfaji összetételéről lásd Sárkány M. 1971.

legyenek az allegóriai, gyermek, állat, hazug, hangutánzó és csali mesékre, s általában ne vessenek meg bármely egyszerű és semmisségnek látszó mesésként sem.”⁹²⁰

A mitológiai mesekutatás az egyik legkorábbi európai meseértelmező irányzat volt, felfogása szerint a mesék hajdan mítoszok voltak, e kutatási irány hatása a 19. századi magyar mesekutatásban is nagy jelentőséggel bírt.⁹²¹ (Legjobb példa rá Ipolyi mesegyűjtése, mely még teljesen a mitológiai irányzat jegyében telt.) Arany László a mesék jegyzeteihez írott bevezetőjében ehhez képest deklarálja, hogy a kötet szerkesztése során a mesék narrációjára, a stílusra és formájára (esztétikájára) helyezte a hangsúlyt és bár relevánsnak ismeri el, nem a népmesékben meglévő mitológiai nyomok bemutatása volt a fő cél:

„A népmesék gyűjtését az irodalomra nézve két tekintet teszi fontossá. Egyik a mesék tartalmában található mythologiai s általában világnézleti anyag becse, a másik az elbeszélésnek, a költői leleménynek, a cselekvények bonyolításának, az élczeknek, szójátékoknak, a nyelv használatának esztetikai értéke. A jelen kötet szerkesztésében főleg emez utóbbi tekintetében helyeztük a súlyt.”⁹²²

Arany László 1870-ben mutatta be a kötetet anyagát a társaság előtt, már itt is a gyűjtemény azon értékét méltatta, hogy a mesék tekintetében „[...] újakat s a nyelv sajátosságával bírókat szedték össze, gondoskodva, hogy minden mesefajból legyen a gyűjteményben legalább egy példány.”⁹²³

Ami a gyűjtési módszertant illeti, e tekintetben is találhattak a felhívásban a korabeli gyűjtők iránymutatást. Gyulai érzékenyen reagált a memóriatechnika valamint a szövegrögzítés verses és prózai alkotásoknál jelentkező eltéréseire, továbbá valódi gyűjtőtapasztalat mutatkozik meg annak felismerésében, hogy a folklórszövegeket az adatközlővel *lediktáltató* gyűjtő olyan durván avatkozik be a mesélés természetes kommunikációs szituációjába, hogy ezzel reménytelenül megváltoztatja magát a szöveget. Emiatt a mondatolás (tollba mondatás mondatról mondatra) helyett inkább az ügyes mesélők⁹²⁴ utáni emlékező gyűjtést, illetve a saját gyerekkori emlékek elfogulatlan rögzítését javasolja Gyulai a gyűjtési felhívásban:

„A népköltészi [!] gyűjtemények becse nagyrészt a lelkiismeretes hűségtől függvén, kéretnek a gyűjtők lehető tiszta és első forrásból meríteni, s változtatás, cicoma nélkül küldeni be mindent, amit összegyűjthetnek. A dalok gyűjtésénél ez sokkal könnyebb, mint a mesékénél. A dal ritmusos formához lévén kötve, hívebben visszaadható a mesénél, melyet nem lehet

⁹²⁰ Gyulai P. 1961. 618. Itt jegyezném meg, hogy Gyulai Pál Arany László egy évvel korábbi mesegyűjteményének egyik legnagyobb értékeként éppen az az addig figyelemre nem méltott mesei műfajcsoportokat, jelesül a *dajka- és állatmeséket* mutatta fel. Gyulai P. 1862. 389.

⁹²¹ Holbek, Bengt tömör áttekintést ad a Jakob Grimm *Deutsche Mythologie* (1835) című munkájából kinövő a mitológiai meseértelmezésekről 1987. 220–229.

⁹²² Arany László *MNGy* I. 595.

⁹²³ *Fővárosi Lapok* 1870. szept. 29. VII. évf. 214. sz. 929. és *A Hon.* Reggeli kiadás. 1870. szept. 29. VIII. 235. Gyulai műfajSORATÓL eltérően Arany a Krisztus-mondák, jelvi mesék, tréfák, gyermek- és állatmesék kategóriáit említette.

⁹²⁴ A kitűnő és ügyetlen mesélők megkülönböztetése mögött nem nehéz felismerni Arany János Merényi-bírálatában kifejtett gyűjtési elveit. Arany J. 1861. A felhívás egy későbbi szöveghelye Arany egy a társaságban elhangzott figyelmeztetését is idézi. „Minden félrebb eső falu megannyi mese- és dal-fészek, minden pórfü egy élő gyűjtemény.” Gyulai P. 1961. 619. Ezt a gondolatot Arany már korábban megfogalmazta, Campbell gyűjteményének (Campbell, J. F. 1860–1862.) recenziójában („Nyugot-Felföldi népmondák.” I. évf., 12. sz. 183–185. és 13. sz. 198–200.) *AJÓM* XII. 65–73. 653.

szóról szóra emlékebe [!] tartani. A tollba mondatás rendszeren keveset segít.⁹²⁵ A népi elbeszélő elfogult, ünnepélyesebb, tudakosabb lesz, ha látja, hogy leírják amit beszél, s az elbeszélés, s az elbeszélés naiv bája egészen elvész. Legjobb jól megfigyelni az elbeszélőt, ügyelni a mesének nemcsak cselekvény-menetére, hanem sajtáságos átmeneteire, fordulataira, párbeszédeire, kifejezéseire s a hallott mesét úgy frissíbe, még aznap bejegyezni. Sok függ attól is, vajon kitűnő vagy ügyetlen mesemondótól hallunk-e valamely mesét. Ezért igyekezzenek a gyűjtők kitűnő mesemondókat keresni, amely meséket pedig netalán emléki[k]ből írniak le, jó lesz egész elfogulatlanul átadni magokat gyermekkori benyomásainak.”⁹²⁶

A mesék rögzítésére vonatkozó szerkesztői utasítás tehát röviden úgy írható le, hogy a gyűjtők a jó mesélő után még aznap, esetleg a gyermekkori élmények felidézése után emlékezetből, a mese szüzséjén kívül annak stílusára is ügyelve, elsősorban olyan mesei műfajokat jegyezzenek le, melyeket eddig kevés figyelemre méltattak a gyűjtők (*allegóriai, állat, gyermek, csali, hazug, hangutánzó mese*).

Gyulai Pál Arany László összes munkáinak gyűjteményes kiadásában Arany népmeséihez írott bevezetésében 1901 nyarán reflektált a sztenográfia folklórgyűjtés során való alkalmazására, ennek kapcsán talán legexplicitebb formában itt fogalmazza meg a népmesegyűjtés során alkalmazandó szerinte ideális gyűjtési technika jellemzőit:

„Üjabban mindinkább kezd terjedni az a felfogás, hogy gyorsírói följegyzések útján lehet csak híven népmesét gyűjteni. Ez téves felfogás. A népmesének nincs állandó formája, mint a népdalnak, bár ez is néha megromlik s a népben annyi gyöngö, nehézkes elbeszélő van, mint az irodalomban. Most már az ügyefogyott mesemondók után induljunk-e s a népköltészet sajtáságainak tartsuk-e a *bőbeszédűséget, ismétlést, betoldásokat, ügyetlen fordulatokat*? Bizonyára nem. Ha különben maga az anyag érdekes, mindezekről meg kell tisztítani a népmesét s a jobb népi elbeszélők modorában, amennyire lehet, visszaállítani vagy legalább megközelíteni a hozzá illő elbeszélő formát. De vannak oly kisebb népmesék, melyekben numerizálás vagy éppen némi ritmus nyilatkozik, mint a közmondásokban és a találós mesékben. Ezeknek megőrzése vagy visszaállítása szintén a gyűjtő feladata [...]”⁹²⁷

Gyulai 1901-ben a mesegyűjtésre vonatkozóan megfogalmazott elvei nem különböztek a korábbi, az *MNGy* első köteteinek szerkesztése idején alkalmazott, az Arany János Merényi-bírálatában vázolt gyűjtési módszertantól és annak Arany László (illetve vélhetőleg maga Gyulai) által megvalósított gyakorlatától. A népmesékben a bőbeszédűség, az ismétlés, a betoldás és az ügyetlen fordulatok mint normasértések jelentek meg Gyulai szemében a népmeseszöveg létrehozása során. Ezek kiigazítása, az elképzelt ideális, ügyes mesélő mint a népmese sajtáságainak egyedüli közvetítője nyomán legitimáltak voltak. Míg Erdélyi János mesepublikációs stratégiája alapvetően a válogatásra korlátozódott, Aranyék és Gyulai Pál az alteráció néhány érvényes eszköze köré szervezték szöveggözlési koncepciójukat.

Az 1863-as felhívás szövegéből még egy további, a gyűjtési módszertanra vonatkozó lényeges aspektus olvasható ki, melynek érvényesítését végül a szerkesztők kénytelenek voltak feladni. Míg Gyulai 1863-ban valamennyi magyar tájszólás összegyűjtésének utópikus tervét vázolta fel,⁹²⁸ kilenc évvel később a két szerkesztő az *MNGy I.* közösen jegyzett

⁹²⁵ A diktálás utáni feljegyzést egyébként Albert Lord messze a legnehezebb szövegrögzítési technikának tartotta. Erről lásd Honko, L. 1998. 185.

⁹²⁶ Gyulai P. 1961. 618.

⁹²⁷ Gyulai P. 1961. 329. (328–329.) A *Magyar népmesék gyűjteményéhez* írott előszó kelte: 1901. július 11. Leányfalva [Kiemelés D. M.]

⁹²⁸ „[...] nagyon óhajandó, hogy minden gyűjtő legalább egypár dalt és mesét azon vidék tájnyelvén küldjön be, ahol gyűjtött. Mi tanulságos volna, ha Magyarország minden tájszólásait híven össze lehetne állítani dalokban és mesékben, tehát a népszellem oly nyilatkozásaiban, melyekben nyelve legbájosb, legerőteljesb s legeredetiibb.”

előszavában már úgy nyilatkozott, hogy a dialektusok visszaadására nem volt módjuk, az végül nem is állt szándékukban.⁹²⁹

„Csak két mysteriumban, egy mesében és néhány balladában alkalmaztunk külön jegyeket a tájszólás következetes kifejezésére. E jegyeket mindenütt hiven az illető közlő leírása szerint tartottuk meg, bár e miatt kénytelenek voltunk lemondani arról, hogy a használt jegyek egész kötetünkben egyformák s egyöntetűek legyenek [...]”⁹³⁰

A továbbiakban azt szeretném megválaszolni, hogy ha az 1863-ban megfogalmazott, a teljes magyar tájszólási repertoárt bemutató folklórgyűjtemény Gyulaiék szemében még realitás volt, mi a magyarázata annak, hogy végül az *MNGy* közel három tucat népmese és mondaszövege közül mindössze csak két népmese esetében törekedtek a közlők a tájnyelvi hűségre.

A Kisfaludy-társaság 1867 júniusi üléséről készített sajtóbeszámolóban a szerkesztődő kötetről olvashatjuk a következőket:

„E népköltészeti tár anyagja már oly nagyra nőtt, hogy bátran ki lehetne adni belőle négy nagy kötetet. Remélhetőleg Emich Gusztáv fog rá vállalkozni. Gyulai Pál emlité, hogy Mátyás Flórián nyelvtudós, ki most akadémiai megbízásból nagy nyelvészeti utazást tesz, megígérte valamennyi tájszólás pontos leírását és közlését a társasággal. Ekép valószínű, hogy a mesegyűjteményben minden magyar tájszólás képviselve leend, a mi nyelvészeti tekintetből nagyon érdekes lenne.”⁹³¹

Mátyás Flórián (1818–1904) nyelvész, nyelvtörténész, filológus a Magyar Tudományos Akadémia levelező, majd rendes tagja volt.⁹³² Nyelvtörténeti szótára (melynek nagyobb része kéziratban maradt) az egyik legkorábbi ilyen jellegű hazai kísérletnek tekinthető.⁹³³ Mátyás az akadémia által támogatott szótárának tervét összekapcsolta azzal az elképzelésével, hogy a magyar nyelvjárásokat a helyszínen tanulmányozza.⁹³⁴ Mátyás Flórián mint az Akadémia nyelvtudományi bizottságának tagja 1867-ben számolt be kettős vállalatáról:

„Magán szorgalom két nemzeti érdekű vállalatot résznél kezdve, résznél létesíté. Létesíté a magyar nyelv multját tárgyaló Nyelvtörténeti Szótárt. Megkezdé ethnographiai s philologiai utazását, s magyar nép tájszólalm szerénti jellemzése, – s e tájszólalmok, valamint az összes nyelv térképi felvétele, és határozása végett, a két hon területén [...] A történetileg világosan határozott kún, besenyő, székely telepek, valamint az összes magyarság, vidékek, falvak, sőt kisebb tanyák szerénti meglátogatása; – a lehetőleg észrevétlenül észlelt népnyelv-, dal- és mondasajáttságok feljegyzése; különös figyelemmel azon telepekre, melyek lakói történeti tanúság szerént mai napig eredeti lakhelyökön maradtak. Különös figyelembe veendő

Gyulai P. 1961. 619. (Korompay Bertalan ezzel szemben éppen amellet érvel, hogy Gyulai ellene volt annak, hogy a folklórszövegek eredeti tájszólásban jelenjenek meg Korompay B. 1941. 170.)

⁹²⁹ „A tájszólások tekintetében az illető vidékek népi kiejtését mindenütt hiven visszaadni se szándékunk nem volt, se módunkban nem állott, mert a gyűjtők többnyire az irodalmi rendes helyes-írással írva küldték be gyűjteményeiket. Némely dalban és balladában itt-ott jelezve van ugyan egy-egy sajátos kiejtésű szó vagy egy-egy közép e (é) s mi ezeket a gyűjtők eredeti leírása szerint meg is tartottuk, de a nélkül, hogy a tájszólást az egész szövegben következetesen vissza akartuk volna adni.” *MNGy I.* 1872. VII.

⁹³⁰ *MNGy I.* VII. (nagykőrösi, hódmezővásárhelyi, halasi, csongrádi, székelyföldi dialektus-reprezentációk jelennek meg a kötetben vö. *MNGy I.* 3–8; 29–35; 151–152; 156–157; 190–191; 209–210; 361–375; 404–421)

⁹³¹ *A Hon.* 1867. jún. 28. V. 147. sz.

⁹³² Szilágyi E. 1976.

⁹³³ Mátyás F. 1868–1871. Mátyás nyelvtudományi munkásságáról lásd Békefi R. 1906. különösen pedig Stemler Á. 2004. A szótár bírálata: Arany János: Magyar nyelvtörténeti szótár. Szerkeszté Mátyás Flórián II. füzet *ÁJÖM XI.* 565–567. (876–877).

⁹³⁴ Stemler Á. 2004. 81.

továbbá a tájszólami határok. E célra a városok, falvak, puszták térképi megjelölése is szükséges.”⁹³⁵

Mátyást az 1850-es évek végétől foglalkoztatta a tájszógyűjtés, 1862-re a szótár összeállítása konkrét tervként fogalmazódott meg benne.⁹³⁶ Utazásának támogatásáról 1866. június 25-én döntött a nyelvtudományi bizottság, 1867-ben ő maga úgy nyilatkozott, hogy a kutatás Veszprémben és környékén már meg is kezdődött.⁹³⁷ Arany László idézett beszámolójában Mátyás reménybeli sikeres gyűjtőútjára hivatkozva úgy véli, hogy a *mesegyűjteményben minden magyar tájszólás képviselve leend*, az állítása mögött tehát az a módszertani alapállás mutatkozik, miszerint a folklórszövegek egy rekonstruált dialektusba átírhatóak anélkül, hogy a hitelesség kritériuma, az autentikus népmese sérülne.

Mátyás Flórián *Magyar nyelvtörténeti szótárának* első két füzeté 1868-ban és 1869-ben még az akadémia támogatásával jelenhetett meg, a harmadik füzetet 1871-ben már csak saját költségén tudta kiadni.⁹³⁸ Vélhetőleg 1870 őszére annyira megrendült Mátyás vállalkozásának sikerébe vetett bizalom, hogy Arany László arról számolt be, hogy a kötetben csak ott fogják tájszólásban közölni a meséket, ahol biztosak lehetnek benne.⁹³⁹ Feltételezésem szerint Mátyás Flórián a nyelvtörténeti szótárának összeállítását célzó, a népiélet jelenségeire, köztük a folklórkötésekre külön figyelmet fordító kutatóútja, illetve annak kudarca eredményezte, (de legalábbis hatékonyan közrejárat ahhoz) hogy Gyulai Pál és Arany László, mint az *MNGy* szerkesztői lemondtak korábbi szándékukról, miszerint a folklórkötet szövegeit tájnyelvi alakban tegyék közzé.⁹⁴⁰

A szerkesztők 1872 február 20-án keltezték az *MNGy I.* előszavát, ez év április 24-én mutatta be Gyulai Pál a kész kötetet a Kisfaludy-társaságnak, mely az Athenaeumnál jelent meg.⁹⁴¹

Ahogy a gyűjtemény évtizedes keletkezéstörténetét is élénk sajtóvisszhang kísérte, úgy nem meglepő, hogy számos recenzió is megjelent a kötetről. Ezek mindegyike egységes abban a tekintetben, hogy alapvetően pozitívan értékelték a kötetet,⁹⁴² e közlemények mutatóványként immár népmeséket is közöltek.⁹⁴³ Egyedül csak Szarvas Gábor ütött meg a *Magyar Nyelvőrben* megjelent, az *MNGy* első két kötetét együtt bemutató méltatásában némileg kritikai hangot, ugyanis helytelenítette, hogy a közölt meseszövegek nincsenek *teljes*

⁹³⁵ Mátyás F. 1867.7.

⁹³⁶ Stemler Á. 2004. 10. és 89.

⁹³⁷ Mátyás F. 1867.7.

⁹³⁸ Az intézményi források elapadásában minden bizonnyal közrejátszott az a tény, hogy *A magyar nyelv szótára*, (népszerű nevén a *Czuczor–Fogarasi*) értelmező szótár kiadása, mely nyelvjárási anyagot is felhasznált, a végéhez közeledett. Czuczor G. – Fogarasi J. 1862–1874.

⁹³⁹ *A Hon. Reggeli kiadás*. 1870. szept. 29. VIII. 235. sz. A kiadott kötet felől ítélve Arany László saját nagykörösi dialektusban feljegyzett meséje valamint Kriza egy székely tájszólásban közölt meséje minősült e tekintetben hitelesnek.

⁹⁴⁰ Szarvas Gábor majd éppen e hiányosságot fogja szóvá tenni recenziójában: Szarvas Gábor: Az új népköltési gyűjtemény. *Magyar Nyelvőr* 1872 I. 10. sz. 453–461. (Katona Imre véleménye szerint szerint Török eredetileg tájszólásban rögzítette a folklórszövegeket, melyek végül éppen Gyulai javaslatára a tájnyelvi jellegzetességek eltüntetésével kerültek kiadásra. Katona I. 1977. 52.)

⁹⁴¹ *Fővárosi Lapok* 1872. ápr. 26. IX. évf. 95. sz. 411.

⁹⁴² *Fővárosi Lapok* 1872. ápr. 26. IX. évf. 95. sz. 411; Palóczy Lajos: Magyar népköltési gyűjtemény. *Magyarország és a Nagyvilág* 1872. jún. 30. VIII. 26. 111.

⁹⁴³ N. N. Magyar népmesék. *Vasárnapi Ujság* 1872. aug. 25. XIX. 34. 414–415. (A közölt négy mese: *A ténsur és Jancsi kocsis*. Bodros Katicza gyűjt. Garamvidék. *Az okos leány*. Illéssy György gyűjt. Debrecen. *A három árkanyal* Gyulai Pál gyűjt. Erdély. *A kalász eredete* Kriza János gyűjt. Székelyföld.) Két hét múlva ugyancsak a *Vasárnapi Ujságban* még egy további mese megjelent: *A cigány az égből és a pokolban* Arany László gyűjtéséből (Biharmegye. 1872. szept. 8. XIX. 36. 442–443.)

hű alakban közölve. E tekintetben kivételként mutatja fel az Arany László által közölt *Az aranszakállú embőr* című nagykőrösi mesét, azonban még itt sem tartja teljesen tökéletesnek a népnyelv rögzítését.⁹⁴⁴

Az eddig elmondottak során a társaság jegyzőkönyvei és Gyulai Pál levelezésének alapulvételével áttekintettem kronologikus rendben a kötet megjelenésének főbb állomásait Gyulai Erdélyi Múzeum-Egyletben 1860-ban elhangzott beszédétől kezdve a Kisfaludy-társaságban megismételt indítványán keresztül a kötet megjelenésig illetve bemutattam a kötet főbb szerkesztői elveit. A fejezet következő részében a kötetben megjelent egyes prózai szövegeket, illetve azok beküldőit vizsgálom meg alaposabban, annak érdekében, hogy a korban ekkor formálódó népköltési szövegek közzétételének szerkesztői koncepciója a gyakorlati megvalósítás elemzése alapján világosabban kirajzolódjon.

A továbbiakban tehát arra teszek kísérletet, hogy a gyűjtemény prózai szövegkorpuszának egyes darabjait azok gyűjtőinek biográfiájába illesztem be, az egyes szövegtörténetek felvázolásának módszerével pedig egyrészt a gyűjtők, másrészt a szerkesztők szövegalkotási módszereit próbáljam meg kimutatni. (A 3. számú függelékben a könnyebb áttekinthetőség érdekében valamennyi mese- és mondaszöveget táblázatos formában foglaltam össze.)

IX. 3. A kötet prózai szöveganyagának gyűjtői/lejegyzői/beküldői

IX. 3.1. Kriza János (1811–1875)

Kriza János neve alatt egy hosszabb és egy rövidebb próza-folklor-szöveg jelent meg a kötetben: *A halhatatlanságra vágó királyfi* című tündérmese (sorrendben az első közölt prózaszöveg), ezen kívül a rövidebb, *A kalász eredete* című eredetmonda.⁹⁴⁵ A szövegek alá jegyzett metatextusok szerint mindkettő székelyföldi gyűjtésből származik, a tündérmese a szerkesztői megjegyzés szerint háromszéki székely nyelvjárásban van közölve.⁹⁴⁶

Mint az közismert, a *Vadrózsák* 1863-ban jelent meg Kolozsvárott, Kriza már 1862-ben gondolt arra, hogy az összegyűlt folklor-szövegekből egy külön, második kötetben válogatást ad majd közre.⁹⁴⁷ Kriza e terve ismert volt az *MNGy* szerkesztői előtt is, hiszen mint láttuk, az 1870 szeptemberi ülésen reflektált is erre Arany László.⁹⁴⁸ Annak ellenére, hogy Arany deklarálta, tiszteletben tartják Kriza újabb publikációs tervét, 1872-ben mégis közölték tőle a két említett próza-folklor-szöveget, ami csak úgy képzelhető el, hogy Kriza János tudtával és

⁹⁴⁴ [...] alak tekintetében egyike a gyűjtemény legbecsesb darabjainak, igazi gyöngy: minden sora kezdetétől végig éles, finom érzékről tanúskodik, mely a csekélyebb hagyományadatokat is észreveszi s híven jelöli, s íme mégis találunk benne pár szót, a mely beteges külsejével sehogys sem illik a többi egészséges alak közé [...]” Ehhez képest Török Károly az *MNGy* II-ben meséiről egyértelműen pozitívan vélekedik: „A mesékben, melyeket különös figyelemmel olvastunk át, a nyelv mindenütt természetes, mesterkéletlen, igazán népszerű, némelyikük, kivált a második kötet meséi csak úgy duzzadnak az egészséges, magyaros szólásmódoktól, népies kifejezésektől, a melyekkel az irodalom nyelvében oly ritkán, csak mintegy elvétve, csupán néhány gondosabb íróknál találkozunk” Szarvas Gábor: Az új népköltési gyűjtemény. *Magyar Nyelvőr* 1872 I. 10. 453–461. Itt jegyezném meg, hogy Sebestyén Gyula egy 1913-as közleményében elárulta, hogy magában Gyulai Pálban is megfogalmazódott az *MNGy* I. új, javított kiadásának igénye: „Még tanítványa voltam Gyulainak, midőn figyelmeztetett, hogy ma-holnap új kiadásra lesz szükség [...]” Sebestyén Gy. 1913c 60.

⁹⁴⁵ ATU 470 *The Land Where No One Dies* (AaTh 470B *A halhatatlanságra vágó királyfi*) *MNGy* I. 361–375.

⁹⁴⁶ „Kriza János gyűjt. Háromszéki székely tájszólás szerint.” *MNGy* I. 375.

⁹⁴⁷ Lásd pl. Kriza levele Gyulai Pálnak Kolosvár, 1862. okt. 29. Kriza J. 1956. II. 419. Faragó J. 1971. 152–155.

⁹⁴⁸ „Az első kötetben a lapokból is (főleg az erdélyiekéből, a »Koszorú« ból és a »Fővárosi Lapok« -ból) átvettünk minden népköltési közleményt kivéve a Krizaét, miután ő maga fogja kiadni gyűjtését [...]». *A Hon*. Reggeli kiadás. 1870. szept. 29. VIII. 235.

akaratával történt e szövegközlés. A *Vadrózsák* tervezett második kötetét Kriza prózaí szövegekből, legfőképp mesékből szándékozott összeállítani.⁹⁴⁹ Gyulai Pál a *Két ó-székely ballada* című írása is Faragó állítását támasztja alá: „Az első kötetet egy második fogja követni, mely leginkább népmeséket tartalmaz. Nagyreszt ismerem e gyűjteményt s oly gazdagnak és sokoldalúnak találom, hogy egypár pontban a Kisfaludy Társaság által kiadott Erdélyi-féle gyűjteményt is felülmúlja.”⁹⁵⁰

Egy Gyulainak szóló levél dokumentálja, hogy Kriza János Kolozsvárról 1862. december 9-én küldte el Gyulainak *A halhatatlanságra vágyó királyfi* című mesét. A levélből kiderül, hogy magát a mesét elsődlegesen nem Kriza János gyűjtötte, csak módosította és továbbította a Kisfaludy-társaság számára (*Nemrég szerzettem meg e jelen változatot s dolgozám kereszttül*).⁹⁵¹ Arról is árulkodik a levél, hogy Kriza, mint szöveggyűjtő- és alakító felhatalmazta Gyulai Pált, hogy tetszés szerint változtasson a meseszöveg stílusán ([...] *amit én vastag székely lére eresztettem, azt tetszése szerint hígsítsák Arannyal együtt [...] Teljes szabadságot engedek, hogy ízlésök szerint igazítgassák*).⁹⁵²

A mese kéziratát az Akadémián őrzött Kriza-hagyatékából Gergely Pál segítségével Kovács Ágnes azonosította, Gálfi (Gálffy) Sándorban⁹⁵³ jelölte meg a lejegyzőt, a gyűjtés helyét pedig az Udvarhely megyei Demeterfalvára lokalizálta.⁹⁵⁴ Az *MNGy*-ben kiadott mese mellé a szerkesztők azt jegyezték fel, hogy az háromszéki székely tájszólásban van közölve.⁹⁵⁵

⁹⁴⁹ A kötet végül nem készült el. A folklórkéziratok sorsáról annyi ismeretes, hogy azokat Kriza halála (1875) után özvegye felkérte a Kisfaludy-társaságnak, pontosabban az *MNGy* szerkesztőinek Arany Lászlónak és Gyulai Pálnak. Ők a hagyatékából huszonkilenc balladát, harminchárom népdalt és csupán öt mesét (*Szerencsének szerencséje, A tejkút, Mondjad hát:széna!, A három árva legény, A táltos királyleány*) válogattak ki és közöltek az *MNGy* III. kötetében. (Kriza kéziratos gyűjteménye: MTAK Kt. Irodalom 4-r 409/I–IV. *Kriza János gyűjteménye* és MTAK Kt. Irodalom 4-r 412. *Kriza János gyűjteménye*)

⁹⁵⁰ Gyulai P. 1989 (1862). 614. (Először 1862-ben jelent meg a *Szépírodalmi Figyelő* II. 2. félév 12-16. sz.) Gyulai Kriza gyűjteményét a műfaji sokféleség és a tájnyelvi hűség tekintetében tartotta a *Népdalok és mondák*nál többre.

⁹⁵¹ El kell mondani, hogy Kriza Gyulainak szóló ezen időszakból fennmaradt leveleiben Arany Jánost és Arany Lászlót is gyakran említi, mivel e hivatkozásában Kriza keresztnévet nem említi, így nem tudom bizonyosan, hogy melyik Aranyra is gondolt. Előző levelében együtt említi Gyulait és a kisebbik Aranyt, mint a *Vadrózsák* tájnyelvi népmeséinek potenciális olvasóit ([...] *amint Népmeséimben ízelhetik Önök ottan a kisebbik Arannyal együtt [...]*)” 1862. okt. 29. Kolosvár Kriza J. 1956. II. 419.) E kontextus felveti a lehetőségét annak, hogy Arany László nem csupán az 1867-es székfoglaló előadása után játszott szerkesztőként szerepet a *MNGy* I. létrejöttében, hanem esetleg már öt évvel korábban, 1862-ben, saját mese gyűjteménye megjelenése évében is. Ennek kiderítése további vizsgálatokat igényel.

⁹⁵² „Most csak két népmesét küldök, többre még nem voltam képes a sok foglalkozás miatt–egy hétig feküdnöm is kelle hűlés miatt. – Úgyhiszem használhatók lesznek; de arra kérem, hogy amit én vastag székely lére eresztettem, azt tetszése szerint hígsítsák Arannyal együtt- könnyű lesz a sokból valamit kiráncigálni, vagy módosíthatni. Teljes szabadságot engedek, hogy ízlésök szerint igazítgassák, ha csakugyan megnyeri tetszésöket. A *Halhatatlanságra vágyó* vagy esdő (*éftu* divik a székelyeknél is) *királyfi* elmés egy mese. Nagyon el van terjedve Udvarhelyszéken és Keresztúrfszékben. Nemrég szerzettem meg e jelen változatot s dolgozám keresztül. Meg vala az előtt egy kicsi variánsa, Gyulai úr is olvashatta; de ez annál sokkal jobb.” Kriza János Gyulai Pálhoz 1862. dec. 9. Kolosvár. Kriza J. 1956. II. 423.

⁹⁵³ Szinyei József 1810-1871 martonosi Gálffy Sándor, a szabadságharc után Demeterfalván telepedett le. (Szinyei J. III. 1894. 959-960.)

⁹⁵⁴ A mesét Kovács közölte a *Székely népköltési gyűjtemény*ben, bizonyos módosításokat ő is megengedett: „Nehézkés, tudákos hangján némiképp egyszerűsítettünk.” Kriza J. 1956. II. 136–149. (499.) A kézirat jelenlegi lelőhelye: MTAK Kt. Irodalom 4-r 409/III. 139-151. Demeterfalva (Udvarhely megye) Kobátfalvával egyesítve ma: Cobătești, Románia Faragó elfogadja Kovács megállapítását a mese udvarhelyszéki eredetéről Faragó J. 1971.156–157. ugyanakkor egy későbbi írásában a mesét váratlanul marosszékiéként jelölte meg. (Faragó J. 1979= 2005.)

⁹⁵⁵ *MNGy* I. 361-375.

Faragó József bebizonyította, hogy Kóváry László az ötvenes évek elején a *Hölgyfutárban* megjelentetett balladaközléseit Kiss Mihály háromszéki nyelvjárásba írta át és így továbbította azokat Kriza János számára. Faragó feltételezte, hogy Gálffy Sándor meselejegyzésével is ugyanez történt, úgy vélte, hogy Kiss átírásában került *A halhatatlanságra vágyó királyfi* az *MNGy I.* kötetében háromszéki tájszólásban közlésre.⁹⁵⁶

Kriza János a *Vadrózsákban* közzétett *Néhány szó a Székely Nyelvjárásokról* című tanulmányában két jellegzetes székely dialektust, a háromszéki és a keresztúrfiszéki (udvarhelyszéki) nyelvjárást különböztetett meg egymástól. (A marosszékiről annyit tart megjegyzésre méltónak, hogy ott a magyar köznyelvet beszélnek.) A keresztúrfiszéki nyelvjárás egyik legfőbb jellemzőjének tartja az ő magánhangzók használatát szemben a háromszékievel, amely a „közép v[agy]. közlő é vel él.”⁹⁵⁷

A meseszövegeket alaposabban szemügyre véve érdekes megállapításokat tehetünk. Egyfelől a kéziratban nincsenek az udvarhelyi nyelvjárás jellemzőjeként értékelt ózsánek nyomai. Ugyanakkor az *MNGy*-beli háromszékiek minősített szövegközlés a kéziratához képest minimális módosításai bár következtelenül, mégis egyértelműen éppen özövé, azaz udvarhelyszékievé alakít át bizonyos szavakat (*embereknek* emböröknek, *fedezni fel* földözni föl, *engemet* ingömet, *igyekezett* ügyeközött, *feltett* föltött).⁹⁵⁸ Ebből az a következtetés adódik, hogy a szerkesztői szövegközlés szempontjából nem volt jelentősége sem annak, hogy a szöveg eredetileg milyen dialektusban volt leírva, sem pedig annak, hogy a reprezentálni kívánt dialektus a valódi nyelvjárást pontosan kövesse, a lényeg a tájszólás létének felmutatása, mely a folklórszöveget a korabeli olvasó számára hitelesebbé tehetette.⁹⁵⁹

Kriza János Lenka lányának férje, Kovács János (1846–1905) unitárius gimnáziumi tanár Benedek Elek egy 1900-ban tett félreérthető kijelentése kapcsán arra kérte Gyulai Pált, hogy tisztázza Benedek Kriza népmeséinek megszövegezésében játszott szerepét.⁹⁶⁰ Gyulai Kovácsnak címzett nyílt levelében elmondta, hogy az *MNGy III.* kötetében (1882) megjelent Kriza mesékre tett utalást Benedek Elek. A Kisfaludy-társasághoz került Kriza népköltési hagyatékát Arany László nem értékelte túlságosan (*mert részint ismert mesék voltak, részint pedig kevés becsük*), végül négy mesét választott ki, melyeket a szövegek egyszerűsítése után

⁹⁵⁶ Faragó J. 1979. 388.

⁹⁵⁷ Kriza J. 1863. 547–565. (549.)

⁹⁵⁸ Kurzív betűvel a kéziratból kiragadott szavakat, mellette az 1872-ben publikált szóváltozatokat hozom.

⁹⁵⁹ Az imitált dialektusról lásd Kovács Á. 1982d. Ugyanezt a szövegalkotási gesztus olvashatjuk ki Kriza Gyulaihoz szóló már idézett leveléből: „Borsszem Jankó ezer változatban jár a magyaroknál, ez egészen különbözni látszik sok mástól, noha részletekben van hozzá hasonló is. Az ilyeneket mint Borsszem, akár így hagyják, akár Keresztúrfiszékesen Bosszömmnek, amint tetszik. Háromszéken Borszömmnek ejtik ki. Az ő-kből hagyhatni ki amint tetszik, embör vagy ember, neköm vagy nekem- azóval én az igaz izt nem tudtam eltálnálni a hengejtésben.” Kolosvár 1862. dec. 9. Kriza J. 1956. II. 423.

⁹⁶⁰ Kovács J. 1901. A Benedeknek tulajdonított kijelentés Kovács bevallása szerint Benedek Elek egy közlebről nem ismert törvényszék előtti beszédében hangzott el, melyet Kovács hivatkozása szerint a Pesti Hírlap [1900.] dec. 2-i számában, a Törvényszéki csarnokban olvasott (A cikket a jelzett lapban nem találtam meg). Az inkriminált kijelentés arra vonatkozik, hogy Benedek az *MNGy III.* kötete számára Gyulai kérésére a meséket, köztük Krizáéit is átszövegezte, Kriza veje pedig apósa népmeséi írói tulajdonjogát érezte támadva Benedek nyilatkozatában: „Ezelőtt 20 évvel, a mikor hönöm alá csaptam egy csomó Kriza és Orbán-féle mesét és még egy nagyobb népköltési gyűjteményt és Gyulaihoz elmentem, azzal bíztam meg Gyulai, hogy ezt az anyagot, már ti. a Kriza János és Orbán Balázs meséit írjam át olyan irodalmi formába, mint a milyenneket én írtam. Meg is csináltam, de azért a Kriza nevet tettem alá. Ő is vette fel a honorariumot. Önzetlenül tettem e szolgálatot a Gyulai megbízásából. Később az volt a köszönet érte, hogy Gyulai azt írta, hogy Kriza János külömb meseíró, mint Benedek. Ez nagyon bántott, mert hiszen minden Kriza-mesét én írtam és mégis Krizát magasztalta.” Kiemelés D. M. (Valójában nem Gyulai, hanem Arany László bírálta Benedek székelyesítő szövegalkatását 1894-ben. Arany L. 1901. 413-414.)

közölhetőeknek ítélte.⁹⁶¹ Gyulai eme közleményében az *MNGy* I. Kriza-meséinek kiadástörténetére vonatkozóan is (mintegy mellékesen) szűkebb témánk szempontjából értékes megjegyzést tett:

„Ebben [*MNGy* I. –D. M.] Krizától két mese van, az egyiket sajátkezűleg írta le és küldötte, a másik pedig már azelőtt megjelent egy lapban nyomtatva. Mindkettő alá ezt írtuk Kriza János gyűjtése.”⁹⁶²

A kézirat és az 1872-ben megjelent szöveg összevetéséből adódó második megállapításom az, hogy mivel a kéziratban olyan ceruzás javítások találhatók, melyek a kiadott szövegváltozattal megegyezők (a javítások írásképe nagyon hasonló az Arany László mesekéziratainak láthatóakra) ezért szemben Gyulai állításával, úgy vélem, hogy Arany László előtt nem Kriza sajátkezű kézírata volt, hanem éppen a vizsgált Gálffy Sándor-féle lejegyzés.

Mint láttuk, Kriza 1862-ben küldte el Gyulainak a tíz évvel később Kriza neve alatt megjelent tündermese egy kézirat szövegváltozatát. A továbbiakban a másik, a nyomtatott forrásból közölt, Krizához rendelt prózaalkotás szövegét vizsgálom meg.

Az *MNGy* I. kötetében a Kriza János neve alatt megjelent másik szöveg *A kalász eredete* címet viseli.⁹⁶³ E szöveggel kapcsolatban egy újabb, alapvetően filológiai jellegű, de a folklorisztikai tudománytörténet-írás működési mechanizmusára is rávilágító problémára szeretnék rámutatni. A folklorisztikai szakirodalom Kriza János kézirat szövegyűjtésének legjobb ismerője, Kovács Ágnes nyomán Kriza gyűjtőjeként tart számon egy bizonyos Bak Lászlót, nevét egyetlen Kriza-szöveggel, éppen az említett eredetmondával hozták eddig összefüggésbe.⁹⁶⁴ E monda először 1853-ban jelent meg nyomtatásban *Az első ember esete* címen a *Szépirodalmi Lapokban*, Kriza nevéhez, valamint egy közelebből nem ismert adatközlőhöz (*egy vén székely után*) rendelve.⁹⁶⁵ A monda szó szerint ugyanígy jelent meg az népköltési gyűjteményben 1872-ben *A kalász eredete* címen. Tudjuk, hogy Gyulai Pál és Arany László folyóiratok közleményeket is átemelt az *MNGy* I. kötetébe,⁹⁶⁶ Gyulai idézett nyílt levelét is figyelembe véve⁹⁶⁷ biztosan állítható, hogy a *Szépirodalmi Lapok* 1853-as évfolyamából másolták *A kalász eredete* címen közzétett szöveget. Az Akadémiai Kézirattárban megtalálható egy Krizához rendelt kolligátumkötetben e monda cím nélküli kézírata is.⁹⁶⁸ A fekete tintával írt kézirat lap aljára és tetejére későbbi ceruzás bejegyzések kerültek: a cím helyére a *monda* szó, fölé az *MNGy* I. 493. 19. jelölés (a szöveg helye). A szöveg alá további utólagosan azonosított adatokat írt Kovács Ágnes vagy Gergely Pál: „*Bak László írása (Kolozsvár).*”

⁹⁶¹ Gyulai Pál Kovácsnak címzett válaszában így fogalmaz: „[...] abban állapodtunk meg, hogy a kissé dagályos előadást egyszerűsíteni kell s erre Benedek alkalmas lesz, a ki éppen most gyűjtött székelyföldön népmeséket s még élénken visszhangozhatik benne a székely népmesék előadásmódja [...]” *Ellenzék* 1901. május 2. XXII. 99.

⁹⁶² *Ellenzék* 1901. május 2. XXII. 99.

⁹⁶³ *MNGy* I. 493. (a jegyzet szerint: Kriza János gyűjt. Székelyföld)

⁹⁶⁴ Kriza J. 1956. II. 310-311. *Miért kevés a szem a búzakalászon?* (=A kalász eredete) Kovács Ágnes jegyzete: „Bak László gyűjtötte vagy gyűjteménye” Kolozsvár.” Kriza J. 1956 II. 500. Kovács Ágnes a szöveg lejegyzését illető bizonytalanságát jól jelzi, hogy a szöveget követő helymegjelölés után egy kérdőjelet applikált (311.) amit a jegyzetében elhagyott (500.)

⁹⁶⁵ Kriza János: A székely népköltészeről 1853. I. 32. 550. (8. számú közlemény 34. sz. 531–534. és 35. sz. 547–551. kétértelmű közlemény) A lap szerkesztője Pákh Albert volt, társszerkesztője Gyulai Pál. Gyulai Pál

⁹⁶⁶ „[...] felhasználtunk mindent, a mit a hírlapok, folyóiratok- és naptárakban elszórván találtunk és hiteles adatoknak itéltünk.” *MNGy* I. VI.

⁹⁶⁷ ([a másik Kriza mese- D. M.] már azelőtt megjelent egy lapban nyomtatva) *Ellenzék* 1901. XXII. 99.

⁹⁶⁸ MTA Kt. Irod. 4-r. 409/ III. 117.

Itt szeretnék visszautalni az előző fejezetben említett, Gyulai Pál-féle kéziratok folklórgyűjteményre. Gyulai Pál kézírásában népmeseszövegeket eddig négy vegyes tartalmú kéziratban kötetben találtam.⁹⁶⁹ Némelyik (kevés) mese mellett a gyűjtés helyét és az adatközlőt is jelölte Gyulai.⁹⁷⁰ Ezek egyikén találtam az eddigi egyetlen, 19. századból származó utalást Bak Lászlóra. Az ismert Kitrákotty-mese kézírata végére került az alábbi megjegyzés: „Lejegyezte Kolozsvárt egy szőlősmunkástól Bak [?] László Bornyumálban 1862.”⁹⁷¹ A kézirat első lapjára ceruzával ez esetben is rávezették a (*Bak László*) nevet. Úgy gondolom, hogy a szöveg végi egykorú jegyzet vezette félre Kovács Ágnest és Gergely Pált, amikor Bak Lászlót bevezették a Kriza-szakirodalomba. (Azt is el kell árulnom, hogy még arról sem vagyok meggyőződve, hogy egyáltalán Bak a helyes olvasási mód, úgy gondolom, hogy a név például Bata Lászlónak is olvasható.)

Feltételezésem szerint tehát az okozhatta a tévedést, miszerint Bak nevét autográf szignónak vélték az *SzNGy*-t előkészítő kéziratrendezők, hogy az említett cím nélküli eredetmonda ugyanabban a kézírásban őrződött meg, mint a Bak [?] nevét említő Kitrákotty-mese kézírata. Csakhogy ezek és még számos egyéb kéziratok folklórszöveg is, nem egy titokzatos Kriza-gyűjtő, hanem a folklórgyűjtés iránt a negyvenes évektől intenzíven érdeklődő Gyulai Pál kézíratai. Emiatt Kovács vagy Gergely rávezette a Gyulai kézírásában (véltetőleg a folyóiratos közlés másolatában) megőrződött mondakézírra Bak László nevét és Kolozsvárt mint helymegjelölést, emiatt került az akkor még bekötetlen kézirat a Krizához küldött népmesék kolligátumkötetébe. E kéziratot felhasználva a mondaszöveget (mely eredendően a folyóiratos közlés szerint valóban Kriza gyűjteményének részét képezte) újraközltek 1956-ban az *SzNGy*-ben, azonban a folklórszöveg szerkesztését jelentő, a szöveg lejegyzésének kontextusára vonatkozó, tévesen rekonstruált információkkal együtt, így Bak László mint Kriza János kolozsvári gyűjtője kanonizálódott a folklorisztikai szakirodalomban.⁹⁷² Mindezt nem a leleplezés szándékával írtam (Kovács Ágnest egyébként a legképzettebb és legérzékenyebb magyar népmesekutatónak tartom) csupán hangsúlyozni szeretném, hogy ugyanazon folklórszöveg genetikai szövegvariánsainak eltávolodása és elszeparált vizsgálata milyen veszélyeket rejt magában és milyen könnyen vezethet téves következtetésekhez.

Összegezve, a kötetbe került két Kriza-neve alatt megjelent szöveg egyikét Gálffy Sándor küldte el Krizának Demeterfalváról 1862 december elején vagy előtte, tájnyelvi jellegzetességek feltüntetése nélkül. Az eredetmonda egy 1853-as, Kriza közleményeként megjelent, a székely népköltészetet bemutató folyóiratközlemény-sorozatból való *egy vén székely* után lejegyzett szöveg közvetlen átvétele.

⁹⁶⁹ MTA Kt. Irod. 4-r. 397/I. és 397/II. (utóbbi kötetben ötven lapon olvashatóak folyamatosan a Gyulai-mesék, a legnagyobb egységes Gyulaihoz köthető mesekorpusz ez) valamint MTA Kt. Irod. 4-r. 409/II. és MTA Kt. Irod 4-r. 365. II.

⁹⁷⁰ pl. MTA Kt. Irod 4-r 397/II. 116. A cím nélküli hazugságmese mellé feljegyezte: „Rátonban Kovászna megyében egy kondásfiútól.”

⁹⁷¹ MTA Kt. Irod. 4-r 365/II. 27–28.

⁹⁷² Sebestyén Ádám bukovinai székely mesegyűjteményéhez írott jegyzeteiben Kovács Ágnes a 25. számú Kacor király meséről írja: „A mesének a fent említetten kívül 4 változatát ismerjük, valamennyi a Bak László által Kolozsvárt feljegyzett mese közelebbi-távolabbi származéka. A Magyar Népköltési Gyűjtemény I. kötetében is ez a mese jelent meg Kacor király címmel Gyulai Pál neve alatt.” Kovács Á. 1979c 372. (Valóban a Bak nevet említő kézirrattal egyező kézírásban maradt fent e mese is, de úgy gondolom, hogy ez Gyulai Pál írása. Lásd MTA Kt. Irod 4-r. 397/II. 99–100. Kaczor király, megjelent *MNGY I.* 433–437.)

Baksay Sándor református lelkész, író és műfordító, a népnemzeti iskola késői képviselője. Csurgón és Kecskeméten végezte iskoláit, Baranya megyében kezdte tanítói pályafutását, majd Kecskeméten tanított bölcseletet. 1855-től 1862-ig a halasi gimnáziumban tanított, majd lelkésszé választották, közel ötven évig kunszentmiklósi pap, majd 1904-től a dunamelléki református egyházkerület püspöke. 1872-től a Kisfaludy-társaság, 1884-től az akadémia tagja. Iliász-fordítását Arany László mutatta be a Kisfaludy-társaságban.⁹⁷³

A szegény asszony szíve címen jelent meg az *MNGy I.* prózai szöveganyagában az egyetlen Baksay Sándorhoz kapcsolt folklórszöveg.⁹⁷⁴ A legendamese szövege mellett a szerkesztők a gyűjtőt megjelölték, Baksay nevéhez helynevet is rendeltek, ez alapján a szöveg Csurgó vidékéről való. Arany László a kötetben e meséhez fűzött jegyzetében utalást tett arra, hogy ezen esetben is egyszer már közölt szöveg újraközlésére került sor.⁹⁷⁵ Először 1865. június 25-én a *Koszorú* hasábjain *Népköltészet* címen *legenda* műfajmegjelöléssel jelent meg a kötetben szó szerint megismételt meseszöveg.⁹⁷⁶ Baksay Sándor még egy népmeséje, pontosabban annak versbetétes része is megjelent 1872-ben a *Balladák és rokonneműek* című részben *A halott völégény* címen.⁹⁷⁷ A versbetéthez fűzött terjedelmes jegyzet közli a mese szűzségét, valamint az akkor ismert variánsokat, továbbá utal Arany László bizonyos a *Koszorúban* és a *Budapesti Szemlében* megjelent cikkeire.⁹⁷⁸

1865. május 28-án a *Koszorúban* Pap Gyula *Palóc népköltményeivel*⁹⁷⁹ kapcsolatban valóban szóba került Baksay baranyai mesevariánsa.⁹⁸⁰ Egy másik pár héttel korábbi cikk névtelen szerzője (Arany László) Pap Gyula palóc népköltési gyűjteményét ismertette két részben, a *Koszorú* május 7-i és a következő, május 14-i számában.⁹⁸¹ Bár a cikk méltatja a gyűjtő érdemeit és elismeri, hogy „hasznos szolgálatot tett az irodalomnak” a gyűjteményt mégsem nevezi becsesnek, hiszen álláspontja szerint a kötet a felfokozott várakozások ellenére „nem elégti ki a palócok népköltészetébe vetett reményünket” ezt pedig főként azzal indokolja, hogy a mesék többsége a magyar közönség előtt sem ismeretlen mesetípus variánsai. Ez nyilvánvalóan rosszul esett Papnak, aki megbántódva Arany László ismertetésén levelet írt neki.⁹⁸² A május 28-i számban közölt cikk tulajdonképpen Pap elveszett vagy lappangó levelére adott válasz, melyben tételesen megmagyarázza az ismertetés Pap által megkérdőjelezett állításait. Arany Pap *A halál' völégény* című meséjéről szólva kifejti, hogy azt egészen sajátos módon magyar jellegzetességnek tartja, melynek sem a külföldi, sem a hazai gyűjteményekben nincs variánsa,⁹⁸³ éppen ezért kétségbe vonja a szöveg mesei jellegét, véleménye szerint azt inkább helyi babonás mondának, mint mesének kellene tartani. „Az

⁹⁷³ Baksay életrajzát lásd Baksay S. 1982. 17–24. Szinnyei J. I. 1891. 374–375. Kéký L. 1917. (33.) Baksay a néprajz érdeklődésébe tartozó írásairól lásd Tálasi István: *Baksay Sándor táj-és népismereti tanulmányai* In Baksay S. 1982. 363–375.

⁹⁷⁴ *MNGy I.* 488–489.

⁹⁷⁵ *MNGy I.* 605.

⁹⁷⁶ *Koszorú* 1865. III. évf. I. félév 26. sz. 618.

⁹⁷⁷ ATU 365 The Dead Bridgeroom Carries off His Bride *MNK* 2. 176. A halott völégény *MNGy I.* 207–208.

⁹⁷⁸ *MNGy I.* 569–571.

⁹⁷⁹ *A halál' völégény* Pap Gy. 1865. 94–101.

⁹⁸⁰ N. N. [Arany László]: Egy ballada-váz s még valami. *Koszorú* 1865. III. évf. I. félév. 22. sz. 522–524.

⁹⁸¹ N. N.: [Arany László] *Koszorú* 1865. I. félév III. sz. 19. sz. 451–452. és 20. sz. 474–475.

⁹⁸² A levél mindeddig nem került elő. Legalábbis a PIM, az OSZK és az MTA gyűjteményeiben őrzött Arany László-levelek között nem találtam.

⁹⁸³ 1872-ben a Grimm mesékhez írott harmadik, a mesék jegyzeteit tartalmazó kötet alapján Arany már norvég és holland változatot is felmutat, balladaszerű-népmesének nevezi. *MNGy I.* 571.

egész oly, inkább balladai menetű sejtelmes monda, mint népmesének szélesebb körben elterjedését, vagy régibb idő őtai fennállását alig hihetjük.”⁹⁸⁴ A könyvismertetésre reagált Pap Gyulán kívül Baksay Sándor is, Arany László tőle is kapott levelet. Sajnos egyelőre ez a levél sem került elő, tartalma azonban körvonalazható Arany cikkéből „Baksay Sándor csanádi lelkész úrtól érkezett, ki ugyanezt a mesét [*A halál vőlegény* típusba tartozó szöveget –D. M.] 20–24 évvel ezelőtt, gyermek korában, Csurgón hallván, most mikor ismertetésünknek erre vonatkozó részét olvasta, rögtön reá emlékezett, s beküldte hozzánk az egészét, úgy a hogy ő tudja, egy terjedelmes levél kíséretében, melyben elmondja, hogy ő is teljesen osztja gyanításunkat, midőn e mese alatt balladát vélünk lappangani, sőt tovább megy és biztosan reményli, hogy talán még verses alakja is meg volna keríthető.”⁹⁸⁵ Arany ezután ismerteti a mese szűzséjét majd összeveti Pap és Baksay variánsát és levonja a következtetést: korábbi álláspontját feladva elismeri, azzal, hogy az ország két különböző pontjáról is van variánsa, nem tartható helyi mondának a szöveg, azonban annak egykori elhomályosult balladai jellegét továbbra is bizonyítva látja. A két változatot összehasonlítva a palóc variánsat tartja a jobb (értelmezésében eredetibb) variánsnak.⁹⁸⁶

Összegezve a *Koszorúban* megjelent cikkek Baksay szövegváltozatára vonatkozó tanulságait, *A halál vőlegény* című mesét 1841–1845 körül, a baranya megyei Csurgón hallotta gyermekkorában Baksay Sándor, aki Arany László cikkén felbuzdulva 1865. május 14. és 28. között jegyezte le és küldte el azt neki. A *Koszorúban* közölt verses részletek újra megjelentek 1872-ben a *MNGy I.* kötetében, a mese teljes szövege nem jelent meg sehol, kézirata pedig lappang.

IX. 3.3.1. Bodros Katicza (*Dessewffy Virginia*)

Bodros Katicza neve alatt három mese jelent meg a kötetben. A helymegjelölés szerint a mindhárom meseszöveg Garam vidékről származik. A publikált mesék a következők: *Adj’ isten egészségére*, *A ténsúr és Jancsi kocsis* és *A béka komája*.⁹⁸⁷ Két szempontból érdemel különösebb figyelmet e három darabos gyűjtemény, egyrészt a beküldő személye miatt, másrészt maguk a meseszövegek okán, kiváltképp az *Adj’ isten egészségére* című novellamese szűzsége és elbeszélő stílusa miatt. A *Magyar Népmesekatalógus* novellamese-típusokat bemutató kötetében Benedek Katalin *A csillagszemű juhász* elnevezésű mesetípus legelső előfordulásaként regisztrálta e mesét.⁹⁸⁸ Kovács Ágnes szerint a Benedek Elek által ez alapján feldolgozott szövegváltozat került be a paraszti mesemondók repertoárjába, továbbá

⁹⁸⁴ N. N. [Arany László]: *Koszorú* 1865. III. évf. I. félév 20. sz. 475.

⁹⁸⁵ N.N. [Arany László]: *Koszorú* 1865. III. évf. I. félév. 22. sz. 523.

⁹⁸⁶ Erről lásd korábban: Arany L. 1867. 44–45.

⁹⁸⁷ *MNGy I.* 429–432. 447–452. 480–487. AaTh 858. A csillagszemű juhász, (*MNK* 4. 179–180.) ATU 326A* A Kisértetborbély. (*MNK* 2.) 135–136. 1872. 447–452. ATU 476*, A béka-komaasszony. (*MNK* 2.) 250. 1872. 429–432. (Ortutay Gyula *A ténsúr és Jancsi kocsis* című meséhez fűzött jegyzetében írja, hogy a nép között népszerű kísértettörténetek a ponyváról terjedtek. Ortutay Gy. (szerk.) 1955. 635. A szövegközlés: 423–426. E típus egyetlen ismert ponyvaváltozata a *Népdalok és mondák* III. kötetéből vett Bátor Jancsi In Három mulattató tündéri néprege Réthy, Szarvas, 1853. 2–8. Erről részletesebben lásd a II. 2. fejezetet.)

⁹⁸⁸ „A Bodros Katica írásként megjelent mese részben Benedek Elek közvetítésével forrása valamennyi további folklorizálódott változatnak.” Benedek Katalin In *MNK* 4. 1984. 179. Bodros Katicza meséje teljes terjedelmében a típus reprezentánsaként a katalógus szöveggyűjtemény részében is helyet kapott: uo. 55–59.

még a mese verses ponyvaváltozata⁹⁸⁹ esetében sem zárja ki az első ízben 1872-ben megjelent szöveggel való genetikai kapcsolat lehetőségét.⁹⁹⁰

A *béka komája* című meséhez fűzött jegyzetében Arany László elárulja, hogy a *Bodros Katicza* nem valóságos személyt rejt, a népies hangzású név kitalált álnév.⁹⁹¹ Kovács Ágnes az álnév tulajdonosát Dessewffy Virginiával, Dessewffy József leányával, a szabolcsi grófkisasszonnyal azonosította.⁹⁹² Sajnos Kovács Ágnes nem utalt arra, hogy mi alapján rendelte Dessewffy Virginiához az álnévet, mivel azonban a grófkisasszony a folklorisztikai szakirodalom által a 19. század első feléből név szerint számontartott kevés női folklórszöveg-gyűjtője/beküldője, nyilván a feltételezés ezen a tényen alapult. Dessewffy Virginiát (1807–1856) az egyik első magyar népdalgyűjtőként ismerjük.⁹⁹³ Ismeretes, hogy a Tudós Társaság Esztergom (1831) és Komárom vármegye (1832) kérésére felhívást adott közre népdalok gyűjtésére és beküldésére 1833-ban. Ezen felbuzdulva kezdetett Dessewffy Virginia is népdalok szövegeinek és dallamainak gyűjtéséhez 1832-ben vagy 1833-ban.⁹⁹⁴ Az akadémia népdalgyűjteménye, köztük a grófkisasszony 42 népdalával 1843-ban átkerült a Kisfaludy-társasághoz,⁹⁹⁵ majd kiegészítve a társaság felszólítására több alkalommal beküldött népdalokkal Dessewffy Virginia népdalgyűjtése a *Népdalok és mondák* kötetekben jelent meg.⁹⁹⁶

Az akadémia könyvtárának kéziratára Dessewffy Virginia négy füzet, részben kottákkal kísért népdalgyűjteményét őrzi, közöttük van a legkorábbi, azaz az akadémiának 1832-ben eljuttatott gyűjtése is.⁹⁹⁷ Ami a gyűjtemény forrását illeti, nagyon áruklodó az Erdélyi Jánosnak első alkalommal (1844 januárja vagy előtte) küldött gyűjtemény címlapjának belső oldalán lévő gyűjtői megjegyzés:

„Sok valódi népdalt találtatni a’ *Hasznos multságokban*, mellyeket egykor néhai Kultsár István adott ki hírlapja mellett. A’ régi évfolyamokban legtöbb népdal vagyon. Az itt közlöttek közül is némellyik onnan van ki-irva, de nagyobb részét magam hallám dallani a’ köznéptől.”⁹⁹⁸

⁹⁸⁹ Nógrádi Pap Gyula: *A csillagszemű juhász*. (Jó könyvek a magyar nép számára Méhner, Budapest. 55. sz. A datáláshoz Pogány P.

⁹⁹⁰ Kovács Á. 1977. 514.

⁹⁹¹ „Beküldője, egy garámvideki hölgy, kitől ugyanazon népies álnév alatt kötetünkben még két mesét talál az olvasó, tapintatos gyűjtőnek s igen ügyes elbeszélőnek bizonyítá magát.” 1872. 600–601.

⁹⁹² Kovács Á. 1977. 514.

⁹⁹³ Dessewffy Virginia folklórgyűjtésére valamint a kiadandó folklórgyűjtemény megjelenítésére vonatkozó levélrészleteket (D. V. levelei Toldy Ferenchez: 1844. aug. 16; 1845. jan. 4. és 1845. máj. 9.) is közöl Jakab Elek az akadémián őrzött Dessewffy-levelezés alapján megrajzolt Dessewffy Virginia- portréjában. Jakab E. 1883.

⁹⁹⁴ „Adott bé népdalokat Döbrentei, küldött titoknoki körlevélre Horvát Endre, Horvát József, Ercei, Péczeli; küldött Gróf Dessewffy Virginia, Gróf Dessewffy József leánya.” A Magyar Tudós Társaság Évkönyvei. (1832–1834) Második kötet Buda, 1835. 6. Nem hagyható figyelmen kívül a tény, hogy az akadémia akkori igazgató-, majd tiszteleti tagjának, Dessewffy Józsefnek a leánya volt Dessewffy Virginia, bizonyára Dessewffy József közvetítette lányának a népdalok összegyűjtését célzó felhívást. Vö. Vaderna G. 2009. 117–148. Dessewffy Virginiára vonatkozó életrajzi adatok 118–119.

⁹⁹⁵ Erdélyi J. 1846. VII. és IX. és *Kisfaludy-Társaság Évlapjai 1845–1846*. 1849. Budapest XXII.

⁹⁹⁶ Erdélyi J. 1846. VIII–IX. 1847. VIII. Erdélyi János a 42 akadémiának küldött népdalon kívül 116 (részben dallamaival együtt) lejegyzett szabolcsi dalt és 11 székely dalt (Jeney József gyűjtéséből) említ Dessewffy Virginia küldeményéből.

⁹⁹⁷ MTA Kt. Irod. 8-r 206/58. *Népdalok*. A’ m. t. t. nak beküldé Gr Dessewffy Virginia, MTA Kt. Irod. 8-r 206/6. *Szabolcsi népdal-gyűjtemény*. Össze-szedé Gr. D. V., MTA Kt. Irod. 8-r 206/70. *Népdalok 51-től 116-ig. Népdalok 2dik füzet*. Össze-szedé Gr. D. V., MTA Kt. Irod. 8-r 206/143. *3dik Füzet. Népdalok folytatása 117-129ik sz.* (Ezen utolsó küldemény a címlapon lévő datálás szerint 1846. szept. 16-án érkezett meg.)

⁹⁹⁸ MTA Kt. Irod. 8-r 206/6. A gyűjtemény keletkezéséről lásd Dessewffy V. levele Toldy Ferenchez 1844. aug. 16. A levélből kiderül, hogy a dallamokat is saját maga kottázta le („E melodiákat én a nép szájából s a

A Dessewffy Virginia neve alá besorolt akadémiai kéziratok között prózafolklór nem található, így az *MNGy* I. kötetében Bodros Katicza néven publikált három mese szövege sem maradt fenn gyűjteményében, noha a grófkisasszony összes ismert és a korban reflektált folklórgyűjtése fennmaradt. Elgondolkoztató az a tény, hogy ha ugyan volt is mesefeljegyzése az 1856 január legelején elhunyt nemes kisasszonynak, hogyan lehetséges az, hogy az 1872-es megjelenésig azok sehol sem bukkannak fel, még említés szintjén sem? Ráadásul a mesék Dessewffy Virginia által gyűjtött népdalokkal ellentétben nem Szabolcs megyéből származnak. További kérdés, hogy vajon a népdalokat saját nevén beküldő gyűjtő miért közölte volna meséit álnéven?⁹⁹⁹

IX. 3.3.2. Bodros Katicza (Gyarmathy Zsigáné Hory Etelka)

Előre kell bocsátanom, hogy nem tudom minden kétséget kizáróan bizonyítani, hogy Kovács Ágnes téved, amikor az *MNGy* I. kötetében Bodros Katicza népies álnévű gyűjtőt/szerzőt Dessewffy Virginiával azonosítja, azonban szeretnék egy másik, a fentiek fényében talán valószínűbb megoldási javaslatlal élni.

A kalotaszegi varrottas újjáélesztőjeként ismert Gyarmathy Zsigáné (1843-1910), életrajzírói szerint az első írásait még Katinka néven publikálta.¹⁰⁰⁰ Fábri Anna a magyar írók történetéről szóló munkájában azt írja, hogy Gyarmathy Zsigáné Katinka néven megjelent első regénye 1867-ben látott napvilágot.¹⁰⁰¹ Az előző fejezetben bemutattam, hogy Hory Etelka Gyulai Pál közvetlen felszólítására népdalgyűjteményt állított össze 1861 decembere előtt, melyet Gyulai az *MNGy* I. kötetéhez fel is használt. Az előző fejezetben hosszabban idézett leveleiben Gyulai a Hory Etelkától kapott népdalokat köszönte meg, egyúttal elárulta, hogy a népdaloknál nagyobb figyelmet fordít a népmesékre, különösen az utóbbiak gyűjtésére buzdítja Gyulai Hory Etelkát.

Láttuk, hogy Gyulai Pál kolozsvári tanítványainak segítségével az 1860-as évek elején népköltési alkotásokat gyűjtött.

Az 1872-ben Bodros Katicza néven közzétett meseszövegek kéziratai, a kötet prózai szövegeinek többségével együtt elkallódott, azonban az ismertetett adatok, különösen Gyulai Pál levélbeli felszólítása alapján okkal gondolhatjuk, hogy Hory Etelka népdalgyűjteményén kívül prózai népköltési szövegekkel, népmesékkal is hozzájárult a Gyulai Pál-koordinálta gyűjtéshez. További érv az Arany László által „igen ügyes elbeszélőnek” minősített Bodros

közönséges cigány bandáktól tanultam.”) továbbá az is, hogy ennél a gyűjteménynél a dallam és a szöveg lejegyzése nem egyidejűleg történt. A levélből részleteket közöl Jakab E. 1883. 789.

⁹⁹⁹ A mese a kor műfajhierarchiában betöltött a dalnál alacsonyabb pozíciója persze magyarázhatja egy ilyen gesztust.

¹⁰⁰⁰ Szinyei J. IV. 1896. 29-31. (30.) Gulyás J. 1956. 244. Fanghné Gyűjtő I. 1910. 315. Persián K. 1911. 22. Baranyai Zs. 1989. 234. Hála József szerint az első publikált írása 1874-ben a Katinka néven közzétett *A későn támadt szerelem* volt (*Fővárosi Lapok* IX. 90-93. sz. 393. 397.. 402. 405.) Szintén Katinka néven jelent meg *Az erő gyöngesége* című regénye (*Fővárosi Lapok* XIII. 181-191. sz. 847. 851. 857. 861. 867. 873. 875. 883. 887. 892.897.) Hála J.1998. 16; 2003. 40

¹⁰⁰¹ Sajnos a szerző nem említi a címét ezen 1867-ben közzölt regénynek. Fábri A. 1996. 148. Fáynl-Hentaller Mariska úgy tudja, hogy Gyarmathyné Katinka név alatt 1865-ben adta közre *Az erő gyöngesége* című beszélyét. Fáynl-Hentaller M. 1899. 142. Mivel egyik szerző sem rendelt adatához forrást, így egyelőre a Hála József által igazolt 1874-es dátumot tekintjük Gyarmathyné irodalmi munkássága kezdődátumának. Az álnévhasználat motivációjához érdekes anekdotikus adatot kínál Rozsnyay Kálmán. Leírja, hogy amikor Gyarmathyné megmutatta férjének egy a neve és Gyarmathy tudta nélkül megjelent írását, a férj hogyan reagált, sejtette, hogyan vélekedhetett felesége írói ambícióiról: Hát lelkem, ha maga írta volna, kitekerném a nyakát.” Fol Hung. 2157. Rozsnyay Kálmán: Kalotaszeg nagyzasszonya

Katicza¹⁰⁰² és Hory Etelka azonosítása mellett az, hogy Hory Etelka éppen az *MNGy* I. kötet megjelenésének idején (1872) az 1870-es évek elején jelentkezett először írói ambíciókkal, talán az ő elbeszélői tehetségének köszönhetően vált olyannyira népszerűvé és folklorizálódott az *Adj' isten egészségére/A csillagszemű juhász* című Bodros Katicza-jegyzete mese. Készséggel elismerem, hogy nem tekinthető túl erős bizonyítéknak, de meg kell említenünk még a két, megközelítőleg egy időben használt álnév hasonlóságát is (Bodros Katicza 1872/Katinka 1874, 1876).

Az egyetlen igazán nyugtalanító tény Bodros Katicza és Hory Etelka, azaz Gyarmathyné azonosításában az, hogy az *MNGy*-beli szövegek helymegjelölése *Garamvidék*, Hory Etelka viszont tősgyökeres kalotaszegi (Magyargyerőmonostoron született 1843-ban, 1862-től férjével Bánffyhunyadon lakott). Nem tudok szilárd bizonyítékkal szolgálni arra, hogy ennek ellenére mégis Gyarmathy Zsigáné küldte el Kalotaszegről a kérdéses meséket, az azonban talán némi, remélhetőleg nem túlságosan spekulatív magyarázatul szolgálhat, hogy Gyarmathy Zsigmond az *érsekújvári* Gyarmathyak családjába tartozott, noha ő maga Kalotaszentkirályon született használta is nevében az Érsekújvári előtagot.¹⁰⁰³

Feltételezésem szerint a prózai szövegeket szerkesztő Arany László nem volt tisztában azzal, hogy az akkor még ismeretlen Gyarmathy Zsigáné Kalotaszegen, és nem pedig a Garam vidékén működik, esetleg Arany László az érsekújvári előtagból következtetett a gyűjtés helyére.¹⁰⁰⁴ Noha tisztában vagyok vele, hogy nem a legmeggyőzőbb a fenti érvelés, mindezzel csupán az volt a célom, hogy Bodros Katicza Dessewffy Virginiával való azonosítása helyett egy legalább annyira valószínű alternatívát kínáljak.

IX. 3.4. Brassai Sámuel (1800–1897)

Brassai szinte áttekinthetetlenül gazdag életművéből a folklorisztikátörténet rendszerint az *Összehasonlító Irodalomtörténeti Lapok* (majd *Acta Comparationis Litterarum Universarum*) című, Meltz Hugóval közösen szerkesztett folyóiratát emeli ki,¹⁰⁰⁵ mint az első olyan orgánust, mely magyar és külföldi tárgyú folklorisztikai tanulmányokat, ismertetéseket és folkloárszövegeket koncepciózusan publikált. E lap hasábjain tett javaslatot Meltz Hugó 1881-ben egy magyar folklór társaság alapítására.¹⁰⁰⁶ Bár nagyon hasznos feladat lenne, e dolgozat keretein túlnőne, így nem is lehet célom Brassai Sámuel munkásságának folklorisztikai vonatkozásait bemutatni. Mivel azonban az *MNGy* I. prózaszöveg korpuszát Brassai is jegyzi, egy pillanatra meg kell állnunk itt, annak érdekében, hogy-ha mást nem is tehetünk- legalább azonosítsuk és adjunk Brassai folklórszövegét.

Brassai neve alatt egyetlen mese szövege jelent meg a kötetben *Ilók és Mihók* címmel, Torockó helymegjelöléssel.¹⁰⁰⁷ A *Magyar Népmesekatalógus* készítői a már a 19. században is népszerű tréfamese-típusnak egy e publikált változathoz tartozó kéziratos variánsát is

¹⁰⁰² *MNGy* I. 600–601.

¹⁰⁰³ Koleszár L. 1908. 6. Nagy Iván családtörténetében feltételezi, hogy a család Érsekújvárról származott Erdélybe. 1858. 464.

¹⁰⁰⁴ Mint *A halhatatlanságra vágyó királyfi* esetében láttuk, és Szél Lajos hazugságmeséjét illetően látni fogjuk, a kötetben közölt tájnyelv- és helymegjelölések nem minden esetben tükrözik a valóságot.

¹⁰⁰⁵ A lapról (1877–1888) lásd Gaal Gy. 1975. 5–28.

¹⁰⁰⁶ Kósa L. 1981b 140. és Kósa L. 2001. 104. A Symmika (vegyes közlemények) elnevezésű rovat tartalmazott főként népköltészeti anyagot. Gaal Gy. 1975. 23. A javaslat szövegét az elképzelt társulat szabályzat-tervével lásd: *Javaslat egy magyar folklór-társulat alapítása ügyében* lásd Gaal Gy. 1975. 166–171. (270.) A Magyar Néprajzi Társaság 1889-ben jött létre. Ortutay Gy. 1959). Kósa L. 1989.

¹⁰⁰⁷ *MNGy* I. 422–428. Brassai Torockón töltötte gyermekéveit. Életrajzát lásd pl. Fitz J. 1913, Boros Gy. 1927, Gazda I. 1997. 155–186.

adatolták.¹⁰⁰⁸ A *Mihók és Ilók* című öt és fél oldal terjedelmű kézirat szüzséje valóban nagyon hasonlít a Brassai nevével megjelnt szöveghez, azonban le kell szögezni, hogy a két szöveg nem azonos, a tartalmi és különösen a nyelvi-formai¹⁰⁰⁹ eltérések miatt genetikai kapcsolatot a két szöveg között nem áll fenn. Bár Brassai kézírását nem ismerem, ugyanakkor kevéssé tartom valószínűnek, hogy a társaság birtokában és Arany László előtt fekvő szövegvariánsok közül épp e kéziratot dolgozta volna teljesen át Arany László. E sejtést igazolja, hogy Arany az egyébként már Merényinél is közölt típust éppen a *szép előadási modoráért* tartotta fontosnak közzétenni, noha tudjuk, hogy egyébként az egyik fő publikációs elve alapján az új, addig még publikálatlan szüzséket részesítette előnyben.¹⁰¹⁰

Arany László észrevette, hogy e mesetípus a Grimm-testvérek gyűjteményében is, egy a Brassai változatához közeli alakban szerepel.¹⁰¹¹ Arany a magyar változat fordításvolta elleni érvelése nagyon érdekes, véleménye szerint ugyanis magának Brassainak a neve és tekintélye az, ami kizárja, a plágium lehetőségét.¹⁰¹²

Nem ismert előttem az sem, hogy a szövegjegyzés mikor készült, illetve mikor és hogyan került Gyulai Pál és a Kisfaludy-társaság birtokába.

Az Arany László által 1870. szeptember 27-i ülésen tartott referátumról megjelent sajtóbeszámolóból tudjuk, hogy ekkor Brassai meséje is elhangzott.

„[...] Mihokrul e balga ficzkóru melynek hasonmása van meg a Grimm testvéreknél; de fordítás nem lehet, mert az öreg Brassay állítja, hogy ő már gyermekkorában hallotta magyarul, már pedig-jegyzé meg elmésen Arany László– az öreg tudós gyermekkorá távol esik, hogy Grimmék gyűjteménye akkor még nem lehetett ránk befolyással, azaz akkor még nem is létezett.”¹⁰¹³

Brassai Sámuel, mint azt láttuk, Gyulai Pál folklórgyűjtő tevékenységét méltányolta, Gyulai Pál az Erdélyi Muzem-Egyletben tett legkorábbi felszólalását figyelemmel kísérte és az egyes évkönyvében kivonatolva közzé is tette.¹⁰¹⁴ Személyes kapcsolatukat jellemzi az a két apró adat, melyek az Arany család Gyulai Pál és Brassai Sámuel szorosabb kapcsolatára

¹⁰⁰⁸ MTAK Kt. Irod. 4-r 409/II. 19–21. MNK 1684* +AaTh 1685 Bolond Mihók+A megkecskésedett menyasszony MNK 7/C 1989. 95, 99.

¹⁰⁰⁹ Az MNGy-ben közölt változatban több a párbeszédész rész, a kéziratoss változat inkább narratív (bár van függő beszéd, itt Mihók selypítve beszél), a stílusa pedig a kiadotténál sokkal realisztikusabb (pl. az ekevasztól véresre vagdalt arc jellemzése, vagy hogy a lány vizelni kéredekedik ki). A használt motívumok azonosak (Mihók egy tüt kap, a tüt a szénás szekérbe kerül, majd az ekevasat a csákójába tűzi, a kiskutyát a vállára veti, a szalonnát madzagon vonszolja haza, a borjút a kakasülőre akasztja, a lány nyakába kötelet vet és hazavezeti, beköti a pajtába, szénát vet elé, majd aprómarhák szemét vájja ki és veti a lánpra, erre a lány hazaszalad. Lakodalom, a nászéjszakáról Ilók elkéredzdekedik, Mihók zsinórt köt a lány nagylábujjára, a lány azt egy kecske lábához köti. Visszahozzák Ilókat, ismét egybekelnek.) azonban míg a tárgyakat Brassai változatában Mihók Ilóktól kapja, addig a kéziratban mindezeket szolgálattal érdemli ki.

¹⁰¹⁰ „Általánosan ismert kis mese. Kézirati gyűjteményeink közt több alakban fordul elő; meg is jelent egész terjedelmében, kevés eltéréssel, Merényinél (Eredeti népmesék 10. sz.). Itt kiválólag a szép előadási modoráért közöljük [...]” MNGy. I. 599.

¹⁰¹¹ KHM 32 *Der gescheide Hans*. Grimm 1990. I. 120–122. (Okos Jancsi Grimm 1989. 142–143; 2009a 133–135.)

¹⁰¹² „[...] az előadás sajátága, ha nem bizonyítná is eléggé magyarnak eredeti voltát a beküldőnek köztiszteltű neve, melyhez a plágium gyanújának szellője nem férhet, a magyarban és németben eltér annyira, hogy szövegünknek fordításnak nem mondhatja senki.” Arany László felveti a szöveg hasonlóság egy másik, a földrajzi-történeti iskola logikáján alapuló lehetőséget. Megemlíti ugyanis, hogy Torockó, ahonnan „[e] mese, mindenestül, modorával, alakjával együtt” került, eredetileg felső-ausztriai német telep volt, ugyanígy a Grimm-változat is „Felső-Ausztriától nem messze, a felső Majnától került elé.” MNGy I. 600.

¹⁰¹³ A *Hon Reggeli* kiadás. 1870. szept. 29. VIII. 235. sz.

¹⁰¹⁴ Adalék néptűnk költéséhez. (Kivonat). *Az Erdélyi Muzem-Egylet Évkönyvei. I. kötet 1859–1861.* szerk. Brassai Sámuel. M.H.I. Kolozsvárt, 1861. 46–48.

vonatkozik.¹⁰¹⁵ Tudatában annak, hogy Brassai folklór iránti érdeklődését néhány, kontextusából kiragadott adat nem jellemezheti, mégis szükségesnek érzem megemlíteni, hogy Brassai Sámuel Kriza János székely gyűjteményének létrejöttét is figyelemmel kísérte. Kriza egy 1862. év végi Gyulaihoz szóló levelében megemlítette, hogy Brassai (Gyulaiétól kissé eltérő) javaslatot tett a készülő *Vadrózsák* címére.¹⁰¹⁶

Brassai meséjéről nem derült ki túl sok információ, azt tudjuk, hogy a mese szövege 1870. szeptember 27. előtt került Arany Lászlóhoz, melyről Arany úgy tudta, hogy annak alapja az oralitásból ered, egy variánsát Brassai még gyermekkorában Torockón hallott magyarul.

IX. 3.5. Illésy György (1832–1871)

A fiatalon elhunyt költő, műfordító, hírlapíró, szerkesztő és népköltésgyűjtő Illésy György 1863-ban egy nagyobb terjedelmű vegyes folklórszövegeket tartalmazó gyűjteményt küldött Gyulai Pálnak Debrecenből.¹⁰¹⁷ A Kisfaludy-társaság XIV. közülésén (1864. február 6.) nyilvánosan is bejelentetett, hogy többek között Illésy György is a társaság folklórgyűjtőjeként lépett fel.¹⁰¹⁸

A református lelkész családban kilenc lánytestvér mellett egyetlen fiúként Bihar megyében (Mezősas) született Illésy György életének és szerzteágazó irodalmi tevékenységének bemutatása nem tartozik szorosan e dolgozat keretei közé, éppen ezért részletes pályakép helyett csak nagy vonalakban vázolnám Illésy életének főbb állomásait. A miskolci majd debreceni tanulóévek után a szabadságharc alatt évekig katonáskodó, majd Fejér megyében nevelősködött Illésy nevét leginkább álnév alatt közzétett népies krónikái,¹⁰¹⁹ valamint Béranger műveinek fordítása őrizte meg, melyet külön kötetben Szász Károllyal közösen 1860-ban adott ki.¹⁰²⁰ 1861-ben vette feleségül a női emancipáció egyik lelkes harcosát, az 1870-es évektől az irodalom terén is jelentkező,¹⁰²¹ majd a Nőipar-egylet titkári később igazgatói székét betöltő Ember Karolinát.¹⁰²² Illésy György a Debreceni Színügyegylet

¹⁰¹⁵ 1857 karácsonyát Brassai, Gyulai és Arany János együtt töltötték (Gazda I. 1997. 164. és Papp F. I. 1935. 429.). Arany János ugyanebben az évben Gyulait bízta meg 1857-ben fia, László számára egy fuvola (fuvulya) megvásárlásával, Gyulai e fontos küldetésben a zeneértő Brassai segítségét kérte. Papp F. I. 1935. 428.

¹⁰¹⁶ „Egyre kérném még Tisztelt Barátomat, amint e levelemet veszi, alkalmasint jövő kedden, szerdán, szíveskedjék nekem azonnal megírni-ha csak tehetségében áll- hogy melyik címet vegyem fel e kettő közül: *Vadrózsák. Székely Népköltési Gyűjtemény*– vagy amint Brassai ajánlja: *Vadrózsák; Székely Népköltemények Gyűjteménye*. Eddig az első mellett voltunk, mint Gyulai úr is ajánlotta, most szeget ütött fejembe azon mi jó öregünk javaslata.” Kriza János Gyulai Pálnak, 1862. dec. 9. Kolosvár. Kriza J. 1956. II. 423.

¹⁰¹⁷ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1863. szept. 30. Ms 5767 37. lap

¹⁰¹⁸ *Kisfaludy-társaság Évlapjai. Új folyam II. 1863/4-1864/5.* Pest 1869. 12.

¹⁰¹⁹ Illésy néhány népies krónikája: György deák: *Nagy Magyarország* vagy négy szerzetes viszontagságos útja a magyarok öt hazájába. Budapest, Athenaeum, 1873. *Országos kis tükör.* Verses krónika az ország dolgairól, Pest, 1865. *Zrinyi Miklós Szigetvár hős védője,* Pest 1869. *Attila Isten ostroma.* Verses Krónika. Pest, 1869

¹⁰²⁰ Számos írói álneve közül a legismertebbek: Kunsági és György deák. N. N. Illésy György. *Hazánk s a Külföld.* 1871. nov. 2. VII. 44. sz. 377–378. A kötet keletkezéséhez lásd Illésy György két Szász Károlyhoz címzett levelét: OSZK Levelestár. 1858. aug. 9. F. Alap (Fejér m.?) és 1860. máj. 7. Debrecen.

¹⁰²¹ Neveléstani és a női munkaképesség előmozdítását célzó írásai a *Népnevelők Lapjában*, a *Nők Lapjában*, a *Család Körben*, a *Nemzeti Nőnevelésben* és a *Lányok Lapjában* jelentek meg. Szinnyei J. II. 1893. 1277–1278.

¹⁰²² Fábri Anna a hazai feministák egyik győzelmeiként értékelte, hogy a parlament, az ottani gyorsírói állást megpályázó Ember Karolina-ügye kapcsán hozta meg 1870-ben azt az állásfoglalását, miszerint ezen túl nőt nem is lehet parlamenti gyorsíróként alkalmazni (ennek ellenére Illésynét mégsem alkalmazták a parlamentben.) Fábri A. 1996. 143.

könyvtárosa¹⁰²³ volt, valamint az egyesület kiadásában megjelenő *Hortobágy* című irodalmi és művelődési hetilap szerkesztője 1861 novemberétől.¹⁰²⁴ A lapba Arany János is dolgozótársaként kérte fel.¹⁰²⁵ Illésy a debreceni *István* gőzmalom-társulat pénztárnokaként a hatvanas évek első felében hatalmas deficitet halmozott fel, egész életére adósságba verve magát és családját.¹⁰²⁶ Életrajzírói szerint különösen nagy szorgalommal, rengeteget dolgozott annak érdekében, hogy a nagy adósságot vissza tudja fizetni. Végül 1865-ben hagyta ott Debrecent és pénztárnoki állását, ekkor családjával Pestre költözött, ahol számos lap munkatársaként, köztük *A Hon* segédszerkesztőjeként dolgozott.¹⁰²⁷ Hosszantartó súlyos betegség után 1871. október 22-én hunyt el harminckilenc évesen.¹⁰²⁸

Felmerülhet a kérdés, hogy az egyébként népköltési alkotások publikálása iránt kevés érdeklődést mutató Illésy vajon nem pusztán a gyűjtőknek juttatott anyagi ellenszolgáltatás miatt állította-e össze a népköltési gyűjteményt?¹⁰²⁹ Gyulai Pált személyesen ismerte, erre bizonyíték egy Illésy Györgytől származó, a feleségének címzett keltezetlen levele.¹⁰³⁰ A levélben a vidékről hazaérkező feleségének a családi pénzügyekről számol be Illésy, ebben a kontextusban jelenik meg Gyulai optimista, *minden jóval biztató* alakja. Feltételezésem szerint a biztatás valamilyen anyagi haszonnal járó munka elvégzésére vonatkozott, talán éppen a szerkesztendő népköltési antológia összeállítása kapcsán.

Az akadémiai kéziratában szerencsésen fennmaradt Illésy közel 400 oldalas kézíratos folklórgyűjteménye.¹⁰³¹ Az akadémia kéziratára a gyűjteményhez kötve őriz egy Illésy Györgytől Gyulai Pálnak címzett, 1864 decemberéből keltezett töredékesen fennmaradt levelet. Ebben Illésy a társaság számára használatra, illetve megvételre kínálja két kötetes folklórgyűjteményét.

„[...] a benne levő iszonyu sok hiba miatt, és csak jó remény fejében küldöm fel, hogy mégis csak lesz tán közte egy kis használható.

¹⁰²³ Színi igazgatói ambícióiról és programjáról lásd OSzK Levelestár Illésy György Egressy Gáborhoz 1865. márc. 30. Debrecen.

¹⁰²⁴ Taar Ferenc a debreceni színház történetében írja, hogy 1861. júl. 28-án alakult meg a Színügyi Egyesület, a *Hortobágy* című lap, melynek célja a színházi közönség megeremtése és a magyar színi irodalom fejlesztése volt, 1861. december 1-én indult. Taar F. 1976. 39.

¹⁰²⁵ Illésy György Arany Jánoshoz, 1862. dec. 12. Debrecen. MTAK Kt. K 513/232. (Nincs információ arról, hogy Arany küldött volna-e bármit is Illésy lapjába.) Egy korábbi, Arany Jánoshoz szóló leveléből kiderül, hogy Arany pedig Illésyt kérte fel a *Koszoriú* munkatársának: Illésy György Arany Jánoshoz, 1862. nov. 10. Debrecen. MTAK Kt. K 513/231. Arany lapjában a Kisfaludy-társaságnak is elküldött verses elbeszélés (Christoph Martin Wieland: *Oberon*) két énekének fordításával jelentkezett. *Koszoriú* 1864. II. 10. sz. 1864. szept. 4. 228–234, 1864. II. 25., 26. sz.; 1864. dec. 18., 25.; 587–590., 611–615.

¹⁰²⁶ Adósságára Csillag Sámuel ref. lelképásztor vállalt 200 forintig kezességet, melyet 1866. okt. 18-án fizetett be Csillag a gőzmalom-társulat pénztárába. Az adósságot csak 1871. nov. 9-én rendezték Simonffy Imre útján. Csillag kezeslevelét, Illésy adósságlevelét és a befizetést igazoló nyugtát lásd OSzK Levelestár Illésy György Csillag Sámuelnek, Debrecen, 1863. június 30.

¹⁰²⁷ A Jókai-szerkesztette *A Honon* és az *Igazmondón* kívül a *Fővárosi Lapok*, a *Magyar Világ*, és a *Sürgöny* is munkatársának tudhatta Illésyt.

¹⁰²⁸ Pályaképéhez felhasználta az OSzK-ban fennmaradt levelezését, valamint az alábbi cikkeket és nekrológokat: N. N. Illésy György. *Igazmondó* 1871. V. évf. 40. sz. 319–322. y. y. [Vadnai Károly] Illésy György emlékezete. *A Hon* 1871. okt. 24. IX. évf. 245. sz. N. N. *Fővárosi Lapok* 1871. okt. 24. VIII. évf. 244. sz. 1115. Szinnyei J. 1897. V. 34–36.

¹⁰²⁹ Warga László nyilatkozata szerint a Kisfaludy-társaság a gyűjtési felhívásában közöltekkel („Fájdalom, a társaság nincs oly helyzetben, hogy a gyűjtést anyagi eszközökkel is támogathassa [...]” Gyulai P. 1961. 619.) ellentétben gyűjtőinek a gyakorlatban mégis fizetett: „A mi pedig azon 10 frtot illeti, melyet a Kisfaludy-társaság az ily gyűjtemények ivét jutalmazza, az még a beszerzés költségeit sem fedezi.” Warga L. 1872.

¹⁰³⁰ „Gyulainál voltam és minden jóval biztat.” OSzK Levelestár Illésy György Illésy Györgynéhez k.n.

¹⁰³¹ MTAK Kt. Irod 8-r 177.

A két kötet gyűjteményt tehát azon megjegyzéssel bocsátom tekintetes úr rendelkezésére, hogy ha a másolási költség ívenként 30 kr-ával és a két kötet ára 1 f 25 kr-ával megtérítetik, akkor azokat egészen megtartani, ellenkező esetben a népies gyűjteményben használhatókat felhasználni és a könyveket visszaküldeni kegyeskedjék, hogy tartalmukat idővel figyelmesen átvizsgálva, élvezhetővé tessesem. Munkálkodásához erőt és kedvet kívánva, tisztelettel maradok. Illésy György”¹⁰³²

A jelenlegi formájában egykötetes gyűjtemény legnagyobb részben népdalokat tartalmaz (jellemzően csak a szöveg, ritkán a kotta is), számos proverbium és találós kérdés, valamint szokás, tájszó és gyerekjáték-, illetve egy viseletleírás is található (utóbbi Furta és vidékéről, Hajdú-Bihar m.), ezen kívül egy novellamese, két állatmese, egy formulamese és négy csalímese olvasható a kéziratkötetben. A folklórküldeményből egy népmese (*Az okos leány*) egy balladák közé sorolt verses mű és néhány a gyermekfolklórhoz tartozó dajkarím és játékleírás jelent meg Illésytől az *MNGY* I. kötetében.¹⁰³³

A továbbiakban kizárólag Illésy meséivel foglalkozom. A kéziratban az 58. sorszámú szöveg címmel és műfajmegjelöléssel szerepel: *Az okos leány. Mese.*¹⁰³⁴ Az ismert novellamese *Az okos lány*-típusba tartozik (ATU 875 *The Clever Farmgirl*) az *MNGy*-beli debreceni szöveg a mesetípus legkorábbi magyar nyelvű közlése.¹⁰³⁵ Illésy a kéziratban külön fejezetbe rendezve közli többi meséjét *Gyermekmesék* közös címmel 1-től 7-ig számozva.¹⁰³⁶ Az egyes mesék cím nélküliek, a kéziratban csak nagyon kevés, a lejegyzéssel egyidejű önkorrekció van. E mesetípusok a kor népmeseirodalmában sem voltak ismeretlenek, nyilván emiatt nem közölték azokat az *MNGy* szerkesztői. Az 1. számú mese *A kis egér farkincája* elnevezésű típusba tartozik (ATU 2034)¹⁰³⁷ mely éppen a prózai szövegek szerkesztője, Arany László meggyűjteményében jelent meg 1862-ben *A macska és az egér* címmel 1862-ben.¹⁰³⁸ A mese bevezető formulájához Illésy lábjegyzetet fűz, melyben a mesélő és a mesehallgató gyerekek közti interakció bizonyos jellegzetességeire utal: „Egyszer volt, hol nem volt, még az óperenciás tengeren is túl volt, még ott is volt a hol nem volt, kidült bedült kemenczének egy csepp oldala sem volt, de azért pogácsát sütöttek benne-*Te* is ettél belőle.” A személyes névmáshoz csillagozott jegyzet a következő: „Itt az elámuló gyerekekre nagyot kiált a mesélő. Persze, hogy megjijednek.”¹⁰³⁹ A következő két mese szintén ismert, mindkettő az állatmesék között számontartott népmese. A cím helyett 2. számmal jelölt mese *A kutya, macska, kakas, tyúk, tojás, gombostű stb. vándorúton* (ATU 210) terjedelmes típusnevet viseli.¹⁰⁴⁰ Arany László ezt a mesét is ismerte, gyűjteményében *A farkas-tanya* címen közölte.¹⁰⁴¹ A mesét

¹⁰³² Illésy György Gyulai Pálnak 1864. dec. 1. Debrecen, MTAK Kt. Irod. 8-r 177/H 195.

¹⁰³³ *Az okos leány*on kívül (*MNGY* I. 468–469.) Mózes és Julcsa (balladák és rokonneműek közé sorolva, a szerkesztői megjegyzés szerint nem egészen népi eredetű, a gyűjtés helyeként Álmosd van feltüntetve) 211. (571.), táncszók, Debrecenből 313. valamint gyerekjátékok és mondókák szintén Debrecenből 350–354.

¹⁰³⁴ MTAK Kt. Irod. 8-r 177. 22v–23r.

¹⁰³⁵ *MNK* 4. 181. A típus korábban feljegyzett változatai közül kettő Ipolyi nevéhez köthető. Herczegh Mihály Hódmezővásárhelyen gyűjtött variánsát 1854 és 1858 között jegyezte fel (*Az aranyke* Ipolyi A. 2006. 672–673.) Bihari Péter békési szövege (*A bíró leánya* Ipolyi A. 2006. 805–807.) Ipolyi gyűjteményének legkésőbbi datált küldeménye, 1858-ból való. Ipolyi A. 2006. 48.

¹⁰³⁶ MTAK Kt. Irod. 8-r 177. 180v–187r.

¹⁰³⁷ *MNK* 9. 1990. 111.

¹⁰³⁸ Arany L. 1862. 270–272. Ugyanez a mese korábban megjelent Gáspár János kiadásában is: Gáspár J. 1854. 78–79. Vita Zs. 1968. 272.

¹⁰³⁹ A kiemelés az eredetiben aláhúzásal: MTAK Kt. Irod. 8-r 177. 180. v.

¹⁰⁴⁰ *MNK* 1. 1987. 135. és *MNK* 9. 1990. 56–57. Első előfordulása *A' Farkas-nemzettség* címmel a *Múzárion*ban jelent meg (1829. XIV. 97–101.)

¹⁰⁴¹ Arany L. 1862. 273–276.

Gyulai Pál fel is dolgozta *Kis tű kezdí, farkas végzi* címmel.¹⁰⁴² A mesemondás nonverbális jegyeinek rögzítésére e mesénél is törekedett Illésy:

„Egyszer volt hol nem volt, az óperenciákon is tul volt, még onnan is két kakas kukorékolásnyira, kilencz bolha ugrásnyira, volt egyszer egy nagy, nagy, ilyen nagy lyuk ni (itt a mesélő nagyot ásít), abban volt egy nagy dugó a dugóban volt egy nagy tű.”¹⁰⁴³

A 3. számú mese a *Farkas-barkas* elnevezésű mesetípus keretében megjelenő a *Kinek a legcsúnyább a neve?* –típusba tartozik.¹⁰⁴⁴ Ezután a gyűjteményben 4–7. számmal jelezve négy csalímese következik.¹⁰⁴⁵

Illésy kéziratoss gyűjteményében egy rövid részt szentelt a katonafolklor bemutatásának is. Ezen gyűjteményegység értékét növeli az a tény, hogy Illésy anyagát nyilván saját élményeiből merítette. Illésy nagybátyja huszártiszt¹⁰⁴⁶ volt, de ő maga is jól ismerte a bakavilágot, hiszen 1848-tól négy évig katonáskodott: honvédek állt, később tűzér lett.¹⁰⁴⁷ Szinnyei adatai szerint Raksányi és Lapiński útegeiben szolgált mint tűzmester.¹⁰⁴⁸ A szabadságharc bukása után Komádi-ban (Hajdú-Bihar m.) bujdokolt, majd újra besorozták, ezúttal az Este-ezredbe, ahol zenész lett a katonazenekarban.¹⁰⁴⁹ A magyar folklorisztikai szakirodalom Gaál György mesétek lejegyző közvitetei óta számol a katonák közötti mesemondás gyakorlatával, sajnos ennek részleteiről csak nagyon kevés adattal rendelkezünk.¹⁰⁵⁰ Ezért is különösen érdekes, hogy Illésy saját katona élményeinek papírra vetésekor a katonák mesemondását is jellemzi, tudtommal ez eddig az egyetlen, az 1848/1849-es szabadságharc katonáinak mesélési szokásáról fennmaradt egykorú beszámoló, melyet éppen ezért érdemesnek tartok hosszabban idézni:

„Bakatempók [?]

A magyar seregredek-nél, különösen a bakáknál nagy szerepet játszik a mesélő. Takarodó után minden gyertya elalszik, s mindenki elhallgatni tartozik, csak a társai részéről tekintélyben s

¹⁰⁴² Gyulai P. 1870. 241–247.

¹⁰⁴³ MTAK Kt. Irod 8-r. 177. 182.

¹⁰⁴⁴ MTAK Kt. Irod 8-r 177. 184–186. ATU 20C+ATU 2010 I MNK 1. 60. MNK 9. 56. Ezen mese első nyomtatott előfordulása szintén a *Múzárion*-ban jelent meg, Tyúkom-búkom címmel 1829. XIV. 102–106. Arany L. 1862. 290–294. Farkas-barkas. Elterjedtségében vélhetőleg közrejátszott az a tény, hogy Gáspár János felvette gyermekirodalmi olvasókönyvébe: *A tyúk, kakas, őz, róka és farkas, a Csemegékben*. Gáspár, 1854, (2. kiad.) 59–61.

¹⁰⁴⁵ MTAK Kt. Irod. 8-r. 177. 186–187. 4. sz. MNK 2101 B₂⁸ *Mese mese mesd ketté...* MNK 9. 217. Arany L. 1862. 327; 5. sz. MNK 2013A* *Volt egyszer egy ember...* MNK 9. 66. Arany L. 1862. 327; 6. sz. ATU 2271 *Csali mesék* MNK 9. 234; 7. sz. *A hallgató szörnnyű sorsa...* MNK 2100F⁸ MNK 9. 208–209.

¹⁰⁴⁶ y. y. [Vadnai Károly]: Illésy György emlékezete. *A Hon*. 1871. okt. 24. IX. 245.

¹⁰⁴⁷ A hazai tűzérseg akkori társadalmi összetételének leírását lásd Reé L. 1938. 63. „Önként jelentkező polgár-gyermekeket, iparosokat, főleg azonban tanulmányaikat abbahagyott egyetemistákat vettek fel. Utóbbiak rendesen szép karriert is értek el, mert a tűzértisztek a legénység soraiból kerültek ki. Később, szükség esetén a gyalogságtól és a lovasságtól is vettek át közembereket. Jótermetű, erős, átlag 171 cm magas egyéneket toboroztak, akiknek németül beszélni, olvasni, írni kellett tudniok. Előszeretettel fogadták meg a nőleneket.”

¹⁰⁴⁸ Teofil Lapiński főhadnagy 1849 júniusában a Máriássy hadosztály ütegparancsnoka volt (ugyanennél az I. hadtestnél a Mesterházy lovashadosztály élén Voigt Vilmos főhadnagy állt.) Csikány T. 2000. 69. Raksányi Imre honvédtiszt és katonai teoretikus, nevéhez fűződik az első magyar hadtudományi folyóirat (*Honvédelmi Szóvetnek*, 1848, Pozsony) kiadása. Ács T. 1974. Nincs adatunk arról, hogy melyik lehetett Raksányi útege, melyben Illésy is szolgálhatott.

¹⁰⁴⁹ Szinnyei J. V. 1897. 34.

¹⁰⁵⁰ Az 1878-as bosnyák háborúban (Bosznia és Hercegovina katonai megszállásában) részt vett Kenedi Géza visszaemlékezésében megörökítette Baghy Mihály gyalogos mesemondó alakját (Kenedi egy Baghy által elmondott mese vázlatos szűzsé-ismeretése alapján a típust nem tudom megállapítani, azonban az elátkozott királykisasszonyok, a sárkány és a segítő állatok említése miatt bizonyos, hogy tündérmesére történik utalás. (Kenedi G. 1904. 91–95. Szinnyei J. I. 1899. 11–12. A magyar királyi honvédség e háborúban való szerepvállalásáról lásd Balla T. 2008. Az I. világháború mesélő katonái közül a kiskunsági Kerekegyházán élt gazdaemberről maradt fenn emlék: a két katona mesélőt idézi Mészöly G. 1929. 178–179.

előjáróitól némi pártfogásban részesülő mesésnek szabad éjfél utánig is elmesélgetni, amihez bagóval szerez magának kedvet és erőt. A mesélő „csont!” kiáltással kezd, mire azok, akik meséjét hallgatni kívánják „hus!”-t felelnek. Aki aztán „hus!”-t mondott köteles a mese bevégeztéig el nem aludni. A mesélő időnként többször kiált csontot, aki erre hussal nem válaszol, tehát alszik, annak komisz kenyere a mesélő ágya alá vándorol, s csak áldomásért adatik ki másnap.¹⁰⁵¹ Ilyen mesélő vén bakákról alkalmyszerűleg sok érdekest lehetne felleseni. A bakáknak saját nyelvök van, természetesen igen sok (rosz) német szóval felereszelve.”¹⁰⁵²

Ezután Illésy közel három tucat szót közöl a 19. század közepének katonai-szlengjéből. Bár a reformkorban az akadémia keretén belül voltak törekvések hadi műszótár összeállítására, ezek inkább a vezényleti nyelv magyarosítását célozták,¹⁰⁵³ szemben Illésy törekvéseivel, mely egy sajátos, együttélő férfiközösség egymás között használt beszédmódjának szociolingvisztikai jellegű leírása felé mutat.¹⁰⁵⁴

Illésy György egyetlen megjelent novellameséje mögött tehát az 1860-as évek első felében, Debrecenben keletkezett nagy terjedelmű, több folklórműfajt is tartalmazó folklórgyűjtést sikerült azonosítani.

IX. 3.6. Török Károly és a vásárhelyi diákgyűjtők

IX. 3.6.1. Török Károly (1843–1875)

Arany László mellett Török Károly volt az a gyűjtő, aki a legnagyobb számú prózafolklór-szöveget (hét hódmezővásárhelyi és egy székesfehérvári mondát) jegyzi az *MNGy I.* kötetében. Ezzel egyidejűleg önálló kötetként jelent meg 1872-ben az egyetlen vidék (Hódmezővásárhely)¹⁰⁵⁵ népköltési alkotásait reprezentálni hivatott *Csongrád megyei gyűjtés* című munkája a Kisfaludy-társaság kiadásában, melyet Török Károly egyedül jegyez.¹⁰⁵⁶ A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyve szerint 1864. november 30-án jelentette Gyulai, hogy Szél Farkas és Török Károly Hódmezővásárhelyről népköltési gyűjteményt küldtek be,¹⁰⁵⁷ 1865. október 25-én ismételten említelte Török Károly nevét Gyulai Pál, a társaság tagjai előtt, jelezte, hogy az akkor hatodik osztályos gimnazista Török Károlytól Hódmezővásárhelyről

¹⁰⁵¹ Az első világháború előlthöl ugyanezt a szokást adatlolta Kálmány Lajos is: „[...] a katonáknál szokásban lévő kényszerítve mesélés, mikor a sorosnak mesélésével ki kell húznia az estét, mely sokszor benyúl az éjszakába is. A mesemondó, mikor gondolja, hogy társai alszanak, vagy nem bánják, ha nem mesél is, azt mondja: *Csont!* ha hallgatnak társai, nem mesél tovább, de ha csak egy is ráfeleli: *Hús!* akkor folytatnia kell s ha új mesét is nem akar mondani, akkor a hőst olyn elhozataláért is küldi, csakhogy az idő teljék, melyért különben nem küldené, ha nem kényszerítve mesélne.” Kálmány L. [1914.] 176. (A kaszárnyaéletéről lásd még Bálint S. 1975. 16.) A 20. századból számos feljegyzésünk van a katonaság alatti mesélésről, a kényszerítve mesélésről is: lásd pl. Raffai J. 2004. 46.

¹⁰⁵² A nehezen kibetűzhető cím első fele egyértelműen *baka*, a szóösszetétel második felének (*tempók*) olvasásában azonban bizonytalan vagyok. MTAK Kt. Irod. 8-r 177. 54–57. (1845-ben a mesélő öreg huszár alakját örökölte meg Eötvös József *A falu jegyzője* című regényében (1845. 58.) Idézi Gulyás Judit a mese szó használatáról A magyar nyelv nagyszótárának történeti szövegkorpusza felhasználásával készített izgalmas dolgozatában Gulyás J. 2008b. 234–235.

¹⁰⁵³ Markó Á. 1960.

¹⁰⁵⁴ A nagykanizsai Dózsa-laktanyában az 1980-as évek közepén gyűjtött katonafolklórról lásd Szilágyi Márton: A laktanya folklórja 6–47. In. Kövesdi P. – Szilágyi M. 1988.

¹⁰⁵⁵ Bár a cím Csongrád megyei szövegeket feltételez, Katona Imre szerint az *MNGy II.* valamennyi szövege Hódmezővásárhelyről való. Katona I. 1977. 48.

¹⁰⁵⁶ *MNGy III.*

¹⁰⁵⁷ MTAK Kt. Ms 5767. 56.

egy alföldi népköltési gyűjteményt kapott, mely megítélése szerint „oly tökéletesen van rendezve, hogy azt változatlanul, mint külön kötetet, véli a Kisfaludy Társaság népköltészeti gyűjteményébe fölvétetni.”¹⁰⁵⁸

Török gyűjteményének folklorisztikai értékelését Katona Imre végezte el.¹⁰⁵⁹ A *Csongrád megyei gyűjtés* mellett az *MNGy I.* kötetébe is szép számmal kerültek Török Károly-gyűjtött szövegek, a prózafolklórt nyolc mondával, ezen belül a *Krisztus-mondák* nagy részével illetve egy eredetmondával képviseli a többségében hódmezővásárhelyi kisebb részben székesfehérvári gyűjteménye.¹⁰⁶⁰ A mondákon kívül orosházi és hódmezővásárhelyi vízkeresztí játékokat, székesfehérvári, mindszei, szegedi és kiskunfélegyházi betlehemeseket, valamint bizonyára egyéb, nevének feltüntetése nélkül¹⁰⁶¹ megjelent szövegeket is küldött Arany László és Gyulai Pál gyűjteményébe. Jellemző, hogy Török gyűjtéséből azokat a szövegeket válogatták be a szerkesztők az *MNGy I.* kötetébe, melyek más gyűjtők által kevésbé vagy pedig egyáltalán nem voltak reprezentálva.¹⁰⁶²

A hódmezővásárhelyi illetőségű Török Károly életrajzát és folklorisztikai munkásságát feltárta a néprajzi szakirodalom.¹⁰⁶³ A Török Károlyról kialakított tudománytörténeti narratíva, Illéssy Györgyhöz hasonlóan a fiatalon elhunyt, szegénységben élő,¹⁰⁶⁴ emellett úttörő jelentőségű, majd méltatlanul elfelejtett folklorista toposzaival dolgozik. Kiss Lajos a II. világháború előtt kezdte összegyűjteni a Török Károlyra vonatkozó adatokat, figyelme kiterjedt nem csak az írásban, hanem az emberi emlékezetben megmaradt töredékekre is. Török özevege, Rummy Júlia és anyai nagybátyja, Sarkadi Sándor, valamint Török Károly iskolatársa és egyik legjobb barátja Reiniger Jakab szóbeli elmondása,¹⁰⁶⁵ továbbá levéltári források, anyakönyvek és kéziratok alapján 1939-ben jelentette meg a mindmáig legalaposabb Török-életrajzot.¹⁰⁶⁶

Török szülei szegény sorsúak voltak, édesanyja Sarkadi Mária, apja Török István, foglalkozását tekintve foltozóvarga volt.¹⁰⁶⁷ Tízévesen (1853) kerül iskolába, Kiss Lajos a család szegénységének bizonyítékát látta abban, hogy négy iskolában töltött év után Török Károlyt apja kanásznak adta Nagy András *Erzsébet útféle* tanyájára.¹⁰⁶⁸ Könyvszeretete korán megmutatkozott, verseket is ebben az időben kezdett el írni.¹⁰⁶⁹ Tizenhat évesen, 1859-ben

¹⁰⁵⁸ 1865. okt. 25. A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1865–1871. Ms 5768. 8. Mutatványokat korábban Arany János közölt a gyűjteményből. *Köszöri* 1864. II. 472.

¹⁰⁵⁹ Katona I. 1977.

¹⁰⁶⁰ Külön címmel ellátva csak a XXII. számú szöveg jelent meg: *A Tisza eredete.* (495.) A *Krisztus-mondák* cím alatt megjelent valamennyi szöveg Arany László és Török Károly gyűjtéséből származik (498–510.)

¹⁰⁶¹ Jellemzően a népdalok egy része a gyűjtő nevének jelzése nélkül került közlésre.

¹⁰⁶² Például vízkeresztí játékok, siratók, gyermekdalok és a *Krisztus-mondák* szövegeit. Erről lásd Katona I. 1977. 47.

¹⁰⁶³ Kiss L. 1939. 1964. Tárkány Szűcs E. 1955. Katona I. 1977. Sándor I. 1982.

¹⁰⁶⁴ Török Károly 1857–1858 között kanász volt, ennek a ténynek túlrereprezentálása jellemző a szakirodalomban. („Szegénységben sokáig kanász volt.” Sándor I. 1982. Kiemelés D. M.)

¹⁰⁶⁵ Török Károly életrajzához és Reiniger Jakabbal való kapcsolathoz is fontos, Kiss Lajos által nem idézett adatokat is találhatunk Kiss és Reiniger levelezésében: OSzK Kt. Fond 78/296/1. Innen derül ki, hogy Reiniger hat évig osztálytársa és bizalmasa volt Töröknek, végrendeletének végrehajtásával is őt bízta meg Török Károly. Ezenkívül elárulja Reiniger, hogy voltak nála Török Károlytól való levelek és fényképek. Reiniger Jakab Kiss Lajoshoz, 1913. márc. 12. Szeged. Egy másik, 1922. március 11-én Szegeden kelt levelében Reiniger elküldi Kissnek a két héttel korábban a Dugonics –társaság felolvasásán Török Károlyról –nőknek-tartott– előadását, egyúttal ismét buzdítja Kiss a Török-életrajz megírására. OSzK Kt. Fond 78/296/2 A mellékelt négy oldalas felolvasás címe: *Török Károly* emlékezete. Reiniger Török-életrajza nyomtatásban lásd Reiniger J. 1876.

¹⁰⁶⁶ Kiss L. 1939.

¹⁰⁶⁷ Dömötör J. 2002. 229. Török Károly címszó (Ebben Török Károly édesapja, Török István írástudatlanságáról is említést tett, adatának forrása ismeretlen.)

¹⁰⁶⁸ Kiss L. 1964. 170.

¹⁰⁶⁹ Kiss L. 1964. 170.

került a hódmezővásárhelyi református gimnáziumba. Reiniger Jakab emlékezete szerint vidéki leveleket is írt Török ekkor a *Pesti Napló*-ba,¹⁰⁷⁰ ennek köszönhetően az iskolának a lapból tiszteletpéldány járt. Katona Imre szerint a Greguss neve alatt 1863-ban, többek között a *Pesti Napló*-ban is megjelent népköltés-gyűjtési felhívás adhatott ösztönzést Török folklórszisztematikai gyűjtőmunkájához.¹⁰⁷¹ Az egyes nevekhez kapcsolt folklórgyűjtemények elfedik azt a tényt, hogy a gyűjtőtevékenység a korban jellemzően társas tevékenység, Török nagy arányú gyűjtését sem magányosan végezte, Kiss Lajos számol be arról, hogy a vásárhelyi (és környéki) népköltési gyűjtésében gimnáziumi osztálytársai is támogatták Török Károly munkáját:

„A gimnazista Török Károly [...] a népet tanulmányozta, dalait, meséit gyűjtötte szorgalmasan. Néhány tanuló társa is segít neki a gyűjtésben, úgyhogy negyedik osztályos korában egy egész kötetre való népdalt, találós mesét, népmesét gyűjtött össze.”¹⁰⁷²

Török az 1862/1863 tanévben végezte a negyedik osztályt. Amennyiben elfogadjuk Katona Imre feltételezését, miszerint Gyulaiék 1863 nyarán közzétett gyűjtési felhívása hatására kezdte el Török saját folklórgyűjtését, úgy a gyűjtést csak a negyedik osztály befejezése után kezdhette el. Ezek alapján a gyűjtemény ötödikes korában, 1863-ban vagy 1864-ben állhatott össze, hiszen 1864-ben már az anyag rendezéséhez és a kísérő jegyzetek elkészítéséhez fogott a diákgyűjtő.¹⁰⁷³ Természetesen az is lehetséges, hogy már a felhívást megelőzően is foglalkozott Török folklórszövegek feljegyzésével (erre egy 1861-es népdal-lejegyzése utal) a szakirodalom álláspontja, az, hogy tervszerűen mégiscsak a társaság felhívására kezdhett el dolgozni.¹⁰⁷⁴ Katona Imre jellemző módon Török érdemeit kisebbitve érezné, ha elfogadná, hogy a gyűjtemény összeállításában Török mások jelentős segítségére is támaszkodhatott, ő éppen abban látja Török gyűjtésének jelentőségét, hogy azt a korabeli gyűjtési gyakorlattal szemben, nem önkéntes gyűjtőhálózat segítségével, hanem egyedül szedte össze.¹⁰⁷⁵

¹⁰⁷⁰ Török összegyűjtött munkáinak jegyzékében nem szerepel *Pesti Napló*-beli közlemény. Kiss L. 1964. 191.

¹⁰⁷¹ Katona I. 1977. 46. 1863. aug. 22. *Pesti Napló* 1863. XIV. 190. sz. 2.. Katona Imre szerint a felhívás annyira elnyerte Török tetszését, hogy „az egészet bemásolta egyik füzetébe, és az útmutatás szerint kezdett lázas gyűjtőmunkába” Katona I. 1977. 46. Nem említi Katona, hogy állítását mire alapozta, látta-e az említett kéziratot füzetet.

¹⁰⁷² Kiss L. 1964. 172. Az idézet Reiniger Jakab felolvasásából származik: OSZK Kt. Fond 78/296/2 Reiniger Jakab Kiss Lajoshoz, 1922. márc. 11. Szeged, *Török Károly emlékezete* 2.

¹⁰⁷³ A szerkesztésnél fontos szempont volt, hogy a máshol már megjelent variánsok ne kerüljenek be a gyűjteménybe Reiniger J. 1867. VIII. Kiss L. 1964. 172. (Adatai Reiniger Jakab: Török Károly emlékezete c. dolgozatából származnak) Reiniger szerint előbb Heckenasthoz majd Emichez fordult Török a kötet kiadása végett, utóbbi azzal utasította el, hogy a Kisfaludy-társaság gyűjteményének kiadására vállalkozott. Ekkor fordult Török Gyulaihoz, aki Reiniger állítása szerint Török gyűjteményét Arany Jánoshoz juttatta el 1865-ben (3.) Török Károly 1882-ben a Gyöngyvári Katicza c. balladához fűzött jegyzetben arról ad hírt, hogy e balladáját már 1864-ben publikálta (*Kolozsvári Közlöny* 1864. 127.) *MNGy* III. 1882. 473.

¹⁰⁷⁴ Katona Imre közölte e népdalt Török hagyatékából *Székesfehérvár 1861.* megjelöléssel. Katona I. 1977. 48. Reiniger Jakab szerint a *Népdalok és mondák* is nagy hatást gyakorolt Török Károlyra. Reiniger J. 1876. VII. („[...] ellette a kútra menő leányok dalait, óra hosszákig elhallgatta az öreg szomszédok beszélgetését [...] figyelt a kukoricafosztás alkalmával vagy a fonóházban elmondott mesékre.” VIII.

¹⁰⁷⁵ „Arra is gondolni lehetne, hogy Török Károly diáktársaival is gyűjtetett, de ilyen esetet csak néhányat ismerünk; a szövegek zömét ő szedte össze és írta le, egyéni érdeme kimagasló. A kortárs Erdélyi János, Kriza János, sőt később még Kálmány Lajos, Berze Nagy János stb. gyűjteményei jelentős részben az önkéntes munkatársak által beküldött szövegeket tartalmazzák, Török Károly tehát az első között szakított ezzel a gyakorlattal: maga járt utána majdnem mindennek.” Katona I. 1977. 47. Tárkány Szűcs Ernő is abban jelöli meg Török hatalmas gyűjtőmunkájának értékét, hogy maga jegyzete le a szövegeket. Tárkány Szűcs E. 1955. 384.

Török Károly gyűjtési módszeréről a legközvetlenebb bizonyíték Abonyi Lajoshoz két évvel az *MNGy I. és II.* kötetének megjelenése után (1874) írott levele, melyben leírja, hogy a vasárnap délutáni nagyszülői látogatásokat is összekötötte a gyűjtéssel:

„[...] midőn fejemet tanuló koromban a népköltési termékek gyűjtésére adtam, öröm volt látni a két aggot, ti. nagyatyámat és nagyanyámat mikép igyekezett egyik a másik által már elfeledt részleteket emlékébe visszaidézni s a szöveget eredeti volta szerint helyre állítani. Ugy hogy gyűjteményemnek legalább is egy negyedét nekik köszönhetem.”¹⁰⁷⁶

A továbbiakban mellőzve azt az egyelőre megválaszolhatatlannak tűnő kérdést, hogy a Török Károly neve alatt megjelent szövegek hány százalékát pontosan ki és honnan is gyűjtötte, Kiss Lajos állításából kiindulva pusztán amellett szeretnék érvelni, hogy a hódmezővásárhelyi református gimnáziumban a hatvanas években Török Károlyon kívül bizonyíthatóan mások is gyűjtöttek folklórszövegeket, még ha ennek terjedelme és keretei egyelőre feltáratlanok, az önkéntes diákgyűjtők (akiket mint majd látni fogjuk az Arany családig elvezető rokoni és baráti szálak fűztek össze) szerepét a hatvanas évek folklórgyűjtő-hálózatainak vizsgálatakor nem lehet figyelmen kívül hagyni.

IX. 3.6.2. A hódmezővásárhelyi diákgyűjtők

A hódmezővásárhelyi gimnáziumban 1861-ben alakult meg a Petőfi Önképzőkör, alapító tagjai között Török Károlyt is ott találjuk, négy évvel később már ő lesz a kör elnöke.¹⁰⁷⁷ Sulcz Endre a kör működésének áttekintése során kimondottan folklórgyűjtő tevékenységet nem említ, azonban a diákok költői alkotásai sorában több, a folklorra referáló műfajt fedezhetünk fel.

„[...] 34 évi fennállása alatt több mint másfélezer dolgozatot olvastak fel a gyűléseken s bíráltak meg írásban és élő szóban. Munkásságuk felőleli a prózai és verses műfajoknak majd minden ágát, de mégis különösebben a *dal*t, *elégia*t, *ódát*, u.n. költői elmélkedést, epigrammát, tanítói költeményt, *mondát*, *regét*, *balladát*, költői elbeszélést, költői és tanítói leírást, műfordítást, novellát, történeti képet, széptani elemzést, bírálatot, értekezést és szónoki beszédet.”¹⁰⁷⁸

Tárkány Szűcs Ernő szerint az önképzőkör fontos feladatának tartotta a dalok, balladák, mesék és játékok gyűjtését, megállapítása szerint Török iskolatársai és ismerősei közül többen végeztek gyűjtést és küldtek be anyagot az Abafi-féle gyűjteményhez, név szerint is említi Háhn Adolfot és König Ármint. A gyűjtés irányítóját Török Károlyban jelölte meg.¹⁰⁷⁹

¹⁰⁷⁶ Török Károly Abonyi Lajoshoz 1874. dec. 19. Budapest. A levél lelőhelye: OSzK Kt. Fond I/ 181. Részleteit idézi Tárkány Szűcs E. 1955. 385. Kiemelés D. M.

¹⁰⁷⁷ Kiss L. 1964. 172, 180. Futó M. 1897. 334. Sajnos Bodolay Géza diákírtásaságok működését áttekintő monográfiája erre az időszakra már nem terjeszkedett ki. Bodolay G. 1963.

¹⁰⁷⁸ Sulcz Endre az önképzőkörrel szóló áttekintésében írja, hogy már ezt követően is létezett egy diákírtásulás Aula néven, céljuk az erkölcsi nevelés, írásbeli dolgozatok készítése, szavalás és szóbeli vitakozás volt. Ez a kör olvadt bele 1861. június 2-án az akkor már működő Önképző Egyletbe. Sulcz adatai szerint a kört 1861. ápr. 16-án alapították meg annak érdekében, hogy „előmozdítsa a művelődést és főczélja legyen jeles művek és hírlapok olvasása-, önmunkák készítése-, bírálatok- és szavalatok által arra törekedni, hogy az intézet növendékei nem csak hogy tanulói kötelességeket pontosan teljesítsék, hanem az intézetnek mindenhol és minden tekintetben beszületére váljanak,” Sulcz E. 1897. 333. A főszövegben közölt idézet: 341.(Kiemelés D. M.)

¹⁰⁷⁹ Sajnos Tárkány Szűcs nagyon keveset árul csak el a gyűjtéséről. Tárkány Szűcs E. 1955. 382. Az Abafi-gyűjteményről lásd Pogány P. 1954. Az 1859-ben Hódmezővásárhelyen született irodalomtörténész Háhn

Az önképzőkör jegyzőkönyveinek nagy része sajnos megsemmisült, néhány töredék jegyzőkönyvből azonban Kiss Lajos tanulmányában Török költészetére vonatkozó adatokat közölt. A jegyzőkönyv szerint az 1864. március 26-án felolvasott Török-költemény (*A tavasz*) bírálója Szél Lajos volt.¹⁰⁸⁰

IX. 3.6.2.1. Szél Lajos (1850–1881)

A kötetben négy hazugságmesét közöltek a szerkesztők, valamennyit azonos címen. *Az egyszeri gyermek II.* címmel helyet kapott egy *Szél Lajos gyűjt.* [!] *Hódmező-Vásárhely*¹⁰⁸¹ forrásmegjelöléssel ellátott, több ismert motívumból építkező hazugságmesé is.¹⁰⁸² Egyéb, a mese forrására utaló információ a kötetből nem derül ki, azaz a publikáció alapján joggal gondolhatnánk, hogy Szél Lajos személyében a gyűjtőt kell látnunk. Azonban a *Napkelet* című heti közlöny szinte szó szerint ugyanezt a szöveget közölte – tizenkét évvel Aranyék előtt, 1860-ban (éppen abban az évben, amikor elhatározták az *MNGy* újraindítását). A meseközlés¹⁰⁸³ a folyóirat *Vegyes* rovatában jelent meg egy bizonyos Dalos László két részből álló közleményeként. A hazugságmesé után *Népdal a XVIII-ik századból* címmegjelöléssel szerzői név feltüntetése nélkül Pálczi Horváth Adám *Sári rózsám, hová mégy* kezdetű versét közölte Dalos.¹⁰⁸⁴

Fentebb már láttuk, hogy szerkesztői elv volt az, hogy az *MNGy I.* kötetéhez felhasználjanak nyomtatásban már megjelent folklórszövegeket,¹⁰⁸⁵ a lírai műfajokat tekintve ezt Olosz Katalin mutatta ki,¹⁰⁸⁶ bizonyítása meggyőző, hiszen fennmaradt Gyulai népdalokat tartalmazó gyűjtőkönyve, melyben a folyóiratos forrásokat következetesen megjelölte. Azt is láttuk, hogy Kriza egy 1872-ben közölt mondanéja korábban Arany lapjában jelent meg, innen került a gyűjteményes kötetbe, ezzel igazoltuk azt, hogy a *folyóiratos* közlemények a prózafolklór esetében is releváns szövegforrásként működtek az *MNGy I.* szerkesztői számára.

Másrészt ez a szövegkezelési mód rávilágít arra az összefüggésre, mely a kéziratok énekeskönyvek és dalgyűjtemények közköltészeti ként megjelölt verses és az eddig kevés figyelemben részesített *próza*i szövegei között fennállhat, mivel úgy tűnik, hogy bizonyos esetekben egymás mellett léteztek verses és próza műfajok ezekben a gyűjteményekben.

---

valóban a vásárhelyi gimnáziumban kezdte el tanulmányait, de csak azután, hogy Török Károly leérettségizett és Pestre költözött. Szinnyei J. IV. 1896. 241.

¹⁰⁸⁰ Kiss L. 1964. 178.

¹⁰⁸¹ Minden bizonnyal azonosítható azzal a Széll Lajos (1850–1881) hódmezővásárhelyi születésű, jó nevű nemesi, kálvinista családból származó (a református lelkész és költő Széll Sámuel fia) orvos doktorral, akinek testvére a közköltészet iránt is érdeklődő Széll Farkas volt. Szinnyei J. XIII. 1909. 655–656.

¹⁰⁸² *MNGy I.* 1872. 463–465. (AaTh 1962 I *Apám lakodalma* + AaTh 1961B* I, II, III, IV, V *Rázom a diót, hull a mogyoró...* + AaTh 1962 III, IV *Apám lakodalma*, AaTh 1882A *A fiú hazaszalad fejsejért, hogy kivágja fejét a faoduból*– MNK 1963*₃ *A szekerce megfiadzik*), V + AaTh 1880₁ *A fiút kilövik ágyúból*. MNK 8. 55. Arany László célja a meseanyag válogatásakor az volt, hogy lehetőleg minden mesefaj, mely a magyarban eddig előfordult, legalább egy-egy mese által képviseltetve legyen.” i. m. 1872. 596. Az egyszeri gyerek című meséből négy variánsot hoznak, az említetten kívül mindegyiket a szerkesztők gyűjtéséből: 459–473. I. 459–463. Arany László gyűjt., Bihar m. III. 465–468. Gyulai Pál gyűjt. Kolozsvár, IV. 468–469. Gyulai Pál gyűjt. Szilágyság.

¹⁰⁸³ Egy régi gyűjteményből. Közli: Dalos László. *Napkelet* 1860. IV. 38. sz. 605.

¹⁰⁸⁴ *A gyanúba esett szerelmes* című, Sári rózsám! hová mégy? állj meg csak egy szóra! – kezdetű vers keletkezéstörténetének legkorábbi nyomát 1789-ben jelölhetjük meg, erről lásd Bartha D. – Kiss J. 1953. 199–200. 780.

¹⁰⁸⁵ *MNGy I.* VI. “[...] felhasználtunk mindent, amit a hírlapok-, folyóiratok – és naptárakban elszórva találtunk és hiteles adalékoknak ítéltünk.”

¹⁰⁸⁶ Olosz K. 2003c 58.

Dalos László a hazugságmese és a Pálóczi vershez kapcsolt lapalji jegyzete alapján az ismeretlen énekeskönyv repertoárjáról valamelyest képet alkothatunk:

„Ezen gyűjtemény 1810-ben másolatot le, és tartalmaz számos népdalt, insurgentsi ta[!]borzókat, akkor úgy [!] nevezett marsokat, és monda-féléből csak ez egyet. A népdalokból alább közlök mutatványt, és e gyűjteményt, mint irodalmunk eddig ismeretlen becses kincsét, ajánlom a t. cz. közönség és a szak férfiak figyelmébe. D. L.”¹⁰⁸⁷

Adva van tehát egy ismeretlen kéziratos énekeskönyv, melynek egy későbbi, a közlő datálása szerint 1810-ből való másolata állt Dalos rendelkezésére, ebben szerepelt több dal mellett a tárgyalt hazugságmese is.¹⁰⁸⁸ Ennek első nyomtatott szövegváltozata a Dalos László-féle 1860-ban megjelent folyóiratos közlés. Feltételezem, hogy Szél Lajos közvetlenül a folyóiratos közlést vette alapul, amikor szövegváltozatát elküldte az *MNGy* szerkesztőinek, (a feltételezést a két textus feltűnő egyezése támasztja alá)¹⁰⁸⁹ akik a mese második publikációjánál forrásként már a negyedik közvetítő, Szél Lajost említették meg.¹⁰⁹⁰ Ezen újabb esetpéldával is azt szerettem volna érzékeltetni, hogy a folklorisztikai szövegfilológia számára mennyire lényeges probléma az írott verziók egymáshoz való viszonya, itt ugyanis az írott szövegvariánsok vándorlása az eddigiektől eltérően alakult: a fenti hazugságmese valamilyen kéziratos énekeskönyvből egy folyóirat hasábjaira került, onnan pedig a klasszikus magyar népköltési gyűjteménybe, mint hódmezővásárhelyi szöveg jelent meg.

Feltételezem, hogy az a Szél Lajos, aki Török Károly említett versét bírálta¹⁰⁹¹ és az *Az egyszerű gyerek* című hazugságmese hódmezővásárhelyinek feltüntetett változatát beküldő Szél Lajos egy személy, Török Károly iskolatársa és szintén a Petőfi Önképzőkör tagja volt.¹⁰⁹² Itt szeretnék visszaautalni arra, hogy Török Károly birtokában volt egy daloskönyvnek, melyből csongrádi folklórgyűjteményébe több darabot is átvett.¹⁰⁹³ E gyűjteményt maga Török¹⁰⁹⁴ „a múlt század utólján, vagy a jelen század első évtizedében összeírt daloskönyv”-nek mondja.¹⁰⁹⁵ E két eset jó példa arra, ahogyan a klasszikus, 19. század második felében-végében megjelenő népköltési gyűjteményekbe utat talált a korábbi közzététési hagyomány. (Nem tartom teljesen kizártnak a két daloskönyv, azaz a Dalos László által a *Napkelet*- közleményhez felhasználta, illetve a Török Károly birtokában volt énekeskönyv azonosságát sem.)

¹⁰⁸⁷ A hazugságmeséről és a hazugságversekről lásd Turóczi–Trostler J. 1942.

¹⁰⁸⁸ Bár Stoll Béla alapvető munkája több prózaí szövegre is utal, a Dalos által hivatkozott gyűjtemény nyomára nem akadtam. Stoll B. 2002.

¹⁰⁸⁹ A két szöveg néhány szóban és egy komolyabb változtatásban tér csak el egymástól: a folyóiratos közlemény tót asszonya így kiált fel: „oh bozsemoj, bozsemoj” míg a népköltési gyűjteményben a pálóc asszony ekképpen: „Ó-vé Máriám!”

¹⁰⁹⁰ A fenti adatok fényében tehát azt tudjuk, hogy eredetileg egy 1810 előtt keletkezett kéziratos vers és (legalább egy prózaszöveget tartalmazó) gyűjtemény részeként már mint szöveg ismert volt az említett hazugságmese. Dalos a gyűjtemény 1810-es másolatát említi (ennek létrehozója volna a második közvetítő). A *Napkelet*-ben publikáló Dalos László a harmadik, így ezt a közlést alapul vevő és a mesét Aranyéknak továbbító Szél Lajos csak (legalább) a negyedik közvetítője a mesének.

¹⁰⁹¹ Kiss L. 1964. 178.

¹⁰⁹² A megmaradt jegyzőkönyvek alapján tudható, hogy egy Széel Lajos nevezű a Petőfi Önképzőkör könyvállományát gyarapította 1864/65 és 1865/66-ban. Futó M. 1897. 344.

¹⁰⁹³ A népköltési gyűjteménybe átvett két tréfas dal és két katonadalt lásd: *MNGy II.* 165-167. 215-216. 484-485. Stoll B. 2002. 257.

¹⁰⁹⁴ Stoll B. 2002. 257. (A gyűjtemény száma: Stoll 512.)

¹⁰⁹⁵ *MNGy II.* 483. Idézi: Stoll B. 2002. 257. (További utalások a daloskönyvére: *MNGy II.* 479. 485).

A Szél-család egy másik tagját, Lajos bátyját, Szél(l) Farkast, is itt kell megemlítenünk. Széll Farkas ismert jogász, történész nevével ugyanis szintén találkozunk az *MNGy I.* gyűjtemény között.¹⁰⁹⁶ Gyulai Pál tőle is közölt egy hódmezővásárhelyi megjelölésű folklórszöveget, ottani tájszólás szerint.¹⁰⁹⁷ Úgy vélem, hogy Széll személye nem csak gyűjtőként tölthetett be fontos szerepet a vásárhelyi diákok között, de az Arany-családdal való személyes kapcsolatai révén talán valamilyen ösztönzést vagy iránymutatást is közvetíthetett a vásárhelyi folklórgyűjtő diákok felé.

A folklorisztika Széll Farkast leginkább az általa felfedezett és ezért róla elnevezett hat 16. (esetleg 17.) századi széphistóriát tartalmazó kódex okán tartja számon.¹⁰⁹⁸ Géresi Károly Széll Farkas nekrológiájában röviden megemlíti, hogy valamilyen néprajzi gyűjtemény is maradt Széll hagyatékában.¹⁰⁹⁹ Nem tudom biztosan, hogy Géresi milyen néprajzi gyűjteményre gondolt, azonban az Akadémiai Kézirattárban Széll Farkas neve alatt őrznek egy vegyes, történeti és folklorisztikai tárgyú cédulákat tartalmazó dobozt,¹¹⁰⁰ valamint egy folklorisztikai szempontból az előzőnél sokkal jobban használható, *Szél Farkas-énekeskönyve* elnevezésű tételt.¹¹⁰¹

Széll Farkas a *Szépirodalmi Figyelő*ben 1862-ben két népköltészeti vonatkozású közleményt is publikált a szerb lakodalmi és hősi dalokról, mindkettő fordítás, vélhetőleg E. Eugen Wesely, vinkovcei gimnáziumi tanár a Vuk Stefanović Karadžić által 1826-ban közzétett szerb lakodalmi dalokhoz írott bevezető tanulmánya után.¹¹⁰²

¹⁰⁹⁶ Szinnyei szerint Széll Farkas (1844-1909) öccse volt Széll Lajoson (1850-1881) kívül Széll Ákos (1845-1903) is. Szinnyei J. XIII. 1909. 647-648. 655. Itt jegyezném meg, hogy Sulcz Endre a Petőfi Önképzőköri indítványozója, valamint főjegyzőjeként is egy bizonyos Széll Ákost említ. Futó M. 1897. 333-334. Somogyi Sándor Arany László ifjúkori barátjaként azonosította Széll Ákost, aki szerinte Széll Kálmán rokona, így Arany Juliska házassága révén Arany Lászlóé is. „Széll Ákos Arany László ifjúkori jóbarátja, majd közeli rokona néneje, Arany Júlia házassága révén. Széll Ákos az öregedő Arany Lászlónak jó barátja volt, közösen gondozták Arany Júlia elárult kislányát, Széll Piroskát.” Ugyanitt közli Arany László Széll Ákoshoz írott levelét is. (1865. febr. 26. Pest) Somogyi S. 1956. 14. (Széll Kálmán és a bessenyei Széll-család rokonságát egyelőre sem igazolni sem cáfolni nem tudom, azonban feltűnt, hogy a Széll-fiúk édesanyját Szél Kálmán parántálta el. Szél Kálmán: *Özv. Széll Sámuelné* szül. nagybessenyői Bessenyei Anna koporsójára tett koszorú. Emlékbeszéd és ima 1894. decz. 4. Erdőgyarakon, Debreczen, 1895)

¹⁰⁹⁷ Amott látod... (tájszólás szerint) *MNGy I.* 1872. 190–191. Szél Farkas Hódmezővásárhely

¹⁰⁹⁸ Széll F. 1884. A kódexben található széphistóriák motívumainak tipológiai vizsgálata segítségével a kódex megszerkesztettsége mellett érvel Tóth Cs. 2002.

¹⁰⁹⁹ „Érdekes magyar néprajzi gyűjtemény is maradt utána.” Géresi K. 1910. 71.

¹¹⁰⁰ MTAK Kt. Tört. 4-r 212. *Széll Farkas történeti, folklorisztikai jegyzetei.* Az ígértes cím alatt hat csomagban több ezer rendezetlen, nehezen olvasható cédulát, főként Széll történeti forráskiadványaihoz tartozó jegyzetanyagot találunk. A különböző történeti forrásokból származó adatok származási helyeinek megjelölése jellemzően vagy hiányzik vagy nem egyértelműen eldönthető, hogy mire utal. A folklorisztika esetleg a néhány, 18. századi peres iratból kijegyzetelt babona-adatokat hasznosíthat, illetve a (talán) debreceni vonatkozású helynevekről készített cédulákat.

¹¹⁰¹ MTAK Kt. 8-r 147. Szél Farkas énekeskönyve. A 89 lapos kis füzetben 269 tétel, főleg dal és néhány verses kölcsöntő szövege olvasható. Az utolsó lap alján keltezés olvasható, 1863. nov. 19. H[ód]M[ező]Vásárhely. (A kéziratra hivatkozik Küllös Imola. Küllös I. 2004. 419–423, a Szél Farkas ék. jelzete a 422. oldalon).

¹¹⁰² Széll Farkas: Szerb lakodalmi dalok szokások. Wesely után. (Mutatvány egy nagyobb munkámból.) *Szépirodalmi Figyelő* 1862. jan. 16. II. évf. 2. félév 11. 165-166 és jan. 23. 12. sz. 162-185. illetve Szerb hősi dalok. Wesely után. *Szépirodalmi Figyelő* 1862. szept. 25. II. évf. 2. félév 21. sz. 326–329. Vö. Serbische Hochzeitslieder hrsg von Dr. Wolf Stephansohn Karadgich [!] Pest, Trattner, 1826. (A bevezetést lásd az 5–47. oldalakon) Karadžić az európai folklorisztikában betöltött szerepéről lásd Cocchiara, G. 1962. 264–266; Predrag S. 1987. továbbá a vele foglalkozó kiterjedt szakirodalom összefoglalását lásd Voigt Vilmos: Primus inter pares. Miért Vuk Karadžić a legnevezetesebb folklórgyűjtő a 19. század délkelet-Európájában? In Voigt V. 2004a. 220–222. (213–220.)

Gyulai Pál a lassan készülő népköltési gyűjteményből 1864-ben az *Alföldiek Segélyalbumában* három népballadát közölt.¹¹⁰³ Ezekre Széll Farkas felfigyelt és egy közleményében az utolsó szöveget egy szerinte teljesebb és jobb változatban közölte:

„Én Hódmező-Vásárhelyen (Csongrád megye) hallottam és írtam le az egészet, és sietek bemutatni, hogy ha még nem késő, így jöjjen a t. társaság gyűjteményébe.”¹¹⁰⁴

Széll Farkas még egy kevésbé ismert, szerkesztői munkájára szeretnék utalni. 1865-ben kalendáriumot is adott ki *Hód-mező-vásárhelyi Alföldi naptár 1865-ik évre* címmel. A Széll-család és Török Károly személyes kapcsolatára vonatkozó újabb adatot kínál e kiadvány, ugyanis a kalendáriumoktól nem idegen publikációs gyakorlatnak megfelelően egy népmeseként megjelölt anekdotikus tréfás mesét közöl itt a szerkesztő Török Károly neve alatt.¹¹⁰⁵

Az irodalomtörténet Széll Farkast Arany János nagykőrösi tanítványa és Arany László barátjaként, különösképp pedig a *Széptani jegyzetek* kanonikus, Pap Károlytól közzétett (1934) szövegénél egy korábbi változatának birtokosaként ismeri.¹¹⁰⁶ Az Arany-családdal való kapcsolata azonban ennél közvetlenebb volt. Arany János egy 1860-ból való, Ercsey Sándornak írott levelében említi, hogy Arany László és Széll Farkas együtt utaztak 1860-ban Nagyszalontára Hódmezővásárhelyen és Erdőgyarakon (Ghiorac, Bihar m.) keresztül. „Laczi késedelmé miatt nehogy aggódjatok: ő nem vaspályán hanem Szél Farkassal per Vásárhely, Gyarak–fog odaérni, s nagy rusttog-o-kat tart.”¹¹⁰⁷

Arany László és Széll Farkas, születési évükből (1844) következtetve, Nagykőrösön osztálytársak lehettek. Arany László kiadatlan levelei között található egy Széll Farkasnak címzett 1897-ből való levél is, melyben Arany László negyven esztendő barátságukat említi meg.¹¹⁰⁸ A fent említett, 1860-ban Hódmezővásárhely érintésével Szalontára tett közös kirándulás talán magyarázatul szolgálhat arra a kérdésre, hogy Arany László nagykőrösi és

¹¹⁰³ Reviczky Sz.–Zilahy K. 1864. 228–229. Gyulai Pál: Népdalok (A Kisfaludy-társaság újabb gyűjteményéből). Monostori határon...[megjelent: *MNGy* I. 1872. 268–269. Gyulai Pál, Kalotaszeg] Szépen legel a Prónai gulyája... [*MNGy* I. 1872. 203. *Az ispánné leánya*. Szabó Károly, Nógrád m.] Megégett a szegedi nagy cserény... [*MNGy* I. 1872. 206. *A gulyás szeretője*, Abonyi Lajos, Pest m.]

¹¹⁰⁴ Szél Farkas: Egy népballadáról. *Kalauz* 1864. okt. 30. II. évf. 2-ik fele 6. sz. 43–44. Széll Farkas történeti-folklorisztikai érdeklődését jól jellemzi, hogy 1860-ban (Arany János tanítványaként) a nyári szünet ideje alatt Hódmezővásárhelyről küldött levelében írott következő néhány sor: „Az általam sokszor említett XVIIIik századbéli népdalokat, Szentjóni Szabó László költeményes munkáival együtt, –hamarabb mint reméltem–, van szerencsém megküldeni.” *ÁJOM* XVII. 423–424. (890.) Szél Farkas Arany Jánosnak 1860. aug. 8. H. M. Vásárhely. Széll Toldynál is jelentkezett irodalomtörténeti ritkaságokkal, elsősorban anyai ágon felmenője Bessenyei György (autográfának hitt) kéziratait ajánlotta fel Toldynak. Lásd Széll Toldy Ferenchez 1860. nov. 21. és 1861. jún. 6. Nagykőrös MTAK Kt. M. Irod. Lev. 4-r. 113. Toldy Ferenc levéltárcája.

¹¹⁰⁵ Az éjfélt táncz. Népmese. Közli Török Károly. Szél Farkas (szerk.) *Hód-mező-vásárhelyi Alföldi naptár 1865-ik évre* címmel II. évf. H[ód]-M[ező]-Vásárhely. Kiadja igaz Sámuel 1865. 24–25. (A történet a részeg molnárról szól, aki a csónakját ölelgette miközben azt hitte, hogy tündérlányokkal táncol.) Később megjelent: *MNGy* III. 424–426.

¹¹⁰⁶ Géresi K. 1910. Pap Károly 1934. A Széll-hagyatékban fennmaradt, Széll Farkas kiegészítéseit és pecsétjét tartalmazó kézirat Keresztury Dezső szerint az ismert *Széptani jegyzetek* egy korábbi fogalmazványa. *ÁJOM* X. 634. A teljes szöveget lásd: 635–661. (A nagykőrösi gimnázium tanmenetében a „szépészet elemei” nyolcadikos tananyagként szerepelt *ÁJOM* X. 631. Széll Farkas az 1860/1861 tanévben volt nyolcadikos, a kézirat később kerülhetett a birtokába. Géresi Széll-nekrológiájában így emlékezett az Arany-relikviákat gyűjtő elhunytól: „Az Arany János hagyatékából kislelejtett töredékeken Aranynak érdekes széljegyzeteit antiquáriusi lim-lombban kereste és találta meg. Géresi K. 1910. 71.)

¹¹⁰⁷ Arany János Ercsey Sándorhoz 1860. aug. 5. Nagy-Kőrös *ÁJOM* XVII. 420–421. (889.)

¹¹⁰⁸ Arany László Széll Farkashoz OSZK Kt. Levelezés 1897. május 15. Budapest.

magyszalonai mese- és mondagyűjteményébe hogyan kerülhetett *A kis kakas gyémánt félkrajcárja* című mese *Hódmező-Vásárhely* helymegjelöléssel.¹¹⁰⁹ Arany Lászlónak akár ezen út, akár egy másik hasonló (terepmunkának is tekinthető) kirándulás során lehetett alkalma Hódmezővásárhelyen mesét gyűjteni. Az is elképzelhető, hogy Arany László nem személyesen gyűjtötte a vásárhelyi mesét, hanem valamelyik ismeretlen vásárhelyi illetőségű buzgó (diák)folklórgyűjtő szolgáltatta azt neki. A fenti rokonai és baráti, egyszóval személyes kapcsolatok említésével amellét szeretnék érvelni, hogy az Arany család a vásárhelyi születésű Széll Farkas révén bizonyosan tudott a Petőfi Önképzőkör diákjainak népköltésgyűjtő tevékenységéről, talán még azt az állítást is meg lehetne kockáztatni, hogy a Kisfaludy-társaság 1863-as gyűjtési felhívásától függetlenül, korábban személyes kapcsolatok révén Arany Jánostól, illetve a mese gyűjtő Arany Lászlótól is kaphattak ösztönző impulzusokat a folklórgyűjtéshez.

A Szél(l)-testvéreken közreműködésén kívül adatokkal igazolható, hogy Török Károly első életrajzírója, Reiniger Jakab szintén részt vett a gyűjtésben.¹¹¹⁰ Török barátja és osztálytársa Reiniger Jakab, később a szegedi ügyvédi kamara elnöke és a *Jogász-Lapok* szerkesztője nevével egy orosházi betlehemes jelent meg az *MNGy* I. kötetében.¹¹¹¹

Az eddigiek fényében leszögezhetjük, hogy a hódmezővásárhelyi református gimnáziumban, különösen pedig a Petőfi Önképzőkörben a hatvanas évek elején a népköltési gyűjtést nem egyedül Török Károly képviselte. A hódmezővásárhelyi református gimnázium tanulói közül három gyűjtőt (Török Károly, Reiniger Jakab, Széll Lajos) valamint egyikőjük ekkor épp Nagykörösrön tanuló testvérét, Széll Farkast sikerült azonosítani, e kör diákgyűjtői mellé lehet állítani Arany Lászlót, mint olyan, a népmese iránt érdeklődő fiatalembert, aki a vásárhelyi diákgyűjtőkkel feltehetőleg baráti kapcsolatot ápolt, és mint aki *A kis kakas gyémánt félkrajcárja* című mesét hódmezővásárhely megjelöléssel publikálta.

A folklórgyűjtő kör további vizsgálatát és pontosabb körvonala zását (Voltak-e még tagjai? Volt-e helyi, a gyűjtést irányító tanár? Arany János Széll Farkas tanáraként számítható-e ilyen szellemi vezetőnek? Milyen műfaji megoszlású és nagyságrendű anyagot gyűjtöttek, ebből mit és hol tettek közzé? Hol vannak a kéziratok?) feltétlenül fontosnak tartom, ezúttal csak hangsúlyozni szeretném annak a jelentőségét, hogy az irodalmi önképzőkörök működése és a diákgyűjtők hatvanas évekbeli folklórgyűjtése az eddig ismertnél nagyobb arányú lehetett.

E kronologkusan Török Károly diákéveihez tartozó kerülő után Török életének gimnázium utáni, az *MNGy* két szerkesztőjével való személyes kapcsolatának időszakára.

Török Károly 1867-ben érettségizett a vásárhelyi gimnáziumban, majd Pestre költözött jogot tanulni. Reiniger Jakab emlékezete szerint „egy vásárhelyi gazda anyagi támogatásával kelhetett csak útra, és iratkozott be a pesti jogi karra (oda, ahol Arany László is tanult 1865-ig).

¹¹⁰⁹ *MNGy* I. 443–446. MNK 715B* MNK 2. 405.

¹¹¹⁰ Török és Reiniger kapcsolatáról lásd OSzK Kt. Fond 78/296/1. Reiniger Jakab Kiss Lajoshoz, 1913. márc. 12. Szeged

¹¹¹¹ *MNGy* I. 76–82. Reiniger Jakab, Orosháza. E szöveget a *Magyar Sajtó*ból vették át. 1864. december 24-i X. 294. 1376–1377. (Ugyanerre hivatkozik vélhetőleg Gyulai Pál egy a *Vasárnapi Újság*ban megjelent betlehemes-szövegközléshez fűzött lábjegyzetben: Szathmáry Károly: Egy debreczeni mysterium. *Vasárnapi Újság* 1866. ápr. 1. XIII. 13. 151–152., E közlemény is megjelent *MNGy* I. 9–28.) Ujvári Péter Reinigert a szegedi zsidó hitközség kiemelkedő tagjai között tartja számon (az ügyvédi kamara elnöke volt.) Ujvári P. 2000. (1929) 830.

Török életének e mozzanatánál azért fontos egy pillanatra megállni és Gyulaival való kapcsolatot alaposabban szemügyre venni, mert egyrészt az *MNGy I.* megjelenését közvetlenül megelőző időszak ez, emélfogva még ha korábbi időből is származik a gyűjtés, tétje lehetett a népköltési gyűjteményben megjelenő szövegek szempontjából annak, hogy egy gyűjtő és a szerkesztő szorosabb kapcsolatban állt egymással, másrészt társadalomtörténeti aspektusból sem érdektelen megfigyelni azt, hogyan viselkedtek a paraszti környezetben nevelkedő tehetséges, vidéki szegény, kiemelkedő folklór-kompetenciával rendelkező fiúval a korabeli irodalom prominens képviselői.

Törökről rendre megemlítik életrajzírói, hogy ez idő tájt Gyulai Pál vette gyermekei mellé *instruktornak*, Arany László útján pedig még hivatalt is kapott a Magyar Földhitelintézetnél.¹¹¹²

Török a társasághoz küldött gyűjtései okán hamar magára vonhatta Gyulai figyelmét. Gyulai Pál révén ismerkedett meg Petőfi Zoltánnal (1848–1870) is, akinek Gyulai nagybátyja volt. A két fiú barátságot kötött, 1868 telén egy rövid ideig együtt is laktak Pesten.¹¹¹³ Életének e szakaszáról fontos dokumentum Petőfi Zoltánnal folytatott levelezése. E korpuszt Tárkány Szűcs Ernő ismertette, említett írásában szemelvényeket is közölt e levelekből.¹¹¹⁴ Török Károly és Petőfi Zoltán levelezésének 1869 karácsonya és 1870 tavasza között keletkezett hat darabját az OSzK Kézirattára őrizte meg.¹¹¹⁵ A továbbiakban e levelekből kiolvasható, Török Károly és a Gyulai család, valamint Török és Petőfi Zoltán kapcsolatára vonatkozó adatokat mutatom be.

Gyulai Pál elfoglaltsága miatt a családi ügyekről gyakran Petőfi Zoltánnak a családdal ebben az időben szoros kapcsolatban állt Török Károly referált. Török egyik 1869 karácsonya előtt kelt levelének utolsó oldalára három rövid, gyerekírásban megmaradt levélke került, Petőfi Zoltán féltestvére, az akkor már egy éve félárva Horvát Ilona valamint a két szintén félárva Gyulai-gyermek, a tízéves Aranka és a nyolcéves Kálmán¹¹¹⁶ karácsonyi üzenetei a már fél éve betegeskedő Zoltán számára.¹¹¹⁷ A Gyulai Arankával éppen egyidős Horvát Ilona levélkéjéből kiderül, hogy Török Károly ezen a télen hetente háromszor járt hozzájuk tanítani,

¹¹¹² „Gyulai Pál segíteni akart rajta havi tizenöt forinttal, de Török Károly nem fogadott el olyan jutalmat, amiért meg nem dolgozott, ezért aztán gyerekei mellé nevelőül alkalmazta.” Kiss L. 1964. 185–186. Lásd még Reiniger Jakab: *Török Károly emlékezete* OSzK Kt Fond 78/296/2 Gépirat 4. Reiniger J. 1876. V. Tárkány Szűcs E. 1955. 382. Sándor I. 1982. 335. Kiss idézett tanulmányában említi, hogy Sebestyén Gyula egy 1908-as írásában Török Károlyt, mint a „Gyulai Pál gyermekei derék nevelőjét” említi. Kiss L. 1964. 186. (Sebestyén az egyetemen Gyulai tanítványa volt, így feltehetőleg Török Károlyra vonatkozó adatai magától Gyulaitól származtak.) Arany László 1866-tól dolgozott a Földhitelintézetnél. Szinnyei J. I. 1891. 233.

¹¹¹³ Kiss L. 1964. 186. Petőfi Zoltánról lásd Déri Gy. 1909; újabban társadalom- és mentalitástörténeti alapoottsággal Szilágyi M. 2007. Kerényi Ferenc, a legalaposabb Petőfi-életrajz szerzője csak nagyon szűkszavúan beszél Petőfi Zoltán élettörténetéről, ebben főként sikertelen tanulmányaira és vándorszínészetére koncentrált. Kerényi F. 2008. 469–470. (*A családtagok sorsának alakulása* c. részben 468–470.)

¹¹¹⁴ Tárkány Szűcs E. 1955. 383–384.

¹¹¹⁵ OSzK Kt Fond VII. 148. Török Károly levelei Petőfi Zoltánhoz.

¹¹¹⁶ Gyulai Aranka Júlia 1859. június 15-én született. (Lásd Gyulai levele Arany Jánoshoz 1859. jún. 16. Kolozsvár *GyPLev* 1961. 377. és Papp F. 1935. I 460.) Gyulai Kálmán 1861. május 23-án (Nádasdy Lipótné gratulál Gyulainak fia születéséhez. *GyPLev*. 1961. 682. és Papp F. 1935. I. 461.) Gyulai Margit 1862. okt. 12. előtt született. Lásd Gyulay Ferenc levetét Kolozsvár 1862. okt. 12. *GyPLev* 683. 1862. dec. 19. Pest Gyulai Pál Erdélyi Jánoshoz „három gyermek atyja vagyok” *GyPLev* 1961. 484.

¹¹¹⁷ Petőfi Zoltán ekkor a gyógyfürdőjéről ismert dél-tiroli Meranban kezelte magát. Petőfi Zoltán tüdőbetegségről Déri Gy 1909. 110–129. Szinnyei J. X. 1905. 1031. Törökkel való ismeretségéről Kiss L. 1964. (Zoltán és mostohaapja Szendrey Júlia halála utáni –1868 szept. 6. – rossz viszonyára jellemző, hogy Horvát fiait egy évvel e karácsonyi üdvözet kelte előtt arra kérte, hogy Zoltánnak ne írjanak levelet, mert az nagyon tiszteletlen vele szemben, talán emiatt az atyai intelem miatt hiányzik e levélről Attila és Árpád féltestvérüknek szóló üdvözlöte. 1868. szept. 10. Pest. Mikes L. –Dernői Kocsis L. 1930. 198.)

ebből arra lehet következtetni, hogy Török Károly nem csak Gyulai gyermekeit, de Szendrey Júlia kislányát is tanította: „Most egy kisasszony lakik a felső emeleten és most attól németül tanulunk minden reggel, Török bácsi csak háromszor jön egy hétben.”¹¹¹⁸ Könnyen elképzelhető, hogy Gyulai gyermekeit és a Gyulai Arankával (vagy ahogyan a levelekben említik Arka, Anka) éppen egyidős Horvát Ilonát együtt tanította Török – ahogyan a kis Ilona írta – hetente háromszor.¹¹¹⁹

Török és Gyulaiék kapcsolatát jól jellemzi, hogy a szállásait (pénztelenség okán) gyakran változtató¹¹²⁰ Török egy időben (1870 áprilisában biztosan) Gyulaiéknál is lakott.¹¹²¹ A levelekből is kiolvasható, hogy Gyulai Pál mellett Arany László is támogatta anyagilag Török Károlyt pesti éveit alatt. Török Károly maga számol be arról, hogy 1869 telétől a Magyar Földhitelintézetnél is hivatalnokoskodott, tehát a Gyulai-gyerekek és a Horvát-lány nevelésével egyidejűleg: „a Magyar Földhitelintézetből a hol jelenleg diurnistáskodom [napidíjaskodom], 50 azaz mond: ötven osztr[ák]. ért[ékü] f[o]r[in]tot kaptam újévi ajándék fejében!”¹¹²² Hivatali teendői mellett jogi egyetemi tanulmányait is folytatta (ha nem hagyott ki évet, úgy ekkor harmadéves volt a huszonhat éves Török Károly).¹¹²³

Török Károly méltányolta az általa egyébként is nagyra becsült Gyulai iránta való gondoskodását. Török nagy betegen nem sokkal az *MNGy* I. és csak a saját gyűjtését tartalmazó *MNGy* II. megjelenése után hazaköltözött. 1874. szeptember 2-án Hódmezővásárhelyen kelt levelében köszönte meg Gyulainak a hozzá való jószágát: „[...] azon idő óta, a mikor megismertem, érdememen felül jó szívű és nyájas volt irántam. Az ég áldja meg érte.”¹¹²⁴

Gyulaival való szoros kapcsolatára jellemző, hogy a harminkét évesen elhunyt Török végrendeletében Gyulait is örökösül nevezte meg. Barsi Gyula Török halála után két nappal, 1875. május 14. Hódmezővásárhelyen kelt levelében küldte el Gyulainak Török végrendeletének egy példányát, melyben Török Gyulaira saját könyvtárából könyveket hagyományozott.¹¹²⁵ Gyulain kívül még a Magyar Nemzeti Múzeumnak juttatott könyveket Török, egyébként édesanyja és felesége voltak örökösseiként megnevezve.

¹¹¹⁸ OSzK Kt. Fond VII. 148. Török Károly levelei Petőfi Zoltánhoz, Pest, 1869 *karácson előtt négy nappal*. Horvát Ilonát édesanyja, Szendrey Júlia halála előtt a betegágytól távol tartandó Gyulai Pál vette magához „A kis Ilonkát nevelőkisasszonyával együtt elvitték Gyulaiékhoz, csak ritkán hozták el anyja betegágyához” Mikes L. – Dornó Kocsis L. 1930. 176.

¹¹¹⁹ Szendrey Júlia és Horvát Árpád gyerekeiről lásd Szana T. 1891. 151. Mikes L. – Dornó Kovács L. 1930. 122. 136. 152-153. Két fiuk közül Attila 1851. szept. 6-án, Árpád 1855. július 18-án született. 1857-ben Viola nevű kislányuk született, meghalt ebben az évben, Ilona lányuk 1859. július 26-án született.

¹¹²⁰ Petőfi Zoltánnal 1868 telén lakott együtt, ezt a közösen töltött időt említi fel Tirolban tartózkodó barátjának. OSzK Kt. Fond VII. 148. Török Károly levelei Petőfi Zoltánhoz, Pest, 1869 *karácson előtt négy nappal*. Petőfi Zoltán 1868 augusztusában utazott beteg anyja mellé, 1869 márciusáig tartózkodott Pesten. Kiss L. 1964. 186. Szendrey Júlia 1868. szeptember 6-án ban halt meg. Szinnyi J. X. 1905. 1027-1030.

¹¹²¹ OSzK Kt. Fond VII. 148. Török Károly levelei Petőfi Zoltánhoz, Pest, 1870. április 9. („Egy fődél alatt lakom Gyulai úrral.”)

¹¹²² OSzK Kt. Fond VII. 148. Török Károly levelei Petőfi Zoltánhoz, Pest, 1870. január 10. (kiemelés az eredetiben)

¹¹²³ OSzK Kt. Fond VII. 148. Török Károly levelei Petőfi Zoltánhoz, Pest, 1870 *nagybőjt elején*. Kiss L. 1964. 185.

¹¹²⁴ MTA Kt. M. Irod. Lev. 8-r 30/20. Török Károly Gyulai Pálnak 1874. szept. 2. Hódmezővásárhely.

¹¹²⁵ OSzK Kt. Levelestár Barsi Gyula Gyulai Pálhoz 1875. május 14. Hódmezővásárhely

IX. 3.6.3. Török Károly kéziratai

Katona Imre Török Károly 1882-ben az *MNGy II.* köteteként megjelenetetett *Csongrádmegyei gyűjtésének* szöveganyagáról szólva megjegyzi, hogy Török Károly kéziratai vagy megsemmisültek, vagy ismeretlen helyen lappanganak.¹¹²⁶ Ugyanakkor Katona azt is írja, hogy Török *kevéске* kéziratos hagyatéka fennmaradt, azonban sem azt nem jelezte, hogy pontosan milyen kéziratról van szó, sem pedig annak lelőhelyét nem adta meg.¹¹²⁷ Katona tanulmányából Török kéziratos hagyatékának egy része rekonstruálható, bizonyos, hogy Katona több népköltési szöveg Török-kéziratát is ismerte, hiszen a nyelvjárásban való lejegyzésen kívül azt is írta, hogy az *MNGy I.* kötetében közzétett néhány Székesfehérvár helymegjelölésű népdal Török kézírásában maradt fenn, ennek megállapításához szükségszerűen látnia kellett a kéziratosokat.¹¹²⁸ Ezen kívül Török hagyatékából közöl is egy, a kötetből kimaradt németellenes gúnyverset *Székesfehérvár 1861.* megjelöléssel, valamint ugyanitt *A Tisza eredete* című *MNGy I.* kötetében megjelent monda kéziratának másolatát, az utóbbit *1869. nov. 27.* dátum szerepel.¹¹²⁹

Egyelőre nem ismert a kéziratok jelenlegi lelőhelye, ahogyan az sem egyértelmű, hogy honnan közölte Katona az említett kéziratosokat. A 2001-ben elhunyt Katona Imre hagyatékának egy része az ELTE Folklóre Tanszékének Kézirattárába,¹¹³⁰ nagyobb része a Csongrád Megyei Levéltárba került.¹¹³¹ Az utóbbi hatalmas fondban (mely 20,7 folyóméter, összesen 172 doboz terjedelmű) a kiadott jegyzék alapján Török Károly autográf kézirat nem található.¹¹³² Török kéziratosokat azonban nem csak Katona látott. Kiss Lajos Török Károly özvegyétől az I. világháború után Török költeményeinek autográf kéziratos füzetét kapta meg, melybe Török ötvenkét versét másolta be.¹¹³³ Sajnos nem ismert előttem, hogy Kiss Lajos hagyatéka hová került, így Török versesfüzetének (és népköltési gyűjteményének) hollétéről sincs tudomásom. Török Károly hagyatékának holléte a közköltészet kutatói számára is fontos lehet az 1875-ig birtokában volt, a Stoll-bibliográfia által 512. számon nyilvántartott énekeskönyv miatt.

Összefoglalva, bár Török kéziratainak hiányában a szerkesztők Török mondáit illető szövegközlési gyakorlatáról semmit sem mondhatunk, adatközlőiről is csak annyit, amennyit maga vall (gyűjteménye negyede nagyszüleitől való) abban a tekintetben mindenképpen hasznos volt végignézni a Török-biográfiára vonatkoztatható forrásokat, hogy a kiemelkedő gyűjtők és gyűjtésszervezők mögött húzódó a korabeli gyűjtőhálózatok szövevényes

¹¹²⁶ Katona I. 1977. 52.

¹¹²⁷ „Kevéske kéziratos hagyatéka arról tanúskodik, hogy a szövegeket *nyelvjárási* alakban jegyezte fel; a kéziratos énekeskönyvekben szereplő változatok természetesen eleve irodalmi nyelven kerültek feljegyzésre, ez esetben csak a helyesírást és a központosítást korszerűsítette.” (Kiemelés az eredetiben.) Katona I. 1977. 52.

¹¹²⁸ Katona I. 1977. 48.

¹¹²⁹ Katona I. 1977. 48. Nem tudom, hogy mire utal a datálás, ugyanakkor két dolog feltűnő: egyrészt amennyire a fénymásolatból megállapítható, a közölt kézírás hasonlít Arany Lászlóéhoz, másrészt ekkor már két éve Pesten élt Török, Gyulainak és Arany Lászlónak is dolgozott ebben az időben (következésképpen nem a lejegyzés idejét jelenti a dátum). Úgy gondolom, hogy nem zárható ki, hogy e kézirat keletkezésében a szerkesztő Aranyak vagy közvetlenül a leírásban (pl. egy eredeti Török-gyűjtőte szöveg utáni másolat készítésével) vagy közvetve a megszövegzésben (a gyűjtővel személyes, munka-, s talán baráti kapcsolatban okán a szöveg Török általi lejegyzéséhez adott tanácsaival) szerepe lehetett.

¹¹³⁰ Itt Katona viccgyűjteménye, útinaplói (1959-1969) valamint cikkeinek xerox-másolatai találhatók. A hagyatékra Farkas Sára egykori gyakoromok készített jegyzéket 2002-ben. Farkas S. 2002. Ezúton is köszönöm neki, hogy a jegyzéket a rendelkezésemre bocsátotta.

¹¹³¹ Az itt őrzött Katona-hagyaték levéltári fondjegyzéke megjelent: Georgiádes I. –Kádasné Szabó M. 2004.

¹¹³² A XXXI. 24. 55. d jelzet alatt *Publikációk, tanulmányok, cikkek és hozzá tratózó jegyzetek, cédulák* cím alatt Katona Török-tanulmányaihoz készített jegyzetei találhatók. (Török Károly népköltészeti gyűjtéseinek jelentősége, 100 évvel ezelőtt jelent meg Török Károly vásárhelyi népköltési gyűjteménye. A magyar néprajz hármas centenáriuma) Georgiádes I. –Kádasné Szabó M. 2004.28.

¹¹³³ Kiss L. 1964. 181.

kapcsolatrendszeréből egyetlen csoportot, a hatvanas évek elején és közepén tevékenykedő vásárhelyi kollégium diágyűjtőinek csoportját azonosíthattuk.

IX. 3. 7. Márki Sándor (1853–1925)

A szerteágazó tudományos tevékenységéről ismert, történész Márki Sándorral is szerencsés helyzetben vagyunk, az ő életrajza és munkássága is alaposan feltárt, azonban mint folklórgyűjtő nem szerepel a róla szóló írásokban,¹¹³⁴ noha Márki folklorisztikai irányú érdeklődése néhány munkája áttekintése után is evidenciának tűnik.¹¹³⁵ *Bihari román írók* című munkájában egy külön részt is szentelt a román népköltészet, illetve a népköltészet-kutatás bemutatásának.¹¹³⁶ A kétegyházi (Békés m.) születésű Márki Sándor édesapja Márki János, gazdatiszt volt a gróf Almássyak birtokán. A család Márki Sándor kétéves korában Sarkadra, az Almássyak egy másik birtokára költözött. (Sarkad egyébként Márki édesanyja, Zay Júlia szülőhelye is volt.) Márki Sándor szocializációja Sarkadhoz köthető, itt kezdte el iskolai tanulmányait, 1855-től egészen 1863-ig élt itt.¹¹³⁷ A helyhez kötődő személyes élmények és ismeretségek nyilván segítették *Sarkad története* című munkája megírása során, az 1877-ben megjelent monográfiájához történeti forrásokon kívül idős emberek emlékezetében élő történeteket is felhasználta.¹¹³⁸ Márki folklór iránti érzékenysége tükröződik a *Sarkadvidéki néptalányok* című 1872-ben megjelent közleményben,¹¹³⁹ a legközvetlenebb bizonyíték erre azonban az a két népmese, melyek 1872-ben az *MNGy* I. kötetében a neve alatt jelent meg *Az angyalbárányok*¹¹⁴⁰ és *A kis kakas kitúrta a sövényt*¹¹⁴¹ címmel, Sarkad és Bihar helymegjelöléssel. Sajnos a mesék kéziratai elvesztek vagy lappanganak, az sem ismert, hogy mi módon került a két szöveg a gyűjteménybe.

A Márki szerkesztette *Irodalmi Értesítő* szerint 1874-ben, azaz csak két évvel az *MNGy* I. kötetének megjelenése után jelent meg név nélkül a *Képes mesék versekben* című tizenhat lapos Eggenberger kiadvány.¹¹⁴² Szinnyei József szerzői nevet kapcsol kötethez, szerinte a verses mesefeldolgozásokat tartalmazó kötet Márki Sándor munkája.¹¹⁴³ A kötetnek eddig sehol sem akadtam a nyomára, a Márki-bibliográfiák nem sorolják,¹¹⁴⁴ ennek ellenére fontosnak tartom feltételelesen a Márki-életmű részeként megemlíteni, hiszen Márki pedagógiai elveitől nem áll távol a meséken keresztül történő erkölcsi és szellemi fejlesztés. A középiskolai történelemoktatás során számol a gyerekek meseismeretével, pontosabban a

¹¹³⁴ Monok I. 1992. György L. 1927. Banner J. 1961. Szebenyi P. 1970. Erdész Á. 2000.

¹¹³⁵ Márki S. 1877, 1880. 1882.

¹¹³⁶ Márki S. 1880. 87–95.

¹¹³⁷ Bíró Vencel: Márki Sándor In. György L. 1927. 5. Szinnyei J. VIII. 1902. 613–630.

¹¹³⁸ A néphagyomány történeti célú felhasználására lehet példa a török korra vonatkozó adoma, melyet Márki egy Nagy András nevű öreg ember elbeszéléséből közöl: Márki S. 1877. 33–34.

¹¹³⁹ Szinnyei szerint a dolgozat a *Magyarország és a Nagyvilágban* jelent meg, a hivatkozás azonban nem egyértelmű (Szinnyei J. VIII. 1902. 617.), a közlemény a Márki-bibliográfiákból hiányzik. Herczy Miklós: Márki Sándor irodalmi munkássága. In György L. 1927. 139–150. Monok I. 1992.

¹¹⁴⁰ *MNGy* I. 1872. 376–382. MNK 829* *Angyalbárányok* típusnevű legendamese. Mese szövegét újraközlő Bernáth László: MNK 3. 1982. 234–237.

¹¹⁴¹ *MNGy* I. 1872. 438–442. AaTh 2022B *Az átkozott pipóretyűk* típusnevű formulamese MNK 9. 101–104.

¹¹⁴² *Irodalmi Értesítő*. Könyvészeti szaklap 1874. I. évf. 1. sz. 5. *Képes Mesék versekben*. Hat színezett képpel, 1874. Budapest Eggenberger. Drescher P. 1934. 117. (szerzői név nélkül említi)

¹¹⁴³ Szinnyei J. VIII. 1902. 625.

¹¹⁴⁴ Monok I. 1992. György L. 1927.

mesék hallgatásán keresztül kialakuló *ethikai phantasiával*, a történelemtanítást így éppen a *mesevilágra* építve képzelet el elkezdni.¹¹⁴⁵

Pósa Lajos *Dalok, regék* az ifjúság számára című kötetének recenziójában Márki illetve édesanyja meseismeretére, konkrétan pedig az *MNGy I.* kötetében a neve alatt megjelenő mesék forrására tesz értékes utalásokat:

„[...] mi is- kik azelőtt [1884 –D. M.] husz- harmincz esztendővel voltunk gyerekek, türelmetlenül vártuk mindannyian azokat az áldott, jó hosszú téli estéket, mikor tollfosztáskor, vagy fonáskor odatelepedhettünk édes anyánk mellé [...] S nekem éppen, a ki mostan erről [Pósa meséiről- D. M.] írok, hogy ne jutna eszembe ez az özön-mesét tudó édes anya, a ki óráhosszat le tudta kötni a mi figyelmünket, s a kinek előadása után közölte volt a Kisfaludy-társaság népköltési gyűjteménye a Kaczor királyt? Sőt azt és az Angyalbárányokat külön is felolvasta volt Gyulai Pál abban a társaságban.”¹¹⁴⁶

Márki érdekes, ugyanakkor zavarba ejtő megjegyzése alapján Márki édesanyját, a tíz gyermeket nevelő sarkadi születésű Zay Juliát¹¹⁴⁷ nevezi meg a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* szerkesztői számára lejegyzett és elküldött népmesék adatközlőjeként. A zavar abból adódik, hogy az *Angyalbárányok* című sarkadi legendamese ugyan valóban Márki Sándor nevével került publikálásra 1872-ben, és a kötetben szerepel egy *A kaczor király* című mese is, utóbbi azonban sajnos nem Márki, hanem Gyulai Pál neve alatt került a szöveggyűjteménybe és nem Sarkad, hanem Kolozsvár helymegjelöléssel.¹¹⁴⁸

Arra a kérdésre, hogy Márki melyik Kisfaludy-társaságbeli felolvasásra utalt a fenti idézetbe, nehéz válaszolni, mivel Gyulai majd Gyulai és Arany együtt évekig folyamatosan jelentett a beküldött szövegek szaporodásáról. A fennmaradt dokumentumokból úgy tudjuk, hogy 1870. szeptember 27-én tartott Gyulai és Arany László közösen egy hosszabb felolvasást a Kisfaludy-társaságban, ennek során több mese is elhangzott mutatónyásképpen. Elképzelhető, hogy Márki erre a felolvasásra utalt visszaemlékezésében, noha ekkor nem Gyulai (mint Márki emlékeztet) hanem Arany ismertette a meséket.¹¹⁴⁹ Biztosan olvasott fel azonban Gyulai Pál Márki Sándor küldeményéből a Kisfaludy-társaság 1872. április 25-i ülésén. Az ülésről készített sajtóközlemény ugyanis Márki bihari gyűjteményéből felolvasott *dalokról* számol be.

„Gyulai P. olvasott dalokat Márki Sándor *ujabban* küldött bihari gyűjteményéből, kimutatva, hogy az „elment a madárka – naiv dal néhány sora már egy 1677-diki historias ének-gyűjteményben is megvan.”¹¹⁵⁰

¹¹⁴⁵ „S ne képzeljük azt, hogy igen sokat kell mesélgetnünk az iskolában. Szívében oda már egész kis tündérvilágot visz a gyermek, s a tündérvilágban óriások és törpék, beszélő állatok, búsuló, kacagó virágok serege él és működik; s a tarka csoport fölött, a mindig pörül járó ördögökkel szemben, angyalaitól környezve ott uralkodik a jó isten, kit a »bölcs lángesze föl nem ér«, de kihat a mindenhatóhoz, ő kezdetektől fogva imádkozik. Ez az az ethikai phantasia, mely már a gyermekben is megvan, minthogy megvan a gyakorlati szemlélet is [...] A mesevilágból nem kell kiragadni, hanem szépen kivезetni a gyermeket [...]” Márki S. 1902. 59–60. A pedagógus Márkiról lásd Szabenyi P. 1970.

¹¹⁴⁶ M. Jean d'Or [Márki Sándor]: *Dalok, regék*. Pósa Lajos legújabb verseskötetéből. *Alföld* XXIV. 1884. 48. sz. Az ismertetett kötet Budapesten és Szeged is megjelent: Pósa L. 1884a, 1884b

¹¹⁴⁷ György L. 1927. 5.

¹¹⁴⁸ *MNGy I.* 433–437. MNK 1.1987. 105. ATU 103A Kacor király. Elképzelhető, hogy Márki rosszul emlékezett, vagy esetleg az ő gyűjteményében is szerepelt ez a mese, csak Arany László végül a Gyulai-meséjét közölte 1872-ben.

¹¹⁴⁹ *Fővárosi Lapok* 199. sz. 1870. 7. évf. 859.

¹¹⁵⁰ Kiemelés D. M. *Fővárosi Lapok* 1872. ápr. 26. IX. évf. 95. sz. 411. (A közlemény implikációja szerint Márki korábban is küldött a társasághoz folklórgyűjteményt.) Az 1870-es évek elején Márki a Kisfaludy-társaságban a bihari népdalokról tartott előadást. *Kisfaludy-Társaság Évkönyve* VIII. kötet 1872/3 Bp. 1873.15.

Kálmány Lajos *Szeged népe* II. kötetének¹¹⁵¹ (*Temesköz népköltése*) ismertetését Márki Sándor az *Arad és Vidéke* 1882. évi karácsonyi mellékletében jelentette meg.¹¹⁵² Ebben Márki azt írja, hogy Kálmány munkája különösen becses, hiszen a népköltészet gyűjtésével jórészt elkésett már az irodalom: „ekként tömördek szép ballada, románc, hazafias dal stb. indult vagy ment is már feledésbe.” Márki különösen azt fájlatja, hogy a gyűjtők elmulasztották a nép történeti tudatának megnyilatkozásait feljegyezni. Személyes hangú megjegyzéséből saját felelősségének átérezése is kiolvasható.¹¹⁵³

A Márki Sándor neve alatt megjelent legendamese forrásaként a beküldő az édesanyját, Zay Júliát jelölte meg.

Végül a mese- és mondaszövegek beküldőit szemlélő áttekintés végére érve a Gyulai Pálhoz kapcsolt szövegekről szólnék, visszautalva a Gyulai mesegyűjtését bemutató fejezethez.

Gyulai Pál neve alatt öt prózai szöveg jelent meg a kötetben,¹¹⁵⁴ mint már láttuk, három mesének előkerült a kézirata is, ezekkel összevetve a kiadott meséket megállapítottuk, hogy a *Kaczor király* szövegén eszközölt-vélhetőleg a szerkesztő Arany László- jelentősebb, ugyanakkor kizárólag a mese stílusát érintő módosításokat. Ugyanakkor kéziratos szövegeken kívül Gyulai is felhasznált nyomtatott szövegeket (a Kriza neve alatt megjelent eredetmonda forrása az a *Szépirodalmi Figyelő* volt, ahol Gyulai társszerkesztőként tevékenykedett, ez az összefüggés alapot ad arra, hogy e mondanak az *MNGy I.* kötetébe való eljutása mögött Gyulait kell feltételeznünk.) Az antológia egy másik, Gyulai neve alatt megjelent prózai szövege esetében szintén nyomtatott forrásból való átvételről van szó. Itt azonban nem egy folklórszöveget alkalmanként publikáló hazai folyóirat, hanem egy kimondottan a folklór bemutatását célzó, német nyelvű erdélyi *népköltési gyűjtemény* volt a forrás. A *három árkanval* című legendameséhez fűzött szerkesztői megjegyzés szerint e szöveget Friderich Müller 1857-es *Siebenbürgische Sagen* című gyűjteményéből fordították, mely Müllernél is magyar mese megjelöléssel szerepelt.¹¹⁵⁵

A fejezetben az 1872-ben megjelent *Magyar Népköltési Gyűjtemény* I. kötetének prózai szöveganyaga keletkezéstörténetét vizsgáltam, ennek során különös tekintettel voltam az egyes mesék és mondák után közölt szerkesztői metatextusokra. Ezek a zárójeles megjegyzések, mint láttuk, minden esetben egy nevet és egy helymegjelölést tartalmaznak. Hajlamos volna az ember azt gondolni, hogy például a *Gyulai Pál gyűjt. Erdély* megjelöléssel ellátott textus lejegyzője Gyulai Pál, a lejegyzés helyszíne pedig valahol Erdélyben keresendő. A fentiekben azt az állítást próbáltam igazolni, hogy az *MNGy I.* kötetének anyaga több esetben nem a szövegek lejegyzőjének (egy adott szóbeli szöveg legelső írásbelivé alakítóját érve ezalatt) megjelölésével került kiadásra. A *gyűjt.* rövidítés nem a folklórszöveggel egylépcsős kapcsolatot mutató *gyűjtötte*, hanem a sokkal bizonytalanabb

¹¹⁵¹ Kálmány L. 1882.

¹¹⁵² Márki S. 1882.

¹¹⁵³ „Pár évtized előtt pl. le lehetett volna még jegyezni a tiszamentén Dósától szájról-szájra járó énekeket a Dósát, a kit voltaképp Rákóczi-val zavart össze, mint a »szögény ember« jóakaróját dicsőítette [...]” Márki S. 1882.

¹¹⁵⁴ Egy Erdély (A három árkanval, 490–491.) egy Szilágyság (Az egyszeri gyerek IV. 468–469.) és három Kolozsvár helymegjelöléssel. (A kaczor király 433–437. Az egyszeri gyerek III. 465–468. A róka, a medve és a szegény ember 470–471)

¹¹⁵⁵ MNK 794* MNK 3. 69. *MNGy I.* 490–491. és 605–606. Müller, F. 1857. 318–319. *Magyarische mythische Sagen* összefoglaló cím alatt jelent meg Müller kötetében a 424. szám alatt *Mann das „muss sein“ ausgekommen ist Müntlich aus Klausenburg* cím alatt. (Itt csak visszautalnék arra az előző fejezetben már érintett lehetőségre, hogy a Müller erdélyi szász köréhez tartozó Haltrich és Gyulai esetleg személyesen is ismerhették egymást.)

heterogén, írásbeli és szóbeli forrásokat is felhasználó *gyűjteménye* kifejezésre utal (ebben persze benne van a saját gyűjtés lehetősége is.)

A mesék és mondák egy kisebb részének nyomtatott (*Napkelet, Koszorú, Szépirodalmi Lapok* és Müller mondagyűjteménye), nagyobb részének kéziratos szövegelőzményeit sikerült felmutatni. E forrásokból való átvétel során a közleményeket kivétel nélkül változtatás nélkül emelték át a szerkesztők, míg a meglévő kéziratokat (hat mese hét lejegyzésben) nézve azt tapasztaljuk, hogy egy részüket teljes hűséggel a lejegyzéssel egyezően közölték (Illésy György *Az okos leány* című novellameséjét és két hazugságmését). A kötet egyetlen tündérmeséjét háromszéki (vagy azt imitáló) dialektusban publikálták, ehhez képest a kézirat tájnyelvi jellegzetességeket nem visel. A *Kaczor király* Gyulai kézírásában fennmaradt szövegátalakításának karaktere Arany László népmeséinek stílusára emlékeztet, Szél Lajos küldeménye esetében a lejegyzés helye biztosan a másolás és a beküldés helyét mutatja, nem pedig a gyűjtését.

Márki Sándor küldeményeinek Márki megjelölés szerint sarkadi származású édesanyja volt a közlője, Baksay Sándor és Brassai Sámuel egy-egy mesét szintén gyermekkori (Csurgó, Torokó) emlékeként vetett papírra. Illésy György terjedelmes debreceni gyűjteményének néhány vonatkozása a szabadságharc és a Bach-korszak katonáinak mesélési szokásait mutatják be. Török Károly, a legeredményesebb terepmunkás, gyűjtésének egyik fontos forrását Török vásárhelyi nagyszülei jelentették. Arany László e kötetben megjelent gyűjteményének csak egyetlen vonatkozását érintettük, a hódmezővásárhelyi református kollégium tanulóival való potenciális együttgyűjtés lehetőségét, melynek (egyik) eredményét *A kis kakas gyémánt félkrajcárja* című mesében látom.

Összességében a szerkesztők a kötetben megjelent prózai szövegek esetében a mitológiai meseértelmezés tudatos háttérbe szorításával a rekonstrukció helyett sokkal inkább s szelekciót, mint a korpusz kialakításának hatékony eszközét érvényesítették. A szövegláncok vizsgálata arról győzött meg, hogy a mesék és mondák tekintetében (ha egyáltalán) úgy stilisztikai módosításokkal találkozunk, a kompiláció a kötet lírai műfajainál talán könnyebben megvalósítható, a meseszövegeknél nem talákoztam olyan bizonyítékkal, mely egyértelműen azt mutatná, hogy a *szerkesztők* több meséből gyűrták volna össze a szöveget (ezzel persze nem azt állítom, hogy eleve kizárandó e szerkesztési mód a meseszövegközlés-gyakorlatából, még e kötet szerkesztői esetében sem, csupán bizonyítékot nem tudok erre vonatkozóan felhozni.) Ugyanakkor Erdélyi János negyedszázaddal korábbi textológiai gyakorlata is azt mutatta, hogy a beérkezett *mesekéziratokhoz* az irodalom szövegfogalma felől közelített és nem az oralitás egy folklórvariánsként kezelte azokat.¹¹⁵⁶

Arany László és Gyulai Pál döntötte el, mit is kell az *MNGy* meséi közé *hiteles adalékokként* beválogatni, az ő megfellebbezhetetlen (kanonizáló) szerkesztői döntésük garancia volt arra, hogy a megjelent szövegeket hitelesnek fogadhatta el a korabeli recepció.

Azonban a szerkesztők bármennyire kikristályosodott szövegközlési elvekkel rendelkeznek is, csak a gyűjtők sokszor esetleges gyakorlati eredményein tudják azokat érvényesíteni. A 19. századi gyűjtők lejegyzési/gyűjtési szempontjai kevésbé egységesnek és sokkal határozatlanabban tűnnek fel előttünk, noha a népmese láthatóvá válásában, a szöveg megalkotásában az első lejegyzőnek döntő szerepe van. A Kisfaludy-társasághoz érkezett levelekben konkrét példákkal találkozhatunk arra vonatkozólag, hogy a gyűjtési felhívásokban megfogalmazott útmutatások ellenére sem volt egyértelmű és világos mindenki számára, hogy kinek is van tulajdonképpen gyűjtési kompetenciája, mit, honnan és hogyan

¹¹⁵⁶ Ugyanis mint láttuk, nem változtatott azokon-legalábbis a meglévő és a kaidott szövegekkel összehasonlítva kéziratos esetében. Erdélyinél a szelekció mint szerkesztői gesztus sem működött túl erősen, lévén, hogy nem állt túl sok szöveg a rendelkezésére.

kellene összegyűjteni ami különösen a népmese esetében, és a hangrögzítés feltalálása előtti időben, a feladat rendkívüli komplikált voltát mutatja.

E művelet során szükségszerűen alkotó tevékenységet végez a gyűjtő, és paradox módon minél jobban dolgozik, minél hitelesebb, a népi jelleget minél jobban megközelítő szöveget, *népköltészetet* képes felmutatni, annál kevésbé tulajdonítják neki produktumát.¹¹⁵⁷

A dolgozat záró fejezetében a népmesék írásbeli létmódjával összefüggésben a népköltési szövegek szerzőségének kérdését szeretném körbejárni. A korabeli meseszöveg-textológia kérdésének ezen leágazása amiatt érdekelt különösen, mert Arany Lászlónál és az ő nyomán Gyulai Pálnál, majd Katona Lajosnál is a magyar népmese legfőbb jellemzője a népi gondolkodásmódot is magán viselő esztétikum, a mese sajátos megjelenési formája, a mese elbeszélésének stílusa. Tehát éppen arra a pontra irányítják a figyelmet, ahol a gyűjtő-lejegyző egyénisége és tehetsége elméletileg a leginkább megmutatkozhat és a népmesébe való beavatkozása, a mese megszületése során.¹¹⁵⁸

X. SZERZŐI JOGI KÉRDÉSEK 19. SZÁZADI FOLKLÓRSZÖVEGEK KAPCSÁN

A fejezetben a népköltészet néhány fogalmi elemének 19. századi értelmezéséhez szeretnék adalékokkal járulni egykorú jogtörténeti források bevonásának segítségével. Ennek érdekében a szerzői jogi diskurzus korabeli dokumentumait folklórszövegekkel, elsősorban a 19. században lejegyzett és kiadott népmeseszövegekkel és gyűjteményekkel kívánom összefüggésbe hozni a népköltési szövegek kiadástörténete felől közelítve annak érdekében, hogy az olyan alapfogalmak, mint a *gyűjtő*, *gyűjtés*, *gyűjtemény* illetve a *lejegyző*, *beküldő*, *szerkesztő* és *kiadó*, valamint a *szerző* és a *mű* első pillantásra talán egyértelmű meghatározásaira rákérdezhessek.¹¹⁵⁹

A fejezet a dolgozat időkeretén mindkét irányban túlnyúlik, az intézményes szerzői jogi gondolkodás kezdetétől (a 19. század harmincas-negyvenes éveitől) a szaktudományos folklorisztika intézményeinek századvégi kiépüléséig kíséri figyelemmel a folklorisztika és a szerzői jog kapcsolatát.

A hagyományos folklorisztikai interpretáció szerint a népköltészet alapvető jelentőségű, lényegi tulajdonsága mind keletkezésében mind fennmaradásában annak kollektív és szájhagyományozó jellege. Gyulai Pál a népköltészet és műköltészet közötti legfőbb különbséget a származásban, az eredetben mutatja fel, ezzel magyarázza a népköltészetet a műköltésztől eltérő sajátos tematikáit és stílusát. „A népköltészet terem, ismeretlen szerzők teremtik, maga az egész nép,”¹¹⁶⁰ e kijelentés egy éppen formálódó tudomány önmeghatározásának vált a 19. század második felében kiindulópontjává.¹¹⁶¹

¹¹⁵⁷ Arany László székfoglalójában a magyar *gyűjtők* elbeszélési módját jellemzi, Kriza és Pap Gyula mesemondó stílusát ítéli a legegyszerűbbnek és legnépibbnek. Arany L. 225. Pap Gy. 1865. Kriza J. 1863.

¹¹⁵⁸ Gyulai P. 1862. Arany L. 1867. Katona L. 1901. 439.

¹¹⁵⁹ A magyar népmese műfaji sajátosságai (kötetlen prózaepika, terjedelmét tekintve a leghosszabb folklórműfaj) révén kimondottan alkalmas a gyűjtő/lejegyző alkotó tevékenységének bemutatására.

¹¹⁶⁰ Gyulai P. 1927. 86–126. (Két ó-székely ballada)

¹¹⁶¹ A Grimm-fivrek népköltészet-felfogásáról Cocchiara, G. 1962. 220-232.

Ez az axiomatikus értelmezés eleve kizárja annak a lehetőségét, hogy folklórköteásokat tekintve absztrakt értelemben felvetődjön a szerző illetve a szerzőség kérdése.¹¹⁶² Ugyanakkor a szóbeliségben kizárólag *variánsok*ban fellelhető népköltési alkotások csupán az írásbeliség által rögzített formában, a lejegyzés és kiadás során keletkező konkrét *szövegek*ként válnak általunk elérhetővé és tanulmányozhatóvá, mely szövegek mint láttuk, nem azonosíthatóak az alapjukat jelentő szóbeli népköltéssel.¹¹⁶³ Tehát a magyar népköltészet felfedezéseként emlegetett korszakra (18. század legvége, 19. század első fele) vonatkozó egykorú források azt mutatják, hogy a szájhagyományozó folklór jellegzetességeitől eltérően írásban, az olvasóközönség ízlése és az irodalmi művekkel szemben érvényesített elvárások szerint átalakítva, szerzőhöz, szerzői névhez kötve jelennek meg *népköltési* alkotások és gyűjtemények. Erre az ellentmondásra reflektálva tekintem át az írói tulajdonjog szabályozásának hazai alakulását Toldy Ferenc 1840-es években tett javaslataitól az első szerzői jogi törvény (1884. évi XVI. törvény) elfogadásáig, középpontba állítva azt a kérdést, megragadhatóak-e a folklórszövegek az éppen alakuló szerzői jogi gondolkodás történeti dokumentumaiban, illetve amennyiben igen, az irodalmi művekhez képest hol jelölik ki a lejegyzett folklórköteások helyét a kodifikátorok. A történeti források segítségével (reményeim szerint) megválaszolható, említett kérdések mögött azonban ott húzódik egy szélesebb, elvi jelentőségű probléma, nevezetesen, hogy mennyiben tekinthetők a népmesék 19. századi lejegyzői a meseszövegek szerzőinek, azaz nagyon leegyszerűsítve a problémát, az egykorú recepció szerint mennyiben lehet irodalmi alkotásként felfogni a szájhagyomány után lejegyzett népmesét?¹¹⁶⁴ Ehelyütt csak utalni szeretnék az olyan határozott poétikai karakterrel megjelenő, egyértelműen irodalmi műként olvasott alkotásokra, mint Petőfi Sándor *János vitéze* (1845), Tompa Mihály *Népregék és népmondák* című kötet (1846), Arany János *Rózsa és Ibolya* című verses meséje (1847),¹¹⁶⁵ vagy Gyulai Pál *A gonosz mostoha* című népmeseként megjelölt költeményére, melyek vonatkozásában fel sem vetődik a kétség, hogy a nyersanyagul használt népmesék feldolgozása során a szerzők alkotómunkája írói/irodalmi jellegű-e, ugyanakkor azon népi prózaepikai szövegek, melyek megszövegezését

¹¹⁶² Itt kell visszautalni Ruth Bottigheimer népmeseelméletére, melynek fő tézise éppen az, hogy a tündérmesék eredetének leírása során a névtelen nép központi kategóriáját írástudó szerzőkre cseréli ki. Bottigheimer, R. B. 2009

¹¹⁶³ Noha a hazai folklórgyűjtésben annak 19. századi kezdeteitől fogva kimondott célként tételeződött az *eredeti*, az autentikus népi felgyűjtése, összhangban a folklórgyűjtés elvi és módszertani követelményeinek történeti változásaival, e cél elérését módszertanilag mindig máshogyan vették megvalósítandónak. A médiumváltásból (szóbeliség-írásbeliség) fakadó szükségszerű változ(tat)ásokon túl a lejegyzett folklórszövegek tervezett felhasználása (a folklorizmus kontextusa) alapvetően befolyásolta az írott szövegváltozatok megalkotásának módját. Nyilvánvalóan más metodológiát feltételez a nemzeti irodalom megteremtésének érdekében a népköltészet felé forduló gyűjtők/lejegyzők és közreadók szöveggondozó eljárása (az 1840-es évektől kezdve) mint a szaktudományos folklorisztika intézményesülését (nagyjából az 1890-es évek) követően munkálkodó folkloristáké, utóbbival sem azonosítható a mesemondó egyéniségére különösen tekintettel lévő budapesti vagy másként egyéniségkutató iskola (1940-es évektől) gyakorlata.

¹¹⁶⁴ Kiindulópontom az, hogy az írói tulajdonjogra vonatkozó gondolkodás kialakulásának idején nem létezik elkülönült irodalmi és folklorisztikai tudás. (Erre hatékonyan figyelmeztet Gulyás Judit tanulmányaiban: Gulyás J. 2005b, 2007.) A probléma lezár megválaszolása természetesen nem lehetséges jelen dolgozat keretei között, célom nem is ez, csupán a jogi nézőpont bevonásával adatokkal kívánok szolgálni az írásbeliség és a szóbeliség egymásban tükröződő és feltétlenül együttkezelendő folklorisztikai értelmezéséhez, szemben a két mediális rendszert különállókként felfogó, egymást kizáró módon értelmező gondolkodási minta alkalmazása helyett. Vö. Szilágyi M. 2005. és Gaborják Á. 2006. Érdekes szempontból közelíti a kérdést T. Szabó Levente, aki Gyulai Pál Madách-kiadásának szövegkritikai gesztusait értékelve szól a folklórszövegek irodalom felé való közvetítőinek „reprezentációs kompetenciáiról” és szövegalkotó stratégiáiról is. T. Szabó L. 2003.

¹¹⁶⁵ Az 1840-es évek irodalmi népmeséihez a legjobb áttekintést Gulyás Judit doktori disszertációja nyújtja Gulyás J. 2008a, 2009.

szintén szerzői (gyűjtői) névhez köthetjük¹¹⁶⁶ azonban az irodalmi kánonstruktúrában jellemzően egyáltalán nem, vagy csak perifériálisan szerepelnek, és az adott szerző életművének ma már többnyire nem képezik részét, folklórszövegekként értelmeződnek. Nem kívánom követni azt az interpretációs hagyományt, melyben a 19. században lejegyzett népköltészeti alkotásokat a ma érvényben lévő folklorisztikai textológiai elvárások visszavetítése alapján minősítik le és értékelik hamisításnak,¹¹⁶⁷ azon túlmutatva, hogy a bizonyos áttételeken keresztül a népköltészetből származó folklórlejegyzések (elsősorban prózai szövegek) nyilvánvalóan és szükségszerűen konstruktumok, sokkal inkább azt szeretném igazolni, hogy az írói jog korabeli forrásai reflektálnak a folklóralkotások kiadásának szöveggondozó eljárásaira, melyeket jogi szempontból az irodalmi munkával, a gyűjtőt és szerkesztőt pedig a szerzővel azonosítják. Úgy vélem, amennyiben arra vagyunk kíváncsiak, hogy a korban milyen befogadói attitűddel fordultak a népköltészetnek deklarált, azonban mindenki számára egyértelműen irodalmi elvárások mentén le-, meg- vagy átirított szövegek felé, úgy érvényes lehet a folklór és az írói tulajdonjog egymásra vonatkoztatása. A dolgozat második felében néhány olyan esetpéldát (jogesetet) mutatok be, melyek népköltési szövegek lejegyzői, gyűjtői, folklórgyűjtemények szerkesztői és kiadói között meghatározott folklórszövegek és gyűjtemények kapcsán szerzői jogvitákként tételeződtek inkább csak annak érdekében, hogy a népköltészet szerzői jogi megítélésének bonyolult problémakörének egyes aspektusaira a gyakorlatban felmerült polémiák segítségével jobban rávilágíthassak annál, mint ha csupán az elvi, törvényhozói szintet vennénk figyelembe.

A hazai írói tulajdonjog (majd későbbi elnevezése szerint a szerzői jog) történeti alakulása viszonylag jól dokumentált, a kérdéskör áttekintésével elsősorban jogtörténeteszek és irodalomtörténeteszek foglalkoztak,¹¹⁶⁸ maguk a törvények¹¹⁶⁹ illetve az azokat megelőző javaslatok folklorisztikai vonatkozásai azonban ez idáig csak nagyon kevés figyelmet kaptak. Az alábbiakban a szerzői jogi gondolkodás 19. századi történetének azon forrásszövegeit mutatom be, melyek valamilyen módon hivatkoznak a szájhagyományozó népköltési alkotásokra valamint az írott folklórszövegekre, illetve azok szerkesztett, gyűjteményes műként való megjelenésére.

X. 1. A Magyar Tudós Társaság

A szerzői jog hazai szabályozásának története a 18. század végéig nyúlik vissza, amikor is a szerzői névvel ellátott művek jogosulatlan utánnyomásai ellen, (elsősorban a nyomdák anyagi érdekeit szem előtt tartva) udvari rendeleteket alkottak, illetve meglévő külföldi szabályokat adaptáltak Magyarországra.¹¹⁷⁰ Az 1830-as évek végétől kezdődő időszakot elsősorban Toldy

¹¹⁶⁶ A név szerint ismert, 19. századi (még a folklorisztika intézményesülése előtt ténykedő) meselejegyzőkre gondolok, akik esetében a hagyomány, mint központi érték kategória, illetve magához a hagyományhoz való viszonyulásuk elfedi a tényt, hogy esetükben is akár írói munkának is minősíthető szöveggalkotásokról van szó.

¹¹⁶⁷ Niedermüller P. 1990.

¹¹⁶⁸ Néhány fontosabb összegzés: Szemere Bertalan törvényjavaslatára koncentrált dolgozatában Balogh E. 1991. Tanulmánya függelékében olvasható a Szemere-féle törvényjavaslat teljes szövege is (167–172.) Petkó Mihály áttekintésében különösen a 20. századi kodifikációra helyezi a hangsúlyt. Petkó M. 2002. A kérdéskör legutóbbi igen alapos, a 19. századi források felhasználásával készült összefoglalását lásd Mezei P. 2004. Az irodalomtörténész Völgyesi Orsolya az önálló társadalmi csoportként jelentkező írók státuszának szerzői jogi implikációival foglalkozik írásában: Völgyesi O. 2003, 2007. T. Szabó Levente tanulmánya figyelmeztet arra, hogy a szerzői jogi források az irodalomról való vélekedések lenyomatai is egyben: T. Szabó L. 2004.

¹¹⁶⁹ A három magyar szerzői jogi törvény közül legkorábbi a már említett 1884. évi XVI. törvény volt, melyet az 1969. évi III. törvény követett. A jelenleg hatályos az 1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról (Sztj.).

¹¹⁷⁰ Az 1793 novemberében kelt 12157. számú királyi rendelet volt az első hazai jogszabály, mely a jogosulatlan utánnyomások megtiltásával oltalmazta a szerző, pontosabban a kiadó jogát. Ennek közvetlen előzménye az volt,

(Schedel) Ferenc, valamint a Kisfaludy-társaság és az Akadémia (Magyar Tudós Társaság) tagjaiból alakult bizottságok tervezeti és törvényjavaslatai jellemzik. Intézményi szinten először a Magyar Tudós Társaság foglalkozott az írók jogával, mégpedig az Akadémián letétben lévő iratok felhasználhatóságának összefüggésében. A főtítkári iratok tanulsága szerint Fáy András és Vörösmarty Mihály voltak megbízva annak a kérdésnek az eldöntésével, hogy mit kezdhet az Akadémia ezen iratokkal. Viszota Gyula szerint¹¹⁷¹ két jelentős fogalmazódott meg a kéziratok sorsáról 1839-ben és 1840-ben, mindkettő szerzője Vörösmarty volt. A második jelentés véleményezésére Fáy András és a szerző Vörösmartyn kívül Kállay Ferencet is felkérték. A nagygyűlés által jóváhagyott vélemény külön rendelkezéseket állapított meg a kiadásra elfogadott, azonban nem publikált művek számára (melyeket a szerzőnek visszaküldendőeknek ítélték), a jutalmazott, de ki nem adott pályamunkák részére (melyeket 15 évig a társaság használhat, utána az írók rendelkezhetnek velük) és a nem díjazott pályamunkákra vonatkozóan (30 évig senkivel, azon túl csak társasági tagokkal közölhetőek). A határozat 6. pontja szerint *közhasználatra* bocsátható az a kézirat, melyet eleve ilyen céllal küldtek be, itt nevesítve a szótári munkákat említik.¹¹⁷² Ez utóbbi pontnál érdemes megállni, hiszen a határozat keletkezése idején az akadémiának beküldött kéziratok között szövegfolklorisztikai szempontból is releváns gyűjteményeket találunk. Ismeretes, hogy az akadémia már az 1830-as évek elején felhívta tagjai figyelmét a népdalok gyűjtésére, ennek hatására számos gyűjtés érkezett,¹¹⁷³ mely gyűjtések véleményezésére Toldy Ferencet és Vörösmartyt kérte fel az Akadémia. A begyűlt anyagról szóló jelentésüket 1833-ban tették meg,¹¹⁷⁴ 1837-ben ismét felszólítást intézett a társaság tagjaihoz népregék, dalok és népszokások gyűjtését illetően.¹¹⁷⁵ Bár a Vörösmarty jelentéseinek alapuló fentebb említett 1840-es határozat kimondottan népköltési alkotásokról nem tesz említést, feltehetőleg az 1830-as években az akadémia számára beküldött népköltési szövegegyes is osztotta a *közhasználatra* benyújtott egyéb kéziratok jogi sorsát és mint ilyen, személyhez kötött, kizárólagos tulajdonjog nem vetődött fel ezzel kapcsolatban. Ugyanezt erősíti a gyűjtemény további sorsának vizsgálata, hiszen ismeretes, hogy az néhány évvel később átkerülhetett a Kisfaludy-társaság kezelésébe, mely társaság sikeresen vállalta fel a magyar népköltés gyűjtését és gyűjteménysorozatok kiadását.¹¹⁷⁶

---

hogy Takács Albert református lelkész halotti prédikációinak Patzkó Ferenc pesti nyomdász által kiadott gyűjteményét Landerer Mihály engedély nélkül utánnyomta, erre a magyar királyi udvari kancellária az uralkodót kérte, hogy az örökös tartományokra korábban (1775) kiadott rendelet hatályát Magyarországra is terjesszék ki. Erről és az utánnyomások elleni további rendeletről lásd Balogh E. 1991. 151–152. Petkó M. 2002. 23.

¹¹⁷¹ Viszota Gy. 1912. A hivatkozott főtítkári iratok az 1839. évi 94. és 1840. évi 142. számúak.

¹¹⁷² Viszota Gy. 1912. 405. Az Akadémia tájsgyűjtésének első eredménye a Vörösmarty Mihály szerkesztette *Magyar Tájéztatór*. Vörösmarty M. 1838.

¹¹⁷³ „Adott bé népdalokat Döbrentei [Gábor], küldött titoknoki körlevélre Horvát Endre, Horvát József, Ercsei [Dániel], Péczeli [József]; küldött Gróf Dessewffy Virginia, Gróf Dessewffy József leánya.” *A' Magyar Tudós Társaság Évkönyvei. (1832–1834)*. Második kötet. Buda, 1835. 6. (Dessewffy Virginia folklórgyűjtéséről is említést tesz Jakab E. 1883. 788–790. (Jakab írását hivatkozva Vaderna G. 2009. Dessewffy Virginiára vonatkozó életrajzi adatok 118–119.)

¹¹⁷⁴ Horváth J. 1978. 262. A gyűjtemény később átkerült a Kisfaludy-társaság birtokába, melyet felhasználtak az első népköltési antológia összeállításakor: Erdélyi J. 1846. VII.

¹¹⁷⁵ Horváth J. 1978. 265.

¹¹⁷⁶ Kéky L. 1936. 64.

X. 2. Toldy Ferenc javaslata

Az írói tulajdonnal foglalkozó első hazai elméleti írások szerzőjét Toldy Ferencben jelölhetjük meg és mint ilyen, a népköltési gyűjtésekre utaló direkt jogi reflexiók legkorábbi hazai megfogalmazóját is benne fedezhetjük fel.¹¹⁷⁷

Toldy az 1830-as években külföldi népköltészeti kiadványok hazai folyóiratokban (*Tudománytár*, *Athenaeum*, *Figyelmező*) való ismertetésével a rendszeres hazai gyűjtés megindulása előtt évekkel már a népköltészetre vonatkozó elvi kérdéseket is érintett.¹¹⁷⁸ Elsőként 1838-ban emelt szót az írók tulajdonjogának védelmében *Néhány szó az írói tulajdonról, 's kérelem a' folyóiratok kiadóihoz* című cikkében, mely az *Athenaeum* hasábjain jelent meg.¹¹⁷⁹ Ennek jelentősen továbbfejlesztett változatát 1840-ben a *Budapesti Szemlében* közölte, melyet Heckenast Gusztáv még ugyanabban az évben külön kötetben is megjelentetett.¹¹⁸⁰ Toldy ebben a közel száz oldalas nagy tanulmányában adja az első kidolgozott hazai írói jogi törvényjavaslatot. Ebben az írói jog három aspektusát jelöli meg az oltalmazott személyek és közösségek alapján: egyrészt a szerző *eredeti*, teljes joggal bír saját munkája felett (írói jog), másrészt a kiadónak korlátozottabb, *származtatott* joga van az egyes szerzői művek kiadása felett (kiadói jog) harmadrészt megemlíti, hogy a közönségnek, azaz a társadalomnak *elhagyatás (derelictio)*¹¹⁸¹ következtében szintén korlátozott joga keletkezik a közbirtokba átment munkákat tekintve:

„[...] az illy munka elhagyott jószágnak tekintendő, s a társaság köz birtokává válik, úgy hogy e címmel a közönség bár melly tagja kiadhassa, a nélkül, hogy ez által *kizáró* jogot szerezzen.”¹¹⁸²

Az eredeti szerzői alkotások mellett Toldy szót emel az irodalmi átdolgozások védelmében is, melyekről megemlíti, hogy egy munkát csak tulajdonos hiányában, vagy a tulajdonos beleegyezésével lehet átdolgozni, ha pedig közbirtokba átment munka teszi az átdolgozás tárgyát, úgy „abban az esetben természetes, hogy az író e szellemi hozzájárulása által magának e munkához *kizáró* jogot szerzett, de csak ez új alakban [...]”¹¹⁸³

A közkinccsé vált, közbirtokba átment alkotásokat tekintve jogi lehetőséget biztosít azok gyűjteményként való összeállításához, és ebben a formában adna oltalmat az utánnyomás ellen a történeti források, okiratok és nyelvemlékek gyűjteményeinek, az antológiáknak és chrestomátiáknak:

„Hálát érdemelnek azon tudós férfiak, kik nyelvemlékek, bármely *archeológiai tárgyak*, s *történeti források* és *okiratok* kikutatása és közre bocsátása által, a tudományokat gazdagítják. Ezért az orosz törvény a »régí kéziratok« kiadóira is kiterjeszti a sajátságot, megengedvén azonban minden másnak is, ugyan azon munkát teljesebb, hívebb vagy egyéb tekintetekben becsebb kéziratok szerint újra kibocsátani [...]”¹¹⁸⁴

¹¹⁷⁷ Toldy pályafutásához lásd Dávidházi Péter alapvető monográfiáját. Dávidházi P. 2004.

¹¹⁷⁸ Horváth J. 1978. 273. Toldy népiesség-felfogásáról lásd S. Varga P. 2005. 249–274.

¹¹⁷⁹ Schedel F. 1838.

¹¹⁸⁰ D. Schedel F. 1840a. 1840b

¹¹⁸¹ A *derelictio* a római jogból ismert fogalom, azt a gesztust fejezi ki, amikor valaki nem akar tovább birtokolni és ezt szándékosan, külsőleg is kifejezésre hozza. Brósz R.–Pólay E. 1976. 218.

¹¹⁸² D. Schedel F. 1840b. 17.

¹¹⁸³ D. Schedel F. 1840b 71.

¹¹⁸⁴ D. Schedel F. 1840b72.

Toldy ezen szövegkiadások védelmét azonban megkülönbözteti az eredeti alkotások védelmétől: „azoknak [történeti és nyelvészeti források D. M.] tárgyai elmúlt idők hagyományaként maradtak ránk, s azért nem egyesek, hanem a tudomány, a közönség öröklök azokat. Tehát nem a sajátosság, hanem a *munka* azon alap, melyre a régiségek kiadóinak jogai építhetők; s azért illendő sőt szükséges őket bizonyos ideig a kizáró birtokban meghagyni különben ki fogna illy vállalatra fáradságot és költséget szánni [...]”¹¹⁸⁵

Toldy fenti megállapítását azért fontos kiemelni, mert ugyanezen passzusban az eddigieket továbbgondolva a folklórszövegek közreadására, illetve azok gyűjteményként való jogi értékelésére végre konkrétan is kitér:

„Némileg rokon munkákat népregék, mondák, mesék, dalok és közmondásoknak *szóbeli hagyomány* után összejegyzése, gyűjtése és első kiadása. Ezekre is azon jogalap áll, melyet a régi kéziratokból merített munkákra nézve állítottunk fel, s illő hogy azok is –de a szinte felebb említett oknál fogva, csak bizonyos időig– véde legyenek: magában értetvén, hogy ugyan azon hagyományoknak újra ismét a kútforrásból, azaz: a nép szájából merítése tilos nem lehet. Igaz ugyan, hogy egyes esetekben, itt is, ott is, nehéz a jogos és jogtalan kiadás közt határt vonni; azért a kérdés mibenléte iránt a polgári bíró legalkalmasban független hozzáértők véleményéhez tarthatná magát.”¹¹⁸⁶

Toldy eme 1840-ben kiadott törvényjavaslatának 33.§-a tehát a szóbeliségben élő népköltészet publikálására vonatkozóan a legkorábbi jogi reflexió. Ebben különböző, a mai műfajfogalmaknak nem tökéletesen megfeleltethető műfaji terminusokat használ: *népregék, mondák, mesék, dalok és közmondások* kategóriáit jelöli meg, mindegyiket szóbeli forráshoz rendeli.¹¹⁸⁷ A tudományos igényű történeti forrásközléssel „némileg rokon” munkálatok sorában három tevékenységet említ, megkülönböztetve a szövegek összejegyzését, gyűjtését és első kiadását.¹¹⁸⁸ Toldy felfogása szerint ezen tevékenységek a befektetett munka alapján bizonyos időre ugyan, de már jogi védelmet kell hogy élvezzenek anélkül azonban, hogy mások számára megtiltanának ugyanezen szóbeli források ismételt kiaknázását. A feldolgozandó anyag szabad, viszont a kidolgozás formája már tulajdon tárgya lehet.

Az idézet további érdekességét az adja, hogy Toldy érzékeli azt a problémát, ami a szájhagyományban élő szöveghagyomány kisajátíthatatlansága és azonos folklórkincsen alapuló népköltési szövegek jogi védelme között feszül, éppen ezért a bíró elé kerülő esetleges jogviták eldöntésében szakértők részvételét javasolja. A szöveg szükséztávúsága miatt nem derül ki egyértelműen, hogy Toldy csak a harmadik fázisig, azaz a kiadásig eljutott szövegekre esetleg kizárólag csak a gyűjteményes kötetekre gondol vagy az egyes kiadott (esetleg kiadatlan) szövegek esetében is felmerülhet a jogvédelem iránti igény. Az utóbbi

¹¹⁸⁵ D. Schedel F. 1840b 73.

¹¹⁸⁶ D. Schedel F. 1840b 73. 33.§

¹¹⁸⁷ A legproblematisusabbnak a mai népköltészeti műfajok sorából hiányzó *néprege* terminus tűnik, mely a mondához áll közel, közös jegyű a történetiség iránti igény. Ugyanakkor el is térnek egymástól, a mondai narratíva inkább az eseményekre, míg a rege inkább a szereplőkre helyezi a hangsúlyt. A korabeli terminológiáról lásd Gulyás J. 2005b. 198–201. („rege: az érzelmábrázolást előtérbe helyező, általában, de nem kizárólag, verses történeti/lokális monda” uő. 198–199. Vö. Gulyás J. 2008b)

¹¹⁸⁸ Az *összejegyzés* logikailag az első állomás, nyilván a szóbeliségből eredő szövegek le/megírását jelenti. Második lépés az egyes lejegyzett szövegek összegyűjtése (tehát itt, összhangban a kor felfogásával, nem a gyűjtés mai értelméről van szó, mely inkább az elsőként említett lejegyzéssel mutat hasonlóságot, hanem a mások által a szóbeliség után előállított kéziratok és nyomtatott népköltési szövegek összeszedéséről, lásd ehhez a *MNGy I.* szerkesztési elveit (IX.2. fejezet). Toldy harmadikként említi a szövegek első kiadását, mint a folyamat utolsó mozzanatát.

megoldás számomra azért tűnik valószínűbbnek, mivel csupán Toldy javaslatának megjelenését követően indul meg a kimondottan a hazai népköltési szövegeket előtérbe állító magyar nyelvű gyűjteményes kötetek közreadása.¹¹⁸⁹

Annak az ötlete, hogy a folklóralkotások, mint rögzített szövegű, lejegyzett és esetleg az olvasóközönség számára publikált művek a létrehozásukba fektetett munka révén jogi oldalban részesülhetnek, eredetileg nem Toldy Ferencről származik. Törvényjavaslatában (a korban általánosan alkalmazott kodifikációs módszertannak megfelelően) Toldy számos alkalommal külföldi normaalkotók munkáira hivatkozik, különösen sokat említi a porosz szerzői jogi törvényt.¹¹⁹⁰ A porosz kódexen kívül (különösen a történeti források és a folklórgyűjtésre vonatkozó nézeteinek kifejtésekor) Toldy többször hivatkozik egy 1828-ban ideiglenes rendeletként majd 1830-ban törvényként megjelenő orosz normaszövegre is, mely Toldy interpretációjában az alábbi formában szerepel:

„[...] olyan nemzeti énekek, közmondások, beszélek és mesék első kiadói, melyek egyes egyedül szóbeli hagyomány által tartottak fenn[!], ugyan azon jogokkal élnek, mellyekkel új munkák szerzői.”¹¹⁹¹

Összefoglalva az előbbi orosz törvényidézetet Toldy szóbeli folklóralkotásokra vonatkozó fenti gondolataival megállapítható, hogy utóbbiakat Toldy tartalmi változtatás nélkül az 1830-as orosz törvényből vette át, ily módon az olvasóközönség számára hozzáférhetővé tett rögzített folklórszövegek hazai jogvédelmének alapját egy orosz jogszabály jelenti. Itt szeretném megjegyezni, hogy Toldy valószínűleg nem olvasta az eredeti orosz törvényt, hanem feltehetőleg azt német közvetítésen keresztül ismerte. Hivatkozásai alapján arra következtethetünk, hogy Toldynak törvényjavaslata megszövegezésékor nagy segítségére volt a *Leipziger Allgemeine Zeitung für Buchhandel und Bücherkunde* című lipcsei lapban 1839-ben megjelent írói tulajdonjogokat szemlélő áttekintés,¹¹⁹² feltehetőleg ebből a periódikából meríthetett az orosz törvényt idézetek is.¹¹⁹⁴

¹¹⁸⁹ Bár meg kell jegyezni, hogy Toldy rokona és barátja volt annak a Gaal Györgynek, aki 1822-ben az első magyar mesegyűjteményt adta közre Bécsben, német nyelven (Gaal, G. 1822) és éppen Toldy volt az, akire Gaal később rábízta kiadatlan meséinek kéziratait, annak érdekében, hogy azok magyar nyelvű kiadását Toldy eszközölje ki. Nagy I. 2000. 67. (Gaal Gy. 1857–1860.)

¹¹⁹⁰ Gesetz zum Schutze des Eigentums an Werken der Wissenschaft und Kunst gegen Nachdruck und Nachbildung. Vom 11. Juni 1837 In *Gesetz-Sammlung für die Königlichen Preussischen Staaten*. Nr 22. Berlin, 1837. 165–171. Az angol, német, olasz és francia szerzői jogi törvények kiváló online adatbázisa: *Primary Sources on Copyright (1450–1900)* UK Arts and Humanities Research Council. www.copyrighthistory.org. (lementve 2008. 10. 27.)

¹¹⁹¹ D. Schedel F. 1840b. 73. A 24. §-ban külön is értékeli Toldy az orosz törvényhozást: „[...] olyan fényesen gondoskodik a hazai és nemzeti literatura haladásáról, 1830-ban állapítja meg az 1828-ki parancs által ideiglenesen védett írói tulajdon. E törvény minden részeiben a tudomány érdekét s a méltányosságot tartja szem előtt, azon egy, és lényeges hiánnyal, hogy nem örökre védi a tulajdon. Ti. az író, fordító és (első) kiadó míg él-, s örökösei, ha bár ab intestato halna is meg, valamint engedményesei-huszonöt évig maradnak birtokában; s ha öt évvel e kizáró jog elmúlása előtt új kiadást bocsátának ki joguk a huszonötön túl még tíz évig tartja meg erejét.” D. Schedel F. 1840b. 46.

¹¹⁹² Az Orosz Birodalom törvényeinek és rendeleteinek teljes gyűjteménye 1830-tól több sorozatban jelent meg *Polnoe Sobranie Zakonov Rosziszkoj Imperij* címen. Az 1649-től 1826-ig megjelent normaszövegeket az első sorozat dolgozza fel 45 kötetben, az 1881-ig kiadottakat a második 55 kötetben, míg az 1913-ig megjelenteket a harmadik 33 kötet tartalmazza. Kajtár I. 1998. 128. Gönczi K. – Horváth P. – Sipta I. – Zlinszky J. 1997. 406.

¹¹⁹³ D. Schedel F. 1840b. 46. Az itt található nem teljesen pontos hivatkozás alapján Toldy az orosz törvényről a következő tanulmányban olvashatott: Uebersicht d. auswärtigen Gesetzgebung in Betreff d. Rechte d. Schriftsteller, III. *Leipziger Allgemeine Zeitung für Buchhandel und Bücherkunde* 1839. II. 457–458. (Sajnos sem az orosz törvényt sem pedig a német cikket nem sikerült eddig fellelnem.)

¹¹⁹⁴ Arra vonatkozólag, hogy az orosz szabályozás milyen 19. század eleji folklórisztikai gyakorlatra épülhetett lásd az orosz mesegyűjtés történetéről Propp, V. J. 1984. 64–88.

Azért tartottam szükségesnek mindjárt az elején Toldy javaslatából kiemelni a szóbeli folklóralkotások lejegyzésére, gyűjtésére és kiadására vonatkozó gondolatokat, mert ezen korai, a rendszeres népköltési gyűjtések közvetlen megindulása előtt formulázott elv (a folklór közbirtokként való értelmezése és a folklóralkotások lejegyzésére és összegyűjtésére tett erőfeszítések mint a társadalom megbecsülésének örvendő, írói jogi védelemben részesíthető tevékenység) kimondva vagy kimondatlanul, gyakorlatilag végighúzódik a század egészének jogi gondolkodásán.

X. 3. Kisfaludy-társaság

A szerzői jog történetét szemlélő áttekintések mindegyike különösen fontos szerepet tulajdonít a Kisfaludy-társaság keretein belül jelentkező törvénytervezetek és módosítások kidolgozására tett kísérleteknek.¹¹⁹⁵ Kevésbé hangsúlyozott tény azonban, hogy a társaság 1844. március 30-i ülésén az igazgató, Toldy Ferenc nem csak indítványozta egy törvényjavaslat kidolgozását, de ekkor már be is mutatta saját, az írói jogról szóló tervezetét, melyet az egykorú források szerint a társaság tagjai örömmel fogadtak és rögtön egy bizottságot bízta meg a javaslat szigorú átnézésével. A kinevezett bizottság Toldy Ferencen kívül az ülésen jelen lévő Bajza József, Kiss Károly és Vörösmarty Mihály tagokból állt. A társaság javasolta, hogy az eljárásjogi kérdésekben Bertha Sándor és Fogarasi János véleményét szintén vegye majd figyelembe a bizottság a javaslat revíziója során.¹¹⁹⁶ Toldy 1844. március 30-án benyújtott javaslata saját elmondása szerint négy évvel korábban publikált munkáján alapult,¹¹⁹⁷ azonban a javaslat felterjesztésekor elhangzott beszédében arról is szólt, hogy néhány társasági tagnak már korábban megmutatta munkáját, tanácsait felhasználva pedig módosította is a törvénytervezetet.¹¹⁹⁸ Április 13-án felvetődött még néhány további jogi probléma, melyeknek tervezetbe foglalásával szintén az előbbi bizottságot kérték fel.¹¹⁹⁹ Április 15-én a javaslat bizonyos, az illetékes hatóságot valamint az eljárást érintő cikkelyeire ellenvetések érkeztek, ezért ezen kérdések tisztázására egy újabb, az Akadémia és a társaság tagjaiból álló vegyes bizottságot neveztek ki Fáy András elnöklete alatt, melynek tagjai Bártfay László, Bertha Sándor, Fogarasi János és Simon Florent voltak. Április 21-én ezen bizottság javaslatait elfogadták, továbbá a rendekhez való felterjesztést kísérő petíciót (kérelem-javaslatot) is helyben hagyták. A javaslat részletes ismertetése nem feladata jelen dolgozatnak, népköltészetre vonatkozó utalást azonban ezen javaslat is

¹¹⁹⁵ Lásd például Mezei P. 2004. Balogh E. 1991. 152–154. Völgyesi O. 2003. 101–102.

¹¹⁹⁶ „[...] maga által néhány társa' hozzájárultával készítet *törvényjavaslatot* mutatott be. Mire nagy örömmel 's helyesléssel fogadtatván az indítvány, bizottság neveztetet, az indítványozón kívül Bajza, Kiss K. és Vörösmarty M. tagokból álló, olly utasítással, hogy a' mennyiben e' törvényjavaslatban némi az eljárást illető pontok is foglaltatnak, Bertha Sándor és Fogarasi János academicus urak' tanácsával is élvén, az egészet szigoruan átnézzé, 's egy folyamodás-tervvel együtt újra a' társaság elébe hozza.” Írói jogi törvény. In *A' Kisfaludy-társaság' Évlapjai*. (a továbbiakban *KTE*) (1843–1845). Ötödik kötet. Eggenberger J. és fia acad. Könyvárusok, Pest, 1846. 55–56.

¹¹⁹⁷ Arra vonatkozólag azonban, hogy szövetségükön az 1844-es új javaslat mennyiben mutat azonosságokat a négy évvel korábban publikált tervezettel, forrásszöveg hiányában egyelőre nem tudunk válaszolni.

¹¹⁹⁸ Toldy F. 1872. 303–307.

¹¹⁹⁹ „Az írói tulajdon iránti törvényjavaslatához még négy pont látszott szükségesnek, ugymint az író halála kalendáriumi év szerint számláltatik, a 60 év, ha a' munka egy egész és több kötetből áll az utolsó kötetből; 60 éven túl a tulajdoni jogot a kormány meghosszabbíthatja, 's végre az utánnomáshoz tartozó maradandó készülékek, (öntés, réz, kő tábla) elvétetnek, s megsemmisítenek. Melly módosításoknak a' törvényjavaslatba szövése ismét a' választmányra bízotott, hogy róla a' legközelebbi ülésben beadjá tudósítását.” MTA Kt. Ms 5766 1843–1848. évi Kisfaludy-Társasági jegyzőkönyvek

tartalmaz: A 19. §-ban felismerhető Toldy 1840-es felvetése, annál azonban pontosabban fogalmazza meg a javasolt jogvédelem tartalmát és időbeli terjedelmét.

„Népregék, mondák, mesék, daloknak, valamint közmondások’ gyűjteményeinek szóbeli hagyomány után vagy nyomtatott és sokféle elszórt anyagokból kiadásai, a’ kiadók’ vagy ezek jogviselőinek húsz évig kirekesztő tulajdonai maradnak. Megengedtetvén mindazáltal másnak is ugyanazon tárgyakat, ugyanazon első forrásokból, hívebben és új elrendeléssel, minden esetre előbbi összes kiadásuktól függetlenül, ismét kiadni.”¹²⁰⁰

Láthatjuk, hogy ez a cikkely Toldy 1840-ben publikált első tervezetével tartalmában nagyjából megegyezik, azzal a különbséggel, hogy egyrészt ezen javaslat kimondottan népköltési gyűjteményekről beszél (egyébként továbbra sincsen ekkor még magyar nyelven külön kötetben kiadott folklórgyűjtemény), másrészt a szóbeli népköltészet mellett utal az egyes, nyomtatott folklórszövegek összegyűjtésének lehetőségére.¹²⁰¹ A védelmi időt az eredeti szerzői műhöz képest (melyet 60 évig rendel védeni) annak harmadában, húsz évben jelöli meg. A jogi védelem során a kedvezményezett a szövegek kiadói, azaz a szerkesztői, a gyűjteményes mű összeállítói. Megismétli azt a Toldynál is szereplő tételt, miszerint a szóbeliség forrását nem sajátíthatja ki senki, szükségét érzik, hogy külön is kimondja azt az elvárást, miszerint a későbbi folklórkiadásnak a korábbiól *függetlennek* kell lennie.

A törvényjavaslatot két példányban Borsod vármegye követéhez, Szemere Bertalanhoz küldte a társaság Pozsonyba azzal, hogy a példányokat az alsótábla és a kerületi ülés elnökeinek adja át, egy példányát pedig Eötvös József kapta meg azzal, hogy a főtábla elnökének, József nádornak továbbítsa.¹²⁰² Május közepén Szemere Bertalan már biztosan a birtokában volt a kérelem- és a törvényjavaslat-tervezetnek, egyébként számára elsőre nem volt teljesen egyértelmű, hogy kinek is kell átadnia a kapott példányokat.¹²⁰³ Szemere június 3-án felolvasta a folyamodványt a kerületi ülésen, bevezetőjében egy küldöttséget javasolt a törvényjavaslat újbóli megvizsgálására, azonban ezt az ülés nem hagyta jóvá, így órá maradt a törvényjavaslat véglegesítésének feladata.¹²⁰⁴ Szemere 1844 júniusában Toldynak címzett leveléből kitűnik, hogy Szemere csak a hónap második felében kezdett el foglalkozni a törvényjavaslattal, mivel azonban addig különösebben nem mélyült el az írói tulajdonjog kérdéseiben, ezért jellemző módon Toldytól kér szakirodalmat, elsősorban annak érdekében, hogy javaslata benyújtásakor az esetleg felmerülő támadásokra felkészülhessen.¹²⁰⁵

¹²⁰⁰ Írói jogi törvény. Törvénczikk-javaslat. az írói tulajdonról. In *KTÉ (1843–1845)*. Ötödik kötet. Eggenberger J. és fia acad. könyvtáros, Pest, 1846. 62–63.

¹²⁰¹ Ezt a lehetőséget azért szeretném hangsúlyozni, mivel a 19. század negyvenes éveitől népköltésként megjelenő szövegeket tekintve a reprezentálni kívánt *népi szóbeliség* megjelölés elfedi azt a tényt, hogy bizonytalan forrásból származó, népiként megjelenő írott, nyomtatott szövegek minden további nélkül bekerülhettek a szóbeli hagyományt értéként felfogó népköltési gyűjteményekbe. (A folyóiratirodalom és a ponyvanyomtatványok ebben a folyamatban betöltött szerepét a források feltáratlansága miatt csak valószínűsíthetjük, konkrét példával csak kevés esetben szolgálhatunk. Erre a folyamatra a I. és a IX. fejezetben mutattam példákat.

¹²⁰² MTA Kt. Ms 5766 1843–1848. évi Kisfaludy-Társasági jegyzőkönyvek. 1844. ápr. 21. Erről bővebben Völgyesi O. 2003. 102. A petíciót lásd: Folyamodás az országos Rendekhez egy írójogi törvény’ hozatala iránt In *KTÉ* Ötödik kötet, 1846. 56–60. A törvénczikk-javaslatot lásd ugyanott: *Az írói tulajdonról*. 60–71.

¹²⁰³ Erre vonatkozólag lásd Szemere levelét Toldyhoz, 1844. május 18. Pozsony, MTA Kt. 4-r 95. 366. Toldy Ferenc levéltárcája.

¹²⁰⁴ Völgyesi O. 2003. 103. További adatokat lásd Kovács F. 1894. 636–637.

¹²⁰⁵ Szemere Bertalan levele Toldynak 1844. június 16. Pozsony, MTA Kt. 4-r 95. 367. Toldy Ferenc levéltárcája. A levél kézirata mellé egy három tételt tartalmazó papírfecni is került, feltehetőleg ezen munkákat ajánlotta vagy küldte Toldy Szemerének. A háromból egyet tudtam azonosítani: *Renouard I–II.* rövidítéssel minden bizonnyal Auguste-Charles Renouard két kötetes munkáját jelölik Renouard, A-C. 1838–1839. Ezen

Szemere még az ősszel, az 1844. szeptember 23-i kerületi ülésen mutatta be az általa átdolgozott tervezetet,¹²⁰⁶ mely az irodalmi jogok mellett immár kiterjedt egyéb művészi (színmű, zenemű, rajz, festészet) jogokra is, javaslatát ezen az ülésen egyúttal kinyomtatni is elrendelték.¹²⁰⁷ Október 29-én „az irodalmi s művészeti jogok biztosításáról” szóló törvényjavaslat tárgyalatott s helybenhagyott” majd november elsején került sor a javaslat és aelterjesztés hitelesítésére.¹²⁰⁸ Az országos ülésen túljutva november 9-én terjesztették fel a törvényjavaslatot az uralkodó elé, ahol aztán ez a javaslat végleg elakadt.¹²⁰⁹ A Toldy javaslatából kinövő Kisfaludy-társaság tervezetén alapuló Szemere-féle törvényjavaslatban is szerepel a folklór védelmét tárgyaló cikkely:

„Hazai nyelvmélekek, történeti kútfők, oklevelek, nép-regék-, mesék-, dalok s közmondások gyűjteményére nézve, írói joggal, de csak 30 évre, azoknak kiadói s jogutódai bírnak, megengedtetvén mindazonáltal másoknak is, hogy ugyan azon, avagy más forrásokból, teljesebben, hivebben, s előbbi összes kiadásaiktól függetlenül, tehát nem ezeket pusztán lemásolva, kiadhassák.”¹²¹⁰

Szemere a Kisfaludy-társaság javaslatából kiindulva, mint látható, egy cikkelybe vonta a nyelvmélekek, a történeti források és a népköltési gyűjtemények jogi rendezését: a társaság javaslatához képest egyszerűbb a Szemere-féle szöveg, eltűnik a szóbeliségből közvetlenül lejegyzett illetve a más által lejegyzett és publikált folklórszöveg összegyűjtésének megkülönböztetése, rögzíti, hogy a nyelvészeti és történeti munkák mellett a népköltési gyűjtemények szerkesztői is írói joggal bírnak kiadványuk felett. Szemere javaslatában az általános védelmi időt az író halála után számítva hatvanról ötven évre csökkenti, míg a 9. §-ban említett gyűjteményes kötetek tekintetében húszról harminc évre emeli a jogvédelmet. Szemere az idézett paragrafushoz fűzött indoklásában¹²¹¹ kifejti, hogy ezeket a műveket nem olyan értelemben tekintí jogvédeettnek, ahogyan az önérből teremtett műveket (itt ugyanis tulajdonról van szó), azonban mivel ezeknek is alapja a munka, ezért részesülhetnek az írott folklórszövegek is írói jogi ortalomban.¹²¹² A Szemere által jegyzett törvényjavaslatnak mint láttuk, Szemere véleményezője és átdolgozója volt (e tekintetben legfontosabb újítása az volt, hogy az írói jogot művészi tulajdonjoggá szélesítette), mögötte azonban a Kisfaludy-társaság által kijelölt bizottságok különösen pedig Toldy Ferenc törvényjavaslatai álltak. Toldy a Kisfaludy-társaság 1844. november 21-i ülésén részletesen beszámolt a törvényjavaslat sorsáról:

---

munkát Toldy biztosan felhasználta az 1840-ben megjelent javaslatához. Schdel F. 6–7. (Szemere Bertalan munkásságának történeti forrásdokumentumaihoz jól használható Tóvári J.1991.

¹²⁰⁶ Balogh E. 153. A javaslat méltatását lásd Mezei P. 2004.

¹²⁰⁷ Kovács F. 1894. VI. kötet 84. A kiadott javaslatból Szemere október elején 50 példányt Pestre küldött „azoknak, kiket az ügy érdekel”, ezen kötetek a hónap végéig nem kerültek forgalomba. Erről lásd Szemere levelét Toldyhoz 1844. október 26. Pozsony. Mtak Kt. 4-r 95. 368. Toldy Ferenc levéltárcája. Szemere javaslatát lásd Balogh E. 1991. 167–172. Izenet a KK. és RRnek a mélt. Főrendekhez az irodalmi és művészeti jogok biztosítása iránt.

¹²⁰⁸ Kovács F. VI. kötet 287. és 292.

¹²⁰⁹ Kelemen Mór tanulmányában megjegyzi, hogy az udvari kancellária azzal terjesztette fel a javaslatot a királyhoz, hogy a Helytartótanács és a könyvvizsgáló hivatal véleményét ki kell kérni az ügyben, ezzel pedig lehetőség volt elodázni a törvény szentesítését, míg megszületik az örökös tartományokban is az új szerzői jogi törvény. Kelemen M. 1869. 313. Balogh E. 1991.153. Völgyesi O. 2003. 104.

¹²¹⁰ Balogh E. 1991.168. 9.§

¹²¹¹ *Pesti Hírlap* 1845. V. július 18. 505. sz. 41–42., július 20. 506. 45–46. július 22. 507. 49–50. július 24. 508. 53., július 25. 509. 57–58. július 27. 510. 61. Szemere Bertalan jelentése az irodalmi és művészeti jogok' biztosításáról (az idézet július 24. 508. 53.)

¹²¹² Lényegében megismétli Toldy Ferenc álláspontját. Vö. D. Schedel F. 1840b 72.

„Igazgató úr jelentés[e] a' társaságnak az imént bevégzett 1843/1844 országgyűlésre felterjesztett sajtótörvényi indítványa sorsáról, mely korábbi határozat szerint Szemere Bertalan borsói követ urnak küldetett fel előterjesztésül. Szemere B. úr vévén a' munkálalat, abból törvényjavaslatot készített, mely azonban két fő pontban különböző lett a' társaságtól ti. nem csak formájára változtatta de tárgyra nézve bővítette a' társaság által csak az irodalomra tervezett törvényeket a' zeneszerzeményekre 's művészeti czikkekre is kiterjesztvén. Az így szerkesztett törvényjavaslat aztán nemcsak a' kerületi ülésekben, de a' RR-ek országos gyűlésében is elfogadtatott sőt a' fő RR-ek tábláján igen kis módosítással keresztül menvén, semmi sem állott útjában egyéb, mint az idő rövidsége, mely egyedül okozá, hogy a' kir. megerősítést meg ne[m] kapá, 's így törvénné már ez idén nem lön. Az ülés tudomásul vette az egy felől, szintolly öröndetes mint másfelől szomorító jelentést 's a' törvényjavaslatot a' legközelebbi országgyűlésben ujra sürgetni határozta. Közben az ügyet egyszersmind a' Tudós társasággal is, mint irodalmi rokon intézettel közlendőnek jónak látá.”¹²¹³

A Kisfaludy-társaság két év múlva, 1846. szeptember 26-i ülésén ismét elővette az írói jog ügyét. Ezen Toldy újabb indítványa hangzott el, melyben javasolta, hogy a korábbi választmány vesse össze az eredeti, a társaság által jóváhagyott javaslatot az országgyűléssel, mivel úgy látta, hogy az új javaslat olyan módosításokat szenvedett, melyek inkább csak rontottak az eredetin.¹²¹⁴ Időközben azonban 1846. október 19-én megszületett az ausztriai szerzői jogi törvény¹²¹⁵ melynek magyarországi adaptálásáról a kancellárián egyeztetések kezdődtek.¹²¹⁶

A Kisfaludy-társaság 1847. szept. 25-i ülésén Toldy megismételte egy évvel korábbi javaslatát, miszerint a hiányossá vált törvényjavaslat pótlását illetően a társaság tegyen lépéseket. Ezt követően az ülésen több pontot (5.§, 7.§, 13.§, 14.§, 36.§, 46.§ és 62.§) érintő módosításokat tett a társaság.¹²¹⁷

A törvénytervezetek és módosítások keletkezőstörténetének további évtizedes, az előzőekhez képest sem kevésbé bonyolult útját nem kísérem figyelemmel, mivel forrásszöveg

¹²¹³ MTAK Kt. Ms 5766. 1843–1848. évi Kisfaludy-Társasági jegyzőkönyvek 1844. nov. 21.

¹²¹⁴ „A társaság által indítványozott írói jog ügye rokon szenvre találván mind a két tábla előtt az országgyűlésen, miután e tárgy még kormánysszéki úton van és némelly pontok benne változást szenvedtek mellyek nem javítások, igazgató úr indítványa oda járult, hogy azon választmány, mely az írói jog alakításával foglalkozott, küldetné ki, hogy vetné össze a Társaság fogalmazását az országgyűléssel: vajjon volnának-e oly pontok, mellyeknek változtatása szükségesnek látszanék, s azon esetre terjesztené fel észrevételeit a főcanczellárnak.”

MTAK Kt. Kisfaludy- társaság jegyzőkönyve 1846. szept. 26.

¹²¹⁵ Gesetz zum Schutze des literarischen und artistischen Eigenthumes gegen unbefugte Veröffentlichung, Nachdruck und Nachbildung (szövegét lásd *Primary Sources on Copyright (1450–1900)* UK Arts and Humanities Research Council. www.copyrighthistory.org, (lementve 2009. 09. 27.)

¹²¹⁶ „Apponyi György gróf akkori főkorlátokhoz egy, 1846. october 19-én kelt legfelsőbb kézirat érkezett, melylyel a német örökös tartományok az irodalmi és művészeti tulajdonjog védelmére ugyanazon napon kiadott törvény oly fölhívással küldetett le, hogy az a m. kir. udvari kancelláriánál tárgyalassék, s azon kérdés iránt, ha vajon e törvény Magyarországba is behozhatnék-e és minő módosításokkal s úton módon hozhatnák be jól megfontolt javaslatot tegyen, -minek fölterjesztése az 1847. márczius 29-én kelt legf. kéziratallal is szorgalmaztatott.” Kelemen M. 1869. 313.

¹²¹⁷ „Igazgató úr a mult országgyűlésről függőben maradt írói tulajdonról megemlítvén, hogy azon változtatások, mellyek a törvényjavaslatba becsusztak, nem javítások, hanem valóságos hiányok, indítványt tön az iránt, hogy míg az meg kormányi úton volna, mielőtt törvénné szentesítették, hasson a társaság a hiányok pótlására.” 1847. szept. 25. MTAK Kt. Ms 5766 Kisfaludy-Társaság jegyzőkönyvek 1843–1848. IX–XII. A társaság 1848. júniusi jegyzőkönyvének csak egy ceruzás vázlata maradt fenn, ennek egy pontja szerint az ülés szorgalmazta, hogy „írói jogról szóló törvények léptessenek életbe, az igazságügyi miniszter elébe, a pótlék jegyzékekkel együtt.” 1848. június 10.

hiányában azok folklórvonatkozásait nem tudom megvizsgálni, az elérhető rendelkezések pedig nem tartalmaznak népköltészetre való utalásokat.¹²¹⁸ A társaság 1867 tavaszán vette fel ismét a szerzői jogi törvény ügyét.

„Ismét a társaság előtt a törvény kérdése, Toldy hívja fel a figyelmet, bizottság kiküldését javasolja, hogy ez a társaság első kezdeménye, a törvény javaslat és a Tud[omán]yos] Ak[adémia] által összeállított hasonló célú dolgozat alapján új törvényt készítsen.”¹²¹⁹ A bizottság elnöke ezúttal is Toldy volt, további tagjai Pulszky Ferenc, Gyulai Pál, Tóth Lőrinc és Vadnay Károly voltak.¹²²⁰ 1867. június elsejére a bizottság elkészült javaslatával, ezt a társaság megvitatta, elfogadta és a *Törvényjavaslat az írói és művészeti tulajdonjog biztosításáról* című javaslatukat az igazságügyi miniszterhez terjesztették fel.¹²²¹ Időközben azonban elfogadták az új német birodalmi törvényt,¹²²² Tórs Kálmánt kéri fel ennek lefordítására, majd a fordítást 1875-ben vizsgálatra áadták egy újabb bizottságnak, ennek Apáthy István, Dárday Sándor, Löw Tóbiás, Pulszky Ferenc és Teleszky István voltak a tagjai.¹²²³

A következő évben a társaság az Akadémiával együtt további vegyes bizottságot hozott létre, melynek feladata volt a társaság addigi munkálatai alapján elkészíteni egy új törvényjavaslatot,¹²²⁴ a választmány tagjai Fogarasi János, Pauler Tivadar, Toldy Ferenc, Tóth Lőrinc, Zichy Antal és Arany László valamint a társaság részéről Gyulai Pál, Keleti Károly, Bartalus István és Szigligeti Ede voltak. A bizottság egy albizottságot, az albizottság pedig Arany Lászlót bízta meg a javaslat készítésével.¹²²⁵ Arany javaslatát újabb átdolgozások után 1882 novemberében nyújtották be a képviselőháznak, ahol is egy igazságügyi bizottsághoz került végső megszövegezésre. A Horváth Lajos elnöklétével működő bizottság elnöke Apáthy István volt, ezért is szokták a végül 1884. május 7-én szentesített 1884. évi XVI. törvényt Apáthy-féle törvénynek is nevezni, mely az első hazai szerzői jogi törvényünk.¹²²⁶

A hosszú vajúdas után megszületett törvényben expressis verbis semmi sem szerepelt a népköltészetről, azonban a 2. § a gyűjteményes művek vonatkozásában a népköltési gyűjteményekre nézve is iránymutatásul szolgált:

„Többeknek irodalmi adalékaiból álló műre, mint egységes egésze nézve, a szerkesztő a szerzővel egyenlő védelemben részesül. Az egyes irodalmi adalékokra nézve a szerzői jog

¹²¹⁸ A szerzői jogi törvénykezés további főbb állomásai címszavakban: Jászay Pál 1847-es tervezete, az 1852 és 1861 között Magyarországon érvényben volt osztrák polgári törvénykönyv, az Országos Ideiglenes törvénykezési szabályok a kiadói ügyletek vonatkozásában, itt említeném meg az 1875. évi XXXVII. kereskedelmi törvényt. Kelemen M 1869. 315. Mezei P. 2004.

¹²¹⁹ Kelemen M 1869. 316., Kéký L. 1936. 142.

¹²²⁰ Az öttágú bizottság három elsőként említett tagja a folklörgyűjtésben és folklórszöveg-kiadásban közvetlenül is érintett volt. Toldy ez irányú tevékenységéről már szöltünk, Pulszky Ferenc még 1840-ben a hazai mondagyűjtést sürgeti, maga is publikált népmondákat, Gyulai Pál folklorisztikai tevékenységéhez lásd VIII. és IX.1.1. fejezeteket.

¹²²¹ Kelemen M 1869. 317. Ez 1868-ra eljutott a képviselőházig. (*KTE 1867/68–1868/69 új folyam IV. kötet. Pest, Athenaeum, 1870. 10.*) Mivel látszólag semmi sem történt, ezért a társaság 1873-ban az igazságügyminiszterhez és a képviselőházhöz is újabb rövid fölterjesztést intézett, melyben tiltakozását fejezte ki a szellemi tulajdonjogot érintő jogsértések miatt. Kéký L. 1936. 144.

¹²²² *Bundes-Gesetzblatt des Norddeutschen Bundes Nr. 19. (Nr. 506.) Gesetz, betreffend das Urheberrecht an Schriftwerken, Abbildungen, musikalischen Compositionen und dramatischen Werken.* Vom 11. Juni 1870. Berlin, 1870

¹²²³ Arany L. 1876. 230.

¹²²⁴ Kéký L. 1936. 144.

¹²²⁵ Arany L. 1876. = *Az írói és művészi tulajdonjogról.* In Arany L. 1901b 118–164. (126.) A javaslat teljesebb szövege: Arany L. 1878.

¹²²⁶ Mezei P. 2004.

azoknak szerzőit illeti. Még meg nem jelent, s egyszersmind a jelen törvény védelme alatt nem álló iratokból vagy adalékokból szerkesztett gyűjteményes műre, mint egységes egészre, a szerkesztő a szerzővel egyenlő védelemben részesül.”¹²²⁷

A törvény magyarázatában Knorr Alajos felveti azt a látens, a szerzői jogi törvény létrejöttét áttekintve talán evidens, de önmagában a törvényszöveg vizsgálata alapján valóban nem egyértelműen eldönthető kérdést, hogy folklórszövegek közreadójára is vonatkozik-e az utánnymás elleni védelem. 1890-ben Knorr a folklóralkotásokat már egyértelműen az írói művek körén *kívül* helyezi el, a folklór véleménye szerint olyan köztulajdon, amelynek egyes darabjai gyűjteményes művekben megjelenhetnek és *irodalmi feldolgozások alapjaként* szolgálhatnak, mint ilyenek részesülhetnek oltalomban.

„A törvénynek ama intézkedéséből, hogy csak *írói művek* részesülnek védelemben, felmerülhet az a kérdés:

I. vajjon a még meg nem jelent népmondák és népdalok kiadója védve van-e a többszörözés, közzététel és forgalomba helyezés ellen vagy nem? [...]

A népdalok és népmondákra vonatkozó kérdés következőleg megoldható. A törvény általában írói műveket részesít védelemben, és ezeken kívül kivételesen az oktatás vagy mulatság céljából tartott szóbeli előadásokat (§. 6. 2. p.). A még lenem[!] írt népmonda vagy népdal tehát mint ilyen általában nem tárgya a szerzői jognak és az ilyen népmondát, népdalt mindenki leírhatja és kiadhatja. Hogy a kiadó az ilyen műre szerzői jogot nyer-e, kiadó tevékenységének minőségétől és módjától függ. Ha a népdalt oly módon nyomatta és adta ki, a mint azt a nép énekli, a kiadó szerzői tevékenységet nem fejtett ki, tehát szerzői jogot nem is igényelhet. Ha ellenben a népdalt saját költeményének alapjául használta, vagy ha a népmondát irodalmilag feldolgozta vagy önállólag alakította, vagy ha a kiadó népdalokból, népmondákból oly gyűjteményt szerkesztett, mely elme szülemény bélyegét viseli magán: az ilyen munkára a kiadó a szerzőt megillető minden jogokkal bír; azt azonban meg nem tilthatja, hogy más a nép ajkán élő népmondát vagy népdalt irodalmilag ne értékesítse, mert a népdal és népmonda mint ilyen köz tulajdon.”¹²²⁸

Noha szóbeliségben élő, nem rögzített folklóralkotásként Knorr csak népmondát és népdalt említ, nyilvánvalóan nem taxatív, hanem példálózó jelleggel érti eme felsorolást és állapítja meg, hogy ezen műfajok általában nem állnak szerzői jogi védelem alatt. A népdalról elmondja, hogy ha oly módon publikálják a szöveget, ahogyan a nép énekli (tehát a mai értelemben vett gyűjtővel szemben támasztott szöveggondozási követelményeket érvényesíti) akkor szintén nem áll munkája jogvédelem alatt. Jellemző, hogy a prózaepikával összefüggésben a változtatás nélkül való szövegközlés lehetősége fel sem vetődik. A szerzői jogvédelem két esetben jöhet szóba: egyrészt a népköltést nyersanyagul használó feldolgozások, másrészt a szerkesztett gyűjtemények kapcsán.

A jogtudós és hírlapíró Kenedi Géza, az 1884-es szerzői jogi törvény egy későbbi magyarázatában az írói művekről szólva a törvény 2. § (3) alapján a népköltési alkotásokról is kifejti álláspontját, érdekes szemponttal toldva meg a Knorr-féle magyarázatot. A törvény vonatkozó passzusa a következő:

„Még meg nem jelent, s egyszersmind a jelen törvény védelme alatt nem álló iratokból vagy adalékokból szerkesztett gyűjteményes műre, mint egységes egészre, a szerkesztő a szerzővel egyenlő védelemben részesül.”

¹²²⁷ 1884. évi XVI. Törvénycikk a szerzői jogról 2.§

¹²²⁸ Knorr A. 1890. 8–9.

Kenedi, az ezen szakaszhoz fűzött kommentárjában az eredetileg a folklórból származó művek több szintjét különbözteti meg egymástól, beszél a szájhagyományozó folklórszöveg lehetőleg hív lejegyzéséről, (1.) melyet önmagában a törvény nem véd. Ettől megkülönbözteti a folklórszövegeket nyersanyagként feldolgozó irodalmi eljárást, (2.) ennek eredményét jogilag is védendő írói munkának tartja. Ugyancsak írói munkaként értékeli a folklórszövegek bármilyen szerkesztett rendben (3.) így gyűjteményes kötetben való közlését is.

„A népdalok, mesék, mondák és közmondások, amennyiben híven úgy iratnak le, amint a nép ajkán élnek, magukban véve nem írói művek, hanem csak másai a népköltészet műveinek és így gyakran fáradtságos leírásukat és közzétételüket a törvény nem védi. Irodalmilag feldolgozva azonban ezek is írói műveknek tekintendők. Írói műveknek kell tekinteni őket akkor is, ha a közzétételük oly rendszerben, beosztásban vagy alakban, szóval szerkesztésben történt, ami a gyűjtő vagy közlétevő hasznos szellemi tevékenységének hozzájárulását mutatja. Szintúgy, ha pusztá gyűjteménybe foglalvák.”¹²²⁹

Ebben tehát Kenedi teljesen egy véleményen van Knorr magyarázatával. Az ügyvédként számos sajtóperben is szerepet vállaló¹²³⁰ Kenedi azonban egyértelműen ráirányítja a figyelmet arra a problémára, hogy általában a folklórszövegek lejegyzése, tehát az eredetileg variánsokban létező folklór rögzített, írásbeli szöveggé való átalakítása során, a lejegyző szükségyszerűen írói alkotótevékenységet fog kifejteni, melyet jogilag védendő tevékenységnek minősít.¹²³¹

„A népmesék és mondák egyébiránt nem élnek mindenütt egyforma szövegben a nép ajkán s így azok gyűjtője csaknem kivétel nélkül írói tevékenységet fog kifejteni már azok szövegezésénél is, ami már védelem alá esik.”¹²³²

Ezzel tulajdonképpen implicit módon a gyűjteményes köteten kívül megjelenő, önmagában álló, lejegyzett folklórszövegekre is kiterjeszhetőnek véli a szerzői jogi védelmet. A Kenedi által tematizált kérdés mind a folklorisztika (folklórszövegek átírása), mind a jog (ezek minősítése) oldalán problémaként jelentkezett és gyakorlatilag máig sem tekinthető megoldottnak.

Az Arany László javaslata alapján a végül 1884-ben elfogadott hazai szerzői jogi törvény egy változata 1876-ra már készen volt, ennek első kiadása a *Budapest Szemlében* olvasható.¹²³³ A törvény cikkelyei nem tartalmazzak folklór-hivatkozásokat, azonban Arany László a javaslatával egyidejűleg publikált törvényt magyarázata folklorisztikai szempontból különösen érdekes.

„Az anthológiák, chrestomathiák, levélgyűjtemények, szónoki beszédek gyűjteményei, az inediták, népmesék és népdalok, compilációk, kivonatok, recenziók kérdését, melyről másutt már oly sok vita folyt, s melyről a régi magyar javaslat számos casuistikus intézkedést tartalmaz, nyílt szavakkal nem dönti el [ti. a törvényjavaslat D. M.]. Csak elveket mond ki

¹²²⁹ Kenedi G. 1908.42.

¹²³⁰ Lásd például a Tóth Béla által a meseíró Benedek Elek ellen indított rágalmazási pert, ahol Kenedi a felperes védője volt. N. N.: Tóth Béla sajtópere. (*Pesti Hírlap* XXII. 332. 1900. dec. 2. 15–17.)

¹²³¹ Itt szeretném megjegyezni, hogy Kovács Ágnes a szövegrögzítés négy egymástól eltérő szintjét különbözteti meg, úgymint 1.) tartalombú, 2.) szószerinti, 3.) betű-, illetve hanghű, valamint 4.) a gesztus és mimikát is megőrzítő kép- és hanghű rögzítést. Kovács Á. 1982d 112.

¹²³² Kenedi G. 1908.42.

¹²³³ Arany L. 1876. 225–257.

[...] azok alkalmazását a szakértőkre és bírakra bízta. Ezeknek nem lesz nehéz a legbonyolultabb kérdésekben is eligazodniuk, ha mindig szem előtt tartják azt, hogy a törvénynek legfőbb célja: védeni minden írói munkásságot s megtorolni annak minden sértését. Ez elv szerint tehát az anthológiák, chrestomathiák kiadását megengedi a törvény, de csak azon föltétel alatt, ha azok szerkesztésében, rendezésében, beosztásában írói munkásság van kifejtve s a kiadást iskolai, nevelési, vagy más fontos cél indokolja [...].¹²³⁴

Arany László népköltészetéről való jogi gondolkodásának különös jelentőséget ad az a tény, hogy életének egy szakaszában maga is intenzíven foglalkozott népköltéssel. A folklorisztikai szakirodalom elsősorban a népmesékről írott Kisfaludy-társaságbeli székfoglalója (1867), valamint népmese-gyűjteménye (1862) okán tartja számon, utóbbi kötet a 19. századi folklórgyűjtemények közül az egyik legnagyobb hatásúnak bizonyult, meséi az egykorú recepciótól kezdve gyakorlatilag máig *klasszikus magyar népmesekorpuszként* szerepel a folklorisztikai kánonban.¹²³⁵

Arany János, fia *Eredeti népmesék* című kötete kapcsán Tompa Mihálynak címzett levelében Arany Lászlót *authorként*, azaz szerzőként azonosította:

“Hát ez a fiú [Arany László –D. M.], nem felcsapott *authornak*! Húsz iv népmeséje van már kinyomva Heckenastnál, melyet a nénjével gyűjtöttek még gyerek korukban, s kap érte 200 f[orin]tot.”¹²³⁶

Ez az apró adat önmagában nem bizonyít semmit, azonban Arany László törvénytervezetének kommentárjában utalást tett arra vonatkozóan, hogy az egyes népmesék stílusa és elbeszélése a gyűjtő saját tulajdonaként értendőek.

„[...] tehát az anthológiák, chrestomathiák kiadását megengedi a törvény, de csak azon föltétel alatt, ha azok szerkesztésében, rendezésében, beosztásában írói munkásság van kifejtve s a kiadást iskolai, nevelési, vagy más fontos cél indokolja [...] hasonló szempont alá esnek a népmesék, népdalok, közmondások stb. gyűjteményei. A gyűjtemény annyiban lesz tulajdona a gyűjtőnek, a mennyiben saját irodalmi munkásságának nyomát reá tette, s bebizonyíthatja, hogy valaki *ezt* sértette meg. A gyűjtemény *egészben* véve övé; azt utánnymatni tilos. Az egyes népdalok, közmondások nem övéi; a népmese sem, de annak stílje, elbeszélése igen.”¹²³⁷

Arany László követi a Toldyig (pontosabban a közelebről nem ismert orosz törvényig) visszavezethető azon felfogást, miszerint a népköltési kiadványok mint gyűjteményes művek irodalmi munkásságot feltételeznek, azonban ennél tovább is megy, a folklórműfajok közül kiemelve a népmesét megállapítja, hogy nem csak mint szerkesztett gyűjteményes kötet jöhet szóba az írói jog vonatkozásában, de releváns a népmese mint önálló szöveg is, a mesék elbeszélését és stílusát illetően azok a gyűjtő (lejegyző) tulajdonát képezik.

Ezen felfogás magyarázó kontextusaként feltétlenül oda kell értenünk Arany János Merényi László mesegyűjteményére adott nagy hatású bírálatát. A népmesék közlésmódjával kapcsolatban megfogalmazott legismertebb kritika ez, melyet Arany a joghallgató Merényi László első mesegyűjteményére¹²³⁸ adott. Arany János 1861 novemberétől folytatásokban

¹²³⁴ Arany L. 1876. 239.

¹²³⁵ Arany L. 1862.

¹²³⁶ MTAK Kt. K 513/1159 Arany János Tompa Mihályhoz Pest, 1862. június 20.

¹²³⁷ Arany L. 1876. 239

¹²³⁸ Merényi L. 1861. Itt szeretném megjegyezni, hogy míg a korabeli sajtó Merényiben a népmesék *gyűjtőjét*, addig Arany Lászlóban népmeséi *íróját* látták, legalábbis a *Nóvilág* című divatlapban így jelent meg a két,

tette közzé Merényi *Eredeti népmesék* című gyűjteményére adott részben elismerő, részben azonban kritizáló írását a *Szépirodalmi Figyelő*ben.¹²³⁹ Arany egyik leghosszabb bírálatairól van szó, melyben a népmeseszövegek gyűjtésére és közreadására vonatkozó, a folklorisztika számára sokáig gyakorlati iránymutatásként értelmezett nézeteit fejti ki. Ebben Arany János megadja a jó gyűjtő jellemzését, mely szerint a gyűjtő a népköltési szöveg megfogalmazása során elmondásban, a szöveg stilizálásában követheti a népi mesemondót, a cselekmény bonyolításában, azaz a költésben azonban nem.¹²⁴⁰ Ezzel Arany egyszerre legitimálja a gyűjtött népmesék stilizálását és fogja fel normasértó aktusként a népköltési szövegbe a gyűjtő részéről történő túlzott beavatkozást.

Arany László tehát ezen az alapon formál tulajdonjogot az *Eredeti népmesék* című gyűjtemény egyes népmeséire *authorként*, melyeknek stílusa Arany László munkája¹²⁴¹ mindamellett, hogy a gyűjteményre, mint egységes egész műre nézve az elrendezés szerkesztő feladatai miatt egyébként is szerzői tulajdonjoga volna (utóbbival akkor is bírna, ha nem ő volna az egyes mesék megszövegezője).

X. 4. A népmeseszövegek hitelességéről

A nemzeti romantika jegyében meginduló hazai népköltési gyűjtések a kezdetektől fogva deklaráltan a hiteles, eredeti, szájhagyományban élő, autentikus népi szövegek összegyűjtését és közrebecsátását tűzték ki célul. Ezzel együtt azt tapasztaljuk, hogy a szövegek publikálásakor azok meg-, illetve átírása, az olvasóközönség igényeihez való átalakítása teljesen megengedett volt.¹²⁴² A 19. századi népköltési gyűjtemények készítői a romantikus népköltészet-felfogás ellenére, a mintegy önmagától megnyilatkozó népszellem deklarálása mellett is szerzői jogi vagy ahhoz hasonló, az alkotói munkát oltalmazó igényekkel léptek fel a lejegyzett népköltési alkotások tekintetében. Ez az ellentmondás feloldható, ha a gyűjtő és a szerkesztő szerzői intencióit vizsgáljuk, mely intenciók egyrészt szövegszinten, az egyes írott szövegek megformálása során, másrészt kötetszinten, a gyűjtemény mint egységes mű szerkezetének kialakításában jelentkezik. A dolgozatban számos szövegpéldán bizonyítottuk, hogy a folklorisztika történetének kezdeti, a hangrögzítés módszeres alkalmazása előtti szakaszában a kötetlen népi prózai szövegek gyűjtése feltétlenül átírást jelentett.

E dolgozat keretei között nincs mód arra, hogy a folklorisztikában lezajlott valamennyi, a hitelesség körül kibontakozott vitát ismertessünk, csupán a fontosabbakra szeretnénk utalni. Elsőként Kriza János székely népköltési gyűjteménye, a *Vadrózsák* című kötet után Vadrózsá-

azonos című kiadványról szóló hirdetés: „*Sajóvölgyi eredeti népmesék*. Összegyűjtötte Merényi László. Első és második kötet. Ára 2 ft.” Alatta olvasható „*Eredeti népmesék*. Írta Arany László. Nagy költőnk Arany János legidősb fia. Tartalmaz közel 40 népmesét. Ára 1 ft 50 krajczár” *Nővilág* VI. évf. 1862. július 30. 21. sz. 333.

¹²³⁹ *Szépirodalmi Figyelő*. 1861. I. évf. II. félév. nov. 6. 1. sz. 6–7; nov. 14. 2. sz. 21–23; nov. 21. 3. sz. 36–38; nov. 28. 4. sz. 53–54. (Merényiről részletesen lásd a VII. fejezetet)

¹²⁴⁰ Az Arany János eposzműletében kifejtett jól ismert paradigma köszön itt vissza, mely szerint magának a népszellemnek egyik megnyilatkozása a népmese, ez pedig azért kap nagy hangsúlyt az elveszett naiv eposz utáni kutatásban, mert a mesében hajdanvolt eposz nyomait, töredékeit véli felfedezni. Emiatt nem szabad tartalmilag beavatkozni a népmese szövegébe.

¹²⁴¹ Vö. Gulyás Judit: Arany János: Rózsas és Ibolya meséje. Népmese (1847) In Gulyás J. 2009. (különösen az *Arany János, Ercsey Julianna és Arany László szövegváltozata* című alfejezetet). Ugyanakkor nem mellékes körülmény, hogy éppen a mese stílusa az, amiben a magyar népmese sajátosságait kívánják felmutatni Arany László és Gyulai Pál is. Erről lásd Katona L. 1901. 439.

¹²⁴² Az átalakítás folyamatának irodalomtörténeti szempontú elmélete: Milbacher R. 2000. A 19. század folklórfilológiájának ezen kérdéséről Voigt V. 1980. 32.

pernek nevezett, a székely népballádák eredetére vonatkozó polémiát emliteném, mint az egyik legismertebb, a tudományos kutatás figyelmét a folklóralkotások nemzetköziségére irányító esetet.¹²⁴³ A második Vadrózsa-pernek nevezett, korábban is említett vitában a Kriza által gyűjtött meseszövegek hitelességének kérdése állt a középpontban. A vitát tartalmilag két pólus köré rendezhetjük. Kriza meséi esztétikai vagy csupán néprajzi és hangtani szempontból stilizáltak-e, illetve mit érthetünk valójában az ő esetében stilizálás alatt. A megjelent mesék és a kiadatlan kéziratok összehasonlításának tanulsága alapján Kovács Ágnesnek az a véleménye, hogy Kriza gyűjtési és lejegyzési módszerei közelebb állnak a modern folklorisztika követelményeihez a korban általánosan elfogadott esztétikai stilizálást jelentő felfogásánál.¹²⁴⁴ Merényi László kötete kapcsán Arany János híres, módszertani alapvetésként is értékelt bírálatáról a dolgozatban többször is ejtettünk szót. Katona Lajos egy a 19. század legvégén megjelent palóc mesegyűjtemény kapcsán¹²⁴⁵ az ott közölt mesék eredetiségét vonja kétségbe arra hivatkozva, hogy típusvizsgálatai során szövegszerű egyezéseket talált az Erdélyi János szerkesztette *Népdalok és mondák* megfelelő meséi és a palóc kötetben közölt öt mese szövege között.¹²⁴⁶ Katona tehát feltételezte, hogy Pintér Sándor, a mesék közreadója legalábbis néhány mese tekintetében, az Erdélyi-féle szövegeket írta át palóc dialektusba. A hamisítással megvádolt gyűjtő nyílt levélben közölt vissza Katona vádját, ugyanakkor elárulta, hogy nem csak saját kezűleg írta össze a meséket, arra kért írni tudó (mint mondja *kevés számú*) mesemondókat, hogy jegyezzék le maguk a meséiket, illetve diktálják iskolás gyerekeknek le azokat. Ez az eljárás önmagában kétségeket ébreszt, azt sugallja ugyanis, hogy Pintér nem kompetens valamennyi meséje közvetlen forrásának megnevezésében. A vita részletesebb bemutatása helyett egyetlen szempontot szeretnék kiragadni Katona viszontválaszából, ebben ugyanis ráirányította a figyelmet az *eredeti* szó jelentésének népmesegyűjteményekkel összefüggő változásaira, Kriza János, Merényi László és Arany László *eredeti* népmeséit (noha ugyanazon korszak képviselői, gyűjteményeik néhány éven belül jelentek meg) hangsúlyosan nem tartja azonos hitelességűeknek.¹²⁴⁷

Végezetül a legtöbb példányszámban megjelent mesegyűjtemény Benedek Elek a *Magyar Mese- és Mondavilág* című ötkötetes munkájára szeretnék utalni, melyben Benedek saját maga és mások által gyűjtött mesék és mondák feldolgozását adja. A századfordulós folklorisztikai módszertani elvek szerint az egykorú vélemények szerint meseszövegei nem minősíthetők hiteles népmeséknek, emiatt Benedek Katona Lajossal, Tóth Bélával és Gyulai Pállal is heves polémiákat folytatott. Kovács Ágnes ugyanakkor amellett érvel, hogy Benedek Elek meséi sem kevésbé hitelesek a többi, 19. századi mesegyűjteményhez viszonyítva.¹²⁴⁸

Az előbbieken a szerzői jog történeti alakulásának néhány jellemző állomásából kiragadva mutattam be a folklórra vonatkozó téziseket, záratként utaltam a folklorisztika-történet néhány ismertebb elvi jellegű *hitelesség*-vitájára. A dolgozat második felében a folklórszövegek tulajdonlásával kapcsolatos konkrét jogvitákat szeretnék ismertetni.

A szerzői jog legfontosabb eleme mind történeti kontextusban, mind a hatályos jogi szabályozás¹²⁴⁹ szerint is a védendő *alkotás* fogalma, melyet a szerző szellemi tevékenysége eredményeként annak egyéni, eredeti jellege alapján illet meg jogi oltalom.¹²⁵⁰ Erdemes

¹²⁴³ Kósa L. 2001. 65–69.

¹²⁴⁴ Kovács Á. 1982b 33–47.

¹²⁴⁵ Pintér S. 1891.

¹²⁴⁶ Katona L. 1903a 133.

¹²⁴⁷ Pintér S. 1903. 197–200. Katona L. 1903b 200–203.

¹²⁴⁸ Kovács Á. 1961. 430–443.

¹²⁴⁹ 1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról

¹²⁵⁰ Tattay L. 2001. 68.

különbséget tenni a szerzői jogok személyiségi jogi és vagyoni jogi aspektusai között, mely aspektusok közül az utóbbi a szerzőhöz kevésbé szorosan tapad, (mint látni fogjuk) attól akár el is válhat. Az alábbi néhány példa a népköltési alkotások szerkesztője, gyűjtője és adatközlője oldalán felmerült írói tulajdonjogi igények gyakorlati problémáinak érzékeltetésére lehet alkalmas.

X. 5. A szerkesztő joga

A történeti áttekintés során láthattuk, hogy a szerkesztett művekre vonatkozó szerzői jog megítélésében a 19. század első harmadától kezdve elméleti síkon egységes volt a szabályozás, amennyiben a gyűjteményes kötet szerkesztője egyéni, eredeti munkát fejt ki az egyes szövegek kötetként megjelenő összeállításakor, úgy a végzett munkája tekintetében szerzői jogi védelmet élvezhet. Ennek gyakorlati megítélése azonban problémásnak bizonyult.

A Kisfaludy-társaság keretein belül az írói tulajdonjog következetes képviseletével párhuzamosan bontakozott ki a magyar népköltészet különböző műfajainak gyűjtése és publikálása, kiváltképp Erdélyi János elméleti és szerkesztői tevékenysége révén. A gyűjtőmunkálatok eredményeként 1846-tól jelent meg a *Népdalok és mondák* három kötete, mely az első magyar nyelvű, vegyes műfajú folklórszövegeket tartalmazó antológia volt.¹²⁵¹ Az 1843-ban megfogalmazott és számos lapban kinyomtatott gyűjtési felhívás¹²⁵² eredményeként beérkező folklórszövegek (elsősorban népdalok és kották) kiadásáról Toldy 1845 szeptemberében terjeszti elő elképzeléseit a társaság ülésén. Ezek szerint ekkor a *Népdalok és mondák* köteteiből két kiadást terveztek: egy olcsóbbat, nagyobb példányszámban és egy diszesebb, drágább kiadást az előzőnél kevesebb, 250 példányban, melyet a nagyobb köz- és magánkönyvtárak illetve olvasótársaságok számára szerettek volna kiállítani nagy, negyedréti formában.¹²⁵³ Ugyanekkor került szóba Erdélyi Jánosnak, mint a kiadvány szerkesztőjének díjazása is:

„[...] a szerkesztő, egy második népszerű és olcsó kiadást, melynek az első már azért sem fogna ártani, mivel kevés számban nyomtatnék és jóval drágábban árulnatnék – eszközzene. S abból, mint *tulajdonából* venne szerkesztői díj fejében a mennyit bevehetne.”¹²⁵⁴

1846. március 19-re jelent meg a *Népdalok és mondák* első kötete. A társaság azévi májusi ülésén konkrétan is felvetődött a gyűjtemény kapcsán a szerzői jog kérdése, ugyanis miután az előző ősszel az első kötet olcsóbb kiadásából származó bevételt Erdélyinek szavazták meg, a tagok számára nem volt egyértelmű, hogy a továbbiakban kinek van a gyűjteményre tulajdonjoga:

„A *Népdalok* [*Népdalok és mondák* – D. M.] második kötetben is folytatattván, kiadásokkal ismét a’ titoknak bízott meg, mint előbb; egyébiránt azon kérdéseknek eldöntése: mennyiben áll írói joga egyfelől a Társaságnak másfelől a gyűjtő és kiadó szerkesztőnek a gyűjteményhez, kölcsönös alku végett igazgató, pénztárnok, Tóth Lőrincz és Vörösmarty urak

¹²⁵¹ A kötet kiadásának történetéről lásd T. Erdélyi I. 1974.

¹²⁵² Erdélyi J. 1991a 220. (344–345.)

¹²⁵³ MTA Kt. Ms 5766 1843–1848. évi Kisfaludy-Társasági jegyzőkönyvek 1845. szeptember 27.

¹²⁵⁴ MTA Kt. Ms 5766 1843–1848. évi Kisfaludy-Társasági jegyzőkönyvek 1845. szeptember 27. (kiemelés D. M.)

neveztek ki, hogy a mennyiben a jognak megváltása forogna fen, a szükséges szerződést is elkészítsék, s eljárásukról a társaságot minél előbb tudósítsák.”¹²⁵⁵

Sajnos továbbiakat nem tudunk ezen jelentésről, azonban Erdélyi Ilona jóvoltából ismeretes, hogy a kiadvány második kötetének rablókiadása kapcsán egy tulajdonjogot is érintő érdekes peres ügy keletkezett. E per fennmaradt dokumentumai alapján arra következtethetünk, hogy a gyűjtemény szerkesztője birtokában, Erdélyi Jánosnál volt a három kötet tulajdonjoga. Az első kötet Beimel József pesti nyomdásznál készült, a kinyomott példányok terjesztését Emich Gusztáv vállalta. A második kötet kéziratát Erdélyi Magyar Mihály könyvkereskedőnek adta, azzal, hogy utóbbi kötelezte magát a kiadás költségeinek viselésére ezen felül pedig Erdélyi részére 1000 Ft tiszteletdíj megfizetésére. Cserébe megkapta a mű egy kiadásának tulajdonjogát, az erre vonatkozó megállapodást 1846. június 1-én kötötték meg.¹²⁵⁶ Emich Gusztáv időközben jogosulatlanul utánnyomott „hamis” példányokat hozott forgalomba, megkárosítva ezzel Magyar Mihály könyvkiadót, aki ellene a Helytartótanácsnál keresetet nyújtott be. A periratokból kiderül, hogy a nyomdai gépmesterrel, bizonyos Lukács Lászlóval játszott össze Emich és a Beimelnél már kiszedett betűket használta fel a rablókiadáshoz. A perben kiderült, hogy a korabeli felfogás szerint a szerző és a kiadó szerződése értelmében azok kizárólagos, egyesített akarata határozza meg a megjelenő kötet tartalmát, és mivel Emich saját kiadásaiból jogosulatlanul elhagyta Magyar hirdetési reklámjait, arra hivatkozva tudtát Emichet perbe fogni, hogy *meghamisította* az Erdélyi neve alatt megjelent kötet általa kiadott példányainak tartalmát. Erdélyi, mivel a perben személyesen is érintett volt, szükségét érezte annak, hogy írói óvástételt tegyen, melyben elhatárolta magát a rablókiadástól, egyúttal botránynak minősítette Emich eljárását.¹²⁵⁷

Erdélyi János egy másik népköltési kiadványát illetően is érintve volt egy újabb, bizonyos írói jogi kérdéseket is felvető polémiában, itt azonban éppen ő volt az aki elmarasztalásban részesült. A nézeteltérés Toldy Ferenc és Erdélyi között támadt a már említett Gaal György meséinek magyar kiadása kapcsán, Erdélyi János ugyanis *Magyar népmesék* című, az első magyar műfajspecifikus népmesegyűjteményként aposztrofált kötetében¹²⁵⁸ Toldy tudta nélkül és részben akarata ellenére kiadott hét mesét Gaal György azon mesekézirataiból, melyeket Gaal Toldynak adott át, Toldy pedig Erdélyinek kölcsönzött.¹²⁵⁹ Toldy sérelmezte, hogy Erdélyi őt és Kazinczy Gábort megelőzve, saját neve alatt adott ki meséket Gaal hagyatékából. A vitás ügy további boncolgatását ezúttal mellőzném, ugyanakkor Erdélyi szerkesztési koncepcióját értelmezendő érdemes megfigyelni, hogy Erdélyi 1855-ben semmilyen problémát nem látott abban, hogy a Toldy kezeibe letett, Gaal által még az 1820-as években gyűjtött és szövegezett meséket saját népmesegyűjteményébe illessze és publikálja, sőt a vitát követő évben ismét jelent meg Gaal-mese Erdélyi közleményeként.¹²⁶⁰

Az utánnyomással elkövetett tulajdonsértés egy következő esete Arany Lászlóhoz kötődik. Arany 1862-ben megjelent, már idézett mesegyűjteményében közzétett meseszövegeket számos alkalommal újraközölték különböző iskolai olvasókönyvek. Ez a pedagógiai célból történt felhasználás önmagában nem okozott volna különösebb gondot, mivel az oktatási célra felhasznált kompilált művek jellemzően nem minősültek utánnyomásnak, azonban Gyulai

¹²⁵⁵ MTA Kt. Ms 5766 1843–1848. évi Kisfaludy-Társasági jegyzőkönyvek 1846. május 30.

¹²⁵⁶ T. Erdélyi I. 1980. 290.

¹²⁵⁷ Erdélyi J. 1991a. 246. (357.)

¹²⁵⁸ Erdélyi J. 1855.

¹²⁵⁹ MTA Kt. M. Irod. 2-r 6. Gaal György *Magyar Mesegyűjteménye*.

¹²⁶⁰ Toldy és Erdélyi vitájáról lásd Domokos M. 2006. Az újabb szövegkiadás: Három jó tanács. Magyar népmese Erdélyi Jánostól=Gaal G. 1857. 222–233. *Család Könyve* II. Pest Heckenast Gusztáv 1856. 42–45.)

arról is beszámolt, hogy egy közelebről meg nem nevezett ifjúságnak szánt kiadvány (tehát nem iskolai olvasókönyv) majdnem teljes egészében utánnyomta a kötetet és az ügyből kis híján per is lett:

„Paedagogiai célból fel is használták e gyűjteményt, az iskolai olvasókönyvek nem egy mesét vettek át belőle, sőt egy az ifjúság használatára készült munka majdnem az egészet lenyomatta. Kevésbe múlt, hogy pör nem támadt a dologból. Azonban az egész elsimult, mert a kiadó kárpótlásul bizonyos összeget fizetett az írói segélyegyletnek.”¹²⁶¹

Arra vonatkozólag, hogy melyik lehetett ez az Arany László meséit újraközlő ifjúságnak szánt kiadvány, biztosat nem tudunk, azonban Benedek Elek egy Gyulai Párról szóló cikkében említést tett egy részben Arany László meséit tartalmazó *összeollózott* kiadványról. 1894-ben a *Fővárosi Lapok*ban írja Benedek Elek:

„Tíz-tizenöt év előtt egy kötet innét-onnét *összeollózott* mesekönyv jelent meg (több a Gyulai és Arany által szerkesztett Magyar népköltési gyűjtemény-ből, tehát az én meséimből is), s akkor Gyulai a kiadót kényszerítette, hogy 200 frtot fizessen az írói segélyegyletnek, különben [...] bepörli. De telt, mult az idő, s ha jól emlékszem, tavaly, a Budapesti Szemlé-ben ugyanerről az összeollózott könyvről elismerő recenzió jelent meg, s »az ollózó« úr egyszerre jeles meseíróvá lett.”¹²⁶²

A *Budapesti Szemlé*ben az előző, 1893-as évben egyetlen, magyar meséket tartalmazó mesekötetről jelent meg ismertetés, ez Radó Vilmos *Eredeti magyar gyermek- és népmesék* című kötetének 1892-ben megjelent második, bővített kiadásáról szólt.¹²⁶³ Az első kiadás évszám nélkül jelent meg, Kiszlingstein Sándor nyomán csak hozzávetőlegesen tudjuk meghatározni: ez alapján 1876 és 1885 közötti évtizedben jelent meg először Radó Vilmos mesegyűjteménye,¹²⁶⁴ mely adat egybevág Benedek Elek a könyv első megjelenésére vonatkozó emlékeivel (*tíz-tizenöt év előtt*). Mindkét kiadást Szemlér Mihály illusztrációi kísérik.¹²⁶⁵

Benedek Elek szerint Gyulai már rögtön az első kiadás után kényszerítette a kiadót, hogy fizessen a segélyegyletbe kétszáz forintot, így némileg érthetetlen, hogy hogyan adhatta ki Eggenberger néhány év múlva a kötet bővített kiadását. Ami a szövegeket illeti, Gyulai túlzott, amikor azt állította, hogy majdnem az egészet újraközlötték, ugyanis az Arany mesék nagyjából egyharmadáról van szó, bár valóban változtatás nélkül vagy csak minimális nyelvtani módosításokkal nyomtatták ki őket. Radó más gyűjteményeket is felhasznál, így különösen az Arany László és Gyulai Pál által szerkesztett *Magyar Népköltési Gyűjtemény* első kötetét, Radó első kiadásában az 1872-ben megjelent szövegek mintegy kétharmadát közölte újra. Ugyanakkor el kell mondani azt is, hogy Radó Vilmos olvasókönyveiben már a tárgyalt kötetet megelőzően is közölt korábban megjelent meséket (és egyéb nép- és

¹²⁶¹ Gyulai Pál 1898. december 3-i keltezésű előszava Arany László összes műveinek első kötete elé. Arany László: -- *összes művei I. Költemények*. Franklin, Budapest. 1900. 6–7.

¹²⁶² Benedek E. 1894. (Kiemelés az eredetiben.)

¹²⁶³ -i -s. [Csengeri János?]: *Eredeti magyar gyermek és népmesék. Budapesti Szemle*. 1893. Hetvenharmadik kötet, 193. szám 156–157.

¹²⁶⁴ Kiszlingstein S. 1890. 353. (Hasonmás kiadás Budapest, OSzK 1969)

¹²⁶⁵ Radó V. [é.n.]; és uő. [1892.] (A fennmaradt példányok címlapjain nem szerepel az *Eredeti* szó, noha a recenzióban *Eredeti magyar gyermek-és népmesék*ről szólnak.)

műköltészeti alkotásokat),¹²⁶⁶ viszont úgy tűnik, hogy az oktatási céllal közölt hasonló kompilációk kiadása megengedett volt.

A vita tehát korábban már kimondottan népköltési gyűjteményekben megjelent népmesék szövegének változtatás nélküli újraközlése miatt pattant ki, noha mint szerkesztett mű, az összeállító egyéni, eredeti elgondolását tükrözi. Gyulai Pál azonban elsősorban Arany László írói jogát védelmezendő, jónak látta, ha az utánközlő szerkesztő az írói segélyegyletbe büntetést fizet. (Ennek összege egyébként éppen akkora volt, mint amekkorát Arany László 1862-ben kötete teljes honoráriumaként kapott).

X. 6. A gyűjtő joga

Mint láttuk, a 19. századi nagy folklórgyűjtések jellemzően gyűjtőhálózat segítségével álltak össze, ahol is a szöveg gyűjtője és lejegyzője elvált a szerkesztő-közzétevő személyétől. Ebben az esetben felmerülhet a kérdés, hogy az egyes szövegekre nézve kinek van inkább joga? Az első lejegyzőnek, vagy a szöveget közzétevő szerkesztőnek?

Mint láttuk, Erdélyi János a Kisfaludy-társaság felhívására az egész országból számos gyűjtő munkája eredményét megválogatva, azokon néha alakítva szerkesztette gyűjteményét, Kriza János a későbbi unitárius püspök, az első regionális, székely népköltési gyűjtemény létrehozója gyűjtőhálózatába elsősorban unitárius papok és tanítók tartoztak, ahogyan a katolikus pap, később nagyváradai püspök Ipolyi Arnold, *Magyar mythologia* című munkájához is kiterjedt hálózaton keresztül gyűjtötte a folklóradatokat.¹²⁶⁷ Csaplár Benedek Ipolyi gyűjtőjeként hozta létre saját, piarista tanítványaiból álló gyűjtőcsoportját. A szabadságharc után újjászerveződő Kisfaludy-társaság, ismét felvetette a gyűjtés ötletét, ennek szerkesztésére Erdélyi már nem vállalkozott, így ezúttal a társaság szerkesztőként a gyűjtést indítványozó Gyulai Pált jelölte ki. Az előző fejezetekben bemutattam, hogy Gyulai Pestre érkezése előtt is foglalkozott folklórgyűjtéssel, saját folklórgyűjteménnyel rendelkezett, melyet a kolozsvári református kollégiumban való tanársága idején (1858–1862) részben saját maga szedett össze, részben tanítványai írtak le neki. Az Erdélyi Múzeum-Egyletben elhangzott felolvasásban gyűjtői között mint láttuk, külön is kiemelte Warga László nevű tanítványát.¹²⁶⁸ Gyulai többek között Warga szövegeit is felhasználta az 1872-ben megindult kiadványsorozat (*Magyar Népköltési Gyűjtemény*) első kötetéhez, ezen szövegek alá, saját nevét írta, hiszen Warga gyűjtése (mások lejegyzéseivel együtt) betagozódott Gyulai folklórgyűjteményébe.¹²⁶⁹ Említettük azt is, hogy Warga László a kötet megjelenése után a saját útján fejezte ki nemtetszését a szerkesztő Gyulai Pál eljárását illetően, nyolc balladát, népdalt és misztériumot jelölt meg, mint amelyek az ő gyűjtéséből kerültek Gyulaihoz.¹²⁷⁰ Warga Gyulainak azt róta fel, hogy Gyulai nem jelezte a szövegek publikálása során azt, ki volt az egyes darabok eredeti gyűjtője, csak azt, hogy kinek a gyűjteményéből valóak a szövegek. Gondolatmenetében amellet érvel, hogy a népköltési alkotások a maguk természetes, szóbeli környezetükben *senki tulajdonai*, mint ilyenek uratlan dolgok, ebből

¹²⁶⁶ A Gyertyánffy István, Kiss Áron és Radó Vilmos szerkesztette 1884-től megjelenő népiszkolai olvasókönyvsorozat kimondottan nagy hangsúlyt fektetett a magyar nemzeti történelem és a népköltészet megismertetésére. Ennek korabeli recepcióját lásd: *A hivatalos közegek és a sajtó bírálatai a Gyertyánffy–Kiss–Radó-féle ABC és olvasókönyvekről*. (Az iskolai olvasókönyvek olvasmányanyagának 19. századi változásáról Adamikné Jászó A.: Az olvasmányok alakulása In uő. 2006. 114–118.

¹²⁶⁷ Kriza J. 1863. Ipolyi A. 1854.

¹²⁶⁸ Gyulai P. 1860. 299.

¹²⁶⁹ Lásd a IX. fejezetet.

¹²⁷⁰ Warga L. 1872. *A Hon* 1872. júl. 25.

következően az első gyűjtő formálhat tulajdonjogot rájuk.¹²⁷¹ Warga meglátása azért releváns, mert felvetette a lehetőségét annak, hogy esetleg a jövőben az általa gyűjtött és Gyulaiinak adott, valamint az azóta szerzett folklórszövegekből saját kiadást eszközölne.

„A népköltés termékei, nézetem szerint, az uratlan dolgok természetével bírnak, s az első gyűjtő tulajdonát képezik. E költeményeket még tanuló koromban szedtem össze s adtam át Gyulai Pál akkori tanáromnak. Jogos címen szerzett tulajdonjogom egyáltalán nem szállott át az ismertetőre, azon körülmény által, hogy azokról a Budapesti Szemle 860. évi folyam IX. kötetében értekezett. Nem dics–v[agy] nyervágy az, mi e sorok írására ösztönöz. Hisz a vak tyúk is lel aranyat. A mi pedig azon 10 frtot illeti, melylyel a Kisfaludy-társaság az ily gyűjtemények ívét jutalmazza, az még a beszerzés költségeit sem fedezi. Egyetlen indokom az volt, hogy tulajdonjogomat az elősorolt költeményekkel szemben tisztázza azon esetre, ha naponkint szaporodó népköltési gyűjteményemet egy koron sajtó alá rendezem.”¹²⁷²

Gyulai Pál nem sokat várt a válasszal, három nap múlva jelentette meg *Fölvilágosítás* címmel Warga cikkére adott reflexióját, melyben elismeri, hogy a saját neve alatt megjelent szövegek egy része valóban Warga László gyűjtése, akit mint kitűnő gyűjtőt ezúttal is méltat. Ugyanakkor elárulja, hogy nem tulajdonított különösebb jelentőséget annak, hogy nyomtatásban megjelenjenek az eredeti lejegyzők nevei is, részben arra hivatkozik, hogy ez eddig sem volt szokás (Ludwig Uhland, Wilhelm és Jacob Grimm, Erdélyi János és Kriza János gyűjtői munkásságára utal), részben azért sem, mert nem is emlékszik arra, hogy melyik szöveg kitől származik.¹²⁷³ Az a tény, hogy Gyulai sajnálatát fejezi ki a történet felett és megköveti Wargát aki kilátásba helyezte saját gyűjteménye publikálását arra mutat, hogy valamilyen szokásjogi norma szabályozhatta a gyűjtőnek saját gyűjteményéhez való kiadási jogát. Gyulai válaszát érdemes hosszabban idézni:

„Warga László A Hon 170-ik számában felszólal ellenem. Azt mondja, hogy az I. kötet java (?): egy mysterium, 6 ballada, egy dal, mint az én leleteim szerepelnek, holott az ő gyűjteményéből vették át a nélkül, hogy e körülmény egy szóval is érintenék. Kijelenti, hogy a tulajdonjogát fenntartja arra az esetre, ha naponkint szaporodó népköltési gyűjteményét sajtó alá rendezné. Először is megjegyzem, hogy eljárásom szemben a gyűjtőkkel méltányosb volt, mint minden eddigi kül- és belföldi szerkesztőé. Azt tettem, a mi nincs szokásban. A mit a rendelkezésemre adott kézirati gyűjteményekből átvettem, pontosan, alá jegyeztem a gyűjtő nevét, mit se Uhland, se Grimm, se Erdélyi se Kriza nem tettek. Warga László nem küldött gyűjteményt a Kisfaludy-társasághoz, hanem mint 5-6-ik osztályos tanuló segített nekem, tanárának, gyűjteményem gazdagításában, melyet egy indítvány kíséretében a Kisfaludy-társasághoz szándékoztam felküldeni. Kolozsvárott 1858–1862, mint a magyar és latin irodalom tanára, többször buzdítottam tanítványaimat népdalok és mesék gyűjtésére. Magam is jegyezgettem, tőlök is kaptam egy-egy használható vagy éppen kitűnő darabot s így jött létre kisdéd gyűjteményem, melyről 1860-ban felolvasást is tartottam az erdélyi múzeum-egylet egyik ülésén (lásd Budapesti Szemle IX. k.1860) Ha az én kisdéd gyűjteményem-mondám a többek között-melyet leginkább tanítványaim s kivált Warga László buzgalmanak köszönök, néhány hónap alatt is ennyi szépet bír felmutatni ha egy székely kocsisól és egy gyalui szolgálótól itt a városon elfoglaltságaim közepette is, ennyi becses adalékot nyerhettem mennyivel többet tehetnek azok, kik falun laknak s az idő és körülmények nagyobb kedvezésével dicsekedhetnek. Ime mennyire kiemeltem tanítványaim buzgalmat, kik nekem a

¹²⁷¹ Vö. a római jogból ismert foglallással (occupatio), mely révén az uratlan dolgokon (res nullius) birtokbavétellel tulajdon keletkezik. Brósz R.-Pólay E. 188.

¹²⁷² Warga L. 1872.

¹²⁷³ Gyulai P. 1872. A Hon 1872. júl. 28.

gyűjtésben segítettek, s ezt most Warga László jónak látja egészen elhallgatni, pedig őt név szerint is megemlítettem. Midőn tizenegy évvel később a Kisfaludy-társaság gyűjteménye szerkesztéséhez fogtam, mind az alá, a mit ide saját gyűjteményemből átvettem, a magam nevét jegyeztem, a mi nem azt teszi, hogy az illető darabok az én leleteim, hanem csak azt, hogy az én gyűjteményemből valók. Tanítványaim nevét már csak azért sem jegyezhettem alájok, mert megfélemeztem arról, ki mellyik darabbal szaporította gyűjteményemet. Ama nyolcz darab közül, melyeket Warga László a maga leleteinek állít, csak kettőre emlékszem, mint tőle kapottra, mert kitűnök lévén inkább megmaradtak emlékemben. E kettőre nézve e körülményt újabban is megemlíthetém vala, de az egész dolog sokkal régebb és csekélyebb fontosságu volt, hogy sem reá gondoljak, annyival inkább, mert Warga László megszűnt a tanítványom lenni, soha semmi nemű érdekeltséget nem mutatott az ügy iránt. Ha tudom, hogy Warga László némi fontosságot tulajdonít annak, hogy engem gyermekkorában a gyűjtésben segített, vagy hogy éppen népköltési gyűjteményt szándékozik kiadni, szívesen visszaadom mindazt, mivel gyűjteményemhez járult, sőt kamat fejében egy párral még meg is toldván, s általában mindenben kívánsága szerint járok el. Nagyon sajnálom a történeteket.”

Az előző fejezetben is láttuk, hogy Gyulai módszeresen a saját neve alatt publikálta Warga László Gyulai számára gyűjtött népköltési szövegeit, a fenti jogvita az öntudatos lejegyző jogérzékenységét példázza. A nemzet érdekében munkálkodók fáradtságos gyűjtőtevékenysége már a legelső gyűjtések idején társadalmi, erkölcsi, később (az egyes szövegek beküldőit és a gyűjtőutakat bizonyos minimális díjjal jutalmazva) anyagi megbecsülésben részesültek. Erdélyi János és Kriza János is név szerint említi gyűjtőtársait, Gyulai és Arany László a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* szerkesztőiként a lehetőségekhez képest, már az egyes szövegek mellett igyekeztek feltüntetni a beküldők nevét és a gyűjtés helyét. Warga példája bizonyítja, hogy a gyűjtő–beküldők ezt a szövegközlőktől el is várták.

Arany László Merényi László *Dunamelléki eredeti népmesék* című kötetére adott bírálatában a közölt népmesevariánsok kapcsán kifejtette, hogy amennyiben a gyűjtő olyan szöveget publikál, melynek variánsát előtte már mások kiadták, akkor a gyűjtőnek (vagy közreadónak) kötelessége hivatkozni a szöveg korábbi kiadására. Az eljárást, miszerint az egyes mesékhez fűzött jegyzetekben fel kell tüntetni az azonos típusba tartozó többi ismert szöveget is, a folklorisztika ma már a tudományos meseközlés módszertanilag követendő szabályának tartja,¹²⁷⁴ ugyanakkor Arany László érvelése ezen közlésmód igényének egy másik aspektusát is felvillantja:

„[...] másutt megjelent darabokat vesz fel M[erényi] ehhez –bár annyit mondhatok, hogy gyűjteményének becsét nagyon csökkenti, –semmi szólásom; de azt, ugy hiszem joggal lehet kívánni akármelyik gyűjtőtől, hogy azt jegyzésben említse meg. Kívánhatják ezt azok, *kik az első közlés jogánál fogva az illető daraboknak mintegy tulajdonosaivá váltak*, – de kívánhatja a gyűjteményt mint gyűjteményt használni akaró olvasó is, hogy tájékozhasza magát.”¹²⁷⁵

Arany László ezek szerint az első közlést kvázi tulajdonkeletkeztető gesztusként érti, itt azonban homályos Arany érvelése, hiszen a kontextusból világos, hogy nem egyes meseszövegekre, hanem a *mesetípusra* vonatkozóan tesz megállapítást, azaz az adott mesetípus első közreadója valamilyen jogilag ugyan nem védelmezhető, de mégis, egyfajta

¹²⁷⁴ Az összehasonlító mesevizsgálat megalapozását jelentő elv később kifejtett formáját a szövegvariánsok gyűjtésére koncentrááló finn földrajzi- történeti iskolában nyeri el.

¹²⁷⁵ y. i. [Arany László]: *Dunamelléki eredeti Népmesék*. (Koszorú 1864. február 28. II. évf. első félév 9. sz. 212. (209–212. Kiemelés– D. M.) A bírálat alapja Merényi László két kötetes mesegyűjteménye: *Dunamelléki eredeti népmesék. I–II.* Heckenast, Pest. 1863–1864

szorosabb kapcsolatban, kvázi tulajdonviszonyban áll a gyűjtött-kidolgozott szöveg alapjául szolgáló típusal. Ez a felfogás azonban szembe megy valamennyi korabeli írói jogi értelmezéssel, hiszen 1840-től bizonyíthatóan benne van a jogi gondolkodásban az a tétel, hogy a népköltészet nem monopolizálható, a népköltési szöveg-hagyomány nem sajátítható ki, ráadásul a szóbeliségben létező mesetípus (mely nem egy konkrét szöveget jelent) vonatkozásában tulajdonjogról beszélni elvi síkon is csak nagyon nehezen lehet.¹²⁷⁶

Az első szerzői jogi törvény megjelenése után 1907-ben a Márkus Dezső féle-jogi lexikonban Kutasi Elemér a szerzői joggal kapcsolatban kimondja, hogy az egyes népköltési termékek *felfedezését* nem védi a jog:

„nem állnak a Sz[erzői jog] oltalma alatt a népköltészet egyes termékei. A Sz[erzői jog] csak a szellemi alkotást védi, nem védi az egyszerű felfedezést, ezért az, ki egyes népdarabokat, népkölteményeket közzétesz, a közzétett műre Sz[erzői jog]ot nem nyer.”¹²⁷⁷

A rövid idézet egy a folklórgyűjtésre vonatkozó módszertanilag nem túl árnyalt felfogást jellemez. A gyűjtőtevékenység jogi megítélésével kapcsolatos egyetlen ismert hazai per egy hanglemmez-sorozat kapcsán bontakozott ki. Szatmári Antal mint felperes 1971-ben egy hét darabból álló munkásmozgalmi anyagot tartalmazó hanglemmez-sorozat kapcsán népdal- (munkásdal) gyűjtő tevékenységére hivatkozva keresetet nyújtott be a Fővárosi Bírásághoz a Magyar Hanglemmezgyártó Vállalt ellen, szerzői jogának elismertetése és szerzői jogdíj fizetése érdekében. A bíróság a perben kimondta, hogy a gyűjtő-tevékenység önmagában, vagy a gyűjtött dalok vonatkozásában szerzői jogi védelmet nem von maga után, a felperese keresetét elutasították.¹²⁷⁸

A folklórgyűjtő az egyes alkotások/szövegek vonatkozásában kifejtett gyűjtőtevékenységének elismerése az egyik oldalon a társadalom erkölcsi megbecsülésében tükröződik, ugyanakkor a jogi védelem lehetősége az előbbihez képest elmarad.

X. 7. A mesemondó joga

A 19. századi népköltészet-felfogás szerint irreleváns az adatközlő mesélő szövegalkotását vizsgálni, hiszen a hagyomány és nem az azt közvetítő egyéniségek álltak a korszak érdeklődésének előterében. Bár Kriza János, a kor szokásától eltérően gyűjteményének jegyzeteiben nevesített néhány *beszédköltő* székely mesemondót is (Róka Tamás, Fa Miska, Puczkó Geczi).¹²⁷⁹ Kriza e jegyzetére reflektált Arany László a Kisfaludy-társaságban elhangzott székfoglalójában (1867), kiélezve a népköltési szöveg szerzőségének nagyon izgalmas kérdését. „Itt azonban Krizának egy tévedését meg kell cáfolnom. Ő azt állítja, hogy gyűjteményének 15–20 számú meséi, köztük e fentebbi is »legfrissebb, alig egy éves terményei az egyszerű székely ember elméjének,« – s meg is nevezi Fa Miskát mint »Megölő Istéfán« szerzőjét. Mennyire téves e vélemény, kitűnik abból, hogy ugyanezen mesét, egészen azonosan, alig némi eltéréssel Merényi is közli Dunamelléki meséi között (II. k. 7.) melyek

¹²⁷⁶ Arany János *eposzi hitelre* reflektáló gondolatai Arany László meserecepcióját is nagyban befolyásolták, ennek értelmében az egyes meséknek nem az előadása és nem is a szövege volt érdekes számukra, hanem azok epikai magja. Ennek ismeretében jogos lehet Arany László *típus-féltő* attitűdje, jogi vonatkozásait vizsgálmi azonban irreleváns. Vö. Dávidházi P.: 1994. 165–183.

¹²⁷⁷ Kutasi E. 1907. 398.

¹²⁷⁸ 25. P. 22.232/1971 *A Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményeinek gyűjteménye I. k.* n. Budapest, 1981. 89–91.

¹²⁷⁹ Kriza J. 1863. 545.

még valamivel előbb kerültek ki a nyomda alól, mint Krizsáé. Ha állana Kriza véleménye, hogyan került volna e mese olyan hirtelen a Székelyföldről a Duna mellé? A többi négy mesére nézve, melyekről Kriza azt véli, hogy legfrissebb termények, hosszas volna részletes egybevetésekbe ereszkednem, bár azokkal rokon részleteket is tudnék mutatni. – Hogy azonban milyen kevésbé lehet bizni az ily népmese-készítők eredetiségében, vagy az egy-más vidéken történt-dologként beszélt esetek igaz voltában, élénken figyelmeztetett engem reá egyebek közt egy rövid adoma [...].¹²⁸⁰

Arany László tehát nem ismeri el az adatközlőt szövegalkotóként, csupán a szájhagyomány közvetítőjét látja benne. Ugyanakkor a saját maga által szövegezett és a neve alatt publikált, rögzített szövegű népmeséket mind gyűjteményes műként, mind pedig a mesék stílusát tekintve egyes szövegekként is, saját munkájának tekinti. Nem igényel különösebb bizonygatást ezek után, hogy az eredetiség és a szerzőség minősítése a folklóralkotásokat tekintve eltér az irodalmi alkotásokétól, meghatározása azonban a mai napig nem tisztázott, így amikor eredeti jellegű művet utalmaz a törvény, akkor azt nagyon nehezen lehet a gyakorlatra vetíteni, különösen ha maga az adatközlő lép fel szerzői jogi igényekkel.

Az Ortutay Gyula által az 1940-es években induló budapesti vagy más néven egyéniségkutató iskola a mesemondók két fajtáját különböztette meg, az alkotó típusú mesélőt és a hagyományozó, reprodukáló típust. Az előbbi egyénileg alakítja a történetet, utóbbi inkább csak újramondja a korábban hallott mesét. Az alkotó típusú mesélőnek a népmese szerzőjeként való értelmezése folklorisztikai szempontból fogalmilag abszurd, mégsem teljesen egyértelmű a kérdés jogi megítélése. A legismertebb hazai per folklórkötet szerzői jogi vonatkozásában a Tombácz-per volt.

Tombácz János meséit Bálint Sándor 1975-ben jelentette meg az Akadémiai Kiadónál.¹²⁸¹ A néprajzkutatók által és maga a gyűjtő és szerkesztő Bálint Sándor szerint is¹²⁸² alkotó típusú mesélőnek tartott Tombácz János örökösei ugyanis elmaradt szerzői jogdíjakra hivatkozva a Szerzői Jogvédő Hivatalon keresztül beperelték az Akadémiai Kiadót.¹²⁸³ Az alperes kiadó védekezett, hogy a mesék nem tekinthetők Tombácz alkotásainak, sokkal inkább a paraszti közösség emlékezetét őrző közös kultúrkinés részének kell felfogni a meséket, melyeknek Tombácz nem szerzője, csupán tolmácsolója. Az akkor hatályos 1969. évi III. (második hazai) szerzői jogi törvény szerint szerzői jogi védelem alatt áll a mű alkotóján kívül az is, aki más szerző művét átdolgozza.¹²⁸⁴ A kérdés tehát az volt, hogy Tombácz meséi eredeti alkotások vagy másvalaki eredeti alkotásának egyéni feldolgozásai-e, ha igen, akkor helyt kell adni a felperesi keresetnek. A keresetben a bíróságot arra kérték a felperesek, hogy a *kiadott kötet jegyzetanyaga* alapján alkosson ítéletet a kérdés tekintetében, mely jegyzetekben Dömötör Ákos amellet érvelt, hogy Tombácz meseszövege és mondatfüzése egyéni, eredeti jellegű. Első fokon kérték Ortutay Gyula akadémikus szakvéleményét, aki elmondta, hogy soha egyetlen mesemondó sem jelentkezett kiadott meséi után honoráriumért, és úgy vélte, hogy erre nem is volna semmilyen jogalap, Tombácz meséit egyértelműen közösségi alkotásoknak tartotta. (Tombáczot egyébként ő maga javasolta a Népművészet mestere címre, mellyel járadékszerű honorárium is járt.) Első fokon Ortutay véleményét

¹²⁸⁰ Dömötör T.,–Katona I.–Voigt V. 1978. 363.

¹²⁸¹ Bálint S. 1975.

¹²⁸² A perben bizonyítás céljából melléktették a *Tiszatáj* 1971. XXV. júliusi számát, melyben Bálint Sándor Tombácz fényképe és neve alatt közölte a Kiskutya Gyurka című mesét (617–623.)

¹²⁸³ A per ismertetését lásd Tárkány Szűcs E. 1977, 1978.

¹²⁸⁴ 4. § (2) Szerzői jogi védelem alatt áll - az eredeti mű szerzőjét megillető jogok sérelme nélkül - más szerző művének átdolgozása, feldolgozása vagy fordítása is, ha annak egyéni, eredeti jellege van.

elfoglaltságra hivatkozva figyelmen kívül hagyták, mivel ő volt az *Új Magyar Népköltési Gyűjtemény* sorozatszerkesztője, melyben megjelent Bálint Sándor kötete is.

A bíróság felhívta az alperest arra, hogy egyenként bizonyítsa be, miért nem tartja eredeti, önálló sajátos műveknek a meséket, ezzel párhuzamosan a Szerzői Jogi Szakértő Testületől is szakvéleményt kért az ügyben.¹²⁸⁵ A bizonyítás során a folkloristák Tombácz meséivel tipológiailag azonos, más gyűjtesekből származó szövegeket mutattak be annak igazolására, hogy nem saját alkotásokról van szó, azonban a szakértői testület erre reflektálva sommásan megjegyezte, hogy egy-egy mese rövid, egy-két oldalas előzménye a 30-40 oldal terjedelmű perbeli művek eredetiségét, sajátosságát lerontani nem alkalmasak. A testület véleményére alapozva az örökösök keresetének az első fokú bíróság helyt adott, eszerint Tombácz meséi szerzője, népmeséi irodalmi alkotások és így örökösei jogosultak a szerzői jogdíjakra. Az alperesi pozícióban lévő Akadémiai Kiadó 1977 nyarán fellebbezett, a perben néprajzkutatók, folkloristák (Ortutay Gyula, Bodrogi Tibor, Istvánovits Márton és Banó István) további szakvéleményeit csatolta be, melyek egybehangzóan azt állították, hogy Tombácz meséi vonatkozásában kizárt az eredetiség elismerhetősége. A Néprajzi Kutatócsoport akkori igazgatója, Ortutay a per tárgyát képező néhány mesét vizsgált meg alaposabban, ezek alapján véleményében tartalmi azonosságokat mutatott ki Tombácz és más népmesék között. Bodrogi Tibor felhívta a figyelmet arra, hogy amennyiben elfogadhatónak tartja a felperes, hogy Tombácz meséi létező alkotások egyéni átdolgozásai, úgy szükségesnek látja pontosan megjelölni, hogy melyik az az alpmű, melyből kiindulva sajátos alkotást hozott létre a mesélő. Ameddig nem ismert a konkrét szöveg, melyet Tombácz feldolgozott, addig nem lehet az átdolgozásra hivatkozva szerzői jogot rendelni. Istvánovits Márton V. J. Propp morfológiai meseelméletére¹²⁸⁶ hivatkozva kimutatta, hogy a szakértői testület által a meseszövegek tekintetében döntő érvnek vélt egyéni szerkesztésmód sem individuális találmány, hiszen a népmesék szerkezetében a funkciók meghatározott sorrendje a döntő.

A bíróság különösen Banó István véleményére alapozta a másodfokú ítéletet, ebben Banó kifejtette, hogy a szóbeli hagyományban élő népmese előadójának viszonya, akár alkotó akár hagyományozó típusú is a mesélő, nem „szerzői” jellegű, így az semmiképpen nem hoz létre irodalmi művet. Utalt a Kriza János gyűjteménye kapcsán zajlott Vadrózsa-per és a jelen per párhuzamaira, közös pontjukat abban látta, hogy a népköltészetben az eredetiséget másként kell megítélni mint az irodalomban.

„A népmesék szerzősége azonban semmi esetre sem azonosítható az irodalmi alkotások szerzőségével. Ha ugyanis a szerzői beavatkozás olyan fokú, hogy az illető mű már nem helyezhető el a népköltészet kritériumai által meghatározott területen, akkor már nem beszélhetünk népköltészeti alkotásokról.”¹²⁸⁷

A továbbiakban leszögezte Banó, hogy Tombácz meséi, csak mint népköltési alkotások kerülhettek a gyűjtő érdeklődésének előterébe és csak mint folklórszövegek jelenhettek meg nyomtatásban. Sajnálataát fejezte ki a fölött, hogy a per során egyszer sem vetődött fel az a szerinte alapvető nézőpont, miszerint a népmesék publikálásának elsősorban tudományos és nem irodalmi céljai vannak. Banó véleményére alapozva a bíróság megváltoztatta az elsőfokú ítéletet, az örökösök szerzői jogdíjra vonatkozó keresetét elutasította.

A per menetének főbb pontjait és a fontosabb érveket azért is láttam jónak részletesebben bemutatni, mivel jól szemléltetik a néprajzi és a jogi gondolkodás sajátosan különböző felfogását, utóbbi szerint a népmese műfaja önmagában fogalmilag az ortalomképes alkotás

¹²⁸⁵ 2. P. 22.122/1976 és Pf III. 21.062/1977 *A Szerzői Jogi Szakértő Testület szakvéleményeinek gyűjteménye I.* k. n. Budapest, 1981. 99–105.

¹²⁸⁶ Propp, V.J. 1999.

¹²⁸⁷ Banó István szakértői véleménye 4. oldal. A teljes (213 oldalas) perirat valamennyi szakértői véleménnyel együtt megtalálható a Fővárosi Levéltárban. Jelzete: XXV.4. b 22122/1976

létrejöttét nem zárhatja ki, míg a szaktudományos folklorisztika (legalábbis a népmeséket hang szerinti hűséggel rögzített népmesék esetében) egyértelműen elutasítja ennek lehetőségét.¹²⁸⁸ Nem mellékes tény, hogy a szerzői jogi szakirodalom a másodfokú ítéletet, tehát azt, hogy Tombác meséinek csupán tolmácsolója, nem pedig szerzője, máig vitatja.¹²⁸⁹

Az előbbiekből jól látszik, hogy az írói tulajdon és a folklóralkotás problematikájának első, 19. század eleji felvetése után 100–150 évvel sem volt egyértelmű a szerzőség-eredetiség kérdésének megítélése a népköltészet vonatkozásában, pedig a technikai fejlődés a Tombác–per idejére már lehetővé tette a hang szerinti rögzítést, ez pedig nagyban megkönnyíti a gyűjtő dolgát, munkája nagyrészt a szövegek felvételére, lejegyzésére és szerkesztésére szűkölt. Nem véletlen, hogy akkor lép előtérbe az adatközlő (esetünkben annak örökösei) és jelentkezik szerzői jogi igényekkel, amikor a gyűjtő már nem az emlékező gyűjtést alkalmazó szövegalkotó és amikor a kutatás felismeri illetve hangsúlyozza az adatközlő egyéniségének jelentőségét a népköltési szövegek megfogalmazásában.

A jelenleg hatályos 1999. évi LXXVI. szerzői jogi törvény (Sztj.) egyetlen bekezdést szentel a népköltészetnek, melyben elvi síkon kizárja a folklóralkotásokat a szerzői jogi védelem köréből, azonban a folklórt egyéni, eredeti módon feldolgozót szerzőként értékeli és ez esetben jogi oltalmat biztosít számára.

„A folklór kifejeződései nem részesülnek szerzői jogi védelemben. E rendelkezés nem érinti a népművészeti ihletésű, egyéni, eredeti jellegű mű szerzőjét megillető szerzői jogi védelmet.”¹²⁹⁰

Nem definiálja azonban a szerzői jogi törvény azt, hogy mit ért a *folklór kifejeződései* alatt, annak szóbeli avagy írott formáját, ahogyan azt sem mondja meg, hogy hogyan kell értelmezni a *népművészeti ihletés* terminust. A dolgozatban bemutatott történeti áttekintés és az egyes, kiragadott jogviták és polémiák jól mutatják a több jelentésréteget magukban hordozó alapfogalmak (népköltészet, gyűjtő, mű stb.) és recepciójuk komplikáltságát, mely a jogi minősítésekben is leképeződik.

El kell mondanunk azt is, hogy a nemzetközi törekvések a folklór jogi védelmét a hatvanas évektől kezdve egyre markánsabban egyfajta sajátos, kulturális örökségvédelmi jog és nem pedig a szerzői jog keretében gondolják el, ennek részletes vizsgálata a dolgozatnak terjedelmi korlátok miatt nem lehet tárgya.¹²⁹¹

Összegzőként elmondhatjuk, hogy a népköltészetnek helye volt a 19. század jogi diskurzusaiban. Ezek áttekintése során világosan el kell választani egymástól a népköltészet két síkját: a szóbeliségben variánsokban élő, anonim, a közösség által fenntartott népköltészet

¹²⁸⁸ XXV.4. b 22122/1976. 100–101.

¹²⁸⁹ „Az adott esetben a » szerző sokszor igen terjedelmes meséiben ismert– vagy még fel sem tárt csak gyanított –mesetémákat motívumokat, fordulatokat alkalmazott *ponyvává* vált lovagmondákkal stb. ötvöztött, ismert és ismeretlen motívumokat sajátosan, újszerűen kombinált. Ebből megalapozottan vonható le, az a következtetés, hogy ebben az esetben a mesemondó nem csupán ismert mesék előadója, tolmácsolója volt, hanem azok újraköltője, átdolgozó alkotója.» Lontai E.–Faludi G.–Gyertyánfy P.–Vékás G. 2004. 40.

¹²⁹⁰ Sztj. 1.§ (7)

¹²⁹¹ Ezen törekvések történeti alakulását és elméleti dilemmáit lásd Schloetter, A- L. 2004. 259–377. Grosheide, Willem F. –Brinkhof, Jan J. 2002. Az UNESCO és a WIPO keretében bontakozó folyamatok koordinálását Magyarországon az Európai Folklór Intézet végzi, kiadványaiban az ezekkel összefüggő fontosabb nemzetközi dokumentumokat és tanulmányokat tesz közzé. Az első füzet és az ahhoz kapcsolódó értékelés: Hoppál M.-Csonka-Takács E.1999. Verebélyi K.1999.

a szerzőség tekintetében is eltérő karaktereket mutat az annak nyomán keletkező, a folklórgyűjtők által leírt, rögzített, továbbra is népköltésnek nevezett ám az írói/szerzői tevékenység nyomait magán viselő szövegkorpusztól, melyet vagy az első megszövegező lejegyző, vagy az azokat összegyűjtő szerkesztő szerzői nevéhez tudunk kapcsolni. Az elsők említett szóbeli népköltészet a korszak jogi gondolkodásában és beszédmódjában uratlan dologként értelmeződött, az irodalmi tevékenység kifejtése révén formát nyerő *írott népköltészet* az írói jog legelső megnyilvánulásaitól kezdve azonban mint speciális irodalmi alkotás, jogi védelemben volt részesíthető, kiváltképp mint népköltési gyűjtemény. Ezen kéziratos vagy publikált szövegekben tükröződik a kor népköltészet-felfogása, az irodalmi elvárások és a kiadói konvenciók, melyek következtetni engednek arra, hogy a népköltési alkotásokat közlétevéők milyen előfeltevésekkel élhettek koruk irodalmáról illetve magáról a népköltészetéről. A jogi szabályozásban a népköltési szöveg (mint szóbeli kulturális termék lejegyzett, írott változata) létrehozásában közreműködők és a konstruált szöveghez fűződő *viszonyuk* jelenik meg. A gyakorlat oldalán felmerült jogviták egy része a népköltési gyűjtemények utánnomásának ambivalens megítélését mutatja (Erdélyi János vs. Emich Gusztáv vagy Arany László vs. Radó Vilmos) más részük a szöveggént megjelenő népköltési alkotás tulajdonlásának elvi kérdései körül bontakozott ki (Gyulai Pál vs. Warga László, Tombácz János örökösei vs. Akadémiai Kiadó).

A szóbeliségben élő, illetve az írott szöveggént megjelenő népköltészeti alkotás közti fő különbséget az utóbbi mögött kimutatható írói szövegalkotó tevékenységben jelölhetjük meg. Ebből a szempontból tartottam különösen érdekesnek a 19. századi népköltési gyűjtések és gyűjtemények szerzőjogi implikációinak vizsgálatát.

A 19. századi irodalmi irányultságú népmesepublikációkat a 20. században a tudományos szövegközlések váltották fel, ebben az értelmezésben lehet a szövegközlések hitelességéről beszélni, hiszen megfelelő technikai adottságok és a szövegalkotást a feltétlenül szükséges, minimális beavatkozásokra korlátozó kidolgozott módszertan áll ekkorra már a gyűjtők rendelkezésére.

Minden publikált (meta)meseszöveg mögött több írott (nép)meseszöveg áll. A dolgozat ebből a módszertani alapállásból vizsgálja meg a 19. századi magyar mesekutatás klasszikus korszakának népmeseszöveg-textológiáját.

A kutatás időkereteit a Kisfaludy-társaság kiadásában megjelent első két népköltési gyűjtemény-sorozatnak, azaz a *Népdalok és mondák* három, illetve a *Magyar Népköltési Gyűjtemény* I. kötetének megjelenése közötti időszakában jelöltem meg. A vizsgált korszak határainak megválasztását az indokolja, hogy ekkortájt indult meg a hazai intézményes népmeseszöveg-gyűjtés, gyűjtők és gyűjtőhálózatok tucatjai gyűjtik, írják, másolják, küldik, szerkesztik, termelik a népmeseként értett meseszövegek százait, ugyanakkor a szövegek mögött feltételezett gyűjtési, lejegyzési és kiadási elvek még nincsenek tökéletesen kikristályosodva. A szaktudományos folklorisztika kialakulását megelőző időszak fontos feladata volt a népmese, mint folklórműfaj felfedezése és beillesztése az alakuló folklorisztikai műfajstruktúrába. Ezen kívül nem mellékesen ekkor kellett először szembesülni azzal a kihívással, amit a szájhagyománnyal valamilyen viszonyban lévő népmese rögzítése és publikálása jelentett.

A sok száz 19. században keletkezett és napjainkig fennmaradt népmeseszöveg-kéziraton kívül magyar népmesék magyar nyelven 1846-tól számos, mára klasszikussá vált népköltési gyűjteményben jelentek meg, harminc év alatt közel húsz kötetben. Ezen kívül számtalan, jórészt még feltáratlan ponyvanyomtatvány és kalendárium között meséket a 19. század derekán is, korszakunkban is tovább folytatva egy korábbi publikációs gyakorlatot. Ezen túlmenően egyre több folyóirat, iskola olvasókönyv és gyerekkönyv népmese-publikációival kell számolnunk a század második felében. Ezen források egy meglehetősen heterogén, számos vonatkozásában még feltáratlan szövegkorpuszt alkotnak, ebből kiindulva a dolgozatban néhány népmeseszöveg illetve jól lehatárolható meseszövegkorpusz keletkezéstörténetét vizsgáltam meg annak érdekében, hogy a korabeli kutatómódszertan néhány alapvonalat felrajzolhassam.

Központi fogalomként a népmese szóbeliségben élő, nehezen megragadható, állandó formát nélkülöző műfaja helyett a korban népmeseként értett meseszöveget határoztam meg. A dolgozat azt próbálta igazolni, hogy a 19. századi népmeseszövegek kutatásánál alapvetően fontos, hogy az egyes mesékkel azonosítható és a rájuk vonatkoztatható általunk ismert és elérhető valamennyi stabil szövegváltozatot (így a kéziratos mesefeljegyzéseket, a folyóiratok közléseket és a ponyvanyomtatványokat, valamint az ezekre referáló korabeli forrásokat) figyelembe véve határozzuk meg a konkrét szöveg forrását és a kirajzolódó szövegláncolat elemeinek relációját. A javasolt módszer segítségével (a genetikusan egyívű tartozó textusok összekapcsolásával) a népmeseszöveg írásbeli terjedése válik nyomon követhetővé, illetve a klasszikus magyar népmeseszöveg-korpusz létrejötte lesz megragadható.

A dolgozat fő törekvése az volt, hogy a mesekutatás kanonikus történetét újabb adatokkal egészítse ki illetve rámutasson kevésbé reflektált összefüggésekre és megfontolásra ajánljon további kutatási irányokra. Ebből a megfontolásból valamennyi fejezet olyan témákat és szempontokat kívánt felmutatni, amelyek feltűnően hiányoznak a folklorisztikai áttekintésekből és elemzésekből. Az egyes fejezeteket egy feltételezett nagy narratívából (ez volna a 19. századi mesekutatás története) kiragadott mikrotörténetek esettanulmányokban való feldolgozása képezi. A dolgozatban feltett kérdéseket alapvetően történeti-kontextualista szempontból közelítettem meg, a szövegláncok vizsgálata során szükségszerűen filológiai

módszereket alkalmaztam. A magyar népmesekutatás néhány 19. századi, a dolgozatban szereplő kis történetének megírását minden esetben intenzív forrásfeltárás előzte meg, ezek során próbáltam a feldolgozandó források körét a lehető legtágabban meghatározni. Elsődleges forrásaim maguk a népmeseszövegek voltak, különös tekintettel az akadémiai kéziratárban őrzött kiadatlan kéziratok korpuszokra. Sok esetben azonban nehézségbe ütközött a kéziratok szövegek gyűjtőjének, lejegyzőjének megállapítása, a keletkezés körülményeinek rekonstrukciója. Módszertani kísérletként megpróbáltam egy esetben egyetlen kötet kiadott prózaalkalmi darabjai felől a gyűjtők biográfiai adatain keresztül visszafelé eljutni a lejegyzés kontextusáig illetve a kéziratokhoz.

Az I. fejezetben az intézményes mesegyűjtés megindulására, a Kisfaludy-társaság keretében kibontakozó hazai népmesegyűjtésre vonatkozó adatokat mutattam be abból a célból, hogy a prózaalkalmi gyűjtésének módszertani nehézségeibe (mint a vizsgált korszak folklórtextológiájának előzményébe) az első magyar népköltési antológia keletkezéstörténetén keresztül pillanthassunk be. A gyűjtés módszertan-történetében jelentős esemény volt az, amikor a társaság 1845 szeptemberében meghatározta és ezzel legitímálta azt, hogy a prózaalkalmi szövegek számának növelése érdekében a mesék és mondák *szűzségét* kell rögzíteni, amiből aztán utólag ki lehet majd dolgozni a *népköltési* szövegeket.

A II. fejezetben egy dunántúli és egy tiszántúli nyomda az ötvenes években megjelentetett négy-négy ponyvamesét vizsgáltam meg és azonosítottam forrásait. E néhány ponyvamese szöveggenealógiája alkalmasnak bizonyult arra, hogy a különböző forráscsoportokban fellelhető mesék közti szerves, szövegszintű kapcsolatokat mutassak fel. Réthy Lipót szarvasi nyomdájában megjelent néhány meseszöveget Erdélyi János népköltési gyűjtésével hoztam összefüggésbe, Czéh Sándor mosonmagyaróvári nyomdájában megjelent mesék mögött Ipolyi Arnold részben szövegalkotó, részben szövegközvetítő szerepét sikerült bizonyítani.

A III. fejezetben a mese szövege felől a mesemondó felé közelítettem oly módon, hogy a mesélés történeti kontextusának lehetséges vizsgálatából a 19. századi *mesemondókra* vonatkoztatható adatokat mutattam be. Különös tekintettel voltam a Kriza János gyűjtőköréhez tartozó unitárius tanár, Marosi Gergely nyelvészet felől érkező, a mese kontextusát is érzékeltetni kívánó lejegyzési módszerére illetve a legkorábbi név szerint ismert mesélőkre.

A következő fejezet a 19. századi folklorisztikai meseikonográfia néhány kérdésével foglalkozott meghatározott szövegillusztrációk alapján. A magyar folklorisztikai mesekutatás számára két kiemelt jelentőségű kiadvány (Gaal György 1822-ben, illetve Erdélyi János 1855-ben megjelent mesegyűjteménye) illusztrátorait azonosítottam, valamint a pesti Vigadó diszlepcsőházában lévő Tündér Ilona-ciklusban (1866) megvalósuló művészeti koncepció szerzőjét jelöltem meg a magyar mitológia vizuális narrációját is megteremtteni szándékozó Ipolyi Arnold személyében.

Az V–VII. fejezetekben három méltatlanul marginalizálódott népmesegyűjtő folklorisztikailag releváns munkásságát állítottam középpontba. Csaplár Benedek a Bach-korszak alatt működtetett piarista diákjaiból álló gyűjtőhálózata érdemel nagyobb figyelmet. Kazinczy Gábor Gaal meséinek közzététele során valamint palóc mesegyűjteménye létrehozásakor alkalmazott szövegkezelési technikáját, illetve egy vele kapcsolatban állt református tanító meseszöveg-rögzítési szempontjait érdemes kiemelni. Merényi László a korszak legtöbb mesekötetét előállító gyűjtő dekanizálódását botrányosan sikertelen erdélyi gyűjtőútjával, az arra vonatkozó egykorú források ismertetésének segítségével hoztam összefüggésbe.

A következő fejezet Gyulai Pál folklorisztikai munkásságát, valamint ezzel összefüggésben meseköltészete néhány darabjának keletkezéstörténetét mutatta be. Gyulai folklórgyűjtésében, különösen népmesegyűjtésében a kolozsvári kollégiumban tanárként eltöltött évei (1858–1862) voltak meghatározóak. A fejezetben megpróbáltam Gyulai néhány egykori diákgyűjtőjét és a szöveglejegyzéseiket azonosítani, Gyulai népmesegyűjteményét rekonstruálni és a meglévő népmeselejegyzéseit az ismert verses meséire vonatkoztatni.

A IX. fejezetben az *MNGy I.* kötetét középpontba állítva a gyűjtemény prózai szöveganyagának keletkezését próbáltam visszavezetni a gyűjteményes kötetben (*könyvmeseként*) való megjelenéstől az egyes mesék (és mondák) lehető legkorábbi lejegyzéséig. Ennek érdekében a gyűjtők és lejegyzők folklórtörténetileg értékelhető életrajzi adatait gyűjtöttem egybe, melynek során sok apró, a folklórszövegeket kontextualizáló információ között a hódmezővásárhelyi református kollégiumban tanuló Török Károly mellett csoportosuló diákgyűjtők körét sikerült összefüggéseiben körvonalazni. A kötetben megjelent szövegek mellé rendelt genetikusan összetartozó szövegláncok vizsgálata a kötet szerkesztői koncepciójáról is tanúskodik, néhány esetben bizonyítható volt, hogy a próza-folklor-szövegek egy része korábbi publikációkból származó szövszerű átvétel.

Az utolsó fejezetben az 1840-es évektől az írói tulajdont oltalmazó első hazai törvényig (1884) folyó szerzői jogi diskurzusból a népköltészetre reflektáló véleményeket emeltem ki. Jogtörténeti forrásokból kiolvasható, hogy a korszakban a folklórgyűjtemények, mint szerkesztett művek létrejötte mögött is az irodalmi szövegtermelésből ismert, ahhoz hasonló és jogilag akként is értékelt alkotótevékenységet feltételezhetünk. Arany László népmesekoncepciójához fontos szempont, hogy a mesegyűjtő által létrehozott népmeseszöveg elbeszélését és stílusát illetően a szövegalkakító gyűjtő írói tulajdonát képezi.

Összességében a korábbinál stabilabb folklorisztikai szövegfogalom alkalmazása 19. századi népmeseszövegek vizsgálata esetében érvényesnek bizonyult, a népmesék dinamikusan változó szóbeli és az egyes írásban rögzített statikus meseszövegek helyett az egymásból fejlődő, szervesen összetartozó szövegláncok feltárása és értékelése azért lehet releváns módszere a történeti szövegfolklorisztikai kutatásoknak, mert a szövegmódosítások láthatóvá válásával a szövegalkakítási gyakorlat mögött húzódó, klasszikus magyar népmeseszövegeket eredményező elvi megfontolásokhoz vezet bennünket közelebb.

Felhasznált irodalom és kéziratok források

ABAFI Lajos

1877 Új népköltési gyűjtemény. *Figyelő* II. 80.

ÁCS Anna

1979 Adalékok a magyaróvári Czéh-nyomda történetéhez. In Szerk. Gecsényi Lajos *Tanulmányok Mosonmagyaróvár és vidéke történetéhez*. Győr, 107–116.

1999 Hódolat a Nyomdásznak (Helle Mária: Czéh Sándor nyomdász-kiadó illusztrációinak mintakönyve 1836–1875). [Rec.] *Műhely*. 1999. XXII. 3. sz. 77–78.

ÁCS Tibor

1974 Raksányi Imre hadtudományi munkássága a reformkorban. *Hadtörténelmi Közlemények* XXI. 3. 463–493.

ADAMIKNÉ JÁSZÓ Anna

2006 *Az olvasás múltja és jelene. Az olvasás grammatikai, pragmatikai és retorikai megközelítésben*. Budapest, Trezor Kiadó

AISZÓPOSZ

1969 -- *Meséi*. (Fordította, az utószót és a jegyzeteket írta Sarkady János, Budapest, Magyar Helikon

AKNAY Tibor

2003 *Gáspár János 1816–1892. Dokumentumok*. Budapest, Országos Pedagógiai Könyvtár és Múzeum

ANGYAL Dávid

1912 *Gyulai Pál (1825–1909)*. Budapest, Franklin-társulat (Olcsó könyvtár 1654–1656. sz.)

APO, Satu

1995 *The Narrative World of Finnish Fairy Tales. Structure, Agency, and Evaluation in Southwest Finnish Folktales*. Helsinki, Suomalainen Tiedekatemia. (FFC 256.)

2007 The Relationship between Oral and Literary Tradition as a Challenge in Fairy-Tale Research: The Case of Finnish Folktales. *Marvels & Tales. Journal of Fairy-Tale Studies*. Vol 21. Nr 1. 19–33.

ARANY János

1861 Eredeti népmesék – Bíráló. *Szépirodalmi Figyelő*. II. 1. félév 1. sz. 6–7. 2. sz. 21–23. 3. sz. 35–38. 4. sz. 53–4. (= 1978 Eredeti népmesék – Bíráló. In szerk. Dömötör Tekla – Katona Imre – Voigt Vilmos *Folklorisztikai tudománytörténet. Szöveggyűjtemény. I. (1840–1900)*. Kézirat. Tankönyvkiadó. Budapest 322–323.)

1879 -- *prózai dolgozatai*. Budapest Magyar Tudományos Akadémia

1951 -- *Összes Művei I. Kisebb költemények*. (AJÖM I.) Sajtó alá rendezte Voinovich Géza. Budapest, Akadémiai Kiadó.

1962 -- *Összes Művei XI. Prózai művek I.* (AJÖM X.) Keresztury Dezső szerk. Budapest, Akadémiai Kiadó

1968 -- *Összes Művei XI. Prózai írások 2.* (AJÖM XI.) Keresztury Dezső szerk. Sajtó alá rendezte Németh G. Béla, Budapest, Akadémiai Kiadó. 326–342. 765–767.

1963 -- *Összes Művei XII. Prózai művek 3.* Glosszák, szerkesztői üzenetek, előfizetési felhívások. (AJÖM XII.) Sajtó alá rendezte Németh G. Béla. Budapest, Akadémiai Kiadó.

1964 -- *Összes Művei XIV. Hivatali iratok 2.* Akadémiai évek 1859–1877 (AJÖM XIV.)

Összeállította és a jegyzeteket készítette Gergely Pál. Budapest, Akadémiai Kiadó

1982 -- *Összes Művei XVI. Levelezés II.* Sajtó alá rendezte Sáfrán Györgyi. Budapest, Akadémiai Kiadó

- 2004 --*Összes Művei XVII. Levelezés III.* (1857–1861) AJÖM XVII.) Korompay H. János szerk. Budapest, Universitas Kiadó
- ARANY László
- 1862 *Eredeti népmesék.* Pest. Heckenast
- 1867 Magyar népmeséinkről. *Budapesti Szemle*, VIII. 40–66, 200–228.
- 1876 Az írói és művészi tulajdonjogról. *Budapesti Szemle*, Tizedik kötet, XX. szám, 225–257.
- 1878 Törvényjavaslat az írói és művészi tulajdonjogról. In *Kisfaludy Társaság Évlapja* új folyam (1877–1878) XIII. kötet. Budapest, Athenaeum, 59–101.
- 1901a Magyar mese és mondavilág. Benedek Elek-től [Rec.] In *Arany László összes művei Közrebocsátja Gyulai Pál I.* Budapest, Franklin 406–414.
- 1901b *Arany László összes művei. Közrebocsátja Gyulai Pál III. kötet Tanulmányok, második rész. Történelmi és politikai tanulmányok.* Budapest, Franklin-társulat
- [y. i.] ARANY László
- 1864 Dunamelléki eredeti népmesék. *Koszorú.* II. Első félév 9. sz. 209–212.
- BAKSAY Sándor
- 1982 *Szedierindák. Válogatott művei születésének 150. évfordulójára.* Budapest, kiadja a Református Zsinati Iroda sajtóosztálya
- BALANYI György
- 1951 Dugonics egy piarista ihletője: Hájos Gáspár (Előadás a Szent István Akadémián. 1951. május 4. Kivonat.) *Magyar Kurír* XLI. 2–3.
- BALIŃSKIEGO, Karola
- 1842 *Powieści ludu spisane z podań.* [Népmesék a szájhagyományból] Wyboru i wydania. Warszawa, W. Drukarni J. Dietrich
- BÁLINT Sándor
- 1926 *Szilády Áron pályája.* Szeged, Magyar Irodalomtörténeti Intézet (Értekezések a m. kir. Ferencz József Tudományegyetem magyar irodalomtörténeti intézetéből 6.)
- 1964 *A néprajzi kutatás Csongrád megyében. Eredmények és feladatok.* (Csongrád megyei múzeumi füzetek 2.) Szeged, A Cs[ongrád] Megyei Tanács VB. Művelődésügyi Osztálya és a Móra Ferenc Múzeum kiadása
- 1975 *Tombácz János meséi.* (Új Magyar Népköltési Gyűjtemény XVII.) Akadémiai Kiadó, Budapest
- 1980 Dugonics és a szegedi mesehagyomány. In *A szögedi nemzet. A szegedi nagytáj népelete.* Harmadik rész. A Móra Ferenc Múzeum Évkönyve 1978/1979 2. Szeged 473–485.
- BALLA Tibor
- 2008 A Magyar Királyi Honvédség és Bosznia-Hercegovina 1878. évi okkupációja. *Hadtörténelmi Közlemények* CXXI. 1. 3–38.
- BALOGH Béla
- 1894 *Putnok mezőváros múltja s újabb kora 1881-ig.* Rimaszombat, Gömöri ref. egyházmegye lelkészi értekezlete
- BALOGH Elemér
- 1991 A Szemere-féle szerzői jogi törvényjavaslat. In Szerk. Ruzsoly József *Szemere Bertalan és kora I.* 149–166. Miskolc, Szemere Bertalan Alapítvány (Borsod–Abaúj–Zempléni Történelmi Évkönyv 7.)
- BANÓ István
- 1988 Népmese. Kutatástörténet. In főszerk. Vargyas Lajos *Magyar Néprajz nyolc kötetben. V. Népköltészet.* Folklor 1. 7–19.
- BANÓ István – DÖMÖTÖR Sándor (szerk.)
- 1960 *Régi magyar népmesék Berze Nagy János hagyatékából.* Pécs, Tudományos Ismeretterjesztő Társulat

BANNER János

1961 *Márki Sándor emlékezete*. Gyula, a Gyulai Erkel Ferenc Múzeum Kiadványa. 21.

BARA Zsuzsanna

2005 A népiskolai könyvtárak létrejötte. *Iskolakultúra* XV. 2. 69–86.

BARANYAI Zsolt

1989 Kalotaszegi paraszti életképek, Gyarmathy Zsigáné irodalmi működése.

Ethnographia C. 1–4. sz. 232–242.

BAUSINGER, Hermann

1979 Buchmärchen. In Hrsg. Ranke, Kurt *Enzyklopädie des Märchens Band 2. Handwörterbuch zur historischen und vergleichenden Erzählforschung*. Walter de Gruyter, New York 974–977.

BENEDEK Elek

1894 A „bak-arasznyi” ember. *Fővárosi Lapok* XXXI. 336. 2887–2889.

1894–1896 *Magyar mese- és mondavilág. Ezer év meseköltése. Meséli Benedek Elek. I–V.* Budapest, Atheaeum

BENEDEK Katalin

1991 Polgári mesekönyvek parasztságepe. (Magyar mese és mondavilág. Ezer év meseköltése. Meséli Benedek Elek.) In Szerk. Hofer Tamás *Népi kultúra és nemzettudat. Magyarságkutató Intézet, Budapest (A Magyarságkutatás könyvtára VII.)* 135–142.

2004 A sárospataki kéziratok népmese-gyűjtemény (1789) In Szerk. Fazekas Zsuzsa *Három vándorló Királyfirul való Historia. A sárospataki kéziratok népmese-gyűjtemény (1789)*. Az utószót írta, a jegyzeteket és mellékleteket készítette Benedek Katalin. Budapest, Európai Folklor Intézet–L’Harmattan 75–84.

2006 *Ipolyi Arnold kéziratok mese-, hiedelem- és szokás-gyűjtése*. In Ipolyi A. 2006. 7–27.

2007 Identitáskonceptiók és a szakfolklorisztika kiépítése másfél száz évvel ezelőtt. A *Magyar Mythologia* keletkezéstörténete kortársi életutak, dokumentumok, levelezések, viták tükrében. In Szerk. Szemerkényi Ágnes *Folklor és történelem*. Budapest, Akadémiai Kiadó, 164–210.

BERZENAGY János

1957 *Magyar Népmesetípusok*. I–II. Pécs, Baranya megye Tanácsa Végrehajtó Bizottsága.

1966 Arany-tanulmányok. Arany László *Eredeti népmeséi. Janus Pannonius Múzeum Évkönyve 1965*. Pécs 133–151.

BEZERÉDJ Amália

1840 *Flóri’ könyve sok szép képekkel, földrajzokkal és muzsika melléklettel*. Pest, Heckenast

BÉKEFI Remig

1906 Emlékbeszéd Mátyás Flórián r. tag fölött. In Szerk. a főtítkárs [Heinrich Gusztáv] *A Magyar Tudományos Akadémia elhunyt tagjai fölött tartott emlékbeszédek. XIII. kötet* Budapest, Magyar Tudományos Akadémia 1–22.

BIHARI Anna (szerk.)

1980 *Magyar hiedelemmonda katalógus*. Előmunkálatok a Magyarság Néprajzához 6. Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport

BINDER Pál

1963 A Grimm testvérek erdélyi kapcsolatáról. *Korunk* XXII. 12. 1685–1687.

BÍRÓ Miklós–KERTÉSZ Árpád–NOVÁK László

1936 *Nyomdászati lexikon*. Budapest, k.n

- BLAMIRE, David
 (2003) 2006 A Workshop of Editorial Practice: The Grimms' Kinder-und Hausmärchen. In Ed. Davidson, Hilda Ellis-Chaudhri, Anna A *Companion to the Fairy Tales*. Trowbridge, Wiltshire, Cromwell Press 71–84.
- BODMER, George
 2003 Arthur Hughes, Walter Crane, and Maurice Sendak: The Picture as Literary Fairy Tale. *Marvels & Tales*. Volume 17. Nr. 1. 120–137
- BODNÁR Mónika (szerk.)
 2001 *Putnok monográfiája*. Kiskunlacháza, Putnok Város Önkormányzata
- BODROGI Lajos [Bajza Jenő]
 1860 *A regélő tulipán. Dalok és mesék sok szép képpel. Magyar gyermekek számára*. Pest, Heckenast
- BORBÁTH Károly
 1982 A székely népmesék gyűjtésének történetéhez. In Szerk. Kriza Ildikó *Kriza János és a kortársi eszméáramlatok. Tudománytörténeti tanulmányok a 19. századból*. Budapest, Akadémiai Kiadó, 47–55.
- BORBÉLY Mihály
 1942 A ponyva, az író és az olvasó. *Társadalomtudomány* XXII. 363–384.
- BOLTE, JOHANNES–POLÍVKA, Georg
 1913–1932 Anmerkungen zu den Kinder-u. Hausmärchen der Brüder Grimm. Neu bearbeitet von -- und---. Leipzig, Dietrich'sche Verlagsbuchhandlung
- BOROS György
 1927 *Dr. Brassai Sámuel élete*. Budapest, Minerva Irodalmi és Nyomdai Müintézet Részvénytársaság
- BOTTIGHEIMER, Ruth B.
 1985 Iconographic Continuity in Illustrations of "The Goosegirl" *Children's Literature*, Volume 13. 49–71.
- 1993 The Publishing History of Grimms' Tales: Reception at the Cash Register In Ed. Haase, Donald *The Reception of Grimms' Fairy Tales. Responses, Reactions, Revisions* Detroit, Wayne State University Press, 78–101.
- 2002 *Fairy Godfather. Straparola, Venice, and the Fairy Tale Tradition*. Philadelphia, University of Pennsylvania Press
- (2003) 2006a The Ultimate Fairy Tale: Oral Transmission is a Literate World. In Ed. Davidson, Hilda Ellis-Chaudhri, Anna A *Companion to the Fairy Tales*. Trowbridge, Wiltshire, Cromwell Press 57–70.
- 2006b Fairy-Tale Origins, Fairy-Tale Dissemination, and Folk Narrative Theory. *Fabula* 47. 3–4. 211–221.
- 2007 Preface to the Special Issue on Fairy Tales, Printed Texts, and Oral Tellings. *Marvels & Tales. Journal of Fairy-Tale Studies*. Vol 21. Nr 1. 11–16.
- 2009 *Fairy Tale. A New History*. State University of New York Press, Albany, New York
- BRÓSZ Róbert–PÓLAY Elemér
 1976 *Római jog*. 2. kiadás. Budapest, Tankönyvkiadó
- BRINGÉUS, Nils-Arvid
 1982 *Volkstumliche Bilderkunde*. München, Callwey.
- BURKE, Peter
 1991 *Népi kultúra a kora újkori Európában*. Budapest, Századvég Kiadó – Hajnal István kör
- BUZOGÁNY Áron
 1875 Marosi Gergely emlékére. *Keresztény Magvető* X. 174–180.
- CAMPBELL, John Francis
 1860–1862 *Popular Tales of the West Highlands I–IV*. Edinburgh, Edmonston and Douglas

- CAVALLO, Guglielmo –CHARTIER, Roger (szerk.)
2000 *Az olvasás kultúrtörténete a nyugati világban*. Budapest, Balassi Kiadó
- COCCHIARA, Giuseppe
1962 *Az európai folklór története*. Budapest, Gondolat
- CZAGÁNY István
1970 *A Pesti Vigadó épülettömbje*. Budapest, Akadémiai Nyomda
- CZAKÓ Elemér (szerk.)
1935 *A magyarság néprajza* III. Budapest, Királyi Magyar Egyetemi Nyomda
- CS. SEBESTYÉN Károly
1951 Hogyan készüljenek a néprajzi illusztrációk? *Ethnographia*. XLII. 3–4. 463–464.
- CSÁKY Károly
1985 Ipolyi Arnold nyomában. In uő. *Honti barangolások*. Pozsony, Madách Könyvkiadó 131–152.
- CSANÁDY Sámuel
1886 Ipolyi Arnold leveleiből Kazinczy Gáborhoz. *Nemzet* V. 190. sz. 1387.
[CSAPLÁR Benedek] 6.8.9.
- 1858 *Buzgó ohajtás nemzeti hagyományaink, különösen a tájszógyűjtés ügyében. (Megjelent a „Pesti Napló” dec. 8., 11., 15. és 16-iki Tárcajában.)* Pest, Emich Gusztáv
- CSAPLÁR Benedek
1889 *Révai Miklós élete* IV. kötet. Budapest, Aigner Lajos
- CSAPLÁR Benedek–SZABÓ Mihály
1864 *Magyar–alföldi képes könyvtár*. Több nevelésügy-barát megbízásából szerkesztik --és-- Szeged, Bába Imre
- CSETRINÉ LINGVAI Klára
1969 Gyarmathy Zsigáné irodalmi levelezéséből. *Nyelv-és Irodalomtudományi Közlemények* XIII. 1. sz. 162–169.
- CSIKÁNY Tamás
2000 *Honvédtüzérség az 1848–49-es szabadságharcban*. (Segédkönyvek a hadtörténet tanulmányozásához II.) Budapest, Tinta Kiadó
- CSORBA Zoltán
1970 *Kazinczy Gábor (1818–1864)*. Miskolc, Borsod–Abaúj–Zemplén megyei Tanács
- CSÖRSZ Rumen István
1999 Könyvek önmagunknak. Magyar kéziratípusok a 18–19. században. In L. Simon László - Thimár Attila (szerk.) *Az olvasó–az olvasás. Irodalmi tanulmányok*. Fiatal írók Szövetsége, Budapest 75–89.
- 2009 *Szöveg szöveg hátán. A magyar közköltészet variációs rendszere (1700–1840)*, Budapest, Argumentum, (Irodalomtörténeti Füzetek 165.)
- CSÖRSZ Rumen István–KÜLLÖS Imola
2004 A XVIII. századi közköltészet textológiai problémái. *Irodalomtörténet* LXXXV. 3. 345–355.
- CZUCZOR Gergely–FOGARASI János
1862–1874 *A magyar nyelv szótára. I.–VI.* A Magyar Tudományos Akadémia megbízásából készítették -- és --. Pest, Emich
- DANKÓ Imre
1963 *A gyulai vásárok*. Gyula, a Gyulai Erkel Ferenc Múzeum kiadványai
- 1999 A Békés megyei nyomdászati ünnepe. *Honismeret*. XXVII. 5. 50–51.
- DÁVIDHÁZI Péter
1998 A hatalom szétoztása. Klasszikus modern és posztmodern a szövegkritikában. In *Per passivam resistentiam. Változatok hatalom és írás témájára* Budapest, Argumentum, 209–225.

- 2004 *Egy nemzeti tudomány születése. Toldy Ferenc és a magyar irodalomtörténet*. Budapest, Akadémiai Kiadó, Universitas Kiadó
- DEBRECZENI János
- 2009 Néhány szó nemzeti hagyományaink és a tájszógyűjtés ügyében. *Honismeret* XXXVII. 4. 28–31.
- DÉGH, Linda
- 1946–47 Népmese és ponyva. *Magyar Nyelvőr*, LXX. 68–72, 143–147; LXXI. 43–45, 88–92.
- 1949 A népmesekutatás új útjai. In *Néprajzi tanulmányok* 1. Szerk. Ortutay Gyula. Budapest, 36–52. (A Pázmány Péter Tudományegyetem Néprajzi Intézetének Kiadványai)
- 1960 Az egyéniségvizsgálat perspektívái. *Ethnographia* LXXI. 28–42.
- (1969) 1989 *Folktales and Society*. Story-telling in a Hungarian Peasant Community Expanded Edition with a New Afterword. Translated by Emily M. Schossberger. Bloomington and Indianapolis
- 1979 Biologie des Erzählguts. In Hrsg. Ranke, Kurt *Enzyklopädie des Märchens Handwörterbuch zur historischen und vergleichenden Erzählforschung* Band 2. Walter de Gruyter, New York 386–406.
- 1988 What Did the Grimm Brothers Give to and Take from the Folk? In Ed. James Mc Glathery *The Brothers Grimm and Folktale*. Illinois, University of Illinois Press 66–90.
- 1995 *Narratives in Society: A Performer-Centered Study of Narration*. Helsinki, Suomalainen Tiedekatemia. (FFC 255.)
- 2001 *Legend and Belief. Dialects of a Folklore Genre*. Bloomington and Indianapolis, Indiana University Press
- DEMETER Lajos
- 2008 A szabadságharc háromszéki arcai. *Háromszék*. XX. 5328. 9.
- DENGL János
- 1882 Gyulai Pál meséi. *Fővárosi Lapok*. XIX. 124. 782–783.
- DÉRI Gyula
- 1909 *Petőfi Zoltán*. Budapest, Kunossy, Szilágy és társa (Petőfi-könyvtár XV.)
- DIÓSZEGI Vilmos
- 1979 Gyulai Pál. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon* II. Budapest, Akadémiai Kiadó, 376–377.
- 1980 Merényi László. In Szerk. Ortutay Gyula *Néprajzi Lexikon*. III. kötet Budapest, Akadémia Kiadó, 570.
- DOMOKOS Mariann
- 2006 Gaal György mesegyűjtése. Kiadott és kéziratban maradt mesék a 19. századból. *Palimpszeszt* XXIV. (Mese és fantasztikus irodalom című tematikus szám) (http://magyar-irodalom.elte.hu/palimpszeszt/24_szam/03.html lementve 2009. 10. 03)
- DOMOKOS Mariann–GULYÁS Judit
- 2009 Az Arany-család mesekéziratainak és Arany László „Eredeti népmesék” című művének kritikai kiadása. In Szerk. Berta Péter *Ethno-Lore. A Magyar Tudományos Akadémia Néprajzi Kutatóintézetének Évkönyve* XXVI. 11–77.
- DÖMÖTÖR János
- 2002 Török Károly In Szerk. Kőszegfalvi Ferenc–Borus Gábor *Hódmezővásárhelyi életrajzi lexikon*. Hódmezővásárhely Szeged, Bába Kiadó
- DÖMÖTÖR Sándor
- 1963 A népmesék „átírásáról”. *Ethnographia* LXXIV. 111–115.
- DÖMÖTÖR Tekla – KATONA Imre – VOIGT Vilmos
- 1978 *Folklorisztikai tudománytörténet (1840–1900)*. *Szöveggyűjtemény*. Budapest, Tankönyvkiadó

- DRESCHER Pál
1934 *Régi magyar gyermekkönyvek 1538–1875*. Budapest, Magyar Bibliophil Társaság
- DUX Adolf
1880 Gotthard Gergely, a székely regélő. *Ország-Világ*. I. 1. füzet. 5.
- ELEK Oszkár
1912 A gonosz mostoha meséje. *Budapesti Szemle* 151. kötet 300–306.
1914 A jávorfa meséje. *Ethnographia*. XXV. 14–31.
- EMICH Gusztáv
1867 *Az Emich Gusztáv könyvkiadó és m. akadémiai nyomdász által kiadott magyar könyvek névsora betűrendben*. Pest, Emich Gusztáv
- ENDRÓDI Sándor
1895 *A magyar költészet kincsháza*. Budapest, Athenaeum
- ERDÉLYI János
1846–1848 *Népdalok és mondák*. I–III. Pest, Beimel József, Magyar Mihály
1851 *Magyar közmondások könyve*. Pest, Kozma
1855 *Magyar népmesék*. Képes kiadás. Pest, Heckenast Gusztáv
1869 *A nép költészete. Népdalok, népmesék és közmondások*. Összeszedte --. Pest, Heckenast
1991a *Nyelvészeti és népköltészeti, népzenei írások*. Sajtó alá rendezte T. Erdélyi Ilona, a jegyzeteket írta T. Erdélyi Ilona és Szathmári István. Budapest, Akadémiai (A magyar irodalomtörténetírás forrásai 13.)
1991b *Pályák és pálmák*. In *Irodalmi tanulmányok és pályaképek*. Közzéteszi T. Erdélyi Ilona. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia, 447–471. (A magyar irodalomtörténetírás forrásai 14.)
2008 *Magyar népmesék*. Erdélyi János gyűjtését újramondta Tóth László. Pozsony, Kalligram
- ERDÉLYI Lajos
1912 Kriza János: Vadrózsák. *Ethnographia* XXIII. 237–240.
1913 Kriza mesemondásához. *Ethnographia* XXIV. 55–57.
- ERDÉLYI Lajos
1971 *Orbán Balázs – Székelyföld képekben*. Bukarest, Kriterion
1993 *Orbán Balázs összes fényképe a Székelyföldről*. Budapest, Balassi Kiadó–Magyar Fotográfiai Múzeum
- ERDÉSZ Ádám
2000 Félelem és remény az összeomlás árnyékában. Márki Sándor kolozsvári naplóiról. In Szerk. Sasfi Csaba *Régi témák, mai kérdések a mentalitástörténetben*. A Hajnal István Kör-Társadalomtörténeti Egyesület 1998. évi esztergomi konferenciájának előadásai. Komárom-Esztergom Megyei Önkormányzat Levéltára, Esztergom 124–134. (Rendi társadalom-polgári társadalom 11.)
- ErdLev
1960 *Erdélyi János levelezése I.* Sajtó alá rendezte és a jegyzeteket írta T. Erdélyi Ilona. Budapest, Akadémiai Kiadó. (A magyar irodalomtörténetírás forrásai 2.)
1962 *Erdélyi János levelezése II.* sajtó alá rendezte T. Erdélyi Ilona. Budapest, Akadémiai (A magyar irodalomtörténetírás forrásai 3.)
- ERDMANN Gyula
1986 *A Békés Megyei Levéltár leltára. Fondok-állagok-sorozatok*. Gyula, Békés Megyei Levéltár
2002 Fények és árnyak. Kazinczy Gábor a reformkorban. In Szerk. Ablonczy Balázs– ifj. Bertényi Iván–Hatos Pál–Kiss Réka *Hagyomány, közösség, művelődés. Tanulmányok a hatvanéves Kósa László születésnapjára*. Budapest, BIP, 323–338.

- FÁBRI Anna
1996 „*A szép tiltott táj felé*”. *A magyar írók története két századforduló között (1795–1905)*
Kortárs Kiadó, Budapest
- FANGHNÉ GYÚJTÓ Izabella
1910 Gyarmathy Zsigáné emlékezete. *Erdélyi Lapok* III. 1. sz. 315–319.
- FARAGÓ József
1956 A marosvásárhelyi diákok népköltészeti gyűjtőmunkája az 1860-as években. *Igaz Szó*.
IV. 7. sz. 1038–1043.
- 1967 Lőrinczi Elek árkosi népmese gyűjtése *Nyelv- és Irodalomtudományi Közlemények* XI.
49–61.
- 1969 *Kurcsi Minya, havasi mesemondó*. Bukarest, Irodalmi Könyvkiadó
- 1971² Kriza János és a Vadrózsák. In Antal Árpád–Faragó József–Szabó T. Attila: Kriza
János. Második, átdolgozott kiadás, Kolozsvár, Dacia Könyvkiadó, 59–176.
- 1974 Marosi Gergely székelykeresztúri népmese gyűjtése a *Vadrózsák* számára. *A Székelykeresztúri Múzeum 25 éves évfordulója ünnepi tudományos ülésszakán elhangzott tanulmányok és közlemények 1971 októberében*. Csíkszereda, 431–444.
- 1977 Gyulai Pál a balladagyűjtő diák. In uő: *Balladák földjén. Válogatott tanulmányok, cikkek*. Kriterion Könyvkiadó, Bukarest 29–35.
- 1979 Kóváry László székely balladagyűjtése 1852-ben. *Ethnographia* XC. 382–387.
- 1990 Erdélyi János és az erdélyi magyar népköltészet. *Művelődés* XXXIX. 4–5. sz. 29–33.
- 1991 Mesemondás a Ciblesi-havasokban az 1830-as években. *Helikon* II. 51. 11.
- 1993 Egy fiatfalvi mesemondó az 1810-es években. In Szerk. Barna Gábor – Bódi Zsuzsanna
Cigány népi kultúra a Kárpát-medencében a 18-19. században. Salgótarján, Mikszátth Kiadó,
125–131. (Cigány néprajzi tanulmányok 1.)
- 2005 A székely népballadák gyűjtése. In Uő: *Ismét a balladák földjén. Válogatott tanulmányok, cikkek*. Kriterion Könyvkiadó, Bukarest 75–118.
- FARKAS Sára
2002 *Katona Imre hagyatéka az ELTE Folklore Tanszékének Kézirattárában*. Kézirat, ELTE
BTK, Néprajzi Intézet
- FÁYLNÉ-HENTALLER Mariska
1889 *A magyar íróknakról. Arczképekkel*. Budapest k. n.
- FEKETE János (szerk.)
1993 *A székelykeresztúri Orbán Balázs–volt unitárius–gimnázium 200 éves története*.
Székelykeresztúr, Unitárius Egyház és a székelykeresztúri Orbán Balázs Gimnázium.
- FELSZEGHY Dezső
1910 Hory Béla. *Erdélyi Lapok* III. 1. 1–2.
- FENYŐ István
1968 Az orosz irodalom fogadtatása a reformkor magyar hírlapirodalmában In -- *Két évtized. Tanulmányok és kritikák*. Budapest, Magvető, 26–79.
- 1971 A „mozgalomliteratúra” koncepciója Kazinczy Gábor írói körében. *Irodalomtörténet*
LIII. 501–528.
- FERENCZY Jakab–DANIELIK József
1856 *Magyar írók. Életrajz-gyűjtemény*. Pest, Emich Gusztáv
- FITZ József
(1911) 1913 *Brassai Sámuel* Budapest. Németh József
- FÓRIS Pál
1972 Kriza János mesemondója. *A Hét*. III. 33. sz. 4.
[1974] *Katalógus. Sepsiszentgyörgyi múzeum Fényképtára*. 1–1000. Sepsiszentgyörgy

FRIED István

1979a *A délszláv népköltészet szerepe Erdélyi János és Arany János életművében s az 1850-es esztendőök kultúráközvetítőinek tevékenysége.* In *A délszláv népköltészet recepciója a magyar irodalomban Kazinczytól Jókaiig.* Budapest, Akadémiai Kiadó 254–301.

1979b Székács József: Szerb népdalok és népregék. In uő *A délszláv népköltészet recepciója a magyar irodalomban Kazinczytól Jókaiig.* Budapest, Akadémiai Kiadó 163–206.

FUTÓ Mihály (szerk.)

1897 *A Hód-Mező-Vásárhelyi államilag segélyezett ev. ref. főgymnasium története. Magyarország ezredéves ünnepének alkalmából tisztársai közreműködésével szerkesztette--Hódmezővásárhely, Részvény nyomda*

FÜLÖP Géza

1978 *A magyar olvasóközönség a felvilágosodás idején és a reformkorban.* Budapest, Akadémiai (Irodalomtörténeti könyvtár 33.)

G. PAP Katalin

1999 *Gyermekirodalom.* In Szerk. Komáromi Gabriella. Budapest, Helikon Kiadó, 321–330.

GAAL, Georg von

1822 *Mährchen der Magyaren.* Wien, Druck und Verlag von J. B. Wallishausner

GAAL György

1857–60 *Magyar népmesegyűjteménye.* I–III. Kiadták Kazinczy Gábor és Toldy Ferenc. Pest, Pfeifer Ferdinánd, Emich Gusztáv.

GAAL György

1975 *Összehasonlító Irodalomtörténeti Lapok.* Válogatta, sajtó alá rendezte, előszóval és jegyzetekkel ellátta --. Bukarest, Kriterion

GÁL János

1918 *Kazinczy Gábor írói és politikai működése.* Budapest, Unió

GÁBOR István

1978 *A Vigadó története.* Budapest, Zeneműkiadó

GABORJÁK Ádám

2006 Nyomtatás, tér, lezárás? Paratextualitás és mediatisáltság Erdélyi János népdalgyűjteménye kapcsán. In Szerk. Hász-Fehér Katalin *A látható könyv. Tanulmányok az irodalmi medialisitás köréből.* Tiszatáj Könyvek, Szeged (Klasszikus-magyar-irodalom-történet. Tanulmányok 2.) 277–316.

GÁSPÁR János

1854 *Csemegék kisebb gyermekek számára, melyekkel Családok és kisedővőknek kedveskedik Gáspár János nevelő. Második javított, nagyszámú verscsemegével és két színezett képpel bővített kiadás.* Kolozsvár, Özvegy Barráné és Stein.

1870 *Magyar olvasó-könyv a népiskolák második osztálya számára.* Írta és szerkesztette Gáspár János, alsó-fejér-és küllőmöggyei tanfelügyelő. A m. k. vallás-és közoktatásügyi minister által koszorúzott pályamű. Buda

GÁSPÁR János–KOVÁCSI Antal

1848 *Magyar olvasó-könyv tanodák és magán-növendékek használatára. Első folyam, hét-tizenegy éves mindkét-nemű gyermekeknek. Dolgozák és szerkeszték Gáspár János és Kovácsi Antal nevelők. Első fele.* Kolozsvár, Özvegy Barráné és Steinnál

1853 *Magyar olvasó-könyv gymnasiumok, polgári és reál-tanodák s magán -növendékek használatára. Az oktatás és lélektan mai igényei szerint szigorúan korhoz alkalmazva, néhány pályatárs közreműködésével. Első folyam, második fele. Dolgozák és szerkeszték Gáspár János és Kovácsi Antal, nevelők. Első folyam 7–11 éves gyermekeknek.* Kolozsvár Özvegy Barráné és Stein sajtója

GAZDA István

1997 *Brassai Sámuel emlékezete. Tanulmányok a száz éve elhunyt sokoldalú erdélyi tudós munkásságáról.* Összeállította -- Budapest, Tájak–Korok–Múzeumok Egyesület
GEGŐ Elek, P.

1838 *A' moldvai magyar telepekről. Két toldalékkal 's Moldvaország' abroszával.* A' Magyar Tud. Academia élbe terjesztve. Buda, a Magyar Királyi Egyetem betűivel

GELLÉRINÉ LÁZÁR Márta

1974 A magyarországi kalendárium-irodalom a kapitalizmus korában. 1850–1945. I. rész. Előzmények, hipotézisek és módszerek a tömegkultúra egy jellegzetes termékének vizsgálatához. *Századok* CIX. 3–4. 1226–1254.

1975 A magyarországi kalendárium-irodalom a kapitalizmus korában. 1850–1945. II. rész. A kalendáriumok vizsgálati megközelítése. *Századok* CVIII. 1. 112–150.

[GÉRESI Kálmán] G. K.

1910 Széll Farkas 1843–1909. *Századok* LXIV. 1. 70–71.

GERGELY Pál

1947 Vikár Béla gyűjtőútjai nyomán. *Ethnographia* LVIII. 82–84.

1952 Az MTA Könyvtárának újabban megszerzett vagy feltárt kéziratairól. *Ethnographia* LXIII. 207–208.

1971 Vikár Béla mint folklorista. *Ethnographia* LXXXII. 412–417.

GEORGIÁDES Ildikó–KÁDASNÉ SZABÓ Márta

2004 *Dr. Katona Imre fondjának ismertető leltára.* A Csongrád Megyei Levéltár kiadványai. Segédletek XIV. Szeged, Csongrád Megyei Levéltár

GÖNCZI Katalin – HORVÁTH Pál– STIPTA István– ZLINSZKY János (szerk.)

1997 *Egyetemes jogtörténet.* Budapest, Nemzeti Tankönyvkiadó

GÖNCZY Monika

2005 Variációk egy témára: Erdélyi János: Népdalok és mondák I. – Kelecsényi József kéziratos gyűjteménye a Debreceni Egyetem kéziratárhívában. In Szerk. Debreczeni Attila–Gönczy Monika „*Et in Arcadia ego*” *A klasszikus magyar irodalmi örökség feltárása és értelmezése.* Kossuth Egyetemi Kiadó, Debrecen (Csokonai Könyvtár 36.)

2009 Örült beszéd de van benne rendszer(?) Kelecsényi József magyar mitológiája. In Szerk. Csörsz Rumen István– Hegedüs Béla– Vaderna Gábor *Margonauták. Írások Margócsy István 60. születésnapjára.* Budapest. rec.it. 288–296.

GROSHEIDE, Willem F. –BRINKHOF, Jan J. (eds.)

2002 *Intellectual Property Law. Articles on The Legal Protection of Cultural Expressions and Indigenous Knowledge* (Molengrafica Series) Antwerp–Oxford–New York, Intersentia

GRÄTZ, Manfred

1988 *Das Märchen in der deutschen Aufklärung. Vom Feenmärchen zum Volksmärchen.* Stuttgart, Metzler

GRIMM, Jacob– GRIMM, Wilhelm

1989 *Gyermek- és családi mesék.* Fordította és az utószót írta Adamik Lajos és Márton László. A szövegűsége Bor Ambrus ellenőrizte. Magvető Könyvkiadó, Budapest

1990 *Kinder- und Hausmärchen.* Nach der zweiten vermehrten und verbesserten Auflage von 1819, textkritisch revidiert und mit einer Biographie der Grimmschen Märchen versehen. hrsg. Heinz, Rölleke I–II. Eugen Diederichs Verlag

2009a *Családi mesék.* Fordította és az utószót írta Adamik Lajos és Márton László. Pozsony, Kalligram

2009b *Német mondák.* Fordította és az utószót írta Adamik Lajos és Márton László. Pozsony, Kalligram

GUNDA Béla

1968 P. Szentmártoni Kálmán székely népmesegyűjtő. *Ethnographia* LXXIX. 588–593.

GULYÁS Judit

2003 Milbacher Róbert: „... Földben állasz mély gyökökkel...” A magyar irodalmi népiesség genezisének akkultúrációs metódusa és pórias hagyományának vázlata. Osiris, Budapest, 2000. 252. p. (Doktori mestermunkák). [Recenzió.] *Ethnographia*, CXV. 169–173.

2005a „En is élek még édes Ferim” Adalékok egy 19. századi költő, meseíró, Szemere Krisztina életrajzához. In Szerk. Gulyás Judit– Tóth Arnold *Mindenek Gyűjtemény II. Tanulmányok Küllős Imola 60. születésnapjára*. Budapest, ELTE BTK Folklore Tanszék (Artes Populares 22.) 191–248.

2005b Népmese, bohózáti hősköltemény, (tündér)rege, mythos, monda, eposz. Műfaji kétségek a János vitéz 19. századi recepciótörténetében. In Szerk. Szemerkényi Ágnes *Folklor és irodalom*. Budapest, Akadémiai Kiadó. (Folklor a magyar művelődéstörténetben) 193–227.

2006a „...úgy kívánhat helyt Muzarionban mint a’ Galériákban a’ Breughel ördögös és boszorkányos bohózkodásai...” A Muzarion, Élet és Literatura mese-költsései és korabeli fogadtatásuk (1829–1833). In Szerk. Ekler Andrea – Mikos Éva – Vargyas Gábor *Teremtés. Szövegfolklorisztikai tanulmányok Nagy Ilona tiszteletére*. Budapest–Pécs. (Studia Ethnologica VII.) 497–547.

2006b A történetek történetiségéről. *Tabula*. IX. 1. 114–123.

2007 A 19. századi magyar meseanyag kutatásának eredményei, problémái és lehetőségei: népmese és irodalmi mese. In Szerk. Bálint Péter *A meseszöveg változatai. Mesemondók, mesegyűjtők és meseírók* (Második, átszerkesztett kiadás) Debrecen, Didakt 158–197.

2008a Tompa Mihály *Népregék, népmondák* című munkájának forrásai és egykorú fogadtatása. *Ethno-lore* XXV. Szerk. Berta Péter – Vargyas Gábor. Budapest, MTA Néprajzi Kutatóintézete, 117–169.

2008b A mese szó használata a magyar írásbeliségben 1772–1850 között. *A magyar nyelv nagyszótárának történeti korpusza* alapján. In Szerk. uő: *Tanulmányok a 19. századi magyar szövegfolklorról*. Budapest, ELTE BTK Folklore Tanszék (Artes Populares 23.) 165–241.

2009 *„Mert ha írunk népdalt, miért ne népmesét?” A népmese műfaja az 1840-es évek magyar irodalmában*. PhD Disszertáció, Kézirat, ELTE (megjelenés alatt)

GULYÁS Judit – Mészáros Csaba

2008 Az American Folklore Society konferenciája. *Néprajzi Hírek* XXXVII. 1. 10–13.

GULYÁS József

1931a Kazinczy Gábor levelei Lévy Józsefhez. *Irodalomtörténeti Közlemények* XLI. 335–365, 454–469.

1931b *A sárospataki kéziratos népmesegyűjtemény*. A Sárospataki Főiskola négyszázados jubileuma alkalmából kiadja a theologus ifjuság. Sárospatak

GULYÁS Pál

(1956) 1978 *Magyar írói álnév lexikon. A magyarországi írók álnevei és egyéb jegyei*. Második, változtatlan kiadás. Budapest, Akadémiai Kiadó

1999 *Magyar írók élete és munkái*. XVIII. kötet Budapest, Argumentum–MTA könyvtára
GYARMATHI Zsigáné

é. n. *Tündér király fia, lánya. A világ vége és egyéb mesék és történetek jó fiuk és leányok részére*. Bp. Tolnai nyomdai műintézet és kiadóvállalt kiadása

GYÖRGY Lajos (szerk.)

1927 *Márki emlékkönyv*. Kolozsvár. Minerva

1937 *Az Erdélyi Múzeum-Egyesület háromnegyedszázados tudományos működése 1859–1934* a választmány megbízásából szerkesztette György Lajos. Erdélyi Múzeum-Egyesület Cluj-Kolozsvár

GYULAI Pál

1860 Adalék népköltészetünkhez. *Budapesti Szemle* I. 9. kötet 272–299. (=Gyulai P. 1908)

- 1862 Eredeti népmesék. Összegejtötte Arany László. *Budapesti Szemle*. Tizenötödik kötet. 386–392.
- 1870 *Kötemények* I–II. Pest, Ráth Mór
- 1872 Fölvilágosítás. *A Hon* 1872. júl. 28. X. 173. 2.
- 1887 *Az aesopi mese a magyar irodalomban*. Dr Gy. P. egyetemi előadásai után kiadja Strauch Béla, Budapest
- 1894a -- *Köteményei* I–II. kötet. Harmadik bővített kiadás, Buda–Pest, Franklin-társulat
- 1894b *Eredeti magyar gyermekmesék. Apróbb gyermekmesék dalok és verses mesék Gyulai Páltól. Számos ábrával*. Budapest, Athenaeum
- 1908 *Kritikai dolgozatok 1854–1861*. Budapest, Franklin
- 1911 *Bírálatok. 1861–1903*. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia
- 1921 *Erdélyi úti benyomások*. Sajtó alá rendezte Papp Ferenc, Budapest, Franklin (Olcsó könyvtár 2009–2013.)
- 1927 *Gyulai Pál kritikai dolgozatainak újabb gyűjteménye 1850–1904*. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia
- 1927b Két ó-székely ballada. In uő 1927. 86–126.
- 1927c Adalék népmeséinkhez. In uő 1927. 50–54.
- 1956 Adalék népmeséinkhez. In *Gyulai Pál Válogatott művei*. I. Budapest, Szépirodalmi, (Sajtó alá rendezte Hermann István.) 322–325.
- Gyulai Pál
- 1961 *Bírálatok. Cikk. Tanulmányok*. Sajtó alá rendezte és a jegyzeteket írta Bisztray Gyula és Komlós Aladár. Budapest, Akadémiai Kiadó
- 1989 -- *Válogatott művei*. (Válogatta Kovács Kálmán) Budapest, Szépirodalmi Könyvkiadó GyPLEv
- 1961 *Gyulai Pál levelezése 1843-tól 1867-ig*. Sajtó alá rendezte és a jegyzeteket írta Somogyi Sándor. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia Irodalomtörténeti Intézete (A magyar irodalomtörténetírás forrásai 4.)
- HÁLA József
- 1995 Ipolyi Arnold és Hont vármegye. *Ethnographia*. CVI. 1. 195–229.
- 1998 Gyarmathy Zsigáné és Jegenyefürdő jelentősége a szerveződő magyar néprajztudományban. *Néprajzi Értesítő* LXXX. 13–41.
- 2003 Gyarmathy Zsigáné munkásságának jelentősége a szerveződő magyar néprajztudományban. In uő. *Hogyan gyűjtöttek elődeink? Néhány fejezet a magyar néprajztudomány történetéből*. Mentor Kiadó, Marosvásárhely 39–55. (253–258.)
- HALTRICH, Joseph
- 1856 *Deutsche Volksmärchen aus dem Sachsenlande in Siebenbürgen*. Berlin, Verlag von Julius Springer
- HANUSCH, Ignaz Johann
- 1842 Die Wissenschaft des Slawischen Mythus weitesten, den altpreußisch-lithauischen Mythus mitumfaßenden Sinne, Lemberg, Stanislawów, Tarnow, Millikowski
- HARGITTAY Emil
- 2003 A régi magyarországi irodalom irodalom jellege (Decem Rationes) In Szerk. *Bevezetés a régi magyarországi irodalom filológiájába*. Budapest, Universitas 75–88.
- HÁSZ-FEHÉR Katalin
- [2001] *A széljegyző Arany*. <http://www.staff.u-szeged.hu/~feher/pub/korosk.htm>. (lomentve 2009. 08. 31.)
- HELLE Mária (szerk.)
- 1998 *Czéh Sándor magyaróvári nyomdász-kiadó illusztrációinak mintakönyve az 1836 és 1875 közötti évekből*. Balassi Kiadó, Budapest

HENSZLMANN Imre

1847 A népmese Magyarországon. *Magyar Szépirodalmi Szemle*. I. 6. sz. 81–86, 100–106, 117–122, 133–141, 152–156, 164–172, 181–188., 200–207, 213–220, 228–236, 321–324, 346–349, 361–366, 379–380.

1990 (1867) A pestvárosi vigadó (Redoute-épület). *Az Országos Képzőművészeti Társulat Évkönyve 1865–1866*. Pest. = uő. In Szerk. Timár Árpád *Válogatott képzőművészeti írások*. Budapest, MTA Művészettörténeti Kutatócsoport, 241–262.

HOFER Tamás (szerk.)

1991 *Népi kultúra és nemzettudat*. Budapest, Magyarországi Intézet.

HERMANN Zoltán

2006 A szóbeliség és az írásbeliség határán. Szilcz István kéziratos mesegyűjteménye. In Szerk. Csörsz Rumen István– Hegedűs Béla– Tüskés Gábor *Historia Litteraria a XVIII. Században*. Budapest, Universitas 515–527. (Irodalomtudomány és kritika. Tanulmányok.)

HEVERDLE László

1996 „Finnland és skandinavismus.” (A Kazinczy Gábor által közvetített Finnország-kép az Új Magyar Museum hasábjain.) In Szerk. Bereczki András–Klima László *Ünnepi könyv Domokos Péter tiszteletére*. Budapest, ELTE, 115–126. (Uralisztikai tanulmányok 7.)

HOLBEK, Bengt

1987 *Interpretation of Fairy Tales. Danish Folklore in a European Perspective*. Helsinki, Suomalainen Tiedeakatemia. (FFC 239.)

HORGER Antal

1908 *Hétfalusi csángó népmesék*. Budapest, Athenaeum. (Magyar Népköltési Gyűjtemény X.)

1912 Kriza székely népmeséiről. *Ethnographia* XXIII. 368–369.

1913 Kriza székely népmeséiről. *Ethnographia* XXIV. 53–55.

HOPPÁL Mihály

1980 *Ipolyi Arnold*. Budapest, Akadémiai Kiadó. (A múlt magyar tudósai)

1987 Ipolyi Arnold élete és műve In Ipolyi Arnold: *Magyar mythologia. A hasonmás kiadás függelékai* Budapest, Európa Könyvkiadó, 7–46.

HOPPÁL Mihály, Csonka–Takács Eszter (szerk.)

1999 *Ajánlások a hagyományos kultúra és folklór védelmére (UNESCO Közgyűlés, 1989)*. Európai Folklór Intézet, Budapest. (EFI Communications 1.)

HONKO, Lauri

1998 *Textualising the Siri Epic*. Helsinki, Academia Scientarium Fennica (FFC 264.)

HONTI János

1930 A Szilágyi és Hajmási monda szövegtörténete. *Irodalomtörténeti Közlemények* XL. 304–321.

HORY Farkas

1858 *Költevényei*. Kolozsvártt. Stein

HORVÁTH János

1978² *A magyar irodalmi népiesség Faluditól Petőfiig*. 2. kiadás. Budapest, Akadémiai Kiadó

IPOLYI Arnold

1854 *Magyar mythologia*. Pest, Heckenast Gusztáv

1855a Vizsgálatok a régi magyar népkönyvek felett. Salamon és Markalf. *Új Magyar Múzeum* V. 5. füzet 261–303.

1855b Erdélyi János. Magyar népmesék. [Rec.] *Magyar Sajtó* I. 82. sz.

1858 A magyar népmeseügy s különösen Gaal György mesegyűjteménye. *Új Magyar Múzeum*. VIII. 10. füzet 413–424.

1885 -- elnöki nyitóbeszéde az 1885. március 9-i közgyűlésen. *Országos Magyar Képzőművészeti Társulat Évkönyve* 1–36.

1914 -- népmesegyűjteménye. Szerk. Kálmány Lajos. Budapest, Athenaeum. *MNGy* XIII.

- 1987 *Magyar mythologia. Hasonmás kiadás.* Budapest, Európa Könyvkiadó
- 2006 *A tengeri kisasszony. Ipolyi Arnold kéziratok folklórgyűjteménye egész Magyarországról. 1846–1858.* Közreadja Benedek Katalin. Budapest, Balassi Kiadó
- JAHN, Ulrich
- 1891 *Völkermärchen aus Pommern und Rügen.* Norden Leipzig, Soltau
- JAKAB Elek
- 1880 Kazinczy Gábor irodalmi hatásáról. In Szerk. Pesty Frigyes. Budapest, MTA (*Értekezések a társadalmi tudományok köréből.* VI.)
- 1883 Egy főrangú honleány (Jellemrajz levelekben). *Fővárosi Lapok* 1883. 20. 122. sz. 788–790.
- JÁVORI Jenő
- 1975 *A finnugor népek irodalmának bibliográfiája.* Budapest, FSZEK
- JONES, Henry-Kropf, Lewis L.
- 1889 *The Folk-Tales of the Magyars.* Collected by Kriza, Erdélyi and others. London, Folk-Lore Society
- JONES, James Athearn
- 1829 *Tales of an Indian Camp. In three volumes.* London, Henry Colburn and Richard Bentley
- K. CSILLÉRY Klára
- 1971 Magyar népi grafika. *Néprajzi Értesítő* LIII. 63–82.
- KAIVOLA-BREGENHØJ, Annikki
- 1989 Folklore narrators. In *Studies in Oral Narrative.* Ed. by Anna-Leena Siikala. Helsinki, Finnish Literature Society, 45–54. (*Studia Fennica* 33.)
- KAJTÁR István
- 1998 *Egyetemes állam-és jogtörténet* II. kötet. Dialóg Campus, Pécs-Budapest
- KALIAMBOU, Maria
- 2007 The Transformation of Folktales and Fairy Tales into Popular Booklets. *Marvels & Tales. Journal of Fairy-Tale Studies.* Vol 21. Nr 1. 50–64.
- KÁLMÁNY Lajos
- 1877–1878 *Koszorúk az Alföld vad virágaiból I–II.* Arad, Réthy Lipót
- 1881–1882, 1891 *Szeged népe. I–III.* Arad, Szeged (1882 *Szeged népe II. Temesköz népköltése.* Arad, Réthy Lipót)
- 1914 *Hagyományok. II. Borbély Mihály mondása után. Leírta és jegyzetekkel ellátta -- Vác, Néphagyományokat-gyűjtő társaság*
- KALLÓS Zoltán
- 1974 *Balladák könyve. Élő erdélyi és moldvai magyar népballadák.* Gyűjtötte Kallós Zoltán, Sajtó alá rendezte Szabó T. Attila. Budapest, Magyar Helikon
- KARÁCSONY János
- 1896 *Emlékkönyv a Biharvármegyei és Nagyvárad Révészeti és Történelmi Egylet múzeum-épületének s a benne levő kettős gyűjteményének megnyitó ünnepéről.* Nagyvárad, Szent László-nyomda részvénytársaság
- KARDOS Tibor
- 1967 *Az Argirus-széphistória.* Budapest, Akadémiai Kiadó
- KATONA Imre
- 1977 *Török Károly népköltészeti gyűjteménye.* Különlennyomat a Vásárhelyi tanulmányok VIII. kötetéből. (Szerk. Szemenyei Sarolta–Szigeti János Helytörténeti dolgozatok, Hódmezővásárhely, Hódmezővásárhelyi Tanács V. B. Művelődésügyi Osztálya)
- 1981 Vikár Béla kéziratok hagyatéka. *Janus Pannonius Múzeum Évkönyve* XXV. 291–293.

KATONA Lajos

1894 A magyar népmese irodalma. I. Magyar népmese-gyűjtemények. *Ethnographia* V. 52–66.

1901 A magyar népmese irodalma II. A magyar népmeséről szóló irodalom. *Ethnographia* XII. 337–343. 433–439.

1903a Magyar népmese-typusok. *Ethnographia*. XIV. 30–39. 125–138. 189–196. 236–239. 418–425. 463–468.

1903b Válasz Pintér Sándor úrnak. *Ethnographia*. XIV. 1903. 200–203.

KAZINCZY Ferencz

1909 Kazinczy Ferencz levelezése XIX. kötet. (1824. január 1–1826. március 31.) Közzéteszi

Dr. Váczy János. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia

1910 Kazinczy Ferencz levelezése XX. kötet. (1826. április 1–1826. december 31.) Közzéteszi

Dr. Váczy János. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia

1911 Kazinczy Ferencz levelezése XXI. kötet. (1829. január 1–1831. augusztus 20.)

Közzéteszi Dr. Váczy János. Budapest, Magyar Tudományos Akadémia

1960 Kazinczy Ferenc levelezése. XXIII. kötet (1927 óta előkerült és kötetbe nem foglalt levelek gyűjteménye.) Közzéteszi Berlász Jenő, Busa Margit, Cs. Gárdonyi Klára, Fülöp Géza.

Budapest, Akadémiai Kiadó

KAZINCZY Gábor

1856 *Finn népmesék*. Pest, Heckenast

KELEMEN Miklós

1999 Marosi Gergely. *Unitárius Kislexikon*. Budapest, Magyar Egyháztörténeti Enciklopédia Munkaközösség, 119–120.

KELETI Gusztáv

1910 (1885) Monumentális festészetünkről. Lotz Károly operaházi freskói. *Művészeti dolgozatok*. Budapest, Franklin Társulat, 337–371.

KEMÉNY Lajos

1909 A Vasárnapi Ujság illusztrálói 1854–1858. *Vasárnapi Ujság* 56. 8. 149.

KESERÜ Katalin

1988 A képzőművészet szerepének érzékelése a nemzeti jelleg reprezentálásában. In Szerk.

Németh G. Béla *Forradalom után – kiegyezés előtt. A magyar polgárosodás az*

Abszolutizmus korában. Budapest, Gondolat. 215–233, 583–589.

KELEMEN Lajos (szerk.)

1909 *Az Erdélyi Múzeum Egyesület multja és jelenje*. Az Erdélyi Nemzeti múzeum tárai. Az egyesület ötven éves jubileumára összeállította -- Kiadja az Erdélyi Múzeum-Egyesület h. n.

KÉKY Lajos

1917 *Baksay Sándor*. Budapest, Franklin-társulat

1936 *A százéves Kisfaludy-társaság (1836–1936)* Budapest, Franklin

KELEMEN Mór

1869 Adatok az írói tulajdonjog hazai történelméhez, *Budapesti Szemle* XIV. kötet 305–317.

KENEDI Géza

1904 *Lőporfüst. Az 1878-ik évi bosnyák háborúból*. Budapest, Singer és Wolfner

1908 *A magyar szerzői jog. Az 1884:XVI. törvénycikk rendszeres magyarázata, valamint a vele egybefüggő törvények és rendeletek*. Budapest, Athenaeum Irodalmi és Nyomdai

Részvénytársulat

KERÉNYI Ferenc

2008 *Petőfi Sándor élete és költészete. Kritikai életrajz*. Budapest, Osiris Kiadó (Osiris monográfiák)

KESZEG Vilmos

1999 Ajánlás. In Szerk. uő *Írás, írott kultúra, folklór*. Kolozsvár. (Krizsa János Néprajzi Társaság évkönyve 7.) 7–16.

2007 A népmese előadásának módja és kontextusa. *Ethnographia* CXVII. 15–70.

2008 *Alfabetizáció, írásszokások, populáris írásbeliség*. Kolozsvár, KJNT–BBTE Magyar Néprajz és Antropológiai Tanszék–Krizsa János Néprajzi Társaság (Néprajzi Egyetemi Jegyzetek, 3.)

KIBEDI VARGA Áron

1997 A szó-és-kép viszonyok leírásának ismérvei. In Szerk. Thomka Beáta *Kép fenomenon valóság*. Budapest, Kijárat Kiadó. 300–320.

1998a Szöveg és illusztráció. A „Kis Herceg” ürügyén. In uő. *Szavak, világok*.

Pécs, Jelenkor Kiadó, 152–160.

1998b A műfajok multimedialitása. In uő. *Szavak, világok*. Pécs, Jelenkor Kiadó 161–176.

KINCSES Károly

2006 *Fenséges amatőrök. A magyar arisztokrácia és a fényképezés (1839–2006)*. Kecskemét, Magyar Fotográfiai Múzeum. (A magyar fényképezés történetéből 42.)

KISS Áron

1880 *Gyakorlati tanítások s az 1868-iki XXXVIII. és az 1879-iki XVIII. t. cikkek értelmében készült népiskolai tantervek. I.* Budapest, Franklin. (Tanítók könyvtára)

KISS Lajos

(1939)1964 Török Károly. Egy úttörő magyar folklorista emlékezete. In uő: *Vásárhelyi kistűkőr*, 167–190. Magvető, Budapest

KISZLINGSTEIN Sándor

1890 *Magyar Könyvészet II. (1876–1885)* Budapest, A Magyar Könyvkereskedők Egylete kiadása (A Pallas Irodalmi és Nyomdai Részvénytársaság bizománya)

KLETKE, Hermann Gustav

1845 *Märchensaal. Märchen aller Völker für Jung und Alt*. I–III. Berlin, Verlag von Carl Reimarus

KNORR Alajos

1890 *A szerzői jog magyarázata*. Ifj. Nagel Otto kiadása, Budapest

KOLTAI András

2000 *A Magyar Piarista Rendház központi levéltárának kéziratkatalógusa I.* OSzK, Budapest

KOLESZÁR Lajos

1908 Érsekújváry Gyarmathy Zsigmond emlékezete. Felolvasta a bánffyhungadi tanintézeteknek 1908. évi. június hó 24-én tartott évzáró ünnepélyén, Bánffyhungad

KOMÁROMI Gabriella

1999 *Gyermekirodalom*. Budapest, Helikon Kiadó

KOROMPAY Bertalan

1941 Népköltési kiadványainkról. *Ethnographia – Népelet*. LII. 3–4. 169–179.

KÓSA László

1980 Magyar Népköltési Gyűjtemény. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon. III.* Akadémiai Kiadó, Budapest. 490–491.

1981a Néprajz a középiskolában. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon IV.* Akadémiai Kiadó, Budapest. 5–6.

1981b Összehasonlító Irodalomtörténeti Lapok. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon IV.* Akadémiai Kiadó, Budapest. 140.

1982 Új Magyar Népköltési Gyűjtemény. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon V.* Akadémiai Kiadó, Budapest. 411–412.

1989 *A Magyar Néprajzi Társaság százéves története (1889–1989)*. Budapest, Magyar Néprajzi Társaság. (Magyar Néprajzi Társaság. Könyvtára 7.)

- 2001 *A magyar néprajz tudománytörténete*. Budapest, Osiris
 KÓSA László (szerk.)
 1979 *Rozmaringkoszori*. Szlovákiai magyar tájak népköltészete. Bratislava, Madách
 KOSÁRY Domokos – NÉMETH G. Béla (szerk.)
 1985 *A magyar sajtó története II. 1867–1892*. (Írták Buzinkay Géza, Erényi Tibor, Gergely András, Németh G. Béla, Veliky János). Budapest, Akadémiai Kiadó
 KOVÁCS Ágnes
 1943 *Kalotaszegi népmesék*. Budapest, Franklin (Új Magyar Népköltési Gyűjtemény V–VI.)
 1955 The Hungarian Folktale-catalogue in Preparation. *Acta Ethnographica. Academiae Scientiarum Hungaricae*. IV. 443–477.
 1956a *Székely népköltési gyűjtemény. Összesítő válogatás a kiadott és kéziratok hagyatékból I–II*. Budapest, Magvető Kiadó.
 1956b Ipolyi Arnold folklórgyűjteménye a Néprajzi Múzeum kéziratgyűjteményében. *Néprajzi Értesítő* XXXVIII. 223–243.
 1956c *Népmesegyűjtés*. Budapest, Magyar Nemzeti Múzeum – Néprajzi Múzeum Ethnológiai adattár. (Útmutató füzetek néprajzi adatgyűjtéshez III.)
 1960 A magyar népmese. In Szerk. Ortutay Gyula – Dégh Linda – Kovács Ágnes *Magyar népmesék* I. Budapest, Szépirodalmi. 710–711.
 1961 Benedek Elek és a magyar népmesekutatás. *Ethnographia* LXXII. 430–440.
 1969 A XX. században rögzített magyar népmeseszövegek XIX. századi nyomtatott forrásai
 1. Arany László magyar népmesegyűjteménye. *Népi Kultúra – Népi Társadalom*, II–III. 177–214.
 1974a A népmese látványszerűsége. In Szerk. Voigt Vilmos *A szájhagyományozás törvényszerűségei*. Budapest, Akadémiai Kiadó, 25–26.
 1974b Gesztusok és hangutánzás a mesében. In Szerk. Voigt Vilmos *A szájhagyományozás törvényszerűségei*. Budapest, Akadémiai Kiadó, 94–95.
 1974c Haltrich, Josef: Sächsische Volksmärchen aus Siebenburgen (Rec.) *Ethnographia* LXXXV. 2–3. sz. 554–556.
 1977a A csillagszemű juhász. Ortutay Gyula szerk. *Magyar Néprajzi Lexikon* I. kötet. Budapest, Akadémiai Kiadó. 513–514.
 1977b A XX. században rögzített magyar népmeseszövegek XIX. századi nyomtatott forrásai
 2. Benedek Elek: Magyar mese- és mondavilág I–V. *Népi Kultúra – Népi Társadalom*, IX. 139–188.
 1978 Ipolyi Arnold, a népmesekutató. Isten, ördög, tündér, boszorkány, sárkány, táltosló a népmesében és a Magyar Mythológiában. In Szerk. Hoppál Mihály–Istvánovits Márton *Mitosz és történelem*. (Előmunkálatok a Magyarság néprajzához 3.) Budapest, MTA Néprajzi Kutatócsoport 132–142.
 1978b A Flóri könyve és a Csemegék. In Szerk. Zelnik József *Folklór társadalom művészete* 4–5. (Folklorizmus egykor és ma. Előadások III.) 41–52.
 1979a Jávorfácska, jávorfamuzsika. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon* II. Budapest, Akadémiai 675.
 1979b Hamupipőke. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon* II. Budapest, Akadémiai 455–456.
 1979c Fábian Ágostonné meséi. In Sebestyén Ádám: Bukovinai székely népmesék. I. Fábian Ágostonné meséi. Szekszárd, Tolna megyei Tanács V. B. Könyvtára 365–387.
 1980a Kazinczy Gábor. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon* III. Budapest, Akadémiai Kiadó, 108.
 1980b Népmesekutatás. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon* III. Budapest, Akadémiai 741–742.
 1980c *Mesemondó*. In Szerk. Ortutay Gyula *Néprajzi Lexikon* III. Budapest, Akadémiai

- 1982a Arany Juliska és Arany László meséi. In Szerk. Novák László *Arany János tanulmányok*. Nagykőrös, Arany János Múzeum, 495–531. (Nagykőrösi Arany János Múzeum Közleményei II.)
- 1982b Kriza János népmeséinek hitelessége. In *Kriza János és a kortársi eszméaramlatok. Tudománytörténeti tanulmányok a 19. századi folklorisztikáról*. Szerk. Kriza Ildikó. Budapest, Akadémiai Kiadó, 33–46.
- 1982c Népköltési szövegek a Flóri könyvében. In Szerk. Módy György közreműködésével Balassa Iván – Ujváry Zoltán *Néprajzi tanulmányok Dankó Imre tiszteletére*. Debrecen. A Hajdú-Bihar Megyei Múzeumok Közleményei 39. 861–871.
- 1982d Szövegrögzítés. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon*. V. Akadémiai Kiadó, Budapest 112.
- 1982e Versbetétes mese. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon*. V. Akadémiai Kiadó, Budapest 531.
- 1988 Mesemagyarázó. In Benedek Elek: *Magyar Mese és Mondavilág* II. kötet. Budapest, Móra 490–513.
- 1989 Ipolyi Arnold népköltési gyűjteménye. In Szerk. Cséfalvay Pál–Ugrin Emese *Ipolyi Arnold emlékkönyv*. Halálának századik évfordulója alkalmából az esztergomi Keresztény Múzeumban 1986. december 12-én rendezett emlékülés anyaga. Budapest, Az Apostoli Szentszék Könyvkiadója. 52–65.
- KOVÁCS Ferenc (szerk.)
- 1894 *Az 1843/44-ik évi magyar országgyűlési alsó tábla kerületi üléseinek naplója IV–VI. kötet*. Franklin, Budapest
- KOVÁCS I. Gábor
- 1989 *Kis magyar kalendáriumtörténet 1880-ig. A magyar kalendáriumok történeti és művelődésszociológiai vizsgálata*. Budapest, Akadémiai
- KOVÁCS János
- 1901 A Kriza János székely népmeséiről. *Ellenzék* XXII. 99.
- KOVÁCS Zoltán
- 1987 Ipolyi Arnold műveinek válogatott bibliográfiája In Ipolyi Arnold: *Magyar mythologia. A hasonmás kiadás függelékei* Budapest, Európa Könyvkiadó 69–77.
- KOVÁTS Dániel–NAGY Károly (szerk.)
- 1995 *Kazinczy Gábor emlékezete*. Emlékülés Bánfalván 1994. november 10-én. Miskolc, Borsod–Abaúj–Zemplén Megyei Honismereti Bizottság
- KÖHLER-ZÜLCH, Ines
- 2002 Pocci, Franz Ludwig Evarist Alexander Graf von. In Hrsg Brednich, Rolf. *Enzyklopädie des Märchens. Handwörterbuch zur historischen und vergleichenden Erzählforschung*. 10. Band. Walter de Gruyter, Berlin, New York 1089–1095.
- 2008 Slavic Tales In Ed. Haase, Donald *The Greenwood Encyclopedia of Folktales and Fairy Tales* Vol III. 871–881. Westport, Greenwood Press
- KÖVÁRI József
- 1934 *Ötven év a Kisfaludy-Társaság történetéből (1849–1899)*. Szombathely, Martineum Könyvnyomda Rt.
- KÖVESDI Péter–SZILÁGYI Márton
- 1988 *Egy nagykanizsai laktanya nyelve és folklórja*. Budapest, ELTE Magyar Nyelvtörténeti és Nyelvjárási Tanszék, MTA Nyelvtudományi Intézete (Magyar Csoportnyelvi Dolgozatok 38.)
- KRAWCZYK–WASILEWSKA, Violetta
- 1981 The Individual Folk Narrator Advances of Polish Research. *Fabula* XXII. 297– 301.
- KRIZA János
- 1863 *Vadrózsák. Székely népköltési gyűjtemény*. Első kötet. Kolozsvár, Stein

- 1911 *Vadrózsák. Székely népköltési gyűjtemény. I–II.* Szerk. Sebestyén Gyula. Budapest, Athenaeum. (Magyar Népköltési Gyűjtemény Új Folyam XI–XII.)
- 1943 *Vadrózsák. Székely népköltési gyűjtemény I–III.* Szerk. Viski Károly. Budapest, Bibliotheca
- 1956 *Székely népköltési gyűjtemény. Összesítő válogatás a kiadott és kéziratok hagyatékból. I–II.* A verses részt Gergely Pál, a meséket Kovács Ágnes gondozta. Budapest, Magvető Kiadó
- 1961 *Az átlomlító fiú.* Válogatta Kovács Ágnes. Budapest, Móra
- 1972 *A csókalányok.* Szerk. Kriza Ildikó. Budapest, Móra
- 1975 *Vadrózsák. Kriza János székely népköltési gyűjteménye.* Faragó József gondozásában. Bukarest, Kriterion
- KRIZA Ildikó
- 1979 *Három árva.* Szerk. Ortutay Gyula *Néprajzi Lexikon* II. kötet Budapest, Akadémiai Kiadó
- 1991 *Ponyvairódalom és szájhagyomány kapcsolata a parasztság körében a 19. század végén.* In Szerk. Csáky, Moriz et al. *A magyar nyelv és kultúra a Duna völgyében.* II. Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság Budapest–Wien, 881–887.
- 2007 *A Mátyás-hagyomány évszázadai.* Budapest, Akadémiai Kiadó
- KRIZA Ildikó (szerk.)
- 1982 *Kriza János és a kortársi eszméaramlatok. Tudománytörténeti tanulmányok a 19. századi folklorisztikáról.* Budapest, Akadémiai Kiadó
- KROHN, Kaarle
- 1885 *Luettelo Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Satukokoelmista Johdaksi kansansatujemme keräijille toimittanut.* K. K. Suomi II. Helsingissä
- KUTASI Elemér
- 1907 *Szerzői jog.* In Szerk. Márkus Dezső *Magyar Jogi Lexikon VI.* Pallas irodalmi és nyomdai Rt., Budapest, 397–412.
- KÜLLÖS Imola
- 2003 *Textológiai javaslatok egy közköltészeti antológia ürügyén.* In Szerk. Barna Gábor *Történeti források és jelenkori folklórszövegek lejegyzésének, átírásának és kiadásának kérdései.* Szeged, SzTE Néprajzi és Kulturális Antropológiai Tanszék 21–30. (Folklorisztikai olvasmányok III.)
- 2004 *Közköltészet és népköltészet. A XVII–XIX. századi magyar világi közköltészet összehasonlító műfaj-, szűzsé- és motívumtörténeti vizsgálata.* Budapest, L'Harmattan
- LAKATOS Géza
- 1990 *Sajóvelezd rövid története.* Kézirat a putnoki Gömör Múzeumban. (Lelt. sz. 90.76.1.)
- LANDGRAF Ildikó
- 2006 *Archívumon innen, katalóguson túl. Többletek és hiányok a mai magyar történeti mondatautatók műfajelméleti és rendszerezési kérdéseiben.* In Szerk. Hoppál Mihály – Vargyas Gábor *Ethno-lore.* XXIII. 27–40.
- 2006 *Az írott kultúra hatásának újtjai és útvesztői a 48-as hagyományok tükrében.* In Szerk. Ekler Andrea – Mikos Éva – Vargyas Gábor *Teremtés. Szövegfolklorisztikai tanulmányok Nagy Ilona tiszteletére.* Budapest–Pécs. 426–441. (Studia Ethnologica VII.)
- LONTAI Endre–FALUDI Gábor–GYERTYÁNFY Péter–VÉKÁS Gusztáv
- 2004 *Szellemi alkotások joga.* Budapest, Eötvös József Könyvkiadó
- LÉNÁRT Béla
- 1997 *Néptanítók Borsodban (1868–1918).* Herman Ottó Múzeum Évkönyve. XXXV–XXXVI. Miskolc, Herman Ottó Múzeum 273–287.

- LIPTÁK Dorottya
 2002 *Újságok és újságolvasók Ferenc József korában. Bécs-Budapest-Prága*. Budapest, L'Harmattan (A múlt ösvényein)
- LUKÁCS Pál
 1846 *Kis lant*. Magyar Mihály
- LYKA Károly
 1942 *Nemzeti romantika. Magyar művészet 1850–1867*. Budapest, Corvina
 1981 *A táblabíró világ művészete. Magyar művészet 1800–1850*. Budapest, Corvina
- LYONS, Martin
 2000 A 19. század olvasói: nők, gyermekek, munkások. In Szerk. Guglielmo Cavallo – Roger Chartier szerk. *Az olvasás kultúrtörténete a nyugati világban*. Budapest, Balassi Kiadó. 348–380.
- 2008 *Reading Culture and Writing Practices in Nineteenth-Century France*. Toronto, Buffalo, London, University of Toronto Press
- MADARASSY [László]–MERÉNYI [László]
 1870 *Egy honvédtiszt bujdosása. Regény*. I. kötet. Kecskemét, Szilády Károly
- MAILÁTH, Johann
 1825 *Magyarische Sagen und Maehrchen*. Brünn, J. G. Trassler
 1837 *Magyarische Sagen, Märchen und Erzählungen*. Stuttgart und Tübingen, Cotta
- MAJLÁTH János
 1864 *Magyar regék, mondák és népmesék*. Gróf Majláth János után Kazinczy Ferenc. Kiadta Kazinczy Gábor. Pest, Heckenast
- MANDROU, Robert
 1970 Magas kultúra és népi műveltség a XVII–XVIII. századi Franciaországban. A ponyvairodalom. *Századok* CIV. 1. 118–125.
- MÁRKI Sándor
 1877 *Sarkad története*. Budapest, Kókai Lajos
- 1880 *Bihari román írók*. Nagyvárad, kiadja Hollósy Jenő
- 1882 a Temesköz népköltése. *Arad és Vidéke*. II. 295. (2. melléklet az *Arad és Vidéke karácsonyfájához*)
- MARKÓ Árpád
 1960 Adalékok a magyar katonai nyelv fejlődéstörténetéhez. *Hadtörténelmi Közlemények* VII. 2. 169–181.
- Markó László (szerk.)
 2001–2002 *Új magyar életrajzi lexikon. I–IV*. Budapest, Magyar Könyvklub
- MASÁT András
 2000 „Nemzetépítés”, folklorisztika és népi irodalom Norvégiában a 19. században. In Balázs Géza-Csoma Zsigmond-Jung Károly-Nagy Ilona-Verebélyi Kincső Szerk. *Folklorisztika 2000-ben. Folklor, irodalom, szemiotika. Tanulmányok Voigt Vilmos 60. születésnapjára*. II. Budapest, ELTE BTK 499–521.
- MATEKOVICS János
 1972 Művészetem a dokumentum. Beszélgetés Fóris Pállal. *A Hét* III. 33. 3.
- MÁTYÁS Flórián
 1867 *A magyar nyelv multja és jelene. Nyelvtörténeti szótár, s ethnographiai utazás terve*. Ismerteti -- a Magyar Tudományos Akadémia nyelvbizottsági tagja, Pécs, Lyceumi könyvnyomda
- 1868–1871 *Magyar nyelvtörténeti Szótár-Kísérlet*. I–III. füzet, Pest–Pécs, Bartalits Imre és Taizs Mihály nyomdáikban

MARKEL, Hanni

1979 Utószó. In *A csodálatos fa. Erdélyi szász népmesék. Josef Haltrich gyűjtése*. Válogatta Kovács Ágnes, Budapest, Európa Könyvkiadó (Népek meséi) 241–258.

1990 Haltrich, Josep In Hrsg. Ranke, Kurt *Enzyklopädie des Märchens. Handwörterbuch zur historischen und vergleichenden Erzählforschung*. Band 6. Walter de Gruyter, Berlin New York 419–421.

MEDNYÁNSZKY, Alois Freiherrn von

1829 *Erzählungen, Sagen und Legenden aus Ungarns Vorzeit*. Pest, Hartleben

MERÉNYI László

1861 *Eredeti népmesék. I–II*. Pest

1862 *Sajóvölgyi eredeti népmesék. I–II*. Pest

1863–1864 *Dunamelléki eredeti népmesék. I–II*. Pest

1867 Istené ügyem! Eredeti beszély a székely népéletből. *Vasárnapi Ujság* XI. 526, 538, 550, 562, 574, 586, 590.

1868 A macska bajusz. Elbeszélés. *Jász-Kúnság* I. 8. sz. 62–64; 9. sz. 70–71; 10. sz. 79–80; 11. sz. 87–88; 12. sz. 945–95; 13. sz. 103–104; 14. sz. 112–113; 15. sz. 120.

1868–1869 Galambosi Mária. Elbeszélés. *Kecskeméti Lapok*. I. évf. 4–13. sz. II. évf. 1–8. sz.

2002 *Sajó-völgyi népmesék*. – gyűjtéséből válogatta, nyelviileg gondozta, a tájszavak jegyzékét készítette és sajtó alá rendezte B. Kovács István. Pozsony, Madáh–Posonium

MEZEI Péter

2004 A szerzői jog története a törvényi szabályozásig (1884: XVI. tc.). *Jogelméleti Szemle* IV. 3. (online folyóirat, elérhetősége: <http://jesz.ajk.elte.hu/mezei19.html>. Lementve 2009. 10. 10.)

MÉSZÁROS István–NÉMETH András–PUKÁNSZKY Béla

2000 *Bevezetés a pedagógia és az iskoláztatás történetébe*. Budapest, Osiris

MÉSZÖLY Gedeon

1929 „Egy Opsitos Katonáról. Méltóságos Oberster Urnak ajánlva Varga József köztitív 4 Compag.” *Népünk és Nyelvünk*. I. 178–189.

MIKLÓS Péter

2008 Kecskemét 19. századi sajtótörténetéhez. A Kecskeméti Lapok indulásáról. *Történeti tanulmányok. Móra Ferenc Múzeum Évkönyvei*. Juhász Nyomda, Szeged 81–99. (Studia Historica 11.)

MIKES LAJOS–DERNŐI KOCIS LÁSZLÓ

1930 *Szendrey Julia ismeretlen naplója, levelei és haláloságyán tett vallomása*. Közzéteszik és feldolgozzák –Budapest, Genius

MIKOS Éva

2005 Szerlemdal... Megjegyzések egy Csokonai-vers népszerűségéről, valamint társadalom-és művelődéstörténeti kapcsolatairól 19. századi kalendáriumok alapján. In Szerk. Gulyás Judit – Tóth Arnold *Mindenes Gyűjtemény II. Tanulmányok Küllös Imola 60. születésnapjára*. Budapest, ELTE Folklore Tanszék, 169–189. (Artes Populares 22.)

2009 „Hármat út Árpád vezér rettentő pajzsára” *A magyar honfoglalás szöveghagyományának megkonstruálása és popularizálása a XVIII–XIX. században*. Budapest, L'Harmattan. (Szóhagyomány) PhD-disszertáció, megjelenés alatt

MILBACHER Róbert

2000 „...Földben állasz mély gyökökkel...” *A magyar irodalmi népiesség genezisének akkulturációs metódusa és póriás hagyományának vázlata*. Budapest, Osiris (Doktori mestermunkák)

MNGy I.

Arany László–Gyulai Pál (szerk.)

1872 *Elegyes gyűjtések Magyarország és Erdély különböző részeiből*. Magyar népköltési gyűjtemény új folyam I. Pest, Athenaeum.

MNGy II.

Török Károly

1872 *Csongrád megyei gyűjtés*. Magyar népköltési gyűjtemény új folyam II. Pest, Athenaeum

1876 –*Munkái*. Kiadják barátai. Szeged, Traub B. könyvnyomdája

MNGy III.

1882 *Székelyföldi gyűjtés*. Gyűjtötték Kriza János, Orbán Balázs, Benedek Elek és Sebesi Jób. Budapest, Athenaeum

MNGy XIII.

1914 *Ipolyi Arnold népmesegyűjteménye*. Szerkesztette Kálmány Lajos. Budapest, Athenaeum

MNK 1–10/1

Kovács Ágnes

1987 *A magyar állatmesék katalógusa* (AaTh 1–299). (2. javított és bővített kiadás.) Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 1.)

Dömötör Ákos

1988 *A magyar tündérmesék típusai* (AaTh 300–749). Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 2.)

Bernát László

1983 *A magyar legendamesék típusai* (AaTh 750–849). Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 3.)

Benedek Katalin

1984 *A magyar novellamesék típusai* (AaTh 850–999). Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 4.)

Süvegh Veronika

1985 *A magyar rászedett ördög-mesék típusai* (AaTh 1030–1199). Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 5.)

Kovács Ágnes–Benedek Katalin

1990 *A rátótiáddák típusmutatója. A magyar falucsúfolók típusai*. (AaTh 1200–1349). (2. jav. bőv. kiadás) Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 6.)

Vőö Gabriella–Vehmas Marja

1986 *A magyar népmesék tréfa-katalógusa* (AaTh 1350–1429) Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 7/A.)

Vehmas Marja–Benedek Katalin

1988 *A magyar népmesék trufa- és anekdotakatalógusa*. (AaTh 1430–1639*). Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 7/B.)

Vehmas Marja–Benedek Katalin

1989 *A magyar népmesék trufa- és anekdotakatalógusa*. (AaTh 1640–1874). Budapest (MNK 7/C.)

Kovács Ágnes–Benedek Katalin

1989 *A magyar hazugságmesék katalógusa*. (AaTh 1875–1999). Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 8.)

Kovács Ágnes–Benedek Katalin

1990 *A magyar formulamesék katalógusa*. (AaTh 2000–2399) Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK 9.)

Benedek Katalin

2001 *Összefoglaló bibliográfia. Cigány mesemondók repertoárjának bibliográfiája.* Összeállította, a bevezetést írta – Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport (MNK10/1.)

MONOK István (szerk.)

1992 *Márki Sándor szakirodalmi munkássága. Bibliográfia.* Szeged, Scriptorum Kft (Összeállította Klukovitsné Paróczy Katalin, Rácz Béláné, Szabó Éva) Acta Universitatis Szegediensis de Attila József Nominatae Acta Bibliothecaria Tomus XII. Fasciculus 1.

1998 Colportage et lecture populaire. Imprimés de large circulation en Europe. XVIIe–XIXe siècles. Actes du colloque des 21–24 avril 1991 Wolfenbüttel. Sous la direction de Roger Chartier et Hans-Jürgen Lüsebrink. Paris, 1996, Institut Mémoires de l'édition contemporaine, Maison des Sciences de l'Homme. [Rec.] *Magyar Könyvszemle* CXIV. 3. 323–325.

MOLNÁR Aladár (szerk.)

1868 *Téli esték (Elbeszélések, versek és tanulságos olvasmányok)* Népiskolai Könyvtár I. I. füzet, Pest, Osterlamm Károly

MÓNUS Imre

1993 Czéh Sándor kölcsönkönyvtára Magyaróvárott a 19. században. *Magyar Könyvszemle.* CIX. 4. sz. 450–459.

MÜLLER, Friedrich

1857 *Siebenbürgische Sagen.* Kronstadt. Druck und verlag von Johann Gött

NAGY Alajos

1881 Csaplár Benedek életrajza. Különnyomat a *Figyelő* XI. kötetéből k.n.

NAGY Ilona

1977 Árgirus. In Szerk. Ortutay Gyula *Néprajzi Lexikon I.* Budapest, Akadémiai Kiadó, 137–138.

1991 Mesemondás hallgatóság nélkül. Adalékok a mesemondók memóriatechnikájának kérdéséhez. In Szerk. Halász Péter *A Duna menti népek hagyományok műveltsége. Tanulmányok Andrásfalvy Bertalan tiszteletére.* Budapest, Magyar Néprajzi Társaság 691–695.

2000 Adalékok Gaál György kézírathagyatékának sorsához. In: Balázs Géza –Csoma Zsigmond – Jung Károly – Nagy Ilona – Verebélyi Kincső Szerk. *Folklorisztika 2000-ben.* I. kötet. ELTE BTK, Budapest 66–75.

2001 *Apokrif evangéliumok, népkönyvek, folklór.* Budapest, L'Harmattan (Szóhagyomány)

2007 A Grimm testvérek mesegyűjteményéről. In Szerk. Berta Péter – Vargyas Gábor *Ethnolore* XXIV. A Magyar Tudományos Akadémia Néprajzi Kutatóintézetének évkönyve Budapest, MTA Néprajzi Kutatóintézete, 3–50.

NAGY Iván

1858 *Magyarország családai czimerekkel és nemzékrendi táblákkal.* Pest, Beimel J. és Kozma Vazul

NAGY Péter

1984 *Az Árgirus-kérdéshez.* Budapest, Akadémiai Kiadó

NIEDERMÜLLER Péter

1987 Folklórelmélet és folklorisztikai paradigmák. In *Irányzatok a kortársi folklorisztikában.* Szerk. Kriza Ildikó – Erdész Sándor. Budapest, MTA Néprajzi Kutató Csoport, 59–69. (Folklor és tradíció III.)

1990 Adatok a magyar folklór szövegbázisának megkonstruálásához a 19. században. *Ethnographia* CI. 96–104.

NIKOLAJEVA, Maria

2008 Illustrations. In Ed. Haase, Donald *The Greenwood Encyclopedia of Folktales and Fairy Tales* II. Westport, Greenwood Press 468–478.

NISARD, Charles M.

1854 *Histoires des livres populaires ou de la littérature du colportage depuis le XVe siècle jusqu'à l'établissement de la Commission d'examen des livres du colportage* (30 novembre 1852). I-II. Paris, Libraire d'Amyot

N. N.

1907 *Az Urban elhunyt rendtagok kegyeletes emlékezete Az 1905. év szeptemberétől az 1906. év augusztus 31-ig*. Budapest, Buschmann F.

NOVÁK László

1928 *A nyomdászat története*. V. köt. 1801–1867. Budapest, Világosság könyvnyomda (Grafikai művészetek könyvtára XI.)

NYERS Lajos

[1942] *Csaplár Benedek (1821–1906)* [Különnyomat a „Magyar Piaristák a XIX. és a XX. században” című munkából Szerk. Balanyi György] Budapest, Stephanum

OLOSZ Katalin

1998 A 150 éves Népdalok és mondák székelyföldi anyaga és gyűjtői CVIX. *Ethnographia* 285–297.

2000 A magyar népköltészet egy elfelejtett gyűjtője. Vass Tamás. *Erdélyi Múzeum*. LXII. 3–4. 237–245.

2003 *Víz mentére elindultam. Tudománytörténeti, népismereti írások*. Mentor, Marosvásárhely

2003a Szabó Sámuel és diákjainak gyűjtőmozgalma. In uő: *Víz mentére elindultam. Tudománytörténeti, népismereti írások*. Mentor, Marosvásárhely 121–124.

2003b Benedek Elek és a magyar néprajztudomány. In uő: *Víz mentére elindultam. Tudománytörténeti, népismereti írások*. Mentor, Marosvásárhely 60–69.

2003c A magyar népköltészet egy elfeledett gyűjtője: Vass Tamás. In uő: *Víz mentére elindultam. Tudománytörténeti, népismereti írások*. Mentor, Marosvásárhely 46–59.

2004 *Erdélyi néphagyományok 1863–1884*. Szabó Sámuel és gyűjtői körének szétszört hagyatékát összegyűjtötte, szerkesztette, bevezető tanulmánnyal és jegyzetekkel közzéteszi-- Kézirat

2008 Arany János *Koszorújának* három erdélyi munkatársa. *Székelyföld*. XII. 6. sz. 41–57.

2009 Gyulai Pál és kolozsvári diákgyűjtője közötti konfliktus. *Gyulai Pál esete a kolozsvári diákkal*. [Elhangzott Kolozsváron a Gyulai Pál halálának 100. évfordulója alkalmából rendezett emlékülésen 2009. május 20-án, Erdélyi Múzeum-Egyesület] Kézirat, Marosvásárhely

ORIOL, Carme

2007 Spanien. In Hrsg. Brednich, Rolf *Enzyklopädie des Märchens. Handwörterbuch zur historischen und vergleichenden Erzählforschung*. Band 12. Band. Walter de Gruyter, Berlin New York 947–958.

ORTUTAY Gyula

1935 *Nyíri és rétközi parasztesék*. Illusztrálta Buday György. Gyoma, Kner Izidor Könyvnyomdája.

1937 *Magyar népismeret*. Budapest, Magyar Szemle Társaság.

1939 A magyar népköltési gyűjtemények története. *Ethnographia–Népélet* L. 3–4. sz. 221–237.

1940 *Fedics Mihály mesél*. Budapest, Egyetemi Magyarságtudományi Intézet. (ÚMNGY I.)

1955a Bevezetés. In Szerk. uő. *Magyar népköltészet I*. Budapest, Szépirodalmi Könyvkiadó (Magyar Klasszikusok) 7–79.

1955b The Science of Folklore in Hungary between the two World-Wars and during the period subsequent to the Liberation. *Acta Ethnographica. Academiae Scientiarum Hungaricae*. IV. 5–89.

- 1959 Hetvenéves a Magyar Néprajzi Társaság. *Ethnographia*. LXX. 529–562.
- 1962a Utószó. In Kerényi Grácia (válogatta és fordította) *Az elcsérelt asszonyok. Lengyel népmesék*. Budapest, Európa. 181–188.
- 1962b A magyar népköltészeti kutatás története. In Cocchiara, G. 1962. 521–548.
- 1963 Jacob Grimm és a magyar folklorisztika. *Ethnographia* LXXIV. 321–341.
- 1966 Kalendáriumolvasó magyarok. In uő. *Halhatatlan népköltészet. Néprajzi vázlatok*. Magvető, Budapest 286–290. (Elvek és utak)
- 1971 A magyar népmesekutatás módszerei. *A Hungarológiai Intézet Tudományos Közleményei* III. 7. sz. 5–12.
- 1972 A Magyar Népköltési Gyűjtemény 100 éve *Ethnographia* LXXXIII. 437–443.
- ORTUTAY Gyula szerk.
- 1955 *Magyar népköltészet. I–III*. Budapest, Szépirodalmi Kiadó
- ORTUTAY Gyula – KATONA Imre
- 1956 *Magyar parasztnépmesék II*. Budapest, Szépirodalmi Kiadó
- ORTUTAY Gyula – DÉGH Linda – KOVÁCS Ágnes
- 1960 *Magyar népmesék*. I. Budapest, Szépirodalmi Kiadó
- ORTVAY Tivadar
- 1908 Emlékbeszéd Csaplár Benedek fölött. In Szerk. a főtítkár. *Emlékbeszédek a M. Tud. Akadémia tagjai felett*. Tizenharmadik kötet. Budapest, MTA. 295–348.
- OSTERWALDER, Marcus
- 2000 *Dictionnaire des illustrateurs 1800–1914*. Neuchâtel, Ides et Calendes.
- OSVÁTH Gábor
- 1889 Kép egy unitárius tanár életéből. Marosi Gergely. *Unitárius Közöny* II. 5. 97–101.
- PALÁDI-KOVÁCS Attila
- 1968 A barkó etnikai csoport. *Műveltség és Hagyomány* X. 175–214.
- PÁLFFY János
- 1939 Gróf Haller János. In *Pálffy János emlékezése. Magyarországi és Erdélyi urak II*. Sajtó alá rendezte Szabó T. Attila. Erdélyi Szépművészeti Céh kiadványai XI. Kolozsvár, Minerva.
- PANZER, Friedrich (hrsg.)
- 1953 *Kinder- und Hausmärchen der Brüder Grimm*. Wiesbaden, Emil Vollmer Verlag.
- PAP Gyula
- 1865 *Palóc népköltészetek*. Gyűjtötte és kiadta --. Sárospatak, Forster R.
- PAP Károly (szerk.)
- 1934 Arany Széptani jegyzetei. A költő halála félszázados évfordulója alkalmából. *Arany János emlékkönyv II. kötet* Budapest, Magyar Tudományos Akadémia
- PAPP Ferenc
- 1926 *Gyulai Pál irodalmi emlékei*. Gyulai Pál születésének 100. évfordulójára kiadja a Kisfaludy-társaság, Budapest, Franklin
- 1935, 1941 *Gyulai Pál. I–II*. Budapest, MTA
- 1930 Gyulai Pál id. Bethlen János gr. körében. Cluj-Kolozsvár, Minerva irodalmi és nyomdai műintézet részvénytársaság. Erdélyi Tudományos Füzetek. Az Erdélyi Múzeum-Egyesület kiadása 26. sz. (Klny. az Erdélyi Múzeum 35. 4–6. sz. 1–15.)
- PATAKY Dénes
- 1951 *A magyar rézmetszés története*. Budapest, Közközléstudományi kiadóvállalat
- Persán Kálmán
- 1911 *Kalotaszeg nagyszonyjáról Gyarmathy Zsigánéről*. Kolozsvár, Stieg Jenő és trsa.
- PERÉNYI József
- 1930 Szemere Miklós irodalmi hagyatékából. *Irodalomtörténeti Közlemények* XLIV. 433–447.

PESTY Frigyes

1988 *Borsod vármegye leírása 1864-ben*. Sajtó alá rendezte Tóth Péter, Miskolc, Hermann Ottó Múzeum, II. Rákóczi Ferenc Megyei Könyvtár, Borsod-Abaúj-Zemplén megyei Levéltár. (Documentatio Borsodiensis V.)

PETKÓ Mihály

2002 A szerzői jogi szabályozás története. *Collega. Az Accursius Jogász Egylet folyóirata*. VI. 5. 23–27.

PETŐCZ Károly

1986 *Réthy Lipót szarvasi nyomdája*. Békéscsaba-Gyoma, Kner (A Kner Nyomdaipari Múzeum Füzetei 11.)

PETRIK Géza

1890 *Magyarország bibliographiája 1712–1860. Könyvészeti kimutatása a Magyarországon s hazánkra vontkozólag külföldön megjelent nyomtatványoknak*. Összeállította s tudományos szakmutatóval ellátta – bevezetéssel Szilágyi Sándortól. II. Budapest, Dobrowsky Ágost

PINTÉR Sándor

1891 *A népmesékről XIII eredeti palóczmesével*. Írta és leírta Pintér Sándor. Losoncz, nyomtatott a Kármán-társulat könyvnyomdájában.

1903 Nyílt levél Katona Lajos úrhoz. (*Ethnographia*. XIV. 197–200.)

PITRÉ, Guiseppe

1874–1875 *Fiabe, novelle e racconti popolari siciliani 1–4*. Palermo, Lauriel

POGÁNY Péter

1954 Szájhagyomány mentésünk elfelejtett korszaka és szervezője. Megkerült Abafi-Kálmány sajtórakész népköltési gyűjteménye. *Ethnographia* LXV. 541–567.

1959–1961 Vikár Béla kéziratos népköltészeti gyűjteményei. *A Néprajzi Múzeum Adattárának Értesítője* 1–4. sz. 7–25.

1958 A régi hazai népies ponyvakutatás problémái. *Ethnographia* LXIX. 4. 578–591.

1959 *Folklor [1] és irodalom kölcsönhatása. A régi váci nyomda működése nyomán (1770–1823)*. Budapest, Akadémiai Kiadó

1977 Csaplár Benedek. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon I*. Akadémiai Kiadó, Budapest. 461–462.

1978 *A magyar ponyva tüköre*. Budapest, Magyar Helikon

PÓSA Lajos

[1884a] *Dalok, regék az ifjúság számára*. Jankó János rajzaival. Budapest, Stampfel

[1884b] *Dalok, regék az ifjúság számára*. Jankó János rajzaival. Szeged, Burger G. és társa

PREDRAG, Stepanović

1987 Vuk Stephanović Karadžić és kora. In *A kilenc pávalány és az aranyalmafa. Népmesék Vuk Stephanović Karadžić gyűjtéséből*. Budapest, Európa Könyvkiadó 201–219. (Népek meséi)

PROKOPP Gyula

1973 Ipolyi Arnold népirat-gyűjtése. *Magyar Könyvszemle* LXXXIX. 3–4. 387–389.

1979 A Prímási Levéltár Ipolyi-gyűjteménye. *Levéltári Szemle* XXIX. 585–652.

PROPP, Vlagyimir Jakovlevics

1984 *Ruszkaja szkazka*. Leningrad, Izdatelsztvo Leningradskogo universiteta

1999 *A mese morfológiája*. Budapest, Osiris

PUKÁNSZKYNÉ KÁDÁR Jolán

1930 *A magyar népszínmű bécsi gyökerei*. Budapest (Irodalomtörténeti füzetek 38.)

RADÓ VILMOS

[én.] *Magyar gyermek- és népmesék*. A meséket összeállította Radó Vilmos. A képeket rajzolta Szemlér Mihály. Budapest, Eggenberger

- [1892] *Magyar gyermek-és népmesék*. Egybeállította Radó Vilmos. A képeket rajzolta Szemlér Mihály. Második, bővített kiadás. Budapest, Eggenberger
- RAFFAI Judit
- 1999 Kísérlet a mesemondás nem verbális jeleinek leírására. *Néprajzi Látóhatár* 8. 1999. 1–4. 377–396.
- 2001 *A mesélő ember. Egy bácskai parasztember meséi*. Budapest, Osiris.
- 2004 *A magyar mesemondás hagyománya. Útmutató mesemondók, pedagógusok és minden népmesekedvelő számára*. Útmutató mesemondók, pedagógusok és minden népmesekedvelő számára. Hagyományok Háza, Budapest
- RAKSÁNYI Imre
- 1848 Honvédelmi Szövetség. Kézikönyvül nyujtva nemzetőröknek és fiatal katonáknak. Pozsony, Schmid-Busch
- REÉ László
- [1938] A magyar tüzérség 1715-től 1914-ig 57–115. In Szerk. Felszeghy Ferenc–Reé László. *A magyar tüzér. A magyar tüzérség története*. Reé László Könyvkiadó és terjesztővállalat. Budapest
- REGULY Antal
- 1975 – *Palóc jegyzetei*. Sajtó alá rendezte és a jegyzeteket írta Selmeczi Kovács Attila. Eger
- REINIGER Jakab
- 1876 Török Károly In *Török Károly Munkái*, Szeged, Traub B. 1876. III–XI.
- RENOUARD, Auguste-Charles
- 1838–1839 *Traité des droits dans la littérature et les beaux-arts*, Paris, Jules Renouard
- RÉVAY Ferenc Frigyes
- 1941 *Kazinczy Gábor élete a szabadságharc után*. Pécs, Dunántúl
- RÉVAY Mór János
- 1920 A „Jó könyvek” és a népirodalom. In uő. *Írók, könyvek, kiadók. I.* Budapest, Révai testvérek Irodalmi Intézet Részvénytársaság. 90–105.
- RÉVÉSZ Emese
- 2005 *A magyar historizmus*. Budapest, Corvina
- REVICZKY Szever–ZILAHY Károly (szerk.)
- 1864 *Alföldiek segélyalbuma*. Pest, Pfeifer
- RIEDL Frigyes
- 1899 *Lotz Károly falfestményei*. Kiadja a Lotz-ünnepély hölgybizottsága. H. n. K. n.
- 1911 *Gyulai Pál*. Budapest, Franklin-Társulat
- RITOÓK Zsigmond
- 2003 Szóbeliség és írásbeliség. Az átmenet néhány görög tanulsága. In Válogatta és szerkesztette Neumer Katalin. *Kép, beszéd, írás*. Budapest, Gondolat Kiadói Kör, 23–32.
- RMKT*
- 2000 *Régi Magyar Költők Tára XVIII. század 4. Közköltészet I. Mulattatók*. Sajtó alá rendezte Küllös Imola, munkatárs Csörsz Rumen István. Budapest, Balassi Kiadó
- 2006 *Régi Magyar Költők Tára XVIII. század 8. Közköltészet II. Társasági és lakodalmi költészet*. Sajtó alá rendezte Csörsz Rumen István, Küllös Imola. Budapest, Universitas Kiadó
- RÓNA-SKLAREK, Elisabet
- 1912 *Einige Grimmsche Märchen im Ungarischen Volksmunde*. Sonderabdruck aus der Festschrift Philologische Beiträge zur Geschichte der Ungarisch-Deutschen Beziehungen. Budapest, Hornyánszky
- RÖLLEKE, Heinz
- 1986 The „Utterly Hessian” Fairy Tales by „Old Marie”: The End of a Myth. In Ed. Ruth Bottigheimer *Fairy Tales and Society: Illusion, Allusion and Paradigm*. Philadelphia, University of Pennsylvania Press, 287–300.

- SÁFRÁN Györgyi
1960 *Arany János és Rozvány Erzsébet*. Budapest, MTA Irodalomtörténeti Intézet. (Irodalomtörténeti füzetek 31.)
- SÁNDOR István
1964 A mesemondás dramaturgiája. *Ethnographia* LXXV. 523–556.
1982 Török Károly In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon* V. kötet 335. Budapest, Akadémiai Kiadó
SÁNDOR István (szerk.)
1977 *A magyar néprajztudomány bibliográfiája. 1850–1870. Tanulmányok és adatok a Kárpát-medence etnográfijához*. Budapest, Akadémiai Kiadó
SÁNDOR János
1874 Beszéd Marosi Gergely sírjánál. *Keresztény Magvető* IX. 325–30.
1891 Marosi Gergely. *A székykereszturi Unitárius Gymnasium történelme*. Székelykeresztúr, Becsek D. könyvnyomdája, 130–132.
SÁRKÁNY Mihály
1971 Népmesekincsünk összetételéről. In Szerk. Ortutay Gyula *Népi Kultúra - Népi Társadalom* A Magyar Tudományos Akadémia Néprajzi Kutatócsoportjának évkönyve V–VI. Budapest, Akadémiai Kiadó. 159–170.
SCHENDA, Rudolf
1970 *Volk ohne Buch. Studien zur Sozialgeschichte der populären Lesestoffe. 1771–1910*. Frankfurt am Main, Vittorio Klostermann
1986 *Von Mund zu Ohr. Bausteine zu einer Kulturgeschichte volkstümlichen Erzählens in Europa*. Göttingen, Vanderhoek & Ruprecht
2007 Semiliterate and Semi-Oral Process. *Marvels & Tales. Journal of Fairy-Tale Studies*. Vol 21. Nr 1. 127–140.
SCHRAM Ferenc
1974 Csaplár Benedek szegedi éveiből. Móra Ferenc Múzeum évkönyve I. kötet 1972/73 Szeged, 193–206.
SCHLOETTER, Agnès-Lucas
2004 Folklore. In Lewinski, Silke von (ed.) *Indigenous Heritage and Intellectual Property. Genetic Resources, Traditional Knowledge and Folklore*. Kluwer Law International. The Hague–London–New York
SCHULLER, Friedrich
1983 (1902) Schriftsteller-Lexicon der Siebenbürger Deutschen. Band IV. Böhlau Verlag, Köln-Wien
SEBESTYÉN Gyula
1912 Kriza mesemondása. *Ethnographia* XXIII. 369–372.
1913a Kriza újabban megvádolt mesemondása. *Ethnographia* XXIV. 57–58.
1913b Az új Vadrózsaper záradéka. *Ethnographia* XXIV. 124–126.
1913c Gyulai Pál tévedése. *Ethnographia* XXIV. 59–61.
N. N. [SEBESTYÉN Gyula]
1914 Erdélyi János gyűjtésének felfedezett kéziratai. *Ethnographia* XXV. 58.
SEBŐ Ferenc
2006 *Vikár Béla népzenei gyűjteménye*. Budapest, Hagyományok Háza Néprajzi Múzeum
SHOJAEI KAWAN, Christine
2008 A Brief Literary History of *Snow White*. *Fabula* 49. Heft ¾ 325–342.
SOMOGYI Sándor
1956 *Arany László*. Budapest, Művelt Nép
SOLT S. Andor
1933 *A magyar dráma színpadi műformáinak kialakulása a XIX. század első harmadában*.

- (*Drámai roaldmunk német kapcsolatai 1792-től 1837-ig.*) Budapest, (Irodalomtörténeti füzetek 49.)
- SOLYMOSSY Sándor
1913 Idegen mesék meghonosodása *Ethnographia* XXIV.1–8.
- 1920, 1925 A Jávorfá-mese és a Midás-monda. I–III. *Ethnographia*. XXXI. 1–25. és XXXVI. 105–129.
- SUJÁNSZKY Antal szerk.
1852 *Órangyal. Vallási almanach honunk gyöngéd hölgyeinek szentelve*. Pest, Emich
- SPEED, Louise
2008 Schwind, Moritz von (1804-1871). In Ed. Haase, Donald *The Greenwood Encyclopedia of Folktales and Fairy Tales* II. 843–844. Westport, Greenwood Press
- STAUD Géza
(1931) 1999 *Az orientalizmus a magyar romantikában*. 2. kiadás. Budapest, Terebess
- STEMLER Ágnes
2004 *Nyelvrokonság és nyelvtörténet. Mátyás Flórián nyelvtudományi munkássága*. Budapest, Országos Széchényi Könyvtár-Gondolat (Nemzeti téka)
- STIER, Georg
1857 *Ungarische Volksmärchen*. Pesth, Heckenast
- STOLL Béla
1958 Közlösségi költészet-népköltészet. Megjegyzések a XVIII. századi kéziratos szerelmi lírához. *Irodalomtörténeti Közlemények* LXII. 170–176.
- 1973 Horizontális irányú variánsok. In Szerk. Haiman György *Régi magyar századok, Adatok a reneszánsz és barokk történetéhez*. Közzéteszi a Magyar Tudományos Akadémia Irodalomtudományi Intézetének Reneszánsz-kutató csoportja. (Studium) 14–15.
- 2002 *A magyar kéziratos énekeskönyvek és versgyűjtemények bibliográfiája (1542–1840)* összeállította -- Második javított és bővített kiadás. Budapest, Balassi Kiadó
- SULZ Endre
1897 A Petőfi Önképzőkör In *A Hód-Mező-Vásárhelyi államilag segélyezett ev. ref. főgymnasium története. Magyarország ezredéves ünnepének alkalmából tisztársai közreműködésével szerkesztette Futó Mihály*. Hódmezővásárhely, Részvény nyomda 332–346.
- SÜVEGH Veronika
2002 „... világi énekkel tölté meg a száját...” A Kisnyomtatványtár ponyvagyűjteménye. In Cseh Mária (szerk.): *A Nemzeti Könyvtár Kisnyomtatványtára. – The Small-Print Collection of the National Széchényi Library*. Budapest, Országos Széchényi Könyvtár – Osiris Kiadó. 179–198.
- S. VARGA Pál
2005 *A nemzeti költészet csarnokai. A nemzeti irodalom fogalmi rendszerei a 19. századi magyar irodalomtörténeti gondolkodásában*. Budapest, Balassi Kiadó
- SZABÓ Ákos András
2002 *Magyar festők és grafikusok élettrajzi lexikona*. Nyíregyháza, NBA Kiadó
- SZABÓ Ferenc (szerk.)
1977 *Békés megye első nyomdása, Réthy Lipót. Dokumentumok 1844–1858*. (Bibliotheca Bekesiensis 14.) Békéscsaba, Gyoma, Rózsa Ferenc Gimnázium
- SZABÓ Júlia
1972 *Magyar rajzművészet (1849–1890)* Budapest. Corvina
- SZABÓ T. Attila
1934 *Kéziratos énekeskönyveink és verses kézirataink a XVI–XIX. században*. Füssy, Zilah

SZABÓ László

1981 A paraszti olvasás és a folklór. In Szerk. Niedermüller Péter *Folklór és mindennapi élet. (Válogatott tanulmányok.)* Budapest, Népművelési Intézet (Folklór társadalom művészet 7.) 31–59.

SZANA Tamás

1891 *Petőfiné Szendrey Júlia.* Budapest, Grill Károly

SZÁSZ Károly

1881–1882 *A világirodalom nagy époszai I-II.* Budapest, Magyar Tudományos Akadémia

SZEBENYI Péter

1970 Márki Sándor mint középiskolai tanár és didaktikus. *Különnyomat a Századok 1969. évi 5–6. számából* Bp.1201–1214.

SZELESTEI N. László

1980 Kalendáriumaink a 18. században. *Az Országos Széchényi Könyvtár 1980. Évi Évkönyve* 475–516.

SZÉLL Farkas

1884 *Egy XVI. századi codex históriás énekei.* Budapest, Athenaeum

SZEMZŐ Piroska

1954 A magyar folyóirat-illusztráció kezdetei. In: *Művészettörténeti tanulmányok.* Budapest, Képzőművészeti Alap Kiadóvállalata

SZENDREI János – SZENTIVÁNYI Gyula

1915 *Magyar Képzőművészeti Lexikon. Magyar és magyarországi művészek életrajzai a XII. századtól napjainkig I.* Budapest, k.n.

SZENDREY Zsigmond

1914 Ipolyi népmesegyűjteményéről. In Szerk. Kálmány Lajos *Ipolyi Arnold népmesegyűjteménye.* Budapest, Athenaeum (Magyar Népköltési Gyűjtemény XIII.) V–XXII.

1928 Magyar népszokások a fonóban. *Ethnographia–Népelet* XXXIX. 147–164.

SZILÁGYI Erzsébet

1976 *Adatok Mátyás Flórián életéhez, nyelvészeti és történetírói tevékenységéhez.* (Különnyomat a Baranyai Helytörténetírás 1974–75 című kötetből) Pécs, Szikra 209–229.

SZILÁGYI Márton

2003 „Alkalmatosságra írott versek”, avagy vidám férfikompaniák humora. Csokonai, Arany és a közköltészeti hagyomány. *Bárka* XI. 5. 53–62.

2005 Folklór, irodalom vagy irodalmi folklór? A szóbeliség szerepe 19. és 20. századi irodalmunkban In Szerk. Szemerényi Ágnes *Folklór és irodalom.* Budapest, Akadémiai Kiadó. 154–161.

2007 Petőfi Zoltán konfliktusos élete és halála. In uő. *Határpontok* Budapest, Ráció 119–132.

2008 Irodalom és folklór összefonódása egy Csokonai-anekdota körül. *Ethnographia* 119. 1. 23–38.

SZINNYEI József

1891–1914 *Magyar írók élete és munkái.* I–XIV. Budapest. Hornyánszky Viktor

Sz. KRISTÓF Ildikó

2008 Statisztikák, használatok, olvasatok. Az írni-olvasni tudás történeti kutatásának forrásairól és módszereiről (16–18. század) In Szerk. Fülemile Ágnes– Kiss Réka *Történeti forrás- néprajzi olvasat. Gazdaság-, társadalom- és egyháztörténeti források néprajzi értelmezésének lehetőségei.* (Történeti forrás-néprajzi olvasat) Budapest MTA Néprajzi Kutatóintézete, L'Harmattan

SZONDY György

1937 *Bezerédj Amália.* A Debreceni Tisza István Tudományos Társaság I. osztályának kiadványai VII. kötet 6. füzet. Debrecen, Városi nyomda

SZÖRÉNYI László

1999 A szegedi piaristák irodalmi tevékenysége In uő: *Studia Hungarolatina. Tanulmányok a régi magyar és neolatin irodalomról*. Budapest, Kortárs 147–157.

SZULOVSKY János

2002 Ipolyi Arnold és a magyar Mythologia második kiadásának ügye In Szerk. Csonka Talács Eszter-Czövel Judit-Takács András *Mir-susnē-hum I. Tanulmánykötet Hoppál Mihály tiszteletére*. Budapest, Akadémiai, 184–203.

SZÚNYOG [PETELEI István]

1884 Székely mesék. *Kolozsvári Közlöny* III. 285. 3.

SZÜCS Lajos

1902 *A putnoki ev. ref. népiskola krónikája*. Kézirat (Putnok, Református Lelkész Hivatal)

SZVOBODA DOMÁNSZKY Gabriella

2005 Árgyéus királyfi és Tündérszép Ilona a Vigadóban. In szerk. Kalla Zsuzsa et al. *Kultusz, mű, identitás. Kultusz történeti tanulmányok*. Budapest, PIM. 234–248.

SZVORÉNYI József

1884 *Olvasmányok a gymnasiumi s reáltanodai alsóbb osztályok számára*. I. kötet 10. javított kiadás. Budapest, Franklin

T. ERDÉLYI Ilona

1965a *Az Ifjú Magyarország és Kazinczy Gábor*. Budapest, Akadémiai Kiadó (Irodalomtörténeti Füzetek 48.)

1965b Kazinczy Gábor és írói köre. In Szerk. Pándi Pál. *A magyar irodalom története III. 1772–1849*. Budapest, Akadémiai Kiadó, 590–593.

1974 A Magyar Népköltési Gyűjtemény kiadásának története. *Magyar Könyvszemle*. 90. 1–2. sz. 55–77. (=T. Erdélyi Ilona 2008a 60–89.)

1980 „Rablókiadás” szerzői jog és könyvügyi morál 1847-ben. *Magyar Könyvszemle*. 96. 3. 288–294.

1981 *Erdélyi János*. Budapest, Akadémiai Kiadó (A múlt magyar tudósai.)

2008a „Pályák és pálmák” T. Erdélyi Ilona válogatott tanulmányai. Piliscsaba, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar

2008b Erdélyi János írói hagyatékának sorsa. In uő. „Pályák és pálmák” T. Erdélyi Ilona válogatott tanulmányai. Piliscsaba, Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kar 250–255.

T. SZABÓ Levente

2001 Emlékezetközösségek és Mikszáth Kálmán Új Zrínyiasza. In Szerk. Szabó Levente–Tóth Zsombor *Diskurzusok, perspektívák, relevanciák*. Rodosz-tanulmányok I. Kolozsvár, Kriterion. 143–191.

2003 Szövegkritika és kulturális konstrukciók a XIX. század közepén. In Szerk. Berszán István *Tudomány-egyetem-diszciplína*. A Babeş-Bolyai Tudományegyetem Magyar Irodalomtudományi Tanszékének 2001. október 26–27-én megrendezett „házikonferenciáján” elhangzott előadások. Kolozsvár, Az Erdélyi Múzeum-Egyesület kiadása 102–115.

2004 Mi van egy névben? A szerzői név modern értelemben vett jelentéstartalmainak kanonizációja. In Szerk. T. Szabó Levente–Virginás Andrea *Birtoklásformák és társadalmi szerepreprezentációk a XIX. század közepén = Új narratívák(?) Fiatal kutatók tanulmányai az irodalom- és társtudományok köréből*. A Romániai Magyar Doktoranduszok és Fiatal Kutatók IV. Tudományos Konferenciáján elhangzott előadások. A nyelv-, irodalom- és történettudományi szekció előadásai, Kriterion, Kolozsvár (online szövegváltozat: <http://szabol.adatbank.transindex.ro/belso.php?k=8&p=1152> lementve 2009. 11. 01.)

TAAR Ferenc

1976 A kezdetektől 1874-ig az intendatúra végéig. In Szerk. Katona Ferenc *A debreceni színészet története*. Debrecen, Debrecen Megyei Városi Tanács V. B. Művelődésügyi Osztály, 9–51.

TALVJ [Therese Albertine Luise von JAKOB-ROBINSON]

1840 *Versuch einer geschichtlichen Charakteristik der Volkslieder germanischer Nationen mit einer Uebersicht der Lieder aussereuropäischer Völkerschaften von --* Leipzig, Brockhaus

TANGHERLINI R. Timothy

2008 And the Wagon Came Rolling In... Legend and the Politics of (Self-) Censorship in Nineteenth-Century Denmark. *Journal of Folklore Research*. Vol 45. Nr 3. 241–261.

TAKÁCS Lajos

1953 A képmutogatás kérdéséhez. *Ethnographia* LXIV. 87–103.

1958 Históriaok históriák. Budapest, Akadémiai Kiadó (A Magyar Néprajzi Társaság Könyvtára)

1964 Mese és olvasmány egy mesefenntartó közösség életében. *Néprajzi Közlemények*, IX. 1. Budapest Néprajzi Múzeum–MTA Néprajzi Kutatócsoport. 257–272.

TAKÁTS József

2007 Arany János szokásjogi gondolkodása. In uő. *Ismerős idegen terep. Irodalomtörténeti tanulmányok és bírálatok*. Budapest, Kijarat Kiadó 233.

TÁRKÁNY SZÜCS Ernő

1955 Török Károly (1843–1875) *Tiszatáj* IX. 5–6. 381–388.

1977 Bírósági per népmesegyűjtemény kiadása folytán. *Néprajzi Hírek* VI. 3–4. 118.

1978 A Tombácz-ügy néhány elvi kérdése. *Néprajzi Hírek* VII. 1–2. 33–42.

TATTAY Levente

2001 *A szellemi alkotások joga*. Budapest, Szent István Társulat

THOMKA Beáta

2003 A történelem mint tapasztalat, regény és retorika. In Szerk. Böhm Gábor *Másodfokon. Írások Esterházy Péter Harmonia Caelestis és Javított kiadás című műveiről*. Budapest, Kijarat Kiadó. 61–76.

THOMKA Beáta (szerk.)

1998 *Narratívák 1. Képelemzés*. Budapest, Kijarat Kiadó

TOLDY Ferenc

1858 *Régi magyar mesék, beszélek és erkölcsiratok. Irodalmi bevezetésekkel és szómagyarázatokkal kiadja --*. I. Pesti Gábor meséi. Görög bölcsek jelesmondásai– P. Syrus Mímusai– Cato. Pest, Emich (Magyar prózairók a XVI. és XVII. századból)

1872 Beszéd egy írójogi törvény ügyében. In -- *összegyűjtött munkái VI. kötet, Irodalmi beszédei II. kötet. Emlék- és vegyes beszédek 1834–1872*. Pest, Ráth Mór, 1872. 303–307.

1985 Gaál György. In *Irodalmi arcképek*. Vál. Lőkös István. Budapest, Szépirodalmi Kiadó, 117–128. (Magyar Ritkaságok)

1987 *A magyar nemzeti irodalom története. A legrégibb időktől a jelen korig. Rövid előadásban (1864–1865)*. A kötetet összeállította, a szöveget gondozta Szalai Anna Budapest, Szépirodalmi Könyvkiadó

[TOLDY Ferenc] SCHEDEL F[erenc]

1838 Néhány szó az írói tulajdonról, 's kérelem a' folyóiratok kiadóihoz. *Athenaeum* II. 1. félév 45. sz. 705–717.

[Toldy Ferenc] D. Schedel Ferenc

1840a Az írói tulajdonról. *Budapesti Szemle* I. kötet 157–237.

1840b *Az írói tulajdon philosophiai, jogi és literaturai szempontból, az azt tárgyzó külföldi törvények, és vélemény egy magyar írójogi törvényről*. Pest, Heckenast

TÓTH Csilla

2002 A megszerkesztettség nyomai a Széll Farkas –kódexben In Szerk. Bánki Éva és Tóth Tünde *Allegro con brio. Írások Zemplényi Ferenc 60. születésnapjára* Budapest, Palimpszeszt, 299–313.

TÓTH István György

1996 *Mivelhogy magad írást nem tudsz... Az írás térhódítása a művelődésben a kora újkori Magyarországon.* Budapest, MTA Történettudományi Intézete (Társadalom – és művelődéstörténeti tanulmányok 17.)

TÓVÁRI Judit (szerk.)

1991 Vezető Szemere Bertalan életének és pályájának forrásaiban és irodalmában. In Szerk. Ruszoly József *Szemere Bertalan és kora.* Második kötet. Szemere Bertalan Alapítvány, Miskolc

TMLev

1964 *Tompa Mihály levelezése I. 1839–1862. II. 1863–1868.* Sajtó alá rendezte és a jegyzeteket írta Bisztray Gyula. Budapest, MTA Irodalomtörténeti Intézete-Akadémia Kiadó. (A Magyar Irodalomtörténetírás Forrásai, 6–7.)

TOMKOWIAK, Ingrid

1993 *Lesebuchgeschichte. Erzählstoffe in Schallesbüchern 1770-1920.* Berlin, New York, deGruyter

TOMPA Mihály

1846 *Népregék, népmondák.* Pest, Beimel József

1904 *Tompa Mihály Munkái III. kötet.* Magyar remekírók. Sajtó alá rendezte: Lévay József Franklin, Budapest

TÖMÖRKÉNY István

1914 A tanyai ember Ág Illése. *Ethnographia.* XXV. 97–101.

TÖRÖK István

1905 *A kolozsvári ev. ref. collegium története.* III. kötet. Kolozsvár, Stief Jenő és társa könyvnyomó Intézete

TÖRÖK Zsuzsa

2005 Petelei István jegyzetfüzetei. *Irodalomtörténeti Közlemények* CIX. 4–6. 580–593.

2009 Martin Lyons: *Reading Culture and Writing Practices in Nineteenth-Century France.* Toronto, Buffalo, London, University of Toronto Press, 2008 [Rec.] (<http://rec.iti.mta.hu/rec.iti/Members/TorokZsuzsa/Martyn-LYONS-Reading-Culture-and-Writing-Practices>, lementve 2009. 08. 20.)

TROSTLER József

1927 *Mesenyomok a XVIII. század magyar irodalmában. A racioizmus és irracionizmus küzdelméhez.* [Klny. a Magyar Nyelvőr 1927. számához] Budapest, A Magyar Nyelvőr kiadása TURÓCZI-TROSTLER József

1940 *A mese felfedezése és a magyar mese a XVIII. században.* Budapest, Ranschburg Gusztáv

1942 *Fenékkel felfordult világ. Tanulmányok a mesés képzetek történetéből.* (Klny. A Libanon 1940–1941. évfolyamából) Budapest, Ranschburg Gusztáv

1961 Vörösmarty mesenovellái. In uő. *Magyar irodalom Világirodalom.* Tanulmányok I. 470–507.

ÚJFALVI Sándor

1990 *Emlékiratok.* A szöveget Ugrin Aranka gondozta, a bevezető Benkő Samu munkája. Budapest, Szépirodalmi Könyvkiadó

UJVÁRI Péter

2000 (1929) *Magyar Zsidó lexikon.* Budapest, Makkabi Kiadó

UJVÁRY Zoltán

- 1963 Árgirus és Tündér Ilona vásári festményen. *Ethnographia*. LXXIV. 109–110.
- 2000 *Kis folklórtörténet III. Gyulai Pál (1826-1909)*. (Néprajz egyetemi hallgatóknak 22.) Debrecen, Debreceni Egyetem Bölcsészettudományi Kar Néprajzi Tanszék =Ujváry Z. 2007b. Az irodalom és a népköltészet határán Gyulai Pál 1826–1909 438–455.
- 2001 *Kis folklórtörténet IV.* (Néprajz egyetemi hallgatóknak, 23.) Debrecen, Kossuth Egyetemi Kiadó.
- 2004 *Kis folklórtörténet VIII.* (Néprajz egyetemi hallgatóknak 31.) Debrecen, Kossuth
- 2007a A magyar folklórkutatás kezdetei. Gyűjtési felhívások. In uő. 2007b 7–20.
- 2007b *Magyar folklórtörténet I.* Debrecen, Magyar Tudományos Akadémia, Debreceni Egyetem Néprajzi Kutatócsoport (Magyar Néprajzi Könyvtár)
- 2008 *Magyar folklórtörténet II.* [szöveggyűjtemény] Debrecen, Magyar Tudományos Akadémia, Debreceni Egyetem Néprajzi Kutatócsoport (Magyar Néprajzi Könyvtár)
- UMÉL
- 2002 *Új Magyar Életrajzi Lexikon* IV. L–Ö. Főszerk. Markó László. Budapest, Magyar Könyvklub
- UTHER, Hans-Jörg
- 1993 Illustration. Kurt Ranke. hrsg. *Enzyklopädie des Märchens* VII. 45–82. Berlin–New York, Walter de Gruyter
- 2004 *The types of international folktales. A classification and bibliography. I. Animal tales, tales of magic, religious tales, and realistic tales with an introduction. II. Tales of the stupid ogre, anecdotes and jokes, and formula tales. III. Appendices.* Helsinki, Suomalainen Tiedekatemia. (FFC 284–286.)
- 2008a Kinder- und Hausmärchen. In Ed. Haase, Donald *The Greenwood Encyclopedia of Folktales & Fairy Tales* II. 535–541. Westport, Greenwood Press
- 2008b Illustrations to the Folktale “The Fisherman and His Wife” (KHM 19, ATU 555) *Folklore: Electronic Journal of Folklore* XIV. Vol. 40. 7–20.
- YBL Ervin
- 1981 *Lotz Károly élete és művészete.* Képzőművészeti Alap. Budapest, Kossuth.
- VADERNA Gábor
- 2009 Nevelés és Bildung. A Dessewffy család és a gyermeknevelés a 19. század első felében. *Sic Itur ad Astra* XX. 59. 117–148.
- VAJDA János
- 1982 *–összes költeményei.* Budapest, Szépirodalmi Könyvkiadó
- VAYERNÉ ZIBOLEN Ágnes
- 1984 *Moritz von Schwind.* Budapest, Corvina.
- VÉBER János
- 2003 Elfeledett középkori oklevelek Kazinczy Gábor hagyatékában. *Levéltári Közlemények* LXXIV. 1–2. 159–190.
- VEREBÉLYI Kincső
- 1995 A szépirástól a képirásig. Jegyzetek a magyar népi grafika válfajairól. *Néprajzi Értesítő* XVIII. 205–234.
- 1999a Ipolyi Arnold himzés-gyűjteménye. *Ethnographia* CX. 140–146.
- 1999b *A folklór jogi védelme.* Európai Folklór Intézet, Budapest. (EFI Communications 4.)
- VERSÉNYI György
- 1896 *Hory Farkas.* Bp Atheneum
- VIIDALEPP, Richard
1969. A mesélők és a mesemondás körülményei az észteknél. *Ethnographia* LXXX. 447–460.
- VIKÁR Béla
- 1891 Somogyi tanulmányutamról. *Ethnographia* II. 118–122.

VISZOTA Gyula

1912 Vörösmarty véleménye az írói tulajdonjogról és a titkos szavazásról. *Akadémiai Értesítő* 23. kötet 400–406.

VITA Zsigmond

1968 Gyermekeirodalmunk bölcsőjénél. In uő *Tudománnyal és cselekedettel*. Bukarest, Irodalmi Kiadó 243–281.

1975 Előszó. In Gyulai Pál: *A szél és a nap*. Ion Creangă könyvkiadó, Bukarest. (Az én első könyvem 10.)

VOIGT, Irma Elizabeth

1913 *The Life and Works of Mrs. Therese Robinson (Talvj)*. University of Illinois

VOIGT Vilmos

1975 A népköltészet változása a XIX. században. *Ethnographia*, LXXXVI. 48–61.

1977 A népköltészet változása a XIX. században. *Ethnographia* LXXXVIII. 49–61. (Átdolgozott változata In Voigt V. 2001. 167–180.)

1978 A folklór történeti kutatásának eredményei. *Világosság*, XIX. 382–386.

1980 A magyarországi folklórisztikai textológia eredményei és feladatai. *Hungarológiai Közlemények* XII. 42–43. sz. 29–47.

1981 *A folklór és az irodalom kapcsolata a magyar állatmesékben*. Különlenyomat a Debreceni Déri Múzeum 1979. évi könyvéből, Debrecen 281–329.

1982a A magyar népmesekutatás a múlt század első felében. In Szerk. Kriza Ildikó. *Kriza János és a kortársi eszméáramlatok. Tudománytörténeti tanulmányok a 19. századi folklórisztikáról*. Budapest, Akadémiai Kiadó. 139–150.

1982b A magyar népköltészet forrásai –egy forráskiadvány-sorozattervezete. In Szerk. Voigt Vilmos [Strena Folklorica Iosepho Faragó sexagenario dedicata.] *A Folklore Tanszék Évkönyve*, Budapest (Artes Populares 8.) 217–221.

1984 Történeti folklórisztika és történeti antropológia. Tudománytörténeti megjegyzés. In Szerk. Hofer Tamás *Történeti antropológia*. Budapest, MTA–NKI. 73–86.

1989 A magyar népmese. *Ethnographia* C. 384–409.

1990 Népköltési gyűjtemények hasonmás-kiadásai és ezek problémái. *Irodalomtörténet* LXXI. 1. 173–180.

1994 Reformkori mondák. In Szerk. Liszka József *Néprajzi tanulmányok* 9. Komárno, Szlovákiai Magyar Néprajzi Társaság 73–98.

1997 Gaal György. In *Kapcsolatok és konfliktusok Közép-Európa vidéki életében. Tanulmányok Gaál Károly professzor 75. születésnapjára*. Szerk. Csoma Zsigmond – Gráfik Imre. Szombathely, Vas Megye Önkormányzata, 205–216.

1998 A magyar mesekutatás és –gyűjtés története a 19. században. In Szerk. Voigt Vilmos *A magyar folklór*. Budapest, Osiris. 236–237.

1999 A mai magyar folklór textológia kérdései. *Irodalomtörténet* LXXXI. 2. 298 (*Artes Populares* 8.) 306.

2001 A folklórtól a folklórizmusig. Történeti folklórisztikai tanulmányok. Budapest, Universitas Könyvkiadó

2004a Magyar, magyarországi és nemzetközi. Történeti folklórisztikai tanulmányok. Budapest, Universitas Könyvkiadó

2004b A magyar folklór textológia helyzete és új távlatai. *Irodalomtörténet* LXXXV. 3. 356–366.

VOIGT Vilmos (szerk.)

1974 A színhagyományozás törvényszerűségei. Nemzetközi szimpozium Budapesten 1969. május 28–30. Budapest, Akadémiai Kiadó

2005 *Magyar folklór szöveggyűjtemény*. Budapest, Osiris

VOIGT Vilmos – BALOGH Lajos

- 1974 *A népköltési (folklor) alkotások kritikai kiadásának szabályzata*. Budapest, Akadémiai Kiadó (Szerkesztési irányelvek IV.)
- KATONA Imre-VOIGT Vilmos
- 1981 Ponyvairodalom. In Szerk. Ortutay Gyula *Magyar Néprajzi Lexikon*. IV. Budapest, Akadémiai Kiadó 261–265.
- VOINOVICH Géza
- 1926 *Gyulai Pál*. Budapest, Pallas irodalmi és nyomdai Rt.
- VÖLGYESI Orsolya
- 2003 A szerzői jog és az írói státusz a XIX. század első felében. In Szerk. Alexa Károly *Polgárosodás és irodalom*. Kiadja a Természet- és Társadalombarát Fejlődésért Közalapítvány Kölcsey Intézete, Budapest. 98–112. (Kölcsey füzetek III.)
- 2007 Miből élhet meg egy magyar író? In -- *Egy siker kudarca. Kuthy Lajos pályafutása*. (Irodalomtörténeti füzetek 163. szám). Budapest, Argumentum Kiadó 2007. 24–39.
- VÖRÖSMARTY Mihály (szerk.)
- 1838 *Magyar Tájszótár*. Kiadta a Magyar Tudós Társaság, Buda
- WARGA László
- 1872 Gyulai Pál és az irodalmi tulajdon. *A Hon* X. 170. sz. 2–3.
- WEHSE, Rainer
- 1986 Past and Present Folkloristic Narrator Research. In Ed Ruth Bottigheimer *Fairy Tales and Society: Illusion, Allusion and Paradigm*. Philadelphia, University of Pennsylvania, 245–258.
- WEST, Martin
- 1999 Szövegkritika és szövegkiadás. Ford. Bolonyai Gábor. Budapest, Typotex
- WILHELM B Gizella
- 1953 *Than Mór*. Budapest, Képzőművészeti Alap, Egyetemi Nyomda
- ZÖLDHELYI Zsuzsa (szerk.)
- 1974 *Orosz írók magyar szemmel. Az orosz irodalom magyar fogadtatásának válogatott dokumentumai (1820–1920)*. I. Budapest, Tankönyvkiadó
- ZIPES, Jack
- 2006² *Fairy tales and the art of subversion: the classical genre for children and the process of civilization*. Routledge, Taylor&Francis

Felhasznált kéziratok

MTAK Kt.	Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának Kézirattára
OSzK Kt.	Országos Széchényi Könyvtár Kézirattára
MOL	Magyar Országos Levéltár
EA	Ethnológiai Adattár
PMKL	Piarista Rend Magyar Tartomány Központi Levéltára
KUK	Kolozsvári Unitárius Kollégium Levéltára
ELTE	ELTE, Néprajzi Intézet Kézirattár

- MTAK Kt. Irodalom 8-r 206. *Erdélyi János népköltési gyűjteménye*
MTAK Kt. Irodalom 4-r 409/I–IV. *Kriza János gyűjteménye*
MTAK Kt. Irodalom 4-r 412. *Kriza János gyűjteménye*
MTAK Kt. Ms 5970/124–127. *Mesetöredék a 19. század második feléből*
MTAK Kt. Magyar Irodalom 2 r-6. *Gaal György Magyar Mesegyűjteménye*
MTAK Kt. Régi és újabb írók 4-r. 66. 1–3. *Közkatonák meséi*
MTAK Kt. Ms 10020/I–VII. *A Kisfaludy Társaság népmesegyűjteménye*
MTAK Kt. Történelem 2-r 11. *Gaal György életére és műveire vonatkozó. Toldy Ferenc jegyzetei és gyűjtése*
MTAK Kt. Ms 4163/108 2/1983. Kovács Ágnes: *Beszélgetés Gergely Pállal, a Magyar Tudományos Akadémia kéziratgyűjteményében 1981. március 23-án*
MTAK Kt. Ms 10020/I–VI. *Kisfaludy Társaság népmese-gyűjteménye*
MTAK Kt. Ms 5081/77–78. *Kazinczy Gábor helynévgyűjtése Sajóvelezd- s Mercse határából.*
MTAK Kt. Irod. 4-r 70. *Mesegyűjtemény Blaskó, Hegedűs, Hunfalvy Pál és Incze József gyűjtőktől*
MTAK Kt. Irod. 8-r 177. *Illésy György folklórgyűjtése*
MTAK Kt. Irod. 4-r 364. *Beke József: Mesék*
MTAK Kt. Irod. 4-r. 365/I–II. *Dal-és balladagyűjtemény vegyes gyűjtésekből*
MTAK Kt. Irod. 4-r 370. *Mesés könyf írta Blaskó György Sajó kazán 1864dik Évbén In Mese-gyűjtemény Blaskó, Hegedűs, Hunfalvy P. és Incze József gyűjtőktől*
MTAK Kt. Irod 4-r. 397/I–II. *Marosi Samu, Bagossy Károly, Bak László és ismeretlen gyűjtők népmesegyűjteménye*
MTAK Kt. Ms 6227/90 *Mesefeljegyzés-töredék a 19. századból*
MTAK Kt. MS 5970/124 I. II. *Mesetöredék a 19. század második feléből*
MTAK Kt. MS 5970/130–131 *Beke József levele Kazinczy Gábornak*
MTAK Kt. K 513/259 *Kazinczy Gábor levelei Arany Jánoshoz*
MTAK Kt. M. Irod. 4-r 74. *Toldy Ferenc levéltárcája*
MTAK Kt. M. Irod. Lev. 75. *Toldy Ferenc levéltárcája*
MTAK Kt. M. Irod. Lev. 4-r 126. *Toldy Ferenc levelei*
MTAK Kt. Ms 4892 *Kazinczy Gábor vegyes iratai*
MTAK Kt. Tört 2-r 8. 26. *Kazinczy Gábor: Munkálataim jegyzéke 1830–1847*
MTAK Kt. RAL 265/1883. *Merényi László kutatásairól Lehr Albert*
MTAK Kt. Nyelvtud. 2-r 44. *Magyar Tudományos Akadémia Nyelvtudományi Bizottság jegyzőkönyvei 1877–1919*
MTAK Kt. K 1422. *Kis és nagygyűlési jegyzőkönyvek 1859–1861. A Magyar Tudományos Akadémia Huszonhetedik külsülésének jegyzőkönyve.*
MTAK Kt. Ms 5766 *Kisfaludy-Társasági jegyzőkönyvei 1843–1848*
MTAK Kt. Ms 5767 *A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei.*
MTAK Kt. Ms 5768 *A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei 1865–1871*
MTAK Kt. Ms 5770 *A Kisfaludy-társaság jegyzőkönyvei*
MTAK Kt. 8-r 147. *Szél Farkas énekeskönyve (1863)*

MTAK Kt. RAL 711/1864. *Merényi László néprajzi gyűjtő elleni székelyföldi követelésről*
 MTAK Kt. RAL 651/1883. *Merényi László jelentése az erdélyi mese- és szógyűjtési munkáról*
 MTAK Kt. 1861. nov. 27. 770/3 *Merényi László ajánlása erdélyi mesegyűjtő útjár*
 MTAK Kt. RAL 1271/62. *Merényi László erdélyi népmesék gyűjtésére felvett 300 ft segélye nyugtája*
 MTAK Kt. RAL 1272/1862. *Merényi László nyugtája 100 és 300 ft-os népmesegyűjtési segélyeiről*
 MTAK Kt. Irod 4-r. 408. *Népdal és ballada-másolatok (különféle gyűjtésekből* (Gyulai Pál gyűjtőkönyve)
 MTAK Kt. Irod. 4-r. 369/ I–III. *Csaplár Benedek tájszógyűjteménye*
 OSzK Kt. Fol. Hung. 2247. *Merényi László akadémiai jelentése és egyéb nyelvészeti munkái*
 OSzK Quart. Hung. 1275. Kazinczy Gábor: *Kisebb iratok*
 OSzK Kt. Fond 78/296 Kiss Lajos és Reiniger Jakab levelezése
 OSzK Kt. Analekta 11773. Toldy Ferenc: *Ponyva-irodalmi jegyzék*
 OSzK Kt. Fol. Hung. 2247 *Merényi László: Merényi László akadémiai jelentése és egyéb nyelvészeti munkái*
 EA 19035. *A Székely Népköltési Gyűjtemény (1956) gépirata*
 EA 4535. *Vikár Béla: Vegyes néprajzi gyűjtés, főleg népköltészet. Csököly, Viszák, Korond, Somogy, Vas, Udvarhely m. 1896–1906. Magyar Tudományos Akadémia Kéziratgyűjteményéből Gergely Pál-féle áttétel*
 EA 4535. 1. sz. melléklet: *Feljegyzés Vikár Bélának a Magyar Tudományos Akadémián talált kéziratos folklór anyagával kapcsolatosan. 1957. december 20. K. Kovács Péter (a kéziratgyűjtemény öre). 2. sz. melléklet és 3. sz. melléklet: Észrevételek az EA 4535/AC ún. Vikár–anyagához. Volly az ún. Vikár-anyag VII. csomagjáról (1–1480 lap)*
 KUK Kriza hagyaték 13. sz. (nagy) doboz
 ELTE 1–24. *Vikár Béla gyűjtése (Népdalok, balladák. 1–4. Balladák, katona- és betyárdalok. 5. Találós kérdések. 6. Népdalok, balladák. 7. Mesék 8–9. Gyermekköltészet, népdalok, népballadák. 10. Népdalok, balladák, szokásköltészet. 11. Népdalok, balladák. 12–13. Dalok, balladák. 14. Népdalok, balladák, gyermekjátékok. 15–16. Népdalok, karácsonyi és templomi énekek. 17. Népdalok, balladák. 18. Népdalok. 19. Népdalok, balladák. 20–21. Népdalok, balladák, szokásköltészet. 22–23. Népdalok, balladák, gyermek-, és szokásköltészet. 24.)*
 PMKL N. 186. *Csaplár Benedek hagyatéka*
 MOL A 1384. *Csenyete, református anyakönyvek*
Protocollum Ecclesia Ref. Putnokiensis (kézirat a putnoki parókián)
Vegyes anyakönyvek, Putnok 1762–1856. (kézirat a putnoki parókián)
Velezd reform egyház iskola jegyző könyve. Belső címlap: S. Velezdi ref. egyház iskola jegyző könyve vevődött az 1848^{dik} évb. Decemb. 19^{ken} Beke József iskolatanításágában (Kézirat a sajóvelezdi parókián)
Keresztelési anyakönyvek, Sajóvelezd (1842. júl. 2.–1876. ápr. 24.)
Halotti anyakönyvek, Sajóvelezd (1842. jún. 5.–1880. dec. 31.)
A sajó-velezdi ref. éneklő társulat jegyzőkönyve kezdve 888^{ik} év nov. 22. (Kézirat a sajóvelezdi parókián.)

1. SZ. KAZINCZY GÁBOR KIADOTT ÉS KÉZIRATOS MESEFORDÍTÁSAI¹²⁹²

Mesecím	népnév ¹²⁹³	év	megjelenés	cím, alcím	kézirat ¹²⁹⁴	forrás ¹²⁹⁵
A' halál, mint keresztatyja	?	1837	<i>Athenaeum</i> , I. félév, 26. szám, márc. 30., 215–216.			Th.Ztg. 1835. 4. ¹²⁹⁶
A csodálatos síp	finn	1855	<i>Uj Magyar Muzeum</i> V. évf., XI. füzet, november, I. kötet, 530–538. (különnyomat 1856) ¹²⁹⁷	Finn népmesék	Ms 10.020 I. 35–40, a paratextus: Ms 4892	
A leány a tengerben	finn	1855	<i>Uj Magyar Muzeum</i> V. évf., XI. füzet, november, I. kötet, 538–545. (különnyomat 1856)	Finn népmesék	Ms 10.020 I. 42–47. és Ms 4892	
A szemes vadász	finn	1855	<i>Uj Magyar Muzeum</i> V. évf., XI. füzet, november, I. kötet, 545–549. (különnyomat 1856)	Finn népmesék	Ms 10.020 I. 40–42	
Az igazságnak győzni kell	vend	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1857-re.</i> II. kiadás, 84–86.	Népmesék	Ms 10.020 I. 92–94.	Kletke II. 367–370. ¹²⁹⁸
A lopott bárány máj	horvát	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1857-re.</i> II. kiadás, 86–87.	Népmesék	Ms 10.020 I. 82–84.	Kletke II. 37–40.
Az állatok nyelve	rác	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1857-re.</i> II. kiadás, 87–89.	Népmesék	Ms 10.020 I. 60–62.	Karadzić 17–23. ¹²⁹⁹
A hű állatok	mongol	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1857-re.</i> II. kiadás, 89–91.	Népmesék	Ms 10.020 III. 11–13.	Kletke III. 16–19.
Az ördög és tanítványa	oláh	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1857-re.</i> II. kiadás, 91–92.	Népmesék	Ms 10.020 I. 46–48.	Schott 199. ¹³⁰⁰
A nyulszív	lengyel	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1858-ra.</i> II. évf., II. kiadás	Népmesék	Ms 10.020 III. 33–34.	Kletke II. 117–119.

¹²⁹² A táblázat a „Népek meséi” című fordítássorozat kéziratban maradt és kiadott darabjait, Mailáth meséinek Kazinczy Gábor által lefordított két darabját, valamint néhány korábbi mesefordítását tartalmazza.

¹²⁹³ A kézirat vagy a publikáció megjelenése szerint.

¹²⁹⁴ Az utolsó kivétellel valamennyi lelőhelye az MTA Kézirattárában van.

¹²⁹⁵ A forrásokra több helyen utal maga a kézirat, ahol ebben az oszlopban oldalszámok is szerepelnek, azt jelenti, hogy megtaláltam az eredeti szövegeket. Ahol szögletes zárójelben van a forrás, ott a fordításból vettem át vagy következtettem.

¹²⁹⁶ Der Tod als Pathe. *Allgemeine Theaterzeitung und Originalblatt für Kunst, Literatur, Musik, Mode und geselliges Leben.* Wien, 1835. No. 4. 13–14.

¹²⁹⁷ Kazinczy Gábor: *Finn népmesék.* 1856. Pest, Heckenast.

¹²⁹⁸ H. Kletke: *Märchensaal. Märchen aller Völker für Jung und Alt.* I–III. Verlag von Carl Reimarus, Berlin 1845.

¹²⁹⁹ Wuk Stephanowitsch Karadschitsch: *Völkermärchen der Serben.* Druck und Verlag von Georg Reimer, Berlin 1854.

¹³⁰⁰ Arthur & Albert Schott: *Walachische Märchen.* Stuttgart und Tübingen, J. G. Cotta'scher Verlag, 1845.

<i>A palaczk</i>	ír	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1858-ra.</i> II. évf., II. kiadás	Népmesék	Ms 10.020 I.36–41.	
<i>A fiú</i>	orosz	1857	<i>Délibáb. Képes naptár 1858-ra.</i> II. évf., II. kiadás	Népmesék	Ms 10.020 I. 49–51.	
<i>A kovácsról, ki az ördögöt rászedte</i>	litván	1858	<i>Uj Magyar Muzeum</i> VIII. évf., XI. füzet, november, I. kötet, 463–469.	Lithván népmesék	Ms 10.020 III. 1–6. (a paratextus: Ms 4892)	Scleicher 108–115. ¹³⁰¹
<i>Halászfű</i>	litván	1858	<i>Uj Magyar Muzeum</i> VIII. évf., XI. füzet, november, I. kötet, 469–474.	Lithván népmesék	Ms 10.020 III. 83–86.	Scleicher 71–75.
<i>Az ördögnél furfangosabb banyáról</i>	litván	1858	<i>Uj Magyar Muzeum</i> VIII. évf., XI. füzet, november, I. kötet, 474–477.	Lithván népmesék	Ms 10.020 I. 26–28.	Scleicher 50–53.
<i>A kecskefüles császár</i>	rác	1859	<i>Delejtű</i> 2. évf., 1. sz. 3–4.	Rác mesék I.	Ms 10.020 III. 59–60.	Karadzić 225–230. ¹³⁰²
<i>Egy orosz asszony</i>	rác	1859	<i>Delejtű</i> 2. évf., 2. sz. 11–12.	Rác mesék II.	Ms 10.020 I. 9–11.	Karadzić 216–221.
<i>A ki keveset kíván, legtöbbet kap</i>	rác	1859	<i>Delejtű</i> 2. évf., 3. sz. 19–21.	Rác mesék III.	Ms 10.020 III. 61–63.	Karadzić 118–123.
<i>Az ördög és tanítványa</i>	oláh	1860	<i>Uj Magyar Muzeum</i> X. évf., IV. füzet, április, 229–233.	Népek meséi	Ms 10.020 I. 46–48.	
<i>Az érckirály</i>	tót	1860	<i>Uj Magyar Muzeum</i> X. évf., IV. füzet, április, 233–237.	Népek meséi	Ms 10.020 III. 7–9.	Wenzig 10–15.
<i>Az aggszűz és az ördög</i>	cseh	1860	<i>Uj Magyar Muzeum</i> X. évf., IV. füzet, április, 237–243.	Népek meséi	Ms 10.020 I. 87–91.	[Wenzig vagy Kletke]
<i>A végzet</i>	szerb	1863	<i>Koszorú</i> I. évf., I. félév, 1. sz. január 4. 13–16.			[Karadzić 118.]
<i>A beszélő fenyűk</i>	finn	1863	<i>Koszorú</i> I. évf., II. félév, 1. sz. július 5. 16–17.	Finn népmesék	Ms 10.020 I. 85–86.	
<i>Az árva leány</i>	finn	1863	<i>Koszorú</i> I. évf., II. félév, 17. sz. október 25. 400–401.	Finn népmesék		
<i>c.n.</i>	finn	1864	<i>Koszorú</i> II. évf., I. félév, 4. sz. január 24. 89–90.	Finn népmesék		
<i>c.n.</i>	szamojéd	1864	<i>Koszorú</i> II. évf., II. félév, 18. sz. október 30. 424–426.	Szamojéd népmesék		Castrén ¹³⁰³
<i>c.n.</i>	szamojéd	1864	<i>Koszorú</i> II. évf., II. félév, 20. sz. november 13. 471–	Szamojéd népmesék		Castrén

¹³⁰¹ August Schleicher: *Litauische Märchen, Sprichworte, Rätzel und Lieder*. Weimar, Hermann Böhlau, 1857.

¹³⁰² A *Delejtűben* megjelent három mese forrását Božidar Kovaček azonosította 1971-ben. Hivatkozta: Fried I. 1979a. 269.

¹³⁰³ M. Alexander Castrén: *Nordische Reisen und Forschungen*. St Petersburg, Commissionäre der Kaiserlichen Akademie der Wissenschaften, 1857.

			472.			
c.n.	szamojéd	1864	Koszorú II. évf., II. félév, 20. sz. november 13. 472.	Szamojéd népmesék		Castrén
c.n.	szamojéd	1864	Koszorú II. évf., II. félév, 21. sz. november 20. 496–498.	Szamojéd népmesék		Castrén
A két árva	szamojéd	1860	Szigeti Album 218–222. ¹³⁰⁴		Ms 10.020 I. 22–25.	Castrén
Pengő	magyar	1864	Mailáth 1864. 343–361. ¹³⁰⁵		Ms 10.020 I. 1–9.	Mailáth 1837. 135–148. ¹³⁰⁶
A rózsát-nevető hercegnő	magyar	1864	Mailáth 1864. 318–324.		Ms 10.020 I. 71–73.	Mailáth 1837. 207–213.
A két halász	belga				Ms 10.020 I. 12–15.	[Ploenies] ¹³⁰⁷
Hogy lett a kerékgyártó király?	cseh				Ms 10.020 I. 16–21.	Wenzig 59–67. ¹³⁰⁸
Miként lett a madarász czárra	orosz				Ms 10.020 I. 30–33.	[Europa 1857. 32. sz.] ¹³⁰⁹
A két szomszéd	német				Ms 10.020 I. 34–35.	Haltrich 67–70. ¹³¹⁰
A kecskekép	?				Ms 10.020 I. 42–45.	
Az ifjuság hazája	?				Ms 10.020 I. 52–59.	
Az okos Armin	perzsa				Ms 10.020 I. 63–66.	Kletke III. 54–57.
A csoda-malom	?				Ms 10.020 I. 67–69.	
Szűz Mária mint keresztanya	vend				Ms 10.020 I. 69–71. és Ms 10.020 III. 77–78.	Kletke II. 365–367.
A sváb és felesége	német				Ms 10.020 I. 72–75.	[Kletke]
A tűzszerző	dán				Ms 10.020 I. 76–81.	Kletke II. 183–189.
A Szerencse-fia	német				Ms 10.020 I. 95–97.	[Schmid]
Az apró lelkek halma	?				Ms 10.020 III. 14–19.	
Kojáta	orosz				Ms 10.020 III. 20–26.	Kletke II. 71–79.

¹³⁰⁴ Szilágyi István – Szathmáry Károly: *Szigeti Album*. Pest, Ráth Mór, 1860.

¹³⁰⁵ Mailáth János: *Magyar regék, mondák és népmesék*. Gróf Majláth János után Kazinczy Ferencz. Kiadta Kazinczy Gábor. Pest, Heckenast Gusztáv, 1864.

¹³⁰⁶ Mailáth Johann: *Magyarische Sagen, Märchen und Erzählungen*. Stuttgart und Tübingen, Cotta, 1837.

¹³⁰⁷ Marie von Ploennies: *Die Sagen Belgiens*. Köln, F. C. Eisen, 1846.

¹³⁰⁸ Joseph Wenzig: *Westslawischer Märchenschatz. Ein Charakterbild der Böhmen, Mährer und Slowaken in ihren Märchen, Sagen, Geschichten, Volksgesängen und Sprüchwörtern*. Leipzig, Carl B. Lorch, 1857.

¹³⁰⁹ A forrásutalás a kéziratban szerepel.

¹³¹⁰ Joseph Haltrich: *Deutsche Volksmärchen aus dem Sachsenlande in Siebenbürgen*. Berlin, Verlag von Julius Springer, 1856.

<i>A törpék lakomája</i>	német				Ms 10.020 III. 27–32.	[Wolf 66–68] ¹³¹¹
<i>Salamon bölcsessége</i> ¹³¹²	talmudi				Ms 10.020 III. 48–50.	
<i>A tengeri hölgy</i>	német				Ms 10.020 III. 51–52.	Wolf 121–126.
<i>A nyetvele?</i> <i>főzés</i>	észt				Ms 10.020 III. 53–54.	Kletke II. 58–60
<i>A csodatehenek</i>	oláh				Ms 10.020. III. 55–58.	Schott 160–165.
<i>Koít és Aemarik.</i> <i>Reggeli és esti hajnal</i>	észt				Ms 10.020 III. 64–66.	Kletke II. 54–55.
<i>A kandur</i>	francia				Ms 10.020 III. 67–69.	Kletke I. 354–357.
<i>Griogh fia</i>	?				Ms 10.020 III. 75.	[Kletke]
<i>A vitéz Viles</i>	?				Ms 10.020 III. 79–82.	
<i>A testvérgyilkos</i>	?				Ms 10.020 III. 87–88.	[Kletke]
<i>A csörkigyó' násza</i>	indian	1842 előtt	[Tollagi Jónás] A csörkigyó' násza, ind rege <i>Honderű</i> 1846. IV. első fele 17.sz. 369–370.		OSzK Kt. Quart. Hung. 1275. Kisebbratokat 53–56.	Jones III. 145–166. ¹³¹³

¹³¹¹ Johannes Wilhelm Wolf: *Deutsche Märchen und Sagen*. Leipzig, Brockhaus, 1845.

¹³¹² Kazinczy saját bevallása szerint a szöveget 1843. július 24-én fordította. *Kazinczy Gábor: Munkálataim jegyzéke 1830–1847*. MTAK Kt. Tört 2-r 8. 26.

¹³¹³ James Athearn Jones: *Tales of an Indian Camp*. I–III. London, Henry Colburn and Richard Bentley, 1829. (Vö. *Legend of Aton-larre*, ezen belül *The story of the Maqua that married a Rattlesnake*)

2. sz. MAROSI GERGELY MESEGYŰJTÉSÉNEK ISMERT DARABJAI

cím	mesélő	gyűjtés helye ¹³¹⁴	gyűjtés ideje	kézirat ¹³¹⁵	közlés ¹³¹⁶	típuszám	megjegyzés a kézira-ton
<i>Halász Józsi (Halász Jánoska)</i>	Puczok Geczi	Udvarhelyszék	1862 körül	ismeretlen	1863, 1911, 1956, 1960, 1972	MNK 750A <i>A kívánságok</i>	
<i>Csihán királyúrfi</i>	Róka Puskás Tamás	Udvarhelyszék, Székelykeresztúr	1862 körül	Irod. 4-r 409/III. 154–156. Marosi G. autográf (nincs vége)	1863, 1956, 1972	ATU 545B <i>A csizmás kandúr</i>	<i>Beszéd Róka Tamástól szóról szóra leírva.</i>
<i>Megölő Istéfán</i>	Puczok Geczi	Udvarhelyszék	1862 körül	Ms 5970/125. Marosi G. autográf	1863, 1956	ATU 756B <i>Megölő Istéfán</i>	<i>Gothárd alias puczok Geczitől szóról szóra. Beszéd Puczok geczitől.</i>
<i>„Ecczó vót egy nagy gazda...”</i>	Puczok Geczi	Udvarhelyszék	1862 körül	Ms 5970/124. Marosi G. autográf	1984	ATU 910B <i>A három jó tanács</i>	<i>Gothárd alias puczok Geczitől szóról szóra.</i>
<i>Az obsitos katona</i>	Fa Miska.	Udvarhelyszék	?	Irod. 4-r 412. 52–54. Kriza autográf (feléig másolta) és 56–57. Marosi G. autográf piszkozat	1956, 1960	MNK 302 <i>A testen kívül elrejtett erő</i>	<i>Beszéd Fa Miskától nevét a fa edények abroncsolásáról vette.</i>
<i>Az álomlító fiú</i>	Róka Puskás Tamás	Udvarhelyszék	?	Irod. 4-r 409/III. 157–161. Marosi G. autográf	1956, 1960, 1972	MNK 725 <i>Az álom</i>	<i>Beszéd Róka Tamástól.</i>
<i>A fortélyos leány</i>	Róka Puskás Tamás	Udvarhelyszék Keresztúrfiszek	?	Irod. 4-r 412. 58–59. Marosi G. autográf és 46–51 Kriza autográf	1956, 1960	MNK 875 <i>Az okos lány</i>	<i>Beszéd. (Népmese) Puskás Tamástól.</i>
<i>Nőtelen Pétör</i>	Róka Puskás Tamás	Székelykeresztúr	?	Irod. 4-r 409/III. 152–153. Marosi G. autográf tisztázot	Nem jelent meg	?	<i>Nőtelen Pétör Roka Tamástól. (A cím is Marositól származik)</i>
<i>Szögfü Szál Jankó</i>	Puczok Geczi	Udvarhelyszék	?	?	?	Nincs szöveg	Utalás a mesére Ms 5970/125.
<i>Márczella s a Szűz Mária</i>	Puczok Geczi	Udvarhelyszék	?	?	?	Nincs szöveg (Szűz Mária keresztlánya? AaTh710?)	Utalás a mesére Ms 5970/125.

¹³¹⁴ A források megjelölése alapján

¹³¹⁵ Valamennyi szöveg az MTAK Kézirtatárában található.

¹³¹⁶ Kriza János neve alatt megjelent kiadványokban.

3. sz. MESÉK ÉS MONDÁK AZ MNGY I. KÖTETÉBEN

Sor-szám	Cím	Gyűjt. ¹³¹⁷	Gyűjtés helye	Kézirat ¹³¹⁸	Korábbi publikáció
1.	<i>A halhatatlanságra vágó királyfi</i>	Kriza János	Háromszék	Irod. 4-r 409/III. 139-151., Gálffy Sándor, Demeterfalva	
2.	<i>Az angyalbárányok</i>	Márki Sándor	Sarkad		
3.	<i>A cigány az égből és pokolban.</i>	Arany László	Bihar megye		
4.	<i>Hová lett a bárány mája</i>	Erdélyi János	Sárospatak		
5.	<i>Az aranszakállú embőr</i>	Arany László	Nagykörös		
6.	<i>Ilók és Mihók</i>	Brassai Sámuel	Torockó		
7.	<i>A béka komáj.</i>	Bodros Katicza	Garam-vidék		
8.	<i>A kaczor király</i>	Gyulai Pál	Kolozsvár	Irod. 397/II. 99-100. Gyulai Pál	
9.	<i>A kis kakas kiturta a fővényt</i>	Márki Sándor	Bihar m.		
10.	<i>A kis kakas gyémánt félkrajcárja</i>	Arany László	Hódmezővásár hely		
11.	<i>A ténsúr, és Jancsi kocsis</i>	Bodros Katicza	Garam-vidék		
12.	<i>Félig nyuzott bakkecske</i>	Arany László	Nagy-Körös		
13. 1.	<i>Az egyszeri gyerek 1.</i>	Arany László	Bihar megye		
13. 2.	<i>Az egyszeri gyerek 2.</i>	Szél Lajos	Hódmezővásár hely		<i>Napkelet</i> 1860. IV. 38. sz. 605. ¹³¹⁹
13. 3.	<i>Az egyszeri gyerek 3.</i>	Gyulai Pál	Kolozsvár	Irod 4-r. 397/II. 114. Gyulai Pál	
13. 4.	<i>Az egyszeri gyerek 4.</i>	Gyulai Pál	Szilágyság	2 kézirat: Irod 4-r 365 I. 59v, 60 és 56. és Irod. 4-r. 397/II. 116. Gyulai Pál ¹³²⁰	
14.	<i>A róka, a medve és a szegény ember</i>	Gyulai Pál	Kolozsvár	Irod. 4-r 397/I. 45. Bagossy Károly	
15.	<i>A szürke ló</i>	Arany László	Nagykörös		
16.	<i>Az okos leány</i>	Illésy György	Debrecen	Irod 8-r 177 22v-23. Illésy György	

¹³¹⁷ A gyűjtő nevének és a helynek a megjelölése az *MNGy I.* alapján.

¹³¹⁸ Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárának Kézirattára

¹³¹⁹ Átvétel egy régebbi énekeskönyvből.

¹³²⁰ Gyulai kézírásával: „Rátonban Krasznamegyében egy kondásfiútól”

17.	<i>Adj Isten egészségére</i>	Bodros Katicza	Garam-vidék		
18.	<i>A szegény asszony szíve</i>	Baksay Sándor	Csurgó vidéke		<i>Koszorú</i> 1865. III. évf. I. félév 26. sz. 618.
19.	<i>A három arkangyal</i>	Gyulai Pál	Erdély		Müller, Friedrich: <i>Siebenbürgische Sagen</i> 1857. 318-319.
20.	<i>A vadgalamb, és a szarka</i>	Arany László	Nagykörös		[<i>Szépirodalmi Figyelő</i> 1861. II. évf. 4. sz. 53.]
21.	<i>A kalász eredete</i>	Kriza János	Székelyföld	Irod 4-r 409/III. 117. Gyulai Pál	<i>Szépirodalmi Lapok</i> 1853. I. 32. 550
22.	<i>A Tisza eredete</i>	Török Károly	Hódmezővásár hely	? (Katona I. ¹³²¹)	
23.	<i>Miért lett a számár, számár</i>	Arany László	Pest		
24-34.	<i>Krisztus – mondák</i>				
24.	c. n. (a báránycsontok meséje)	Török Károly	Hódmezővásár hely		
25.	c. n. (a vén varga, ki lelki üdvösségét nem kéri)	Török Károly	Székesfehérvár		
26.	c. n. (Krisztus és Péter a gyékényen)	Arany László	Pest megye		
27-30.	c. n.	Török Károly	Hódmezővásár hely		
31.	c. n.	Arany László	Nagy-Körös		
32-33.	c. n.	Arany László	Alföld		
34.	c. n.	Török Károly	Hódmezővásár hely		

¹³²¹ Katona Imre: *Török Károly népköltészeti gyűjteménye*. Különlenyomat a Vásárhelyi tanulmányok VIII. kötetéből. Hódmezővásárhely, 1977. 48. Itt közli a monda kéziratának fénycépmásolatát, sajnos a kézirat lelőhelyét nem adja meg. A kézirat datált: 1869. november 27. Feltehetőleg Arany László kézírása